

Giới thiệu Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng

Có bao giờ các bạn nghĩ một cô gái đang sống ở hiện đại lại vô tình bị xuyên không về thời cổ đại nhưng lại vào một thái giám nữ cải nam trang, sẽ được thể hiện trong truyện Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng.

Nàng tình duyên đã ở nơi hoàn toàn xa lạ đã vậy còn bị quần quanh vòng một suy nghĩ một chút nàng mới biết là nữ cải nam trang, rồi nàng cũng biết nàng đóng giả thái giám chuyên hầu hạ phi tần.

Rồi nàng sẽ sống như thế nào với thân phận thái giám, ngày ngày đối mặt với đám cung tần và những tranh đấu chốn hậu cung.

Đọc truyện tiếp để theo dõi nha các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Làm Mẫu Băng Vũ, Xảy Ra Chuyện Ngoài Ý Muốn

Editor: Họa Đến Vô Tình

Sân huấn luyện băng vũ tại thành phố A.

“Tiểu Nhã, em chú ý vòng nhảy một chút! Độ cao không đủ, lặp lại một lần nữa!”

“Không tệ, tiếp tục giữ nguyên, thân thể ngửa ra sau, độ cong tăng thêm một chút!”

“Thấm Lan, đây không phải là một mình em trượt, phải chú ý cùng phối hợp! Động tác không quy phạm, lực độ xoay tròn quá lớn!”

Tiếng nói mượt mà, véo von không ngừng vang lên tại sân băng, nhìn mọi người trên sân băng luyện tập hăng say, Đoàn Cẩm Sơ khẽ mỉm cười một tiếng, cuối tuần này cô sẽ tham gia thi đấu trượt băng trong tỉnh, để chuẩn bị cho ngày này, cô đã tỉ mỉ chuẩn bị ba tháng, hi vọng. . . .

“Đoàn lão sư, uống nước!”

Nhân viên công tác trên sân băng đưa qua một chai nước khoáng, Đoàn Cẩm Sơ thu hồi suy nghĩ, tiếp nhận mỉm cười nói: “Lão Trương, cảm ơn!”

“Haha, không cần khách khí.”

Lão Trương vừa mới đi, chuông điện thoại di động trong túi xách liên vang lên, Đoàn Cẩm Sơ vội cầm điện thoại đi tới khu nghỉ ngơi, nhìn đến dãy số quen thuộc kia, không khỏi nhũn mày, chờ một chút, mới bấm xuống phím nhận nghe, “Alo? Cẩm Trung, có chuyện gì sao? Chị đang huấn luyện.”

“Chị, em bị Hưng đại ca đòi nợ đánh bạc, trong tay chị còn tiền hay không, giúp em một chút!”

Trong điện thoại truyền đến âm thanh lo lắng của em trai, Đoàn Cẩm Sơ nhũn mày càng sâu, chỉ cảm thấy ở lồng ngực một cơn tức đang tăng lên, âm thanh không khỏi bèn nhọt, trách mắng: “Đoàn Cẩm Trung, cậu lại cờ bạc? Cậu còn có đầu óc hay không! Cậu cho là tôi mở ngân hàng hay sao?”

“Chị, em là em trai duy nhất của chị a, chị cứu em với, nếu không trả được tiền, Hưng đại ca nói sẽ phế bỏ một tay của em, em van cầu chị, em thề, em sẽ không cờ bạc nữa, nhất định nghe lời chị và ba mẹ nói, làm việc cho giỏi, lần này sẽ là lần cuối cùng, có được hay không?”

“Khôn khiếp! Bao nhiêu tiền của tôi đã mất trong tay cậu rồi hả? Cậu muốn đem người một nhà tức chết mới cam tâm có phải hay không?”

“Chị, em sai rồi, em không dám nói với ba mẹ, cũng chỉ có thể tìm chị, chị là chị ruột của em nha, chị cũng không nỡ nhìn em trai chị bị người ta phế bỏ một tay chứ? Nếu không có tay, em còn có khả năng làm gì nha? Chị, lần cuối chị cứu em được không? Chị!”

“Đoàn Cẩm Trung, tôi cho cậu biết, chuyện này tuyệt đối là lần cuối cùng, nếu còn có lần sau, tôi sẽ trực tiếp đưa cậu đi cục công an!”

“Được được được, em nhớ kỹ, em sẽ nghe lời chị nói, tuyệt đối không đánh bạc nữa!”

“Muốn bao nhiêu tiền?”

“Ba vạn.”

“Đáng chết, khôn khiếp! Tôi chỉ còn tổng cộng ba vạn gửi ngân hàng!”

“Chị, cha nói đi Lư giới thiệu cho chị một người trẻ tuổi hiện đang làm phó tổng của một công ty lớn, kêu chị buổi tối đi đến quán cà phê Lam Hải, chị ăn mặc đẹp một chút, nếu hôn sự này thành. . .”

“Cút! Nếu tôi lấy người giàu có, cậu liền có tiền để đánh bạc có đúng hay không? Đoàn Cẩm Trung, cậu ít đánh vào chủ ý này! Chi phiếu của tôi đang trong tay mẹ, chính cậu đi lấy!”

Nghiến răng nghiến lợi rống xong, Đoàn Cẩm Sơ trực tiếp tắt điện thoại, cô tức giận cơ hồ muốn quăng điện thoại đi.

Cực khổ để dành một ít tiền, vốn là muốn mang ba mẹ ra ngoài đi du lịch, đều vì tên phá gia chi tử này, tất cả đều không còn! Chán chường ngồi ở trên ghế xoay tròn, Đoàn Cẩm Sơ không khỏi muốn khóc, đi xem mắt ư. . . . Một xu cũng không có, cô lấy cái gì ăn mặc đẹp a?

“Đoàn lão sư, làm phiền cô làm mẫu cho chúng em động tác nhảy ba vòng nữa a!”

Mấy đội viên tới đây mời, Đoàn Cẩm Sơ điều chỉnh lại tâm tình một chút, gật gật đầu, đứng dậy đi tới sân huấn luyện.

“Ba ba ba!”

Đổi lại giày trượt băng, Đoàn Cẩm Sơ vỗ tay ba cái, lớn tiếng nói, “Mọi người chú ý nhìn! Hiện tại tôi sẽ làm mẫu nhảy ba vòng một lần nữa!”

Nói xong, Đoàn Cẩm Sơ trượt vào giữa sân, động tác liền mạch lưu loát, hoàn mỹ nổi lên, duyên dáng làm người ta xem thế là đủ rồi, trong sân ngay lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, các đội viên kích động đều kêu, “Đoàn lão sư, làm một lần nữa đi!”

“Được.”

Đoàn Cẩm Sơ cười một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp sáng ngời, dáng người lại ở sân băng múa, ai ngờ, tiếng chuông điện thoại di động chói tay vang lên!

Trong nháy mắt, nghĩ đến chuyện vừa rồi, đại não giống như bị sấm đánh, toàn bộ đột nhiên trở nên trống rỗng, chỉ thấy tất cả đội viên trước mắt liền hướng cô chạy tới, ngực hít thở không thông, dưới chân Đoàn Cẩm Sơ mất đi thăng bằng, “Àm!” Một tiếng, thân mình ngã xuống mặt băng, cái ót đập thật mạnh trên băng, trước mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nhân Vật Thần Bí, Ngày Đông Tổ

Editor: Họa Đến Vô Tình

Đại lục Trung Nguyên, cùng tồn tại tứ quốc, vị chi Bắc Chu, Nam Chiếu, Đại Minh, Thiên Tổ.

Mười tám năm trước, Nam Chiếu quốc vô cớ xâm phạm biên cảnh Đại Minh, xé rách điều ước cam kết tứ quốc chung sống hòa bình, không xâm phạm biên giới với nhau giữa tứ quốc, từng gây ra một cuộc chiến thật lớn gần hai năm, cuối cùng vì Đại Minh thắng lợi mà chấm dứt.

Mà nơi Đại Minh cùng Nam Chiếu giao chiến là vùng tam giác giáp ranh nước Thiên Tổ, bởi vì Đại Minh giao chiến cùng Nam Chiếu, trong khoảng thời gian ngắn, đạo phi thừa dịp loạn lên, hung hăng ngang ngược, tàn bạo, khiến cho thương nhân tam quốc lui tới chết không ít, vì trong lòng sợ hãi, không có thương nhân nào dám dùng mạng của mình để buôn bán nữa, đến nỗi khiến cho kinh tế Thiên Tổ quốc bị tổn thương nghiêm trọng, một lần lâm vào nguy cơ, số vào của quốc khố chẳng bằng số ra, trạng thái như vậy kéo dài ba năm, mới từ từ có khởi sắc.

Rồi đến tám năm trước, có một nhân vật huyền bí xưng là Mộ lão bản đã làm chủ một xưởng mộc tiêu điều lụn bại nhất kinh thành, đầu óc buôn bán khôn khéo, đặc biệt là những thủ đoạn kinh doanh, cơ hồ là trong một đêm trở nên giàu có, phát triển tới hôm nay, chỗ kinh doanh hành nghề đã phát triển tới bán tơ lụa và bán gạo, buôn bán trải rộng khắp Đại Giang Nam Bắc, nắm giữ trong tay một nửa tài lực của Thiên Tổ quốc, được xưng là nhà giàu đệ nhất thiên hạ!

Tuy Mộ lão bản này là một thương nhân, trong tay không có binh quyền, nhưng cũng là mạch máu kinh tế của Thiên Tổ quốc, không những ảnh hưởng đến sự thịnh vượng của Thiên Tổ quốc, mà còn ảnh hưởng đến sự mua bán của tứ quốc, cho nên, một nhân vật như thế, không chỉ làm cho hoàng đế nước Thiên Tổ không dám khinh thường, mà ngay cả vua của ba nước còn lại cũng hết sức lôi kéo hợp tác!

Vậy mà, so với của cải vị Mộ lão bản này, càng làm cho người trong thiên hạ khiếp sợ là, nhiều năm qua, lại chưa bao giờ có người nào gặp qua Mộ lão bản, không biết hán cao bao nhiêu, tuổi đã lớn hay còn nhỏ, dung mạo xấu xí hay tuấn tú, chỉ biết hán thần bí khó lường, làm việc lạnh lùng nghiêm nghị, quả cảm phúc hắc, cũng có lời đồn đãi rằng, chân hán đạp đến hai bên hắc bạch, thế lực tung hoành, có vô số thủ hạ và ám vệ tứ sĩ, chưa từng có người có thể thấy được diện mạo thật của hán, mà còn sống rồi đi một bước!

Mà để lại cho người đời, chỉ có cái tên vang như sấm khắp Cửu châu —— Mộ Thiên Kinh!

Nước Thiên Tô, cũng chính bởi vì có Mộ Thiên Kinh tồn tại, sau khi hình thành nên thế vững chắc ở Đại Minh – cường quốc quân sự đệ nhất, càng nổi lên là một quốc gia lớn về kinh tế!

Mộ Thiên Kinh, một nhân vật truyền kỳ, một nhân vật huyền bí, tất cả mọi chuyện về hắn, có nhiều cách nói khác nhau, trên thực tế, quý dị nhất, chính là thân phận của hắn. . . .

Thiên Tô quốc, mừng năm tháng tư, Anh Tông Cảnh Phong để làm vua được ba mươi năm.

Trên bầu trời trắng xám, xen lẫn mấy đám mây dày, một trận gió lớn gào thét thổi qua, mây dày càng ngày càng nhiều, bầu trời lập tức đen như lưới lớn, sấm sét vang dội, thanh âm kia chói tai, giống như tiếng gào khóc thảm thiết, làm người ta nhát nhai da gà, toàn thân run run.

Bên trong vườn hoa hoàng cung, một bóng dáng hơi gầy bước đi nhanh trong bóng tối, trong tay bưng khay, trên khay có một chút hương giấy cồng phẩm dùng để cúng tế, dùng một khối vải dầu nhỏ che lấp, phòng ngừa nước mưa dội vào.

Qua một hành lang dài, bóng dáng kia từ từ thả chậm bước, chậm rãi ngừng đầu, nhìn về tòa vườn ngự uyển cách năm thước: Vĩnh Lạc cung.

Vĩnh Lạc cung, vốn dĩ là cung của một ái phi của Cảnh Phong đế - Lê quý phi, sau khi Lê phi ngoài ý muốn mất đi, Cảnh Phong đế vì tưởng niệm Lê phi, liền đem Vĩnh Lạc cung lưu lại, bố trí giống như lúc Lê phi còn sống, ra lệnh cho cung nhân mỗi ngày quét dọn, chuyển một cái, liền bỏ trống mười sáu năm.

Mà Cảnh Phong đế cách ba ngày năm bữa liền tới Vĩnh Lạc cung một chuyến, hoặc là tế bái Lê phi, hoặc là ở một đêm, dựa vào tháng gửi tương tư.

Hôm nay, là tiết thanh minh.

Đoàn Cẩm Sơ bưng khay trong tay, hai tay nhỏ bé mềm mại bỗng dưng buộc chặt, chớp mắt nhìn chằm chằm vào cửa cung màu đỏ, trong đôi mắt phượng xinh đẹp kia, mơ hồ nổi lên một chút sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lỡ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Ý Đồ Hành Thích, Không Hiểu Tại Sao Té Xỉu

Editor: Họa Đến Vô Tình

Nhưng mà, sát ý trong con ngươi kia chỉ thoáng qua một cái rồi biến mất, tốc độ nhanh đến mức làm người ta không nắm bắt kịp, hơn nữa ở nơi này mờ tối, nếu không cẩn thận phân biệt, sẽ ngay cả một đạo nhân ảnh đứng yên ở đây cũng không thấy rõ.

Trên hành lang treo đèn cung đình, bị gió lớn thổi rơi hết vài cái, tùm năm tùm ba nằm trên mặt đất, nước mưa từ ngoài lan can dội vào, xen lẫn gió mạnh, không ngừng có hạt mưa đánh vào trên áo choàng sau lưng Đoàn Cẩm Sơ, vạt áo bị gió thổi lên, đèn cung đình trên vách vài đồ bị gió thổi vù vù vang dội, ở nơi này mờ tối, tăng thêm mấy phần lệ khí kinh người.

Nghe được âm thanh từ đầu hành lang bên kia, tựa hồ có Ngự Lâm quân tuần tra tới đây, Đoàn Cẩm Sơ nhanh chóng cúi đầu, làm ra một vẻ mặt hoảng sợ, hai chân run run, nơm nớp lo sợ di chuyển, đi về phía Vĩnh Lạc cung.

Nhưng mà, lúc sắp tới cánh cửa màu đỏ thì đột nhiên phía sau có tiếng bước chân truyền đến, Đoàn Cẩm Sơ cơ hồ lập tức quay đầu lại, có một bóng dáng cao to được thái giám che ô bên cạnh, đang bắt chước mưa to bước nhanh tới, thoáng nhìn được bên hông người tới có treo ngọc bội hoàng tử, Đoàn Cẩm Sơ cảm thấy cả kinh, vội vàng vọt đến một bên, tránh ra một con đường.

“Nô tài ra mắt Bát Vương gia!”

Sở Văn Hách bước lên thềm đá, vốn là mắt nhìn thẳng đi qua, sau đó liền nghe được âm thanh thỉnh an, thoáng ngừng lại bước, chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía cái khay đang cầm trên tay Đoàn Cẩm Sơ, giọng nói trong suốt lạnh lùng hỏi: “Ngươi đang bưng cái gì?”

“Bẩm báo Bát Vương gia, thứ nô tài đang bưng là hương giấy cồng phẩm, phụng mệnh mang đến Vĩnh Lạc cung.” Đoàn Cẩm Sơ cố sức làm cho mình giữ được trấn định, giọng nói cũng không có ý mà trở nên lạnh lạnh một chút, làm cho nghe càng giống “thái giám”.

“Đồ giao cho Bồn vương, ngươi lui ra đi!” Sở Văn Hách miễn cưỡng nhíu mày, đưa tay ra.

Trong lòng Đoàn Cẩm Sơ nhất thời căng thẳng, nhưng cũng chỉ chần chờ hai giây, liền ôn thuận đáp: “Dạ, Bát Vương gia!” Sau đó, đem khay cầm trong tay nâng qua đình đầu, sau khi đợi Sở Văn Hách đón lấy, liền thu hồi tay, đầu lại cúi thấp một phần, “Nô tài cáo lui!”

Xoay người, bóng dáng cao gầy nhập vào trong bóng tối.

Phía chân trời, đột nhiên xẹt qua một đạo tia chớp, đem toàn bộ bầu trời trong nháy mắt sáng như ban ngày!

Tiếng nói Sở Văn Hách cũng đột nhiên vang lên, “Đứng lại!”

Cảm thấy chột dạ, trong lòng chột hoảng hốt, thân thể Đoàn Cẩm Sơ không khống chế chột run lên vài cái, sắc mặt đã hơi hơi trở nên trắng bệch, con dao mỏng như lá cây được giấu trong tay áo rục rịch, nếu Bát Vương gia này đột nhiên đến đây, làm mất cơ hội tốt để nàng ám sát hoàng đế, nếu như bại lộ, nàng chết cũng sẽ kéo con trai của hoàng đế chôn theo, cho là cha nợ con trả!

Vừa nghĩ như thế, đáy mắt Đoàn Cẩm Sơ nổi lên một chút sát ý, cơ hồ vận sức chờ phát động!

Sau đó, từ từ xoay người lại, mới mở miệng muốn nói chuyện, lại đột nhiên có một đạo tia chớp cắt qua phía chân trời, trước mắt lại sáng như ban ngày, hình như có một đoàn sương trắng bay tới hướng nàng, cho đến khi bao vây nàng gắt gao, khiến nàng trừng mắt, như thế nào cũng không phát ra được âm thanh, rồi sau đó đại não dần dần mất đi tri giác, thân thể chậm rãi ngã xuống. . . .

“Tiểu Sơ từ?”

Thái giám Tiểu Xuyên từ bên cạnh Sở Văn Hách hơi giật mình hô một tiếng, nhát gan nhìn về phía Sở Văn Hách, “Chủ tử, hần thể nào lại té xỉu. . .”

“Bốn vương nên biết sao?” Sở Văn Hách thần nhiên hỏi lại một câu, xoay người bước vào cửa cung, mặt không chút thay đổi nói: “Đi xem hần đã chết chưa? Nếu không chết, ném lại kính sự phòng!”

“Dạ, chủ tử!” Tiểu Xuyên từ vội cúi đầu, sợ hãi đáp.

Sở Văn Hách chậm rãi đi tới phía sau điện, nhưng trong lòng lại nghi hoặc không thôi, hần bắt quả chỉ là muốn hỏi tên thái giám kia là phải bái tế mấy phần hương giấy, về phần vừa quay đầu lại mới hô một tiếng liền té xỉu là sao?

Hần, càng ngày càng lạnh đến dọa người sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Phụ Tử Xa Cách, Bị Bệnh Nằm Trên Giường

Editor: Họa Đến Vô Tình

Vĩnh Lạc cung.

Trong tâm cung, có xây một tòa Phật đường nho nhỏ, trước Phật đường sắp đặt một cái linh bài, thượng thư: Thiên Tổ quốc Anh Tông Cảnh Phong đế đau lòng dâng linh vị ái phi Lê thị.

Đứng yên trước linh vị một vị lão nhân đã gần đất xa trời, khoảng sáu mươi tuổi, tóc mai hai bên đã hiện hoa râu, mặc một bộ long bào màu vàng sáng, khề khom người, bình tĩnh nhìn linh vị kia, trong mắt hiện lên niềm thương nhớ vô hạn.

“Nhi thăm tham kiến phụ hoàng!”

Sở Văn Hách đi tới sau lưng, trên tay bưng khay nhẹ nhàng quỳ xuống, lạnh nhạt mở miệng.

“Tại sao là ngươi?” Sở Mộc Viễn không quay đầu lại, nhưng là trong lời mang theo chất vấn cùng không vui.

Nghe vậy, thân mình Sở Văn Hách không động, cúi đầu, khóe môi thoáng gọi lên một chút độ cong, tựa tiểu phi tiểu, tiếng nói vẫn lạnh nhạt như trước, không nóng không lạnh, “Nhi thần chỉ là trùng hợp đi ngang qua, hương giấy cống phẩm ở chỗ này, nhi thần không dám quấy rầy phụ hoàng, nhi thần xin cáo lui!”

Dứt lời, tự đứng lên, đem khay giao cho thái giám tổng quản đang đứng một bên, sau đó quay người lại, đi ra ngoài điện.

“Văn Hách. . .Sở Văn Hách. . .Trẫm sẽ không tha thứ cho ngươi. . .Vĩnh viễn sẽ không!”

Tiếng nói của Sở Mộc Viễn từ sau lưng vang lên, giọng điệu có chút trống rỗng, có chút nỉ non, lại có chút đè nén mang theo đau khổ. ....cùng mâu thuẫn.

Sở Văn Hách bước hơi chậm lại, thân mình cứng ngắc, đôi mắt khép hờ, môi mỏng nhấp nháy vài cái, mở miệng, tiếng nói mát lạnh cổ làm ra vẻ nhẹ

nhàng, “Phụ hoàng có thể tùy ý!”

Nhắc chân, bước ra cửa cung.

Bên ngoài, sắc trời vẫn mờ mờ, mưa cũng lớn hơn một chút, gió lớn vẫn tàn phá bừa bãi như vậy, một tay Sở Vân Hách vịn ở trên tường cung, nhìn màn trời, nhếch đôi môi.

Cửu trọng bên ngoài cung, say ảnh cười kinh hồng, cần gì tâm niệm. . . . Quân lâm thiên hạ! (Tỉnh: mình k biết phải edit sao a ._.)

Nhưng, phụ hoàng, người càng khinh thường con, càng hận con, càng không đem để vị cho con, như vậy, con càng phải đoạt giang sơn thiên hạ của người!

Tiểu Xuyên từ cầm ô vội vàng bước tới, Sở Vân Hách đã ra khỏi hành lang, một mình đứng trong mưa to, giống như một pho tượng, gương mặt tuấn tú bình tĩnh, không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, nước mưa không ngừng lưu lại ở sợi tóc, toàn thân đều đã ướt đầm.

“Chủ tử! Ngài như thế nào lại mắc mưa?” Tiểu Xuyên từ kinh ngạc vạn phần, cuống quýt đem cái ô giờ cao qua đỉnh đầu Sở Vân Hách, về mặt vội vàng, “Chủ tử, đi đến Nam Uyển nơi Cửu công chúa ở đổi xiêm y đi, nô tài nhớ ngày trước Cửu công chúa đã tự tay may cho chủ tử một cái áo choàng. . . .”

“Không cần, ra cung hồi phủ.” Sở Vân Hách lạnh giọng ngắt lời, sau đó nhắc chân đi về phía trước.

“Chủ tử!”

Tiểu Xuyên từ kinh hô một tiếng, vội che ô đi theo, vô cùng lo lắng khuyên nhủ: “Toàn thân chủ tử ướt đầm, chờ trở về vương phủ thay quần áo, sẽ sinh bệnh!”

“Sinh bệnh chẳng phải là tốt hơn?” Sở Vân Hách bước không nhanh không chậm, tiếng nói thường thường, một chút cũng không có độ ảm nào, mà càng bình thản như vậy, lại càng làm lòng người sinh hàn ý.

Tay Tiểu Xuyên từ cầm ô run lên mấy cái, vô lực khẽ gọi một tiếng: “Chủ tử. . .”

“Đừng nói nhảm!” Sở Vân Hách luôn luôn ít nói, nhàn nhạt nói xong, liền không nói nữa.

Một chiếc xe ngựa, ở trong màn cung, chậm rãi chạy ra cửa cung. . . .

Trở về Bát vương phủ, quả nhiên, sau khi tắm rửa thay quần áo, Sở Vân Hách liền bị nhiễm phong hàn, bị bệnh nằm trên giường, đợi mưa tạnh liền truyền thái y, đã là hai canh giờ sau đó, thái y chẩn mạch kê đơn thuốc, sau đó vội vàng hồi cung phục mệnh.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Bát Vương gia nhiễm phong hàn nghiêm trọng, sốt cao không lui, hàn khí đã tổn thương đến ngũ tạng!”

“Cái gì? Tại sao lại như thế?” Sở Mộc Viễn xiết chặt ly trà trong tay, sắc mặt dần dần trắng bệch, dừng lại một lúc, mới nặng nề khạc ra một câu, “Thái Y viện phải toàn lực trị liệu, nếu Bát Vương gia có sơ xuất gì, bọn ngươi xách đầu tới gặp trẫm!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hại Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Dị Thế Thức Tỉnh, Biến Thân Thái Giám

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Tiểu Sơ tử!”

“Tiểu Sơ tử!”

“Thật là tay chân vụng về, đi đưa cho Vĩnh Lạc cung hương giấy mà cũng có thể té xiêu, nếu là hoàng thượng trách tội xuống, chúng ta đều phải xui xẻo theo hần!”

“Tiểu Sơ tử? Ngươi mau tỉnh lại!”

Bên tai không ngừng vang lên tiếng nói ồn ào, Đoàn Cẩm Sơ cố gắng mở mắt, đầu đau muốn nứt ra, mí mắt nặng nề, đột nhiên, một hồi lạnh đến thấu xương truyền đến, đồng thời lại có một tiếng nói lạnh lạnh vang lên, “Lý công công, tại sao ngươi lại dùng nước lạnh dội hần?”

“Khúc công công, không dội nước hần thì làm sao hần tỉnh lại? Chẳng lẽ còn trông cậy vào xin người thỉnh thái y đến sao?” Chấp sự thái giám Lý Toàn Thủy để thùng nước xuống, nói đầy châm chọc khiêu khích.

“Lý. . . .” Đều là chấp sự thái giám, Khúc Đại Hưng tức giận vô cùng, vừa mở miệng, liền thấy lông mi Đoàn Cẩm Sơ giật giật, vội dúi tầm mắt, lại kêu: “Tiểu Sơ từ? Tiểu Sơ từ?”

Đoàn Cẩm Sơ bị thùng nước lạnh kia kích thích, theo bản năng run run mở mắt, không kịp làm rõ tình huống trước mặt, run đôi môi nói: “Lạnh. . . .lạnh quá a!”

Nghe vậy, Khúc Đại Hưng vội vàng kéo chăn trên giường đắp lên người Đoàn Cẩm Sơ, cũng đưa tay sờ trên trán nàng dò xét một chút, quay đầu lại phân phó một thái giám, “Rót một chén nước nóng đến!”

“Đạ, Khúc công công!” Thái giám kia lên tiếng, vội xốc rèm đi ra ngoài.

“Tiểu Sơ từ, ngươi có khỏe không? Tại sao khi không lại té xỉu chứ?” Ở bên giường có mấy thái giám vây quanh, ân cần hỏi.

Ai ngờ, Lý Toàn Thủy lớn tiếng “khụ khụ” hai tiếng, âm dương quái khí nói: “Làm cái gì đây? Không có việc để làm phải không? Còn không đi ra ngoài!”

“Đạ, Lý công công!” Cả đám thái giám vì bị thân phận của Lý Toàn Thủy áp bức, sắc mặt thay đổi, vội cúi thấp đầu, cung kính nói đầu đuôi nhau mà ra.

Lý Toàn Thủy hoa lan chỉ nhếch lên, mũi cũng hừ một tiếng, vung rèm, cũng đi ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn lại Khúc Đại Hưng đang ngồi trên băng ghế ở bên giường, và Đoàn Cẩm Sơ đang run vì lạnh, giờ phút này, nàng hoàn toàn ở trong trạng thái hóa đá, mắt cũng không nháy mà nhìn chăm chăm Khúc Đại Hưng, muốn mở miệng, môi run run vài cái, nhưng là không phát ra được âm thanh nào.

Khúc Đại Hưng thấy thế, thở dài, đứng lên, từ chỗ phơi khăn trên sợi dây bên giường, lấy xuống một cái khăn, rồi lau vết nước bẩn trên đầu trên mặt của nàng, vừa nói: “Tiểu Sơ từ, đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì? Ngươi bị bệnh sao?”

“Tiểu. . . . Sơ từ?” Đoàn Cẩm Sơ thì thảo suy ngẫm, sau đó nhắm hai mắt lại, trầm nghĩ, chính là khả năng nhìn thấy khủng long thì xác suất có thể tựa như nhìn thấy người cổ đại đi?

“Tiểu Sơ từ? Ngươi có chỗ nào không thoải mái sao?” Khúc Đại Hưng thấy thế, ngừng động tác lau, mặt lo lắng hỏi.

“Ngươi. . . .ngươi là khủng long?” Mở to mắt, thấy trước mắt không có chút thay đổi nào, Đoàn Cẩm Sơ đem lời suy nghĩ trong đầu nói ra.

Khúc Đại Hưng lập tức tròn tròn cặp mắt, “Ngươi. . . .ngươi nói cái gì? Ta là. . . .là khủng long? Khủng long cái đồ vật gì nha?”

“Ách. . . .Ngươi, ngươi không phải là khủng long, ta là khủng long, không đúng, ta cũng không phải là khủng long, ta là người, nhưng mà. . . .nơi này là chỗ nào vậy? Ngươi kêu ta là Tiểu Sơ từ? Ngươi là ai? Mới vừa rồi bọn họ vừa nói cái gì công công. . . .là có ý gì? Còn có còn có, cách ăn mặc của các ngươi, như thế nào. . . .như thế nào là cái dạng này? Nam nhân tóc dài, còn mặc y phục cổ đại, âm thanh nói chuyện. . . .vừa nhọn lại vừa mịn, giống như là. . . .là giọng nói của thái giám diễn trên TV. . . .” Đoàn Cẩm Sơ nhìn Khúc Đại Hưng, cố gắng hồi tưởng những gì vừa rồi được nghe thấy, vô cùng rối rắm nhắc tới.

Vậy mà, ánh mắt của Khúc Đại Hưng từ ngạc nhiên đến khiếp sợ, nghe được lời cuối cùng, từ từ đứng lên, sắc mặt thay đổi xanh trắng, như nhìn quái dị nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, dặt ra nửa ngày, lại chột cùi người, một tay xoa cái trán của Đoàn Cẩm Sơ, đè thấp âm thanh nói: “Tiểu Sơ từ, ngươi đến tột cùng là bị cái gì? Ta là Khúc Đại Hưng a! Ngươi không nhớ rõ ta là ai sao? Sẽ không phải là phát sốt đến hồ ngôn loạn ngữ chứ? Ngươi nói cổ đại là cái gì? TV là cái gì? Chúng ta vốn chính là thái giám a!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nghiệm Minh Chính Bản Thân, Bi Thống Xuyên Qua.

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Khúc. . . .Đại Hưng? Núi Đại Hưng An?” Một lần nữa Đoàn Cẩm Sơ lại lâm vào mê mang, trong miệng lẩm bẩm: “Chúng ta vốn chính là thái giám. . . .Thái giám. . . .Chúng ta. . . .”

“Không đúng!”

Trong đầu Đoàn Cẩm Sơ giật mình một cái, thân thể từ từ ngồi dậy, Khúc Đại Hưng bị sợ giật mình, lui về phía sau một bước, mới tránh khỏi hấn cùng Đoàn Cẩm Sơ đầu chạm vào nhau, bật thốt lên: “Tiểu Sơ từ, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?”

“Ngươi nói chúng ta là thái giám? Ngươi là thái giám?” Đoàn Cẩm Sơ nhanh chóng hỏi.

“Đúng vậy a, ta tiến cung hơn mười năm rồi!” Khúc Đại Hưng ù ừ cạc cạc trừng mắt nhìn, nói.

“Vậy ta đây? Ngươi nói chúng ta. . . . .không bao gồm ta?” Đoàn Cẩm Sơ giờ ngón trỏ chỉ vô mũi mình, giọng nói trở nên cẩn thận, thậm chí còn cảm giác được tim đập có chút tăng nhanh.

Khúc Đại Hưng lần này hoàn toàn nhủ chân mày, đi tới gần một chút, quan sát trên dưới Đoàn Cẩm Sơ vài lần, mới nghiêm mặt nói: “Tiểu Sơ tử, đầu ngươi có phải xảy ra vấn đề hay không? Ngươi còn biết mình là ai không? Còn biết mình như thế nào vào cung không?”

“Ta . . . .” Đoàn Cẩm Sơ nói không được nữa, chớp chớp con ngươi suy nghĩ, ngây ngốc hồi lâu, đột nhiên vươn tay nói: “Ngươi cần ta một cái!”

“Hả? Làm gì?” Khúc Đại Hưng có chút ngây người, chớp mắt so với Đoàn Cẩm Sơ vừa rồi còn nhanh hơn.

Đoàn Cẩm Sơ nghe, không dần lòng được thúc giục: “Nhanh lên một chút a, mau mau cần ta, ta muốn xác định là ta không phải nằm mơ!”

“Ách, da thịt ngươi mềm mại như vậy, ta. . . . .” Khuôn mặt chữ điền của Khúc Đại Hưng co quắp, chần chờ, ngừng một lúc lâu, mới quyết tâm cúi đầu cần trên mu bàn tay của Đoàn Cẩm Sơ.

“A! Đau quá!” Đoàn Cẩm Sơ khê kêu một tiếng, Khúc Đại Hưng lập tức ngừng đầu lên, áy náy nói: “Đoàn công tử, thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta cần mạnh, ta. . . . .”

“Ông trời ơi! Đau! Có thể cảm thấy đau, nói rõ ta không có chết, cũng không phải là nằm mơ!” Đoàn Cẩm Sơ xoa mu bàn tay, lăm bằm lâu bầu, lại ngừng đầu lên nói: “Ngươi kêu ta là cái gì? Đoàn công tử? Ta là nam nhân?”

“Ngươi. . . . .Đoàn công tử, ngươi không phải là nam nhân sao?” Khúc Đại Hưng kinh ngạc tròn to hai mắt, không nhịn được lại bắt đầu đánh giá gương mặt của Đoàn Cẩm Sơ, lăm bằm nói: “Ta, ta thực sự chưa từng nhìn thấy qua ai có diện mạo xinh đẹp như công tử vậy. . . . .”

“NND! Tại sao? Ta hiện tại có lẽ là nam nhân còn là. . . . .còn là thái giám?” Dưới tình thế cấp bách Đoàn Cẩm Sơ đem tay đặt lên ngực, sờ sờ, tốt, tựa hồ không có gì nhô ra. . . . .Trong bụng lộp bộp một cái, liếc mắt nhìn Khúc Đại Hưng, vội vàng đưa một tay vào trong chăn, len lén sờ ở lưng quần, tay nhỏ bé đơn giản chỉ cần theo khe hở của đai lưng quần chen vào, ôm trong lòng tâm tình thấp thỏm, từ từ sờ hướng giữa hai chân. . . . .Hoàn hảo! Nơi đó còn là cấu tạo của nữ nhân!

Thở phào một hơi thật to, Đoàn Cẩm Sơ “hắc hắc” cười khúc khích một tiếng, “Ta là nam nhân sao?”

“Làm sao ngươi không phải? Ta lại không có thật sự thiên ngươi!” Khúc Đại Hưng nhìn ra ngoài một cái, đề thấp tiếng nói, dặn dò: “Đoàn công tử, ngàn vạn lần ngươi đừng để cho người khác phát hiện ngươi không phải là thái giám thực sự a, nếu không tai họa sẽ rất lớn!”

“A, kia, cái gì, ta. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ chợt nhớ tới lời hấn vừa mới nói qua, vội mang theo không xác định hỏi: “Ngươi nói nơi này là hoàng cung sao? Ngươi cùng với đám người hồi này, đều là thái giám thật?”

“Đương nhiên a, Tiểu Sơ tử, tại sao cái gì ngươi cũng không còn nhớ rồi hả?” Khúc Đại Hưng lại nhủ mày, cực kì không giải thích được nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, “Vừa hôn mê một phen, tỉnh dậy liền giống như thay đổi cả bản thân, chẳng lẽ đầu bị đụng phải?” Nói xong, liền lật cái ót của Đoàn Cẩm Sơ nhìn cho kỹ, chỉ chốc lát sau, lại lắc đầu nói: “Không có sao a!”

“Hoàng cung. . . . .Thái giám. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ như là rơi vào trong sương mù mê mang, nhìn lại y phục của Khúc Đại Hưng một chút, lại dờ dẩn nửa ngày, mới xác định gât đầu một cái, “Cổ đại, nơi này là cổ đại!”

Như vậy, nàng như thế nào lại tới cổ đại? Đôi tay ấn lên huyệt thái dương, cố gắng hồi tưởng, nàng nhớ đầu tiên là nhận được điện thoại của đệ đệ, sau đó làm mẫu ba vòng nhảy cho các học viên, sau đó điện thoại lại vang lên, sau đó nàng. . . . .đường như là ngã sấp xuống. . . . . (Tỉnh: tại vì xuyên về rồi, nên giữ theo văn phong của cổ đại nhoe :3)

Như vậy, nàng. . . . .nàng xuyên qua thời không rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thám Thính Tình Huống, Thái Giám Công Tử

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Khúc công công, nô tài đưa nước đến!”

Ngoài rèm, đột nhiên truyền đến một tiếng nói lạnh lạnh, tâm tư như đi vào cõi thần tiên của Đoàn Cẩm Sơ quay về, nhưng cũng không tự chủ được mà

run run một phen, cảm giác cả người nổi lên da gà.

Khúc Đại Hưng quay đầu lại nói: “Vào đi!”

Tiểu Thuận từ một tay vén rèm lên, một tay bưng khay, thận trọng đi tới trước mặt, để cái khay lên bàn gỗ, nâng bình trà rót vào trong chén gốm sứ một ít nước, sau đó đôi tay đưa về phía Đoàn Cẩm Sơ, “Tiểu Sơ từ, người cẩn thận một chút, hơi có chút nóng.”

“A, cảm ơn.” Đoàn Cẩm Sơ mỉm cười một cái, tiếp nhận, thổi thổi, để ở bên môi uống một hớp nhỏ.

Mặt của Tiểu Thuận từ nóng lên, nghiêng nghiêng đầu, nói: “Khúc công công, cung phục của Tiểu Sơ từ đều ướt hết, cần phải thay một bộ đồ sạch sẽ, nếu không sẽ bị nhiễm gió rét.”

Nghe vậy, đôi mắt Đoàn Cẩm Sơ ngẩn ra, thay quần áo? Ngay trước mặt của hai thái giám? Đang lúc giật mình, Khúc Đại Hưng mở miệng, “Tiểu Thuận từ, người đi đem một chậu nước nóng đến đây, trước hết để cho Tiểu Sơ từ lau thân thể một chút sau đó thay quần áo, ừ, hãy nói là ta cần dọn, để phòng ăn nấu một chút canh gừng đưa tới.”

“Đạ, nô tài đi ngay!” Tiểu Thuận từ đáp một tiếng, nhìn Đoàn Cẩm Sơ trên giường, cúi đầu đi ra ngoài.

“Tiểu Sơ từ, một lát nữa người thay quần áo, ta sẽ đứng bên ngoài canh chừng cho người, động tác của người phải mau một chút, biết không?” Khúc Đại Hưng lại đề thấp giọng, tha thiết nói.

“Khúc. . . . .công công!” Đoàn Cẩm Sơ chậm rãi mấp máy môi, vì theo nàng thấy, cái từ xưng hô “Công công” này có chút không nhân đạo, nhưng mà, khi nhìn đến người thái giám đã vào trung niên khoảng bốn mươi tuổi đang đứng ở trước mặt, nàng cũng không biết phải giải thích như thế nào về việc nàng không phải là “Đoàn công tử” trong miệng hắn, hắn quan tâm “Đoàn công tử” như vậy, xem ra là người tốt, ít nhất cùng với “Đoàn công tử” kia quan hệ không tồi, nếu nàng xuyên qua rồi, hiện tại lại phải bắt đầu đón nhận thân phận này, tại không thể xuyên trở về trước đây. . . . .

“Tiểu Sơ từ?”

“Hả?” Đoàn Cẩm Sơ đang suy nghĩ thì bị cắt đứt, vội vàng phục hồi tinh thần lại, gật đầu một cái, “Ta đã biết, ta sẽ tắm nhanh một chút. Chẳng qua là. . . .Khúc công công, ta hình như đã quên những chuyện trước kia, ngay cả người ta cũng không còn nhớ!”

“Ai! Xem biểu tình của người nói chuyện, ta liền có cảm giác là người giống như bị mất trí nhớ, tại sao lại biến thành như vậy!” Khúc Đại Hưng liếc mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, lắc đầu liên tục than thở.

“Ai, ai biết sẽ phát sinh chuyện quái dị như vậy đâu?” Đoàn Cẩm Sơ canh đầu sụp đổ, nàng xuyên qua rồi, trận đấu kia của nàng làm sao bây giờ? Việc xem mắt làm sao bây giờ?

“A, có lẽ người nghỉ ngơi mấy ngày người sẽ nhớ lại, chẳng qua là, khi nào người đến nhận chức cũng phải nhớ, mình chính là một thái giám thật sự! Không thể để cho người ta nhìn ra chút sơ hở nào, biết không?” Khúc Đại Hưng không yên tâm lắm, dặn dò một lần nữa.

“Ừ. Ta nhớ kỹ.” Đoàn Cẩm Sơ gật đầu một cái, lúc này mới tò mò hỏi: “Ta làm sao đi vào cung làm thái giám? Trước kia người có biết không?”

Nghe vậy, Khúc Đại Hưng đứng dậy, đi tới ngoài rèm nhìn một chút, sau đó quay trở lại, tiến tới tai của Đoàn Cẩm Sơ, nhẹ nhàng nói: “Ba tháng trước, ta được chấp nhận hồi hương thăm người thân, trên đường trở lại kinh thành, gặp phải đạo phi giết người cướp của, lúc nguy hiểm, là Đoàn công tử người đã cứu ta a! Sau đó người cũng muốn đi kinh thành, nói là muối muối ruột thịt đã vào cung làm nô tì nhiều năm, không biết là chết hay sống, nghĩ muốn trả nợ vào cung hồi thăm một chút, sau đó ta đứng là một chấp sự thái giám, vì báo ân, ta để cho người vào hoàng cung làm một người giả thái giám a!”

“Ách, là như vậy a! Kia, vậy người nhìn thấy ta thì ta chính là một. . . . .công tử?” Đoàn Cẩm Sơ lóe lên suy đoán, cẩn thận hỏi thăm nói.

“Đúng vậy a, Đoàn công tử cho là không đứng chỗ nào sao?” Khúc Đại Hưng nghi ngờ cau mày, nói tiếp: “Ta chính là thấy diện mạo của Đoàn công tử quá mức tuấn mỹ, nếu làm thái giám thật thì thật đáng tiếc, nên mới đánh bạo làm ra chuyện này, cho nên, Đoàn công tử người ngàn vạn lần làm việc cẩn thận a!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cùng Ở Một Phòng, Yêu Thích Thật Sâu

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Tuần mỹ?” Đoàn Cẩm Sơ nghe thế, mi giác co rút, không khỏi đề cao âm điệu.

Khúc Đại Hưng lại bị dọa hoảng sợ, quơ quơ thân thể mở miệng nói nhỏ: “Không phải như vậy sao? Ta vào cung nhiều năm như vậy, coi như là duyệt

mỹ vô số, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy dung mạo của Đoàn công tử, cũng không nhận được than thở! Chẳng qua là. . . . . có hơi chênh lệch chút ít về đẹp âm nhu của nữ nhân!”

“Ách. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ bị nghẹn lại, như vậy, không khỏi nghi ngờ không dứt, chủ nhân trước của khối thân thể này muốn nữ giả nam trang để làm gì? Cur nhiên bây giờ còn để lại một thân phận thái giám cho nàng, gọi nàng. . . . . Cực kì muốn chết!

Ngây người một hồi, rồi nhìn xung quanh một phen, Đoàn Cẩm Sơ thuận miệng hỏi: “Ta ở gian phòng này sao? Là một mình ta ở sao?”

“Tiểu Thuận từ mới vừa rồi vào đây là ở cùng phòng với ngươi.” Khúc Đại Hưng kiên nhẫn đáp.

“Cái gì? Ta và thái giám kia ở cùng nhau?” Đoàn Cẩm Sơ không nhận được nghẹn ngào, một ngón tay chỉ vào rèm, không thể tin hỏi: “Vậy hắn ở nơi nào?”

Mặt của Khúc Đại Hưng co quắp, vội làm động tác chó lên tiếng, chỉ chỉ giường dưới người nàng: “Giường này a! Ban đầu là có bốn người, gần đây điều đi hai người, cho nên còn lại ngươi và Tiểu Thuận từ!”

“Ta nhỏ vào! Cur nhiên để cho ta cùng thái giám kia ngủ chung một giường!” Đoàn Cẩm Sơ thấp tiếng nói, vẫn là vẻ mặt không thể nhận được nữa!

“Đoàn công tử, ngươi trước ủy khuất một chút, ngươi vừa vào cung không bao lâu, chỉ là thái giám làm chuyện vặt, theo như quy củ chỉ có cấp bậc từ chấp sự trở lên mới có thể ở một mình một gian phòng, ta cũng là không có biện pháp, Lý công công kia đối với việc ngươi cùng Tiểu Thuận từ hai người ở cùng một gian rất bất mãn, vẫn muốn chen Tiểu Lâm từ bên cạnh hắn vào, là ta ngăn được, cho nên, nhận một chút! Lúc trước ngươi cũng nói không sao, có thể nhận đó a!” Khúc Đại Hưng nói.

“Ta. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ quả thật không phản bác được nữa rồi, cực kì cực kì nghĩ muốn đập đầu chết! Ông trời thật sự là đang đùa giỡn nàng a! Sụp đổ một lát, lại chợt nhớ đến một chuyện, không khỏi tròn to hai mắt, “Khúc công công, ngươi nói là ta từ trong tay đạo phi cứu ngươi ra? Ta. . . . .ta có bản lĩnh đó sao?”

Khúc Đại Hưng biểu tình càng sụp đổ, “Đoàn công tử, ngươi biết võ công a, ngươi cũng không còn nhớ sao?”

“Quên, quên!” Đoàn Cẩm Sơ hơi giật mình lắc đầu.

Khúc Đại Hưng không nhận được lại thở dài một tiếng, “Nếu như có cơ hội xuất cung, để cho đại phu xem ngươi đi, ta xem đại khái trong đầu đã bị thương rồi! Thời điểm Tiểu Xuyên từ đưa ngươi trở lại, cũng không nói gì, chỉ nói là ngươi té xỉu ở ngoài hành lang Vĩnh Lạc cung.”

“Tiểu Xuyên từ? Cũng là thái giám sao? Là hắn đưa ta về?” Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy a.” Khúc Đại Hưng gật đầu một cái.

“A, Tiểu Xuyên. . . .”

“Khúc công công!”

Âm thanh Tiểu Thuận từ ở ngoài cửa vang lên, cắt đứt lời nói của Đoàn Cẩm Sơ, Khúc Đại Hưng hướng nàng nhẹ nhàng lay động đầu, bất kể nàng có hiểu ý tứ của hắn hay không, liền lớn tiếng nói: “Bụng chậu nước vào đi!”

“Dạ!”

Tiểu Thuận từ đi vào, đem chậu nước để ở trên bàn, chọn một cái khăn sạch sẽ bỏ vào nước, lại mở tủ lấy một bộ đồ thái giám ra ngoài, cầm đến bên giường để xuống, nói: “Tiểu Sơ từ, cung phục của ngươi một bộ đã dơ bẩn, một bộ lại ướt, trước hết đem cung phục mới của ta thay đi! Bộ đồ bẩn kia ta sẽ đem ngâm nước, một lát ta giặt cho ngươi, ngươi hãy nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa ăn cơm, ta sẽ đem cơm đến cho ngươi!”

Đoàn Cẩm Sơ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt quan sát thái giám đang đứng trước mặt nàng, thoát nhìn đại khái hơn hai mươi tuổi, diện mạo đoan chính, da có hơi đen, lúc mở miệng nói, lộ ra hàm răng trắng nõn, mắt thật to, thấy nàng nhìn hắn, lại có chút không tự nhiên nghiêng nghiêng mặt, nói: “Ngươi vội vàng lau đi, nếu không nước sẽ lạnh!”

Dứt lời, hướng Khúc Đại Hưng cúi thấp đầu, “Nô tài đi ra ngoài trước.”

“Ta cũng đi ra ngoài, ngươi mau mau lau đi!”

Khúc Đại Hưng liếc mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, dẫn đầu đi ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Trước Ngực Mang Dây Vải, Hối Bát Vương Gia

Editor: Họa Đến Vô Tình

Đoàn Cẩm Sơ nhanh chóng ngồi chồm hồm ở trên giường, may mà trang phục nam nhân đơn giản, còi dài lưng, liếc nhìn trang phục nô tài trên người, không khỏi cần rãng, một tay kéo xuống ném qua một bên, bên trong mặc áo lót màu trắng, ướt chèm nhẹp dính vào trên người, cảm giác thực khó chịu, lại còi nữa, mắt lập tức chói sáng, nữ nhân kia lại quần nhiều dây vải trước ngực như vậy! Khó trách trước ngực lại có cảm giác chật căng, sờ lên giống như Thái Bình Dương!

“Làm sao bây giờ? Tháo dây vải xuống lau thân thể sao?” Đoàn Cẩm Sơ chần chờ không ngừng, ngộ nhờ tháo ra rồi nàng không quần lại được làm sao bây giờ? Ngộ nhờ Khúc Đại Hưng chờ không được đột nhiên đi vào làm sao bây giờ? Cho nên . . . . Không tắm ở ngực, tắm ở nơi khác đi!

Quyết định xong liền cởi quần, quần dễ cởi hơn, chỉ vài cái liền bị Đoàn Cẩm Sơ ném xuống đất, sau đó lại nhanh chóng vắt khăn, vô cùng lo lắng đứng dậy lau, bởi vì lo lắng quá nhiều, nên chỉ kịp để ý khối thân thể này nhỏ gầy, da trắng như tuyết, dáng người rất tốt, cũng không để ý đến những thứ khác, chà lau xong, liền lấy trang phục thái giám màu lam mà Tiểu Thuận từ đem đến mặc lên người, quả thật là quần áo mới, không có mùi là lạ gì, mặc lên người còn rất thoải mái, trừ. . . . bộ ngực đang bị xiết chặt!

Đoàn Cẩm Sơ xuống đất, nhìn thấy trên mặt đất có để một đôi giày màu đen, nhú nhú mảy, khom lưng mang vào, lại sờ sờ tóc, thấy rất ẩm ướt liền khó chịu, izz, nàng như thế nào lại bị dội nước a, than thở không ngừng, cũng không biết có thể lấy thêm nước để gội đầu không đây?

“Khúc công công!”

Kêu một tiếng, Khúc Đại Hưng lập tức vào phòng, “Ngươi tắm xong rồi?”

“Ừ, nhưng mà ta còn muốn gội đầu.” Đoàn Cẩm Sơ gãi gãi mấy cọng tóc ướt đang rủ xuống trên cần cổ, nhú mảy nói.

“Được, ta lại kêu Tiểu Thuận từ đi vào phòng ăn bưng nước đến.” Khúc Đại Hưng nói xong, liền đi ra ngoài, kéo cửa, Tiểu Thuận từ vừa đúng lúc mang canh gừng trở lại, “Tiểu Thuận từ, canh gừng đưa cho ta, ngươi lại đi bưng nước đến đây, Tiểu Sơ từ còn muốn gội đầu.”

“Dạ!”

Ngay sau đó, Tiểu Thuận từ đi vào phòng lấy chậu nước, lại bận rộn chạy về phía phòng ăn.

Đoàn Cẩm Sơ thấy như vậy, đối với việc vừa mới biết hai người ở cùng một phòng cảm thấy chán ghét liền bớt đi một phần, ngược lại cảm kích nghiêng nghiêng khoe miệng, “Tiểu Thuận từ đối với ta thật đúng là tốt!”

“Ừ, ngươi cái gì cũng không còn nhớ, về sau nếu ta không có ở đây, nơi nào ngươi không biết, có thể hỏi Tiểu Thuận từ.” Khúc Đại Hưng nói.

“Ta biết rồi.”

“Vậy được, ta phải đi chỗ Lộ tổng quản một chuyến, ngươi uống canh gừng để trừ khí lạnh đi.”

“A, được.”

Đưa mắt nhìn Khúc Đại Hưng rời đi, sau khi Đoàn Cẩm Sơ uống canh gừng xong, vô lực ngã ngồi ở bên giường, phiền não bút bút tóc, rốt cuộc vì nguyên nhân gì nàng lại xuyên qua thời không này? Trên đời này lại thật sự có chuyện ly kỳ, cầu huyết như thế!

Thật sự không muốn tin, nhưng mà khi đưa mắt nhìn căn phòng được bài trí cổ kính như thế này, rồi nhìn thấy trang phục của đám người Khúc Đại Hưng, lại nghe giọng nói của bọn họ một chút, ai ——

Không lâu sau, Tiểu Thuận từ đã trở lại, nhìn nàng, cau mày nói: “Tiểu Sơ từ ngươi làm sao vậy? Tóc muốn cởi bỏ rồi!”

“Ách. . . .” Đoàn Cẩm Sơ ngây cả người, đàn độn cười cười, lại không biết nên nói cái gì.

Tiểu Thuận từ để nước xuống, liền đến giúp nàng bỏ mũ trên đầu, lại tốt bụng xoa tóc cho nàng, rồi an ủi nàng: “Ngươi là đang lo lắng ở phía trên sẽ hạ tội xuống sao? Không cần lo lắng, Khúc công công đã đến chỗ của Lộ tổng quản nói giúp cho ngươi rồi, hơn nữa là do Bát Vương gia ra lệnh cho Tiểu Xuyên từ đưa ngươi trở về, cho nên không có việc gì đâu.”

“A, vậy Tiểu Xuyên từ kia bây giờ đang ở đâu?” Trong đầu Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội hỏi.

Tiểu Thuận từ suy nghĩ một chút, nói: “Cái này, ta cũng không biết, mưa vừa mới ngừng, không biết Bát Vương gia có xuất cung hay không.”

“Tiểu Xuyên từ đang ở đâu cùng Bát Vương gia có quan hệ gì?” Đoàn Cẩm Sơ nghi hoặc không thôi, nói xong, lại vội vàng bổ sung: “Tiểu Thuận từ, ta đã nói với ngươi, ngươi không nên nói cho người khác a, từ lúc ta vừa tỉnh dậy, giống như chuyện gì cũng không còn nhớ!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Mỹ Nhân Như Vẽ, Dao Rơi Xuống

Editor: Họa Đền Vô Tình

Tiểu Thuận từ ngẩn người, hỏi: “Có thật không? Vậy người còn nhớ ta sao?”

“Không nhớ rõ, nhưng mà Khúc công công đã nói cho ta biết, người cùng ta ở chung. . . . .trên một cái giường, đồng. . . .đồng bạn!” Đoàn Cẩm Sơ lấp ba lấp bắp nói xong, cảm thấy xấu hổ không thôi, nàng. . . .thật sự không có cùng nam nhân trải qua việc ở chung a! Mặc dù, khụ khụ, hẳn không phải là nam nhân thật, nhưng cũng coi là nửa nam nhân a!

“A, dĩ nhiên đã quên đi!” Trên mặt Tiểu Thuận từ hiện lên vẻ mất mát, chờ đắn một chút, liền nói: “Tiểu Xuyên từ là người hầu hạ bên cạnh Bát Vương gia, mà Bát Vương phủ lại ở ngoài cung, nếu Bát Vương gia đã xuất cung rồi, Tiểu Xuyên từ dĩ nhiên là cũng xuất cung.”

“Ừ, Bát Vương gia kia là ai? Có quan hệ gì với hoàng đế?” Đoàn Cẩm Sơ một bên gật đầu, một bên lại hỏi.

“Bát Vương gia là Bát hoàng tử, con của hoàng thượng a! Tiểu Sơ từ. . . . .A? Người như thế nào lại có lỗi tai a? Tiểu Thuận từ đang nói, đột nhiên kinh ngạc tròn tròn hai mắt, liền đưa một tay vén lên mái tóc đen của Đoàn Cẩm Sơ, một tay thì sờ tai nàng.

“A?” Đoàn Cẩm Sơ hốt hoảng, vội vàng đánh một cái lên tay Tiểu Thuận từ, từ từ đứng dậy, cả giận nói: “Người sờ ta làm gì?”

“Ta. . . . .” Tiểu Thuận từ bối rối, nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, lấp ba lấp bắp lên tiếng giải thích: “Ta, ta chỉ là nhất thời tò mò, ta không có. . . . .”

“Được rồi, ta có lỗi tai là bởi vì, bởi vì từ nhỏ ta đã yếu ớt rất hay bệnh, nuôi không được tốt, phụ mẫu ta liền nuôi ta giống như một nữ nhi, cho nên mới xô lỗi tai cho ta, cho nên, đáng dấp ta có chút giống cô nương.” Đoàn Cẩm Sơ không được tự nhiên tìm lý do, lại thuận tiện tìm một cái cớ cho diện mạo của mình.

Mặc dù, nàng không biết mình trông như thế nào, nhưng tóm lại là giống như nữ nhân nhiều chứ?

“A, hóa ra là như vậy a, không trách được người sẽ té xỉu.” Tiểu Thuận từ xấu hổ cười cười, gãi cái ót nói: “Vậy ta giúp người gội đầu nha, thân thể người bây giờ còn yếu ớt, không nên lộn xộn.”

Đoàn Cẩm Sơ nhìn thấy tóc dài đến eo, hé miệng cười một tiếng. “Được, vậy cảm ơn người.”

“Haha.” Tiểu Thuận từ cười có chút ngu, sắc mặt cũng hơi ửng đỏ, nhìn thấy Đoàn Cẩm Sơ đang ngẩng đầu nhìn hán, không được tự nhiên nghiêng nghiêng mặt, vội vàng đi lấy khăn sạch đến.

Hai người giằng co một lúc lâu, cuối cùng cũng làm xong, ngay lập tức Đoàn Cẩm Sơ liền cảm thấy cả tinh thần đều sáng khoái, lúc này mới nghĩ đến một chuyện, nháy mắt nói: “Tiểu Thuận từ, có gương không?”

“Có.”

Tiểu Thuận từ liền mang vào một gương đồng, Đoàn Cẩm Sơ chậm rãi đem mặt qua soi, vừa nhìn thì không có gì, nhưng ngay lập tức liền tròn tròn mắt!

Chỉ thấy chính mình ở trong gương, một gương mặt tinh xảo, đôi môi anh đào, mày như mực vẽ, đôi mắt trong veo như nước, hết sức mềm mại đáng yêu nói không ra lời, giờ phút này, mái tóc đen nhánh rơi như thác nước, tuy không trang điểm, nhưng vẫn phong tình vạn chủng, quyến rũ ngàn vạn, nhất là đôi mắt phượng kia, thu hút lòng người, xinh đẹp. . . . .làm nàng cảm thấy áp lực!

Mỹ nhân nhiều hơn bạc mệnh, hồng nhan nhiều hơn họa thủy, nàng quả thật không muốn chết sớm a! Nàng muốn quay về hiện đại, muốn hoàn thành chuyện thi đấu và xem mắt a!

Cẩn rắng một cái, quay đầu lại, lại thấy Tiểu Thuận từ đang chờ đắn nhìn chằm chằm gương đồng, ánh mắt kia. . . . . Gần như si mê!

“Này! Người nhìn cái gì?” Đoàn Cẩm Sơ lập tức quát, mặc dù người ta nhìn không phải thật sự là nàng, nhưng cũng không nhịn được mà đỏ mặt!

“Không có, không có!” Mặt của Tiểu Thuận từ đỏ cực độ, cuống quýt cúi đầu, ấp úng mở miệng nói: “Tiểu Sơ từ, người, làm sao người được sinh ra đẹp mắt đến như vậy, so với những nương nương kia đẹp hơn nhiều.”

“Người nói cái gì đó? Cẩn thận cả đám nương nương đập chết người!” Đoàn Cẩm Sơ xụ mặt xuống, oán trách một câu, sau đó ngồi trên giường.

Tiểu Thuận từ cười khúc khích một tiếng: “Người, người không đi nói ra ngoài là tốt rồi.” Nói xong, vội đi thu nhập y phục ẩm ướt trên mặt đất của Đoàn Cẩm Sơ vừa mới thay ra, rồi nói: “Ta tiện thể đem y phục ẩm ướt này của người đi giặt, tóc người còn ướt, bên ngoài vừa mới mưa, khí trời có hơi lạnh, người không nên ra ngoài, hôm nay có lẽ sẽ không an bài người làm việc, lát nữa dùng buổi tối xong, người hãy đi ngủ sớm. . . . .”

“Đ-A-N-G . . G”

Một tiếng vang thanh thúy vang lên, đột ngột cắt đứt lời nói của Tiểu Thuận tử, chỉ thấy một thanh Liễu Diệp dao từ trong quần áo rớt xuống đất, kinh động mắt hai người!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cuộc Sống Cùng Thái Giám Ở Chung

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Đây là. . .” Tiểu Thuận tử nghi hoặc hỏi một câu, đột nhiên ngừng đầu lên, nhìn chăm chăm mặt của Đoàn Cẩm Sơ, nghiêm túc hỏi: “Trong quần áo của người tại sao lại có dao?”

“Ta? Đây là của ta?” Đoàn Cẩm Sơ đầu tiên ngăn người, tiếp đó nhủ mảy, từ trong y phục của nàng rơi ra ngoài, không phải là “Nàng” thì là ai?

“Tiểu Sơ tử, người nói mau! Trên người mang theo dao nhỏ, chính là có âm mưu ám sát chủ tử a! Người không muốn sống nữa sao?” Tiểu Thuận tử thấy nàng ngăn người, không khỏi lo lắng nhặt thanh Liễu Diệp dao lên, đề thấp âm thanh nói.

Đoàn Cẩm Sơ cũng nóng nảy, “Ta, ta thật sự không biết a, có lẽ là vì gọt trái cây đi, ta nào có ý đồ mưu sát chủ tử a!”

Tiểu Thuận tử nhìn thanh Liễu Diệp dao trong tay, suy tư rất lâu, mới giống như đã quyết định nói: “Nếu không có ý đó, vậy liền đem giấu đi, không được để người khác phát hiện, biết không?”

“A, được, vậy, vậy người giúp ta giấu đi, ách, ta từ bỏ, người xem rồi xử lý cho xong đi.” Đoàn Cẩm Sơ vội vàng nói, cũng cảm kích cười một tiếng, “Tiểu Thuận tử ca, người không nên nói gì, ta thật sự thật cảm ơn người!”

Một tiếng “Ca” mềm nhũn này, làm động tác của Tiểu Thuận tử đang cuộn thanh Liễu Diệp dao vào trong lồng ngực dừng một chút, không nhìn được gương mặt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, trên mặt lập tức lại đỏ lên, vội vàng cúi đầu nói: “Không, không cần phải khách khí, người mới vừa vào cung không lâu, ta cần phải chiếu cố người nhiều hơn.”

Giọng nói của Đoàn Cẩm Sơ, không cần phải nguy trang thành lạnh lạnh, bởi vì bản thân này vốn dĩ đã có một giọng nói tinh tế, thanh thúy mang theo một cỗ tự nhiên đáng yêu, nếu âm sắc này xen lẫn trong đám thái giám, nhất thời cũng khó phân biệt được là nữ nhân, bởi vì có rất nhiều nam nhân làm thái giám trong một thời gian giọng nói sẽ không khác gì nữ nhân.

“Hi hi, vậy sau này làm phiền Tiểu Thuận tử ca chiếu cố ta nhiều hơn!” Bên môi Đoàn Cẩm Sơ hiện ra nét tươi cười, vui sướng tốt cùng.

Tiểu Thuận tử gật đầu một cái, thu nhập y phục xong, bụng chậu nước đi ra cửa.

Vào buổi tối, Tiểu Thuận tử quả nhiên bụng com tới, nhưng, làm Đoàn Cẩm Sơ không nghĩ tới chính là, đi tới cỗ đại ăn chén com đầu tiên, lại là một chén cháo hoa trên mặt có vài cọng cải!

Đoàn Cẩm Sơ không động đũa mà nhìn chăm chăm chén com kia chừng năm phút, cho đến khi xác định sẽ không có thức ăn khác xuất hiện, mới mím miệng, bắt buộc chính mình gian nan nuốt xuống.

Dân dĩ thực vi thiên (???), có lẽ chính mình sẽ không có xuyên được về hiện đại, như vậy không nên để chết đói ở dị quốc tha hương a!

Cái này cũng không tính là gì, gian nan nhất chính là, buổi tối đi ngủ. . . .

Đoàn Cẩm Sơ ngay cả áo ngoài cũng không cởi, không ngừng dịch sát vào bên trong, gần như cả cơ thể đều muốn dán lên vách tường, hơn nữa quả quyết để lại cho Tiểu Thuận tử một cái lưng!

Tiểu Thuận tử chỉ là nhủ nhủ mảy, không để ý nhắm hai mắt lại, tướng ngủ nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh.

Trước khi ngủ, Đoàn Cẩm Sơ âm thầm cầu nguyện một phen, hy vọng rằng ngày mai sáng sớm tỉnh lại, nàng đã hoa hoa lệ lệ xuyên trở về!

Kết quả, vào sáng sớm liền bị Tiểu Thuận tử đánh thức, xoa xoa đôi mắt còn buồn ngủ, Đoàn Cẩm Sơ tức giận: “Làm gì?”

“Tiểu Sơ tử, canh giờ đã đến, mau mau đứng dậy, hôm nay hai chúng ta phải đi Vĩnh Lạc cung quét dọn, người quên rồi sao?” Tiểu Thuận tử vừa mặc áo ngoài, vừa nói.

“Ách. . . . . Ta quên.” Đoàn Cẩm Sơ bủi môi, vô cùng thống khổ ngồi dậy, liếc mắt nhìn căn phòng không hề thay đổi, trong lòng không ngừng kêu rên, xem ra, nàng đã bị ông trời trêu chọc cho ở chung với thái giám một thời gian a!

Nhưng mà, lại không nghĩ tới, cuộc sống bi thảm khổ lực này, lại nhắc lên những con sóng ngập trời!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Một Lời Thành Họa, Lâm Ngụy Được Cứu Thoát

Editor: Họa Đến Vô Tình

Vĩnh Lạc cung.

Ngày thứ nhất.

“Tiểu Sơ Tử, ánh mắt ngươi mọc trên mõng sao? Bồn hoa lan kia ngươi không thấy được người khác chăm sóc như thế nào sao?”

“Tiểu Sơ Tử, ngươi là đồ con lừa cột cũng phí dây cương a! Ngươi xem, trong chốc lát mà ngươi đã làm hư mấy cây chổi rồi hả?”

Ngày thứ hai.

“Tiểu Sơ Tử, nói cho ngươi biết, ngươi đang hoang một chút cho ta! Để cho ngươi làm gì, ngươi phải làm cái đó, đừng nghĩ chọn tam lấy tứ!”

“Tiểu Sơ Tử, lỗi tai ngươi điếc rồi sao? Gọi ngươi lớn tiếng như vậy, ngươi không nghe thấy phải hay không?”

Ngày thứ ba.

“Tiểu Sơ Tử, động tác của ngươi nhanh nhẹn một chút! Một ngày ăn nhiều nhất, lại làm ít nhất, nói cho ngươi biết, trong hoàng cung không nuôi người rảnh rỗi!”

“Tiểu Sơ Tử, đèn cung đình trên nóc không lau sạch, lau lại một lần nữa!”

Ngày thứ tư. . . . .

Ngày thứ năm. . . . .

Nhìn! Nhìn! Nhìn!

Nhìn đến ngày thứ tám, Lý Toàn Thủy vừa mới mở miệng, “Tiểu Sơ Tử. . .”

“Sơ cái đầu mẹ ngươi! Bồn đại gia không làm!”

Đoàn Cẩm Sơ nổi trận lôi đình, mặt mày xám tro từ trên giả gỗ nhảy xuống, đem khăn bần từ trong tay quăng ra ngoài, hai tay chống nạnh, giận dữ hét: “Lý nước rửa chén ngươi là cái đồ thái giám chết bầm! Bồn đại gia mỗi ngày ăn đều là cây cỏ, thái ra chính là nãi, suốt ngày tân tân khổ khổ làm việc, mà ngươi ngồi ở chỗ kia, hai chân bắt chéo mắng chửi người, thật coi ngươi là. . . .

Nghe vậy, bọn thái giám trong đại điện đang bận rộn đều ngừng lại, một đám như bị Thiên Lôi đánh, trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ! Phải biết bằng, cả kính sự phòng, không có thái giám nào dám công khai cùng Lý chấp sự đối nghịch đấy!

“Phản rồi! Người tới, đem hán bắt lại, cho ta đánh!” Toàn thân Lý Toàn Thủy phát run, trà cũng không uống, đứng lên, lạnh lùng quát.

Hắn vừa ra lệnh, Tiểu Thuận Tử phản ứng đầu tiên, cuống quýt quỳ xuống nói: “Lý công công bớt giận! Tiểu Sơ Tử không phải cố ý, hẳn chính là, chính là nhất thời xúc động, cầu xin Lý công công khai ân, nơi nào của Tiểu Sơ Tử còn chưa làm xong, nô tài thay mặt hắn làm, Khúc công công thường ngày đối với Tiểu Sơ Tử thật thích, cầu xin công công không nhìn thấy chùa thì xem mặt Phật, tha cho Tiểu Sơ Tử lần này! Nô tài dập đầu cho ngài!”

“Lớn mật! Ngươi là cái thứ gì, cũng dám vì tên tiểu tạp chủng kia cầu tình!” Cả mặt Lý Toàn Thủy xanh mét, giận càng thêm giận, một cước đá bay Tiểu Thuận Tử, rống một tiếng, “Còn ngây ngốc ra đó làm gì? Ta muốn dùng cung quy* xử trí hắn, còn muốn bẩm báo cho Tổng quản đại nhân!”

“Dạ, Lý công công!”

“Tiểu Thuận Tử ca!”

Bọn thái giám được lệnh, vội vàng vây quanh bắt Đoàn Cẩm Sơ lại, mà Đoàn Cẩm Sơ nhìn đến Tiểu Thuận Tử vừa bị đá ngã xuống góc bàn, nóng lòng hô lên một tiếng, liền vội vàng đi diu hắt, Tiểu Thuận Tử vội vả đẩy nằng ra, “Tiểu Sơ Tử, người chạy nhanh đi tìm Khúc công công cứu người, nếu không sẽ bị đánh còn nữa cái mạng a!”

“Không được a, Tiểu Thuận Tử ca, ta đi rồi, tên nước rửa chén biến thái kia sẽ đánh người! Ta. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ khó nén được sốt ruột, còn chưa nói xong, hai cái cùi chỏ liền bị vịn ngược lại đằng sau, nhất thời nằng rống to, “Buông ra! Buông ta ra!”

Lý Toàn Thủy cắn răng, tiếng nói càng thêm lạnh lạnh, “Cho hai người cùng nhau đánh!”

“Đồng!”

Trên vai Đoàn Cẩm Sơ lập tức bị trúng một quyền, “Ồi chao!”

“Tiểu Sơ Tử!”

Tiểu Thuận Tử kinh hãi hô một tiếng, không nói lời gì liền nhào lên trên người Đoàn Cẩm Sơ, những nắm đấm kia tựa như mưa rơi vào trên vai hắt, trên đùi, trên lưng. . . .

“Tiểu Thuận Tử ca!” Đoàn Cẩm Sơ trong bụng nóng lên, chớp mũi chua xót, núp ở phía dưới Tiểu Thuận Tử an toàn tránh gió, nước mắt không cầm được liên tràn mi!

Nhưng mà, Lý Toàn Thủy lại không buông tha nằng, “Đem Tiểu Sơ Tử bắt lại!”

Ngay sau đó, vài người liền đến lôi kéo Đoàn Cẩm Sơ, Tiểu Thuận Tử bỏ dậy che cho nằng, đang lúc hỗn loạn, đột nhiên nghe được một âm thanh thanh thúy, dễ nghe vang lên ——

“Dừng tay!”

Một tiếng này, mặc dù xuất ra từ miệng của nữ tử, nhưng trong giọng nói lại có một cỗ uy nghiêm bức người, làm bọn thái giám trong đại điện đang đánh người liền dừng động tác lại, rồi rít quay đầu qua!

Dưới sự kinh ngạc, Lý Toàn Thủy cũng vội vàng tìm theo tiếng nhìn lại, mà Đoàn Cẩm Sơ cùng Tiểu Thuận Tử lại tranh nhau đứng lên nhìn xem người cứu mình là thần thánh phương nào!

Chỉ thấy một hình bóng xinh đẹp đang sải bước vào cửa điện, mặc một bộ váy màu tím vẽ Phù Dung lan dài tới đuôi váy, đôi mắt trong suốt như một đôi linh châu, lông mi cong như lá liễu, theo một chút gió có thể chậm rãi vũ động, đôi môi nhỏ chúm chím đỏ như son. . . .

“Thật là xinh đẹp nha!” Đoàn Cẩm Sơ nhìn không khỏi ngây người, từ khi xuyên tới nơi này, ngày ngày đều đối mặt với một đám thái giám, hôm nay, đột nhiên nhìn thấy một mỹ nhân, cơ hồ làm nằng quên cả hô hấp.

“Nô tài tham kiến Cửu công chúa! Công chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hại Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Ăn Chính Là Cây Cỏ, Nặng Ra Chính Là Nãi*

Editor: Họa Đến Vô Tình

*Nãi: sữa.

Thanh âm cung kính đột nhiên vang lên ở đại điện, làm cho Đoàn Cẩm Sơ giật mình, vừa nhìn thấy, thì trừ nằng ra, toàn bộ thái giám đều quỳ trên mặt đất, bao gồm cả Lý Toàn Thủy và Tiểu Thuận Tử.

Bốn người cung nữ thái giám tùy thân đi vào, cúi đầu mà đứng.

“Cửu công chúa?” Đoàn Cẩm Sơ tròn to hai mắt, há hốc mồm nửa ngày không khép lại, lại là

Kim Chi Ngọc Diệp*!

*Kim Chi Ngọc Diệp: cành vàng lá ngọc.

Đôi mi thanh tú của Sở Lạc Đình khẽ nhếch, cũng kinh ngạc không dứt, liếc mắt một cái rồi nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, mới chậm rãi mở miệng,

“Ngươi không biết bốn cung?”

“Khụ khụ. . . . Cái kia, biết, dĩ nhiên biết!” Đoàn Cẩm Sơ kịp phản ứng, vội nâng tay áo lên tùy tiện lau tro bụi trên khuôn mặt, hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống đất, chê cười nói: “Cửu công chúa thiên tư quốc sắc*, nô tài là nhất thời nhìn lạng đi, còn tưởng rằng là. . . . .”

*Thiên tư quốc sắc: ý chỉ người có sắc đẹp tuyệt trần.

“Tưởng rằng cái gì?” Tiếng nói của Sở Lạc Đình ngọt ngào, rất là dễ nghe.

Đoàn Cẩm Sơ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dí dỏm nháy nháy con mắt, “Cho là Cửu Thiên Tiên Nữ hạ phàm!”

“Xì!”

Sở Lạc Đình nhìn không được nở nụ cười, cung nữ cùng thái giám tùy thân cũng hé miệng cười, nhìn mặt của Đoàn Cẩm Sơ bản như một con mèo hoa, nhưng đôi mắt lại cực kỳ xinh đẹp, con ngươi đen như đêm, sáng chói như ngôi sao, giống như có một cỗ ma lực, làm Sở Lạc Đình không nhìn được bước gần thêm một bước, cười yếu ớt nói: “Ngươi hãy đứng lên đi!”

“Hi hi, cảm ơn Cửu công chúa!” Mặt của Đoàn Cẩm Sơ giãn ra, nhưng lại quên phải dập đầu tạ ơn, trực tiếp đứng lên, ánh mắt liếc về Tiểu Thuận Từ đang quỳ gối bên người nàng, trong bụng căng thẳng, liền cả gan nói: “Cửu công chúa nhân hậu, có thể hay không cũng để cho Tiểu Thuận Từ đứng lên? Hẳn vừa mới bị đánh bị thương!”

Nghe vậy, ánh mắt Sở Lạc Đình chậm rãi di chuyển qua trên người Tiểu Thuận Từ, gật đầu một cái, “Đứng lên đi!”

“Tạ Cửu công chúa!”

Tiểu Thuận Từ dập đầu một cái, sau khi đứng dậy, cung kính lui sang một bên.

“Từ Liên, Từ Yên, đi ra sau điện lấy đồ.”

“Dạ, Cửu công chúa!”

Sở Lạc Đình phân phó một tiếng, hai cung nữ thân cận liền đi vòng ra sau điện.

“Mới vừa rồi đang làm cái gì? Vĩnh Lạc cung là địa phương nào, bọn ngươi lại dám vận dụng tư hình sao?” Tiếng nói của Sở Lạc Đình không lớn, nhưng lại nói nặng có khí phách, rất có phong phạm uy nghiêm của hoàng gia.

Nghe thế, Lý Toàn Thủy dập đầu nói: “Bẩm báo Cửu công chúa, Tiểu Sơ Từ phạm thượng, nô tài làm chấp sự, lấy cung quy xử trí hần, nhất thời quên nơi này là Vĩnh Lạc cung, cầu xin Cửu công chúa thứ tội!”

“Cửu công chúa, nô tài oan uổng a! Lý công công lấy việc tư trả thù, cố ý chính lý nô tài, hần chính là muốn đánh chết nô tài, để cho máu tươi nhuộm đầy Vĩnh Lạc cung, khiến cho Lê phi nương nương trên trời không được an bình!” Đoàn Cẩm Sơ cắn răng, lại quỳ rạp xuống đất, khóc lóc kể lể than thở.

“Không có! Không có, nô tài không muốn đánh chết hần, nô tài. . . . .”

“Câm miệng!”

Sở Lạc Đình lạnh giọng đánh gãy lời của Lý Toàn Thủy đang cố gắng tranh biện, “Bốn cung ở ngoài điện đứng một lát, nên nghe đều nghe được, vốn chuyện này do Lộ tổng quản xử trí, nhưng nếu làm cho Bốn cung bất gặp, Bốn cung há có thể mặc kệ bọn ngươi quấy rầy Lê phi nương nương?”

“Dạ, nô tài biết tội! Nô tài không dám nữa, cầu xin Cửu công chúa thứ tội!” Tiếng dập đầu “Thùng Thùng” của Lý Toàn Thủy vang lên, cả đám thái giám đang quỳ cũng vội vàng dập đầu xin tha tội, về mặt thật là kính sợ.

“Ngươi tên là Tiểu Sơ Từ?” Sở Lạc Đình chưa phản ứng, mà là hơi gấp eo, nhìn về phía Đoàn Cẩm Sơ, nhẹ nhàng cười một tiếng, lại hơi nhíu lông mày, “Bốn cung nghe được ngươi đã nói cái gì, ngươi ăn chính là cây cỏ, nặn đi ra chính là nãi? Đồ ăn của nô tài kém như vậy sao? Còn nữa. . . . Ngươi cũng không phải là nhũ mẫu, một thái giám làm sao sẽ nặn đi ra nãi đây? Bốn cung chỉ nghe mẫu thân nói qua, dê sữa bò sữa mới có thể nặn ra nãi.”

“Ách. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ nghe đến choáng váng, khóe miệng không ngừng co rút, “Ta. . . .Nô tài đây là. . . . Là một ví dụ! Đúng đúng, đây chính là một ví dụ! Ý là nói, nô tài ăn rất kém cỏi, làm cũng rất tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thái Giám Nhanh Nhẹn, Bị Bắt Giao Dịch

“Bầm Cừu công chúa! Trong tám ngày mà Tiểu Sơ Từ đã làm hư bảy cây chổi, điều này có thể tính là làm việc rất tốt không?” Lý Toàn Thủy cắn răng, trực tiếp vạch trần nói.

Kết. . . . . Kết. . . . .

Đoàn Cẩm Sơ xấu hổ cúi đầu, buồn bực mở miệng, “Nô tài rất cố gắng rất chăm chỉ rồi, cũng không biết như thế nào, cây chổi kia đến trong tay nô tài, liền, liền không chịu nổi gãy vỡ!”

Một câu rơi xuống, Đoàn Cẩm Sơ chợt nhớ tới, Khúc Đại Hưng nói thân thể này của nàng biết võ công, chẳng lẽ vì vậy mà thân thể khỏe mạnh? Nhưng mà. . . . . Con bà nó, nàng sẽ không lộ ra a! Nếu không, mới vừa rồi còn phải dùng tới mấy nắm đầm vụn về ấy sao?

Sở Lạc Đình vừa nghe, đôi môi đỏ mọng nhin không được nở nụ cười, liếc mắt nhìn bộ dáng thất bại cúi đầu của Đoàn Cẩm Sơ, ý cười trên khóe môi càng sâu hơn, không những không trách cứ nàng, ngược lại nói, “Nếu Tiểu Sơ Từ không thể làm việc nặng, như vậy tùy bọn cung đi thôi, bọn cung vừa lúc có một việc giao cho người đi.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều ngẩn người, Lý Toàn Thủy răng trên răng dưới trợn trợn cắn chặt hơn, Tiểu Thuận Từ ngẩng đầu, mê mang và lại lo lắng nhìn về phía Đoàn Cẩm Sơ, Đoàn Cẩm Sơ không chút nghĩ ngợi liền cao hứng lên tiếng: “Được được, chính là làm chuyện khả năng cho phép, nô tài không thích hợp làm việc nặng, nhưng có thể làm việc tinh tế đây!”

“Đứng lên đi!” Sở Lạc Đình nhẹ nhàng cười một tiếng, quay đầu lại nói với thái giám đi theo nàng: “Tiểu La Từ, người mang Tiểu Sơ Từ trước tiên đến Nam Uyển rửa mặt một phen, thay đổi xiêm y, động tác nhanh một chút, sau đó đến cửa Nam Tuyên.”

“Dạ, Cừu công chúa!”

Thái giám có tên là Tiểu La Từ kia chấp tay, ngay sau đó liền mời Tiểu Sơ Từ đi ra ngoài.

Nam Uyển là một tòa cung điện trung đẳng, trang trí đẹp đẽ nhưng lại không tọc tắng, điển hình là hành cung của công chúa.

Đoàn Cẩm Sơ bị đưa đến một gian phòng, Tiểu La Từ không nhiều lời, lấy nước, rồi cầm một bộ trang phục thái giám mới đưa vào, chỉ nói một câu, “Người mau chút, không thể để cho công chúa chờ!” Liền mở cửa đi ra ngoài.

“Tiểu La Từ? Con là nhỏ!” Tiểu Sơ Từ càng suy nghĩ, càng không nhịn được cười lên, “Ha ha, tại sao không gọi là Tiểu Mã Từ? Tiểu Lư Từ? Không được, cái tên này càng đọc càng muốn cười, phải không chế một chút!”

Nhéo nhéo hai má, Đoàn Cẩm Sơ cố gắng dừng cười, sau đó nhanh chóng rửa mặt chải đầu thay quần áo.

Đến cửa Nam Tuyên, đã nhìn thấy Sở Lạc Đình đứng đợi ở bên cạnh xe ngựa, nhìn thấy Đoàn Cẩm Sơ, hai mắt không khỏi tỏa sáng, hài hước nói: “Vừa rồi mặt đầy bụi đất, không nghĩ tới, khi rửa sạch rồi, môi hồng răng trắng, mặt như quan ngọc, thì ra cũng là một thái giám. . . .nhanh nhẹn a!”

Bởi vì biết Đoàn Cẩm Sơ là thái giám, cho nên, chợt nhìn đến nam tử đẹp như vậy, Sở Lạc Đình đỏ mặt một chút, còn đứng thành thoi trên chóc.

Trên trán Đoàn Cẩm Sơ xuất hiện vạch tuyến, dùng sức mà nuốt nuốt nước miếng, nói: “Nếu công chúa không nói hai chữ cuối cùng, hẳn là tốt!”

“Ừ?” Sở Lạc Đình ngẩn người, tiếp theo bật cười, “Người quả là một thái giám thú vị! Bọn cung rất ít thấy có người nào là thái giám mà không có quy củ như người! Cho nên, chuyện hôm nay, người phải làm tốt cho bọn cung! Nếu như làm tốt, người không muốn làm việc nặng nữa, bọn cung sẽ lên tiếng nói giúp người, như thế nào?”

“A? Chuyện gì a?” Đoàn Cẩm Sơ nghi hoặc tròn to hai mắt, nàng hữu dụng* như vậy sao?

*Hữu dụng: có ích.

“Cùng bọn cung lên xe ngựa rồi hãy nói.”

Sở Lạc Đình thần bí cười cười, xoay người, giẫm lên ghế lên ngựa đi vào buồng xe.

Đoàn Cẩm Sơ chớp chớp mắt đẹp, ngây người một chút, hạ quyết tâm, bò lên xe ngựa.

Tiểu La Từ cùng một thái giám khác đánh xe ngựa cũng lên, Từ Liên, Từ Yên cũng đi theo ngồi vào trong buồng xe.

Xe ngựa từ từ khởi động, chạy ra cửa cung, hướng về đường cái kinh thành phồn hoa mà đi.

Màn xe đóng kín lại, Đoàn Cẩm Sơ không nhìn được cảnh sắc bên ngoài, chỉ nghe một hồi ồn ào, bởi vậy phán đoán là tựa hồ đang đi trên đường phố, lại hoàn toàn không biết muốn đi đâu, nhìn về hướng Sở Lạc Đình, nàng chỉ là cười mà không đáp, trong lòng không khỏi có chút bất an mà đứng lên, nhin không được hỏi: “Cừu công chúa, ngài, ngài, ngài không phải là muốn bán nô tài đi chứ?”

Chương 15: Đặc Biệt Phái Đi, Vào Bát Vương Phủ

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Bán người?” Đôi mắt đẹp của Sở Lạc Đình lặng lẽ trợn, lập tức khẽ cười nói: “Bỏ cung bán người làm cái gì? Bỏ cung cũng không thiếu bạc!”

“Khụ. . . . . Khụ, vậy Cửu công chúa là muốn mang nô tài. . . . . Đi chỗ nào? Làm chuyện gì?” Âm thanh “khụ khụ” của Đoàn Cẩm Sơ vang lên rõ ràng, thân hình hơi nghiêng một chút, nhỏ giọng nói.

Sở Lạc Đình mỉm môi cười một tiếng, lại ra vẻ thần bí nửa ngày, đến khi thấy lông mày cùng mắt Đoàn Cẩm Sơ đã muốn chen lại cùng nhau, mới nghiêm mặt nói: “Tiểu Sơ Tử, bỏ cung mang người đi Bát vương phủ, muốn giao cho người một việc, chính là muốn người nghĩ tất cả biện pháp khiến cho một người vui vẻ, thời gian này tâm tình hần không tốt, bị bệnh một hồi, tính khí lại rất cố chấp, luôn không chịu đúng hạn uống thuốc, bỏ cung rất là sốt ruột, mới vừa rồi ở Vĩnh Lạc cung, nghe được người nói chuyện rất thú vị, hơn nữa không phải là dạng nô tài lúc nào cũng khúm núm, bỏ cung liền đột nhiên có ý tưởng này, muốn cho người khuyên hần uống thuốc, bồi hần một hồi, làm cho hần cao hứng chút.”

“Cái gì? Bồi người? Đòi vui vẻ? Bán rề tiếng cười!” Thanh âm của Đoàn Cẩm Sơ càng lúc càng cao, con người cơ hồ muốn lòi ra ngoài, đưa một ngón tay chỉ vào mũi của mình, không thể tin nói: “Ta có bản lĩnh khuyên người uống thuốc sao?”

“Tiểu Sơ Tử, hần là một người rất lạnh lùng, ít nói, chưa bao giờ cười, bắt quá người đừng sợ, nếu hần giận người, muốn phạt người, bỏ cung sẽ thay người cầu tình mà, người liền tự tự nhiên nhiên nói chuyện, nói nhiều chuyện thú vị một chút, chỉ cần hần có thể cao hứng, bỏ cung sẽ không bạc đãi người!” Sở Lạc Đình nhấn lại đôi mi thanh tú, vẻ mặt đều là lo lắng, có ai có thể làm hần cười đây? Đã bao nhiêu năm qua, chưa bao giờ có người thấy hần cười, cho dù là trong phủ của hần có cơ thiếp, người mà hần sủng hạnh mỗi tối may ra có Lưu Ly, đều không thể làm hần mở miệng ra cười.

Thật ra thì, hôm nay nàng cũng là nhất thời xúc động, nếu ngựa chết mà trước mắt thấy ngựa sống thì chọn a!

Đoàn Cẩm Sơ yên tâm rồi, vì nàng không cần làm việc nặng nữa, bây giờ nàng bắt đầu vắt hết óc nhớ lại những chuyện cười nàng đã đọc qua, nhưng mà. . . .nàng quên không hồi đối tượng nàng cần phục vụ là ai rồi!

Cứ như vậy, xe ngựa đã đi gần nửa canh giờ chậm rãi dừng lại.

Giảm lên ghế xuống ngựa, Đoàn Cẩm Sơ nhảy xuống trước, Từ Liên Từ Yên đỡ Sở Lạc Đình xuống, hướng về thềm đá đi tới, Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu nhìn tám biển to lớn: Bát vương phủ; liền vội vàng đi theo.

“Nô tài cung nghênh Cửu công chúa! Công chúa thiên tuế thiên thiên tuế!”

Trên cửa chính, tất cả thủ vệ đều quỳ xuống, quản gia Bát vương phủ nghe thấy, liền vội vàng ra đón, quỳ một chân xuống nói: “Không biết Cửu công chúa giá lâm, nô tài không có từ xa tiếp đón, xin Cửu công chúa thứ tội!”

“Đứng lên đi!”

“Tạ công chúa!”

Sở Lạc Đình cười một tiếng, dọc theo đường đi vào phía trong, vừa đi vừa nói: “Hôm nay bệnh tình của vương gia như thế nào? Có chuyển biến tốt đẹp không? Hôm nay có uống thuốc không?”

“Bẩm báo Cửu công chúa, chủ tử tính khí bướng bỉnh, nô tài khuyên can cả buổi sáng mới uống được một nửa, giờ đã đến trưa, xin Cửu công chúa khuyên vương gia một chút.” Vẻ mặt quản gia đầy lo lắng trả lời.

“Ai! Bát ca đây là. . . . .” Sở Lạc Đình nhìn không được thờ dài, sao lại khổ như thế chứ? Thái độ của hần cùng phụ hoàng cũng không phải ngày một ngày hai, hần gãy vò mình như vậy, phụ hoàng cũng sẽ không. . . . .

Đoàn Cẩm Sơ đi theo cuối cùng, tâm tư hoàn toàn đã bị cảnh trí của Bát vương phủ hấp dẫn, có nhiều lần không tự chủ được mà dừng lại bước chân, con đường đi vào đại sảnh trải đá xanh hai bên, lại trồng đầy hoa oải hương, cả biển hoa màu tím nhạt, mang theo chút mộng lung mộng ảo, trong không khí tràn ngập trận trận mùi thơm ngát, làm nàng sinh lòng mê mẩn, phong cảnh như vậy, nàng đã từng mơ tưởng qua, mỗi sáng sớm thức dậy vừa mở mắt, cả vườn oải hương đón gió dập dềnh. . . . .

Chương 16: Ở Niệm Quy Đình, Diện Kiến Lần Đầu

“Quản gia, hiện tại vương gia ở Dự Viên sao?”

“Bẩm báo Cửu công chúa, hiện giờ chủ tử ở Niệm Quy đình.”

“A, vậy được, người không cần đi thông báo, bốn cung tự mình đi tới.”

“Dạ!”

“Tiểu Sơ Từ!”

Sở Lạc Đình quay đầu lại, thấy Đoàn Cẩm Sơ đang nhìn lung tung, cau mày nói: “Nơi này là Bát vương phủ, không được tùy ý đi loạn, đi sát theo ta.”

“Dạ, Cửu công chúa!” Đoàn Cẩm Sơ xin lỗi le lưỡi một cái, vội quy củ cúi đầu.

Niệm Quy đình, là một tòa hình bát giác được dựng trên núi giả ở hậu viên Bát vương phủ, dưới núi giả có cây cầu nhỏ, nước chảy róc rách, bốn phía đình là đài các, xung quanh có bồn hoa, cây tùng, cây tử đằng . . . .

Xa xa, trên cây cầu hình vòm kia có một bóng dáng cao lớn đang đứng, thân hình có chút gầy, mặc áo gấm màu trắng ngà, bên ngoài khoác áo màu bạc, thắt lưng buộc ngọc đai, tóc dài dùng ngọc quan vấn lên đỉnh đầu, còn lại tự do rơi trên vai, có vài sợi tóc lay động theo chiều gió, ở không trung lơ lửng một chút độ cong say lòng người, thật là phiêu dật mà xuất trần. . . . .

“Hắn, là ai a?” Đoàn Cẩm Sơ nhìn chằm chằm bóng dáng kia, nhẹ nhàng hỏi.

“Hắn chính là người mà bốn cung muốn người khuyên bảo.” Sở Lạc Đình mỉm cười, cũng không nói thẳng ra, nếu thái giám đàn này còn không có đoán được, nàng vì sao phải nói rõ ràng chứ? Ở Vĩnh Lạc cung thì rõ ràng là không biết nàng, lớn như vậy mới vào cung làm thái giám, nếu cũng không biết Bát ca, không biết rõ thân phận, mới có thể nói chuyện thoải mái chứ! Nếu biết được, người nào dám cả gan mà đi khuyên bảo a!

“Nha.” Đoàn Cẩm Sơ gật gật đầu.

“Người ở chỗ này chờ một chút, bốn cung đi trước.” Sở Lạc Đình nói xong, liền đi thẳng lên trên cầu hình vòm.

Đoàn Cẩm Sơ nhàm chán ngồi xổm xuống, tiếp tục quan sát phong cảnh bốn phía, không thể không khen người một tiếng, chủ nhân nơi này thật là có tư tưởng a!

Trên cầu, Sở Lạc Đình đứng ở sau lưng, mỉm cười khẽ gọi một tiếng: “Bát ca!”

Sở Vân Hách hơi hơi liếc mắt, nhìn về phía Sở Lạc Đình, khẽ nhíu mi nói: “Đan Đan, tại sao muội xuất cung?”

“Bát ca, muội lo lắng cho huynh! Quản gia nói buổi trưa huynh lại không uống thuốc đúng hay không? Bát ca, không cần như vậy, thân thể của chính mình, nếu như không quý trọng, sinh bệnh nặng cũng không ai gánh giúp huynh!” Sở Lạc Đình cong cong môi, lo lắng trùng trùng nói.

“Đan Đan, Bát ca không sao, muội không cần phải để trong lòng.” Sở Vân Hách quay đầu lại, thân nhiên nói.

“Bát ca!” Môi của Sở Lạc Đình lại cong lên một chút, “Huynh luôn là cái bộ dạng này, huynh làm gì mà để mắc mưa a, nếu như không có sinh bệnh, phụ hoàng sẽ phái huynh đi thị sát dòng sông Giang Âm, hiện tại lại là Nhị ca đi!”

“Đan Đan!” Sở Vân Hách nhíu đôi môi, đôi mắt thâm thúy nhìn mặt nước dưới cầu, trong mắt, lóe qua một chút tinh quang, môi mỏng chậm rãi nói: “Muội cho là, đây là một việc không tốt sao?”

“Thế nào, Bát ca ý của huynh là . . . .” Sở Lạc Đình nghi ngờ nhíu lông mày.

Khóe môi Sở Vân Hách hơi lên, tràn ra một chút cười lạnh thân nhiên, “Không nên hỏi, chuyện trên triều chính, Đan Đan muội nhớ kỹ, nan đắc hồ đồ!”

“A, muội nhớ kỹ.” Sở Lạc Đình cái hiểu cái không gật đầu, dừng lại trong chốc lát, nháy mắt mấy cái, khẽ cười nói: “Bát ca, muội mang đến cho huynh một người thú vị, huynh trông thấy hẳn được không?”

“Ừ?” Sở Vân Hách khiêu mày, chưa kịp mở miệng cự tuyệt, đã thấy Sở Lạc Đình hướng xa xa hô: “Tiểu Sơ Từ, người lại đây!”

“Tiểu Sơ Từ?” Sở Vân Hách suy ngẫm hai lần, trong lòng có một tia sáng, chính là, thái giám kia còn sống?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đối Với Thái Giám, Bốn Vương Không Có Hứng Thú

Editor: Họa Đền Vô Tình

Beta: Mai Tuyết Vân

Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu lên, hé miệng cười, vẫy vẫy tay với Sở Lạc Đình, sau đó nhẹ nhàng chạy lại, gương cao khuôn mặt tươi cười nói: “Cửu công chúa, nô tài ở đây!”

Sở Vân Hách chưa từng liếc nhìn nàng một cái, vẫn nhìn chăm chăm dòng nước dưới chân cầu như cũ, ngọc thụ lâm phong, vẻ mặt lạnh lùng.

Sở Lạc Đình cười khẽ, gật đầu nói: “Hầu hạ hấn cho tốt!”

“Đạ, Cửu công chúa!” Đoàn Cẩm Sơ lại lập tức xụ mặt xuống uể oải đáp một tiếng, này thì hầu hạ. . . . . Không phải chính là bán rẻ tiếng cười sao?

Sở Lạc Đình bật cười, mấp máy môi, không nói cái gì nữa, ung dung bước xuống cầu hình vòm, rồi chậm chậm đi tới đại sảnh.

Nhìn bóng dáng lạnh lùng cao ngạo của nam tử trước mặt, Đoàn Cẩm Sơ thở dài một hơi, đưa hai tay ra vỗ vỗ hai má, sau đó hít sâu, nặn ra một khuôn mặt tươi cười, “Ngươi. . . . .”

“Cút!”

Một chữ ngắn gọn, lạnh lùng, bá đạo, khí thế nghiêm nghị.

“Ách. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ kinh hãi ngây người tại chỗ, chớp lông mi suy nghĩ, đồ dẫn một lúc lâu, mời vừa ngáp ngừng môi, thật là uất ức vênh miệng nhỏ lên, “Ngươi đừng hung dữ như vậy mà!”

Giọng nói yếu đuối, mềm mại đáng yêu trong lành, mang theo một ít mùi vị là nũng của nữ nhân, Đoàn Cẩm Sơ không phát hiện, lại làm cho thân thể Sở Vân Hách đột nhiên chân động, chậm rãi liếc mắt, hồ nghi nhìn chăm chăm nàng đang cúi đầu: “Ngẩng đầu lên!”

“Ta, ta, ta. . . . . Ta không ngẩng!” Đoàn Cẩm Sơ khản trương, giọng nói cà lăm dứt khoát lắc lắc đầu, trực giác nói cho nàng biết, người nam nhân này không dễ lừa gạt, đột nhiên đến một câu như vậy, chẳng lẽ là. . . . . Hoài nghi nàng là nữ nhân?

“Phải không?” Sở Vân Hách lạnh lùng nhếch môi, chợt đưa ra một cái tay, nắm lấy cái cằm hoàn mỹ không tì vết của Đoàn Cẩm Sơ, hơi dùng lực một chút, liền khiến cho nàng ngẩng đầu lên, “A. . . . .”

Hét thảm một tiếng, theo bản năng Đoàn Cẩm Sơ liền nhắm nghiền hai mắt, sợ đến mức toàn thân phát run, run run cánh môi, đáng thương mà nói: “Đại ca, ta cút, ta lập tức cút. . . . .”

“Mở mắt ra!”

Môi mỏng khẽ mở, không mang theo một tia độ ấm nào, Sở Vân Hách buông lỏng tay, con ngươi sắc bén nhìn chăm chăm nàng, tiếng nói lại lạnh thêm một phần: “Ngươi là ai?”

“Ta, ta là Tiểu Sơ Từ a!” Đoàn Cẩm Sơ trả lời, vội từ trong lồng ngực lấy ra một vật, gương lên cao trước mặt Sở Vân Hách, tức giận nói: “Ta có Yêu Bài!”

Mà vừa mở mắt, bốn mắt nhìn nhau, tim của nàng cơ hồ đập nhanh hơn, ngưng cả hô hấp!

Hé ra một khuôn mặt tuấn mỹ vô song, đường nét rõ ràng, ngũ quan tinh xảo như được điêu khắc, lông mày lưỡi mác đậm, đôi mắt sáng hẹp và dài, con ngươi đen bóng và thâm thúy, sóng mũi cao, môi mỏng khép chặt, màu môi đỏ thê kia.

Giờ phút này, nắng ấm cao chiếu, ở trên sườn mặt hoàn mỹ của hắn, hạ xuống nhiều điểm kim quang, cả người tản ra một cỗ cao quý cùng ưu nhã bẩm sinh, rồi lại khắp nơi lộ ra, lạnh lùng cùng khí phách Vương Giả Thiên Hạ!

“Ngươi là. . . . .” Môi mỏng của Sở Vân Hách khẽ động, con ngươi đen như mực không hề chớp nhìn chăm chăm người trước mặt, trong con ngươi kia, có kinh diễm, có kinh ngạc, có không thể tin, hồi lâu sau, mới chậm rãi nói tiếp: “Ngươi xác định ngươi là thái giám?”

Một tiếng vừa nói ra, Đoàn Cẩm Sơ lập tức lấy lại tinh thần, khuôn mặt ửng đỏ cười gian, thu cánh tay dừng lại giữa không trung về, cất Yêu Bài vào trong lòng, bộ dáng giống như đang muốn chứng tỏ, ưỡn cao bộ ngực bằng phẳng của nàng lên, khí thế nghiêm nghị nói: “Ta chính là thái giám! Không tin ngươi có thể nghiệm thân!”

Trong mắt Sở Văn Hách nhanh chóng thoáng qua một tia kinh ngạc, tuấn mi héch lên, khinh bỉ ngoắc ngoắc môi, chậm rãi nói: “Bỏn vương đối với thái giám không có hứng thú!”

“Cái gì?”

Bóp quyền một cái, Đoàn Cẩm Sơ đem cảm giác thật cao, bởi vì thân thể hai người chênh lệch quá lớn, để không ở về bề ngoài kém một bậc, Đoàn Cẩm Sơ tức giận kiễng mũi chân, lúc này mới phát động quai hàm, tức giận nói: “Bản thái giám đối với người càng không có hứng thú! Thái giám thì thế nào? Dựa vào cái gì khinh thường thái giám? Chúng tôi là thái giám thân tàn chí kiên, chúng tôi cũng là nam nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nghề Nghiệp Thái Giám, Thiên Hạ Vô Song

“Nam nhân?” Sở Văn Hách liếc mi, ánh mắt đùa cợt nhìn từ gương mặt tinh xảo khéo léo của Đoàn Cẩm Sơ một mạch dời xuống phía dưới, xẹt qua bộ ngực bằng phẳng, cuối cùng dừng lại ở eo của nàng, ở bên môi, mơ hồ hiện lên một nụ cười nhạt, “Người xác định. . . . . Người thực sự là nam nhân sao?”

“Ách. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ theo ánh mắt của hắn nghi hoặc cúi đầu, mới rõ ý tứ trong lời nói của hắn, hai gò má ngượng ngùng nóng lên, theo bản năng khép chặt hai chân, nhắm mắt, ngẩng đầu, tay phải nắm lại ở trước ngực vỗ vỗ hai cái, chống lại mắt hắn, đúng lý hợp tình mà nói: “Đương nhiên xác định! Chúng tôi là thái giám ít nhất cũng là một nửa nam nhân!”

“Một nửa. . . . Ha ha, còn kém xa!” Sở Văn Hách nghiêng mắt, chậm rãi cười ra tiếng, nụ cười này, ngay cả chính hắn cũng bị dọa đến giật mình, không nghĩ tới. . . . Hắn vẫn còn có thể cười!

Nhưng mà, nghe tiếng cười đó, Đoàn Cẩm Sơ lại tức đỏ mặt, sớm đem lời Sở Lạc Đình nói đề qua sau đầu, chỉ cảm thấy chính mình bị nhục nhã vô cùng, lập tức cảm giận bất bình mà nói: “Không phải chỉ kém không cưới vợ sinh con sao? Hừ! Người thích cùng nữ nhân lên giường như vậy, cẩn thận người miệt mài quá nhiều trắng niên mất sớm! Cẩn thận người không lên được, bệnh liệt dương, xuất tinh sớm!”

Nghe vậy, con người Sở Văn Hách căng thẳng, đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt kia lạnh thấu xương làm cho người ta sợ hãi, cánh môi khẽ động, tiếng nói lạnh như băng, “Tiểu Sơ Tử, người có biết, hiện tại người cùng ai nói chuyện không? Bỏn vương không ngại đem thi thể người ném vào trong sông làm mồi cho cá!”

“Cái gì? Bỏn vương?” Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc, tròn to đôi mắt đẹp, “Người là vương gia? Bát vương phủ. . . . Trời ạ! Người là Bát vương gia!”

Nhìn Đoàn Cẩm Sơ không giống như giả vờ kinh ngạc, Sở Văn Hách chau mày thật sâu, tiết thanh minh hôm đó, Tiểu Sơ Tử còn bụng hương giấy cống phẩm thỉnh an hắn, thoạt nhìn là một thái giám có quy củ, nhưng mà hiện tại, lại không biết hắn?

“Người không biết bỏn vương?” Sở Văn Hách tới gần một bước, mắt sáng như đuốc, liếc mắt nhìn chăm chú Đoàn Cẩm Sơ, giống như muốn nhìn thấu nàng.

Đoàn Cẩm Sơ bị kinh sợ, nghĩ đến hai chữ “Thi thể”, sắc mặt lập tức trắng bệch, đặt móng ngựa ngồi ở trên mặt đất, mặt như đưa đám nói: “Bát vương gia, nô tài không biết ạ! Người không biết không có tội, Bát vương gia không cần giết nô tài được không?”

“Người dám lừa bỏn vương? Thanh minh hôm đó, trời đổ mưa to, ở cửa Vĩnh Lạc cung, người và bỏn vương đã gặp mặt!” Sở Văn Hách đột nhiên lớn tiếng nói.

Đoàn Cẩm Sơ nghe vậy, mặt mày bi thảm: “Không cần nói đến cái ngày xui xẻo đó được hay không! Ngày đó không phải là ta té xỉu sao? Đến lúc tỉnh lại, cái gì ta cũng không nhớ, ai cũng không nhận ra!”

“Ừ? Lại có chuyện như vậy?” Sở Văn Hách trên cao nhìn xuống, hồ nghi quan sát Đoàn Cẩm Sơ, lạnh lùng cảnh cáo nói: “Nếu dám nói láo với bỏn vương một chữ, bỏn vương sẽ cho đầu người rơi xuống đất!”

“Đừng đừng, người yên tâm đi, ngay cả cha mẹ ta cũng không còn nhớ!” Đoàn Cẩm Sơ quất cái miệng nhỏ, hai dòng nước mắt ùy khuất rơi xuống gò má, nàng muốn về nhà! Trận đấu, thân cận, là hai chuyện lớn nhất trong đời của nàng a!

“Người. . . . .” Đột nhiên Sở Văn Hách có chút sợ hãi, ngốc nghếch nhìn Đoàn Cẩm Sơ ngồi khóc nhè trên cầu, nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải, bế tắc nửa ngày, thấy nàng không có ý dừng lại, không khỏi nhíu mày nói: “Một đại nam nhân, thế nào lại bắt chước nữ nhân khóc thành như vậy? Không thấy mất mặt sao?”

“Ngô ngô. . . .” Đoàn Cẩm Sơ qua loa lau nước mắt trên mặt, tức giận quát, “Người không phải nói ta không phải là nam nhân sao? Ai quy định thái giám không thể khóc? Thái giám chúng tôi so với nam nhân khô ngô cao lớn, so với nữ nhân nhũ nhụy, nghề nghiệp này của chúng tôi là thiên hạ vô song!”

Chương 19: Muốn Trốn Bị Bắt, Hấn Dễ Dàng Tha Thứ

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Khôi ngô cao lớn?” Khuôn mặt tuần tú của Sở Văn Hách hung hăng co quắp, tay phải nắm lại, đặt ở bên môi ho nhẹ hai tiếng, có chút buồn cười nói: “Ánh mắt bốn vương không tốt, ngược lại không nhìn ra Tiểu Sơ Từ người chỗ nào rất khôi ngô cao lớn! Nhấn nhụi nha, coi như là vậy đi, về phần thiên hạ vô song, điểm ấy, bốn vương rất thừa nhận!”

“Ngươi ngươi ngươi! Ngươi lại làm nhục ta!” Đoàn Cẩm Sơ tức giận khuôn mặt hoàn toàn đỏ bừng, đứng lên, hung hăng liếc Sở Văn Hách, nhắc chân đi xuống cầu, cũng không quay đầu lại quát: “Nhiệm vụ rách này bốn đại gia không làm! Hồi cung!”

“Đứng lại!”

Đột nhiên, một giọng ra lệnh lạnh như băng từ phía sau truyền tới, thân thể Đoàn Cẩm Sơ run lên, nhắc chân liền chạy, ai ngờ, mới chạy được hai bước, trước mắt lại hoa lên, có hai tên nam nhân áo đen chặn đường!

“Ngươi ngươi. . . . Các ngươi từ chỗ nào nhảy ra đây?” Đoàn Cẩm Sơ hoàn toàn choáng váng, nhưng mà, không đợi nàng phản ứng lại, hai cánh tay đã bị hai nam tử nhắc lên, giống như xách một con gà con, ném nàng xuống dưới chân Sở Văn Hách!

“Chủ tử!” Hai tên nam nhân cúi đầu chấp tay, thái độ cực kỳ cung kính.

“Không có việc gì, lui ra!”

“Nô tài cáo lui!”

Hai người nam tử cùng nhau trả lời, thoáng một cái, bóng dáng của hai người liền không thấy.

Đoàn Cẩm Sơ ngồi chồm hổm trên mặt đất, xoa xoa cái mông bị ném đau, tâm tình cực kỳ phiền muộn, vừa nhắc mắt, liền thấy Sở Văn Hách cao ngạo như đế vương, từ trên cao nhìn xuống nàng, lạnh lùng phun ra hai chữ, “Quý xuống!”

Một tiếng này, lực uy hiếp cực mạnh, chân Đoàn Cẩm Sơ mềm nhũn, “Đồng!” quý xuống, trong lòng đột nhiên sinh ra ý sợ hãi, rồi mới ý thức được, nàng chết chắc rồi!

Quả nhiên, trên đỉnh đầu, rất nhanh truyền đến tiếng nói lạnh lùng làm cho người ta phát run!

“Thấy bốn vương, một không hành lễ, hai không cung kính, ba nói bừa, bốn dám phạm thượng, ngươi nói, bốn vương đem ngươi lột da rút gân hay là ngũ mã phanh thây là tốt nhỉ?”

Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ không nhịn được khẽ run run, lập tức ngược mắt nói: “Cũng không tốt!”

“Không tốt? Há?” Âm cuối nâng lên, mắt của Sở Văn Hách híp lại, hơi khom lưng, khoảng cách gần nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, bên môi chậm rãi hiện lên một chút châm biếm, “Nói một chút xem, tại sao lại không tốt!”

“Bát đại gia, nô tài biết sai rồi!” Đoàn Cẩm Sơ vì mạng sống, cắn răng một cái nặn ra hai dòng lệ, bộ dáng điềm đạm đáng yêu, “Nô tài trên có già dưới có trẻ, nô tài không thể chết được a! Bát đại gia, người là đại nhân đừng so đo với kẻ tiểu nhân, bỏ qua cho nô tài, một hài tử đáng thương này đi!”

Sở Văn Hách nhú mị, đứng thẳng lên, trách mắng: “Gọi lộn xộn cái gì, gọi là vương gia!”

“Dạ dạ dạ! Vương gia! Bát vương gia, có thể sao?” Trong mắt Đoàn Cẩm Sơ hiện ra vẻ chờ mong, lập tức chói lọi, nụ cười bên môi cũng sáng chói như xuân nhan, làm cho tim của Sở Văn Hách đập mạnh và loạn nhịp, nhìn chăm chú nàng một hồi lâu, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, khuôn mặt tuần tú nóng lên, không được tự nhiên nghiêng mặt qua, nói: “Không phải ngươi mất trí nhớ sao? Không phải ngay cả cha mẹ cũng không còn nhớ sao? Ở đâu ra già trẻ? Còn có hài tử? Ngươi bao nhiêu tuổi rồi hả?”

“Hi hi, ta không nhớ rõ a, nhưng đây là trong hí kịch thường nói nha! Tiểu Thuận Từ ca nói, ta hình như là mười bảy tuổi!” Đoàn Cẩm Sơ nháy nháy mắt đẹp, nghe những lời hân vừa nói, tựa hồ chỉ là hù dọa nàng, vì vậy, liền nín khóc mỉm cười.

“Ừ? Trong hí kịch?” Khuôn mặt tuần tú của Sở Văn Hách thoáng qua một tia âm u, trợn mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ vài lần, chống lại khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời của nàng, cuối cùng lại không có hung ác quyết tâm phạt nàng, quay lưng, dừng lại hồi lâu, mới buồn bực nói: “Ngươi thật đúng là một thái giám!”

Cạc cạc, đây là ý từ gì?

Đoàn Cẩm Sơ âm thầm suy nghĩ một chút, không nghĩ ra, cũng lười suy nghĩ, chỉ cần có thể bảo vệ được mạng sống, quản hần chửi nàng cái gì, dù sao bị chửi cũng tốt hơn bị giết, chẳng qua là, quỳ đã lâu, hai chân . . . . Vì vậy, lặng lẽ ám hiệu nói: “Bát vương gia, phiền đá trên cầu thực cứng!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Lại Giống Như Nữ Nhân, Làm Tâm Hẩn Loạn

Editor: thuonglu

"Không cứng có thể tạo thành cầu sao?" Sở Văn Hách lạnh lùng hỏi ngược lại, ánh mắt nhìn chằm chằm nơi xa, có hơi chút tan rã.

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ cứng họng, nháy mắt, nhìn sống lưng Sở Văn Hách, chần chờ một chút, không nhịn được nhỏ giọng nói: "Nhưng mà, đầu gối đau quá."

"Thái giám không phải là nửa nam nhân sao? Ngay cả một chút đau đớn này cũng không chịu nổi sao?" Sở Văn Hách không quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi ngược lại, hoàn toàn không có một chút để ý đến Đoàn Cẩm Sơ, trong giọng nói còn hơi có chút chế cười.

Đoàn Cẩm Sơ tức giận liếc mắt, đã chạy không thoát, lại bị phạt quỳ, còn bị chế nhạo, Cửu công chúa giao nhiệm vụ. . . . . Quả thật đúng là, ra quân chưa thắng trận đã chết!

Nhịn! Nhất định phải nhịn!

Hít sâu! Lại hít sâu!

Đoàn Cẩm Sơ hiện ra khuôn mặt tươi cười, rất là lấy lòng nói: "Bát vương gia là nhân trung long phượng, so với nô tài là một tiểu thái giám thì nam nhân hơn nhiều! Nghề nghiệp thái giám này mặc dù rất thân thánh, nhưng so với vương gia có nghiệp lớn nổi đời tông đường liền không có ý nghĩa rồi. Cho nên, vương gia là một nam nhân, hoàn thành nghiệp lớn rất quan trọng, phải nắm chặt thời gian, không cần lãng phí thời gian dùng cách xử phạt về thể xác trên người nô tài chứ?"

"Phải không?" Khóe môi Sở Văn Hách nhếch lên, trong mắt hiện lên một tia cười không dễ phát hiện, quay người lại nhìn thấy bộ dạng hùng hổ của Đoàn Cẩm Sơ, không khỏi trêu nói: "Dám đối với bản vương bất kính, ngươi là người đầu tiên! Mới vừa nguyên rủa Bôn vương bắt lực liệt dương xuất tinh sớm, ngươi biết thật nhiều a! Xem ra, trước khi ngươi vào cung đã hưởng qua ** rồi, vậy thì thể nào chịu đi làm thái giám đây? Tiểu Sơ Tử, nghiệp lớn của bôn vương buổi tối làm là được rồi, ban ngày là có thời gian xử trí ngươi nha, ngươi cứ tiếp tục quỳ đi!"

"Ách, Bát vương gia, ngươi không thể như vậy không phúc hậu a!" Đoàn Cẩm Sơ vừa nghe không nhịn được miệng mím lại, mắt to ngập nước, bắt mắt tố cáo nói.

Đáng chết, cái bộ dáng kia, quả thật tựa như nữ tử! Nhất là đôi mắt câu hồn người kia, còn có đôi môi không điểm mà đỏ, mềm mại tựa như hoa anh đào khiến lòng người trầm luân, thật muốn âu yếm một cái ——

Nghĩ tới đây, gương mặt tuấn tú của Sở Văn Hách không khỏi nóng lên, tia ứng hồng nổi lên khiến hần mắt tự nhiên gần như hốt hoảng nghiêng đầu đi, mới định kêu đứng dậy, Đoàn Cẩm Sơ lại cho rằng hần muốn tiếp tục phạt nàng, hạ quyết tâm, lại nhào tới trên người hần, ôm hai chân của hần, từng tiếng khóc đáng thương, "Bát vương gia, van cầu ngươi nha, nô tài sai lầm rồi, nô tài cũng không dám nữa, Bát vương gia. . . . ."

Hành động này làm cho Sở Văn Hách nhất thời bối rối, ngây ngốc một chút, đột nhiên phản ứng lại, theo thói quen tính một cước đá bay Đoàn Cẩm Sơ. Nhưng suy nghĩ kia lập tức biến mất, chỉ xụ mặt xuống nói: "Làm gì? Đứng lên! Bôn vương lại bị một thái giám như ngươi ôm chân khóc cầu xin, còn ra thể thống gì nữa!"

Cạc cạc, thành công!

Đoàn Cẩm Sơ lập tức cười nhẹ một cái, nhẹ buông tay, xoa đầu gối bị đau, cố hết sức đứng lên, bản tính khó sửa đổi, lại mở miệng chế nhạo nói: "Hắc hắc, Bát vương gia nếu là bị mỹ nữ ôm, vậy thì thành thể thống rồi!"

"Tên thái giám đáng chết này! Cho ngươi quả táo ngọt ngươi liền quên tổ tông là ai! Còn dám phạm thượng, thì bôn vương cho ngươi quỳ đến chết!" Sở Văn Hách tức giận tới sắc mặt tái xanh, phẩy tay áo một cái xoay người liền rời đi.

"Lại tức giận sao?" Đoàn Cẩm Sơ chớp chớp lông mi, khuôn mặt nhỏ nhắn mảnh liệt co lại, nhìn chằm chằm bóng dáng ngày càng xa của người kia. Đột nhiên nhớ đến việc nàng được phái đi còn chưa có làm!

"Bát vương gia, chờ ta một chút!" Hô lên một tiếng, Đoàn Cẩm Sơ nhắc chân đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Vội Ban Sai Chuyện, Chọc Giận Hấn

Editor: dohuyenrua

“Bát Vương gia ——”

Nghe thấy phía sau có tiếng gọi, Sở Vân Hách không khỏi khẽ nhếch miệng, trong lúc bất giác bước chân chậm lại, tiểu thái giám này. . . . . Thật đúng là thú vị, mặc dù có chút ngốc, phản ứng chậm chạp, nhưng đơn thuần, hoạt bát, hài hước, còn có một chút đáng yêu, quan trọng là. . . . . Gan lớn, dám rủa hấn không lên được mắc bệnh liệt dương xuất tinh sớm!

Nghĩ đến đây, Sở Vân Hách buông bàn tay to đang từ từ nắm chặt, thái giám chết bầm này, sinh ra lại còn xinh đẹp hơn cả nữ tử, quả thực là tuyệt sắc! Tướng mạo tốt, quả nhiên làm thái giám là rất đáng tiếc, nếu không, sẽ có rất nhiều nam nhân long dương chi phích* đoạt hấn làm nam sủng, nhưng, nếu là nữ tử, vậy thì rất tốt. . . . .

*Long dương chi phích: tình yêu nam x nam :))

Giật mình một cái, đột nhiên Sở Vân Hách thanh tỉnh, không khỏi bị suy nghĩ vừa rồi của chính mình làm cho hoảng sợ! Chết tiệt, thế nhưng hấn. . . . lại nổi lên tà niệm với một thái giám!

"Bát Vương gia! Đợi. . . . Đợi ta với!"

Đoàn Cẩm Sơ thờ hồn hèn đuổi theo, chặn ở trước mặt Sở Vân Hách, khom lưng, vừa thờ vừa nói:"Đợi chút, ta, ta chạy hết nổi rồi. . . . . Đừng đi, ta còn có chuyện muốn nói với ngươi."

Sở Vân Hách dừng bước chân, nhủ lòng mảy, do vừa rồi có tà niệm, nên cố ý nghiêng mặt qua, lạnh nhạt nói: "Ngay cả nô tài cũng không xưng sao?"

"Vâng, xưng, xưng, nô tài có chuyện muốn nói với Bát vương gia." Đoàn Cẩm Sơ vội vàng đổi lại cách xưng hô, nâng tay áo lau lớp mồ hôi mỏng trên trán, cười mĩa mĩa.

Sở Vân Hách mím môi, cũng hỏi lại:"Tiểu Sơ Tử, ngươi thật sự là thái giám?"

"Đương nhiên! Không thể giả được! Nếu Bát vương gia không tin, chào đón ngài nghiệm thân!" Đoàn Cẩm Sơ lập tức ngừng đầu ưỡn ngực, đồng dạng đáp, Khúc Đại Hưng nói, muốn làm cho người khác tin tưởng năng là thái giám thì đầu tiên chính năng phải tin tưởng trăm phần trăm năng thật sự là thái giám!

"A." Sở Vân Hách giật mình vài giây, nhàn nhạt đáp một tiếng, sau đó gật đầu, lại không nói tiếp.

Đoàn Cẩm Sơ giao hoạt nháy mắt, xem ra nam nhân này là dạng khô khan, nhìn không được muốn trêu đùa hấn, cho nên, đầu nhỏ tiến về phía mặt hấn, trêu tức nói: "Bát vương gia, sao ngươi lại có hứng thú với một thái giám? Nếu không thì ngươi cũng tham gia vào nghề nghiệp này của chúng tôi! Bản nô tài hai tay hoan nghênh!"

"Cái gì?" Sở Vân Hách ngẩn người, tiếp đó kịp phản ứng, duỗi bàn tay to kéo tai của Đoàn Cẩm Sơ, kéo lên cao, khuôn mặt tuần tú bình tĩnh nói: "Bổn vương thấy sở trường của ngươi là cái miệng nói hươu nói vượn! Ngay cả bổn vương mà ngươi cũng dám trêu chọc, ngươi không muốn làm thái giám nữa sao?"

"Tì ——"

Đoàn Cẩm Sơ hít một hơi khí lạnh, vội vàng nắm tay Sở Vân Hách, cũng nghiêng mặt lập tức cầu xin tha thứ: "Không dám không dám! Nô tài không dám!"

Ánh mắt nghiêng nghiêng nhìn qua, hai bàn tay trắng trẻo ngọc ngà tinh tế, đang ra sức véo ngón tay của hấn, đang cấu véo, đột nhiên Sở Vân Hách cảm thấy không đành lòng, chậm rãi buông lỏng tay, Đoàn Cẩm Sơ vội vàng bịt tai đang đỏ lên, nhe răng, chán nản không thôi: "Không làm thái giám vậy thì làm cái gì?"

"Làm từ thi!"

Sở Vân Hách bỏ lại một câu, nhắc chân, vòng qua Đoàn Cẩm Sơ, tiếp tục đi về phía trước, nhưng trong lòng không khỏi nghĩ đến một đôi tay non mềm như thế, lại phải làm công việc nặng nhọc của thái giám, thực có chút lãng phí!

"Từ thì?"

Khóe miệng Đoàn Cẩm Sơ run rẩy, quay người lại, vội vàng đi theo, vừa đi vừa nói: "Bát vương gia, người cười một cái được không? Còn có, người đã uống thuốc lúc trưa chưa?"

"Mắc mớ gì tới người!" Bước chân của Sở Văn Hách không ngừng, lạnh lùng trả lời một câu, ngay cả nhìn cũng không nhìn Đoàn Cẩm Sơ một lần.

"Khụ khụ, đương nhiên liên quan tới ta! Nếu ta thay Cửu công chúa làm xong việc này, thì nàng sẽ giúp ta nói chuyện với Lộ tổng quản, nói về sau ta không phải làm việc nặng nữa!" Đoàn Cẩm Sơ giải thích.

Nghe vậy, sắc mặt Sở Văn Hách nhất thời lạnh lùng: "Nếu bốn vương uống thuốc, liền kêu Lộ Văn Minh điều người đi cọ tất cả bốn cầu trong cung!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Một Câu Chọc Giận, Ép Ở Lại Phủ

Editor: Họa Đến Vô Tình

"A? Cái gì?" Đoàn Cẩm Sơ kinh hãi, âm điệu chợt đề cao tám độ, Sở Văn Hách đi nhanh hơn, nàng không theo kịp, chỉ có thể chạy chậm lại, về mặt đưa đám vừa chạy vừa nói: "Bát vương gia, ngài sẽ không mang ta theo như vậy chứ? Ngài hiện đang trong trang phục quan y, ngàn vạn lần không nên làm cái chuyện cấm . . . . Khụ, khụ, chính là cái chuyện không đạo đức ấy. . . ."

Bước chân Sở Văn Hách đột nhiên hơi ngừng lại, Đoàn Cẩm Sơ bởi vì quán tính mà chạy lên trước hai thước, chợt giật mình thấy bên cạnh mình không có ai thì vội vàng dừng lại thở hổn hển quay đầu lại nhìn, lại thấy khuôn mặt tuần tú của Sở Văn Hách âm u làm cho người ta sợ hãi, trong mắt nhảy lên ngọn lửa. . . . . Không phải là lửa dục, mà là lửa giận a!

"Bát. . . . Bát vương gia, sao, tại sao không đi?" Tim của Đoàn Cẩm Sơ lập tức đập nhanh hơn, cảm giác hai chân đều run lên.

Sở Văn Hách nhấc chân, từng bước một đi tới, nhìn chằm chằm nàng, lạnh nhạt nói: "Muốn nói mặt người dạ thú phải không? Người cũng đã biết thành ngữ này có ý gì?"

"Nói sai! Tuyệt đối là nói sai! Nô tài làm sao dám. . . ." Đoàn Cẩm Sơ liên tục khoát tay tỏ rõ cõi lòng, biểu tình đặc biệt chân thành tha thiết.

"Ừ? Phải không?"

Sở Văn Hách nhướng mày lên, vươn tay ra, nhắc cổ áo của Đoàn Cẩm Sơ kéo nàng đi đến phía trước, vừa đi vừa nói: "Bốn vương sẽ dạy cho người, cái gì gọi là mặt người dạ thú chân chính!"

"A ——"

Đoàn Cẩm Sơ la hét ầm ĩ vang lên cả Bát vương phủ, giờ phút này, nghe được ý tứ trong lời nói của Sở Văn Hách, điều đầu tiên nàng nghĩ tới là, nếu hấn biết nàng là nữ nhân, sẽ có cử chỉ cảm thú đối với nàng, cho nên, nàng hoảng sợ, la hét ——

"Cửu công chúa cứu mạng a!"

"Cửu công chúa! Bát vương gia muốn giết người diệt khẩu!"

"Cửu công chúa! Bát vương gia muốn khi dễ thái giám a!"

"Cửu công chúa ——"

Tiếng hét này, làm cho chó mèo nuôi trong Bát vương phủ đều loạn lên, toàn bộ hạ nhân thị vệ nha hoàn đều vội chạy ra, Sở Lạc Đình vốn là ngồi ở trong đại sảnh, bụng dạ rối bời, sợ việc làm hôm nay của nàng sẽ hoàn toàn ngược lại, kết quả, đột nhiên nghe được tiếng hét chói tai của Đoàn Cẩm Sơ, giật mình khiến ly trà trong tay rớt xuống đất, sau đó nàng vội vàng tìm theo tiếng hét mà chạy đến!

Trước mặt bao người, mặt Sở Văn Hách không chút thay đổi kéo Đoàn Cẩm Sơ, không nhanh không chậm đi tới Dự Viên, mặc cho Đoàn Cẩm Sơ la hét không ngừng, bước chân lao đảo, liều mạng mở bàn tay như kim sắt của hấn ra, mặc cho hạ nhân toàn bộ phủ nhìn bằng ánh mắt kinh ngạc, khiếp sợ, mắt vẫn nhìn thẳng như cũ, vững như bàn thạch.

"Buông ta ra!" Nước mắt Đoàn Cẩm Sơ nhanh chóng rơi xuống, nàng không muốn bị tên nam nhân ngựa đực này cường bạo đâu! Nàng đã dùng tất cả sức lực để thoát ra những cùm vô ích! Mẹ nó, không phải nàng biết võ công sao? Ai chỉ nàng xuất chiêu như thế nào đi a a a!

“Bát ca!”

Sở Lạc Đình kinh hãi, cũng bất chấp hình tượng công chúa, nâng lên làn váy vội vàng chạy tới trước mặt ngăn lại, vội nói: “Bát ca, cách cư xử của Tiểu Sơ Từ có hơi xấu, nhưng mà hấn thật thú vị, huynh tha cho hấn một lần có được không?”

“Đan Đan, hồi cung nói cho Lộ Văn Minh, bốn vương mọn Tiểu Sơ Từ ba ngày!” Sở Vân Hách lạnh lùng nói, giọng chân thật đáng tin.

“Bát ca!” Trên mặt Sở Lạc Đình tràn đầy kinh ngạc và không giải thích được.

Đoàn Cẩm Sơ kinh hãi, trong tình thế cấp bách lập tức kêu la, “Không nên! Cứu công chúa, nô tài phải về cung! Cho dù bị Lý nước rửa chén đánh gần chết cũng tốt hơn so với việc bị. . . . Bị cái. . . .kia cường a! Cứu công chúa!”

“Bát ca, Tiểu Sơ Từ hấn. . . .”

“Hoàng muội, lời nói của Bát ca không dùng được đúng không?”

Ánh mắt Sở Vân Hách rét lạnh, trực tiếp cắt đứt, mặt của Sở Lạc Đình liền biến sắc, vội nói: “Dạ, Đan Đan sẽ hồi cung!”

“A! Cứu công chúa, ngài mặc kệ nô tài? Cứu công chúa! Ngài không thể nói chuyện không tính toán gì hết a! Cứu công chúa ——” Đoàn Cẩm Sơ sụp đổ gọi lớn, kết quả nhận được ánh mắt áy náy của Sở Lạc Đình, sau đó, trực tiếp bị kéo đi ——

“Bát ca đây là thế nào?” Nhìn bóng lưng Sở Vân Hách, Sở Lạc Đình nhủ lòng mảy, mọn dùng ba ngày, chính là sẽ không giết Tiểu Sơ Từ, nhưng nếu là Tiểu Sơ Từ phạm thượng, có thể gọi hạ nhân bắt hấn xử trí a, cần gì tự mình kéo người đến Dự Viên? Hơn nữa, còn mặc hấn la hét không ngừng, kinh động tất cả hạ nhân?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hoa Hoa Lệ Lệ Bị Dọa Ngất

Editor: Hoa Đến Vô Tình

Bị người khác nắm cổ áo kéo đi, mùi vị thật sự không dễ chịu chút nào, cho nên, dọc theo đường đi, Đoàn Cẩm Sơ không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp, kêu la cũng mệt rồi, người cũng đã bị Sở Vân Hách kéo vào một tòa viện cực kỳ tao nhã, trong viện, không ngờ lại có một vườn hoa oải hương, cả vườn có mùi thơm ngát, sắc thái chấp chờn mộng ảo, đập vào mắt, tràn đầy một màu tím nhạt làm lòng người mê say.

“Hoa oải hương. . . .” Đoàn Cẩm Sơ cười một tiếng, thích ý ngửi ngửi vài cái, thỏa mãn nhắm lại hai mắt, hưởng thụ sự lãng mạn trong mộng của nàng.

Sở Vân Hách liếc xéo một cái, nhìn thấy vẻ mặt Đoàn Cẩm Sơ biến hóa, bước chân chậm lại, cũng chậm rãi buông lỏng cổ áo của nàng, thuận miệng nói: “Người làm gì vậy?”

“Ừ?” Mộng đẹp của Đoàn Cẩm Sơ bị quấy rầy, vừa mở mắt, mới phát ra mình đã được tự do, trong đầu sinh ra ý nghĩ chạy trốn, vì vậy, cười khan hai tiếng, “Hi hi, không có việc gì, không có việc gì. . . .”

Ngoài miệng vừa nói, chân cũng không nhàn rồi, lui về phía sau hai bước, vừa nghiêng đầu, Đoàn Cẩm Sơ nhanh chóng xông ra ngoài!

Nhưng mà lần này, không cần Nhiếp Phong Nhiếp Huyền ra tay, Sở Vân Hách xoay người lại, nhìn chăm chăm bóng lưng của nàng đang chạy, nhẹ nhàng lay động đầu, bên môi nở nụ cười thần nhiên, giờ lên ngón trỏ, một tiếng tu huyết từ trong miệng phát ra ——

“A ——”

Nhìn thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một vật to lớn, sau khi kêu lên một tiếng thảm thiết, trước mắt Đoàn Cẩm Sơ tối sầm, thân thể mềm nhũn rồi ngã xuống, hoa hoa lệ lệ hôn mê bất tỉnh!

Tiểu Xuyên Từ đất chó ngao Tây Tạng, liếc mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ ngã xuống đất, ngạc nhiên ngẩng đầu, “Chủ tử, Tiểu Sơ Từ hôn mê, làm sao bây giờ?”

“Mang vào trong phòng.” Mặt Sở Vân Hách không chút thay đổi mà nói, xoay người, chậm rãi đi đến phòng ngủ của hấn.

Tiểu Xuyên Từ bối rối, “Chủ tử, mang. . . . Mang tới phòng nào a?”

“Đuổi theo!”

Sở Văn Hách ném lại hai chữ, Tiểu Xuyên Từ ngậy ngốc, lập tức hiểu rõ, đưa sợi dây dẫn chó ngao Tây Tạng giao cho hạ nhân, rồi cùng một hạ nhân khác nâng Đoàn Cẩm Sơ đi theo phía sau.

Vào lúc hoàng hôn.

Từng đột từng đột mùi thơm bay vào trong mũi, Đoàn Cẩm Sơ hít hít cái mũi, bụng kêu lên một tiếng “Cô ỉ”, phút chốc mở mắt, đờ đẫn đánh giá bốn phía, cách một hồi lâu, mới xác định mình vẫn còn ở cổ đại, hơn nữa đây không phải là phòng của nàng và Tiểu Thuận Từ trong hoàng cung, ánh mắt chậm rãi dò xuống, khi thấy trên người mình đang đắp một cái chăn gấm màu lam thêu hoa thì đột nhiên trí nhớ xông lên đại não, sau một giây, lập tức “Oa!” một tiếng sợ hãi, “Trời ạ! Ta X con mẹ nó rồi!”

Một tiếng nói này, khiến cho tay Sở Văn Hách đang cầm đôi đũa chợt run lên vài cái, thân thể hai nha hoàn đang đứng trước bàn cơm hầu hạ cũng run lên, suýt nữa thì té xuống đất, trong lúc tình thế cấp bách bắt được góc bàn mới ổn định được thân thể, sau đó mấy ánh mắt đồng thời nhìn sang Đoàn Cẩm Sơ!

Trên giường, Đoàn Cẩm Sơ trở mình ngồi dậy, vội vàng xốc chân kiểm tra quần áo chính mình, trong lúc bận rộn, tiếng nói của Sở Văn Hách truyền tới, “Ngươi cho ai **? Cho nam nhân hay nữ nhân?”

“Ách. . . .” Mặt Đoàn Cẩm Sơ rút rút, cúi đầu nhìn thấy quần áo chính mình còn hoàn chỉnh, hồi hận muốn cho mình một bạt tay, nàng chẳng lẽ là muốn không đánh đã khai sao?

Xuống giường, mang giày, quay đầu lại nhìn chiếc giường êm ái, thấy chăn gấm chỉ có chủ tử mới được dùng, Đoàn Cẩm Sơ 囧, áy náy cúi thấp đầu xuống, oang oang nói: “Bát vương gia, thật xin lỗi! Nô tài còn tưởng rằng, ngài đối với nô tài. . . . Khụ khụ, làm cái chuyện cảm thú gì rồi. . . .”

“Ngươi tên thái giám chết bầm, bốn vương còn có thể trông cậy vào. . . . Trông cậy vào ngươi làm ấm giường cho bốn vương hay sao?” Sở Văn Hách tức giận đôi đũa lại run lên, thật muốn lấy đũa đâm vào cái đầu đầy keo hồ kia!

“Hắc hắc, chuyện ấm giường này, thật sự không thể trông cậy vào, nghĩ cũng không được, đợi kiếp sau nô tài đầu thai chuyển thể thành nữ nhân rồi hãy nói sau!” Bản tính thật sự của Đoàn Cẩm Sơ cũng khó dời, mới có quy củ chưa đến nửa phút, lại lộ nguyên hình ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Mặt Người Dạ Thú, Hầu Hạ Ba Ngày

Editor: Họa Đến Vô Tình

Buổi nói chuyện này, khiến mấy con quạ ngồi trên cây kinh sợ, “Phịch phịch” rớt xuống đất từng con một!

Hai nha hoàn đều ngốc trệ, trơ mắt nhìn, miệng mở rộng, nửa ngày cũng không ngậm lại.

Sở Văn Hách bình tĩnh như thường, chẳng qua là trên trán mồ hôi có gân xanh nổi lên, đưa ngà trong tay “Kèo kẹt” một tiếng, gãy thành hai khúc!

Đoàn Cẩm Sơ ngậy ra, mới mở miệng, “Bát vương gia. . . .”

“Cẩn Nhi Huệ Nhi dắt A Hồ vào bồi Tiểu Sơ Từ!” Sở Văn Hách lạnh nhạt cắt đứt, thông thả ung dung nói.

“Dạ, chủ tử!” Hai nha hoàn phục hồi tinh thần lại, khẽ cúi người, bước ra ngoài cửa.

“A Hồ? A Hồ là ai?” Đoàn Cẩm Sơ như tên hòa thượng lùn hai thước với tay sờ không đến đầu*, cố gắng hồi tưởng nửa ngày, sau đó lắc đầu, “Ta không biết ai là A Hồ thái giám a!”

*Hòa thượng lùn hai thước với tay sờ không đến đầu: vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì.

Ai ngờ, lời nói vừa dứt, có một cái bóng đen bao phủ cả nửa phòng, Đoàn Cẩm Sơ theo bản năng xoay đầu qua!

“A ——”

Một tiếng thét vang lên, dưới chân như sinh thêm gió, Đoàn Cẩm Sơ nhanh chóng nhảy lên lưng Sở Văn Hách, thấy mãnh thú từ trong lòng sinh ra sợ hãi, không kịp suy nghĩ liền ôm cổ Sở Văn Hách, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cái lưng rộng rãi của hắn, không dám liếc mắt nhìn chó ngao Tây Tạng tên là A Hồ đang đứng trước cửa, mở miệng nói, trong tiếng nói mang theo tiếng nức nở, “Không muốn không muốn! Bát vương gia, ta sai rồi, thật sự sai rồi, ta nói xin lỗi, thật xin lỗi thật xin lỗi. . . .”

Ngoài cửa, hai nữ nhân cùng một cảm thú, toàn thể hóa đá. . . .

Bên trong cửa, thân thể Sở Vân Hách cứng ngắc, cũng không hề động đậy, giật mình không biết vì sao, trong lúc nhất thời, trong đầu ngổn ngang không chịu nổi, phức tạp vô cùng, nhắm mắt, nhìn đôi bàn tay nhỏ bé trước mắt, cảm thụ được nhiệt độ thuộc về Đoàn Cẩm Sơ, từ trước đến nay, lần đầu tiên, tìm đập có chút nhanh hơn. . . . Nhưng, đây cũng là lần đầu tiên, bị một thái giám ôm ấp thân mật như thế, mặc dù đó là một thái giám đẹp tuyệt trần, nhưng. . . . . Vẫn là một thái giám!

Đột nhiên ý thức được điểm này, trên khuôn mặt tuấn tú của Sở Vân Hách hiện lên ㄟ, tay phải giương lên, chề trụ tay Đoàn Cẩm Sơ, hơi dùng sức một chút, thân thể Đoàn Cẩm Sơ nhẹ nhàng bay ra một thước, “Đồng!” một tiếng, ngã ngối ở trên mặt đất!

“Ai ư!” Cái mông Đoàn Cẩm Sơ chạm đất, lập tức đau đến nhe răng.

Chốc lát sau, Sở Vân Hách đã ổn định tâm trạng của mình, bình thần nói: “Đem A Hồ đất xuống, mang thêm bát đĩa vào!”

“Dạ, chủ tử!”

Bóng đen kia từ từ tản đi, Đoàn Cẩm Sơ cũng xoa mông đứng lên, kim nén bọc bội nói: “Mới vừa rồi đó là vật gì? Ta chính là bị nó dọa ngất sao?”

“Chó ngao Tây Tạng!” Sở Vân Hách bụng ly rượu trước mặt lên, ưu nhã uống vào một hớp nhỏ, rồi lại nói: “Ồ dưới mắt bốn vương, ngươi lại dám chạy trốn hai lần? Lần đầu tiên dùng người thấy rất phí phạm, lần thứ hai dùng sức sinh đối phó với ngươi là đủ! Muốn hồi cung? Trước hết hầu hạ bốn vương ba ngày, nếu còn dám chạy, thì không phải là dùng A Hồ hù dọa ngươi, mà là bốn vương sẽ trực tiếp lấy ngươi làm điểm tâm cho A Hồ!”

“Cái gì? Ngươi ngươi. . . . Ngươi thật là ác độc!” Đoàn Cẩm Sơ tức xanh mặt, bỏ nhào về phía trước, hai tay vịn góc bàn, ngực thở gấp, tròn mắt nhìn Sở Vân Hách nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Nguyên lai đây chính là ngươi nói, nói câu kia. . . .”

“Dạy ngươi mặt người dạ thú!” Sở Vân Hách rất hào tâm nói tiếp theo lời của nàng, không những không giận, bạc môi ngược lại chậm rãi tràn ra tiếng cười, “Tiểu Sơ Tử, ngươi cho là cái gì? Cho là bốn vương muốn cùng ngươi một thái giám đoạn tụ sao? Nếu như ngươi là nữ nhân, bốn vương có thể miễn cưỡng thu ngươi làm cơ thiếp, bởi vì, bốn vương chỉ cảm thấy có hứng thú đối với nữ nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Hầu Hạ Cho Hấn, Một Bữa Cơm Chi Ân

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Ta té!” Đoàn Cẩm Sơ mềm nhũn nằm dài ở trên bàn cơm, thuận tiện chen chân tới băng ghế, chột dạ ngồi xuống, nhận rõ thân phận chính mình là nô tài, giọng điệu mềm nhũn đi rất nhiều, nhỏ giọng nói: “Bát vương gia, chân tay nô tài vụng về, chắc chắn sẽ hầu hạ Bát vương gia không tốt, có thể hay không. . . . .”

“Không thể!” Sở Vân Hách nhẹ giọng cắt đứt, cũng trực tiếp trách mắng: “Nô tài có thể cùng chủ tử ngang vai ngang vế sao?”

“Không thể!”

Đoàn Cẩm Sơ phản ứng cực nhanh, lập tức đứng lên, liếc mắt nhìn cái ghế mình còn chưa ngồi nóng mông, thật là ủy khuất vênh cái miệng nhỏ lên, ngấm lại lúc còn ở hiện đại, dù thế nào nàng cũng là một huấn luyện viên băng vũ cấp thị xã, đi đến chỗ nào, người ta đều không phải kêu nàng một tiếng Đoàn lão sư sao? Thời không thay đổi, lại lưu lạc đến tình trạng bị thảm như thế này, quả thực là —— buồn cười!

“Rót rượu!”

“Dạ, nô tài tuân lệnh!”

Liên tiếp hầu hạ vị đại gia này uống năm ly rượu, rốt cuộc Cẩn Nhi và Huệ Nhi cũng đem bát đĩa đến, Đoàn Cẩm Sơ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, rất tự giác tránh sang một bên, ngấm thức ăn than thở a! Nhớ lại một chút, nàng chính là bị đối tình, bữa trưa thì bị Cửu công chúa lôi lên xe ngựa mà bỏ lỡ, bữa tối. . . . . Đáng thương một chén cháo trắng rau cải điệp cũng không biết đang ở nơi nào!

Sở Vân Hách ăn rất là ưu nhã, khi giờ tay nhắc chân, tự có một cỗ khí hoàng thất tôn quý, Cẩn Nhi và Huệ Nhi hầu hạ rất chu đáo, thêm thức ăn, múc canh, rót rượu, cuối cùng đưa lên khăn, hẩn nhẹ nhàng lau khóe môi, sau đó đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Khi cảm giác cường đại bị áp bách kia vừa biến mất, Đoàn Cẩm Sơ như quả bóng cao su xì hơi, thân thể lập tức buông lỏng, mới vừa kêu rên một câu, ngoài cửa lại truyền đến âm thanh phập phồng bình thần của Sở Vân Hách, “Cẩn Nhi Huệ Nhi, mang Tiểu Sơ Tử đi dùng bữa, quy cách cũng như hai người các ngươi!”

“Dạ, chủ tử!” Căn Nhi và Huệ Nhi lập tức gật đầu cúi người.

Đoàn Cẩm Sơ giật mình thất thần, không thể tin nổi nhìn về phía cửa, đưa mắt nhìn theo bóng dáng Sở Văn Hách biến mất trước mắt.

Căn Nhi và Huệ Nhi nhanh nhẹn dọn dẹp bàn ăn, sau đó mỉm cười với nàng, nói: “Tiểu Sơ Tử, theo ta tới phòng hạ nhân dùng bữa đi!”

“A, được.” Đoàn Cẩm Sơ phục hồi tinh thần lại, vội vàng gật đầu nói.

Hạ nhân trong phòng thấy Đoàn Cẩm Sơ đi vào, vốn là tất cả đang vui đùa đầu dùng bữa liền vội vàng quay đầu tò mò nhìn qua, trên mặt đủ loại biểu cảm, nhưng cũng là một mảnh yên lặng, không có người nào dám nói một câu gì, chẳng qua là ánh mắt di chuyển theo nàng, cho đến khi nàng được Căn Nhi và Huệ Nhi dẫn tới một cái bàn nhỏ ngồi xuống, mới dần dần thu hồi ánh mắt kinh ngạc.

Thức ăn được bưng lên, là hai món một canh, thịt băm xào với tỏi, trứng gà chiên với rau họ, canh táo tía, còn có một chén cơm thơm ngào ngạt, nhìn thức ăn đặt ở trước mặt, Đoàn Cẩm Sơ chợt thấy chóp mũi đau xót, khóe mắt nổi lên hồng hồng, nàng xuyên qua cái Vương triều xa lạ này đã tám ngày, đây là lần đầu tiên được ăn bữa cơm tốt như vậy, có thịt, có trứng, còn có canh, cơm cũng không phải là để qua đêm.

“Tiểu Sơ Tử, mau ăn đi a! Nếu như ăn một chén không đủ, người ăn xong, ta lại múc cho người.” Căn Nhi nhẹ nhàng nói nhỏ.

Huệ Nhi mỉm cười, đưa đôi đũa đến trong tay Đoàn Cẩm Sơ, “Tiểu Sơ Tử, chủ tử đã giao người cho chúng ta, cho nên người nhất định phải ăn no, nếu không chúng ta sẽ bị mắng.”

“Ta. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ ngước mắt lên, cảm kích mở miệng cười, “Dạ, ta ăn, cảm ơn các người, thức ăn này thật ngon.”

“Ha ha, người nên cảm ơn chủ tử đây! Hạ nhân trong phủ, trừ quân gia ra, chúng ta là đại nha khâu, chi phí ăn mặc tự nhiên so với hạ nhân khác cao hơn một chút, cho nên, chủ tử muốn người ăn tốt một chút.” Căn Nhi khẽ cười nói.

Trong lòng, đột nhiên có một dòng nước ấm chảy qua, bữa cơm chi ân. . . . . Sở Văn Hách. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trong Rừng Hoa Đào, Hiểu Lòng Hẩn

Editor: Họa Đến Vô Tình

Sau lưng Dự Viên là một rừng hoa đào.

Trong rừng đào, ánh chiều tà nhu hòa quang mang, hơn trăm gốc cây đào có hoa màu hồng hoa màu trắng xen lẫn vào nhau, hương thơm thấm vào ruột gan, gió nhẹ thổi, từng cánh hoa đào bay phất phơ như một làn mưa, cảnh đẹp làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Giữa một biển hoa kia, bóng dáng của bạch y nhân cầm kiếm thấp thoáng ẩn hiện vung lên, kiếm pháp Thiên Phong, chiêu thức giống như tên, từng chiêu thức vô cùng đẹp đẽ, cùng lúc rơi xuống, đại khí hào hùng, đường kiếm trải dài, khí thế nuốt sơn hà!

Tại chân trời, từng đám mây trắng trôi bồng bềnh, mặt trời sắp lặn đỏ như lửa xinh đẹp chói mắt, một thân bạch y hơn tuyết, tóc đen như mực tung bay trong gió, phiêu dật mà xuất trần, giống như thiên tiên, nhất kiếm cuối cùng xuất ra, thân bạch y xoay người lại, đem kiếm cất vào vỏ, trong rừng, hoa rụng rục rờ, một hồi gió lướt qua, phảng phất cả bầu trời đều hiện lên một màn mưa hoa, cảnh trí kia. . . . .

“Trời ạ! Thật đẹp nha!” Thán phục một tiếng, Đoàn Cẩm Sơ mở to đôi mắt đẹp, kim lòng không đậu nhỏ giọng nói, trong mắt đều là sùng bái, mê mẩn.

Con người của Sở Văn Hách đột nhiên căng thẳng, kiếm trong tay chậm rãi rời khỏi vỏ, trong ánh chiều tà, thân kiếm tỏa ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng, Đoàn Cẩm Sơ mở mắt to hai mắt, nhưng mà nàng còn chưa kịp phản ứng lại, thì Sở Văn Hách đã nhấc chân đá một hòn đá nhỏ, nhanh như chớp bắn về phía sau ba trượng!

“A ——”

Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên ý thức được điều không ổn, kêu lên sợ hãi, đồng thời “Đông!” một tiếng, té nhào xuống đất!

Cục đá mang theo chủ tâm giết người từ bên tai nàng bay qua, rơi xuống trên mặt đất!

Lông mày của Sở Văn Hách nhíu lại, thân hình không động, vừa cất trường kiếm vỏ vừa lạnh lùng nói: “Tiểu Sơ Tử, lăn ra đây!”

“Lăn. . . . Lăn ra đây, không, không nên. . . .” Đoàn Cẩm Sơ mặt như màu đất, nom nớp lo sợ bò dậy, vẩy vẩy bụi bặm trên người, hai chân như nhũn ra đi tới phía trước, cách sau lưng Sở Văn Hách một thước thì đứng lại, run run nói: “Bát, Bát vương gia, nô tài. . . . Nô tài không. . . . Không phải cố

ý nhìn lên, phải. . . . Là vừa vặn. . . .”

“Tiểu Sơ Từ, đẹp mắt không?” Sở Vân Hách lạnh nhạt hỏi.

“Đẹp mắt, rất đẹp mắt. . . .” Đoàn Cẩm Sơ vội vàng gạt đầu, đôi mắt khép hờ, nhìn về nơi xa mà nói, “Kiếm vũ đào lâm, mạn thiên hoa vũ, thanh vân trực thượng lãng tiêu cừ; bạch y mặc phát, trường kiếm thiên nhai, thử sinh bất vấn tiểu hồng trần!” (Editor: Ngần tò te, không biết gì luôn!)

“Thanh vân trực thượng lãng tiêu cừ. . . . Thử sinh bất vấn tiểu hồng trần. . . .” Sở Vân Hách chấn động, bạc môi lấm lấm, tim đập mạnh và loạn nhịp thật lâu, hẳn lại có thể hiểu hắn. . . . Trong lòng nghĩ gì sao?

Đoàn Cẩm Sơ chớp mắt nhìn bộ dạng đờ đẫn của Sở Vân Hách, nghĩ đến chính mình có lẽ sẽ bị phạt quỳ, mím mím môi, dưới chân giống như được bôi thêm dầu —— chạy!

Nhưng mà, sau lưng hắn giống như mọc thêm mắt, nàng vừa xoay người bước một bước, trên vai liền có thêm một bàn tay, ngay lập tức phía sau truyền đến tiếng nói lạnh lùng thần nhiên của hắn, “Tiểu Sơ Từ, ngươi nhìn lên bốn vương luyện kiếm, liền muốn chạy?”

“Không có, không có nhìn lên, là vừa vặn!” Đoàn Cẩm Sơ bị hù dọa, mồ hôi lạnh toát ra toàn thân y như tắm, lắp ba lắp bắp nói, bả vai thì dùng sức vùng vẫy muốn tránh thoát sự kìm hãm của Sở Vân Hách, ai ngờ, hắn rất thức thời buông tay ra, nhưng một giây kế tiếp lại kéo lỗ tai nàng, nói nhỏ: “Không dám thừa nhận? Tiểu Sơ Từ, ngươi cũng đã biết, khi bốn vương luyện kiếm tại rừng đào này thì không có ai dám đến gần, cho nên, vừa nghe có người đến, bốn vương liền biết là ngươi, tên thái giám không biết sống chết này!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tức Giận Không Sao Diễn Tả

“Tì ——”

Đoàn Cẩm Sơ hít một ngụm khí lạnh, bị buộc nghiêng đầu qua, nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Sở Vân Hách, điềm điềm đáng yêu cầu khẩn nói: “Bát đại gia, nô tài không dám chạy, xin ngài giờ cao đánh khẽ, không cần vận lỗ tai của nô tài nữa, được không? Nếu vận nữa, sẽ rách a!”

“Phải không?” Ánh mắt Sở Vân Hách chợt lóe, buông tay ra, xoay người đi dọc theo đường nhỏ trải đá cuội tới Dự Viên, vừa đi vừa nói: “Xem ra chiều vận lỗ tai này dùng rất được, bốn vương sẽ đem nó áp dụng trên người ngươi thường xuyên!”

“Ừ? Không cần, không cần đi!” Khóe miệng Đoàn Cẩm Sơ giật giật, không nhìn được đề cao âm điệu, nhanh chóng đi theo, tiếp tục thành khẩn nói xin lỗi, “Thật xin lỗi a Bát đại gia, nô tài thật sự biết sai rồi, nô tài. . . .”

“Ngươi tới rừng đào làm gì? Bát vương phủ là địa phương mà ngươi có thể tùy ý đi lại sao?” Sở Vân Hách lười nghe nàng nói nhảm, trực tiếp cắt đứt hỏi.

Đoàn Cẩm Sơ chần chờ một chút, nghiêm túc nói: “Cái này. . . . Bát đại gia, nô tài là đặc biệt tìm đến ngài! Ừ. . . . Nô tài muốn cảm ơn ngài đã cho nô tài ngủ giường tốt, ăn cơm ngon, còn khoan dung độ lượng tha thứ cho sự bất kính của nô tài.”

Nghe vậy, đột nhiên Sở Vân Hách dừng lại bước chân, tay phải nắm chuỗi kiếm đang không ngừng siết chặt, chậm rãi nghiêng đầu lại, nhìn Đoàn Cẩm Sơ, nâng lên môi mỉm cười nói: “Không cần phải nói tạ ơn! Ngươi chẳng qua chỉ là một thái giám, bốn vương phạt ngươi nhẹ một chút, ngươi liền cho rằng bốn vương đối với ngươi là đặc biệt sao? Tự mình đa tình!”

Nói xong, lập tức xoay người rời đi, dưới chân giống như sinh thêm gió, tựa hồ là sợ nàng ở sau lưng đuổi kịp hắn, càng đi càng nhanh, chỉ thoáng chớp mắt, đã không nhìn thấy thân bạch y kia nữa.

Đoàn Cẩm Sơ ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn phía trước mà giật mình mất hồn, cách hồi lâu, mới cong lên cánh môi, bực mình không thôi, “Ta chính là thái giám! Thái giám! Thái giám! Thái giám!”

Ánh nắng chiều đầy trời, gió mát lướt qua mặt, Đoàn Cẩm Sơ đứng thêm lát nữa, cảm thấy có chút tê tê, ngẩng đầu nhìn trời, thờ phào một hơi thật sâu, lúc này mới bước đi tới phía trước, dọc đường đi đá đá hòn đá nhỏ, than thở không ngừng. “Bất kính thì tức giận, xin tội thì ngại phiền, nói cảm ơn thì phát cáu, còn nói những lời khó nghe như vậy, ai tự mình đa tình? Thiệt là, quý mới muốn làm thái giám, nếu như ta ăn mặc như lúc trước, nếu như có thể. . . .”

“Tiểu Sơ Từ!”

Phía đối diện đột nhiên có tiếng kêu to, Đoàn Cẩm Sơ hơi giật mình ngẩng đầu nhìn, là một nha hoàn nàng không biết, bước chân dừng lại, nha hoàn kia chạy tới nói: “Tiểu Sơ Từ, vương gia có lệnh, kêu ngươi lập tức hồi cung!”

“Ách. . . .” Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc nhủ mi nói: “Không phải nói để cho ta hầu hạ hần ba ngày mới có thể hồi cung sao? Tại sao lại đột nhiên thay đổi mệnh lệnh?”

“Vương gia hạ lệnh, ai dám có nghi vấn? Tiểu Sơ Từ, người đi nhanh lên đi!” Nha hoàn kia cau lông mày lại, xoay người chạy tới Dự viên, về mặt kia thật là có chút nôn nóng.

Đoàn Cẩm Sơ mím môi, ngẩng đầu nhìn trời, không khỏi cau mày cắn răng, “Con mẹ nó, ban ngày thì không cho đi, đem con chó ngao Tây Tạng kia ra dọa người, hiện tại trời tối đen lại đuổi người, quả thật là cầm thú!”

Nhưng mà tức giận chính là tức giận, còn có thể làm gì bây giờ đây?

Đoàn Cẩm Sơ cúi đầu, vòng qua Dự viên đi tới đại môn, đi qua đại sảnh thì lại đụng một thị vệ đang bước nhanh, thị vệ kia không kịp để ý tới nàng, chỉ tức giận liếc nàng một cái, liền bước nhanh tới đại môn, treo lên trên ngựa, vội vã đi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đoàn Cẩm Sơ nháy mắt mấy cái, không khỏi dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn về phía đại sảnh, từ cửa sảnh mở rộng nhìn vào bên trong, chỉ thấy sống lưng đứng thẳng của một nam tử cao lớn mặc một bộ trường bào màu lam, khôi ngô cao lớn rắn rỏi, một tay chấp ở phía sau lưng, đang cùng quản gia Bát vương phủ nói gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lỡ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Quay Trở Lại Dự Viên, Vân Hách Bị Bệnh

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Ái! Mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng đâu có quan hệ với ta?” Đoàn Cẩm Sơ quay đầu lại, thì thầm trong miệng, cất bước đi về phía đại môn, ừ ừ đi xuống thêm đá, liếc mắt nhìn ánh trăng mờ trong đêm, lại đột nhiên giật mình ngay tại chỗ.

Nàng nên đi đâu đây?

Hồi cung? Xuất cung thì ngồi xe ngựa đã được phủ kín, bây giờ nàng muốn hồi cung cũng không tìm thấy đường, hướng chi, ngồi xe ngựa đã đi tới nửa canh giờ, còn nàng đi bộ thì bao lâu mới có thể trở về? Hơn nữa, nàng thật muốn cả đời làm thái giám sao? Làm thái giám chịu khổ chịu tội, ngày ngày hầu hạ người khác, thức ăn so với thức ăn của chó chỉ khá hơn một chút, nếu như có một ngày bị người khác phát hiện ra thân phận thật sự, khẳng định là sẽ chết rất thảm, đây cũng không phải là chuyện tốt gì, tại sao nàng phải trở về?

Bình thường nàng không tìm thấy được lối ra hoàng cung, hôm nay thật vất vả mới đi ra được, đây chính là cơ hội ngàn năm mới có a! Cho nên, nàng không thể hồi cung, nàng phải rời đi, nhưng mà rời đi hoàng cung rồi, nàng có thể đi chỗ nào?

Cúi đầu, đưa tay sờ khắp toàn thân, một đồng tiền cũng không có, thậm chí ngay cả một đồ vật để có thể đem đi cầm cũng không, tối nay nàng phải đi nơi nào ngủ? Bữa cơm tiếp theo phải đi nơi nào ăn? Trên người không có đồng nào, nửa bước khó đi. . . . .

Rốt cuộc, Đoàn Cẩm Sơ chán nản ngồi xổm xuống, nước mắt rơi xuống lã chã, trời đất to lớn, nhưng lại không có chỗ cho nàng dung thân sao?

Về nhà. . . . Nàng thật sự rất muốn về nhà. . . .

Khóc một lát, mới phát hiện sắc trời càng lúc càng tối, Đoàn Cẩm Sơ xoa xoa cái chân đang tê đứng lên, liếc mắt nhìn bầu trời, không nhìn được ngựa mặt lên trời gào thét, “Ông trời, người cũng quá vô lương đi!”

“Oanh——”

Một tiếng sấm đột nhiên phá vỡ bầu trời, Đoàn Cẩm Sơ thân thể, trực tiếp ngã xuống!

Đội nàng chóng mặt đứng lên, hết sức khóc lóc nức nở, thế phải làm một chuyện, đó chính là tìm Tiểu Xuyên Từ hỏi rõ nguyên nhân nàng té xỉu, sau đó sẽ tìm kiếm biện pháp xuyên trở về hiện đại!

Nàng thật sự chính là, một giây đồng hồ cũng không muốn lưu lại cái nơi cổ đại ăn thịt người này nữa!

Quay người lại, Đoàn Cẩm Sơ bước lên thêm đá một lần nữa, thủ vệ ở ngay cửa vừa định cản, nàng nhanh như chớp chạy vào trong, lại vừa hét to, “Tiểu Xuyên Từ! Tiểu Xuyên Từ người mau ra đây!”

Nghe tiếng chó sủa!

Bên tai, có tiếng kêu của cầm thú hư hư thực thực vang lên, Đoàn Cẩm Sơ bị dọa đến hoảng sợ, vội vàng ngậm miệng lại rồi nhìn xung quanh, may là

con chó ngao Tây Tạng tên là A Hổ kia không xuất hiện, nhưng lại có nha hoàn hạ nhân thị vệ từ từ đi ra, tùm năm tùm va xúm lại nhìn nàng, ánh mắt kia

“Khụ khụ!” Đoàn Cẩm Sơ nặng nề ho hai tiếng, lựa chọn không nhìn họ, sau đó vẻ mặt nghiêm túc đứng ở ngay cửa đại sảnh, nhưng mà, liếc nhìn một lần, không chỉ không có Tiểu Xuyên Tử và quần gia, ngay cả nam tử mặc áo gấm kia cũng không thấy!

“Chẳng lẽ đi Dự Viên của Bát đại gia sao?” Đoàn Cẩm Sơ chớp mắt suy nghĩ, chần chờ một chút, dứt khoát đi tới Dự Viên.

Trong Dự Viên, đứng rất nhiều nha hoàn và hạ nhân, mọi nơi yên lặng không tiếng động, người người vô cùng lo lắng bất an nhìn phòng ngủ chính ở trong phòng, mặt mày đều là lo lắng.

Trong phòng, Sở Vân Hách nằm ngửa, đôi mắt khép hờ, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, hai gò má thì đỏ ửng, Cẩm Nhi và Huệ Nhi đứng ở trong phòng liên tục nhìn về phía cửa, vội vội vàng vàng.

Cửa mở ra, Tiểu Xuyên Tử bung chậ nước nóng đi vào để xuống, đem khăn trắng thấm ướt, thoáng vắt nước, sau đó gấp lại để lên trên trán Sở Vân Hách.

Hai nha hoàn Tân Lan và Y Nhân bưng chén thuốc và mứt hoa quả đi vào, nhẹ đặt trên bàn, rồi dịu dàng nói: “Vương gia, thuốc sắc xong rồi, để nô tì hầu hạ ngài uống thuốc!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Dững Cầm Xông Vào Phòng Ngủ, Bảo Vệ Cho Hắn

Editor: Họa Đến Vô Tình

“Đem ra ngoài!”

Tiếng nói lạnh nhạt mang theo vài lần vô lực từ bên trong màn vang lên, Sở Vân Hách không mở mắt, lông mày trên gương mặt tuần tú chau lại vô cùng chặt, một tay từ trong áo ngủ bằng gấm đưa ra, nắm lấy một góc khăn trên trán, chậm rãi kéo xuống, cùng lúc nói: “Toàn bộ đi ra ngoài!”

“Vương gia!”

Cẩm Nhi, Huệ Nhi, Tân Lan, Y Nhân, Tiểu Xuyên Tử, quần gia cùng kêu lên, sau đó nặng nề quỳ xuống đất, “Nô tì (nô tài) cầu xin vương gia uống thuốc!”

“Bát đệ, ngươi đang làm cái gì vậy? Ngươi làm chuyện này cho ai nhìn?” Sắc mặt Sở Vân Lan giận dữ, một tay lấy màn xóc lên, lớn tiếng trách mắng, “Ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Ngươi có ý gặp mưa bị bệnh để phụ hoàng chú ý sao, phụ hoàng không có tự mình đến, ngươi lại cố ý không uống thuốc phải không?”

Quần gia Nghiêm Du vội vàng dập đầu giải thích, “An Bình vương gia bớt giận! Chủ tử nhà ta cũng không phải là. . . .”

“Câm miệng!” Sở Vân Lan hừ lạnh một tiếng cắt đứt, lại nhìn về phía Sở Vân Hách vẫn đang nhắm mắt như cũ, khóe miệng giương lên, cười khẩy nói: “Bát đệ, dù sao hôm nay ta là phụ hộ mệnh phụ hoàng đem thuốc bổ tới cho ngươi, ngươi muốn nửa sống nửa chết cũng là chuyện của ngươi, dù cho ngươi chết cũng sẽ không có người chú ý đến ngươi!”

Ngoài cửa, nắm tay của Đoàn Cẩm Sơ dùng sức xiết chặt, nàng là đi theo sau Tân Lan cùng Y Nhân tới, vốn là áp vào trên cửa muốn nghe một chút xem bên trong xảy ra chuyện gì, bởi vì trong tay Tân Lan bưng thuốc. . . . Kết quả. . . . .

Có lẽ là bởi vì một bữa cơm chi ân của Sở Vân Hách làm cho đáy lòng nàng mềm mại, có lẽ là bởi vì lời nói của Sở Vân Lan quá mức chói tai, nàng là một hạ nhân cũng nghe không vô. . . . .

Cơ hồ là sẽ có hậu quả gì cũng không còn quan trọng, Đoàn Cẩm Sơ “Bùm!” một tiếng dùng sức đẩy cửa ra, lác mình đi vào!

Một âm thanh chột vang lên, tất cả mọi người trong phòng kinh hãi quay đầu lại, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc!

Sở Vân Hách cũng đột ngột mở mắt, đang lúc liếc mắt nhìn chằm chằm, trong bụng nhất thời căng thẳng!

“Bát đại gia!”

Đoàn Cẩm Sơ vòng qua bình phong, mấy bước đi vào, không nhìn những người một cái, vội vã đi tới bên giường, nghiêng mình về phía Sở Vân Hách, tiếp đó, đôi mi thanh tú lập tức nhú lại, “Mới vừa rồi không phải ngươi còn rất tốt sao? Thế nào lại bị bệnh? Sắc mặt thật là khó nhìn!” Nói xong, vươn

tay ra xoa xoa cái trán của hấn, lập tức lại thất thanh nói: “Trời ạ! Ngươi lên con sốt a! Buổi trưa không uống thuốc, lại ra gió, cho nên mới phát sốt có đúng không?”

“Tiểu Sơ Từ. . . .” Sở Văn Hách khẽ di chuyển môi, nhìn chăm chăm vào gương mặt của nàng đang gằn trong gang tấc, nhìn đôi mắt làm cho người ta mất hồn của nàng, lại nhìn về mặt nàng đang chất đầy lo lắng, nhất thời giống như có xương mắc tại cổ họng, “Bồn vương không phải là bảo ngươi hồi cung sao?”

“Ta. . . . Nô tài là tìm Tiểu Xuyên Từ có chuyện, nô tài. . . .”

“Thái giám?” Lòng mảy của Sở Văn Hách nhảy lên, kinh ngạc lên tiếng cắt đứt, nhưng trong nháy mắt lại xanh mét cả mặt, “Lớn mật! Thái giám trong cung lại dám tự mình xuất cung, lại dám coi nhẹ bồn vương, phải bị tội gì!”

Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ chậm rãi quay đầu lại, ngồi thẳng lên, không tránh né chút nào nhìn thẳng Sở Văn Lan, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận càng thêm xanh mét, “Ngươi là vương gia nào, ta không biết ngươi! Ta là được Cửu công chúa mang ra khỏi cung tới đây, ta là tới hầu hạ Bát vương gia uống thuốc đây! Hấn cũng đã bị bệnh thành ra như vậy rồi, ngươi lại còn nói những lời nói đã thương tâm người khác, ngươi là ca ca hấn cái gì! Nếu như hấn chết các ngươi không chú ý, ta chú ý!”

Nói xong, ánh mắt tức giận khiêu khích của Đoàn Cẩm Sơ không yếu đi chút nào, đột nhiên nàng nghĩ đến, nếu như thân thể Đoàn Cẩm Sơ này chết, hồn phách của nàng sẽ có khả năng trở về!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thời Khắc Nguy Cấp, Văn Hách Cứu Giúp

Editor: Họa Đến Vô Tình

Giờ khắc này, là sự yên tĩnh trước cơn bão táp!

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, trên mặt mọi người tràn ngập kinh hãi, Sở Văn Hách híp đôi mắt lại, không hề chớp mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ đang ở trong mắt hấn, bóng lưng kia nhỏ nhắn xinh xắn, mười ngón tay trong áo ngủ bằng gấm trong lúc bất giác đã níu chặt phía dưới đệm giường.

Một câu này, quả nhiên đã rước lấy tai họa!

Sở Văn Lan đờ người ra mấy giây, sau một khắc, tay phải mạnh mẽ đưa ra, cổ tay lộn một cái liền bóp chặt cổ họng Đoàn Cẩm Sơ, gương mặt tuấn tú hiện đầy giận dữ, nhìn chăm chăm nàng, cắn răng nói từng chữ từng câu, “Khá lắm, nô tài có gan lớn, lại dám dạy dỗ bồn vương! Ngươi không biết chữ chết viết như thế nào sao? Bồn vương sẽ thành toàn cho ngươi!”

Con ngươi khát máu kia nhìn chăm chăm nàng, bàn tay như kim sắt đang không ngừng bóp chặt, lúc này đây, ngoài dự đoán của mọi người Đoàn Cẩm Sơ không hét tiếng nào cả, yên tĩnh đến đáng sợ, Đoàn Cẩm Sơ chậm rãi nhắm hai mắt lại, chờ đợi cái chết nuốt nàng từng chút từng chút một. . . . Đang mong đợi, khi nàng tỉnh lại lần nữa, đã trở về hiện đại. . . .

“Tiểu Sơ. . . .” Miệng của Tiểu Xuyên Từ hơi mở, hai đùi mềm nhũn “Đông!” một tiếng đã quỵ gối trên mặt đất, đôi môi run rẩy hoảng sợ nhìn một màn này.

Cần Nhi, Huệ Nhi, Tân Lan, Y Nhân, quần gia cũng kinh sợ, tất cả yếu đuối quỵ xuống trên đất, muốn cầu tình nhưng chỉ là rung rẩy môi, ai cũng không dám phát ra một tiếng nào!

“Dừng tay!”

Một tiếng nói mềm mại vô lực kịp thời vang lên, Sở Văn Hách đưa tay nắm lấy cánh tay Đoàn Cẩm Sơ, ngầm sử dụng một chút lực, thân thể Đoàn Cẩm Sơ không khống chế được ngã về phía sau, khiến cho ngón tay đang bóp chặt cổ họng nàng dần dần trượt ra, Sở Văn Lan giật mình một cái, chống lại đôi mắt bình thản như nước của Sở Văn Hách, tức giận nói: “Bát đệ, ngươi dám ngăn cản ta xử tử một thái giám phạm thượng sao?”

“Tam ca, Tiểu Sơ Từ mới vừa vào cung không lâu, quy củ còn chưa có học tốt, là hôm nay Đan Đan xuất cung mang tới, ta thấy hấn thông minh thú vị, cho nên giữ lại ở Bát vương phủ hầu hạ ta mấy ngày, mạo phạm Tam ca, ta thay mặt hấn chịu tội với Tam ca, cầu xin Tam ca tha cho hấn một mạng!”

“Khụ khụ. . . . Khụ khụ. . . .”

“Chủ tử!”

Sở Văn Hách cố hết sức nói xong mấy câu này liền nặng nề ho lên, Cần Nhi và Huệ Nhi vội vàng tiến lên phía trước vỗ vỗ lưng cho hấn thuận lưng, vừa cầm khăn lau mồ hôi cho hấn, tình cảnh hỗn loạn như thế, Sở Văn Lan nhìn Đoàn Cẩm Sơ khí huyết không đủ mặt, “Hừ” một tiếng, rồi vung tay một cái

quảng nằng lên trên giường, ngẩng cằm lên, lạnh lùng nói: “Không nghĩ tới vẫn còn có cái loại thái giám này! Hôm nay Bát vương gia ăn nói khép nép vì người cầu tình, bốn vương liền tha cho cái mạng chó của người!”

Yết hầu có chút bị tổn thương, Đoàn Cẩm Sơ cũng khó chịu ho khan không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, từ trên giường chật vật leo xuống, nhất thời không biết nên mắng Sở Văn Hách xen vào việc của người khác hay là nên cảm kích Sở Văn Hách vì nàng như thế. . . . .

Liếc xéo Sở Văn Lan một cái, Đoàn Cẩm Sơ một bên ho một bên cười, “Như vậy, nô tài đa tạ An Bình vương gia đã hạ thủ lưu tình!”

“Người. . . .” Nhìn thấy môi Đoàn Cẩm Sơ cười khinh bỉ, Sở Văn Lan lại tức giận, “Cần rồi! Người là nô tài hầu hạ Cửu công chúa ở Nam Uyên? Cho là được sinh ra tuần tú liền ý vào sự cưng chiều của chủ tử sao?”

“Tam ca!” Sở Văn Hách nhìn Sở Văn Lan, thở hổn hển nói: “Thân thể của ta là của ta, không cần phụ hoàng quan tâm, hôm nay làm phiền Tam ca đến đây một chuyến rồi!”

“Hừ! Lòng dạ Bát đệ thật là cao, chi tiết. . . .” Khóe môi Sở Văn Lan cong lên một cái, lập tức ngừng lại lời nói, nâng lên một nụ cười lạnh, “Bát đệ hãy nghỉ ngơi cho tốt đi, ta hồi cung bẩm báo chi tiết với phụ hoàng!”

Dứt lời, vung tay áo găm, sải bước đi ra.

“Đưa. . . . Tam ca!” Sở Văn Hách cách bình phong, nhẹ nhàng chậm chạp phun ra một câu, con người đang bình tĩnh từ từ thay đổi thành thâm thúy u ám, mơ hồ lộ ra một cổ khí sắc bén!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Khuyên Hẩn Uống Thuốc, Ra Lệnh Uy Hiếp

Editor: Họa Đến Vô Tình

Ngoài cửa, đột nhiên có hạ nhân bẩm báo, “Chủ tử, Vu thái y được mời tới!”

“Bốn vương không cần, thỉnh thái y trở về!” Trên giường, mặt Sở Văn Hách không chút thay đổi, giọng nói lạnh lẽo.

Hạ nhân ngăn người, hơi chần chờ một chút, đành phải đáp, “Dạ!”

Nghe tiếng bước chân ngoài cửa dần dần đi xa, Đoàn Cẩm Sơ khó nén nổi sốt ruột, nhưng mà, cổ họng lại khô khốc nhất thời không nói ra lời, đành phải trừng mắt, tức giận nhìn chằm chằm Sở Văn Hách.

Hòa hoãn một lát, cảm giác tốt hơn một chút, nghiêng mắt nhìn chén thuốc đang đặt ở trên bàn, Đoàn Cẩm Sơ đi tới dò xét nhiệt độ, sau đó bung lên đi trở về bên giường, ngồi xuống bên cạnh người Sở Văn Hách, cúi đầu múc một muỗng, rồi đưa đến bên miệng hắn, nhẹ nhàng nói: “Thuốc vẫn còn ấm, uống một chút đi!”

Sở Văn Hách khề chau mày, lắc lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Đi ra ngoài!”

“Bát đại gia. . . .” Đoàn Cẩm Sơ chần chờ một chút, hơi giật mình nhìn hắn.

Sở Văn Hách nghiêng mặt qua, nhìn về phía những người khác, nói với âm thanh lạnh lùng: “Toàn bộ lui ra!”

“Dạ, chủ tử! Nô tài (nô tì) cáo lui!”

Sau khi quản gia, Tiểu Xuyên Tử, bốn nha hoàn cùng nhau dập đầu liền nói đuôi nhau lui ra, vòng qua bình phong thì quản gia quay đầu lại, nhìn thấy Đoàn Cẩm Sơ đang đỡ đầu, nhú lông mày thấp giọng nói: “Tiểu Sơ Tử, đi thôi!”

“Ta không đi!”

Đoàn Cẩm Sơ quay đầu lại nói, rồi từ trên giường đứng lên, nhìn Sở Văn Hách, đôi môi mềm mại hơi trễ ra, “Nhiệm vụ của ta còn chưa hoàn thành đâu!”

“Bốn vương không thể nào uống thuốc! Về chuyện của người và Cửu công chúa, bốn vương sẽ thay người xử lý!” Tiếng nói của Sở Văn Hách lạnh nhạt đều đều, thậm chí không nghe ra được một tia phập phồng, về mặt vĩnh viễn đều là lãnh lạnh nhạt đạm, dứt lời, lại nói: “Sắc trời không còn sớm, Nghiêm Du, an bài Tiểu Sơ Tử ở một buổi chiều, sáng sớm ngày mai trở lại cung!”

“Dạ, chủ tử!” Quản gia Nghiêm Du khom người trả lời.

“Không được!” Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên lên tiếng, nhìn chằm chằm Sở Vân Hách, thờ hồn hèn nói, giọng điệu kiên định không dứt, “Ngươi nhất định phải uống thuốc! Nếu không, ngươi giết ta là được rồi!”

Nghiêm Du chấn động, giương mắt kinh ngạc, nhất thời sợ hãi đứng yên ở tại chỗ.

Sở Vân Hách chậm rãi nhắm mắt lại, giọng nói trở nên âm trầm, “Tiểu Sơ Tử, người nào cho ngươi lá gan lớn như vậy, dám ra lệnh uy hiếp bốn vương? Ngươi cho rằng là bốn vương sẽ không giết ngươi sao?”

“Vây ngươi mau giết a, mới vừa rồi tại sao ngươi lại cầu xin tên khốn kiếp kia tha ta? Ta vừa lúc cũng không muốn sống nữa!” Đoàn Cẩm Sơ nâng cằm, khí thế hùng hổ gầm nhẹ nói.

Con người, một khi không sợ cái chết, thì cái gì cũng không sợ!

“Cần rồi!”

Sắc mặt Sở Vân Hách rốt cuộc cũng trở nên xanh mét, một chương đập vào mép giường, âm u lạnh lùng quát: “Toàn bộ mau cút cho bốn vương!”

Nghiêm Du run lên, vội vàng xoay người chạy ra ngoài cửa.

Đoàn Cẩm Sơ cắn răng, đặt chén thuốc đang cầm trong tay lên trên bàn nhỏ ở đầu giường, sau đó nghiêng mình đi đỡ Sở Vân Hách, cùng lúc nói: “Ta không cút! Tùy ngươi xử lý chuyện của ta như thế nào, tùy ngươi xử trí ta ra sao, dù sao hôm nay ngươi nhất định phải uống thuốc!”

“Tiểu Sơ Tử ngươi. . . .” Sở Vân Hách mím chặt môi, nhìn nàng đang gần trong gang tấc, nghiêng đầu qua chỗ khác, “Nếu ngươi không cút, bốn vương sẽ sai người kéo ngươi ra ngoài cho A Hồ!”

“Ách. . . .” Nghĩ đến con chó ngao Tây Tạng khổng lồ kia, Đoàn Cẩm Sơ không kiềm nổi rung mình một cái, tay đỡ bả vai hần hơi cứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn co quắp nói: “Ngươi không thể cho ta một cái chết đơn giản hơn một chút sao?”

“Ngươi rất muốn chết?” Sở Vân Hách chợt nhíu mày, hỏi ngược lại.

“Ái! Một lời khó nói hết. . . .” Đoàn Cẩm Sơ phiền muộn lắc đầu một cái, tiếp tục đỡ Sở Vân Hách, nhưng, nam nhân này quá nặng, và lại không chút nào phối hợp với nàng, làm cho nàng phải dùng hết sức lực, nhưng mà không chỉ không có đỡ được hần lên, ngược lại còn nhào tới trên người hần, va chạm này, làm cho Sở Vân Hách lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, tiếp đó, chợt mở to hai mắt!

Đoàn Cẩm Sơ xấu hổ vạn phần, lập tức đứng lên, tai đỏ mặt hồng nói: “Thật, thật xin lỗi, ta, ta không phải cố ý. . . .”

“Trước ngực của ngươi. . . . Có vật gì đó? Tựa hồ là đụng đến bốn vương rồi!” Ánh mắt Sở Vân Hách nhìn vào ngực của Đoàn Cẩm Sơ, khẽ nhíu mày

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Giống Như Nữ Nhân, Hần Đùa Giỡn

Editor: Họa Đến Vô Tình

Thật ra thì nếu như Sở Vân Hách không đề cập tới chuyện này, Đoàn Cẩm Sơ cũng sẽ im lặng nhịn, bởi vì bộ ngực đáng thương của nàng quá nhiều dây vải như vậy, lại trải qua đụng chạm mạnh. . . . . Đau chết!

Không nhịn được, Đoàn Cẩm Sơ hung hăng trừng mắt nhìn qua, âm thầm cắn răng, nam nhân chết tiệt, thoát nhìn thì vóc người hơi gầy, nhưng lại có một bộ ngực tinh trắng rắn chắc cứng như sắt đá!

“Tiểu Sơ Tử, ngươi trừng bốn vương làm cái gì?” Sở Vân Hách chau mày, có chút khó hiểu.

“Hừ, rõ ràng là ngươi đụng ta!” Đoàn Cẩm Sơ lập tức phản công, để chứng minh, nàng lấy tay vỗ vỗ lên bộ ngực, rồi nói: “Chỗ này của ta có cơ ngực cường tráng, có thể có thứ gì đây? Ngược lại nhìn vóc người của ngươi, một ít cũng không khỏi ngơ cao lớn!”

“Cái gì?” Sở Vân Hách ngẩn người, lại bị sắc ho khan liên tiếp đứng lên, mặc dù là như vậy, vẫn không quên biện hộ, “Khụ khụ! Đây, Tiểu Sơ Tử chết tiệt! Nếu không có bốn vương cứu giúp, ngươi còn kiêu căng như vậy sao? Là ta sức lực thua kém ngươi, hay là trên giường không bằng ngươi?”

“Ách. . . . Cái. . . . này giường, trên giường, là chuyện nam nữ nha, khụ khụ, đương nhiên Bát đại gia ngài so với nô tài mạnh một chút!” Đoàn Cẩm Sơ mặt co quắp 囧, tay chân luống cuống, liếc mắt nhìn Sở Vân Hách, cúi đầu xuống, “Thái giám chúng tôi thuộc về đoàn thể trung lập, trên căn bản là ăn chay.”

“Ha ha. . . .” Sở Văn Hách không nhịn được cúi đầu cười ra tiếng, nhìn dung nhan tuyệt sắc của Đoàn Cẩm Sơ, không đành lòng nhếch khóe miệng, hài hước mà nói: “Tiểu Sơ Tử, nếu như ngươi là cô nương, bốn vương nhất định sẽ để cho bản thân ngươi cảm thụ một phen!”

“Ách, cảm thụ cái gì?” Đoàn Cẩm Sơ có chút mờ mịt.

Sở Văn Hách từ tư giường lông mày lên, “Cảm thụ ở trên giường bốn vương có khô ngô cao lớn hay không!”

“Khụ khụ!” Đoàn Cẩm Sơ bị sặc cả khuôn mặt đỏ bừng, sắc giọng nói: “Ngươi nói hươu nói vượn cái gì a!”

Đáng chết, nàng nhất định phải bảo vệ bí mật nữ giả thái giám này thật tốt, tuyệt đối không thể! Không thể để tên sắc lang này phát hiện!

“Được rồi, bốn vương không cười ngươi nữa, thấy cổ họng khó chịu thì tự mình rót nước uống đi.” Nhìn Đoàn Cẩm Sơ thẹn thùng giống như nữ nhân, đáy lòng Sở Văn Hách hiện lên một chút tình cảm khác thường, gương mặt tuần tú nóng lên, không được tự nhiên nghiêng nghiêng đầu, giọng nói có ý lạnh nhạt.

“A, được.”

Cổ họng của Đoàn Cẩm Sơ quả thật không thoải mái, nghe xong lời này, vội vàng đi đến bàn, tự mình động thủ uống liên tục ba chén nước, lúc này mới cảm thấy tốt hơn một chút, nheo mắt nhìn, lại nhìn đến chén thuốc, không khỏi nhũu lông mày, bụng chén thuốc lên, không nói một lời đi ra ngoài, kéo cửa ra, ở bên ngoài cửa có Căn Nhi và Huệ Nhi đang canh giữ, “Làm phiền ngươi đem chén thuốc hâm lại, đã lạnh rồi.”

“Ừ. Tiểu Sơ Tử, hi vọng ngươi có thể khuyên chủ tử uống thuốc, kể từ khi chủ tử nhiễm phong hàn lại không chịu uống thuốc, thân thể lúc tốt lúc xấu, làm cho người ta rất lo lắng a.” Căn Nhi nhận lấy chén thuốc, lo lo lắng lắng nói.

Đoàn Cẩm Sơ gật đầu một cái, chậm rãi nghĩ lại những lời nói cay nghiệt của An Bình vương Sở Văn Lan nói lúc này, đứng ở cửa một hồi, mới quay người trở vào phòng thì thấy Sở Văn Hách đã nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Khom lưng ngồi xuống bên cạnh hắn, cẩn thận quan sát ngũ quan hắn, Đoàn Cẩm Sơ không khỏi cười một tiếng, nam nhân này vô cùng tuần tú, lại đối xử với nàng vô cùng tốt!

Lý nước rửa chén đánh nàng mắng nàng, không xem nàng là người. Còn nam nhân này là một vương gia, lúc nào nàng chống đối hắn, hết lần này tới lần khác hắn đều tha cho nàng, còn để nàng ngủ trong phòng hắn, đắp một cái chăn tốt, cho nàng ăn cơm ngon, lại còn vì nàng ăn nói khép nép trước mặt tên vương gia cay nghiệt kia. . . . .

Mặc dù, hắn có hơi nóng lạnh bất thường, tâm tình dễ dàng thay đổi, nhưng mà. . . . . Hắn là chủ tử, có thể đối với nàng như vậy tốt lắm rồi, ít nhất coi như là một sự ban ơn ở nơi cổ đại phong kiến này đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Hắn Chịu Uống Thuốc, Sủng Nịnh Với Nàng

“Ngươi nhìn cái gì?” Sở Văn Hách đột nhiên mở mắt, trực tiếp hỏi.

“Hà. . . . Ngươi đã tỉnh?” Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc, bị hắn nhìn chằm chằm, chợt ý thức được cái gì, vội vàng đứng dậy cúi đầu nói: “Nô tài không có nhìn cái gì, nô tài nhất thời quên, cho nên. . . . Cho nên đã ngồi xuống.”

“Cốc cốc!”

“Chủ tử, nô tì đưa thuốc đến.”

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, ngay sau đó truyền đến giọng nói của Căn Nhi.

Mắt nhìn thấy Sở Văn Hách đang muốn mở miệng, chỉ sợ hắn lại hàm hừ kêu bụng thuốc xuống, Đoàn Cẩm Sơ nhanh tay lẹ mắt xông tới che cái miệng của hắn, sau đó nghiêng đầu lớn tiếng nói: “Căn Nhi tỷ tỷ, vương gia kêu tỷ bụng vào.”

Sở Văn Hách di chuyển con ngươi chạy ngang chạy dọc, hắn chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể đâm bay cái bàn tay to gan của tên thái giám chết bầm này đang bịt miệng hắn! Chẳng qua là, tay phải chỉ gãi gãi đệm giường, cuối cùng. . . . Không có nhắc lên.

“Bát đại gia, nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ bỏ tay ra, có được không?” Đoàn Cẩm Sơ dẫn dắt từng bước, cười tươi như hoa, thực không biết, nàng lại có thể cho nam nhân một cơ hội.

Sở Văn Hách quả thật muốn chết, lời nói dụ dỗ con nít này lại dăm dưng trên người hắn!

“Hi hi, không nói lời nào, ta coi như ngươi đồng ý a! Ngươi là nam nhân thật sự, không được lật lọng để cho ta nửa nam nhân này giẫm cọt ngươi a!”

Đoàn Cẩm Sơ cười híp mắt nói xong, nghiêng đầu nhìn Cẩm Nhi đang thận trọng bưng chén thuốc đi vào để xuống bàn, Đoàn Cẩm Sơ buông lỏng tay ra, Sở Văn Hách liếc mắt nhìn Cẩm Nhi một cái, nhẹ nhàng nói: “Đi xuống đi!”

“Dạ, chủ tử!” Cẩm Nhi phúc thân cáo lui.

Không có người thứ ba, Sở Văn Hách lập tức mở miệng nói: “Ngươi xiết chặt miệng bốn vương như vậy, làm sao bốn vương có thể nói được? Không tính!”

“Không được! Không thể không tính!”

Đoàn Cẩm Sơ tỏ vẻ bướng bỉnh, một tay bưng chén thuốc lên, múc lên một muỗng cúi đầu thổi cho nguội, sau đó cúi người đưa đến khóe miệng Sở Văn Hách, dụ dằng dụ dỗ nói: “Không uống thuốc thì sao bệnh mới có thể tốt hơn? Chúng ta phải nhanh chóng khỏe mạnh, không để cho cái tên khốn khiếp cay nghiệt đó châm biếm nữa, có được hay không? Ngoan, há miệng!”

“Tiểu Sơ Tử. . . . .” Sở Văn Hách liếc nhìn nước thuốc đen sì trong muỗng, không được tự nhiên cau lông mày lại, mặc dù hắn biết đây là do Nhiếp Phong tự mình sắc thuốc, cũng đã dùng ngân châm thử qua, nhưng mà. . . . Âm thanh nhỏ hơn một chút, “Thuốc rất khó uống, bốn vương không muốn uống.”

“Ách. . . .” Đoàn Cẩm Sơ ngăn ra, kinh ngạc nói: “Ngươi là ngại thuốc đắng mới không uống sao? Ai nha, cái đứa ngốc này, thuốc đắng đã tận lợi cho bệnh a!”

Dứt lời, cúi đầu xuống không chút do dự uống muỗng thuốc kia vào trong miệng, ngẩng đầu lên, khò không ra nước mắt, “Má ơi, thật sự rất khó uống! Nhưng mà. . . . Nhưng mà ta còn uống được! Cho nên, ngươi nhất định cũng phải uống. . . ., ngươi phải làm một nam nhân đích thực cho ta xem!”

“Ngươi. . . . Ngươi cầm muỗng của bốn vương. . . . .” Sở Văn Hách trợn mắt há mồm, dừng lại một chút, ngồi dậy, nhận lấy chén thuốc từ trong tay Đoàn Cẩm Sơ, giống như đã hạ quyết tâm thật lớn, nói: “Thôi, bốn vương cũng không so đo cùng ngươi một thái giám dùng chung muỗng!”

Dứt lời, khuấy động chén thuốc, còn chưa nguội lắm, lập tức uống một ngụm sạch trơn!

“Mau mau uống nước!” Đoàn Cẩm Sơ vội vàng đưa chén nước lên, Sở Văn Hách uống vài chén liên tục, mới khoát khoát tay, “Không cần nữa.”

“Vậy, vậy ngươi ăn mút hoa quả đi!”

“Ừ.”

Sở Văn Hách dựa vào nệm mềm mại ở đầu giường, nhìn thấy ánh mắt của Đoàn Cẩm Sơ đang nhìn chăm chăm mút hoa quả, cười nhạt, “Ngươi cũng ăn đi.”

“Hi hi, tại sao ngươi biết ta cũng muốn ăn?” Mặt của Đoàn Cẩm Sơ giãn ra, không chút khách khí cầm lên một miếng bỏ vào miệng.

“Tâm sự của ngươi đều viết ở trên mặt, bốn vương tự nhiên nhìn ra.” Sở Văn Hách khẽ cười nói.

“Ừ.” Ăn xong, Đoàn Cẩm Sơ liếm liếm môi, đáng thương nhìn hắn, “Vậy ngươi nói xem, bây giờ ta còn có tâm sự gì?”

“Ha ha. . . . .”

Sở Văn Hách không nhịn được cười ra tiếng, lông mày nâng lên rất là mê người, Đoàn Cẩm Sơ không khỏi nhìn đến ngây ngốc, Sở Văn Hách búng một cái lên trán của nàng, trong lúc vô tình giọng nói kia mang theo chút cưng chiều, “Muốn ăn bao nhiêu thì ăn đi, trên bàn còn có chút điểm tâm trái cây, thích thì ăn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bát Đại Gia, Ta Muốn Bảo Vệ Ngươi

Miệng dính đầy mảnh vụn của điểm tâm, Đoàn Cẩm Sơ cười khúc khích không dứt, “Bát đại gia, cảm ơn nhé!”

“Gọi là vương gia!” Sở Văn Hách cau mày sửa lại.

“Không muốn, ta thích gọi ngươi là Bát đại gia!” Đoàn Cẩm Sơ lắc đầu, cười sáng lạn như cảnh xuân, thuận tiện lại lấy lên một miếng bánh xốp hương đào đút vào trong miệng, khó có được cơ hội tốt như vậy, cho nên, nàng phải ra sức bắt lấy cơ hội này.

“Tùy ngươi.” Sở Văn Hách không kiên trì nữa, nhẹ nhàng nói tiếp: “Kiềm chế một chút, đừng ăn no quá!”

“A a a, điểm tâm nơi này của ngươi ăn thật ngon, ở chỗ của ta. . . .” Lời nói của Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên hơi chậm lại, nàng thế nào lại quên, nàng muốn đi tìm Tiêu Xuyên Từ để tìm kiếm phương pháp trở về hiện đại mà, nàng không muốn ở cái địa phương quỷ quái này làm thái giám bắt nam bắt nữ hầu hạ người khác a!

“Làm sao vậy? Bị ghen sao?” Sở Văn Hách nhàn nhạt hỏi thăm, giữa lòng mây mờ hồ lộ ra chút ân cần.

“Không có, không có việc gì!” Đoàn Cẩm Sơ phục hồi tinh thần lại, yên lặng nhai điểm tâm không ngừng tính toán, Sở Văn Hách nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Tiêu Sơ Từ, sau này ngươi không được không có quy củ, trước khi nói nhất định phải suy nghĩ, làm tốt bổn phận của nô tài, nếu không. . . . Bỏn vương có thể tha cho ngươi, nhưng chưa chắc người khác có thể tha cho ngươi mạng sống! Mặc dù ngươi có thể may mắn sống sót, nhưng chuyện ăn hèo chịu phạt cũng không thể tránh khỏi! Ngươi phải biết, trong đại nội hoàng cung có nhiều chủ tử chỉ cần tùy tiện động đầu ngón tay cũng có thể khiến ngươi dờ sống dờ chết!”

“Ách. . . . Ta, ta biết, hôm nay nếu không phải là ngươi, ta có thể đã bị bóp chết.” Đoàn Cẩm Sơ ngậy ra một lúc, chấp nhận gật đầu, lại nhú lông mày, “Nhưng mà, ta thật sự là không nhìn được, ta đã có thói quen người người ngang hàng, đột nhiên phải thích ứng với chế độ nô tài – chủ tử, ta. . . . . Còn có hôm nay, ta ở bên ngoài nghe được An Bình vương gia kia nói ngươi như vậy, trong lòng ta rất tức giận, cho nên mới. . . .”

“Trên đời này, làm sao có người người ngang hàng?” Ánh mắt Sở Văn Hách trở nên lạnh lùng, chê cười nâng lên khóe môi, “An Bình vương vẫn luôn cay nghiệt như vậy, tinh thần ở trong mắt hoàng thất cũng sẽ ti tiện như cặn bã, bỏn vương sống hay chết, hà có gì hấn phải quan tâm? Hấn chỉ quan tâm. . . .”

Một lúc lâu, đợi không được đoạn sau, Đoàn Cẩm Sơ nghi ngờ hỏi, “Quan tâm cái gì?”

“Không có việc gì.” Sở Văn Hách thờ khê ra hai chữ (tiếng trung có hai chữ), không có nói thêm gì nữa, mà là nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi cần gì phải vì bỏn vương mà đi đắc tội với An Bình vương? Cái người kia làm việc ác độc, có thù tất báo, chỉ sợ sẽ không dễ dàng tha cho ngươi.”

“Há? Ta, ta lúc ấy căn bản không nghĩ quá nhiều, ngươi đối với ta tốt như vậy, ta chỉ là không muốn ngươi bị người khác khi dễ, ta muốn bảo vệ ngươi, nhưng mà, ta. . . . Ngay cả bản thân mình ta cũng không bảo vệ được, ta thật sự vô dụng, ta. . . .” Đoàn Cẩm Sơ gấp gáp, nói có chút không mạch lạc, nói đến phần sau thì dần dần cúi đầu, “Ta quên ta là nô tài, ta còn liên lụy ngươi cầu xin hấn bảo vệ cái mạng nhỏ của ta, ta thật là đáng chết!”

“Tiêu Sơ Từ!” Sở Văn Hách thì thầm một câu, nhìn nàng, thật lâu hấn không thốt nên lời, nàng bắt quá là thái giám mệnh như con kiến hôi, lại nói muốn bảo vệ hấn, trừ những thuộc hạ trung thành của hấn ra, chưa bao giờ, chưa bao giờ có một người nào nói qua như thế, người này vì hấn mà đánh bạc tính mạng của mình, kiên định nói chú ý hấn, người này, không phải phụ hoàng của hấn, không phải là cơ thiếp của hấn, cũng không phải là huynh đệ của hấn, mà là một tiểu thái giám chỉ biết được nửa ngày. . . .

Mặc dù, hấn cũng không phải là vô dụng như bề ngoài, bệnh trận này, hấn đã lợi dụng rất nhiều người, hấn chỉ là cố tình làm lớn chuyện để che dấu mục đích thật sự của hấn, nếu chỉ là một người cao cao tại thượng, hấn cần gì phải giày vò thân thể của mình như thế, hấn không chỉ có muốn sống, mà còn là muốn sống thật tốt, còn phải cười xem bọn họ chật vật quỳ rạp dưới chân hấn, cho nên. . . . Cuộc sống có quá nhiều thứ để diễn, chẳng qua là hấn đã diễn rất nhiều năm, đã dễ như trở bàn tay mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Không Cần Ngươi, Tìm Được Nguyên Nhân

Tiêu Sơ Từ, nhớ kỹ, bỏn vương không cần ngươi bảo vệ, không cần ngươi bênh vực lẽ phải, không cần ngươi ngu xuẩn tự đem tính mạng của mình để trên mũi dao, một câu thôi, ngày sau, chuyện của bỏn vương không cần ngươi trông nom, ngươi hiểu không?” Một hồi lâu, rốt cuộc Sở Văn Hách cũng nói chuyện, vẫn là bộ dáng lạnh lùng đậm mạc, ánh mắt kia mang theo nồng đậm ý cảnh cáo.

“Ngươi, ngươi chê ta xen vào việc của người khác? Chê ta liên lụy ngươi, có đúng hay không?” Đoàn Cẩm Sơ cảm thấy bị thương, không thể tin nhìn Sở Văn Hách, thì thảo xác thực hỏi.

Sở Văn Hách khê nghiêng mặt, trên môi hiện lên nụ cười châm biếm, “Không sai, bỏn vương nếu không phải vì thân phận của Cửu công chúa, sao lại lên tiếng cầu xin An Bình vương? Chẳng lẽ là muốn nghe hấn châm chọc khiêu khích sao?”

Nghe vậy, điểm tâm trong tay Đoàn Cẩm Sơ rơi xuống bàn, cúi đầu mím chặt môi, hồi lâu mới nói: “Dạ, nô tài đã biết! Tà Bát vương gia đã cứu giúp! Nô tài cáo lui!”

Dứt lời, quay người lại, không nhìn Sở Vân Hách một cái liền đi vòng qua bình phong mở cửa đi ra ngoài.

Sở Vân Hách nghe tiếng đóng cửa thật mạnh kia, thu nụ cười lại, lông mày nhíu lại thật sâu, thái giám này quả thật là thẳng tính, tính tình này, làm sao có thể ở trong thâm cung sinh sống an ổn đây?

Đêm khuya, ánh trăng lười liềm treo ở trên bầu trời lằng lằng tỏa ra ánh sáng, chiếu lên một bóng dáng gầy yếu đang co lại trong góc vườn hoa oải hương.

Một bóng dáng ở trước mặt đi ngang qua, Đoàn Cẩm Sơ tròn to hai mắt, cẩn thận quan sát một chút, mới phát hiện người kia cũng mặc trang phục giống như nàng, hai mắt sáng người, lập tức nghĩ tới một người, vội lớn tiếng kêu lên: “Tiểu Xuyên Từ!”

Tiểu Xuyên Từ nghe được tiếng kêu liền dừng bước chân, quay đầu lại, thấy Đoàn Cẩm Sơ từ trong bụi hoa chui ra, không khỏi nghi hoặc hỏi, “Tiểu Sơ Từ? Người ở chỗ này làm gì?”

“Tiểu Xuyên Từ, ta tìm được người rồi!” Đoàn Cẩm Sơ mừng như điên, chạy tới trước mặt Tiểu Xuyên Từ, gọn gàng dứt khoát hỏi: “Hôm tiết thanh minh, ở bên ngoài Vĩnh Lạc cung, là người đưa ta trở về Kinh Sự phòng, có đúng không?”

“Đúng vậy a, người té xiu, chủ tử lệnh cho ta đưa người trở về, làm sao vậy?” Tiểu Xuyên Từ gật đầu một cái, nói.

Đoàn Cẩm Sơ nghe vậy, lập tức kích động lại hỏi, “Vậy ta té xiu như thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có xảy ra chuyện gì a, lúc ấy người đem đến cho hoàng thượng hương giấy cống phẩm, ở tại cửa ra vào gặp được ta cùng chủ tử, chủ tử kêu người đưa khay cho ngài ấy, sau đó đuổi người trở về, sau khi người đi được vài bước, đột nhiên chủ tử kêu người đứng lại, lúc ấy bầu trời có sấm rất nhiều, người vừa quay đầu lại, sau đó liền ngất đi.” Tiểu Xuyên Từ suy nghĩ một chút, cẩn thận nhớ lại nói.

“Ách. . . . Là Bát đại gia kêu ta đứng lại, sau đó ta liền đơn giản té xiu như vậy?” Đoàn Cẩm Sơ có hơi sục sạo, cư nhiên lại cùng nam nhân đáng chết kia có liên quan!

“Tiểu Sơ Từ, chẳng lẽ không đúng? Mới cách có tám, chín ngày, người không nhớ rõ sao?” Tiểu Xuyên Từ hồ nghi nhìn chòng chọc Đoàn Cẩm Sơ, “Còn tính tình của người nữa. . . . So với trước kia khác rất nhiều!”

“Cái đó, ta mất trí nhớ nha, chuyện này ta đã cùng Bát đại gia nói qua, ta tỉnh lại cũng không còn nhớ cái gì!” Đoàn Cẩm Sơ bắt đầu dĩ hựu vi, thuận miệng giải thích.

“A. Ta đi đây, còn phải lấy hương nhang cho chủ tử!” Tiểu Xuyên Từ gật đầu một cái, không thể tán gẫu nhiều hơn, liền vội vàng đi làm việc được giao cho.

Đoàn Cẩm Sơ đi qua đi lại tại chỗ một hồi lâu, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định lấy dũng khí quay trở về phòng của nam nhân kia, cố ý chọc giận hắn, sau đó lại cố ý chạy, để cho hắn kêu đứng lại, tiếp đó nàng hoa hoa lệ lệ ngất đi, vừa tỉnh lại, sung sướng xuyên trở về hiện đại!

Vậy mà, không nghĩ tới, lần này đi, thế nhưng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Vụng Trộm Xông Vào Phòng Tắm, Làm Hồng Chuyện Tốt

Giống như làm ăn trộm, Đoàn Cẩm Sơ nhanh như mèo, rón ra rón rén đến gần cửa phòng, vênh tai lên lắng nghe, tựa hồ không có động tĩnh gì, liền to gan hơn một chút đẩy nhẹ cánh cửa ra sau đó lách mình đi vào, nhón chân lên nhẹ nhàng đi vòng qua tấm bình phong, lộ ra nửa cái đầu, hít mắt nhìn về phía giường, “A? Tại sao không có người?”

Nhỏ giọng nói thầm một câu, Đoàn Cẩm Sơ nghênh ngang mà đi ra ngoài, nhìn quanh khắp mọi nơi một lần, nhìn đến trên bàn thấy trong khay là nước trà giống như vừa mới được chuẩn bị, thừa dịp nam nhân đáng chết kia không có ở đây, nàng phải hưởng thụ một chút mới được!

Rót một tách trà, Đoàn Cẩm Sơ khẽ nhấp một hớp, sau đó lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Bên cạnh bàn trang điểm có một cái cửa nhỏ, đi vào là một phòng tắm, có hạ nhân nấu nước nóng trong mọi thời tiết để tùy thời Sở Vân Hách dễ dàng tắm rửa, phòng tắm này không cho bất kỳ người nào hưởng dụng, bao gồm cả bảy cơ thiếp của hắn.

Bốn góc tường trong phòng tắm được đính bốn viên dạ minh châu, làm cho cả phòng tắm sáng như ban ngày, cực kì xa hoa.

Giờ phút này, Sở Văn Hách ngồi dựa vào hồ nước tắm, lười biếng híp con ngươi lại, một đôi tay ngọc đang cầm chiếc khăn dụ dàng lau chùi thân thể cho hần, ánh mắt vừa ngước lên, nở nụ cười mỉa hoặc, phong tình vạn chủng.

“Lư Ly. . . . .”

Môi mỏng thì thào một câu, đột nhiên có một tiếng hít thở nhẹ rơi vào trong tai, Sở Văn Hách khẽ nhú lông mày, nghiêng tai lắng nghe một chút, bên môi chậm rãi nở nụ cười, vật nhỏ kia đang uống trộm trà của hần sao?

Lúc xế chiều, dặn dò Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền không cần ngăn cản Tiểu Sơ Từ, mặc cho hần đi lại, chỉ cần âm thầm nhìn là được rồi, kết quả, vật nhỏ này lần đầu tiên cả gan xâm phạm vào rừng đào, hiện tại lại dám lén lút đi vào phòng của hần. . . . . Lúc ấy không phải là hần (đây là chỉ Đoàn Cẩm Sơ) tức giận rồi đi sao?

“Vương gia. . . . .” Lư Ly ‘ưm’ một tiếng, ném khăn vào trong nước, cánh tay ngọc ôm Sở Văn Hách, hết sức trêu đùa hôn lên yết hầu khiêu gợi của hần, cô hống Sở Văn Hách chuyển động, cánh tay cường tráng ôm lấy eo nhỏ của nàng, bàn tay chui vào cổ áo đang mở rộng, cầm lấy một cặp kiêu nhũ kia, môi mỏng chọt hạ xuống. . . . .

Ngoài cửa, Đoàn Cẩm Sơ uống xong tách trà, lại đột nhiên nhú lông mày, âm thanh gì vậy? Hình như có. . . . . Tiếng nước chảy? Còn có cái gì. . . . . Nhìn quanh khắp mọi nơi một lần nữa, tìm theo tiếng nước chảy, rốt cuộc Đoàn Cẩm Sơ phát hiện âm thanh kia giống như là được phát ra từ bàn trang điểm, chẳng lẽ có người?

Đoàn Cẩm Sơ bị dọa đến hoảng sợ, vội vàng để tách trà xuống, chuẩn bị chạy ra ngoài. . . . .

Nhưng mà, một cái chân đã bước qua bình phong rồi chợt dừng lại, lòng hiếu kỳ đã thúc đẩy nàng đi xem, vừa nhìn, mới phát hiện ở nơi đó có một cánh cửa!

Híp mắt, ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng Đoàn Cẩm Sơ cũng không chống lại được sự tò mò, nhẹ nhàng bước tới gần cánh cửa, để tay lên cái chốt cửa, run run vài cái, sau đó, từ từ mở ra, một tấm bình phong thêu Cẩm Đơn chặn lại mắt của nàng. . . . .

Trong lúc Sở Văn Hách đang hôn nồng nhiệt thì nghe sau lưng có động tĩnh, bàn tay vuốt ve Lư Ly chợt căng thẳng, Lư Ly thờ gấp không dứt, ** thay phiên nhau đóng lại không khỏi đem hần siết chặt, hần vừa mới nghĩ rồi đi đôi môi mềm mại kia, mở miệng kêu Đoàn Cẩm Sơ đi ra ngoài ——

“A ——”

Một tiếng thét chói tai vang lên, Đoàn Cẩm Sơ bước vào, đứng ở trên hồ thất thần, trợn mắt nhìn lão đại, miệng mở ra nửa ngày không khép lại!

Lư Ly bị Đoàn Cẩm Sơ dọa giật mình, sợ đến mất suất chút nữa ngã cắm đầu vào nước, may mà có Sở Văn Hách ôm vai nàng, chặt vật xấu hổ ngồi dậy, vừa nhìn thì thấy chính là tên thái được vương gia đối đãi đặc biệt, lúc này không khỏi giận dữ, “Thái giám chết tiệt! Lại dám xông vào phòng tắm của vương gia! Cút đi!”

Nhưng mà, Đoàn Cẩm Sơ đã như hóa đá, trong đầu chỉ xoay quanh một chuyện, nàng thế nhưng lại bắt gặp. . . . . Hần và nữ nhân thân thiết. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hại Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Hần Trần Trùng, Ngượng Ngùng Như Nàng

Không khí này. . . . . Quý dị mà mập mờ!

Trên gương mặt tuần tú của Sở Văn Hách khẽ hiện lên một chút mất tự nhiên, dục hỏa trong cơ thể vừa mới bùng lên thì lại bị Đoàn Cẩm Sơ xông vào, lập tức hạ nhiệt độ. . . . .

“Thay quần áo!”

Lạnh nhạt phun ra hai chữ, Sở Văn Hách đứng lên ——

Tóc đen như mực rủ xuống vai, trên vào sợi tóc dính một chút nước, gương mặt tuần mỹ được dạ mình châu chiếu rọi hiện ra ánh sáng mê người, từ trên cổ trở xuống nước ‘tích tích’ chảy xuống, vóc người cao to, da thịt màu đồng, lồng ngực tinh trắng bần chác, eo bụng bằng phẳng, hai chân thon dài, phía dưới, phái nam. . . . .

“A ——”

Đoàn Cẩm Sơ thất thanh thét chói tai, vội vàng quay lưng lại, hai tay đè xuống mắt thật chặt, gương mặt nóng như bốc lửa, đỏ như tôm được luộc chín kéo dài đến mang tai, thậm chí có cảm giác là toàn thân cũng đang nóng rang không dứt, ngượng ngùng muốn tìm một cái lỗ để chui vào, muốn chạy ra

nhưng dưới chân giống như được đỡ chỗi, một bước cũng không đi được. . . . .

“Ngươi là cái gì?” Sở Văn Hách nghi ngờ cau mày, hai cánh tay đang ra, Lưu Ly vội cầm lấy khăn lau nước đọng trên người hắn, sau đó bung đến một bộ áo lót màu trắng, động tác dịu dàng mặc vào cho hắn.

“Tại sao ngươi không mặc quần áo! Đồ điên!” Đoàn Cẩm Sơ tức giận chất vấn, vẫn đề chặt hai mắt, không dám quay đầu lại.

Sở Văn Hách nhướng mắt, buồn bực hỏi ngược lại, “Mặc y phục thì tắm như thế nào? Thân thể của nam nhân không phải là ngươi quen thuộc nhất sao? Có cái gì đáng ngạc nhiên!”

“Vây. . . . . Vây ngươi tắm thì tắm, còn, còn để cho nữ nhân hầu hạ, còn. . . . . Sắc lang!” Đoàn Cẩm Sơ cứng họng một lúc, ngay lập tức nói lại.

“Lớn mật!” Chuyện tốt bị quấy nhiễu, trên khuôn mặt đáng yêu của Lưu Ly tức giận dâng cao, “Cầu nô tài từ đâu tới, lại dám quấy chuyện của vương gia! Một chút quy củ cũng không có sao?”

“Ta. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ không nhịn được quay người lại, chỉ nhấp nháy miệng một cái, nhìn Sở Văn Hách, mím miệng lại, ngăn ra ngay tại chỗ.

Sở Văn Hách phát tay Lưu Ly ra, vừa cúi đầu buộc dây thắt lưng lại, vừa thần nhiên nói: “Tiểu Sơ Tử, Lưu Ly là nữ nhân của bốn vương, bốn vương cùng với nữ nhân của mình làm cái gì, ngươi có ý kiến? Sắc lang. . . . . Chưa nói tới đi!”

“Ách. . . . . Hừ! Quý mới có ý kiến!” Đoàn Cẩm Sơ ngăn ra, dùng sức trừng mắt nhìn hắn, cái mũi hừ lạnh một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Ngón tay của Lưu Ly run run, tức trắng mặt, “Này, nô tài kia quá can rỗi! Vương gia ngài. . . . .”

“Ngươi quá nhiều lời!” Sở Văn Hách lạnh lùng ngược mắt, rồi ngồi xuống trên ghế màu tím, liếc xéo Lưu Ly, “Mang giày!”

“Dạ, vương gia!” Lưu Ly cả kinh, vội cúi đầu, quỳ trên mặt đất cẩn thận mang giày vào cho hắn.

Đứng dậy đi ra khỏi cửa, Lưu Ly đi theo phía sau, Sở Văn Hách không quay đầu lại, chỉ nói: “Tối nay không cần hầu hạ, trở về đi!”

“Vương gia!” Bước chân của Lưu Ly ngưng lại, cắn cắn môi dưới, ngừng lại một chút, mới vô cùng không cam lòng mà cúi đầu phúc thân nói: “Dạ! Thiếp thân cáo lui!” Dứt lời, sửa sang lại quần áo thật tốt, thất vọng đi ra.

Sở Văn Hách ra cửa, ánh mắt liếc thấy ở góc tường có một người đang ngồi chồm hổm, thong thả bước tới, chấp tay đứng lại, giọng nói lạnh lạnh hỏi: “Ngươi ngồi chồm hổm ở nơi này làm gì?”

“Ta. . . . . Ta không biết nên đi đâu hết.” Đoàn Cẩm Sơ nghe thấy tiếng nói, ngược đầu nhìn hắn một cái, lại cúi đầu xuống, mấp máy môi nhỏ giọng trả lời.

“Không phải bốn vương đã phân phó quản gia chuẩn bị phòng cho ngươi hay sao?” Sở Văn Hách nhíu lông mày lại, hỏi.

Đoàn Cẩm Sơ nói: “Quản gia hắn. . . . . Mới vừa rồi ta hỏi một nha hoàn, nói là quản gia đang ở thư phòng có chuyện gấp, ta, ta không dám đi quấy nhiễu.”

“A.” Khẽ lên tiếng, con ngươi thâm thúy của Sở Văn Hách nhìn về phía màn trời, suy nghĩ bay xa, thẳng trước các tiền trang có báo các sổ sách lên, Nghiêm Du bấm báo nói là thấy kém 20 vạn lượng bạc, vào lúc này có lẽ là hắn đang thẩm tra đối chiếu xuất nhập của sổ sách đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Bốn Nô Tài Không Muốn Làm Nam Sủng!

Gió đêm quất vào mặt, thổi sợi dây đỏ trên mũi đưa trái phải, Đoàn Cẩm Sơ đưa tay xoa nhẹ mắt, ngẩng đầu, trong lúc lơ đãng nhìn Sở Văn Hách đang trầm ngâm suy nghĩ, nhịp tim không khỏi tăng nhanh, sườn mặt của hắn rất là đẹp, hàng lông mày rậm, môi hơi mỏng, ngũ quan hoàn mỹ gần như không có một chút khuyết điểm, chẳng qua là, sắc mặt kia. . . . .

“Ai nha, ngươi mau mau trở về phòng nghỉ ngơi đi, không thể lại cảm lạnh!” Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên nghĩ đến hắn còn bệnh, vội vàng đứng lên nói.

“Không có sao, một chút bệnh ấy không tính là cái gì.” Sở Văn Hách khẽ ghé mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, nhẹ giọng nói.

“Nói bậy! Lúc này còn nóng rần lên!” Đoàn Cẩm Sơ tức giận tròn mắt, nhón chân lên, đưa tay sờ trán của hắn, chân mày buông lỏng một chút, “Hiện tại nhiệt độ mặc dù bình thường, vậy cũng không thể không xem ra gì, ngươi nhanh đi về, sáng sớm ngày mai còn phải tiếp tục uống thuốc, phải đợi đến khi bệnh hoàn toàn khỏi, mới có thể dừng thuốc, biết không?”

“Tiểu Sơ Từ. . . . .” Thân thể Sở Văn Hách cứng đờ, ngăn người nhìn Đoàn Cẩm Sơ thu tay lại, sau đó tức giận với hắn, ánh mắt kia ân cần, độ ấm của lòng bàn tay. . . . . Hồi lâu, hắn nghe thấy mình đang nói, “Tiểu Sơ Từ, tại sao ngươi cùng với những thái giám khác không giống nhau?”~~Truyện chỉ đăng tại DDLQĐ~~

Đoàn Cẩm Sơ ngăn ra, cau mày nói: “Tại sao phải giống nhau? Ta chính là ta, ta làm chính mình, không thể sao?”

“Có thể.” Sở Văn Hách nhẹ nhàng cười một tiếng, giơ tay lên giúp Đoàn Cẩm Sơ chỉnh lại cái mũ hơi lệch, sau đó thu nụ cười lại, nghiêm mặt nói: “Tình hình này của ngươi, bốn vương có thể bao dung, nhưng ở trước mặt các chủ tử khác ngàn vạn lần phải thu lại, nếu không ngươi sẽ gặp nhiều thua thiệt. Nhớ kỹ không?”

“Ừ. . . . . Muốn thay đổi, tựa hồ rất khó a!” Đoàn Cẩm Sơ nghiêng đầu, rất là khó, nàng không đảm bảo được nàng có thể làm một nô tài uốn gối khom lưng, cho nên. . . . . Giương lông mày lên, cười đùa nói: “Vậy nếu như ta xảy ra chuyện, ngươi sẽ cứu ta nữa sao?”

Nghe vậy, Sở Văn Hách ngăn ra, sau đó lắc đầu, “Bốn vương có thể cứu ngươi một lần hai lần, nhưng không thể đứng đúp mà cứu ngươi tám lần mười lần.”

“Hi hi, xe tới trước núi tắt có đường, dù sao ta cũng không suy nghĩ được nhiều như vậy, nói không chừng, ta rất nhanh chóng có thể. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ nói đắc ý, đang định đưa đầu đột nhiên dừng lại, lời nói cũng chợt ngừng lại, vội quay người qua chỗ khác, tắt vô miệng, thầm mắng chính mình suýt tý nữa nói lỡ miệng. . . . .

“Có thể làm gì?” Sở Văn Hách khôn khéo hỏi tiếp, không cho nàng tránh né.

“Hả. . . . . Không có, không có như thế nào a, đúng rồi, ngươi. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ lấp ba lấp bấp che dấu, bỗng dừng nghĩ đến cuộc trò chuyện với Tiểu Xuyên Từ, vội quay người lại, tha thiết nói: “Bát đại gia, ngươi mau hung dữ với ta, ừ, tốt nhất là hù dọa cho ta ngắt đi, nhanh lên một chút!”

Sở Văn Hách hip mắt lại, trầm giọng nói: “Tiểu Sơ Từ, đầu ngươi không được bình thường sao? Đang êm đẹp, bốn vương hung dữ với ngươi làm gì? Nói đến ngắt, không phải hỏi trưa ngươi đã ngắt xiu một lần sao? Trước sợ chết, hiện tại lại muốn chết, rốt cuộc là ngươi bị làm sao vậy?”>>>>DDLQĐ

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Ngươi Muốn Cùng Bốn Vương Ngủ Chung?

Editor: Họa Đến Vô Tình

Một lời này gần như khiến cho Sở Văn Hách muốn phun máu, hắn vốn hi vọng không hiện, nhưng bây giờ trên trán mơ hồ nổi lên gân xanh, vung tay áo một cái, nghiêng răng nói: “Lặp lại lần nữa, bốn vương không thích nam sắc!”

Dứt lời, Sở Văn Hách nổi óa xoay người rời đi, Đoàn Cẩm Sơ le lưỡi ra, ngăn người nửa ngày, mới chợt phản ứng lại, vội nhắc chân chạy theo vào phòng, ngượng ngùng cười nói: “Kia, vậy ngươi. . . . . Ta, ta ngủ nơi đó à?”

“Ngủ trên mặt đất!” Sở Văn Hách liếc người nào đó một cái, đi thẳng vào phía trong cùng lúc nói: “Tới đây, trước hầu hạ bốn vương đi ngủ!”

“Ách, a.” Đoàn Cẩm Sơ bĩu môi, không tình nguyện vênh cái miệng nhỏ, sau đó chậm chạp đi vào, “Hầu hạ như thế nào?”

“Lấy ngọc quan xuống, sau đó cởi áo và cởi giày ra.”

“A.”

Giăng co một hồi rốt cuộc cũng xong, Sở Văn Hách chỉ còn mặc áo lót nằm ở trên giường, Đoàn Cẩm Sơ đắp chăn cho hắn, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, nhỏ giọng xác định một lần nữa, “Ngươi thật sự để ta ngủ trên đất sao?”

“Ừ? Vậy ngươi nghĩ sao? Chẳng lẽ. . . . . Ngươi muốn cùng bốn vương ngủ chung?” Sở Văn Hách nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Đoàn Cẩm Sơ dưới ánh nến, rất không có ý tốt mà đùa giỡn nàng.

“Ai, ai muốn ngủ chung với ngươi?” Đoàn Cẩm Sơ thoáng run một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ ửng, trong lúc bất giác trong mắt mang theo một chút ngượng ngùng, nghiêng nghiêng mặt tránh tầm mắt của hắn, nhất thời tay chân cực kỳ luống cuống.

“Ha ha, đi ra gian ngoài ngủ trên giường nhỏ mà hồi ban ngày ngươi ngủ đi.” Bên môi Sở Văn Hách hiện lên nụ cười, nhìn Đoàn Cẩm Sơ, không nhịn được chế nhạo nói: “Ngươi quả là một thái giám dễ xấu hổ!”

Mặt của Đoàn Cẩm Sơ nóng lên, nghiêng đầu liếc hắn một cái, lại không nhịn được tức giận nói: “Thôi đi, tại da mặt ta mỏng nha! Ai giống như ngươi da

mặt dày như vậy, tắm rửa còn để cho nữ nhân xem toàn bộ thân thể, hừ hừ, muốn thân thiết thì lên trên giường đi, quả thật là. . . . . Xấu hổ chết ta!”

“Vậy ngươi đi vào để làm gì? Chuyện tốt của bốn vương bị ngươi quấy rầy còn chưa hỏi tội ngươi, trái lại ngươi lại có tính khí lão đại! Tiểu Sơ Từ, bốn vương không có phạt ngươi đã là khai ân, rút ra ngoài ngủ cho ta!” Sở Vân Hách neho mắt, gương mặt tuấn tú hơi trầm xuống.

Đoàn Cẩm Sơ hơi nhếch môi, nhìn chăm chăm hấn một chút mới xoay người đi ra gian ngoài, đi qua bình phong thì dừng lại, nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi: “Vậy tối nay ngươi không gọi cơ thiếp của ngươi thị tẩm sao? Nếu như bất tiện. . . . . Ta đi tìm Tiểu Xuyên Từ cùng hấn chen chúc chung một phòng một chút cũng không sao.”

Sở Vân Hách đã nhắm mắt lại, nghe vậy, lại mở mắt ra nhìn nàng mấy lần, ánh mắt kia hình như có chút không vui, nhưng cũng không có nói chuyện, mà là trực tiếp để lại bóng lưng cho nàng.

“Ách. . . . . Không thêm nói chuyện với ta nữa rồi hả?” Đoàn Cẩm Sơ chắc chắn lưỡi, buồn bực xoay người thì nghe được tiếng nói của hấn ở sau lưng, “Bốn vương không muốn cùng ngươi nói nhảm!”

“Stop!” Đoàn Cẩm Sơ nổi đóa, ngắt eo một cái chợt nhớ lại một chuyện quan trọng, vội quay người chạy tới bên giường, hai mắt sáng chói, kích động vạn phần nói: “Bát đại gia, ngươi biết võ công đúng không? Ta thấy ngươi múa kiếm ‘soạt soạt soạt’, còn có thể nhảy vô cùng cao, đó chính là kình công có đúng hay không?”

“Ừ.” Sở Vân Hách tùy ý đáp một tiếng.

“Kia, vậy võ công của ngươi rất cao, đúng không?” Đoàn Cẩm Sơ lại kích động một phần.

Sở Vân Hách cố nín cười, lại cố ý làm ra vẻ lạnh nhạt nói: “Khoa chân múa tay, trông khá mà không dùng được.”

“Ách, vậy. . . . . Vậy cũng không có mạnh a! Ít nhất, ít nhất có thể dọa người một chút!” Đoàn Cẩm Sơ co rúm khóe miệng, suy nghĩ một lát cuối cùng thận trọng nói ra mục đích của nàng, “Bát đại gia, ngươi có thể dạy ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Ở Chung Một Phòng, Hấn Vừa Sủng Vừa Phạt

“Không thể!” Sở Vân Hách trả lời gọn gàng dứt khoát, ngay cả suy nghĩ cũng không cần.

“Tại sao?” Đoàn Cẩm Sơ bực mình hỏi ngược lại, hấn đưa lưng về phía nàng nên không thấy được vẻ mặt của hấn, nàng quýnh lên nằm ở trên đùi hấn để nhìn mặt của hấn, vừa mới nhìn, bốn mắt nhìn nhau, hấn ngạc nhiên mở to hai mắt, sau đó khuôn mặt tuấn tú đen lại, “Tiểu Sơ Từ, ngươi không phải là thái giám sao? Tại sao lại bò lên giường của bốn vương rồi hả?”

“Ách, ta. . . . . Ta nào có? Ngươi nói thật là khó nghe!” Mặt Đoàn Cẩm Sơ đỏ lên, vội ngồi dậy đứng ngay ngắn, sau đó không đợi hấn nói thêm cái gì nữa, liền 𠂇 vội vàng chạy ra gian ngoài, nhảy phốc lên giường, giữ chân ra trùm kín đầu.

Sở Vân Hách nghe động tĩnh ở sau lưng, bật cười hơi nhếch môi, rồi sau đó nhắm mắt lại trầm trầm ngủ.

Hôm sau.

Vào sáng sớm, một luồng ánh mặt trời đầu tiên chiếu vào cửa sổ, cảm thấy có chút chói mắt nên Đoàn Cẩm Sơ trở mình, kết quả “Bịch!” một tiếng rơi xuống đất, vừa rơi xuống, toàn bộ con sâu ngủ lập tức chạy mất, mở mắt ra thì nhìn thấy mình chập vật, tức giận khê cắn răng bò dậy, vừa ngẩng đầu lên lại thấy Sở Vân Hách đang dựa vào tấm bình phong, khóe miệng chứa đựng nụ cười, hài hước nhìn nàng.

“Nhìn cái gì vậy?” Đoàn Cẩm Sơ tức giận gầm nhẹ, lại nhìn một cái, thấy Sở Vân Hách vẫn còn mặc áo lót màu trắng trước lúc ngủ tối hôm qua, lúc này, thất lung ngang hông buông lỏng lộ ra nửa bên lồng ngực, ghé mắt còn có thể nhìn thấy bộ ngực của hấn. . . . . Gương mặt thoáng chốc đỏ lên, Đoàn Cẩm Sơ vội bò lên giường nằm xuống, cũng không dám liếc mắt nhìn nam nhân kia.

“Ngủ một giấc cũng không yên tĩnh, may mà đây là giường thấp, nếu không. . . . .” Sở Vân Hách khê thờ dài, ngừng một chút lại nói: “Đứng lên hầu hạ bốn vương thay quần áo! Nô tài ít nhiều gì thì cũng phải có hình dáng của nô tài, nhìn ngươi còn giống Gia của bốn vương hơn!”

Đoàn Cẩm Sơ đắc ý, “Bốn đại gia. . . . .”

“Câm miệng!” Sở Vân Hách trực tiếp lạnh giọng cắt đứt, quay người đi vào phía trong, vừa đi vừa trách mắng, “Bốn vương có thể tha thứ ngươi, nhưng không có nghĩa là sẽ dung túng ngươi, nếu còn dám hô to gọi nhỏ với bốn vương, bốn vương sẽ vạn lỗi tai của ngươi!”

“Ách. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ bị kinh hãi, suy nghĩ về Lý nước rửa chén một chút, rồi lại so sánh thái độ của Sở Vân Hách đối với nàng, trong lòng không

khỏi sinh ra xấu hổ, vội từ trên giường leo xuống, chỉnh đốn lại đệm chăn trên giường, sau đó cùng đi vào, Sở Văn Hách đang ngồi ở trên giường trông mắt với nàng, nàng vội vàng cúi đầu, yên lặng ngồi xuống mang vớ và mang giày cho hắn, đang lúc bận rộn thì tiếng gõ cửa vang lên ——

“Chủ tử, ngài rời giường sao?” Ở ngoài cửa truyền đến tiếng nói của Cẩn Nhi.

“Vào đi!” Sở Văn Hách nhìn sang Đoàn Cẩm Sơ, mở miệng lên tiếng.

Đi vào có tất cả năm người, Tiểu Xuyên Từ và Tân Lan bụng chầu nước và khăn lông, Y Nhân và Huệ Nhi bụng chén nước và muối tinh, Cẩn Nhi lấy ra một cầm bào trắng ngà có đường viền màu vàng kim, năm người thình an xong liền tỉ mỉ hầu hạ Sở Văn Hách thay quần áo rửa mặt, Đoàn Cẩm Sơ lui sang một bên, không nghe thấy Sở Văn Hách ra lệnh cho nàng, cả người nàng liền thanh nhàn. . . .

Vậy mà, bất quá chỉ một lát, tiếng nói của Sở Văn Hách liền bay tới.

“Tiểu Sơ Từ, dọn dẹp giường.”

“Tiểu Sơ Từ, quét dọn phòng.”

“Tiểu Sơ Từ. . . . .”

Đã gần nửa canh giờ, Đoàn Cẩm Sơ mệt đến mức muốn trở thành bò, Bát đại gia đã đi phòng ăn để ăn sáng rồi, nàng đói bụng muốn chết, vẫn còn đang lau sàn nhà. . . . .

“Bát đại gia đáng hận, tại sao lại đáng ghét giống Lý nước chén vậy chứ? Điều đám người Cẩn Nhi và Tiểu Xuyên Từ đi hết, để lại một mình ta làm việc, thật là thất đức!”

Đoàn Cẩm Sơ vừa nói thầm nhỏ nhỏ, vừa quỳ trên mặt đất lau sàn nhà, Tiểu Xuyên Từ đi vào nói: “Tiểu Sơ Từ, chủ tử lệnh ta dẫn người đi rửa mặt, sau đó đi dùng bữa.”

“Thật?” Đoàn Cẩm Sơ vui mừng, vội vàng đứng dậy, ném khăn trong tay ra chỗ khác, đi theo Tiểu Xuyên Từ đi ra ngoài, đi được hai bước thì cau mày dừng lại, “Nhưng mà ta còn chưa lau sàn nhà xong!”

“Còn lại công việc chưa làm xong thì lát nữa có thể bảo thô sử nha hoàn* vào làm, chủ tử còn căn dặn là bảo người sau khi dùng xong bữa không được chạy loạn ở vương phủ, ở Niệm Quy đình có Đại Minh hồ, trong hồ có cá, người có thể đi xem cá.” Tiểu Xuyên Từ nói.

*Thô sử nha hoàn: Nha hoàn làm việc nặng.

“À? Tốt như vậy, bảo ta đi xem cá?” Đoàn Cẩm Sơ không thể tin được ‘chắc chắn’ lưới, mới vừa rồi nam nhân kia còn chính nàng kêu nàng làm một đồng việc vật đây!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Không Mời Mà Vào, Nháo Loạn Thư Phòng

Ai ngờ, bữa sáng còn chưa kịp ăn xong, thì Tân Lan đã vội vàng chạy tới, “Tiểu Sơ Từ, chủ tử lại không uống thuốc, ta cùng với Y Nhân khuyên vài câu, chủ tử liền nổi giận, phải làm sao bây giờ?”

Lúc ấy, toàn bộ hạ nhân đang dùng bữa ở chính phòng Cao Phong Kỳ, ánh mắt đều đồng loạt nhìn về phía Đoàn Cẩm Sơ!

“Ách. . . . . Cái đó, vậy. . . . .” Lần đầu tiên Đoàn Cẩm Sơ cảm thấy xấu hổ đến như vậy, một hộp nhét hết thức ăn vào trong miệng mơ hồ nói: “Dầu gì cũng nên chờ ta ăn no rồi hãy nói.”

“A, vậy người ăn mau chút, chủ tử đang đi về thư phòng a.” Tân Lan gật đầu một cái, nói.

Cẩn Nhi và Huệ Nhi vội vàng gấp cho Đoàn Cẩm Sơ một miếng rau bỏ vào trong bát, nói: “Tiểu Sơ Từ, mấy ngày này đánh làm phiền người hầu hạ chủ tử uống thuốc rồi, những việc khác cứ để đó chúng ta làm cho, người chỉ cần nghĩ cách làm chủ tử uống thuốc, mau chóng khỏi bệnh, như vậy là đã lập công lớn rồi!”

“Chủ tử các người sao lại giống đứa bé như vậy, ngay việc uống thuốc cũng thật phiền toái!” Đoàn Cẩm Sơ không nhịn được mà oán trách.

Nghe vậy, khuôn mặt của ba nha hoàn co quắp lại!

Chờ Đoàn Cẩm Sơ ăn xong trở lại Dự Viên, lúc này Sở Văn Hách cũng đã đi đến thư phòng, Cẩn Nhi đành bắt đắc dĩ nói: “Tiểu Sơ Từ, chủ tử đang

bận chánh sự, không cho phép mọi người quấy rầy, đợi chủ tử hết bận chắc cũng đã đến buổi trưa rồi, buổi sáng chủ tử đã không uống thuốc, mà chúng ta nhìn thấy chủ tử đối xử với người rất đặc biệt, còn nghe lời người khuyên, không bằng. . . . . Người thử đem thuốc bụng đến thư phòng được không?"

"À? Vậy nếu chủ tử các người nổi giận, vậy không phải ta thăm lắm sao?" Đoàn Cẩm Sơ cũng không cho rằng nàng có nhiều may mắn, Sở Vân Hách tên nam nhân kia là điển hình cho loại khi tốt thì cho nàng ăn một quả táo ngọt, khi cần thiết cũng chẳng ngần ngại cho nàng một cái tát, cho nên. . . .

"Tiểu Sơ Tử, nếu như ngay cả người cũng không dám đi, chúng ta làm sao dám a!" Huệ nhi dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng.

Đoàn Cẩm Sơ nuốt nước bọt, nói: "Huệ Nhi tỷ tỷ, người không cần sử dụng mỹ nhân kế với ta! Ta. . . . . Ai, thôi, ta thử một chút vậy." Thật ra thì, nàng cũng lo lắng cho thân thể Sở Vân Hách nhưng lại trách hẳn không thương tiếc chính mình hơn, khiến cho tên khốn vương gia kia chế nhạo.

Vì phòng ngừa cho việc gõ cửa mà bị cự tuyệt, Đoàn Cẩm Sơ lựa chọn không mời mà vào. Mặc dù trước đó thủ vệ đã lờ mờ nhìn thấy một cái, mấy lần muốn mở miệng ngăn cản nàng, nhưng lại thấy trong tay nàng cầm chén thuốc, còn có biểu tình hùng hồn liều chết, nên đành nhìn xuống. Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng ra, sau đó khom lưng đi vào.

Trong thư phòng, Sở Vân Hách đang tựa lưng vào ghế ngồi, sắc mặt không đòi nghe quân gia cùng Nhiếp Phong bẩm báo chuyện.

"Bẩm chủ tử, tiền trang Thiệu Dương đưa tin tức tới, ngày hôm qua, An Tĩnh vương đã tới Thiệu Dương phủ, sông Giang Âm đã vỡ đê, quan viên thì cầu kết, ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, khấu trừ tiền công, đem bạc của triều đình cấp cho huyện Giang Âm tu sửa đê điều tham ô hết phân nửa, làm đê vừa tu sửa xong nhưng vẫn không được chắc chắn, cho nên, lần này khu vực Giang Nam đột nhiên có mưa lớn, làm cho lòng sông bị xói lở, cả huyện Giang Âm đều bị ngập lụt, khiến cho dân chúng khổ. . . . ."

"Người nào?"

Đôi mắt đang khép hờ của Sở Vân Hách đột nhiên mở ra, ánh mắt như chim ưng bén nhọn bắn về phía sau giá sách!

"Là ta là ta!" Đoàn Cẩm Sơ bị dọa hô lên, đôi tay run run, suýt nữa làm rơi chén thuốc xuống đất, đồng thời đáp lời, vội vàng đi ra, liên tục mỉm cười, "Bát đại gia!"

Nghiêm Du cùng Nhiếp Phong vô cùng kinh ngạc, lặng người mất mấy giây, rồi cùng nhau nhìn Sở Vân Hách, chỉ thấy lúc này gương mặt tuấn tú của Sở Vân Hách đã âm trầm, mím chặt môi, giống như đang cố kiềm nén cơn tức giận, bàn tay đang khoắc trên tay vịn đã nắm lại thành quyền từ lúc nào không hay, bộ dáng kia, như thể một giây kế tiếp có thể khiến cho Đoàn Cẩm Sơ bỏ mạng tại nơi này!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Quyết Liệt Rời Khỏi Bát Vương Phủ!

"Nhiếp Phong!" Sở Vân Hách chậm rãi mở miệng, ánh mắt kia cực kì lạnh lùng, con ngươi âm thầm liếc qua, lại lạnh thêm một phần, "Một đám nô tài ở ngoài cửa mà ngay cả một người cũng không cản lại được, lưu lại có ích lợi gì?"

Nghe vậy, Nghiêm Du và Nhiếp Phong đều cả kinh, tiếp theo vội vàng quỳ xuống, Nhiếp Phong cúi đầu chấp tay nói: "Chủ tử bớt giận! Nô tài sẽ lập tức xử trí những thủ vệ thất trách!"

Nghiêm Du cũng nói: "Chủ tử, thân thể quan trọng hơn, ngàn vạn lần đừng tức giận! Nô tài quản lý hạ nhân không nghiêm, xin chủ tử trị tội!"

"Nghiêm trị không tha! Lui ra!"

"Dạ, nô tài cáo lui!"

Nghiêm Du và Nhiếp Phong lập tức chấp tay thoái lui, lúc rời đi cũng tiện tay đóng cửa thư phòng lại.

"Tiểu Sơ Tử!"

Lạnh lùng gọi một tiếng, thức tỉnh Đoàn Cẩm Sơ đang ngốc trệ, vừa nhắc mắt đã thấy ánh mắt đáng sợ của Sở Vân Hách, thân thể của Đoàn Cẩm Sơ không khỏi run rẩy, sau đó máy móc gật đầu, "Ta, ta đây."

"Quỳ xuống!"

Sở Vân Hách đập tay lên bàn một cái, đôi môi của Đoàn Cẩm Sơ run rẩy, đôi tay run run cầm chén thuốc để lên bàn sách, sau đó sợ hãi quỳ xuống, Sở Vân Hách đứng lên, sắc mặt xanh mét quất: "Tự tiện đi vào phòng ngủ, phòng tắm của bốn vương thi thối, bốn vương cũng không trừng trị người, hôm nay gan lớn ngay cả thư phòng của bốn vương cũng dám xông vào, người còn muốn làm gì?"

“Ta. . . . .” Lỗ mũi Đoàn Cẩm Sơ lập tức chua xót, nàng cảm thấy hân có chút hi vọng vô thường âm tình bất định, còn tưởng rằng hân đối với nàng là tốt nhất, nhưng suy cho cùng hân vẫn là chủ tử, là vương gia; hoàng tử cao cao tại thượng. . . . . Trong lòng thấy khổ sở, hốc mắt lập tức đỏ lên, nước mắt như hạt châu “Bành bạch” rơi xuống, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: “Ta đưa cho ngươi. . . . . Ngươi không chịu uống thuốc. . . . . Ta lo lắng cho ngươi, ngươi còn hung dữ với ta. . . . . Ta không có cố ý xông vào, ta sợ ngươi không cho ta đi vào. . . . . Ô ô. . . . .”

“Ngươi!” Sở Văn Hách tức giận đi đến, từ trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, cắn răng nói: “Mới vừa rồi ngươi nghe được cái gì?”

“Ô ô. . . . . Ta vừa mới đi vào, bụng thuốc còn sợ đổ, làm gì còn chú ý nghe các ngươi nói gì? Ngươi, các ngươi. . . . . Ta quản các ngươi nói gì, an thua gì đến ta a!” Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ nghẹn ngào nói.

“Ngươi rút ra ngoài cho bốn vương! Rút trở về cung đi!” Sở Văn Hách tức giận không kìm được, khuôn mặt tuần tú âm u, gần từng tiếng quát.

Đoàn Cẩm Sơ hơi giật mình nhìn hân, nhất thời lại không thể tin được, một lúc lâu, rốt cục gầm nhẹ lên tiếng, “Được, ta đi, tùy ngươi uống thuốc hay không uống thuốc, ta không bao giờ quan tâm đến ngươi nữa!”

Nói xong liền đứng lên, cũng không thèm liếc nhìn Sở Văn Hách một cái, chạy thật nhanh ra khỏi thư phòng.

“Phanh!”

Một âm thanh thanh thúy vang lên, chén thuốc bị ném xuống đất, nước thuốc màu đen văng tung tóe đầy đất!

“Ai muốn ngươi quan tâm? Bốn vương không cần bắt luận kẻ nào quan tâm!” Một tay Sở Văn Hách vịn góc bàn, cúi đầu, hai mắt đỏ tươi.

Nghe được tiếng đổ vỡ kia, Đoàn Cẩm Sơ vừa chạy qua bụi hoa khẽ run lên, sau đó tiếp tục chạy thật nhanh đến đại môn, xa xa, còn nghe được loáng thoáng tiếng kêu thảm thiết, thị vệ đứng canh gác bên cạnh thở dài, “Ai! Hôm nay các huynh đệ trực thư phòng thật thảm, bị ăn hèo rồi!”

Khổ sở, áy náy, bất an, xin lỗi. . . . . Dù loại cảm xúc xông lên, nước mắt của Đoàn Cẩm Sơ càng rơi nhanh hơn, dưới chân bước cũng càng nhanh, cũng vì nàng, cũng vì nàng, nếu không phải vì nàng, mấy thị vệ kia cũng sẽ không bị phạt!

Hồi cung! Nàng cố tình không trở về cung, cho dù có đi xin ăn nàng cũng không trở về cung!

Chạy ra khỏi đại môn, nàng chạy về phía đường cái chẳng có mục đích, xe tới người đi, trời đất náo nhiệt, nàng thì cô độc mà đứng, lệ rơi không ngừng. . . . . Nàng nên đi nơi nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Ngõ Nhỏ Lão Hạnh, Người Thần Bí (1)

Editor: Họa Đến Vô Tình

Từng bước từng bước đi về phía trước, Đoàn Cẩm Sơ giống như một người không có hồn, hai mắt không tiêu cự, bước chân phù phiến, đi một chút dừng một chút, đi bước nào tính bước đó, trong lúc lơ đãng, vừa ngẩng đầu, thoáng thấy được bốn chữ “Vọng thiên từ lâu”, không khỏi dừng bước lại.

Chạy không có mục đích loáng cái đã hết buổi sáng, giờ đã là giữa trưa, bụng lại đang đói, nên làm cái gì bây giờ?

Cúi đầu, chưa từ bỏ ý định sờ khắp toàn thân lần nữa, vẫn không tìm được một đồng tiền nào, Đoàn Cẩm Sơ ủ rũ ngồi xổm xuống, nhìn khách khứa đông đúc trong từ lâu, ngửi thấy mùi thơm của thức ăn bay thoang thoảng, đành phải nuốt nuốt nước bọt.

Muốn rời khỏi Kinh thành, đầu tiên phải có tiền, muốn nàng phải xệ mặt xuống ăn xin, nàng không làm được, như vậy, thì phải tìm cách tay làm hàm nhai kiếm tiền, nhưng mà, ở cổ đại này nên làm thế nào mới có thể kiếm được tiền đây?

“Đại ca ca!”

Ở bên tai đột nhiên vang lên một tiếng nói non nớt, Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu nhìn, thấy ở trước mặt mình là một bé trai cỡ bảy hay tám tuổi, nàng nghi hoặc chỉ vào cái mũi của mình, “Ngươi đang gọi ta phải không?”

“Đúng vậy, cái này cho ngươi!” Bé trai đem tờ giấy đang cầm trên tay nhét vào trong tay Đoàn Cẩm Sơ, liền xoay người nhanh như chớp chạy mất.

“Ai ——”

Đoàn Cẩm Sơ không gọi người lại, đứng lên, kinh ngạc mở tờ giấy trong tay ra, lại thấy trên mặt giấy viết: Ngõ nhỏ Lão Hạnh số 3, Tiêu Nhục Vân.

Yên lặng suy ngẫm hai lần, Đoàn Cẩm Sơ mờ mịt cực kỳ sợ hãi, đây là ý gì? Có người tìm nàng? Tiêu Nhượng Vân là ai? Chẳng lẽ. . . . . Chẳng lẽ là người quen đời trước của thân thể này à?

Đoàn Cẩm Sơ không kìm nổi xiết chặt tờ giấy trong tay, đứng ở tại chỗ chần chừ một chút, mới dứt khoát quyết định đi đến nơi hẹn, nàng cũng rất tò mò tại sao cái thân thể này lại giả nam trang vào cung làm thái giám!

Đọc đường hỏi thăm, cuối cùng sau khi vượt qua hai con phố, Đoàn Cẩm Sơ đã đứng ở trước đại môn của một cái viện phòng, nhìn đại môn đóng chặt, chân chờ chốc lát, liền gõ gõ cửa.

“Chi ——”

Một tiếng động chói tai vang lên, mở cửa là một cô nương mặt mũi xinh xắn đẹp đẽ, mặc một bộ y phục màu lục nhạt, trước ngực cài một cây kim ngân quang lấp lánh, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, đặc biệt dễ làm người khác chú ý, cũng đặc biệt chói mắt, Đoàn Cẩm Sơ nhìn không được giờ tay đến trước mặt che ánh sáng đó lại.

“Sur muội, mau vào!” Cô nương dè dặt tiếng nói, liền kéo tay Đoàn Cẩm Sơ dẫn nàng đi vào, sau đó nhanh chóng đóng chặt đại môn.

Đoàn Cẩm Sơ ngẩn ra nhìn cô nương kia, lòng bàn tay nắm thật chặt, nàng ấy gọi nàng là sur muội?

“Sur muội, chúng ta mau vào đi, đại sư huynh và nhị sư huynh đều đến kinh thành!” Cô nương kia làm như không hề phát hiện ra Đoàn Cẩm Sơ khác thường, vừa nói, vừa kéo nàng đi vào trong nhà.

Đoàn Cẩm Sơ lặng lẽ quan sát mọi nơi, đây là một tòa độc viện hai vào hai ra, bố trí đơn giản, giống như nhà của dân chúng bình dân. Vào phòng, đột nhiên nhận được hai ánh mắt, Đoàn Cẩm Sơ ngẩn ra lần nữa, ở sau lưng, cô nương kia cài then cửa vào.

“Cầm Nhi!”

Ở chỗ ngồi bên phải có một vị nam tử mặc trường bào màu xanh đứng lên, mặt mũi tuấn tú, tinh thần khỏe mạnh, khoảng 25 hay 26 tuổi, dáng người cao ráo, lúc nhìn về phía nàng, khóe môi mang theo một nụ cười vui mừng, “Cầm Nhi sư muội, cuối cùng cũng nhìn thấy muội rồi!”

“Sur muội, tại sao hôm nay muội xuất cung? Nếu không phải ở trên đường đại sư huynh vô tình nhìn thấy muội, chúng ta cũng không biết phải liên lạc với muội bằng cách nào!” Ngay sau đó, vị nam tử ngồi bên trái đứng lên, bộ dáng khoảng 23 hay 24 tuổi, mặc áo choàng màu lam bình thường, tướng mạo trung đẳng, đường nét kiên cường, nhìn Đoàn Cẩm Sơ, vẻ mặt lạnh lùng hé ra một nụ cười thân thiết.

Đoàn Cẩm Sơ dờ ra chốc lát, đại khái từ trong lời của bọn họ có thể đoán được, nam nhân áo xanh là đại sư huynh, hẳn là Tiêu Nhượng Vân đã ký tên trên tờ giấy, dưới tình huống không thể để bại lộ bí mật, chỉ đành phải nhắm mắt cố nặn ra một nụ cười, “Hai vị sư huynh, ta. . . . . Ta là từ Bát vương phủ đi ra, vốn là định hồi cung, lại muốn đi dạo trên đường một lát, cho nên liền. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Ngõ Nhỏ Lão Hạnh, Người Thần Bí (2)

Editor: Tiêu Tương

"Bát vương phủ?" Trong phòng, ba người cùng hoảng sợ kêu lên, nam tử áo lam tên là Lộ Phi Dương lập tức hỏi: "Sur muội, sao muội lại ở Bát vương phủ?"

Đoàn Cẩm Sơ khẽ nhủ mảy, lúc này vừa nghe Tiêu Nhượng Vân hỏi làm cho nàng nhớ tới tên nam nhân Sở Vân Hách đáng ghét kia, lại không nhận được cảm thấy khó chịu, tim đập loạn một lúc lâu, ánh mắt liếc đến ba người kia, thần sắc trở nên lo lắng, mới chậm rãi nói: "Bát Vương gia bị bệnh, hôm qua Cửu công chúa đưa ta đến Bát vương phủ chăm sóc Bát Vương gia, sau đó, hôm nay Bát Vương gia nóng nảy, bảo ta trở về cung, nhưng trước khi hồi cung ta muốn đi dạo trên đường một chút."

"Sur muội, vậy tình hình muội sống trong cung như thế nào?" Tiêu Nhượng Vân hỏi tiếp.

Đoàn Cẩm Sơ khẽ cắn môi, đối diện với ba đạo ánh mắt kia, nàng do dự một chút, nghĩ ngợi đáp: "Không đến nỗi nào, mọi người. . . . . Tại sao lại tới kinh thành?"

"Sư phụ lệnh chúng ta tới trước giúp đỡ muội, sư muội, sự việc trọng đại, muội không được khinh suất, chúng ta không chỉ muốn mạng của cậu Hoàng Đế, hơn nữa còn phải giữ được mạng của muội, muội có hiểu không?" Tiêu Nhượng Vân thần sắc ngưng trọng nói.

"Cái gì?" Đoàn Cẩm Sơ chợt mở to hai mắt, khiếp sợ nhìn Tiêu Nhượng Vân, bờ môi rung rung không thể khống chế hỏi: "Huynh nói cái gì?"

Bọn họ muốn giết hoàng đế! Đây là muốn làm gì? Làm phản sao?

"Sur muội!" Lộ Phi Dương đi tới, sắc mặt nghiêm túc nói thêm vào: "Mấy ngày trước, chúng ta bí mật vận chuyển mười xe binh khí đến phân đà Phần Dương thì bị một cỗ thể lực không rõ lai lịch chiếm đoạt, còn có hai nơi kinh doanh buôn bán gồm phân đà Tỉnh Dương và Giang Âm, toàn bộ đều bị chèn ép không còn đường đi, tiền trang cũng đột nhiên không cho vay mượn bạc nữa. Cục diện trước mắt rất hỗn loạn. Theo nhiều tin tức dò thám cho biết, sự phụ hoài nghi cỗ thể lực thần bí này chính là Mộ Thiên Kinh. Nếu lần này hấn đang dự tính giúp hoàng đế hành động, như vậy, hoàng đế ở đó có thể đã nhận được thư, muội ám sát hoàng đế sẽ không dễ dàng nữa, có lẽ còn phải trả giá bằng tính mạng, cho nên, sự phụ phải chúng ta tới kinh đô, một mặt là giúp đỡ muội, báo cho muội chớ nóng vội mà hành động thiếu suy nghĩ, nhất định phải bảo đảm có thể toàn thân mà lui dưới mọi tình huống mới có thể hành động, mặt khác, là bí mật điều tra tên Mộ Thiên Kinh kia!"

"Cái... cái gì?" Đoàn Cẩm Sơ so với lúc này càng khiếp sợ hơn, nhưng mà thần trí quanh co nửa ngày, hai con mắt mờ mờ to nhìn chăm chăm Lộ Phi Dương, nàng âm thầm nghĩ ngợi, chủ nhân trước của thân thể này cùng bọn họ chính là. . . . . Phản tặc sao? Mộ Thiên Kinh là người nào? Tại sao nàng lại rơi vào một nơi phức tạp như trong sương mù này?

"Sur muội, hiện tại có người hoài nghi thân phận của muội sao?" Hà Linh cô nương mặc lục y mở miệng hỏi.

"Ừ?" Đoàn Cẩm Sơ chậm chạp quay đầu đi, đối diện với ánh mắt của Hà Linh, ngừng lại một chút, mới cứng nhắc dùng sức lắc đầu nói: "Không có, không có, ta vẫn tốt."

Tiêu Nhược Vân rót một ly trà từ trên bàn, đưa cho Đoàn Cẩm Sơ, ánh mắt tràn đầy thân thiết: "Sur muội, sự phụ rất lo lắng cho muội, người chỉ sợ muội phải chịu khổ, càng sợ muội xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên, muội hãy nói thật cho chúng ta biết, bây giờ muội ẩn nấp trong hoàng cung có gặp nguy hiểm hay không?"

"Sur huynh, ta không sao." Đoàn Cẩm Sơ ngăn người một lúc, đưa tay nhận lấy ly trà, cúi đầu đặt ở bên môi khẽ nhấp một hớp, chậm chạp nhấp ra, sau đó âm thầm quyết định, tuyệt đối không thể để lộ nàng không phải sự phụ trong miệng bọn họ được, bởi vì toàn bộ đều quá mức phức tạp, nàng cũng không có chắc chắn cái gì, cho nên, chỉ có thể giả hồ hởi*, nỗ lực làm quen, sau đó tìm cách rời khỏi ba người thị phi này, nàng cũng không muốn sống cùng phản tặc mà mất mạng!

*Đã giả hồ hởi= mắt cọp thay mắt ngựa ~> chỉ sự cố ý làm ra những hành động mập mờ để lường gạt người. Tớ để nguyên như vậy vì để thể nó hay hơn nhé.

"Sur muội, muội đang nghĩ gì thế?" Có lẽ Đoàn Cẩm Sơ suy nghĩ quá mức chuyên chú, Lộ Phi Dương cau mày, kỳ quái hỏi.

"Hả, ta đang suy nghĩ làm sao có thể xảy ra nhiều điều bất trắc như vậy? Sur huynh, chuyện mọi người giao phó ta đã nhớ kỹ, ta sẽ không lấy tính mạng bản thân ra làm liều, mọi người yên tâm đi!" Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười một tiếng hỏi: "Vậy mọi người sẽ phải ở lại kinh thành một thời gian sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Ngõ Nhỏ Lão Hạnh, Người Thần Bí (3)

"Ừ, đúng vậy." Lộ Phi Dương gật đầu, vẻ mặt càng thêm ngưng trọng nói: "Tên Mộ Thiên Kinh này là một người rất thần bí, ngoại trừ biết hấn có thể đang ở kinh thành ra, những chuyện khác bọn huynh hoàn toàn không biết gì cả, cho nên, lần này vào kinh, nhất định phải tìm được một ít tin tức, tuyệt đối không thể để người này phá hư đại sự của Thiên Anh hội chúng ta!"

Thiên Anh hội?

Đoàn Cẩm Sơ nhéo mi tâm một cái, mặt không thay đổi mà khẽ nhấp một hớp trà, nhưng trong lòng thì rối hết cả lên, vừa phân đà, vừa binh khí, vừa buôn bán, mới nghe, đây chắc hẳn là một tổ chức lớn phản triều đình, rất giống. . . . .mấy bang phái dân gian như Thiên Địa hội và Hồng Hoa hội phản thanh phục minh dưới ngòi bút của Kim Dung!

"Sur muội, vậy muội định hỏi cung ngay sao?" Hà Linh hỏi.

"Ừ?" Đoàn Cẩm Sơ từ trong suy nghĩ khôi phục lại tinh thần, ngược mắt, cổ ra vẻ thoải mái mà cười nói: "Đương nhiên là phải hỏi cung rồi, ta đây là trốn đi đạo phớ, nếu bị phát hiện, sẽ phải chịu cung quy xử trí."

"Sur muội. . . ." Tiêu Nhược Vân nhìn nàng, muốn nói lại thôi, ngừng một chút, mới khẽ cười nói: "Nếu không phải hỏi cung gấp, chúng ta. . . . . Cùng nhau dùng cơm trưa, được không? Nếu như. . . . . Nếu như là trong cung không thể đợi, vậy thì sớm trở về đi, để tránh gặp phải phiền toái, mấy ngày này bọn huynh đều ở đây, muội có chuyện gì có thể đến đây tìm bọn huynh."

Đoàn Cẩm Sơ đón nhận ánh mắt nóng rực của Tiêu Nhược Vân, nhất thời lại có chút giật mình, Lộ Phi Dương thấy thế, toét miệng cười, "Sur muội, đại

sư huynh đã nhớ muội lắm, sau khi muội đi mấy tháng này, huynh ấy lo sợ muội gặp nguy hiểm hơn bất kỳ ai hết, thừa dịp này, liền vội vàng xin lệnh sư phụ đến đây tìm muội!”

Nghe mấy lời này xong, gương mặt Tiêu Nhược Vân lập tức đỏ lên, quay đầu lại trừng mắt nói: “Lộ Phi Dương, đừng có nói vậy!”

Đoàn Cẩm Sơ khẽ lúng túng, 囧 quay mặt đi, thầm nghĩ, chẳng lẽ kiếp trước của nàng và đại sư huynh Tiêu Nhược Vân lưỡng tình tương duyệt sao? Thì ra nhị sư huynh này tên là Lộ Phi Dương?

Ai ngờ, Hà Linh lại cũng trầm mặt, sắc giọng với Lộ Phi Dương: “Nhị sư huynh huynh nói càn gì đó! Nếu muốn giữ sư muội lại cùng nhau dùng bữa, vậy thì mau bụng đồ ăn ra!”

Nghe vậy, gương mặt lạnh của Lộ Phi Dương lại không lạnh thêm, mà còn mang theo chút nụ cười, ánh mắt nhìn Hà Linh thêm chút ấm áp, gạt đầu một cái, tiếp tục cười nói: “Được, ta đi bụng đồ ăn.” Nói xong, liền ra cửa, đi về phía phòng bếp.

Đoàn Cẩm Sơ chợt có chút sáng tỏ, không khỏi nhếch môi bật cười, lại đưa mắt nhìn về phía Tiêu Nhược Vân, lại thấy hắn đang nhìn nàng chằm chằm, hai gò má nhợt nhạt nóng lên, nàng vừa chuyển mắt, lại nghe hắn nói: “Sư muội, ta có mang theo vài thứ cho muội, muội đi theo ta!”

“Ách...”. Đoàn Cẩm Sơ ngẩn người, xoay đầu sang, đối diện với ánh mắt mong chờ của Tiêu Nhược Vân, chần chờ một lúc, “Được.”

Gương mặt tuấn tú của Tiêu Nhược Vân nở nụ cười rực rỡ, đứng dậy, bước tới trước mặt Đoàn Cẩm Sơ, nắm lấy tay đang bụng trà của nàng, nàng kinh ngạc lập tức ngẩng đầu lên, muốn rút tay về, “Sư huynh. . . . .”

Tay kia lấy ly trà đặt lên bàn, Tiêu Nhược Vân nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong lòng, kéo Đoàn Cẩm Sơ đứng dậy, cúi đầu dịu dàng nói: “Đi theo ta.”

Đoàn Cẩm Sơ hơi giật mình nhìn Tiêu Nhược Vân, đại não một mảnh trống không, mặc cho hắn không coi ai ra gì dắt tay nàng đi ra ngoài cửa.

Hà Linh ngồi thờ người ra, nhìn của Tiêu Nhược Vân, nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau của bọn họ, trong đôi mắt xinh đẹp, hơi nước dần dần tràn ngập, cắn chặt môi dưới, xiết chặt ống tay áo.

Đoàn Cẩm Sơ bị Tiêu Nhược Vân dẫn tới một căn phòng ở phía Tây, đi vào, then cửa liền bị Tiêu Nhược Vân cài lại, nghe ‘kéo kẹt’ một tiếng, Đoàn Cẩm Sơ nhin không được tim đập nhanh hơn, theo bản năng lui người về phía tường, đề phòng nhìn hắn, “Sư huynh, huynh. . . . Huynh muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ngõ Lão Hạnh, Người Thần Bí (4)

Tiêu Nhược Vân sải bước tới gần, hai tay vịn trên bả vai của Đoàn Cẩm Sơ, cúi đầu, nhìn nàng không chớp mắt, trong mắt tràn đầy nóng bỏng và nhớ nhung, thì thào nói nhỏ, “Cầm Nhi, ta rất nhớ muội. . . . . Thật sự rất nhớ rất nhớ. . . . .”

“Sư. . . . . Sư huynh, ta. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc đẩy Tiêu Nhược Vân ra, sau một khắc, hắn lại ôm nàng vào trong lòng, hàm dưới đặt lên đầu vai của nàng, ôm nàng vô cùng chặt, “Cầm Nhi, mấy ngày nay người có khỏe không? Người cùng những thái giám kia ngày ngày xen lẫn cùng một chỗ, cảm thấy quen thuộc không?”

“Sư huynh, ta, ta còn tốt, huynh. . . . . Huynh không nên như vậy!” Cả mặt của Đoàn Cẩm Sơ ửng đỏ, vừa nói không mạch lạc, vừa đẩy Tiêu Nhược Vân ra, mặt mờ mờ như vậy, nàng không có chơi nổi a!

“Cầm Nhi!” Tiêu Nhược Vân ngẩn người, cau mày lui ra, không hiểu nhìn Đoàn Cẩm Sơ, trong mắt có không thể tin, “Cầm nhi, muội, muội không thích ta sao?”

“Không phải!” Đoàn Cẩm Sơ lập tức phủ nhận, nói một câu, rồi lại lập tức lắc đầu, vội vàng nói: “Sư huynh, ta, ta cũng không biết, hiện tại. . . . . Hiện tại trước mặt có đại sư, ta không có tâm tình suy nghĩ chuyện tình trường của nam nữ, huynh, huynh cũng không cần xử trí theo cảm tính. . . . .”

Nghe vậy, Tiêu Nhược Vân thờ phào một hơi, mày cũng giãn ra, trên gương mặt anh tuấn lại hiện ra nụ cười, cầm lấy tay của Đoàn Cẩm Sơ để trước ngực của mình, nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt thâm tình vô hạn, “Cầm nhi, muội yên tâm, ta sẽ không để tư tình ảnh hưởng đến chính sự, nói cho ta biết, muội ở trong hoàng cung đã dò được cái gì? Có cơ hội đến gần hoàng đế không?”

“Này. . . . .” Nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Nhược Vân như vậy, nghe lời nói ân cần nhu tình của hắn như thế, Đoàn Cẩm Sơ lại nhất thời không đành lòng rút tay về lần nữa, nhưng, nhưng cũng không được tự nhiên mà nghiêng nghiêng mặt, nhẹ giọng nói qua loa: “Hoàng cung đề phòng nghiêm ngặt, hoàng thượng cũng không dễ dàng thấy được, hơn nữa, bên cạnh người hoàng thượng có vô số đại nội cao thủ, võ công đều là hạng nhất, rất khó đến gần.”

“Ừ, cái này là chắc chắn rồi, cho nên Cầm nhi, muội nhất định phải bảo vệ tốt chính mình đầu tiên, không thể để cho mình bị bại lộ, càng không thể để cho mình bị một chút xú thương tích, hiểu không?” Về mặt Tiêu Nhược Vân nghiêm túc, trịnh trọng dặn dò.

“A, được, ta nhớ kỹ rồi.” Đoàn Cẩm Sơ cười gượng, gạt đầu lên tiếng.

“Cầm nhi!” Tiêu Nhựt Vân giơ tay lên, khẽ xoa gò má của Đoàn Cẩm Sơ, trong giọng nói đều là đau lòng. “Muội thật là gầy, đồ ăn của thái giám rất kém cỏi sao? Nếu như thế, làm sao có thể ăn được?”

“Không sao, một ít khổ như thế ta còn chịu được, sư huynh, ta muốn đi về cung sớm một chút, không thể trì hoãn nữa.” Đoàn Cẩm Sơ cười, không chút dấu vết rút tay về.

Tiêu Nhựt Vân nhìn nàng một lát nữa, mới nhẹ nhàng gạt đầu, “Vậy chúng ta mau mau đi dùng bữa thôi.”

“Được.” Đoàn Cẩm Sơ cười vui vẻ, đi tới trước cửa, cầm lấy then cửa, một chân đã bước ra ngoài, lại chợt nghiêng đầu hỏi: “Sư huynh, không phải huynh nói là có đồ đưa cho ta sao?” Bặc! Ông trời phù hộ, hi vọng hẳn cho nàng một số tiền lớn a! Như vậy, nàng liền mang tiền mua một chiếc xe ngựa, vội vàng rời khỏi kinh thành, đi càng xa càng tốt, cách xa người của Thiên Anh hội, cách xa những chuyện sai lầm có thể làm toi mạng a!

Nhưng, Tiêu Nhựt Vân lại cười sáng lạn, “Không có đồ đưa cho muội, là vì né tránh Hà Linh, ta muốn cùng muội ở riêng một chút.”

“Cạc cạc*, ông trời ơi!” Trước mắt Đoàn Cẩm Sơ là một mảng đen tối, nàng mới vừa van xin nguyện vọng a. . . . . Không chịu nổi đã kích này, đột nhiên ở dưới chân lão đạo một cái, thân thể liền ngã về phía trước, Tiêu Nhựt Vân vội vàng đỡ nàng, ân cần nói: “Cầm nhi, muội làm sao vậy? Là thân thể không thoải mái sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 47: Ngõ Nhỏ Lão Hạnh, Người Thần Bí (5)

Đoàn Cẩm Sơ khóc không ra nước mắt, ngược mắt, đối mặt với mặt của Tiêu Nhựt Vân, cười so với khóc còn khó coi hơn, “Không có sao, đầu có chút choáng, đại khái là do đói.”

“Cái gì? Đã bao lâu muội chưa ăn cơm rồi hả?” Sắc mặt Tiêu Nhựt Vân lập tức biến đổi, vội đưa tay ôm lấy hông của Đoàn Cẩm Sơ, để cho nàng tựa vào trên người của hắn rồi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Sao thân thể muội yếu như vậy, như thế sao được? Muội không phải là từ Bát vương phủ đi ra ngoài sao? Tên Bát vương gia kia lên con chuyện gì thế? Chẳng lẽ phạt muội không cho phép muội ăn cơm?”

“Ách. . . Không phải.” Đoàn Cẩm Sơ hạ mí mắt xuống, nghĩ đến Sở Văn Hách, phản xạ có điều kiện lập tức đẩy Tiêu Nhựt Vân ra, liếc hắn một cái, nhanh chóng đi đến phía trước, hơi nhíu mày.

Nàng một chút cũng không muốn nhớ lại tên nam nhân trở mặt vô tình đó, nàng hận chết hắn! Sở Văn Hách, tốt nhất là nguoi nên bệnh chết! Người nào quan tâm nguoi, người nào chú ý nguoi, người đó chính là khôn kiếp!

Trên mặt Tiêu Nhựt Vân hiện lên một chút kinh ngạc, kinh ngạc nhìn bóng lưng của Đoàn Cẩm Sơ, trong nháy mắt, hắn không thể tin được đây chính là Cầm nhi, đồ dẫn mấy giây, hắn lập tức bước nhanh đuổi theo, một tay kéo lấy cánh tay của nàng, cả người nghiêng qua ngăn nàng lại, rất là không vui chất vấn, “Cầm nhi, tại sao muội lại xa cách ta?”

“Huynh, không phải là. . . . . Ta là. . . . .” Tâm trạng của Đoàn Cẩm Sơ bị nhiễu loạn, kinh ngạc nhìn gương mặt khó chịu của Tiêu Nhựt Vân, chậm chạp một tí, mới đột nhiên nhớ lại thân phận cùng tình cảnh bây giờ của nàng, vội vàng hiện ra khuôn mặt tươi cười, suy nghĩ tìm từ nói: “Không thể nào, sư huynh, huynh đã hiểu lầm, ta là tức giận Bát vương gia kia, ta làm hạ nhân hầu hạ hắn, hắn lại còn mắng ta, thật, thật TMD* là một cảm thú!”

*TMD: đây là từ chửi tục.

Tiêu Nhựt Vân lập tức nhủ mảy, “Cầm nhi, muội. . . . Một cô nương sao có thể nói tục? Cảm thú? Tên Bát vương gia kia khi dễ muội sao? Hắn phát hiện muội là nữ nhi rồi sao?”

“Không biết, ta, ha ha. . . . . Ta không sao, trong lòng ta chỉ là có chút không thăng bằng, sư huynh, đi nhanh đi, ta thật sự là đói đến mức muốn hôn mê rồi!” Đoàn Cẩm Sơ cười khúc khích một tiếng, nói vài ba lời, rồi làm ra một vẻ mặt sắp té xỉu.

Tiêu Nhựt Vân quả nhiên sốt ruột, vội cầm tay của nàng bước nhanh đi về phía nhà chính, nàng cũng không cự tuyệt nữa, để tránh cho Tiêu Nhựt Vân hoài nghi cái gì, dù sao, nàng căn bản không hiểu rõ chủ nhân trước kia của thân thể này cùng Tiêu Nhựt Vân đã phát triển đến một bước kia chưa, cho nên. . . . .

Vào phòng, Hà Linh và Lộ Phi Dương đã ngồi ở trước bàn, bốn mẹt một canh, đã bày đĩa dọn xong tất cả chớ bọn họ, lúc bước vào cánh cửa, Tiêu Nhựt Vân nhỏ giọng nói: “Cầm nhi cần thận.”

Lần đầu tiên được người khác che chở săn sóc như vậy, trong lòng Đoàn Cẩm Sơ nóng nóng, nghiêng mặt đi thán nhiên cười, “Ta không sao, thật cảm tạ

sư huynh.”

“Ha ha.” Tiêu Nhựt Vân cười ầm ập, vịn vào bả vai nàng, đỡ nàng đi vào trước bàn ngồi xuống, lại nhận được vẻ mặt chế nhạo của Lộ Phi Dương, khẽ cười nói: “Sư muội ở Bát vương phủ bị chọc tức, bây giờ lại đòi muốn xiu, ta sợ muội ấy đi không vững mới đỡ, đệ không cần phải dùng ánh mắt ấy nhìn ta.”

“Đại sư huynh, cái gì ta cũng không nói a! Sư muội cùng người . . . . Ha ha, người nào mà không biết a! Không cần giải thích.” Lộ Phi Dương cười trêu ghẹo nói, ánh mắt lại nhìn hai người với biểu tình ‘đã biết tất cả’, làm cho Đoàn Cẩm Sơ lập tức đỏ mặt, bất mãn kháng nghị nói: “Nhị sư huynh, không cho phép huynh nói vậy!”

“Ha ha ha, mau mau ngồi xuống dùng bữa đi, muội không thể té xiu, nếu không đại sư huynh sẽ vội chết a!” Lộ Phi Dương bới cơm cho bọn họ, cười to không dứt.

Hà Linh nghiêm mặt, đột nhiên đứng dậy, cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài, bỏ lại lời nói: “Mọi người ăn trước đi, ta đi ra ngoài một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lỡ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ngõ Nhỏ Lão Hạnh, Người Thần Bí (6)

“Hà Linh!”

Lộ Phi Dương nôn nóng kêu một tiếng, nhưng lại nghe thấy tiếng vang đóng cửa, động tác đang bới cơm dừng lại một chút, sau đó dứt khoát đuổi theo.

Đoàn Cẩm Sơ vốn đã cầm đũa lên, nhưng đối mặt với cảnh này nhất thời có hơi sợ hãi, cái người mà nàng nên kêu là “Sư tỷ” Hà Linh cô nương dường như là tức giận, là do nàng làm sai cái gì sao?

“Cầm nhi, chúng ta dùng bữa trước, muội uống thêm chút canh đi.” Tiêu Nhựt Vân không có ảnh hưởng gì về chuyện của Hà Linh, nhẹ nhàng cười múc một chén canh nhỏ để đến trước mặt Đoàn Cẩm Sơ, trong mắt tràn đầy cung chiêu dịu dàng.

“Đại sư huynh, sư tỷ, tỷ ấy. . . .” Đoàn Cẩm Sơ không nhịn được hỏi, rồi lại đột nhiên ngừng lại lời nói, nàng không muốn xen quá nhiều vào chuyện không liên quan đến mình, tranh thủ ăn xong, sau đó sẽ lánh người đi, nghĩ như vậy, nàng cúi đầu ăn canh với ăn cơm, không nhìn đến Tiêu Nhựt Vân nữa.

Nghe vậy, trên mặt của Tiêu Nhựt Vân hiện lên vẻ lúng túng, nóng lòng lên tiếng giải thích: “Cầm nhi, trong lòng ta chỉ thích muội, chuyện đó muội cũng biết mà, còn Hà Linh nàng. . . .”

“Tỷ ấy thích huynh.” Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu lên, cắt đứt lời nói của Tiêu Nhựt Vân, trong lòng lập tức sáng tỏ, lại nhìn thấy biểu tình cam chịu của Tiêu Nhựt Vân, không nhịn được cười một tiếng, sau đó chuyển con mắt nhìn phía ngoài cửa, “Nhị sư huynh thích sư tỷ, phải không?”

“Ừ.” Tiêu Nhựt Vân nhẹ gật đầu, cầm đũa lên gấp một món ăn ăn, rồi nhìn Đoàn Cẩm Sơ, trong giọng nói rất khẳng định: “Cầm nhi, ta đối với muội là thật tâm, còn đối với Hà Linh chẳng qua chỉ là tình huynh muội, muội phải tin tưởng ta!”

“A.” Đoàn Cẩm Sơ cau mày, tại sao chuyện này lại càng ngày càng phức tạp? Ngay cả chuyện tình cảm cũng kéo vào rồi, nàng có thể toàn thân mà trở lui sao?

Suy tư một chút, Đoàn Cẩm Sơ gia tăng tốc độ ăn cơm, Tiêu Nhựt Vân nhìn thấy thế, vội nói: “Cầm nhi, muội ăn chậm một chút.”

“Ta muốn trở lại hoàng cung nhanh một chút, nếu lại lỡ canh giờ thì phiền toái!” Đoàn Cẩm Sơ nói một câu không rõ, chân mày nhíu thật chặt.

Cuối cùng, bụng cũng đã lấp đầy, Đoàn Cẩm Sơ đem bát đũa để xuống, đứng dậy, mới vừa muốn mở miệng nói lời từ biệt, cửa lại ‘chì’ một tiếng mở ra, Lộ Phi Dương cùng Hà Linh đi vào.

“Sư đệ, sư muội, mau mau ăn cơm, nếu không thức ăn sẽ lạnh.” Tiêu Nhựt Vân hé miệng nở nụ cười, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chào hỏi hai người nói.

“Được.” Lộ Phi Dương gật đầu một cái, sau đó nhìn Đoàn Cẩm Sơ, “Tiểu sư muội đã ăn xong rồi sao?”

“Ha ha, đúng vậy a, ta muốn đi nhanh một chút, các người bảo trọng!” Đoàn Cẩm Sơ nhếch miệng cười một tiếng, nhân cơ hội nói.

Về mặt Hà Linh cực kỳ không được tự nhiên nghiêng nghiêng mặt, khẽ cắn cánh môi, chưa từng nói.

Lộ Phi Dương nói tiếp: “Vậy được, chính sự quan trọng, chúng ta cũng không giữ muội lại nữa, tiểu sư muội, muội phải cẩn thận, nếu có cơ hội hành

thích, trước hết hãy nghĩ biện pháp đưa tin cho chúng ta, chúng ta sẽ vào hoàng cung tiếp ứng muối, không được tự tiện hành động, nhớ kỹ chưa?”

“Ừ, được. Ta nhớ rồi.” Đoàn Cẩm Sơ có chút cứng ngắt, lại là ám sát hoàng đế. . . . . Thì ra đây chính là nguyên nhân nàng phần nam trang làm thái giám a!

Tiêu Nhượng Vân cũng đứng lên, “Cẩm nhi, ta tiễn muối ra ngoài.”

“Ừ.” Đoàn Cẩm Sơ gật đầu, sau đó giống như là chạy trốn mở cửa ra, vừa đi vừa chạy ra ngoài.

Hà Linh chờ đến mấy giây, sau đó đi theo sau lưng Tiêu Nhượng Vân ra ngoài, khẽ gọi một tiếng, “Sư muối!”

Bước chân Đoàn Cẩm Sơ hơi chậm lại, sau đó quay đầu, Hà Linh nhàn nhạt cười một tiếng, “Sư muối, muối bảo trọng.”

“Được.” Đoàn Cẩm Sơ nở nụ cười, rồi lại thấy Lộ Phi Dương cũng theo ra ngoài, hướng ba người phát tay một cái, “Đại sư huynh, nhị sư huynh, sư tỷ, gặp lại!” Dứt lời, lấy then cửa của đại môn xuống, một chân bước ra ——

“Cẩm nhi!”

Tiêu Nhượng Vân gấp gấp đi tới, giữ chặt tay của Đoàn Cẩm Sơ, lưu luyến nhìn nàng, nhẹ giọng nói nhỏ: “Đáp ứng ta, nhất định phải bình an, ta sẽ chờ thư của muối.”

“Sư huynh, ta. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ không nói gì, nhấp nhẹ môi, ngừng một lúc lâu, mới gật đầu một cái, nhắm mắt đáp ứng nói: “Ta nhớ kỹ.”

“Ừ.” Tiêu Nhượng Vân nở nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Nghiêng đầu, nhìn về phía Lộ Phi Dương và Hà Linh đang cô đơn, Đoàn Cẩm Sơ nhấp nhấp môi, lại không biết nên nói cái gì nữa, vì vậy, dứt khoát bước ra khỏi đại môn, cũng không quay đầu lại nhìn họ, bước nhanh rời đi.

Sau lưng, hai tiếng ‘chí chí’ vang lên, đại môn chậm rãi đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Muốn Rời Kinh Thành, Trước Kiểm Chi Phí.

Giống như bị người đuổi giết, Đoàn Cẩm Sơ chạy thật nhanh ra khỏi ngõ Lão Hạnh, chạy một hơi ra tới đường cái, tìm được một cái tường liền dựa vào, thở hổn hển như trâu.

“Làm sao bây giờ? Hiện tại làm sao bây giờ đây?” Trong miệng thì thảo luận, Đoàn Cẩm Sơ vừa lau mồ hôi vừa nhìn quanh khắp mọi nơi, không nhìn được mà nóng lòng.

Nàng hoàn toàn không có nghĩ tới, Đoàn Cẩm Sơ đời trước vậy mà lại có một thân phận khủng bố như vậy, còn cùng đại sư huynh đính ước tình cảm, cục diện rối rắm lớn như vậy, đều rơi xuống trên người nàng hết rồi!

“Trời ạ, ta muốn quay trở về hiện đại a! Nếu không, nếu không sớm muộn. . . . .” Trong đầu đột nhiên thoáng qua một tia sáng, Đoàn Cẩm Sơ từ từ đứng lên, hít đôi mắt lại, nếu không thì nàng đi tố cáo Thiên Anh hội muốn mưu sát hoàng đế, có mưu đồ soán vị?

Nhưng, ý tưởng này vừa xuất hiện, Đoàn Cẩm Sơ lập tức từ bỏ, Tiêu Nhượng Vân đối với nàng tình sâu như biển, Lộ Phi Dương đối với nàng huynh muội tương ái, mặc dù Hà Linh ghen, nhưng cũng cùng với nàng tựa như tỷ muội, mặc dù những yêu thương này của bọn họ đều là dành cho “Nàng”, song, muốn nàng làm người giờ đao, nàng cũng không đành lòng, huống chi, cái hành động báo thù này là nàng đang đội lên thân phận của “Nàng”, cũng là một thành viên trong phân tặc a!

“Trời ạ! Không quay về được hiện đại, lại được công trên lưng cái thân phận này, đây là đang tìm chết a!” Đoàn Cẩm Sơ khóc không ra nước mắt ngồi lệt ra ở góc tường, đầu đầu như óc, hận không thể mọc được đôi cánh bay trở về thế kỷ hai mươi mốt. . . . . Nhưng mà, một lát không thể quay về, nàng còn phải nghiêm túc suy nghĩ lại chuyện trước mắt, quay về hoàng cung là chuyện khẳng định không thể, còn lại quyết định lúc này, rời khỏi kinh thành, rời khỏi Thiên Anh hội, tìm một địa phương không ai biết mặt nàng mà ở, an an ổn ổn đến cuối đời. . . . .

“Choáng nha, tại sao lại thế thảm như vậy?” Đoàn Cẩm Sơ càng nghĩ càng buồn bực, vịn góc tường đứng lên, nhìn thấy người người đi qua đi lại, không khỏi méo miệng, “Không có tiền thì đi được chỗ nào? Muốn đi, thì phải đi kiếm tiền trước, chỉ cần kiếm được một ít tiền có thể mượn được xe ngựa, đủ để ăn cơm một tháng là được rồi, sau đó vừa đi vừa đi làm, cho là tự giúp mình đi du lịch đi!”

Có được hướng đi, Đoàn Cẩm Sơ xốc lại tinh thần, bắt đầu tìm kiếm công việc, thấy được cửa hàng nào cũng hỏi thử.

“Lão bản đại thúc, xin hỏi các người có cần người không?”

“Không cần!”

“Chường quý, xin hỏi từ lâu của các người có cần người bưng bê không?”

“Yêu, công tử thật là xinh đẹp a, nhưng mà. . . . . Người ăn mặc sao giống như là thái giám trong cung thế?”

Đoàn Cẩm Sơ chật vật chạy vọt ra, hung hăng lấy cái mũi trên đầu xuống, chán nản cắn răng, “Chết tiệt, trước hết cần phải thay trang phục khác! Nhưng mà, lại không có trang phục, sao mà thay đây?”

Ủ rũ cúi đầu, Đoàn Cẩm Sơ đi một chút dừng một chút, trong lúc bất giác, lại đi tới cửa tiệm “Vọng thiên từ lâu” kia, nhìn tiểu nhị bên trong, chần chờ một lúc lâu, cuối cùng nhắm mắt đi vào.

“Chường quý, ta muốn làm tiểu nhị ở từ lâu của ông, có thể không?” Đoàn Cẩm Sơ đứng ở trước quầy, hèn nhát mở miệng hỏi.

Chường quý là một nam nhân trung niên đã ngoài 50 tuổi, nghe vậy, cái tay đang bận rộn gảy đàn tính dừng lại, ngẩng đầu, quan sát Đoàn Cẩm Sơ từ trên xuống dưới mấy lần, kinh ngạc nói: “Tiểu huynh đệ người muốn làm tiểu nhị?”

Đoàn Cẩm Sơ vội vàng gật đầu, “Đúng, đúng a, trên người của ta không đồng nào, muốn kiếm chút tiền, cho nên. . . . .”

“Tiểu huynh đệ, người là thái giám trong cung?” Chường quý cau mày, trực tiếp hỏi.

“Ách, không, không phải đâu, là ta không có trang phục để mặc, lại nhặt được bộ trang phục này, ta không biết đây là trang phục của thái giám a!” Đoàn Cẩm Sơ mặt đỏ tai hồng nói lắp, căng thẳng nắm lấy ống tay áo, rũ hai mắt xuống không dám nhìn thẳng đôi mắt tinh lumen kia của chường quý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tìm Được Công Việc, Gọi Ta Là Đoàn Ca

Chường quý nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, chau mày, giống như đang suy nghĩ lời của nàng là thật hay giả, ngừng một lúc lâu, con người kia mới chậm rãi thu hồi lại tinh quang bắn ra bốn phía, thông thả ung dung nói: “Được, ta sẽ tin lời người nói, tiểu nhị làm việc một tháng sẽ được hai bạc, bao ăn ở, người làm hay không làm?”

“Có thật không?” Đoàn Cẩm Sơ mừng như điên ngược mắt, gật đầu nhiều lần cười ngây ngô, “Ta làm ta làm, bắt quá, hai bạc này là bao nhiêu tiền a?”

“Hả?” Chường quý liếc nàng, hỏi ngược lại: “Người không biết hai bạc là bao nhiêu? Không phải người là kẻ ngốc chứ?”

“Ta. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ cứng họng, trợn mắt nhìn nửa ngày, mới kiêu ngạo hát cảm lên, “Ta mới không phải là kẻ ngốc!”

Chuyện cười! Nàng chỉ là không biết tiền ở cổ đại đổi làm sao!

“Được rồi, kẻ ngốc đều nói chính mình không có ngốc! Người tên là gì?” Chường quý dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn nàng, giọng nói có chút khinh thường.

“Ta tên là. . . . . Đoàn Cẩm Sơ!” Chần chờ một chút, Đoàn Cẩm Sơ trả lời, dù sao mọi người trong cung đều kêu nàng là Tiểu Sơ Từ, cũng không biết tên thật của nàng, nàng trả lời như thế chắc không có chuyện gì đi.

“Được, sau này gọi người là Tiểu Đoàn Từ!” Chường quý quyết định gọn gàng, sau đó hô: “Tiểu Hắc Từ, mang Tiểu Đoàn Từ đi đổi xiêm y của tiểu nhị!”

“Phốc ——”

Đoàn Cẩm Sơ chỉ còn thiếu nước không đem thức ăn vừa ăn phun ra!

“Này, người. . . . .” Chường quý vội vàng tránh né, nhưng vẫn có một ít nước bọt phun ở trên quầy.

Đoàn Cẩm Sơ tức đến đỏ mặt, chất vấn: “Ông. . . . Tiểu Đoàn Từ. . . . Tiểu Đoàn Từ! Ông là muốn cho ta đoạn từ tuyệt tôn sao?”

“Ách. . . . .” Chường quý bối rối, ngây cả người, mới lắc lắc đầu, “Không phải, ta là gọi thuận miệng, nếu không, gọi người là Tiểu Sơ Từ đi!”

“Không được, tên gọi kia vừa nghe chính là gọi thái giám!” Đoàn Cẩm Sơ lập tức cự tuyệt, kêu Tiểu Sơ Từ nữa là muốn trong cung phái người tới bắt

nàng sao? Đại nãi chuyển một cái, đưa tay đập trên quày một cái, “Gọi ta là Đoàn ca!”

“Phốc ——”

Lần này là đến phiên chương quỹ và Tiểu Hắc Từ tiểu nhị của quán phun nước bọt!

“Tiểu huynh đệ, có muốn ta gọi ngươi là Đoàn gia luôn không?” Mặt mày chương quỹ đầy hắc tuyến, lấy khăn tay ra lau lau khóe miệng, vừa tức lại vô lực hỏi.

“Ách. . . . .” Khóe miệng Đoàn Cẩm Sơ co quắp, nhìn thấy Tiểu Hắc Từ đang nén cười, nhếch miệng lên, bày ra một khuôn mặt tươi cười, “Hắc hắc, không, không cần khách khí như thế.”

“Rốt cuộc gọi ngươi là cái gì?” Chương quỹ nổi giận, lên tiếng quát: “Nếu không phải nhìn thấy dung mạo của ngươi không tầm thường, làm tiểu nhị có thể làm cho tâm tình của khách thoải mái, ta mới không thèm nhận một kẻ ngốc như ngươi!”

Đoàn Cẩm Sơ kinh sợ rụt cổ lại, nuốt nước bọt một cái, cũng không dám cãi lại, nhưng mà không thể nào gọi là Tiểu Sơ Từ và Tiểu Đoàn Từ được, con ngươi nhanh chóng chuyển động, đang suy nghĩ, chương quỹ không nhịn được, cúi kinh thúc giục: “Nhanh lên một chút! Nếu không thì ngươi cúi ngay cho ta!”

“Không cần!” Đoàn Cẩm Sơ nôn nóng, lại bật thốt lên: “Áo Đặc Mạn! Gọi ta là Áo Đặc Mạn được rồi!”

Vừa nói xong thì nhìn thấy chương quỹ và Tiểu Hắc Từ ngậy ra ở một bên, bản thân Đoàn Cẩm Sơ cũng ngậy ra, kháo, nàng nói cái gì thế a! Dù thế nào, gọi Mi Dương Dương nghe cũng mạnh mẽ hơn thế này a, thế nhưng. . . . .

“Được! Tên này có sáng ý! Áo. . . . . Đặc Mạn? Chỉ là có hơi là lạ.” Chương quỹ khen xong, lại rồi rầm nhừu chân mày, Tiểu Hắc Từ thấy thế, trên khuôn mặt đen hiện ra nụ cười, “Áo Đặc Mạn, cái tên này của ngươi với ngươi đều rất quái lạ, ha ha, đi thay đổi với ta thôi.”

Đoàn Cẩm Sơ không nhịn được siết chặt quả đấm, nhìn khuôn mặt tươi cười của Tiểu Hắc Từ, cắn chặt hàm răng, “Được, cảm ơn Tiểu Hắc Từ ca!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Dưới Ánh Trăng, Tâm Sự Như Ngày

Trăng sáng như nước, ánh trăng làm xiêu lòng người, một vầng trăng cong hình lưỡi liềm chiếu rọi trên hồ Đại Minh, chiếu xuống một chút ánh sáng trong suốt, đem cái bóng dáng áo trắng đang đứng trên bờ hồ kéo ra thật dài.

Bóng dáng đó đứng chấp tay, trên mặt hiện ra vẻ lạnh lùng tà tử, giờ phút này lạnh nhạt không có chút gọn sóng, con ngươi hẹp dài thâm thúy như một cái hồ âm u, lẳng lặng nhìn từng con sóng gọn lần lên nhảy xuống, tản trong hồ dưới ánh trăng, ở trong hồ thỉnh thoảng có vài con cá chép màu sắc rực rỡ nhảy lên, làm cho tâm trạng hỗn loạn.

Gió nổi lên, tóc đen tung bay, bộ y phục bạch sam cũng theo gió mà lay động, bóng dáng thon gầy kia lộ vẻ cô tịch, cách một trượng ở sau lưng, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cầm kiếm đứng yên lặng, chân mày nhừu chặt.

Suốt cả ngày hôm nay, chủ tử lại càng nói ít, không phải là điều cần thiết, ngài cũng chỉ mở miệng trả lời một hai chữ, thuốc thì một ngụm cũng không uống, sự âm u trên gương mặt có từ buổi sáng cũng không mất đi, tất cả hạ nhân hầu hạ đều cẩn thận, ngay cả đi bộ cũng rón rén, chỉ sợ chọc chủ tử càng thêm không vui, người người ở trong Bát vương phủ đều khản trương, bất an.

Nguyên nhân tất cả đều tại tiểu thái giám tuyệt sắc Tiểu Sơ Từ đến từ trong cung xông vào thư phòng tạo thành!

“Chủ tử!” Nhiếp Phong không nhịn được mở miệng nói nhỏ: “Đêm đã khuya, thân thể chủ tử không tốt, hay là quay về Dự Viên đi.”

Sở Vân Hách nghe thấy nhưng bất động, cũng không nói một tiếng.

“Chủ tử, thứ cho nô tài lăm mồm, thái giám Tiểu Sơ Từ kia không thể lưu lại, nếu như hắn đem chuyện kia tiết lộ ra ngoài. . . . .” Năm ngón tay Nhiếp Huyền nắm chuôi kiếm từ từ xiết chặt, trong mắt xẹt qua một tia hung ác, dừng lại một chút, nói tiếp: “Chỉ có người chết mới có thể bảo đảm không mở miệng.”

“Nhiếp Huyền!”

Sở Vân Hách xoay người, trong mắt tỏa ra một tia sắc bén làm cho người ta sợ hãi, nhẹ nhếch cánh môi, xuất ra tiếng nói lạnh lùng, “Nghe lệnh! Chuyện hôm nay coi như không có gì, nếu không có mệnh lệnh của bốn vương, ai dám tự ý động một sợi tóc của Tiểu Sơ Từ, bốn vương nhất định sẽ không tha!”

“Chủ tử!”

Hai người cả kinh, Nhiếp Huyền lập tức chấp tay nói: “Xin hỏi chủ tử! Tiểu Sơ Tử bắt quá chi là một thái giám làm việc vất không có bối cảnh, cần gì phải cố kỵ. . . . .”

“Trở về!”

Sở Văn Hách lạnh nhạt liếc mắt một cái, nhắc chân xuống bờ hồ, đi về phía Dự Viên.

Sau lưng, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền ngăn ra một chút, vội vàng đuổi theo, cẩn thận nói: “Chủ tử làm việc, luôn có đạo lý của chủ tử, các nô tài không dám lăm mồm, chẳng qua là lo lắng chủ tử. . . . .”

“Lời nói của bốn vương, cần lặp lại sao?” Ánh mắt Sở Văn Hách rét lạnh, nghiêng mắt mà nhìn.

“Nô tài không dám!”

“Nô tài cần tuân chỉ mệnh của chủ tử!”

Bước chân Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền ngừng lại, cúi đầu lĩnh mệnh, cũng không dám nhiều lời, chẳng qua là trong lòng đầy nghi ngờ, khuôn mặt của thái giám kia bất nam bất nữ, lá gan so với cậu còn lớn hơn, một nô tài có thể tiết lộ cơ mật, chủ tử lại bỏ qua cho hắn, là có ý gì?

Trong phòng, khói hương lượn lờ.

Hé ra một tờ giấy tuyên thành màu trắng được trải rộng ra ở trên bàn, Tiểu Xuyên Tử vừa mài mực, vừa lặng lẽ giương mắt nhìn bóng dáng cao ngất đang đứng bên cửa sổ, muốn nói nhưng lại thôi, đắn đo một lúc lâu, mới đánh bạo nhẹ giọng nói: “Bẩm chủ tử, Lư Ly cô nương vừa mới tới, muốn đêm nay hầu hạ chủ tử, xin chủ tử chỉ thị!”

“. . . . . Ừ.” Thật lâu, bên cửa sổ mới truyền đến một tiếng nói khẽ, Tiểu Xuyên Tử thờ phào nhẹ nhõm, không khí áp lực này làm hắn khẩn trương ra một đầu mồ hôi, động tác nhẹ nhàng chậm chạp lui sang một bên, cúi thấp người nói: “Mực đã mài xong, thỉnh tử!”

Sở Văn Hách xoay người đi đến, cầm lấy bút lông viết xuống vài chữ, sau đó gấp giấy lại, nhà nhạt nói: “Tiểu Xuyên Tử, ngày mai ngươi vào cung một chuyến, đem tờ giấy này giao cho thái giám tổng quản Lộ Khai Minh.”

“Dạ, chủ tử!” Tiểu Xuyên Tử nhận lấy, cẩn thận cất vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Bi Thống, Kiếp Sống Làm Công

Trời còn chưa sáng, từng trận tiếng gà gáy chó sủa lọt vào tai, Đoàn Cẩm Sơ buồn bực kéo cái chăn đơn bản qua che đầu lại rồi tiếp tục ngủ tiếp, nhưng còn chưa ngủ thì móng vuốt đen của Tiểu Hắc Tử đã vỗ lên cái gò má trắng nõn như đậu hũ non của nàng. “Áo Đặc Mạn! Áo Đặc Mạn! Rời giường mau, bắt đầu làm việc rồi!”

“Ai nha, ngươi vỗ ta làm cái gì?” Đoàn Cẩm Sơ mở mắt, tức giận đẩy Tiểu Hắc Tử ra, trợn mắt nhìn hắn.

Tiểu Hắc Tử nhất thời luống cuống, cào cào tóc giải thích: “Đã bắt đầu làm việc rồi, nếu dậy muộn, chương quỹ sẽ trừ tiền công.”

“Trời còn rất tối a, chương quỹ muốn học Chu Bái Bì sao!” Đoàn Cẩm Sơ ngó bầu trời còn đen như mực ngoài cửa sổ, tức giận vỗ cái giường cứng nửa đêm ngủ này, eo đau mỗi lưng đều đau, giường này so với cái giường dành cho thái giám trong cung của nàng còn cứng hơn!

“Chu. . . . Lột da? Là ai a?” Tiểu Hắc Tử vừa mặc đồ vừa nghi hoặc cau mày.

“Một người bóc lột người làm khốn kiếp!” Đoàn Cẩm Sơ tức giận dẩu môi, buồn ngủ đến suýt chảy nước mắt, ở trên giường lại lảng nhảng một chút, mới cảm tức xuống giường, hỏi với giọng nặng trĩu: “Nửa đêm thì có khách nhân đến ăn cơm không?”

“Đề cho phòng bếp làm việc vất.” Tiểu Hắc Tử rút cổ lại, nhỏ giọng trả lời, thật không hiểu, tiểu huynh đệ tuần tú như vậy sao lại đi làm tiểu nhị? Nhìn màu da kia, nhìn đôi tay kia, vừa nhìn đã biết là không phải ra từ nhà nghèo a!

Một ngày bận rộn bắt đầu, chương quỹ nhìn Áo Đặc Mạn vừa mới nhận tới hết chạy vào lại chạy ra, nhìn vẻ mặt của khách nhân vui mừng, ông vui đến mức muốn rút cả cằm, ông biết, mặc dù tiểu tử này có chút ngu ngốc, thể nhưng mặt mũi sáng sủa, đi đến bàn nào, khách nhân bàn đó đều cao hứng, chẳng những giúp quán kiếm được kha khá tiền nhờ vào việc đề cử các món ăn chiêu bài cho khách, khách cho tiền thưởng cũng không ít!

Vì vậy, sau khi đến bữa tối đóng cửa, chương quỹ lấy ra năm văn tiền gọi: “Áo Đặc Mạn, làm rất tốt, đây là phần thưởng cho ngươi, sau này phải làm tốt hơn.”

“Tiền!” Đoàn Cẩm Sơ vốn đã mệt đến toàn thân bủn rủn vô lực, nhìn lên thấy năm văn tiền, lập tức kích động hai mắt tỏa sáng, một tay đoạt lấy nâng đến trước mắt, “Hắc hắc” cười khúc khích không ngừng, “Chương quỹ, nhanh như vậy liền phát tiền à? Số tiền này có thể xuất kinh không?”

“Sao? Ngươi muốn xuất kinh?” Chương quỹ ngăn người, tiếp theo là bật cười ra tiếng, “Áo Đặc Mạn, đây mới là năm văn tiền, dù cho ngươi đi bộ ra kinh, tiền này cũng chỉ đủ ăn một chén mì Dương Xuân!”

“Ách. . . . . Vậy ta muốn mượn một chiếc xe ngựa thì cần có bao nhiêu bạc? Chính là, ta muốn đi một chỗ rất xa.” Đoàn Cẩm Sơ choáng váng, vội khăn trương hỏi.

Chương quỹ cau mày nhìn chằm chằm nàng, ánh kia kia giống như nhìn một người ngốc, “Vậy không bằng ngươi đi mua một chiếc xe ngựa, nếu như mượn sẽ không đi xa được, mua một chiếc bình thường đã mười lượng bạc, cộng thêm một con ngựa bình thường mười lăm lượng, lại thêm chi phí đi đường, Áo Đặc Mạn, ngươi không có ít nhất ba mươi lượng bạc thì không thể lên đường! Theo như bây giờ một tháng ngươi được hai bạc tiền công, khụ khụ, ít nhất ngươi cần phải làm đến mười mấy năm a!”

“Mẹ kiếp! Mười mấy năm!” Hai mắt Đoàn Cẩm Sơ tròn ngược, cơ hồ muốn ngất đi, may mà Tiểu Hắc Tử tay mát lạnh đỡ được nàng, vô lực mở miệng, sụp đổ đến tột cùng, “Ta. . . . . Ta thật sự phải đi ăn xin để lên đường sao?”

“Áo Đặc Mạn, siêng năng làm việc đi, ở lại từ lâu của ta ít nhất ngươi có thể bảo đảm được việc ăn ở, ngươi đi ra ngoài, không đói chết mới là lạ!” Chương quỹ liếc nàng một cái, lại lắc đầu, giọng điệu kia, có tình ý rất là sâu xa.

“Ta ở lại kinh thành là. . . . . Là chờ chết a!” Cả người Đoàn Cẩm Sơ trượt xuống, ngồi liệt ở trên mặt đất, thật sự, ô ô. . . . . Thật sự TMD muốn đập đầu chết a!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Trong Hỗn Loạn, Sự Xuất Hiện Của Hắc

Vọng Thiên từ lâu, một tầng trong đại sảnh.

“Áo Đặc Mạn! Dọn thức ăn lên!”

“Áo Đặc Mạn, có khách tới, mau mau chào hỏi, đừng đứng gục ở đó!”

“Áo Đặc Mạn, bàn phía đông muốn tính tiền!”

“Áo Đặc Mạn. . . . .”

Đoàn Cẩm Sơ chạy tới chạy lui bận rộn đủ thứ, mắt thấy thời gian ăn trưa cũng đã qua, tại sao còn nhiều khách vào như vậy? Vỗ vỗ cái lưng với chân đau nhức, sau đó đi tới một bàn ở góc khuất, yếu ớt ỉu xìu nói: “Khách quan, ngài gọi thức ăn đi!”

“Yêu! Ngươi chính là tiểu nhị chiêu bài Áo Đặc Mạn của Vọng Thiên từ lâu phải không?” Một nam nhân trung niên nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, hứng thú dạt dào hỏi.

“Ách. . . . . Tiểu nhị chiêu bài của quán?” Đoàn Cẩm Sơ bối rối, khóe miệng co rút đứng gục ở trước bàn gỗ, “Sao ta lại thành chiêu bài rồi hả? Mà làm sao ngươi lại biết ta tên là Áo Đặc Mạn?”

“Tiểu huynh đệ, hai ngày trước chúng ta nghe nói ở Vọng Thiên từ lâu có một tiểu nhị tuần tú vô cùng, có cái tên quái dị gọi là Áo Đặc Mạn, cho nên chúng ta mới đến đây đây! Ha ha, tiểu huynh đệ quả thật là rất xinh đẹp, nếu như giả trang thành nữ nhân, có thể mê chết rất nhiều nam nhân nha!” Hai mắt của nam nhân trung niên tỏa sáng, tấm tắc khen ngợi không dứt.

“Đúng vậy đúng vậy, thật sự là nghe tiếng không bằng gặp mặt! Đại ca, có một tiểu nhị xinh đẹp như vậy hầu hạ dùng bữa, cơm này ăn vào trong miệng đều rất ngọt a!” Một nam nhân khác ngồi cùng bàn lập tức bổ sung, con ngươi đen nhìn chằm chằm gương mặt tinh xảo của Đoàn Cẩm Sơ, không hề chớp mắt một lần.

Đoàn Cẩm Sơ càng nghe mặt càng đen, cắn răng đứng thẳng lên, phần nộ chất vẩn, “Ta mới đến từ lâu này năm ngày, mà đã nổi danh như vậy sao?”

Ai ngờ, vừa nói dứt lời, ở bên bàn cách vách liền có người chen vào nói: “Đương nhiên, chúng ta cũng là nghe nói Vọng Thiên từ lâu có một tiểu nhị mới đến cực xinh đẹp, cho nên mới đến đây ăn cơm, tiểu huynh đệ Áo Đặc Mạn, không bằng ngươi đến phủ ta làm hạ nhân đi, ta cho ngươi gấp hai tiền

công!”

“Ta cho gấp ba!” Nam nhân trung niên ở bàn này lập tức nói, liếc xéo bàn cách vách, nói khiêu khích: “Áo Đặc Mạn, bỏ công việc bưng bê này đi, cùng ta đến Ngạn phủ như thế nào? Nghe nói qua Ngạn phủ chưa? Người làm ở đó sẽ bao ăn ngon uống ngon đấy!”

“Ai, ta. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ vừa muốn mở miệng nói chuyện, nhưng nam nhân trẻ tuổi bên bàn cách vách đã bị chọc giận rồi, hất đuối tay ra kéo nàng qua bên bàn của hắn, lớn tiếng nói: “Ngạn phủ thì thế nào? Lý gia chúng ta muốn người thì không ai sẽ chiếm được! Áo Đặc Mạn, bỏ công tử cho người gấp mười lần tiền công!”

Trận gây rối này, lập tức làm cho cả đại sảnh xôn xao, mắt thấy muốn xảy ra chuyện, chương quỹ đang ở quầy vội vàng chạy tới, bày ra nụ cười khuyên nhủ: “Ngạn Nhị gia, Lý công tử, chớ nổi giận, muốn ăn món ăn gì, để cho Áo Đặc Mạn giới thiệu cho hai vị. . . . .”

“Không được, Tôn chương quỹ, Áo Đặc Mạn này ta muốn!” Ngạn Nhị gia vung tay lên, ném ra một thỏi bạc lớn.

Nam nhân trẻ tuổi ngẩn ra, sau đó cười lạnh nói: “Muốn so bạc sao? Lý Ngạo ta không thiếu nhất chính là bạc!”

Dứt lời, lấy ra một thỏi vàng để lên trên bàn, thỏi vàng được ánh mặt trời giữa chiếu vào làm cho cực kỳ chói mắt.

Vô số người vây quanh lại thần thức không thôi, từ trước đến giờ chỉ nghe nói vì hồng nhan mới vung tiền như nước, hôm nay, lại vì tranh một tiểu nhị xinh đẹp mà lại vung tiền như thế. . . . .

Đoàn Cẩm Sơ nhìn không được nuốt nước bọt một cái, nhưng mà, sau một khắc lại lập tức nổi giận, dùng sức tránh ra khỏi tay Lý Ngạo, sau đó tức giận quát: “Áo Đặc Mạn ta là kỹ nữ bán mình sao? Chỗ nào bốn đại gia cũng không đi!”

Lời vừa nói ra, làm cho mọi người đều kinh hãi!

Sau vài giây Ngạn Nhị gia kinh ngạc, lại thỉnh lĩnh kéo Đoàn Cẩm Sơ qua, đưa tay muốn sờ lên gò má trắng mịn của nàng. . . . .

“Dừng tay!”

Một giọng nói lạnh thấu xương đột ngột vang lên trong đại sảnh, Ngạn Nhị gia kinh hãi tay cũng run lên!

Mọi người đều hoảng sợ quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy trước cửa tửu lâu, nam tử mặc một bộ cẩm y màu trắng thêu viền vàng không biết đã yên lặng đứng đó từ khi nào.

Thân thể kia, hơn người; ngũ quan kia, tuần tú không đúc; nhưng mà, đôi con ngươi kia lại lạnh lùng làm cho người ta phát run, lạnh thấu xương như đao!

Cả đại sảnh yên lặng không tiếng động!

“Tại sao. . . . . Lại là hắn!” Đoàn Cẩm Sơ giật mình ngẩn ra, cuối cùng mới tìm được đầu lưỡi của chính mình, nhẹ phun ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Người Tránh Ra! Ta Không Biết Người!

Một nam tử mặc y phục màu trắng, dáng người cao lớn xinh đẹp, tương phản với sắc vàng của ánh nắng buổi chiều, tự nhiên đến không nói thành lời, xinh đẹp giống như được đúc từ một khối ngọc không tỳ vết mà thành. Cho dù hắn chỉ đứng lẳng lặng ở đó cũng là xuất sắc hiếm thấy, một mình hắn quá mức hấp dẫn. tạo cho người ta một loại cảm giác cao quý, rực rỡ, giống như thiên nhân.

Ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy, tuần mỹ như đao khắc, mày kiếm anh tuấn nhíu lại, môi dày vừa phải, màu hơn nhợt nhạt, đôi mắt lạnh như băng, mơ hồ lộ ra mấy phần khí phách chỉ vương giả mới có!

Toàn bộ trong tửu lâu bao gồm cả trên lầu hai, không biết từ lúc nào đã lộ ra từng cái đầu, người người im lặng trầm ngâm, tuy bị khí thế của bạch y nam tử dọa cho sợ hãi, toàn lưng toát ra mồ hôi lạnh, nhưng vẫn tò mò mở to hai mắt!

Đoàn Cẩm Sơ giống như bị sét đánh, toàn thân cứng ngắt không biết làm sao, trong khoảnh khắc đó ở trong lòng không hiểu sao lại nảy lên một cổ vui sướng, ngờ ngặc ngắm nhìn hắn, lúc bất giác, ở trong mắt cũng hiện lên tia mê luyến. . . . .

Bốn mắt nhìn nhau, lãnh ý trong mắt Sở Vân Hách dần dần mất đi, hóa thành lạnh nhạt không gợn sóng nhìn nàng, cách hai trượng, môi mỏng khẽ mở, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: “Lại đây!”

Nghe vậy, vô số ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Đoàn Cẩm Sơ, mang theo hiểu lầm, khiếp sợ, không hiểu!

Lý Ngao đang thờ người, đột nhiên nhận ra Sở Văn Hách, "Người. . . . . Người là Bát. . . . . Bát vương. . . . ."

"Cút!"

Sở Văn Hách lạnh lùng phun ra một chữ, rồi liếc Ngạn Nhị gia cùng những người ngồi cùng bàn khác, "Toàn bộ cút!"

Cái này "Toàn bộ", Đoàn Cẩm Sơ hiểu thành, bao gồm nàng!

Cho nên, Nhiếp Phong thu kiếm, đám người Lý Ngao cùng Ngạn Nhị gia sốt ruột nhanh chóng chạy ra ngoài Đoàn Cẩm sơ đưa chân muốn đuổi theo, ai ngờ, thân thể mới vừa động, mọi bàn tay cực nhanh vịn chặt năng lỗ tai!

"A! Đau ——"

Kêu thảm một tiếng, mặt Đoàn Cẩm Sơ lập tức nhả lại, đôi tay vội lấy bàn tay của Sở Văn Hách, đồng thời tức giận trầm giọng nói: "Không cho vịn lỗ tai ta! Không cho không cho!"

"Biết bốn vương sao?" Khóe môi Sở Văn Hách khẽ nhếch, miệng chứa nụ cười lạnh.

"Không biết! Không biết!" Đoàn Cẩm Sơ vẫn mạnh miệng gào to, nhận lấy ánh mắt của hắn, hốc mắt lại lập tức đã ươn ướt, uất ức mấy ngày nay, một nhọc từ sáng đến tối, vẫn còn nhớ, thương tâm nhất chính là một ngày kia, hắn bảo nàng cút. . . . .

"Tiểu Sơ. . . . ." Sở Văn Hách ngắt ra, nhìn nước mắt trên lông mi Đoàn Cẩm Sơ, vốn là muốn khiển trách lời nói vừa đến cửa miệng, lại miễn cưỡng nuốt trở vào, tay chậm rãi buông lỏng, buồn bực nói nhỏ: "Sao người thích khóc như vậy?"

"Nói nhảm! Bởi vì ta là nữ. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ nổi câu kèm theo một trận nước mắt, liền bật thốt lên, sau đó con người Sở Văn Hách trong nháy mắt dâng lên sự kinh ngạc, bỗng nhiên phản ứng kịp, vội vàng dừng lại, trừng mắt nhìn hắn, nghiêng mặt đi, chột nẩy ra cách sửa lại từ, "Bởi vì ta từ trong bụng nữ nhân sinh ra, dĩ nhiên thích khóc rồi!"

". . . . ." Sở Văn Hách im lặng, trừng mắt nhìn Đoàn Cẩm sơ, âm thầm cắn răng, suýt nữa còn tưởng rằng vật nhỏ này là nữ nhân! Hại hắn không vui. . . . . Đột nhiên, Sở Văn Hách thu con mắt, hắn mới vừa có cảm giác vui mừng? Đáng chết, bất quá chỉ là một thái giám, hắn sao lại có thể. . . . .

Giận dữ xoay người, dường như có chút tức giận bản thân, lại có chút tức giận Đoàn Cẩm Sơ là thái giám, Sở Văn Hách cực kỳ không vui khinh thường nói: "Ai mà không từ trong bụng nữ nhân sinh ra? Chuyện này còn cần người nói sao? Cũng không biết là ai nói nhảm!"

"Hừ!" Đoàn Cẩm Sơ dùng sức khịt mũi, thân thể quay ngoắt một cái, đưa lưng về phía Sở Văn Hách, trong lòng yên lặng tính toán, nàng làm thế nào để thoát thân? Hắn tới đây là làm gì? Là vô tình gặp gỡ hay là. . . . . Đặc biệt tới tìm nàng?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nam Nhân Và Thái Giám Thụ Thụ Bất Thân!

Từ lâu to lớn, giờ phút này, trừ chường quầy và tiểu nhị đang núp ra, chỉ có Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cùng với hai người đang tức giận.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đoàn Cẩm Sơ không cho là mình có sức quyến rũ lớn như vậy, để cho Sở Văn Hách đang dưỡng bệnh ở phủ Vương gia tự mình chạy tới tìm người, trong mắt hắn, bất quá nàng chỉ là một thái giám nửa thân dưới tàn phế, hắn là chủ tử, nàng là nô tài, làm sao có thể hạ mình đây?

Được rồi, nếu chỉ là vô tình gặp gỡ, nàng có thể kiêu ngạo mà đuổi hắn đi không?

"Khụ khụ!" Đoàn Cẩm Sơ dùng sức ho hai tiếng, cho mình thêm can đảm một chút, sau đó xoay người lại, hai tay ôm ngực, âm dương quái khí hạ lệnh trực khách, "Vị khách quan kia, nơi này của chúng ta là lầu lâu, nếu như ngài không phải đến dùng bữa, xin mời trở về!"

"Cái gì?" Sở Văn Hách lộ vẻ kinh hãi, nhẹ nhủm, nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ mấy giây, mới chậm rãi nói: "Người dám cả gan tự mình rời cung vào lầu lâu làm bồi bàn, người có biết đây là tội gì không?"

"Ai. . . . Ai rời cung? Ta biết người sao? Khách quan, người đuổi hết khách nhân của chúng ta, tổn thất này người bồi thường à?" Đoàn Cẩm Sơ ngắt người, lập tức liền chết cũng không thừa nhận, ngược lại còn bày ra vẻ mặt không sợ chết muốn tính sổ.

"Ừ? Còn dám nói không biết?" Gương mặt tuần tú của Sở Văn Hách lập tức xanh mét, đột nhiên chế trụ cổ tay Đoàn Cẩm Sơ, mắt liếc qua quầy một cái, sau đó đề thấp giọng nói: "Có muốn bốn vương lột quần người ra cho người tự nghiệm thân! Đồ thái giám chết tiệt nhà người này, lá gan lớn hơn trời, bốn vương tự mình đến bắt người, người còn dám mạnh miệng!"

“Ngươi . . . . . Ngươi đặc biệt tới bắt ta về cung?” Đoàn Cẩm Sơ chột mở to hai mắt nhìn, thừ người ra nhìn hần, “Ngươi muốn bắt ta về để Lộ tổng quản xử trí ta sao?”

“Ngươi thừa nhận ngươi là Tiểu Sơ Tử rồi à? Không phải là cái gì Áo Đặc Mạn sao?” Sở Vân Hách không đáp, lạnh lạnh hỏi ngược lại.

“Ngươi, ngươi cũng biết?” Đoàn Cẩm Sơ kinh nghi (kinh ngạc – nghi hoặc) không dứt, đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội vàng gạt tay Sở Vân Hách ra, sau đó la lên, “Không cho ngươi hạ lưu! Tuy ta là thái giám, nhưng ta cũng có tôn nghiêm, không cho phép ngươi nghiệm thân! Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi mau buông ta ra!”

“Nam nữ?” Sở Vân Hách không nhịn được đưa ánh mắt dò đến trước ngực Đoàn Cẩm Sơ, khóe môi hơi nâng, trong mắt tràn đầy hài hước, “Ngươi nếu là nữ nhân, ngực thế này. . . . . Sơ là tiểu cô nương mười tuổi chưa trở mã đi!”

“Ngươi ngươi. . . . . Ngươi! Sở Vân Hách, ngươi đừng quá khi dễ người! Nam nhân cùng thái giám cũng thụ thụ bất thân!” Đoàn Cẩm Sơ tức điên rồi, một cước liền đá vào chỗ kín Sở Vân Hách——

Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cả kinh, tâm hộ chủ nên lập tức ra tay, một chương liền bỏ về phía Đoàn Cẩm Sơ!

“Lui ra!”

Sở Vân Hách hô một tiếng, đồng thời thân thể nhanh như tia chớp nghiêng về một bên, rồi đưa tay kéo Đoàn Cẩm Sơ dùng sức ôm lấy nàg, hai người vội vàng thối lui ra một trượng, tránh được một chương trí mạng của Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền.

“Chủ tử!” Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền bị buộc thu chương, bước một bước dài nhảy qua, lo lắng nói: “Thái giám này không thể lưu!”

“Câm miệng!”

Ánh mắt Sở Vân Hách rét lạnh, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền bất đắc dĩ cúi đầu, sau đó lui qua một bên, rất cung kính chấp tay nói: “Dạ, chủ tử!”

Cụp mắt, nhìn về phía Đoàn Cẩm Sơ bị hần kiềm chế, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, giờ phút này tràn đầy kinh hãi cùng luống cuống, Sở Vân Hách ần ần tức giận, gằn từng chữ: “Ngươi còn muốn làm gì? Có bản lĩnh thì làm một lần nữa! Bồn vương không tránh không né, để cho ngươi đá!”

“Ách. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ ngăn ra ngược mắt, sau đó lập tức lắc đầu, khăn trương nói xin lỗi, “Không không không, thật xin lỗi, ta, ta. . . . . Ta nhất thời đầu óc ngớ ngẩn, Bát Đại gia, ngươi, ta sai lầm rồi, ngươi đừng tức giận, có được hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Đáy Lòng, Bất Chợt Xuất Hiện Cơn Đau

Còn dám có lần tới, bồn vương sẽ chặt chân ngươi!” Sở Vân Hách tức giận cảnh cáo một câu, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của Đoàn Cẩm Sơ lại không đành lòng quả trách tiếp, đem tay nàg hất ra, sau đó vung cẩm bào đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Đuổi theo!”

“Ách, cái gì?” Đoàn Cẩm Sơ ngăn ra, đột nhiên phản ứng lại rồi chạy đến sau lưng Sở Vân Hách, đau khổ nói: “Bát đại gia, van cầu ngươi, ngươi đừng bắt ta vào cung có được hay không? Ta, ta trở lại cung chắc chắn sẽ có một con đường chết đấy!”

Làm phản tặc, làm thích khách, đây chẳng phải là ngay cả chết thế nào cũng không biết sao?

Nhưng Sở Vân Hách lại hiểu sai ý, bước chân hơi chậm lại, quay đầu lại nhìn Đoàn Cẩm Sơ, chậm rãi nói: “Sẽ không, bồn vương đã cùng Lộ tổng quản nói chuyện, hần sẽ không làm khó ngươi. Hoặc là. . . . . Nếu như ngươi không muốn vào cung làm người hầu, ngươi có thể đến Bát vương phủ.”

“A? Đến Bát vương phủ hầu hạ ngươi?” Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc không thôi, vừa nghĩ tới nam nhân trước mắt này tính tình nóng lạnh thất thường, cô liền co rúm lại, lắc đầu như trống bỏi: “Ta không đến vương phủ của ngươi đâu, ngươi khó hầu hạ như vậy, lại hi hi vô thưởng, lại không kiềm chế được hành động của mình, còn có một đám cơ thiếp hung thần ác sát, ta không đi!”

Nghe vậy, gương mặt tuấn tú của Sở Vân Hách lập tức trở nên khó coi, gần như cắn răng nghiêng lợi nói: “Tùy ngươi!” Dứt lời, xoay người bước đi.

Đoàn Cẩm Sơ khẽ cắn môi dưới, nhất thời cho là lời nói của mình đã chọc giận Sở Vân Hách,

không khỏi chu lên cái miệng nhỏ, nàg không muốn hần trở thành nguyên nhân khiến nàg thương tâm nữa, cảm giác của nàg đối với hần không cách nào nói rõ, cực kỳ phức tạp, người khác dù cho đánh nàg mắng nàg, nàg cũng chỉ là phần nộ nhưng sẽ không thương tâm, mà một câu của hần lại khiến nàg thương tích đầy mình, lệ rơi đầy mặt. . . . .

Hoặc là, có thể hay không, nàg cầu xin hần thả nàg, không cho nàg tiến cung nữa, sau đó nàg lên lên đổi công việc khác, để cho hần không tìm

được nâng, rồi nàng tiếp tục kiếm tiền làm chi phí lên đường, tiếp tục kế hoạch rời kinh thành?

Chậm rãi đi theo ở phía sau, khi đi qua quầy thì Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên nhớ ra cái gì, vội vàng dừng chân lại, vỗ vỗ quầy, “Chương quỹ, ta không làm nữa, người mau thanh toán tiền công cho ta!”

Sở Vân Hách nghe thấy tiếng nàng nói thì dừng bước, quay đầu lại, không nói một lời nhìn bộ dáng nghiêm túc của Đoàn Cẩm Sơ, thấy nàng một thân xiêm y vải thô, sắc mặt không tốt, tinh thần mệt mỏi, đôi tay dề trên quầy vốn là trắng nõn trơn mềm, thế nhưng lúc này có chút thô ráp, từ tận đáy lòng đột nhiên xuất hiện một cơn đau. . . . .

Sáng sớm hôm nay, sau khi Tiểu Xuyên Từ vào cung làm việc trở về, thần sắc hốt hoảng bầm báo hấn, nói Tiểu Sơ Từ hôm đó cũng không có trở về cung. Lộ tổng quản ở Kinh Sự phòng vẫn cho là Tiểu Sơ Từ vẫn còn hầu hạ ở Bát vương phủ nên cũng không làm âm lên, lúc đó hấn mới biết, vật nhỏ quạt cường này đã chạy mất, hôm đó, hấn rõ ràng nhìn thấy ‘hấn’ (‘hấn’ này chỉ Đoàn Cẩm Sơ) quỳ trên mặt đất rớt nước mắt, một khắc kia, đột nhiên hấn có cảm giác, ‘hấn’ là bởi vì hấn mà chạy, cho nên, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hấn, đó là vận dụng tin tức rộng ở kinh thành của hấn tìm được ‘hấn’, sau đó, lại không nhận được tự mình tìm đến ‘hấn’. . . . .

Chương quỹ đang núp dưới quầy run rẩy bò ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Áo Đặc Mạn, vốn là làm năm ngày thì không có tiền công, nhưng nhìn người là một. . . . Thái giám, đáng thương như vậy, liền, coi như cho người!”

“Ba!”

Một tiếng vang thật lớn, Đoàn Cẩm Sơ cảm bàn tính đập lên trên quầy, trừng mắt quát: “Khôn khiếp! Bỏ đại gia lấy tiền mồ hôi nước mắt của mình thì có quan hệ cái lông gì với thái giám?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Muốn Đi, Lại Gặp Tam Vương Tới Mời

Áo Đặc Mạn! Người. . . .” Chương quỹ bị sợ hãi mà giật mình một cái, vừa định phát hỏa, nhưng ánh mắt liếc đến đại nhân vật đứng ở cửa ra vào, liền vội vàng đổi lại gương mặt cười mĩa, “Dạ dạ dạ, ta tính cho người, người chờ một chút.”

Cầm bàn tính lên, sau khi chương quỹ gầy lách ta lách tách một hồi, liền dè dặt nhét tiền công vào trong tay Đoàn Cẩm Sơ, “Áo Đặc Mạn, người chỉ làm năm ngày, nên được ba mươi lăm văn tiền. Ta cho người nhiều hơn năm văn, tổng cộng bốn mươi văn tiền. Người đếm lại đi, ngoài ra, xiêm y của người phải thay cho.”

“Ít như vậy à? Bốn mươi văn mới đủ ăn tám bát mì Dương Xuân. . . .” Đoàn Cẩm Sơ liền nhăn tít đôi mi thanh tú, vừa tính toán, vừa chăm chú đếm đếm chỗ tiền đồng trong tay, “Một đồng, hai đồng, ba đồng. . .”

“Tiểu Sơ Từ!” Sở Vân Hách đột nhiên mở miệng, nhìn nàng mà nhẹ nhàng nói: “Đừng đếm nữa, người cần bạc làm cái gì? Cần bao nhiêu, Bỏ vương cho người.”

Đoạn Cẩm Sơ liếc nhìn hấn một cái, tiếp tục đếm chỗ tiền đồng. Cho đến khi đếm xong, lại từ trên quầy cầm một tờ giấy dầu gói kỹ rồi đút vào trong lòng, sau đó cất bước lại đây mà nói: “Ta mới không cần bạc của người, ta có tay có chân, chính mình sẽ tự kiếm!”

Nghe vậy, Sở Vân Hách kinh ngạc như rụng mảy, một đôi mắt sâu lắng nhìn thẳng chăm chú vào Đoạn Cẩm Sơ, giống như muốn xem thấu nàng. . . Trên đời này, lại có nô tài không cần chủ nhân thưởng bạc, có khí phách như vậy sao?

Mà chương quỹ và Tiểu Hắc tử thì kinh ngạc đến sắp rớt cằm, Vương gia a. . . Vị đại nhân vật này đúng là Vương gia! Vương gia chủ động ban thưởng lại không cần! Thái giám điển trai này thật là khò, đầu óc đã bị lừa đá sao?

“Ồ? Cổ kiệu của Bát đệ làm thế nào lại ở chỗ này?”

Bên ngoài từ lâu, đột nhiên vang lên một âm thanh kinh ngạc mang theo giọng mỉa mai làm phá vỡ sự yên lặng trong phòng. Chương quỹ và bọn tiểu nhị vội vàng vurun dãi cổ nhìn ra bên ngoài. Còn Sở Vân Hách lại đột nhiên nheo hai mắt, trong mắt rất nhanh lướt qua một vẻ tức giận.

Đoạn Cẩm Sơ nghi hoặc thờ thờ đầu ra, ai ngờ, lại bị Sở Vân Hách lôi kéo cánh tay túm đến phía sau hấn, đồng thời nhẹ nhàng khẽ lắc đầu, hạ giọng nói cực thấp, “Là An Bình vương, người ít nói thôi, chú ý quy củ.”

Tuy nhiên, Sở Vân Hách vừa nói dứt, không cho phép Đoạn Cẩm Sơ làm ra phản ứng gì thì ba bóng người đã bước nhanh đi vào. Cho dù ngược sáng, đều thấy tất cả ngọc thụ lâm phong, tuấn tú phi phạm!

“Bát đệ!”

Ngũ hoàng tử An Ninh vương Sở Văn Trạch mặc một bộ áo bào tím liếc mắt nhìn thấy Sở Văn Hách, lập tức mừng rỡ phô ra nụ cười, "Bát đệ, hôm nay sao ngươi xuất phủ? Nghe nói ngươi bị bệnh, khá hơn chút rồi hả? Một thời gian không gặp, Ngũ ca rất nhớ ngươi a!"

"Ngũ ca!" Ánh mắt giao nhau, Sở Văn Hách hơi ngẩn ra, ánh mắt liếc thấy thâm ý trong mắt Sở Văn Lan, khoe môi lộ ra nụ cười thần nhiên, chấp tay nói: "Văn Hách ra mắt Tam ca Ngũ ca Lục ca! Đệ đã khỏe, đa tạ Ngũ ca đã nhớ tới. Ngũ ca vừa trở về kinh sao?"

"Ha ha, đúng vậy! Mới vào cung thỉnh an phụ hoàng, sau đó liền bị Tam ca và Lục đệ bắt được dẫn đến nơi này!" Trên gương mặt tuấn tú kiệt xuất của Sở Văn Trạch hiện lên nụ cười như ánh mặt trời, làm cho trong lòng người ta ấm áp như mùa xuân.

Nghe vậy, Lục hoàng tử An Tuyên vương Sở Văn Tinh khoát khoát tay, cười nói: "Đâu phải như thế, Bát đệ, chúng ta tới chỗ của ngươi trước, muốn trước tiên thăm ngươi. Vậy mà quân gia nói ngươi xuất phủ, Tam ca đã nghe nói trong Vọng Thiên từ lâu này có một tiểu nhị dung mạo sánh với Phan An. Tướng mạo tuấn tú không nói, lại còn vui tính hài hước, rất được khách nhân thích. Cho nên, chúng ta liền tới chỗ này uống chút rượu và thức ăn, thuận tiện nhìn mặt tiểu nhị kia. Ai ngờ, lại trùng hợp đụng phải Bát đệ, huynh đệ chúng ta vừa lúc gặp mặt!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Thật Không Ngờ Lại Quan Tâm Một Người Như Thế!

Sở Văn Tinh vừa nói dứt tiếng, Sở Văn Hách liền cảm thấy cái đầu dán sát phía sau lưng hắt chột buông lỏng.

"Bịch "

"A "

Một tiếng va đập rõ to, rồi một tiếng hét thảm trong nháy mắt vang lên!

"Tiểu Sở Tử!"

Sở Văn Hách lập tức quay đầu lại, chỉ thấy Đoạn Cẩm Sơ hai tay ôm gáy, từ bên mép quầy chậm rãi tụt xuống trên mặt đất. Nàng đau đớn nhăn nhó, vẻ mặt như là chẳng chịu nổi, mà lại cực lực nín nhịn. . .

Thì ra, Đoạn Cẩm Sơ là bị Sở Văn Hách kẹp ở giữa hân và quầy. Bởi vì vóc người nàng hơi nhỏ, lại bị ẩn cúi đầu, trốn ở phía sau thân hình cao lớn của hân. Bọn họ cũng không có phát hiện ra nàng, ai ngờ, ngược lại Sở Văn Tinh lại mở miệng nhắc tới chuyện Ngạn Nhị gia. Điều này làm cho nàng kích động hơi ngửa đầu về phía sau, liền đập vào ở trên quầy!

"Tiểu Sở Tử, ngươi. . ." Sở Văn Hách nhíu mày lại, chần chờ chốc lát, đưa tay kéo Đoạn Cẩm Sơ đứng lên. Đồng thời tháo cái mũ vải xám ở trên đầu nàng, nhìn về phía cái gáy bị va đập. Hân dùng ngón tay khẽ sờ một cái, sau đó nhẹ nhàng nói: "Cũng may không bị rách da, còn đau ngoài da thì không có việc gì, sau này thận trọng chút."

Động tác này, là tự nhiên như vậy, những lời ân cần quan tâm này mà nói thuận miệng như vậy, làm cho Đoạn Cẩm Sơ nhất thời ngây người ngay tại nơi đó, cứ nhìn chăm chăm vào Sở Văn Hách. Cánh môi mềm mại khẽ nhếch, lại không thốt ra nổi một câu nói nào.

Còn ba người xếp thành hàng chữ nhất kia, tất cả kinh ngạc liếc mắt nhìn chăm chú nét mặt Đoạn Cẩm Sơ, thật lâu mới hồi lại thần sắc!

Từ mười sáu năm trước, sau khi mẹ đẻ Lê quý phi của Sở Văn Hách qua đời, Bát đệ vốn có tính tình rộng rãi này của bọn họ, liền trong một ngày mà trở nên trầm lặng ít nói, lạnh lùng vô tình. Thậm chí tính tình còn có chút tự khép mình, bất luận đối xử với người phương nào, nếu không phải giữ lễ, thì chính là xa cách, hoặc là hời hợt. Nhưng giờ phút này, thế nhưng. . . Quan tâm một người như thế!

"Bát đệ, hân là thái giám Tiểu Sở Tử ngày đó phạm thượng ở trước mặt ta?" Sở Văn Lan đột nhiên mở miệng hỏi, ở trong ánh mắt kinh ngạc nghi hoặc kia lộ ra vài phần sắc bén.

"Thái giám?" Sở Văn Tinh và Sở Văn Trạch chột trợn to hai mắt, sau đó nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, trong mắt đã có thêm một tầng thâm ý.

Sở Văn Hách quay đầu lại, trên khuôn mặt tuấn tú cực kì bình thản, lại có hơi hiện lên một nụ cười thấp thoáng, rồi khoan thai từ tốn nói: "Tam ca, ngày đó Tiểu Sở Tử vô lễ đối với Tam ca. Đệ tuy nói chuyện giúp hân, nhưng cũng tức giận không thôi. Nên ngày thứ hai liền đuổi hân đến Vọng Thiên từ lâu để làm bụng bê mời khách, muốn lại phạt hân ném chút khổ sở. Ai ngờ thái giám này lại thu được danh tiếng lớn như vậy, ta liền tới đây muốn bắt hân hồi cung để cho Lộ Khai Minh xử trí. Không nghĩ rằng, ngay cả ba vị ca ca cũng kinh động!"

"Bụng bê mời khách?" Ba người vừa kinh ngạc, vừa lại lần nữa đánh giá Đoạn Cẩm Sơ kĩ hơn. Khi nhìn thấy một bộ trang phục kia, thì không thể tin mà khoe miệng giật giật, cùng nhau kêu lên: "Ngươi chính là Áo Đặc Mạn?"

"Bát đại gia, nô tài. . ." Đoạn Cẩm Sơ bị sợ hãi co rúm rút cổ lại một phen. Nàng không biết Sở Văn Hách nói những lời vừa rồi đó là có ý tứ gì. Rõ

ràng là nàng trộm đến tửu lâu, làm sao lại thành do hấn sai khiến, lại nghĩ tới những lời hấn mới vừa cảnh cáo, liền nhất thời không dám tùy tiện trả lời.

"Tam ca!" Sở Văn Hách liếc mắt nhìn Sở Văn Lan một cái, vừa hơi chấp tay, lại liếc về hướng hai người khác, nhặt nhòa nói: "Ngũ ca Lục ca, vừa dịp đến tửu lâu đây dùng bữa, chúng ta đến Nhã Gian trên lầu rồi nói sau!"

"Ừ." Sở Văn Lan gật đầu, nhìn về phía quầy, "Chưởng quỹ, mau đi ra hầu hạ, dọn lên rượu và thức ăn tốt nhất nơi này của các người!"

"Dạ dạ dạ! Mời mấy vị khách quý lên phòng chữ Thiên ở trên lầu!" Tồn chưởng quỹ căng thẳng đến toàn thân phát run, cười gượng liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Người Tới, Mang Ra Ngoài Cho Chó Ăn!

Trong gian phòng trang nhã chữ Thiên, trên cửa sổ khắc hoa được mở một nửa, lụa mỏng màu xanh nhạt theo hoa sen dập chồn theo gió, mùi hương hoa quế nhàn nhạt thấm lòng người, khung ảnh mang chút tình thơ ý họa.

Nhưng mà, trong một gian phòng lịch sự tao nhã như vậy, lại có bốn vị cực phẩm mỹ nam đang nâng cốc uống rượu trò chuyện, nhưng tự dưng lại có tình đặt một cái bình phong lớn, mà trên bình phong gần như trong suốt lại có cô tình thù đôi chim uyên ương sát cánh, chàng chàng thiếp thiếp. . . .

"Đều là nam nhân, mình có thể nói chuyện với ai đây?" Đoàn Cẩm Sơ dẫu toàn bộ thân mình trong bình phong, chỉ để lộ ra nửa cái đầu nhìn cảnh trong phòng, nhìn không được nói thắm một câu sát phong cảnh, rồi sau đó, thấy trên bàn lớn bày đầy món ngon rượu thơm, bụng rất phối hợp mà phát ra thanh âm kháng nghị, "Ừng... ực..."

Tuy tiếng vang rất nhỏ nhưng cũng không thoát khỏi lỗ tai bốn người luyện võ, vì thế, bốn ánh mắt đồng loạt bắn tới, Đoàn Cẩm Sơ cả kinh, lập tức rút đầu về, không dám lại liếc mắt nhìn coi nữa.

"Tiểu Sơ Từ, mau lại đây thỉnh an ba vị Vương gia!" Khóe môi Sở Văn Hách khẽ nhếch, thần nhiên nói.

. . . . . Sau tám bình phong, là một hồi im lặng.

"A? Tên thái giám này thực có can đảm a!" Sở Văn Tĩnh ngẩn người, chột khẽ cười nói.

"Ha ha, Bát đệ, xem ra bị người phạt làm bụng bê hấn vẫn không có quy củ gì a!" Sở Văn Trạch bật cười, thân mình hướng ra phía ngoài, hứng thú nhìn về phía bình phong có một góc áo lộ ra ngoài.

Sở Văn Lan nâng ly rượu, khóe miệng hiện lên độ cong mỉa mai: "Bát đệ, ta có chút không nhớ rõ, ngày đó là thái giám này đồng dạng nói rất yêu thích người đi? Thế nào lúc này ngay cả lời người nói cũng không nghe?"

"Tam ca!" Sở Văn Hách hạ mi mắt xuống, lại chậm rãi nâng lên, trong mắt không có lấy một chút hỗn loạn chỉ có bình tĩnh cùng trong trẻo lạnh lùng, thần nhiên cười: "Tam ca thật sự rất có thể đã nhớ nhầm, tuy ta là Vương gia nhưng lại không quyền không thế, thái giám tuy là nô tài, nhưng có người nào không có mắt lại đi nhận một chủ tử như ta đây?"

"Bát đệ, người đừng nói như vậy..." Sở Văn Trạch lập tức nói, đưa tay vịn vai Sở Văn Hách, quay người lại lạnh lùng nói: "Tiểu Sơ Từ lớn mật! Lăn ra đây!"

"Ta. . . . . Ta lăn ra đây!" Đoàn Cẩm Sơ đang do dự, mâu thuẫn, phần nộ, nghe được một tiếng rống này, sợ tới mức hốt hoảng vọt ra, đi vài bước đến trước mặt quỳ xuống, sợ hãi nói: "Nô. . . . . Nô tài Tiểu Sơ Từ thỉnh an các vị Vương gia!"

"Quy!" Sở Văn Lan hắng giọng nói: "Ngày ấy bốn vương tha cho người, tất đều là vì Bát vương gia, cái tên nô tài không biết sống chết người, ngay cả mệnh lệnh của Bát vương gia mà cũng dám không nghe, bốn vương liền phế người! Người tới, mang ra ngoài cho chó ăn!"

"Dạ! Vương gia!"

"A? Cái gì?" Cả người Đoàn Cẩm Sơ chấn động, trên vai lập tức nhiều ra hai tay, hộ vệ của Sở Văn Lan liền kéo nàng đi ra ngoài.

Đột nhiên nhớ tới hậu viện của tửu lâu có nuôi mấy con chó săn to, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoàn Cẩm Sơ lập tức trắng bệch, kinh hãi hô lớn: "Không muốn! Không muốn a!"

"Tam ca!" Mặt của Sở Văn Tĩnh lộ ra chút không đành lòng, nhưng nhìn thấy lãnh ý trên mặt Sở Văn Lan nên muốn nói lại thôi, sau khi Sở Văn Trạch im lặng vài giây liền quả quyết nói: "Tam ca, hay là hỏi ý Bát đệ đi!"

"A? Nếu ngũ đệ đã mở miệng, vậy nghe một chút ý kiến của Bát đệ." Sở Văn Lan nhướn mày, lãnh ý hơi giảm, mặt không chút thay đổi nói với hộ vệ:

“Chờ một chút!”

“Dạ!”

Hai hộ vệ đáp một tiếng, bắt lấy cánh tay Đoàn Cẩm Sơ đặt ở trên cửa, một tiếng này, giống như ngọn lửa hi vọng trong bước đường cùng, làm cho Đoàn Cẩm Sơ cảm thấy nhẹ nhõm, vui sướng thờ phỉ phò, quay đầu, đôi mắt trong suốt đầy mong chờ nhìn về phía Sở Vân Hách.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Ngũ Diệu Tuyệt Tình, Mang Xuống!

Sống chết, dường như phụ thuộc vào suy nghĩ của Sở Vân Hách !

Vậy mà, trên gương mặt tuấn tú vẫn bình tĩnh như nước, đôi mắt đen một kia vẫn lạnh lùng vô tình, nhìn nàng giống như nhìn một người xa lạ, im miệng không nói. "Người. . . . . Người cũng muốn mang ta cho. . . . . Chó ăn? Đoàn Cẩm Sơ chưa chất lên tiếng hỏi, trong mắt không thể tin nhưng mà rõ ràng như vậy, đôi môi nhẹ run, gắt gao nhìn hắn.

Mà đáp lại nàng, chỉ có sự trầm mặc. . . . .

Cứ chờ mãi rồi thất vọng, lại từ thất vọng đến tuyệt vọng, quá trình ấy gian nan làm sao , rốt cuộc, nàng xác định hắn sẽ không mở miệng cứu nàng một mạng, tâm như bị lưỡi dao sắc bén chém thành hai nửa, máu tuôn đầy chói mắt. . . . .

"Ha ha. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên cười, chỉ là trên khuôn mặt xinh đẹp tươi cười kia, không kịp khuynh quốc nhưng cũng khuynh thành, xinh đẹp làm cho người ta hoảng sợ. . . . . Chẳng qua là, trong mắt đầy chán nản. . . . . Nhìn hắn, nàng gần từng tiếng, "Bát Vương gia, người nói không sai, ta chính là một nô tài xu nịnh nịnh hót , cổ bám vào chủ tử để trèo lên cao, ta làm sao có thể lại thích người?"

"Mang xuống!" Ba chữ lạnh như băng, hắn là xuất từ trong miệng Sở Vân Hách dù hắn không mở miệng, hắn đột nhiên lên tiếng, đột nhiên ra lệnh, cuối cùng là tuyệt tình, làm trong lòng Đoàn Cẩm Sơ run lên, trong đầu như có gì đó nổ tung “oanh” một tiếng, tâm thần hoảng hốt, lao đảo ngã quy xuống một bên. . . . .

Bàn tay Sở Vân Hách bên dưới bàn chột nắm chặt, cẳng lúc cẳng gấp, nhưng trên mặt không thể hiện bất kỳ điều gì, con mắt vẫn sắc lạnh như cũ. . . . .

Đoàn Cẩm Sơ không ngã quy xuống, bởi vì hộ vệ đã giữ nàng lại, sau đó lại bị dắt ra ngoài, bên tai, mơ hồ đã nghe tiếng chó sủa, rõ ràng, vang dội. . . . .

Sở Vân Trạch cùng Sở Vân Tinh liếc mắt nhìn nhau, hai người đều kinh ngạc không thôi, vừa mới dưới lầu thấy Sở Vân Hách đối với Đoàn Cẩm Sơ rất quan tâm, khiến cho tất cả bọn họ đều nghĩ là Sở Vân Hách thích nam sắc, dĩ nhiên trong lòng có chút khác thường, cho nên nhất thời nghĩ tới là phải xử tử tên thái giám này, trực tiếp đưa Sở Vân Hách trở về chính đạo, ai ngờ giờ phút này, hắn lại. . . . . Điều này xảy ra ngoài dự liệu của bọn họ! Quả thật là. . . . . Nóng lạnh thất thường a!

Về mặt Sở Vân Lan sâu xa khó dò, làm cho người ta không nhìn ra điều hắn đang nghĩ, đôi môi đóng chặt lại, cho đến khi Đoàn Cẩm Sơ hoàn toàn bị mang đi ra ngoài không thấy bóng dáng, đột nhiên cất cao giọng nói: "Dạ Tinh! Quay lại!"

Nghe vậy, Sở Vân Trạch bỗng dung ngược mắt, hơi có chút giật mình nhìn về phía Sở Vân Lan, nhất thời không hiểu tại sao hắn lại quyết định bỏ qua cho tên thái giám tuyệt sắc này?

Sở Vân Tinh nhấp môi một cái, lắc đầu, bưng ly rượu trước mặt lên uống một hớp.

Nhưng mà, trong mắt Sở Vân Hách thoáng hiện qua một ánh sáng, chứa đậm lãnh ý, trong chớp mắt, lại khôi phục gương mặt lạnh nhạt cùng thần thờ.

Bị mang về một lần nữa, Đoàn Cẩm Sơ hơi giật mình nhìn Sở Vân Lan, không biết ý của hắn là gì, trong ánh mắt lựa chọn bỏ qua gương mặt kia, nàng một chút cũng không muốn nhìn lại hắn!

"Tiểu Sơ Tử, đã biết tội chưa?" Sở Vân Lan thân nhiên hỏi, khóe môi còn nâng lên nụ cười đắc ý.

"Nếu như An Bình Vương gia muốn đạt tới hiệu quả là làm cho ta sợ người, như vậy, chúc mừng người, người đã thành công rồi!"

Đoàn Cẩm Sơ thân nhiên cười, bình tĩnh nói:

"Từ nhỏ Vương gia người chính là chủ tử, địa vị cao cao tại thượng, là chúa tể có thể tùy ý nắm mệnh của nô tài , mà ta, nếu đã bất hạnh làm nô tài, đành phải chấp nhận, nhưng làm cho cho ta sợ người, chẳng qua là sợ thân phận cùng quyền lợi của người, chứ không phải là sợ con người này của người!"

Chương 62: Qua Nghiệm Thân, Quả Thật Là Thái Giám!

Editor: DIEUTU

Lời này không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại có lực, nói năng rất có khí phách!

Ánh mắt kiêu ngạo kia, con ngươi trong suốt như mắt Phụng Hoàng, đáng người so sánh với nam nhân lại quá mức nhỏ bé, bộ dáng ngẩng đầu ưỡn ngực, khí chất hồn nhiên tự có, đã khiến cho Sở Vân Lan, Sở Vân Trạch, Sở Vân Tinh nhường mắt kinh ngạc, bình tĩnh nhìn Đoàn Cẩm Sơ, ánh mắt ngốc nghếch nửa ngày không thu về được!

Mà Sở Vân Hách, ánh mắt buông xuống nhưng lại lạnh lẽo thoáng hiện ý cười, thậm chí khóe môi hơi nhếch lên, vì hắn không cách nào che dấu ý muốn bật cười, hắn cầm đĩa lên, bắt đầu thưởng thức các món ăn tinh xảo trên bàn một cách tao nhã.

Qua một lúc lâu sau, Đoàn Cẩm Sơ đứng thấy mệt mỏi, mấy ngày nay vất vả, khiến cho nàng đi đứng đều cực kỳ tê mỏi, đầu óc dường như có chút không tỉnh táo, nhìn không được mở miệng phá vỡ sự yên lặng: "An Bình Vương gia uy vũ, hiện tại ta cực kỳ khâm phục ngươi, cực kỳ sùng bái ngươi, ngươi có thể cho ta ngồi xổm xuống một lát hay không, ta vừa mệt vừa đói đứng không nổi rồi!"

Sở Vân Trạch và Sở Vân Tinh âm thầm nuốt nước miếng, ba đạo hắc tuyến từ trên trán chảy xuống, thật muốn vươn ngón tay cái tán thưởng Đoàn Cẩm Sơ một tiếng, ngạo mạn!

"Hả?" Sở Vân Lan vừa hỏi phục thần chí, trên mặt đẹp lại biến thành một màu đen, mắt liếc nhẹ qua Sở Vân Hách như gió thoảng mây bay, tuần mi không khỏi nhăn lại thật sâu, ním môi hỏi:

"Bát đệ, hắn thật sự là thái giám sao? Sau khi vào cung không có ai dạy những quy tắc này cho thái giám sao?"

"Tam ca, hàng thật giá thật, đã qua nghiệm thân, quả thật là thái giám! Xác nhận là đã dạy quy củ, chẳng qua là trẻ con nên cũng không thể dạy nghiêm!" Sở Vân Hách nhấp nhẹ một ngụm rượu, chậm rãi đáp.

Lời này vừa nói ra, trong mắt Đoàn Cẩm Sơ lập tức nổi lửa lên!

Nói cái gì mà trẻ con cũng không thể dạy nghiêm? Vũ nhục! Rõ ràng là vũ nhục! Sở Vân Hách, bốn đại gia sẽ lột da ngươi! Rút gân của ngươi! Trước tiên sẽ thiến ngươi, sau đó sẽ giết ngươi rồi cắt thành tám khối! Sẽ ngủ mê phân thây lãng tử xử tử ngươi! Còn đem ngươi... Không đúng, nói cái gì là hàng thật giá thật, đã qua nghiệm thân rồi?

Trong đầu đột nhiên giạt một cái, người Đoàn Cẩm Sơ không tự chủ được run lên một hồi, sau đó, một đôi con ngươi tinh lượng sắc bén bắn về phía Sở Vân Hách, ánh mắt hung ác như muốn đâm mấy cái lên mặt Sở Vân Hách!

Nhưng mà, giờ phút này trước mặt mấy người kia, nàng không có cách nào chất vấn hắn, tuy rằng vừa rồi nàng ở bên ngoài đã thề, dù cho thành quý cũng không buông tha nam nhân vô tình vô nghĩa này, nhưng mà, trước khi thành quý, nàng còn muốn mắng chết hắn! Hiện tại tim của nàng và đầu, tứ chi, đều nổi giận!

Vậy mà, Sở Vân Hách nhìn như không thấy điều ấy, lại bung lên một ly rượu uống cạn, lúc bỏ ly rượu xuống, lại ho nhẹ dứt quãng, "Khụ khụ..."

"Bát đệ, trong người lại không khỏe sao?" Sở Vân Tinh lập tức hỏi.

Sở Vân Trạch cũng bỏ qua phản ứng Đoàn Cẩm Sơ, đưa một ly trà qua, giọng thân thiết: "Bát đệ, ngươi uống chút trà nóng trước đi, để giảm bớt hàn khí."

Sở Vân Lan trừng mắt liếc Đoàn Cẩm Sơ một cái, buồn bực nói: "Dám chống đối bốn vương, trước tiên ngươi hãy nhớ cho kỹ, ngày nào đó bốn vương tâm tình không tốt, nhất định sẽ lấy đầu của ngươi!"

"Ách... Vậy ngươi ngàn vạn lần đừng có tâm tình không tốt, nếu như thật sự không tốt, ta tìm cách chọc ngươi cười, ngươi cười tâm tình chắc chắn sẽ tốt thôi!" Khóe miệng Đoàn Cẩm Sơ co rút, như người lọt trong sương mù vừa thông suốt ra, liền nói bừa, khóe mắt nhìn không được lại nhìn về hướng nam nhân đang không ngừng ho khan, thẳm mắng một câu, chắc là lại không chịu uống thuốc, bệnh chết ngươi cũng đáng!

Sở Vân Lan cũng ngăn người, tìm bắt chợt đập loạn nhịp nhìn Đoàn Cẩm Sơ, nhất thời không biết đáp trả thế nào, tức cũng không được, cười cũng không được, nửa ngày, phun ra một câu: "Thái giám chết tiệt, lẽ ra nên thiến luôn miệng của ngươi!"

Chương 63: Ngồi Cùng Kiệu Trở Về Bát Vương Phủ

Editor: phuong thi

Một tiếng này nói ra hiệu quả rất tốt. Đoạn Cẩm Sơ lập tức đưa tay che miệng, đồng thời mơ hồ nói không rõ: "Không muốn không muốn, miệng còn phải giữ lại để ăn cơm!"

"Khụ khụ. . . . Tam ca, ngũ ca, lục ca, đệ có chút không khỏe, muốn trở về phủ trước " Sở Văn Hách ho khan chen vào đối thoại của họ, sắc mặt có chút không tốt.

"Bát đệ, ta đưa ngươi trở về phủ." Sở Văn Trạch lập tức nói.

"Không cần, ngũ ca, huynh vừa mới hồi kinh, hãy ở lại với tam ca và lục ca, ta có việc hạ đi theo, sẽ không có chuyện gì." Sở Văn Hách đứng lên, lắc đầu chấp tay: "Bát đệ cáo từ trước!"

"Bát đệ, vậy ngươi đi đường cẩn thận, nếu không khỏe thì hãy truyền thái ý đến. Đừng có cố gượng, đến lúc muốn chữa lại không trị được!" Sở Văn Lan ngồi không động đậy mà nói miễn cưỡng.

"Dạ, cảm ơn tam ca!" Sở Văn Hách lạnh nhạt cười một tiếng, lại ôm quyền quay sang Sở Văn Tĩnh, "Lục ca, gặp lại sau."

"Được, bát đệ hãy bảo trọng thân thể, ngày mai ta đến chỗ ngươi, huynh đệ chúng ta tụ họp." Sở Văn Tĩnh đưa tay vỗ nhẹ lên vai Sở Văn Hách hai cái, gật đầu nói.

Sở Văn Hách hơi cúi đầu sau đó chậm rãi đi ra ngoài. Khi lướt qua người Đoạn Cẩm Sơ thì lạnh lùng lên tiếng, "Đi theo bốn vương về Bát vương phủ, ngày mai liền ném ngươi vào cung cho Lộ tổng quản xử trí!"

"Ngươi. . . ." Đoạn Cẩm Sơ cắn răng xiết chặt nắm tay. Sau khi trái lo phải nghĩ liền tức giận đi theo phía sau hắn, nàng suy nghĩ phải làm sao chạy trốn. . . . Tuy nhiên, mãi cho đến khi ra khỏi Vọng Thiên từ lâu, ngay cả cơ hội đổi lại y phục thái giám nàng cũng không có. Bởi vì Sở Văn Hách trực tiếp ra lệnh cho chương quỹ mạng y phục của nàng đến, nên không cần phải thay bộ đang mặc.

Sau đó nữa, hai cặp mắt sắc bén của Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền luôn nhìn nàng chăm chú, chỉ sợ nàng lại tiếp tục đá vào sinh mạng của chủ tử họ!

Sau khi đi xuống phía dưới, ngoài cửa từ lâu đã có một cỗ kiệu lớn, thấy bọn họ ra ngoài, tám gã kiệu phu lập tức hành lễ thỉnh an, "Bái kiến Bát vương gia!"

"Miễn lễ! Khởi kiệu hồi phủ!" Sở Văn Hách nhẹ nhàng nói, sau đó xoay người lên kiệu, ngay lúc kiệu phu định hạ màn che xuống thì lại nói tiếp, "Tiểu Sơ Tử, ngươi cũng lên ngồi cùng để bộp vai hầu hạ bốn vương!"

Đoạn Cẩm Sơ vốn đứng một bên, đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh tìm kiếm đường chạy trốn tốt nhất. Ai ngờ nam nhân kia lại như nhìn thấu tâm tư của nàng khiến cho tất cả kế hoạch của nàng nhanh chóng tan thành bọt nước!

Nàng tức tối đứng bất động hung hăng trừng mắt nhìn cỗ kiệu. Tuy nhiên sau một khắc Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền không chút khách khí bắt lấy cánh tay của nàng mà "mời" lên kiệu!

"Ai! thái giám và nam nhân thụ thụ bất thân a, vậy mà các ngươi. . . ."

Còn chưa đợi nàng mắng xong thì trước mắt tối sầm, màn kiệu buông xuống, cỗ kiệu cũng được nâng lên. Đoạn Cẩm Sơ liền bị một bàn tay chụp tới bả vai bắt nàng ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn nàng cảnh cáo mà nói, "Nếu không ngoan, chút nữa trở về phủ sẽ ném ngươi vào cho A hồ gặm xương người!"

"Ném a ném a, ngươi là vương Gia muốn làm thế nào thì làm như thế này! Thấy ta không bị chó ăn thì trong lòng không thoải mái phải không? Vậy thì mau ném ta cho bầy sói để chúng ăn tươi nuốt sống ta đi!" Đoạn Cẩm Sơ quay đầu sang chỗ khác tức giận gào thét, vành mắt tràn ngập nước mắt, nhưng nàng lại quật cường không cho nước mắt rơi xuống.

Tiếng thét này làm chấn động đám kiệu phu bên ngoài đang khiêng kiệu, chấn động cả Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền.

Về mặt Sở Văn Hách lại bình tĩnh nhìn Đoạn Cẩm Sơ, thật lâu vẫn không nói câu nào, trong ánh mắt kia, lóe ra vẻ thâm trầm mà kẻ khác không nhìn thấy được. . . . .

Ở trong đám đông ồn ào, có một ánh mắt đang ẩn nấp nhìn chăm chăm vào hướng đi của cổ kiệu. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn, Tâm Thần Rối Loạn

Editor: DIEUTU

"Nhìn nhìn! Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua mỹ nhân thái giám sao?" Sở Văn Hách nhìn quá mức chăm chú, Đoàn Cẩm Sơ lúc đầu duy trì vẻ như không nhìn thấy, năm phút sau, rốt cục chịu không nổi, đầu uốn éo, hung dữ hét to lên.

Đột nhiên, có chuyện bi kịch xảy ra!

Một tiếng hét lớn này, làm cho kiệu phu bên ngoài kính hãi, tay nâng kiệu run lên, cổ kiệu bắt đầu xóc nảy, khoảng cách giữa hai người lúc đầu chỉ cách gần một thước, vì việc này, thân mình Đoàn Cẩm Sơ trong cổ kiệu không tự chủ được trượt hẳn tới trước ——

Hai người, bốn cánh môi, không hề báo trước mà cùng áp vào chung một chỗ!

Thời gian, vào giờ khắc này đột nhiên dừng lại. . . .

Bốn mắt nhìn nhau, mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhìn trong mắt đối phương là hình ảnh chính mình, đại não trống rỗng, hoàn toàn hóa đá!

Cổ kiệu đã khôi phục vững vàng đi tiếp, mà tư thế của Sở Văn Hách cùng Đoàn Cẩm Sơ vẫn cứng ngắc, cũng không hề động đậy, nhưng tại thời điểm này, đầu óc đã muốn mất đi năng lực suy nghĩ, không hề có phản ứng gì. . . .

"Chủ tử, sắp lên cầu hình vòm, ngài ngồi cho vững."

Bên ngoài kiệu, đột nhiên vang lên tiếng của Nhiếp Phong, tâm thần hai người lập tức bừng tỉnh, cơ hồ đồng thời phát ra phản ứng, nhanh chóng nghiêng mặt qua, ngoài ý muốn đã hôn nhau!

Ánh mắt Đoàn Cẩm Sơ nhìn phía trước, tim không ngừng đập thành thịch, một cảm giác khác lạ dâng lên, lòng bàn tay nắm chặt, trên gò má, bên trong tai, đều đỏ hoe vì ngượng ngùng. . . .

Sở Văn Hách cũng xấu hổ khép kín môi, gương mặt tuần tú tràn đầy khó chịu cùng mất tự nhiên, thậm chí toàn thân nảy lên khô nóng, điều làm hắn càng cảm thấy si nhục là, chỗ bụng dưới lại chết tiệt nổi lên phản ứng, rục rịch. . . .

Lúc này, bên trong kiệu im lặng không một tiếng động, thậm chí rất yên ắng, có thể nghe được hô hấp của đối phương, tất cả âm thanh náo nhiệt âm ỷ bên ngoài cũng không che lấp được tâm tư hỗn loạn, suy nghĩ về nụ hôn vừa xảy ra, tuy rằng cả hai cũng không có tiến vào sâu hơn, chỉ là hai cánh môi đụng chạm vào nhau, cũng đã khiến trong lòng hai người bất giác nổi lên sóng lớn. . . . .

Trên gương mặt cười thoảng chút hồng hồng, thật lâu như chưa từng mất đi, Đoàn Cẩm Sơ như một thiếu nữ hoài xuân bình thường, trong lòng có chú nai con đi loạn, rất khản trương, mí mắt chớp nhẹ, trong đầu không tự chủ lần lượt nhớ lại cảm giác vừa rồi, cảm thấy dưới đáy lòng ngọt ngào kích động, nàng lại. . . . Hôn hắn?

Nhưng mà. . . . Không đúng! Buổi tối hôm đó, tại bồn tắm trong phòng của hắn, nàng đã chính mắt thấy hắn hôn môi cơ thiếp của hắn!

Đột nhiên lửa giận không lý do dâng lên, Đoàn Cẩm Sơ lập tức xoay đầu đi, hung hăng trừng Sở Văn Hách một cái, sau đó nâng tay áo lên dùng sức chà lau môi, cắn răng cảnh cáo hắn: "Không được hôn lại ta!"

"Sao?" Sở Văn Hách đầu tiên là ngẩn người, thấy Đoàn Cẩm Sơ có động tác ghét bỏ, khuôn mặt của hắn lập tức tối lại, thỉnh linh chế trụ tay nàng đang lau miệng, khẽ thấp tiếng nói trách mắng: "Ai hôn ngươi? Bồn vương còn chưa có giận chó đánh mèo với ngươi, thế mà lại bị ngươi cắn ngược một cái là sao? Tiểu Sơ Tử, ngươi dám nhào vào trên người bồn vương, còn dám phỉ lễ bồn vương, bồn vương sẽ . . . ."

Nhất thời, Sở Văn Hách hoa hoa lệ lệ ghen lời. . . .

Nửa ngày, đợi không nghe được câu tiếp theo, Đoàn Cẩm Sơ nhịn không được đã mở miệng, mắt đẹp trừng to, "Sẽ như thế nào?"

"Sẽ. . . ." Sở Văn Hách mím môi, trên mặt đầy vẻ rối rắm, nhìn Đoàn Cẩm Sơ một hồi lâu, rốt cuộc buồn bực bĩu môi: "Sẽ. . . . Không được tốt lắm!"

"Xi —— "

Một tiếng cười phun ra, Đoàn Cẩm Sơ nhin không được nghiêng người đi, cười đến run hết cả người, bên trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn tươi cười nở rộ nét kiều diễm, ngọt ngào làm say lòng người . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Hận Không Phải Là Nữ Nhân, Tập Kích Bất Ngờ!

Editor : Angelina Yang

Tuy nhiên, nghiêng người như thế, cũng là lúc vô tình nhào vào trong lòng Sở Vân Hách ...

"Tiểu Sơ Từ. . . ." Sở Vân Hách thì thầm một tiếng, cả người chợt cứng lại, con ngươi đen rừ xuống, nhìn tiểu quý nằm ở trong lòng hân đang cười to không ngớt, khóe môi cũng hơi cong lên, trong lúc bất giác hiện ra vẻ cung chiêu nhân nhậ, nhịp tim đập nhanh, một chút động tình, liền từ từ lan đến trên khuôn mặt vui cười kia. . . .

Mặc dù nàng mặc trang phục nam nhân, mặc dù nàng chỉ mặc vài thô áo ngắn, không tô son phấn, nhưng, thiên nhan tuyệt sắc kia lại như bông sen trắng vươn lên khỏi nước bùn mà không nhiễm chút bẩn. Long mày tô xanh, đôi mắt long lanh, tay trắng mịn màng, eo thon da trắng, chỉ một lần nhìn mà cười một tiếng là đủ để động lòng tâm hồn người ta. Thật có thể nói là ứng với một câu "nước biếc xuất phù dung, trang điểm thật tự nhiên"!

Ánh mắt Sở Vân Hách từ từ trở nên nóng bỏng, ngắm nhìn nàng không hề chớp mắt . Mặc dù có mâu thuẫn, do dự, mặc dù lý trí nói cho hân, tiểu quý này không chỉ có là nam nhân giống hân, mà còn là một người thái giám đã bị thiến. Tuy nhiên, giờ này khắc này, hân lại thật sự không nhắc nổi tay khỏi nàng, cứ để mặc cho chính mình phóng túng sa vào trong đó. . . .

"Tiểu Sơ Từ, tại sao. . . . Ngươi không phải là nữ nhân?" Khẽ thốt một tiếng, trong giọng nói cô đơn, che giấu vô tận than tiếc, Sở Vân Hách khép hờ đôi mắt lại.

Một câu này, làm bùng tỉnh Đoàn Cẩm Sơ. Tiếng cười bất chợt dừng lại, lúc này mới ý thức được, nàng lại thân mật nằm ở trong lòng Sở Vân Hách như vậy . Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ngượng ngùng đỏ bừng. Nàng vội vàng ngồi dậy, cũng không dám liếc hân một cái, chỉ cười khan mà nói: "Ha, ha ha, ha ha ha ha ha ha. . . . May mắn ta là thái giám!"

"Có ý gì?" Sở Vân Hách phút chốc mở mắt, cau mày hỏi.

"Bởi vì. . . ." Đoàn Cẩm Sơ khẽ cười một tiếng, cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn chăm chăm vào Sở Vân Hách . Trong lòng thì nghĩ đến lúc nàng tại Nhã Gian trong tù lâu đã từng thề, đôi bàn tay trắng như phấn dần dần xiết chặt. Ngoài miệng cười, nhưng ngầm cắn chặt răng: "Bởi vì nếu như ta là nữ nhân, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không coi trọng ngươi, một kẻ cảm thú trở mặt vô tình!"

Âm cuối lớn dần lên , vang ở bên trong kiệu một hồi âm thanh kích động

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú của Sở Vân Hách lập tức trở thành màu đỏ tía, trong đôi mắt tràn đầy vẻ tức giận. Hân nhìn chăm chú khuôn mặt tươi cười luôn luôn rực rỡ như xuân nhan kia, hận đến mức muốn tung một quyền đánh bay nàng!

Nắm tay xiết chặt lại, sau khi tức tối trọn mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ một phút đồng hồ , Sở Vân Hách cuối cùng hạ được quyết tâm, liền hít một hơi thật sâu, lạnh lẽo mở miệng nói: "Ngừng kiệu!"

Cổ kiệu nghe thấy tiếng dừng lại, Nhiếp Phong lập tức xin chỉ thị: "Chủ tử, có gì cản dận?"

"Ném Tiểu Sơ Từ xuống kiệu, đi bộ theo kiệu trở về phủ!" Sở Vân Hách vén màn kiệu lên, lạnh nhạt hạ lệnh một câu: "Trông coi cho kỹ, nếu người mà chạy mất, ta lôi các ngươi ra hỏi!"

"A? Cái gì! Ngươi. . . ."

"Vâng, chủ nhân!" Nhiếp Phong ôm quyền, sau đó đưa tay xách cổ áo Đoàn Cẩm Sơ, trực tiếp dùng hành động cắt đứt phản đối của nàng "Bịch!" một tiếng, văng theo mệnh lệnh chủ tử, hân ném nàng xuống đất!

"Ồi! Cái mông xinh của ta!" Đoàn Cẩm Sơ kêu rên một tiếng, lập tức chật vật bò lên. Còn khuôn mặt nhỏ nhắn xám ngắt, vừa đưa tay vuốt vuốt cái mông của nàng, vừa nổi trận lôi đình, "Sở Vân Hách! Ta nguyên rủa ngươi , nếu không mắc bệnh liệt dương thì xuất tinh sớm!"

"Ha ha, đi thôi!" Bên môi Sở Vân Hách chậm rãi hiện ra nụ cười, không để ý tới người nào đó đang lửa giận ngút trời. Hân buông màn kiệu xuống, chia

cách khôi tâm mắt.

Cổ kiệu lại lần nữa nhấc lên, Đoàn Cẩm Sơ thờ hớn hèn đứng bất động tại chỗ. Nhiếp Huyền đưa tay đẩy nàng một tay, nói với vẻ không vui: "Đi a, muốn chúng ta áp giải ngươi đi sao? Cũng chính là chủ tử tha cho ngươi, nếu không. . . ."

Nhiếp Huyền không thốt ra câu nói kế tiếp, nhưng Đoàn Cẩm Sơ lại có thể hiểu rõ ràng. Sau khi ở trong tửu lâu nàng đã trúng chỗ kín của Sở Vân Hách, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đã muốn giết nàng. Nếu không phải nhờ Sở Vân Hách sợ là nàng đã chết ở trong tay bọn họ. Hiện tại lại nghe được nàng nhục mạ Sở Vân Hách, trong ánh mắt hai thị vệ này nhìn nàng, đều mang theo một nét hung ác. Nếu không phải kiêng nể chủ tử của bọn họ, chỉ sợ đã một nhát kiếm chém chết nàng!

Âm thầm thở dài một hơi, Đoàn Cẩm Sơ vội chạy theo đuổi kịp cổ kiệu. Nàng vừa đi, vừa cúi đầu tính toán lung tung. . . .

Lúc này, bọn họ đã tới Nam Vô phổ. Đi qua con hẻm phía trước lại ngoặt khỏi hai ngõ nhỏ là đi ra phố có Bát Vương phủ. Mà ngã tư đầu phố này là nơi náo nhiệt nhất, đám đông chậm rãi chuyển động, người bán hàng rong đông đảo, cổ kiệu đều bị kẹt nên cứ thế mà đi về phía trước rất chậm. Nếu như nhân cơ hội này để chạy trốn, lẫn vào trong đám dân chúng, thì bốn phương hướng đều là lối chạy. . . .

Trong đầu chợt sáng ngời, Đoàn Cẩm Sơ kích động níu chặt vạt áo. Đúng vậy, hiện tại không chạy, một khi trở về Bát Vương phủ, ngày mai lại bị đưa vào cung, nàng liền vĩnh viễn không có cơ hội chạy trốn. Cho nên, trong tai họa có chuyện tốt, nàng phải nắm chắc cơ hội!

Một khi đã đưa ra quyết định, Đoàn Cẩm Sơ liền nửa cố tình nửa vô ý hướng tới đám đông người. Hơn nữa cố tình chen vô đám nữ nhân phụ nhân. Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền là nam nhân, tất nhiên không thể đi theo nàng chen chúc chung một chỗ với nữ nhân. Vì vậy, khoảng cách này liền càng lúc càng xa. Nàng âm thầm nhìn bốn phía xung quanh, sau khi nhìn chuẩn phương hướng, Đoàn Cẩm Sơ xiết chặt nắm tay, quyết đoán tung hai chân chạy ra ngoài. . . .

Tuy nhiên, cũng không có ai ngờ tới, ở trong âm thầm, một đôi mắt như bóng với hình đang nhìn thật kĩ Đoàn Cẩm Sơ. Trong mắt lóe ra là những tia khát máu như ma quỷ, có thể thay được bỏ được tàn nhẫn!

"Vù. . . ."

Một mũi tên xé gió bay ra, lấy tốc độ nhanh như chớp bắn về phía bóng người đang hấp tấp chạy kia. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Một Màn Nguy Hiểm, Chạy Trốn Dưới Mũi Tên

Mũi tên ngắn kia từ trên trời cao bắn xuống, nhanh như tia chớp, mà lại im lặng không tiếng động, mục tiêu nhắm thẳng vào mặt Đoàn Cẩm Sơ!

Ở bốn phía, dân chúng vẫn đông đúc như cũ, tiếng hét rao hàng vẫn không ngừng, trong lúc náo nhiệt vui mừng, không ai chú ý tới, một cặp lợi đao đã lặng lẽ đuổi về phía bóng dáng đang vội vàng chạy trốn trong đám người kia!

"Tiểu Sơ Tử!"

Nhiếp Phong bảo vệ cổ kiệu, Nhiếp Huyền vốn là đang chú ý Đoàn Cẩm Sơ, ai ngờ, lúc Đoàn Cẩm Sơ chen vào trong đám nữ nhân lại chạy trốn, thứ nhất hẳn sẽ gặp phiền phức nếu như chen theo, thứ hai hẳn căn bản không nghĩ tới là nàng có chủ ý chạy trốn, cho nên nhất thời buông lỏng cảnh giác, đến khi phát hiện nàng từ đi biến thành chạy, hơn nữa còn là chạy ngược về hướng đến Bát vương phủ, lập tức hô to một tiếng, nâng kiếm chạy theo!

Mà Sở Vân Hách trong kiệu, mặc dù người đang trong kiệu, nhưng tâm lại đặt trên người Đoàn Cẩm Sơ, chỉ sợ nàng sẽ chạy nữa, hẳn vẫn vén màn kiệu bên cạnh để nhìn nàng, liếc thấy nàng đang chen chúc trong đám người, hẳn chỉ cần suy nghĩ một chút liền biết nàng muốn làm cái gì, trên khuôn mặt tuấn tú hiện ra nụ cười hài hước, nếu nàng có thể ở dưới mắt hắn chạy trốn, hẳn sẽ không mang họ Sở! die,n; da.nlze.qy;do/n

Đột nhiên, âm thanh của mũi tên đang bay truyền vào trong tai, Sở Vân Hách lập tức vén màn kiệu trước mặt lên ngược mắt nhìn, vừa nhìn, sắc mặt đột nhiên biến đổi, không còn kịp suy nghĩ cái gì nữa, thân thể thon gầy từ trong kiệu lộ ra, dùng khinh công trác tuyệt bay về phía Đoàn Cẩm Sơ!

Lần cả kinh này, Nhiếp Phong chỉ ngốc lăng ra một giây liền đứng lên!

Mà sau khi Nhiếp Huyền đuổi theo mấy bước, con người sắc bén đột nhiên thấy giữa không trung có một mũi tên ngắn màu đen đang bay, mũi chân vội vàng điểm một cái, xẹt qua đỉnh đầu của người dân, đồng thời, xuất kiếm ra, tấn công ám tiễn kia!

Nhưng, so với bọn hắn Sở Vân Hách nhanh chân hơn, bởi vì chỉ còn một tấc nữa là mũi tên ấy bay vào mặt Đoàn Cẩm Sơ!

Mà Đoàn Cẩm Sơ cảm thấy trước mặt có tiếng gió kéo tới, theo bản năng ngẩng đầu nhìn, lập tức, ngã ra một chỗ, cũng không động đậy tránh né, chỉ trợn tròn mắt, hoàn toàn hóa đá!

“Tiểu Sơ Tử!”

Một tiếng thét vang lên, mắt thấy có thể tránh né, nhưng Sở Văn Hách dưới tình huống cấp bách, trong tay lại không có vũ khí, đành phải giơ cánh tay trái lên nghênh đón ám tiễn, đồng thời cánh tay phải nhanh chóng ôm lấy Đoàn Cẩm Sơ vào lòng, âm thanh lưỡi dao sắc bén đâm vào cơ thể vang lên bên tai, Đoàn Cẩm Sơ nghe thấy nam nhân bên cạnh rên lên một tiếng, rồi sau đó ôm nàng tất tốc lui về bên kiệu, hô lớn: “Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền lui về, chớ đuổi theo địch!”

“Có thích khách!”

Đột nhiên xôn xao như thế này, khiến dân chúng hoảng sợ, mới vừa rồi nhìn thấy ám tiễn, rồi giật mình hô to một tiếng, sau đó chạy trốn xung quanh, nhát thời, trên đường trở nên hỗn loạn!

Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền dùng khinh công quay trở về, chân vừa chạm đất, liền lo lắng hỏi: “Chủ tử, ngài như thế nào rồi? Nô tài nhìn thấy ngài lấy cánh tay ngăn ám tiễn kia!”

“Không có việc gì!” Sở Văn Hách đem cánh tay trái để ra sau lưng, sắc mặt không thay đổi trả lời một câu, sau đó liếc nhìn kiệu phu đang run cầm cập, lạnh lùng nói: “Nhanh chóng khởi kiệu trở về phủ!” dieendaanleequyydoonn

“Dạ, vương gia!”

Kiệu phu hoàn hồn, lập tức để cỗ kiệu xuống, đỡ Sở Văn Hách lên kiệu, lúc hán lên kiệu thì đồng thời kéo Đoàn Cẩm Sơ vẫn còn đang thờ người ra ở một bên, trầm giọng nói: “Cùng lên kiệu!”

“Ách, a.” Đoàn Cẩm Sơ ngốc lảng đáp lại một tiếng, liền bị Nhiếp Huyền tức giận nhét vào kiệu, sau đó để màn kiệu xuống, sắc mặt như hàn băng vạn năm, quát: “Khởi kiệu! Nâng lên vững một chút!”

Nhiếp Phong cũng là gương mặt lạnh lùng tức giận, tay nắm chuôi kiếm trên lưng đến mức cả gân xanh cũng nổi lên, cùng Nhiếp Huyền liếc mắt nhìn nhau, Nhiếp Huyền bảo hộ ở trước kiệu, Nhiếp Phong bảo hộ ở phía sau, một trước một sau bảo vệ.

Mới vừa rồi, lúc Sở Văn Hách xoay người ngồi vào cỗ kiệu, bọn họ nhìn thấy rõ ràng, nơi cánh tay trái dưới vai ba tác của Sở Văn Hách, ám tiễn kia cắm ở phía trên, tay áo màu trắng đã bị máu nhuộm dần thành màu đỏ, nhìn thấy rất là ghê!

Hai người âm thầm cắn răng, lại là thái giám đáng chết này! Mê hoặc chủ tử dung túng cung chiêu hấn thì thôi, vậy mà còn dám mê hoặc chủ tử lấy tính mạng quý giá ra đỡ mũi tên cho hấn! Không biết bên trên mũi tên này có độc hay không, nếu như chủ tử có việc không may xảy ra, nếu như. . . . . Đáng chết! Bọn họ hộ chủ bất lực, thật là đáng chết! Cái tên thái giám chết bầm kia càng đáng chết hơn!

Bên trong kiệu, con người Sở Văn Hách khép hờ, âm thầm điều khí nội lực một lát, sau đó đưa tay phải tới điểm vào huyệt đạo vết thương, để tránh mất máu quá nhiều, hấn liếc mắt nhìn, đó là Nhạn Linh* tiễn, sở dĩ gọi là Nhạn Linh tiễn bởi vì mũi tên có thân ngắn nhỏ, dùng nhiều cho ám khí, mũi tên này bắn tới mục tiêu rất rõ ràng, chính là có ý giết chết Tiểu Sơ Tử, là vì cái gì? Là báo thù hay là có nguyên nhân khác? Có thể trùng hợp động thủ ngay sau khi hấn đuổi Tiểu Sơ Tử xuống kiệu như thế, xem ra người này vẫn một mực theo dõi bọn hấn, chẳng qua là trên đường nhiều người, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cũng không phát hiện ra, tên hung thủ này đến tột cùng là người nào? Tiểu Sơ Tử chỉ là một thái giám, có thể cùng người nào kết thù hận đây? die,nd.a\l,equ,ydo/n

(*Nhạn Linh: chim nhạn)

Trong lòng Đoàn Cẩm Sơ co rút lại, sắc mặt tái nhợt vẫn chưa trở lại bình thường, nàng vẫn còn sợ hãi, thân thể không tự chủ được mà run rẩy, vẻ mặt ngốc trẻ, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại màn nguy hiểm vừa rồi, một suy nghĩ hiện ra, mũi tên kia là bắn về phía nàng, mà nàng bây giờ có thể bình yên vô sự bởi vì Sở Văn Hách đột nhiên chạy tới cứu nàng!

Hắn cứu nàng, vậy hấn đây? Mới vừa rồi ở cạnh kiệu, hình như nàng nghe ai nói là hấn dùng cánh tay ngăn cản mũi tên. . . . .

Ngăn cản mũi tên!

Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên thức tỉnh, vội vàng xoay đầu qua, chỉ thấy hấn đang tập trung suy nghĩ cái gì đó, vẻ mặt chuyên chú, chỉ là sắc mặt kia. . . . . Trong lòng, đột nhiên giống như bị kim châm, vành mắt của Đoàn Cẩm Sơ lập tức đỏ hoe, giọng mang nghẹn ngào hỏi: “Tại sao ngài lại cứu ta? Tại sao?”

“Tiểu Sơ Tử!” Sở Văn Hách hoàn hồn, bình tĩnh nhìn Đoàn Cẩm Sơ, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Khóc cái gì? Ngươi là thái giám, cũng là nửa nam nhân, nam nhân không dễ dàng rơi lệ a!”

“Ô ô. . . . .” Sở Văn Hách không nói thì thôi, vừa nói Đoàn Cẩm Sơ liền không nhịn được khóc ra tiếng, nàng đỡ hấn ngồi dựa vào người nàng, sau đó cầm cánh tay phải của hấn cẩn thận kiểm tra, mơ hồ không rõ hỏi: “Ngươi bị thương phải không? Mũi tên kia bắn tới trên người của ngươi sao? Ở nơi nào ở nơi nào a?”

“Xuy!” Sở Văn Hách làm động tác chó lên tiếng, đè thấp giọng nói xuống: “Tiểu Sơ Tử, ngàn vạn lần đừng lộ ra, không được nói bất kỳ ai nghe chuyện

hôm nay, nhớ kỹ chưa?”

“Tại, tại sao vậy?” Đoàn Cẩm Sơ thút thít hỏi.

“Không thể đánh rấn động cỏ*, hiện tại không biết là ai âm thầm bắn tên trộm muốn giết ngươi, cho nên, sau này ngươi phải lấy cẩn thận làm đầu, bốn vương sẽ âm thầm tra rõ ràng.” Sở Vân Hách giải thích đơn giản.

(*Thành ngữ “Đả thảo kinh xà”, có thể được dịch là “đánh cỏ động rắn”, có xuất xứ từ mẩu chuyện trên. Câu chuyện được trích từ “Nam Đường cận sự”, một tác phẩm được biên soạn bởi Trịnh Văn Bảo (953–1003) vào triều nhà Tống.

Ngày nay, câu thành ngữ được sử dụng để miêu tả một hành động không kín kẽ cẩn mật, để cho người ta phòng bị. Nó cũng có nghĩa là hành động hấp tấp, khiến địch thủ cảnh giác.)

“A a, vậy rốt cuộc ngươi có bị thương không? Vết thương ở chỗ nào a, để ta xem nào.” Đoàn Cẩm Sơ không suy nghĩ nhiều, chỉ nóng lòng muốn biết hân có bình yên hay không, sau khi biết được cánh tay phải của hân vô sự, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào cánh tay trái của hân.

“Không có bị thương, bốn vương rất tốt, ngươi không cần phải lo lắng.” Sở Vân Hách lắc đầu, giọng điệu ôn hòa nói, để tránh Đoàn Cẩm Sơ nhìn đến vết thương, vừa lên kiệu hân đã đem cánh tay trái giấu vào trong góc tối, rồi ngồi bên cạnh dùng thân thể chặn tầm mắt Đoàn Cẩm Sơ lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Ta Là Nam Nhân Bình Thường, Chỉ Thích Cô Nương A!

Editor: DIEUTU

Beta: copy

"Thật sự sao?" Đoàn Cẩm Sơ ngược khuôn mặt đầm nước lên, nhìn thấy Sở Vân Hách đang cười nhạt, thút thít nói: "Thật sự... thật sự không có bị thương sao?"

Sở Vân Hách gật gật đầu, "Ừ."

"Vậy tại sao sắc mặt của ngươi nhợt nhạt như vậy? Mũi tên lúc nãy bắn đi đâu?" Đoàn Cẩm Sơ không tin hỏi tiếp.

"Bốn vương còn chưa hết bệnh, sắc mặt đương nhiên khó coi, mặc kệ mũi tên kia bắn đi đâu, tóm lại không có bắn vào trên người ngươi thì tốt rồi. Tiểu Sơ Tử, đừng nghĩ nhiều nữa, mau hồi phủ, ngươi nên nghỉ ngơi một chút." Sở Vân Hách mỉm cười, giọng nói dĩ nhiên vô cùng dịu dàng.

Nhưng, lời nói vừa dứt, thì đồng thời ngón tay phải của hân cũng điểm vào huyệt đạo của Đoàn Cẩm Sơ, nàng liền nhắm mắt ngủ mê man.

Sở Vân Hách thở phào nhẹ nhõm, đưa Đoàn Cẩm Sơ tựa vào một bên cổ kiệu, còn hân thì nhanh chóng tháo y bào ra, kéo xuống một mớ vải dày, mắt nhìn kỹ mũi tên Nhạn Linh kia, cắn răng một cái, tay dùng hết sức rút ra, máu phun ra tung tóe, bởi vì hân điểm huyệt để cầm máu lại, cho nên máu bắn ra cũng không có bao nhiêu, lại đem mảnh vải dày buộc chặt vết thương, khi làm xong trên trán mồ hôi đã chảy ra ướt đầm.

"Nhiếp Phong, mau mời Toàn Cơ tiên sinh nhập phủ!"

Từ bên trong kiệu truyền ra tiếng nói trầm trầm khàn khàn (bị thương, giọng nói đè nén sự đau đớn) của Sở Vân Hách, Nhiếp Phong chấn động, nắm chặt nắm tay, lập tức trả lời: "Dạ, nô tài đi ngay!"

Cổ kiệu được khiêng thẳng vào Bát Vương phủ, đến Dự viên mới dừng lại, Tiểu Xuyên Tử, Nghiêm Du, Cẩn nhi, Huệ nhi, Tân Lan, Y Nhân đã sớm ra đón, cùng nhóm thủ vệ của Dự viên quỳ gối cung hô, "Cung nghênh Vương gia hồi phủ!"

Nhiếp Huyền nhắc mình kiệu lên, mặt Sở Vân Hách hơi tối ra hiệu, Nhiếp Huyền hiểu rõ chủ tử hân bị thương cánh tay trái, liền dùng thân đỡ chỗ Sở Vân Hách bị thương, dìu hân đi về hướng phòng bên trong.

"Tiểu Xuyên Tử, đưa Tiểu Sơ Tử tới phòng của ngươi nghỉ ngơi." Sở Vân Hách vừa đi vừa ra lệnh phân phó.

Nghe vậy, các gia nhân đang quỳ dưới đất lấp bắp kinh hãi, Tiểu Sơ Tử làm sao đã trở lại rồi?

Tiểu Xuyên Từ chưa định thần, nhìn quanh hai bên, không thấy qua bóng người của Tiểu Sơ Từ, muốn nhanh miệng hỏi, nhưng dường như nhận ra điều gì, ánh mắt nhìn hướng về phía cổ kiệu, sau đó đáp lời: "Dạ, chủ tử!"

Hoàng hôn, mặt trời dần hạ xuống, áng mây đỏ đậm phía chân trời giống như lá rụng rơi xuống trên mặt đá lát sân trong Dự viên, ánh chiều tà một màu quất hồng (màu cam) tịch dương ánh chiều tà kia nhất long trần bị sắc quang mang khuynh sắc nhĩ hạ, kia là một mảnh vườn hoa oải hương làm tăng thêm một phần sắc thái mộng ảo mông lung.

Trong phòng nghỉ, tĩnh lặng không một tiếng động.

Nhiếp Phong, Nhiếp Huyền đứng ở bên giường, vẻ mặt căng thẳng, lông mày và lông mi run rẩy nhẹ nhẹ, tỏ rõ sự khẩn trương trong lòng, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm vào đôi tay bận rộn của Gia Cát Toàn Cơ, hai bàn tay nắm chặt!

Sở Vân Hách nằm dựa trên tấm đệm mềm, thần sắc đạm mạc nhìn chăm chăm một chỗ, đôi mày chau lại và ánh mắt âm u, sâu không thấy đáy, làm cho người khác không thể suy đoán ra cảm xúc giờ phút này của hắn.

"Vương gia, ta sẽ bôi thuốc, đây là kim sang được tốt nhất, hiệu quả rất mau, nhưng mà sẽ có chút đau, ngươi phải cố gắng chịu đựng!" Gia Cát Toàn Cơ ngược mắt, nhẹ giọng nói.

"Được rồi, làm mau một chút."

"Được!"

Chiếc bình sứ trắng được mở ra, Gia Cát Toàn Cơ mang thuốc bột màu vàng rắc đều vào miệng vết thương trên cánh tay trái của Sở Vân Hách, Sở Vân Hách mày đen chau lại, không than một tiếng nào, bàn tay nắm chặt đệm giường dưới thân.

Bôi thuốc xong, Gia Cát Toàn Cơ dùng băng gạc băng bó kỹ, nhìn Sở Vân Hách, nói: "Vương gia, trên mũi tên này tuy rằng không có độc, nhưng cũng sẽ làm tổn thương xương cốt, cho nên muốn khỏi hẳn, phải tĩnh dưỡng ít nhất nửa tháng, không thể đựng nước, không thể ăn đồ chua cay, một ngày thay thuốc một lần."

"Được, bần vương sẽ nhớ kỹ." Sở Vân Hách gật đầu giọng thản nhiên.

"Tiện đây ta sẽ chẩn lại mạch cho ngươi." Gia Cát Toàn Cơ nhẹ nhàng chậm chạp cười một tiếng, tiếp tục xem mạch cho Sở Vân Hách, ngừng một chút nhíu mi nói: "Bệnh thương hàn còn chưa khỏi hẳn, Vương gia, ngươi không uống thuốc sao?"

"Sở Vân Hách chần chờ một lúc, không định trả lời, nhưng ánh mắt của Gia Cát Toàn Cơ vẫn chăm chú nhìn hắn không buông, hắn đành phải xấu hổ nói thật: "Toàn Cơ, ngươi biết bần vương không thích uống thuốc, lần này, miễn cưỡng cũng uống được vài thang."

Gia Cát Toàn Cơ không nói gì, bực mình nhìn Sở Vân Hách, trầm mặc thật lâu, sau nhin không được nhịn nữa nói: "Sinh bệnh như vậy mà ngươi nói không thích uống thuốc thì có thể không uống được sao? Thân mình của ngươi chính là làm bằng sắt hay sao, nếu không cố gắng cũng sẽ không khỏe lại được!"

"Toàn Cơ!" Sở Vân Hách khước miệng co rúm, môi mím chặt: "Chuyện bần vương bị thương hôm nay, tuyệt đối không thể lan truyền đi ra ngoài, điểm ấy hẳn là ngươi biết, về phần thuốc, ta nhất định uống, ngươi đừng quá lo lắng."

"Ta đương nhiên biết, nếu không thì người đến xem vết thương cho ngươi sẽ là Thái y chứ không phải ta!" Gia Cát Toàn Cơ bắt mắt bấu môi, ngao ngễ hỏi Nhiếp Huyền: "Vương gia làm sao có thể bị thương như vậy?"

"Toàn Cơ tiên sinh, buổi chiều..."

"Câm miệng!"

Nhiếp Huyền vừa mở miệng, Sở Vân Hách liền lạnh mặt chặn lại, đồng thời ra lệnh: "Nhiếp Phong, Nhiếp Huyền, truyền lệnh bần vương, kêu Tiểu Xuyên Từ đem bữa trưa vào phòng cho Tiểu Sơ Từ, sai người có thân thủ tốt âm thầm bảo hộ hắn, bần vương không muốn hắn có chuyện, hiểu chưa?"

"Chủ tử!" Nhiếp Phong, Nhiếp Huyền ngăn người, thấy ánh mắt lạnh kia vội vàng nhìn xuống, cúi đầu cứng ngắc, "Dạ, nô tài tuân mệnh!"

Lúc hai người sắp rời khỏi thì dường như Sở Vân Hách lại nhớ ra chuyện gì, nét mặt lạnh nhạt ra lệnh: "Còn nữa, nếu Tiểu Sơ Từ đến Dự viên, ngăn lại, bần vương không muốn gặp hắn!"

"Dạ, chủ tử! Nô tài cáo lui!"

Hai người nghe vậy, trên mặt lại lập tức vui vẻ, lần này trong thanh âm trả lời có thể nghe ra rất hân hoan, sau đó nhìn nhau, lui đi ra ngoài.

"Tiểu Sơ Từ?" Gia Cát Toàn Cơ trước mắt nghi hoặc nhìn về phía Sở Vân Hách, một lời trúng đích hỏi: "Vương gia, việc ngươi bị thương cùng người này có liên quan sao?"

Sở Vân Hách liếc nhìn hắn một cái, một môi nhắm hai mắt lại nói: "Đúng vậy, Tiểu Sơ Từ là một tên thái giám mười bảy tuổi, mũi tên kia là bắn về phía hắn, bần vương thay hắn cản lại."

"Cái gì?" Gia Cát Toàn Cơ ngẩn người, kinh ngạc mở to mắt, "Vương gia vì một tên thái giám mà đồ tên? Việc này có khó tin quá không!"

"Ừm, đích xác là khó có thể tin được, nguyên nhân này, thật ra bản vương cũng không rõ ràng lắm." Sở Văn Hách buồn bực bấm tay xoa giữa tâm mi, mắt nhắm lại rồi mở ra, nhìn về phía Gia Cát Toàn Cơ, cau mày, "Toàn Cơ, bản vương cùng ngươi quen biết nhiều năm, tình cảm như huynh đệ, nên cũng sẽ không dấu ngươi, đầu xuân thì ngươi từng nói, bản vương tướng mạo năm nay sẽ mệnh phạm đào hoa, nhưng lần này đào hoa không xuất hiện, bản vương lại cảm thấy là mệnh phạm thái giám!"

"....." Gia Cát Toàn Cơ như trúng ngũ lời oanh đình, im lặng một lúc, rồi tròn tròn trông mắt hỏi:

"Làm sao có thể được? Ta xem tướng nhất định chuẩn, Vương gia, ngươi đừng nói cho ta, ngươi thích cái tên thái giám kia nha? Đào hoa của ngươi khẳng định sẽ xuất hiện, ngươi đừng vội, chúng ta là nam nhân bình thường, thích cô nương, không thể thích một tên thái giám đâu!"

"Bản vương biết, nhưng là..." Sở Văn Hách vạn phần rối rắm cùng buồn bực, chân mày càng cau lại. "Toàn Cơ, ngươi không biết, tên thái giám kia tướng mạo có thể so với Phan An, người xinh đẹp hoạt bát hài hước, rất ngạo khí, rất to gan, hành động, lời nói rất thú vị, khắp người như ẩn chứa một cỗ linh khí, làm cho ta không kim lòng được bị hấp dẫn, tuy rằng lý trí rất rõ ràng, chỉ là trong lòng luôn không tự chủ được."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Nhiếp Huyền Sinh Sát Tính, Nghi Nàng Là Yêu Nghiệt

beta: Tinh Tinh

Cả Bát vương phủ, trừ kiệu phu, quân gia cùng Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền ra, chỉ có tứ đại nha hoàn ở Dự Viên và Tiểu Xuyên Từ biết Sở Văn Hách bị thương, dưới mệnh lệnh của Sở Văn Hách, tin tức đã được phong tỏa, không có một chữ truyền ra ngoài.

Từ trước đến nay lòng dạ của chủ tử sâu không lường được, cho nên, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền mặc dù biết hẳn bị thương là do cứu Tiểu Sơ Từ, nhưng lại không biết tại sao hẳn lại phong tỏa tin tức.

Thời điểm hai người đi vào gian phòng Tiểu Xuyên Từ, Đoàn Cẩm Sơ đang ngồi ở trước bàn nhàn nhã ăn cơm tối, sau nửa canh giờ trở về phủ huyết đạo tự động giải. Vừa mở mắt, Tiểu Xuyên Từ gọi nàng đứng lên ăn cơm, cho nên, nàng cũng không có hỏi cái gì, cộng thêm đang đói bụng, liền không chút khách khí ăn.

Lúc này, nhìn thấy Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đứng ở trước bàn nhìn chăm chăm, trong lòng nàng không khỏi run sợ, dùng sức nuốt xuống canh trong miệng, thận trọng hỏi: "Hai vị Nhiếp đại ca, có chuyện gì không?"

"Tiểu Sơ Từ, ngươi là yêu nghiệt trên trời rớt xuống sao?" Mặt Nhiếp Huyền đen lại, mày kiếm nâng lên, trong đôi mắt là từng trợn lạnh lẽo, làm người ta không rét mà run.

Đoàn Cẩm Sơ không nhịn được sợ run cả người, sau đó tròn to hai mắt, "Cái... cái gì? Ta là yêu nghiệt? Tại sao nói ta là yêu nghiệt!"

"Ngươi không phải yêu nghiệt thì là cái gì? Một thái giám bắt nam bắt nữ, khắp nơi quyến rũ người, ta cảnh cáo ngươi, ngươi còn dám mê hoặc chủ tử, ta giết chết ngươi!" Nhiếp Huyền có chút kích động, một cái tát vỗ vào trên bàn, bát đĩa cái đĩa chấn động bang bang.

"Nhiếp Huyền!" Nhiếp Phong tỉnh tỉnh tương đối trầm ổn một chút, vội vàng quát Nhiếp Huyền, "Ngươi làm cái gì?"

Về mặt Đoàn Cẩm Sơ mê mang, lông mi khẽ chớp, bất mãn chất vấn: "Tại sao ta thành quyến rũ người rồi? Tại sao ta thành mê hoặc chủ tử ngươi rồi? Hẳn muốn kéo ta đi ra ngoài cho chó ăn rồi, nơi nào chịu ta mê hoặc?"

"Chẳng biết xấu hổ!" Nhiếp Huyền vừa nghe liền giận thêm, ngay lập tức rút trường kiếm trong tay ra, chỉ vào cổ họng Đoàn Cẩm Sơ: "Ta hiện tại liền giết chết ngươi, tránh cho chủ tử bởi vì ngươi mà bị mất mạng!"

"Nhiếp Huyền!" Nhiếp Phong cả kinh, chưa kịp ngăn cản, kiếm trong tay Nhiếp Huyền đã nhanh chóng tiến tới gần ——

"A ——"

Theo bản năng phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, Đoàn Cẩm Sơ nhất thời bị sợ mất ba hồn bảy vía, hàn quang lóe lên sáng ngời, cái khó ló cái khôn, nàng hướng cửa hô to một tiếng, "Bát Đại gia, người đã đến rồi mau cứu ta!"

Một câu này làm Nhiếp Huyền kinh ngạc, vội vàng dùng kiếm quay đầu nhìn lại, mà Đoàn Cẩm Sơ thừa dịp dùng sức đánh Nhiếp Huyền, đồng thời nhanh chóng chạy ra cửa. Nhiếp Huyền phát hiện bị lừa, nghiêng người né tránh được chén bát tập kích, khi nhìn lại Đoàn Cẩm Sơ đã chạy ra bên ngoài sân nhỏ, và lại vừa chạy vừa hô to, "Nhiếp Huyền muốn giết người a! Nhiếp Huyền muốn giết người a! Bát Đại gia! Bát Đại gia!"

"Thái giám đáng chết!" Nhiếp Huyền giận dữ, muốn đuổi theo đi ra ngoài, Nhiếp Phong kéo hắn lại, "Người dừng lại! Người làm gì đấy, người giết thái giám này là muốn chủ tử ban cho người cái chết sao?"

"Đại ca, chỉ cần có thể xoay chuyển chủ tử, chủ tử cho dù giết chết ta, ta cũng cam tâm tình nguyện!" Nhiếp Huyền cắn chặt hàm răng, một bộ muốn chết không hối từ.

Nhiếp Phong chần chờ không chắc chắn nhủ mảy, nhẹ giọng nói: "Nhiếp Huyền, thật ra thì ta cũng nghĩ diệt trừ thái giám kia, chủ tử tuy nói không thấy hắn, chỉ cần cẩn thận suy nghĩ một chút, chủ tử không muốn làm cho hắn biết chuyện mình bị thương, hôm nay vì cứu hắn mà ngay cả tánh mạng cũng không để ý, ngày khác còn không biết xảy ra chuyện gì! Chủ tử là nam nhân, sao có thể động tình với một thái giám đây? Nếu không phải động tình, ta càng nhìn càng thấy không đúng, hơn nữa hôm nay bên trong kiệu, người có nghe hay không? Thái giám kia nói một câu "Không cho hôn lại ta", đây là ý gì? Ngày chẳng phải là. . . . . Thích nam sắc, đoạn tay áo chỉ phích sao?"

Nhiếp Huyền càng nghe mặt càng đen, "Đúng vậy, ta cũng nghe được, đây là thế nào? Thực ra chủ tử không phải như vậy, bình thường hắn rất cứng chiều cơ thiếp a! Tại sao kể từ khi thái giám này tới, cùng Lưu Ly cô nương thị tẩm một lần, lại không có gần gũi sắc nữa rồi? Không đúng, chủ tử khẳng định không đúng, đại ca, chúng ta không thể để cho chủ tử tiếp tục sai càng thêm sai a! Chủ tử còn không có con cháu, cứ tiếp tục đi xuống như vậy, ai biết về sau. . . . . Về sau còn xảy ra chuyện lớn gì!"

"Nhiếp Huyền, không bằng như vậy. . . . ." Nhiếp Phong ghé vào lỗ tai Nhiếp Huyền, một hồi nói nhỏ.

Nhiếp Huyền nghe được gật đầu, vẻ mặt vui mừng, "Ừ, cứ làm như thế."

Tiểu Xuyên Từ bưng thức ăn tới, sau đó đi đến Dự Viên, chờ Sở Vân Hách dùng bữa, lại hầu hạ hắn ngủ, sau đó mới lặng lẽ thối lui ra khỏi gian phòng, phụng mệnh trở về làm bạn với Tiểu Sơ Từ.

Vậy mà, mới đi ra khỏi Dự Viên, liền nghe xa xa có tiếng quát tháo truyền đến, Tiểu Xuyên Từ ngẩn người, nghĩ tới không thể quấy rầy Sở Vân Hách, nhanh chóng chạy đi ngăn cản, đợi chạy tới bên dòng suối Bích Liễu, lại thấy Đoàn Cẩm Sơ thờ hồn hên ngồi trên đất, đứng phía sau là thị vệ vương phủ, thần sắc rất là rối rắm cùng hỗn loạn.

"Tiểu Sơ Từ!" Tiểu Xuyên Từ kêu một tiếng, đứng trước mặt Đoàn Cẩm Sơ, không hiểu hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Người dùng cơm xong rồi sao?"

"A, Tiểu Xuyên Từ, Bát Đại gia đâu? Ta muốn gặp hắn, ta muốn tố cáo!" Đoàn Cẩm Sơ thờ hồn hên, đứt quãng mà hỏi.

"Tố cáo?" Tiểu Xuyên Từ giật mình há to miệng, ngẩng đầu nhìn một cái thị vệ, lại cúi người xuống kéo Đoàn Cẩm Sơ đứng lên, nhỏ giọng hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người làm gì muốn tố cáo? Bọn thị vệ khi dễ người sao?"

"Không chỉ khi dễ, tên khốn Nhiếp Huyền kia còn muốn giết ta, ta, ta phải tìm chủ tử các người nói chuyện!" Đoàn Cẩm Sơ nói xong, nhắc chân muốn đi tới Dự Viên, Tiểu Xuyên Từ thấy thế, vội vàng kéo nàng nói: "Chủ tử ngủ rồi, người đừng đi."

"Sao? Hắn ngủ quan trọng, hay là ta khó giữ được cái mạng nhỏ này quan trọng?" Đoàn Cẩm Sơ trừng mắt, lửa giận nhất thời tràn ra ra, "Hắn có ý tứ gì? Để cho ta cùng hắn trở về vương phủ, lại kém một chút để cho ta táng mệnh nơi này, Nhiếp Huyền muốn giết ta là ta phải hiến dâng tính mạng, phải hay không?"

"Tiểu Sơ Từ, sao người có thể ngậm máu phun người hiểu làm chủ tử? Chủ tử nếu có ý lấy tính mạng người, còn có thể để cho ta công người trở về phòng, lại bưng cơm cho người sao? Chủ tử là người phương nào? Hắn muốn cái nô tài nào chết, chỉ cần một câu nói, còn dùng nhiều sức như vậy sao? Ta xem đầu người thật hồ đồ rồi!" Tiểu Xuyên Từ vừa nghe, tức giận chết, không khỏi chửi ầm lên.

Đoàn Cẩm Sơ bị chửi nhất thời tìm không ra nam bắc, lông mi nhăn lại: "Thật? Thật không phải chủ tử người muốn giết ta sao?"

"Nói nhảm! Không tin người đi hỏi chủ tử!" Tiểu Xuyên Từ trợn mắt, rồi lại đột nhiên nhớ ra Sở Vân ra lệnh, vội lắc đầu nói: "Người đừng đi Dự Viên tìm chủ tử, hôm nay chủ tử rất mệt mỏi, không muốn gặp người, đã phân phó để cho người ở trong phòng ta nghỉ ngơi, người trước trở về đi thôi, ta đi bẩm báo chủ tử."

"Ách, hắn làm gì không muốn gặp ta?" Đoàn Cẩm Sơ bủi môi, gương mặt không vui, "Không muốn gặp ta liền thôi, ta còn không muốn thấy hắn đâu, nếu không phải vì cái mạng nhỏ của ta, ta. . . . . Đứng rồi, ta không thể trở về a, ngộ nhờ Nhiếp Huyền kia còn chờ ở trong phòng thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Mất Tích Lúc Nửa Đêm, Bát Gia Tức Giận

"Vây. . . . ." Tiểu Xuyên Từ nhất thời cũng không có chủ ý, nghe Tiểu Sơ Từ nói như vậy, dường như Nhiếp Huyền thật sự muốn giết nàng, nhưng mà, lúc này hẳn lại không dám để cho nàng đi Dự Viên, huống chi chủ tử đã giao phó. . . . . Suy tư do dự thật lâu, Tiểu Xuyên Từ nghĩ ra một phương pháp xử lý, "Tiểu Sơ Từ, người cùng bọn họ đi theo ta, các người chờ ở bên ngoài Dự Viên, ta đi vào bẩm báo chủ tử."

"Được!" Đoàn Cẩm Sơ gật đầu tán đồng gật đầu.

Chờ ở bên ngoài Dự Viên, liếc mắt nhìn sắc trời đã trở nên mờ mịt, đèn lồng trên hành lang đã đốt sáng, ánh trăng như lưỡi liềm cũng đã cao, trong thiên địa, đã tràn đầy mịt mịt.

Trong phòng, Sở Văn Hách trong lúc ngủ có cảm giác khác thường, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy Tiểu Xuyên Từ vẻ mặt rối rắm đang đứng bên giường, nhàn nhạt hỏi:"Có chuyện gì sao?"

"Bẩm chủ tử, Tiểu Sơ Từ ở bên ngoài Dự Viên, hẳn nói thị vệ Nhiếp Huyền muốn giết hắn, hắn muốn gặp chủ tử, nô tài ngăn hắn lại rồi." Tiểu Xuyên Từ nhẹ nói.

"Nhiếp Huyền?" Sở Văn Hách chau lông mày, dừng lại một chút, nói: "Truyền lệnh Bồn vương, Nhiếp Huyền tối nay trực Dự Viên, không được đến gần Tiểu Sơ Từ một bước, nếu dám vi phạm, đưa đầu tới gặp!"

"Dạ, chủ tử!" Tiểu Xuyên Từ hành lễ thối lui.

Đoàn Cẩm Sơ nghe Tiểu Xuyên Từ chuyển cáo lời của Sở Văn Hách, trong lòng rất đặc ý, chỉ cần xác nhận không phải là Sở Văn Hách muốn giết nàng, hơn nữa bảo đảm cái mạng nhỏ của nàng sẽ không bị vứt bỏ, nàng sẽ hài lòng đi theo Tiểu Xuyên Từ đi về phòng.

Nhưng mà, tất cả chuyện trong tương lai sẽ không dự liệu trước được!

Ban đêm, bóng người áo đen dùng khăn công thần không biết quý không hay ẩn vào chỗ ở của hạ nhân, mặt che khăn đen, hai mắt tìm được một gian phòng, nhanh như chớp cửa mở phân nửa cửa sổ ra lách người đi vào, đèn lửa trong tay sáng lên, thấy rõ gương mặt ngủ ở vị trí bên phải dựa vào tường, trong mũi hờ hững một tiếng, ra tay điểm huyết đạo của nàng, sau đó chặn ngang ôm lấy thân thể nhẹ nhàng của nàng, kẹp ở dưới nách rồi từ cửa sổ nhảy ra, biến mất vào sâu trong bóng đêm.

Ánh trăng vẫn treo trên cao như cũ, hàng ngàn ngôi sao thật giống như viên hòn ngọc quý, vây quanh dưới bầu trời, lờ lờ phát sáng.

Gió theo cửa sổ bay vào phòng, thổi tới trên mặt lạnh lạnh, Tiểu Xuyên Từ lật người, trong miệng mơ hồ không rõ lắm bẩm câu gì, lại tiếp tục lọt vào ngủ say.

Đột nhiên, trong bụng một hồi khó chịu, Tiểu Xuyên Từ hít đôi mắt mờ mịt buồn ngủ từ trong chăn bò dậy, nắm dây lưng quần leo xuống giường, "Xui xẻo, sẽ không phải là đau bụng chứ?"

Vội vội vàng vàng kéo chốt cửa ra chạy đi, ngồi trong nhà xí một khắc đồng hồ, Tiểu Xuyên Từ mới nhấc hai chân nặng nề bước vào cửa, tính lên giường tiếp tục ngủ, lại cảm giác miệng đắng lưỡi khô vô cùng, vì vậy, tìm đèn lửa ở trên bàn, "Xoạt!" Một tiếng đốt sáng ngọn đèn dầu, hắn rót một chén nước, ngồi trên băng ghế từ từ uống, mắt thì liếc về một đầu khác của giường!

"O? Người đâu?" Tiểu Xuyên Từ cả kinh, vội để xuống chén nước xuống rồi bò lên giường, đem chăn của Đoàn Cẩm Sơ vén lên, lập tức trợn mắt hốc mồm, "Người đi đâu? Cùng nhau ngủ a, tại sao bây giờ không có?"

Tiểu Xuyên Từ kinh ngạc, đồng thời đưa tay sờ lên đệm giường, lạnh! Thế này nói rõ cái gì, nói rõ người đã sớm không thấy!

Ý thức nhảy lên vào đại não, lập tức Tiểu Xuyên Từ kinh sợ chảy mồ hôi lạnh đầm dề, sau vài giây ngốc trệ, hỏa tốc vọt ra cửa phòng, chạy gấp đến Dự Viên!

"Cẩn Nhì!"

Tiểu Xuyên Từ đưa tay đỡ khung cửa, thở hổn hển, nhỏ giọng vỗ vỗ cửa hỏi: "Chủ tử ngủ rồi sao?"

Cẩn Nhì là người canh giữ tại phòng ngoài tối nay, vừa nghe, vội từ trên giường nhỏ ngồi dậy, khoác bộ y phục mở cửa, nghi ngờ nói: "Tiểu Xuyên Từ? Thế nào? Chủ tử đương nhiên là ngủ a!"

"Xong đời, Tiểu Sơ Từ không thấy, ta đi tiểu đêm trở lại mới phát hiện, hắn vậy mà không thấy!" Tiểu Xuyên Từ lau mồ hôi hột trên trán, bởi vì chạy quá nhanh, vẫn còn thở liên tiếp.

"Cái gì?" Cẩn Nhì cả kinh, vội vàng kéo Tiểu Xuyên Từ vào phòng, thanh âm giảm cực thấp, lo âu nói: "Nếu là nô tài bình thường không thấy, bẩm báo Nghiêm quân gia là được, nhưng Tiểu Sơ Từ là người trong cung, chủ tử lại đặc biệt giao phó muốn chăm sóc, nên làm sao bây giờ? Chủ tử có vết thương trên cánh tay, cần nhất là nghỉ ngơi, có thể kéo đến sáng sớm ngày mai trở lại bẩm không?"

"Sáng sớm ngày mai? Vậy vạn nhất Tiểu Sơ Từ xảy ra chuyện thì sao?" Tiểu Xuyên Từ nhủ lòng mảy, chỉ cảm thấy trong lòng bất ổn, "Cẩn Nhì. . . . ."

"Người nào ở bên ngoài?"

Nội thất đột nhiên vang lên tiếng Sở Vân Hách, hai người cả kinh, biết Sở Vân Hách đã bị bọn họ đánh thức, vội vòng qua bình phong đi vào, khom người hành lễ nói: "Nô tài đáng chết, đánh thức chủ từ rồi!"

Nền được đốt sáng, Sở Vân Hách mười phần lười biếng dụi mắt, giọng mang lãnh ý trách mắng: "Hai người các ngươi nửa đêm nói thầm cái gì? Tiểu Xuyên Từ, hơn nửa đêm ngươi tới dò phiên thay ca sao?"

"Chủ từ thứ tội!" Tiểu Xuyên Từ vội quỳ xuống nói: "Nô tài tới là có chuyện bẩm báo chủ từ!"

"Nói!"

"Không thấy Tiểu Sơ Từ! Nô tài đứng lên đi ngoài, phát hiện hán không biết đã đi đâu rồi, chăn cũng đã lạnh, trước lúc ngủ rõ ràng còn thấy hán, bây giờ lại không có!" Tiểu Xuyên Từ nói xong, một đầu mồ hôi lạnh toát ra, lòng khẩn trương "Thùng thùng" trực nhảy.

"Cái gì? Ngươi nói không thấy Tiểu Sơ Từ?" Sở Vân Hách mông lung buồn ngủ lập tức đều bị kinh chạy, muốn ngồi dậy, lại quên thương trên cánh tay trái, lập tức động tới vết thương, đau đến hán lập tức cau lại chân mày, Cẩn Nhì cùng Tiểu Xuyên Từ vội tiến tới vịn hán, hòa hoãn một lát, mới giúp hán từ từ ngồi dậy, lập tức lại hỏi: "Trong phòng có chỗ nào khả nghi không?"

Tiểu Xuyên Từ đáp: "Bẩm chủ từ, nô tài quan sát tất cả, không có gì khác thường a, cửa cũng đóng thật kỹ từ bên trong, chỉ có cửa sổ là mở phân nửa, bởi vì lúc ngủ trong nhà có chút nóng. . . . ."

Sở Vân Hách nhủ lòng mảy, "Cửa sổ mở ra?"

Tiểu Xuyên Từ gật đầu một cái, bắt an nhìn Sở Vân Hách.

Sẽ không phải là người ban ngày phóng ám tiễn bắt đi Tiểu Sơ Từ chứ? Không, sẽ không, người bên ngoài không thể nào biết rõ ràng Tiểu Sơ Từ tới nay ngủ ở chỗ nào, cảnh giới của Bát vương phủ cũng không phải là ngoài không, làm sao có thể có tặc nhân ẩn vào mà không kinh động người nào? Nếu cửa là khóa trái từ bên trong, nói rõ Tiểu Sơ Từ không phải từ cửa đi ra ngoài, chỉ có thể là cửa sổ, tuy ban ngày hán có ý đồ chạy trốn, nhưng thể nào cũng không thể nửa đêm bỏ trốn chứ? Trong vương phủ thủ vệ tuần tra đông đảo, hán không biết võ công căn bản tránh không khỏi, như vậy sẽ là. . . . .

"Nhiếp Huyền đâu?" Sở Vân Hách đột nhiên hỏi, thanh âm lạnh lùng như băng, "Gọi Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đi vào gặp Bôn vương!"

"Dạ, chủ từ!"

Tiểu Xuyên Từ ứng một tiếng liền chạy ra ngoài, lại rất nhanh lại chạy trở về, khiếp sợ nói: "Chủ từ, bọn họ đều không ở đây!"

"Đáng chết!" Sở Vân Hách lập tức lộ gân xanh, xiết chặt nắm tay tiếng "Khanh khách" vang lên, đem chân vén lên bước xuống giường, lạnh lùng nói: "Cẩn Nhì, thay quần áo! Tiểu Xuyên Từ đi truyền lệnh Bôn vương, bảo Nghiêm quân gia chuẩn bị ngựa, chọn mười thị vệ đội lệnh tại chỗ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Nửa Đêm Bị Chôn Sống, Tiểu Sơ Từ Nổi Giận

Bên ngoài Dự viên, Nghiêm Du mang theo mười tên thị vệ đang đứng khom lưng, chặn phía trước là hai gã thị vệ giờ hai cây đuốc chiếu sáng trung bốn phía, trong đêm tối, Sở Vân Hách áo choàng khoác trên vai bay bay theo hướng gió, gương mặt tuấn tú như khắc lên một vẻ lạnh lẽo sắc bén, hai tròng mắt nén giận.

"Chủ từ, trên cánh tay ngài còn có vết thương, sao có thể cười ngửa được?"

Về mặt Nghiêm Du kinh ngạc, trong ánh mắt có phần khó tin nhìn Sở Vân Hách.

Vốn thời tiết đầu hạ thì không cần loại áo choàng này, nhưng vì lo lắng cho Sở Vân Hách nhiễm phong hàn còn chưa hết, trên cánh tay lại còn mang vết thương, nên hán đã dặn dò Cẩn nhì, buộc lại áo choàng cho Sở Vân Hách.

Đối với phản đối của Nghiêm Du, Sở Vân Hách không để ý, tâm tư của hán lúc này đang tập trung suy nghĩ về chuyện khác, đó là hiện giờ Nhiếp Phong

Nhiếp Huyền đã mang Tiểu Sơ Từ đi nơi nào? Nhớ lại lúc trước Nhiếp Huyền muốn giết Tiểu Sơ Từ, hiện tại bọn họ còn chưa hồi phủ, Tiểu Sơ Từ kia đến cùng còn sống hay chết?

Đôi mày nhíu lại, Sở Văn Hách không tự chủ được xiết chặt lòng bàn tay, đột

nhiên phát hiện, giờ phút này, nội tâm của hắn rất rất khẩn trương, rất là bất an, sợ rằng cái vật nhỏ xảo quyết khả ái cười tươi như hoa kia, sẽ chết, sẽ cùng hắn người trời cách biệt vĩnh viễn.

Sở Văn Hách bỗng nhiên ngẩng đầu lên dứt khoát, hàm răng cắn chặt ra lệnh: "Nghiêm Du, phát đạn cho tín hiệu xanh, xác định phương hướng Nhiếp Phong Nhiếp Huyền!"

Nghiêm Du chân động, ngờ ngạc một chút, lập tức lên tiếng trả lời, "Dạ, chủ tử!"

Ở một chỗ trên sườn dốc, mặt trăng nằm yên tĩnh, chỉ truyền đến mỗi một âm thanh là tiếng xèng đào đất.

Qua một lúc, huyết đạo tự động phá giải, Đoàn Cẩm Sơ vốn là đang ngủ, nên cho dù huyết đạo đã tự giải khai, vẫn trong trạng thái ngủ như cũ, đột nhiên cảm giác trên người rất nặng, giống như có vật gì chặn trên ngực nàng, làm nàng không thể hô hấp, bản năng tay chân động dậy muốn đẩy đi trọng lực trên người, nhưng muốn cử động một chút cũng không được.

Cảm thấy bên dưới khó chịu, dù đang buồn ngủ Đoàn Cẩm Sơ cũng giãy dụa mắt mở to chậm rãi, mắt nhấp nhem buồn ngủ đại ra nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm nhận được một đồng đất đang dần đổ xuống trên đầu trên mặt mình, bỗng nhiên, đầu óc trống rỗng lại đột nhiên bừng tỉnh!

Nhờ ánh trăng, Đoàn Cẩm Sơ đảo nhanh mắt nhìn lại khắp mọi nơi, lúc này mới phát hiện, thân mình của nàng lại bị chôn vào trong một cái hố to nằm trên sườn núi, mà hai tên hắc y nhân che mặt chính là đang cầm xèng ra sức xúc đất vào hố, một chút một chút đổ lên rất nhanh trên người nàng, mà nàng hiện tại chỉ có mắt và miệng là có thể cử động, còn từ cổ trở xuống, toàn bộ đã muốn chôn xuống mồ, không thể động dậy dù chỉ một chút!

Chôn sống! Bọn họ đây là muốn chôn sống nàng!

Giờ khắc này nỗi sợ hãi lập tức ăn vào xương tủy nàng, đất cát ập vào người, cuốn lấy tứ chi của nàng, từng đồng đất thùng thẳng rơi xuống trên đỉnh đầu, lại chậm chậm chảy xuống mũi, trong lỗ tai, trên mặt, ngoài miệng, giờ phút này, nàng cùng cái chết chỉ còn cách nhau một đường ngắn!

Tầm mắt dần dần bị đất che khuất, giữa lúc trí óc mông lung, một loại bản năng từ ý niệm cầu sinh nổi lên khiến cho Đoàn Cẩm Sơ lập tức hô to ra tiếng,

"Tại sao các ngươi muốn chôn sống ta? Tại sao ta lại ở chỗ này? Dừng lại! Mau dừng lại!"

Ở giữa đêm tối, đột nhiên vang lên tiếng quát tháo làm Nhiếp Phong Nhiếp Huyền kinh ngạc, hai người chỉ lo cúi đầu xúc đất thật nhanh nên không phát hiện Đoàn Cẩm Sơ tỉnh lại, vì thế, lập tức ngẩng đầu nhìn nàng, nhất thời dừng lại động tác xúc đất.

.

Vì bọn họ che mặt nên Đoàn Cẩm Sơ không nhìn rõ mặt, trời đêm lại quá tối, chỉ thấy đôi mắt họ lộ ra bên ngoài khăn che nhưng cũng không rõ lắm, thấy bọn họ nhìn nàng không nói lời nào, nàng liền khàn giọng quát: "Bọn đạo chích bọn chuột nhắt! Báo tên các ngươi cho ta, ta và các ngươi không thù không oán, tại sao các ngươi lại vào Bát vương phủ bắt ta? Nam tử hán đại trượng phu, dám làm sao không dám nhận?"

Hai người từ trên cao nhìn xuống Đoàn Cẩm Sơ, Nhiếp Huyền nghe lời nói của nàng đã muốn nổi giận, thân mình giật giật, định mở miệng nói chuyện nhưng bị Nhiếp Phong lôi kéo, cùng hắn lắc lắc đầu, sau đó lại bắt đầu tiếp tục xúc đất hướng đầu Đoàn Cẩm Sơ quăng xuống, tốc độ làm lại càng nhanh hơn!

Miệng bị ấn đất, Đoàn Cẩm Sơ vô cùng khó chịu, nếu chiếu theo tốc độ này, phỏng chừng không tới năm phút đồng hồ đất sẽ đầy lên đến đỉnh đầu nàng, dưới tình thế cấp bách, Đoàn Cẩm Sơ cũng không quản miệng bị chất cát, nhìn thân hình bọn họ, đột nhiên trong đầu toát ra một ý tưởng, lập tức quát thừ: "Nhiếp Phong Nhiếp Huyền, ta biết là các ngươi, các ngươi không cần che dấu!"

Quả nhiên, tiếng quát này làm động tác của hai người kia ngưng trệ một chút, kinh ngạc ngược mắt nhìn về phía nàng, biết chính mình một lời đã nói trúng, cũng biết được bọn họ là ai, Đoàn Cẩm Sơ nổi trận lôi đình, đầu óc nhanh chóng chuyển động, hiện tại nàng nếu muốn giữ mạng sống, trước hết phải kéo dài thời gian, hoặc là kích động cho bọn họ thả nàng, hoặc là chờ đợi Tiểu Xuyên Từ phát hiện không thấy nàng, tìm Sở Văn Hách tới cứu nàng, tuy rằng lúc này đã hơn nửa đêm, khả năng Sở Văn Hách sẽ đến cứu nàng cơ hồ rất nhỏ, nhưng chỉ cần còn một chút

hy vọng, nàng cũng sẽ không buông tha!

"Nhiếp Phong Nhiếp Huyền! Các ngươi thật to gan! Chủ tử các ngươi đã nói không cho các ngươi đụng đến ta, các ngươi dám cãi lại mệnh lệnh của chủ tử, là muốn bắt trung bắt hiếu sao? Nhiếp Phong Nhiếp Huyền! Các ngươi đối chủ hại người, làm ra hành động vô si này, nếu ta chết, dù có thành quý cũng sẽ không tha cho các ngươi! Không! Ta sẽ không tha cho Sở Văn Hách, hắn quản trị thuộc hạ không nghiêm khắc còn hại chết ta, nếu ta hóa thành lệ quỷ hàng đêm sẽ quẩn quít lấy hắn, ta sẽ câu hồn phách của hắn, dẫn hắn cùng chết!"

Lời nói này sau khi thét lên, Nhiếp Phong Nhiếp Huyền lập tức rất sợ hãi, Nhiếp Huyền mở miệng cầu xin: "Tiểu Sơ Từ, người nào làm người đó chịu, ngươi có thể lấy mạng hai người chúng ta, nhưng không cho ngươi hại chủ tử của ta!"

"Hừ! Nô tài phạm sai, chính là lỗi của chủ tử! Ta quyết định chọn Sở Văn Hách rồi! Các ngươi không phải nói ta là mê hoặc hắn sao? Một khi đã như

vậy, hẳn bị ta mê hoặc, khẳng định sẽ cùng ta xuống Địa ngục !"

Trong lòng Đoàn Cẩm Sơ mừng như điên, giọng nói càng thêm phần nộ, từ cách nói của bọn họ đối với nàng, nàng đã đoán ra này hai người này đối với Sở Vân Hách rất trung thành và tận tâm, sở dĩ muốn giết nàng chôn sống nàng, cũng bởi vì lo lắng Sở Vân Hách sẽ đoạn tụ cùng thái giám là nàng, cho nên, nàng hiện tại sẽ đem chuyện này để trấn áp họ.

Nhiếp Phong mày nhíu lại, tay cầm xềng chặt không buông, bọn họ không muốn một kiếm giết nàng, chính là không muốn làm nàng chảy máu, bởi vì chó săn của Bát vương phủ đối với mùi máu tươi đặc biệt mẫn cảm, tất cả đều đã được huấn luyện rất tốt, một khi chủ tử hạ lệnh mang theo chó săn tìm người, như vậy khẳng định sẽ bị tìm được, cho nên bọn họ mới lựa chọn chôn sống nàng, ai ngờ ——

Nhiếp Phong mặt âm trầm, xuống nước nhỏ, cắn răng nói: "Tiểu Sơ Tử, chủ tử đối với ngươi ân trọng như núi, nếu ngươi còn có chút lương tâm, không nên giận chó đánh mèo đối với chủ tử!"

"Chó tha cái ân trọng! Lão tử hiện tại bị thủ hạ của hắn chôn sống, lão tử còn phải cảm kích hắn sao?" Đoàn Cẩm Sơ nhất thời kích động, lời thô tục hiện đại cũng phun ra: "Ngươi nha, có phải mắt bị phân gà che có phải hay không? Lão tử ta làm sao thoát nhìn lại giống yêu nghiệt chứ? Lão tử ta nếu như là yêu nghiệt, điều trước tiên là ta sẽ ăn thịt hai cái tên khốn khiếp nhà ngươi! Đồ tiểu nhân tì bì, không có tình người, hai người các ngươi sẽ không được chết từ tể đâu ! Lão tử ta nếu chết, cũng sẽ câu hồn hai người các ngươi cùng với hồn Sở Vân Hách, chúng ta bốn người vừa đủ làm một bàn đánh mặt churọt trong địa phủ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Sống Phải Thấy Người, Chết Phải Thấy Xác.

Editor : kaylee

Bị nàng liên tục la mắng làm cho Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền trở nên thất điên bát đảo, không kịp lãnh giáo “Lão tử” và “Mạc churọt” là có ý gì. Bọn họ vì mê tín nên chỉ lo lắng Đoàn Cẩm Sơ sẽ thật sự tìm quần lấy Sở Vân Hách, như vậy tội nghiệt của hai người bọn họ sẽ rất lớn. Nhưng muốn bọn họ tha cho cái tên thái giám hồng nhan họa thủy này, thì quả là vô cùng không được.

Sau một lúc suy nghĩ, trước mắt Nhiếp Phong đột nhiên sáng ngời: “Tiểu Sơ Tử, ngươi yên tâm chết đi, khi ngươi chết, ta sẽ tìm một pháp sư bắt hồn ngươi, giam giữ ngươi lại, ngươi sẽ không làm điều ác được.”

“Cái gì? Cái tên Nhiếp Phong hỗn đản này.” Đoàn Cẩm Sơ ngăn người, sau đó giận dữ, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận xanh mét bốc hỏa, vì cứu lại tính mạng, vì trước khi chết muốn thỏa chí một chút, nàng mắng lung tung không cần giữ ý:

“Lão tử ta không phải là yêu nghiệt! Lão tử là tiên nữ hạ phàm! Sở Vân Hách ngã bệnh không chịu uống thuốc, Vương Mẫu nương nương trên trời thương xót hắn, liền phái bốn tiên nữ hạ phàm tới cứu hắn, ngày đó do bốn tiên nữ khuyên bảo nên hắn đã chịu uống thuốc, các ngươi không biết sao? Vậy mà các ngươi dám giết bốn tiên nữ, các ngươi sẽ bị trời phạt! Bốn tiên nữ không chết được, bốn tiên nữ vừa chết, hồn sẽ lại lên trời, nhưng Sở Vân Hách không uống thuốc, thì vài ngày sau sẽ bệnh chết!”

“Tiên nữ?”

Nhiếp Phong, Nhiếp Huyền đồng thời lên tiếng, trong mắt là kinh ngạc rất rõ ràng, Nhiếp Huyền giành trước hỏi: “Tiểu Sơ Tử, ngươi là nữ nhân?”

“Ách. ...Không, không phải! Bốn tiên nữ ở trên trời là nữ nhân, xuống thế gian, hiện tại thân thể là nam nhân, không, là thái giám!” Đoàn Cẩm Sơ ngăn người, vội vàng chữa lại nói.

Nói đùa! Nếu như bọn họ biết nàng là nữ nhân, nhất định hỏi nàng vì sao giả trang thành thái giám ở trong cung? Đến lúc đó nàng phải trả lời như thế nào? Chẳng lẽ nói ra bí mật của Thiên Anh hội sao? Như vậy bọn Tiểu Nhược Văn chết chắc rồi, nàng cũng theo đó mà chết luôn!

“Hà?” Nhiếp Phong, Nhiếp Huyền tròn mắt há hốc mồm, nhất thời ngây người đứng yên tại chỗ, thật sự không thể tượng tượng được chuyện nữ nhân có thể biến thành nam nhân thế này. Vì thế, mắt lại nhìn Đoàn Cẩm Sơ, làm cho Đoàn Cẩm Sơ cảm thấy nhiều hơn hai chữ: quái vật!

Trong lòng rất khó chịu, hơn nữa ở trái tim cũng vô cùng khó chịu, Đoàn Cẩm Sơ cắn tức nói: “Mau thả ta ra! Nếu các ngươi thả ta, chuyện này ta coi như chưa từng phát sinh qua, cũng không nói với Sở Vân Hách, tiếp tục trở về ngủ. Nếu không thả, trời vừa sáng Sở Vân Hách tìm không thấy ta, khẳng định hắn sẽ tìm các ngươi gây phiền toái!”

Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đối mặt liếc nhau một cái, làm ra chuyện này, bọn hắn đã chuẩn bị tâm lý phải chết, mặc kệ Tiểu Sơ Tử là tiên nữ hạ phàm hay là yêu nghiệt, bọn họ cũng không thể để Tiểu Sơ Tử hại chủ nhân bọn họ thân bại danh liệt vì cùng thái giám Đoạn Tụ Chi Phích (đồng tính)! Cho nên, mặc kệ Tiểu Sơ Tử là người phương nào, vẫn là phải chết!

Trong lòng đã quyết, hai người họ không nói cái gì nữa, lại nhanh chóng bắt đầu xúc đất tiếp, một xẻng lại một xẻng chôn Đoàn Cẩm Sơ!

“Hà? Các người còn muốn chôn ta? Không được! Không được! Mau thả ta ra! Mau lên! Sở Văn Hách! Mau đến cứu ta! Sở Văn Hách...”

Đoàn Cẩm Sơ tràn đầy khiếp sợ, tinh thần vì quá sợ hãi mà lâm vào trạng thái kích động khác thường rồi bắt đầu kêu khóc, tiếng la bi thương vang vọng cả trời đất!

Đất, càng đắp càng cao, không chỉ cổ bị chôn, ngay cả cằm cũng bị vùi vào trong đất, cát đất lập tức đã bao trùm miệng và mũi, nếu tiếp tục như vậy, nàng sẽ ngạt thở mà chết! Lúc này, cổ họng hô hấp đã ngày càng khó khăn.

Hai hàng lệ trong veo chậm rãi rơi xuống, nàng sắp chết sao? Thật sự sắp chết sao? Cũng tốt, cũng tốt.... Nếu chết sẽ xong hết mọi chuyện, không cần lo lắng chuyện Thiên Anh hội, không cần lo lắng mình sẽ bị chia năm xẻ bảy vì phản bội người, không cần... Không cần để ý cảm giác phức tạp đối với Sở Văn Hách là gì, không cần... Không cần gặp lại hắn...

Đột nhiên, một ngọn lửa màu lam nở rộ ở phía chân trời, chiếu sáng mặt đất mênh mông!

Động tác xúc đất của Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền hơi chậm lại, vội vàng nhìn lên bầu trời, ngay sau đó, hai người đều cả kinh, xẻng trong tay “Keng” một tiếng rơi xuống đất, rồi hô to một tiếng: “Không tốt, chủ tử bị ám sát!”

Dứt lời, hai đạo bóng đen như tên rời cung, giẫm nhẹ lên cánh đêm, lẳng không mà đi.

Đoàn Cẩm Sơ hơi giật mình nhìn lên trời, lại không nhìn thấy bóng người ở sườn núi, cảm giác giống như đang nằm mơ, bọn họ, tại sao bọn họ lại đột nhiên rời đi? Tại sao không chôn nàng? Hoảng hốt nhớ lại, vừa rồi bọn họ nói một câu gì đó, chủ tử bị ám sát?

Ngay người hỏi lâu, Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên phản ứng kịp, là Sở Văn Hách đã xảy ra chuyện! Ánh sang màu lam kia, là Bát vương phủ phát ra tin tức, Sở Văn Hách gặp nguy hiểm!

Cho nên, cho nên Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền mới không để ý mà quay trở về cứu chủ!

“Ta, ta tạm thời không chết được, nhưng mà hắn... Nhưng mà hắn sẽ chết sao? Làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?” Đoàn Cẩm Sơ luống cuống lẩm bẩm nói, ngay sau đó, gấp gáp nghĩ cách leo ra hố đất, nhưng là tay chân đều bị đất dày đè nặng, một chút cũng không nhúc nhích được, sau khi thử nghiệm mấy lần, không khỏi vội khóc lớn: “Có ai không? Ai tới cứu ta? Sở Văn Hách, người không được có việc gì! Sở Văn Hách!”

Ngược mắt, tất cả đều là một mảnh đen, chỉ có ánh trắng chiếu xuống một chút ánh sang có thể làm cho nàng mơ hồ thấy, bốn phía hố đất bị núi vây quanh, không một bóng người, lọt vào tai, chỉ có tiếng côn trùng kêu...

Bây giờ, đại khái là nửa đêm canh ba, nếu chờ đến hừng đông có người lên núi, còn mấy giờ nữa, nàng bị chôn ở trong đất, ngực nặng trĩu, đại não choáng váng, hô hấp dồn dập, có thể chống đỡ được đến hừng đông sao?

Sở Văn Hách, người thế nào? Bị thương sao? Biết ta mất tích sao? Sở Văn Hách...

Bát vương phủ, bên ngoài Dự Viên.

Đèn đuốc sáng lên, Sở Văn Hách đón gió đứng thẳng, khuôn mặt lạnh lùng ở trong bóng đêm, làm cho người ta run như cây sậy!

Nghiêm Du lo lắng nhìn mọi nơi. Đan tín hiệu màu lam thả ra, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền sau khi thấy hắn là sẽ trở về cứu chủ trước tiên! Chỉ là nếu như bọn hắn trở về, theo tính tình và hành động của chủ nhân, sợ là sẽ lãnh ít dữ nhiều!

Rốt cuộc, hai đạo bóng đen lẳng không tới!

“Chủ tử!”

Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền nhìn thấy Sở Văn Hách không có việc gì đứng ở bên ngoài Dự Viên, giật mình một cái, đồng thời trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, chống lại con người lạnh lẽo kia, đại ra mấy giây, liền lập tức kịp phản ứng, quỳ xuống, chắp tay nói: “Nô tài tham kiến chủ tử!”

“Chủ nhân?” Sở Văn Hách cười lạnh một tiếng, tay phải nhấc lên, rút kiếm trong tay thị vệ bên cạnh ra, chỉ mũi kiếm về phía hai người, lạnh lùng nói: “Trong mắt các người còn coi Bồn vương... là chủ nhân sao? Nói! Tiểu Sơ Tử ở đâu? Còn sống hay đã chết?”

“Nô tài làm trái lời chủ nhân, cầu xin chủ nhân ban cho cái chết!” Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cúi thấp đầu hơn, thê lương trả lời.

Đôi mắt đen của Sở Văn Hách càng thêm lạnh giá như băng, bạc môi khẽ cong, gần từng chữ một: “Đối với Tiểu Sơ Tử, Bồn vương sống phải thấy người, chết phải thấy xác! Nhiếp Phong, Nhiếp Huyền các người biết tính tình Bồn vương, đừng chọc đến cực hạn của Bồn vương.”

“Chủ nhân, nô tài tình nguyện chết, cũng không nguyện chủ nhân bởi vì một thái giám mà không để ý sống chết, nếu như việc này truyền ra ngoài, sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, chủ nhân còn mặt mũi nào mà tồn tại?” Nhiếp Phong ngẩng đầu, bình tĩnh nói, trong mắt là quyết tâm làm việc nghĩa không chùn bước.

Chương 72: Nửa Đêm, Hắc Như Thiên Thần Cứ Nàng

"Nhiếp Phong!"

Sở Vân Hách hét to một tiếng, kiếm trong tay chia thẳng phía trước, "Chuyện của Bồn vương, khi nào đến phiên ngươi chen miệng vào? Bồn vương hỏi lại ngươi một lần nữa, Tiểu Sơ Từ ở nơi nào?"

"Chủ tử, ngài giết nô tài đi!" Nhiếp Phong bình tĩnh nói xong, hai mắt nhắm lại.

"Được! Được! Được!" Liên tục nói ra ba chữ "Được", cổ tay Sở Vân Hách bắt ngờ xoay nhanh, trường kiếm lộn ngược trở lại gác ngay trên cổ chính mình, mi mắt giương lên cười lạnh nói: "Bồn vương trị thuộc hạ không nghiêm, người chết đầu tiên phải là bồn vương, có đúng hay không?"

"Chủ tử, không được!"

Sở Vân Hách đột nhiên có hành động này, lập tức làm cho các thị vệ ở đây kinh ngạc, bao gồm cả Nghiêm Du, Tiểu Xuyên Từ, tất cả nhao nhao quỳ rạp xuống đất, vội vàng kêu lên: "Nô tài đáng chết! Chủ tử bớt giận!"

Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền như bị sét đánh, ngây ngốc giật mình nhìn Sở Vân Hách, nhìn thấy ánh sáng lạnh tanh lấp lánh của lợi kiếm đang kề sát cổ Sở Vân Hách, trong đầu kêu 'ong ong'. Chủ tử của bọn họ đã tính đến cách này, hắc biết rằng cho dù dùng khổ hình với bọn họ, làm cho bọn họ muốn sống không được chết không xong bọn họ cũng sẽ chẳng sợ, bọn họ vẫn sẽ không khuất phục cầu xin tha thứ, thế nhưng, nếu hắc lấy tính mệnh của mình để uy hiếp bọn họ, bọn họ sẽ không cách nào giữ vững được!

Cuối cùng, sau nửa phút nhìn nhau, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cúi đầu, "Xin chủ tử bớt giận! Nô tài sẽ đem Tiểu Sơ Từ về!"

"Mau đưa bồn vương đi!"

Sở Vân Hách lạnh lùng nói xong, mang kiếm trả về lại trong tay thị vệ, sau đó sải bước ra ngoài. Trong bóng đêm, hơn mười kỵ mã phóng nhanh trên đường, nơi vó ngựa đi qua, từng trận cát bụi tung mù mịt.

Trong người Sở Vân Hách còn bị thương, lúc này không thể dùng khinh công mà đi, cho nên dùng ngựa cưỡi chạy về phía ngoại thành Lạc Già Sơn, dọc theo đường đi, trong lòng không ngừng cầu nguyện, hy vọng Tiểu Sơ Từ còn sống, chờ hắc đến cứu.

Gió đêm không ngừng thổi đập vào mặt, Đoàn Cẩm Sơ đang buồn ngủ, đột nhiên bị hơi khí lạnh làm bừng tỉnh, trợn mắt nhìn chung quanh, nhìn bầu trời vừa lộ ra một chút ánh sáng nhạt, miệng há to, cười vui sướng, "Trời sắp sáng rồi, ta vẫn còn sống, thật tốt! Thật tốt!"

Một hồi tiếng vó ngựa lung tung từ xa truyền tới, lúc đầu Đoàn Cẩm Sơ cũng không chú ý, nhưng tiếng vang kia càng lúc càng lớn, tựa hồ như ngay sát bên tai, phát hiện này khiến tinh thần Đoàn Cẩm Sơ liên tục tỉnh táo, lắng nghe âm thanh kia, mắt vội vàng đảo ra xung quanh, đồng thời kêu to lên, "Cứu mạng! Cứu mạng!"

Cả người Sở Vân Hách lập tức chấn động, thanh âm này tuy rằng khàn khàn, nhưng cũng đủ để cho hắc có thể nhận ra là thanh âm của Tiểu Sơ Từ, hắc còn sống!

Mừng như điên, Sở Vân Hách khẽ đập vào bụng ngựa, lấy tốc độ nhanh hơn chạy về phía đồi, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền ở phía trước dẫn đường, nhìn thấy Sở Vân Hách vung roi quát ngựa phóng cực nhanh về phía trước, liền khẩn cấp đuổi theo, "Chủ tử, xin ngài chậm một chút, cẩn thận kéo động đến vết thương!"

"Câm miệng!" Sở Vân Hách cũng không quay đầu lại quát.

"Hu —— "

"Hu —— "

Tiếng vó ngựa gần hơn, giữa ánh sáng mờ mờ lung lung, đoàn người nhanh lẹ xoay mình xuống ngựa, vây quanh ở trên miệng hố!

"Bát đại gia "

Đoàn Cẩm Sơ ngơ ngẩn nhìn hắc, lệ rơi xuống đất, thì thầm nghẹn ngào, thấy có rất nhiều người đến, dù ngoài trời chưa sáng rõ, nhưng chỉ liếc mắt một cái nàng liền nhận ra nam tử bình thường trước kia đột nhiên giống như thiên thần mà bay đến đây, là hắc! Là Sở Vân Hách! Hắc nghe được tiếng nàng

kêu, hần tới cứu nàng !

"Tiểu Sơ Từ!"

Đầu tiên Sở Văn Hách khiếp sợ kêu lên, nhìn thấy Đoàn Cẩm Sơ bị vùi vào trong đất chỉ còn lại nửa đầu đang thoi thóp, cả người hần không vững lao đảo ngã về phía trước, nhoáng một cái, hai thị vệ lập tức kèm giữ hần lại, sau khi chờ dần vài giây, xoay đầu lại, "Bốp bốp!" hai bàn tay đã tát trên mặt Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền, đôi con ngươi phun lửa, "Các ngươi dám sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn như thế! Bỏn vương chôn sống các ngươi! Người đầu! Đào đất cứu người! Sau đó, sau đó đem Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền chôn vào!"

"Dạ, chủ tử!"

Thị vệ bên cạnh vòng tay nhận lệnh, sau đó đoạt lấy xẻng bắt đầu xúc đất ra bên ngoài.

Trọng lực bốn phía thân thể dần dần nhẹ đi, Đoàn Cẩm Sơ từng ngum từng ngum thở phì phò, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần dật của Sở Văn Hách, bên môi lộ ra nụ cười cảm kích, "Bát đại gia, cảm ơn ngươi! Ngươi, ngươi có sao không? Vừa rồi thấy trên trời bắn ra pháo hoa xanh, có phải ngươi gặp chuyện gì hay không?"

Sở Văn Hách cúi người ngồi xổm trước hố, mi mắt ngấn lệ chớp chớp, hơi trầm tĩnh lại, nhẹ giọng nói: "Không có việc gì, bỏn vương rất tốt, Tiểu Sơ Từ, còn ngươi thì sao?"

"Ta cũng rất tốt... ha ha, ngươi đã đến rồi, ta biết mà, ngươi sẽ đến cứu ta..." Đoàn Cẩm Sơ cười ngây ngốc, nước mắt tuôn trào nhanh hơn, thấm đầm trên mặt bùn đất, dơ bẩn đầy mặt, nhưng vẫn cười vui vẻ.

"Ừ, bỏn vương có nói rồi, không cho ngươi chết, thì ngươi nhất định sẽ không chết!" Bên môi Sở Văn Hách cũng hiện ra nụ cười, đưa tay xoa nhẹ nước mắt trên mặt Đoàn Cẩm Sơ.

Bọn thị vệ đào đất đến giữa lưng Đoàn Cẩm Sơ, sau đó hai người hai bên nâng hai cánh tay nàng, cố kéo nàng ra khỏi hố đất, diu nàng đến một chỗ có định, còn người khác thì tuân lệnh chủ tử, bắt đầu đem Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đẩy mạnh vào hố đất, sau đó lại từng xẻng từng xẻng đem đất đổ xuống.

Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đứng ở trong hố đất, không than một tiếng, vẻ mặt bình tĩnh, chỉ nhìn Sở Văn Hách với ánh mắt tràn ngập đau lòng, nhưng lại trợn trừng mắt với Đoàn Cẩm Sơ, đúng là có lòng giết giặc, nhưng ngược lại bị trời hại đau thương!

"Chủ tử, hai huynh đệ nô tài lúc nhỏ đã được chủ tử ban ơn, cứu ra từ chỗ kẻ ăn xin, đi theo chủ tử đã hơn mười năm, tình cảm của chủ tử đối với nô tài, nô tài muôn lần ghi khắc cho đến chết, hôm nay nô tài chết đi, không oán không hận, chỉ là cầu xin chủ tử có thể tỉnh ngộ, trở về chính đạo, sớm ngày sinh con nối dòng cho hoàng gia, lấy chuyện này làm thành đại sự! Nô tài khấu tạ ơn chủ tử tái sinh cho nô tài!" Tâm tình Nhiếp Phong rất bị thương, rung rung mà nói.

Trong mắt Nhiếp Huyền cũng rung rung, "Chủ tử, tính mệnh nô tài vốn là thuộc về chủ tử, chỉ cần vì chủ tử mà chết, nô tài chết mới có ý nghĩa, mong chủ tử ngày sau bảo trọng!"

Bọn thị vệ làm như không nghe thấy, tiếp tục đào đất, đầu cúi thấp, nhìn không ra cái tâm tình gì, vẻ mặt Nghiêm Du cũng chờ đợi, cho dù đã hơn ba mươi tuổi, trước cục diện đáng buồn này cũng chỉ biết đứng yên.

Đoàn Cẩm Sơ ngơ ngác nhìn một màn này, trong tai nghe tiếng Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền nói vang vang, từng lời nói bị thương, cảm thấy kinh hoàng, Sở Văn Hách ra mệnh lệnh nói muốn chôn sống bọn họ là thật, không phải là nói giỡn, cũng không phải hù dọa bọn họ!

Đầu óc nàng lập tức có phản ứng, Đoàn Cẩm Sơ đem ánh mắt dời về phía Sở Văn Hách, chỉ thấy vẻ mặt hần lạnh lùng dị thường, trong ánh mắt đầy vẻ trầm mặc thâm thúy nhìn không ra cảm xúc gì!

"Bát, bát đại gia" Đoàn Cẩm Sơ mở miệng có chút khó khăn, nàng đúng là hận Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đối xử tàn nhẫn với nàng, nhưng nếu muốn nàng trở mặt nhìn bọn họ bị chôn sống đến chết, nàng lại không thể làm được, liếc mắt nhìn vào hai người kia đứng thẳng trong hố đất, nàng không kim lòng được cắn chặt môi dưới: "Ngươi, ngươi tha bọn họ đi, bọn họ cũng chỉ là vì tốt cho ngươi mà, chỉ là...."

"Trái lời chủ tử giết người, tội này đáng chết! Bỏn vương đã cảnh cáo bọn họ, nếu dám trái lệnh, đem đầu tới gặp, sao có thể thay đổi được?" Sở Văn Hách chậm rãi nói, tiếng nói vẫn lạnh lùng quyết liệt như băng.

"Tiểu Sơ Từ, chúng ta không cần ngươi cầu xin dùm!" Nhiếp Huyền khí thế cao ngạo hừ lạnh, rất khinh thường nhìn Đoàn Cẩm Sơ, sau đó lại nhìn Sở Văn Hách, nói: "Chủ tử nói rất đúng, nô tài vi phạm lệnh của chủ tử, đó là dĩ hạ phạm thượng, chủ tử ban cho nô tài cái chết, cũng là chuyện hợp đạo nghĩa trời đất!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Trêu Đùa Người, Rơi Vào Hố Đất

Editor: Hiền Trúc

"Ừ, không cần ta cầu xin tha, Mẹ kiếp người Nhiếp Huyền! Người thật sự là đầu người óc heo mà!"

Đoàn Cẩm Sơ nhất thời không kìm được liền nổi giận, lấy tay đẩy hai thị vệ đứng ở bên cạnh ra ngoài, nhưng do hai chân bị chôn dưới đất một thời gian dài nên trở nên cứng nhắc, lao đảo ngã quỵ xuống. Sở Văn Hách vội vàng ôm nàng lại ổn định thân thể, thấp giọng khiển trách: "Người làm gì?"

"Không có việc gì, ta chỉ muốn nhìn kỹ hai cái tên khốn kiếp có nhiều bản lĩnh này!" Đoàn Cẩm Sơ ngược mắt, do cơ thể còn hư nhược nên nàng vừa thở hổn hển, vừa suy nghĩ đối sách, trong đôi mắt to long lanh như nước trong suốt đột nhiên hiện lên một tia giảo hoạt, hướng tới Sở Văn Hách khẽ cười nói: "Bất đại gia, bọn họ suýt nữa hại chết ta, nếu cứ để cho bọn họ chết dễ dàng như vậy, không khỏi quá tiện nghi cho bọn họ, không bằng, người tặng bọn họ cho ta được không?"

"Cái gì?" Sở Văn Hách ngẩn người, lập tức nhủ mi lại: "Người muốn làm gì, trong phủ của bản vương tự có quy củ, người không cần phải quan tâm!"

"Ai chà, Bất đại gia, ta chỉ là xin người cho ta hai tên nô tài bất trung mà thôi, người không cần phải nhỏ mọn như vậy chứ!" Đoàn Cẩm Sơ chán nản, đem hai tay Sở Văn Hách đang nắm bả vai nàng hất ra ngoài, trong ánh mắt lấp lánh ngân ngấn nước.

Mặt Sở Văn Hách chảy xuống vài vạch đen, chết tiệt, hán khó chịu nhất là gặp nàng khóc, nàng thì thỉnh thoảng cố tình cho hán một chiêu như vậy, nghĩ đến nàng trong vòng một ngày đã suýt rơi vào chỗ chết ba lần, cũng thực là đáng thương không thôi, liền vung tay áo gắm ra lệnh: "Tốt lắm, bản vương đáp ứng người là được! Bọn họ tùy người xử trí!"

"Ha ha, cảm ơn nha!" Đoàn Cẩm Sơ lập tức nín khóc cười nhẹ, sau đó chậm chậm đi đến trước hố ngồi xuống, nhìn bộ dáng hai người đã bị đất vùi đến trên lưng, cười hi hi nói: "Hai vị Nhiếp huynh, phong thủy lại luân chuyển rồi sao ta! Ta họ Đoàn, kêu một tiếng Đoàn đại ca, ca sẽ tạm tha các người!"

"Ta..." một chữ "Phì" đã lên đến cổ họng Nhiếp Huyền định nói thêm, lại bị Sở Văn Hách mắt lạnh nhìn nên sợ hãi không dám phun ra, hán không cam lòng mặt tái đi, nghiêng răng nghiêng lợi.

"Cha! Thật là có cá tính nha! Chắc chắn, ca thích những nam nhân có cá tính như vậy! Hai người các người nhớ kỹ đây, về sau các người chính là người của Tiểu Sơ Tử ta!" Đoàn Cẩm Sơ vui vẻ, há mồm cười to, chọc cho Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền khốn đốn mặt chuyển sắc thành màu đỏ tím, nắm tay xiết chặt lại, giận dữ hét lên: "Ai là người của người..."

"A, xấu hổ rồi sao!" Đoàn Cẩm Sơ vừa nghe xong càng cười vui vẻ, khoát tay ra hiệu cho các thị vệ đang lấp đất: "Dừng lại ngay, trước tiên ta phải định một số việc để các người theo đó làm!"

Bọn thị vệ theo lời thối lui đến một bên, vênh tai nghe từ miệng Đoàn Cẩm Sơ bật ra các ngôn từ thú vị.

"Hiện tại, ca định cho các người một số quy củ sau đây, các người đều phải nhớ kỹ cho ca: Thứ nhất, phải nghiêm khắc tuân thủ tam tông tứ thú tiết, tam tông này chính là, ở trong phủ chăm sóc Tiểu Hồ, ra cửa thì theo lệnh Vương gia, buổi tối thì theo Đoàn ca ta! Còn lại tứ thú là, ca ăn uống hay thay trang phục thì đều phải đợi; ca muốn tiêu tiền thì phải bỏ ra; ca tức giận thì phải nhịn; ca nổi nóng thì phải dỗ! Thứ hai, về sau khi ca tiền cung, nhất định phải thủ tiết cho ca, không cho hồng hạnh xuất tường, không cho thông đồng với nữ tử! Nếu làm không tốt, ca sẽ lo lắng chọn lựa một tên nữ tử tai to mặt lớn xấu xí kì dị, người gặp người chạy quý quý sâu giúp các người nổi dỗi tông đường! Thế nào, nhớ kỹ chưa?"

Đoàn Cẩm Sơ nghiêm trang, rung đùi đắc ý, dương dương tự đắc nói liền một hơi, nói xong, lại thấy có chút miệng khô lưỡi khô, không khỏi liếm liếm môi: "Giống như nói lưu loát hơn..... hắc hắc!"

Toàn thể những người đứng chung quanh đầu óc như hồng mắt rồi, mang bộ mặt cứng nhắc, mắt như cá chết, nửa ngày không có chút phản ứng!

Thật lâu sau, rốt cục có người phát ra thanh âm trước, là Nhiếp Phong, về mặt nghi hoặc: "Tiểu Hồ là ai?"

Lời này vừa hỏi, ánh mắt của mọi người đồng loạt bắn qua, Đoàn Cẩm Sơ không kìm được bản thân nuốt nuốt nước miếng, vươn một đầu ngón tay, hướng tới Sở Văn Hách chỉ: "Hán biết!"

Ánh mắt mọi người đồng loạt xoay ngược trở lại, gương mặt tuấn tú của Sở Văn Hách co quắp không dứt: "Bản vương không biết!"

"Ái chà, chính là con hồ a con chó ngao Tây Tạng mà người nuôi dưỡng uy phong lẫm lẫm đó!" Đoàn Cẩm Sơ liếc mắt một cái, ánh mắt chứa đầy oán giận nhìn thẳng hướng Sở Văn Hách mà bắn phá. "Được rồi, ta là sợ A Hồ của người, cho nên ta gọi nó là thiếu gia, thì phải là Tiểu Hồ!"

"Ha ha ha!"

Một phen giải thích này đã chọc cho bọn thị vệ nhịn không được cười phun ra tiếng!

Tuy rằng chức vị của Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cao hơn so với bọn hán, trường hợp này cũng không thích hợp để cười ra, nhưng nhớ tới lời trêu chọc của Đoàn Cẩm Sơ kia lại thật sự không nín cười được, cái gì mà tam tông ... tứ thú tiết ..., nổi dỗi tông đường ... mở miệng phải kêu một tiếng

ca... ha ha ha!

Có được người dẫn đầu, bọn thị vệ liền người người cười ngả trái ngả phải, khiến cho nơi này tình hình khởi đầu đầy không khí chết chóc lập tức chuyển thành khản trương bừa bãi, trên mặt Nghiêm Du chờ đợi cũng cố gắng che dấu ý cười, ngay cả Sở Văn Hách khéo miệng cũng kéo rụt rụt, biểu hiện tâm tình vui mừng!

Thế nhưng, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đang đứng thẳng trong hố đất lại dờ khóc dờ cười, hai khuôn mặt ngay ngắn để nhìn bày ra lúc trắng lúc xanh, cộng thêm vạch đen đầy đặc!

Thật lâu, hai người mím chặt đôi môi, trừng mắt nhìn chăm chăm vào Đoàn Cẩm Sơ, trăm miệng một lời, dồn khí đan điền hét lớn: "Thà chịu chết chứ không chịu nhục! Thái giám chết bầm, có bản lĩnh giết chúng ta đi!"

"A —— "

Bởi vì âm lượng của Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền quá cao, Đoàn Cẩm Sơ lại đang ngồi xổm trên hố, thỉnh thoảng bị chấn động nên một đầu liền chúi vào hố đất, khiến cho Sở Văn Hách lúc phát giác ra muốn kéo nàng lên thì đã không kịp, chỉ nắm giữ được một mảnh góc áo!

Vùi đầu xuống mồ, hai chân chống ngược!

Toàn thể bọn thị vệ, lập tức như hóa đá tại chỗ!

"Tiểu Sơ Tử!"

Sở Văn Hách vội vàng tiến lên, bởi vì trên cánh tay trái hắn có thương tích nên không dám cử động mạnh, tay phải túm chân Đoàn Cẩm Sơ, nhưng cũng không kéo lên được chút nào, không khỏi hét lớn: "Đứng ngăn ra làm cái gì! Nhanh kéo hắn lên đi!"

Một tiếng hét này làm thức tỉnh đám thị vệ, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cũng dần dần hoàn hồn lại, hai người hơi mím môi, đưa tay giúp đỡ bởi đất trên đỉnh đầu Đoàn Cẩm Sơ, hợp sức với bọn thị vệ lôi Đoàn Cẩm Sơ ra!

Trong miệng, trên mũi, mắt, lỗ tai, đầu tóc, mũi của Đoàn Cẩm Sơ toàn bộ đều phủ đầy đất!

"Oa!" Một tiếng, Đoàn Cẩm Sơ giống như một đứa bé uất ức lập tức khóc rống lên, tiếng khóc vang lên từng hồi, hai thị vệ đang giúp nàng vỗ đất trên người, Sở Văn Hách vội vàng tìm kiếm, phát hiện không mang theo khăn, liền đem áo choàng mới lấy xuống xé ra một miếng vải, động tác ôn nhu lau cẩn thận mặt, mũi, miệng của nàng, giọng nói cũng dịu dàng an ủi: "Không có việc gì, Tiểu Sơ Tử đừng khóc, khóc nữa đất lại rơi vào miệng."

Chưa bao giờ, chưa bao giờ thấy hắn đối với một người ôn nhu như vậy, nhưng Sở Văn Hách lại không có cảm giác khó chịu, rất tự nhiên giống như bọn họ đã quen biết nhau nhiều năm, tựa như bọn họ là đôi nam nữ yêu nhau, đối với nữ nhân bình thường mà bản thân yêu, trong lòng tràn đầy sủng nịch.

"Ừ." Đoàn Cẩm Sơ mơ hồ không rõ đáp ứng một tiếng, ngoan ngoãn đứng yên để hắn lau chùi cho nàng, nhịn không được khóc thút thít, thân thể rung động.

Toàn thể bọn thị vệ cúi đầu mất tự nhiên, thần sắc khó chịu mà rối rắm, chuyện của chủ tử, bọn họ làm nô tài tự nhiên không dám dị nghị, nhưng mượn chuyện đêm nay mà nói, cho dù là ngốc tử đều có thể nhìn ra chủ tử đối với tên thái giám này rất đặc biệt, nhất là ánh mắt hắn nhìn Tiểu Sơ Tử, ôn nhu như nước.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Nam Nhân, Đều Là Động Vật Suy Nghĩ Bằng Nửa Thân Dưới

"Tốt lắm"

Sở Văn Hách khẽ cười, cầm áo bào lau chùi bụi bẩn trong tay rồi ném vào đồng đất.

"Ừ." Đoàn Cẩm Sơ vỗ vỗ mặt, dùng sức thở mạnh ra một hơi, đầu hơi uốn éo một chút quay lại nhìn Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đang ở bên trong hố đất, tay nắm chặt thành quả đấm, tức giận điên cuồng hét lên nói: "A a! Đáng chết, lại hại ta thêm lần nữa, ta muốn đem các ngươi thiến làm thái giám!"

Lời này vừa thốt ra, các thị vệ đều khiếp sợ đến mức mặt trắng bệch, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cùng lúc liếc nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, dứt khoát nói:

"Tốt nhất là người trực tiếp giết chết bọn ta luôn đi, chúng ta có chết cũng không làm thái giám!"

"Chắc chắn! Dù có chết cũng không làm thái giám, thật là có khí thế nha! Xem ra, tính phúc nửa thân dưới của nam nhân rất quan trọng!"

Đoàn Cẩm Sơ cười, hai tay khoanh trước ngực, bày ra vẻ mặt cô đồ, hai con mắt nhìn thẳng vào chỗ kín của Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền, nhưng đất đã đầy đến ngang hông bọn họ rồi nên thấy không rõ lắm, vì vậy, nàng sờ lên cằm không có râu của mình, thoáng làm ra vẻ suy tính, sau đó nói:

"Các người đã là do ta xử trí, như vậy, hiện tại ta sẽ cho các người hai lựa chọn, thứ nhất, làm thái giám, sống dở chết dở, nửa sống không chết; thứ hai, xách theo đầu cổ gắng mà sống sót, không cần lo chuyện của ta và chủ tử các người nữa, tận lực bảo vệ hãn cho tốt, nguyện trung thành cả đời với hãn!"

Nghe vậy, Sở Văn Hách nhường nhường mày, khoe môi thoáng hé ra một nụ cười thần nhiên, không nói một lời nào.

Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền trầm mặc không nói, Đoàn Cẩm Sơ cũng không hỏi thúc, ngẩng đầu nhìn lên, một chùm tia nắng ban mai từ phía chân trời từ từ lộ dần ra, sắc trời đã hừng sáng.

Giăng co nửa đêm, thật sự là mệt mỏi không chịu nổi, Đoàn Cẩm Sơ cúi đầu nhìn lại chính mình, trên người áo ngắn vải thô đã bẩn bộ dạng giống như một tên ăn mày, chạt vật nói không nên lời, vuốt vuốt mái tóc, cát đất rơi vãi xuống, mặc dù không soi gương, nhưng nàng đoán chừng trên mặt mình cũng không khá hơn chút nào, mắt lên lên nhìn Sở Văn Hách, hãn đang đứng đó, một bộ cẩm bào màu xanh lam, tuần dật phi phàm, khí chất cao quý, ngọc thụ lâm phong, nhìn giống như người của trời, làm người ta không dám khinh nhờn!

Ít nhất, là nàng không dám khinh nhờn, hiện tại nếu so sánh nàng với hãn, hãn là Phượng Hoàng trên trời, còn nàng lại là chim sẻ dưới đất, ôi! Căn bản không phải người cùng đẳng cấp nha!

Đoàn Cẩm Sơ lơ đãng thở dài một tiếng, lại làm cho Sở Văn Hách khẽ chau mày lại, "Thế nào, có lạnh không?" Nói xong, liền đưa tay cởi áo choàng trên vai xuống đưa tới nàng, "Khoác thêm cái này."

"A, không, không cần, ta không lạnh, trên người ta bây giờ rất bẩn, sẽ làm dơ áo choàng của người, người khoác là được rồi."

Đoàn Cẩm Sơ toét miệng, cười có chút mất tự nhiên, khoát tay cự tuyệt.

"Nói bậy!" Gương mặt tuần tú của Sở Văn Hách hơi trầm xuống, tay trái không tiện cử động, còn lại tay phải lập tức phủ thêm áo choàng, lui ra một bước, nói: "Tự mình buộc lại đi."

"Tay trái của người. . . . Thế nào?" Đoàn Cẩm Sơ vừa nhìn phía cánh tay trái của Sở Văn Hách, cũng không cự tuyệt nữa thất lại lưng áo choàng, vừa hồ nghi hỏi.

"Không có sao!" Trong mắt Sở Văn Hách nhanh chóng thoáng qua một chút không tự nhiên, quay người đi về phía ngựa, vừa đi vừa nói: "Dây dưa quá lâu rồi, trở về đi thôi!"

"Dạ, chủ tử!" Bọn thị vệ ôm quyền, tất cả đều leo lên ngựa.

Đoàn Cẩm Sơ đưa mắt nhìn Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền, giọng không ra vẻ giận hờn hỏi: "Còn chưa nghĩ ra sao? Rốt cuộc chọn cái nào? Ca không chờ lâu được!"

Một tiếng "Ca" này khiến Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền cảm thấy bị nội thương, cực kỳ bất mãn tron mắt nói: "Người chỉ là một tiểu oa nhi mới mười mấy tuổi, làm Ca với ai chứ? Ta chọn cái thứ hai!"

"Thôi đi, bản đại gia ta bây giờ muốn làm ca của các người, người không phục tùng thì làm được gì? Hừ hừ, biết trước là các người sẽ chọn cái thứ hai, biết thức thời mới là tuân kiệt, trẻ con thật là dễ dạy!"

Đoàn Cẩm Sơ tức giận lông mày giương lên, nói xong, trong mắt thoáng hiện lên vẻ ranh mãnh mà cười bốn cợt, "Nhưng mà cũng có thể hiểu, nam nhân mà, đều là động vật dùng nửa người dưới để suy nghĩ! Phải nhớ kỹ quy củ của ca, không thể tùy tiện làm Hồng Hạnh, ca sẽ vì nửa đời sau của các người mà mưu tính phúc lợi!"

"Thái giám chết bầm!" Sắc mặt Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền nhất thời đỏ lên, nổi đóa chửi một tiếng, dưới bàn chân vừa dùng lực, hai người dưới đất chui lên, đi tới trước mặt Sở Văn Hách, quỳ xuống nói: "Nô tài tạ ơn chủ tử tha không giết!"

"Lưu lại tính mạng các người, không phải là Bồn vương! Bốn chữ "Thái giám chết bầm", từ giờ trở đi, tất cả đều xóa cho Bồn vương, Tiểu Sơ Từ lấy đức báo oán, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền, các người tự mình suy nghĩ ngày sau nên đến đáp như thế nào cho hãn!" Sở Văn Hách lạnh lùng nói xong, nhanh chóng phi thân lên ngựa.

"Dạ, nô tài ghi nhớ!" Hai người dập đầu, sau đó đứng lên, chấp tay nói với Đoàn Cẩm Sơ: "Cám ơn!"

"Thôi đi, ai muốn các người tạ ơn, muốn cảm ơn thì kêu là Đoàn ca!" Đoàn Cẩm Sơ rất không nể tình bữu môi, không để ý đến hai nam nhân kia đang đứng cứng ngắt, bước mấy bước đi tới trước ngựa Sở Văn Hách, ngửa đầu hỏi: "Ta trở về bằng cách nào?"

"Đi lên!" Sở Vân Hách chậm rãi cười cười, vươn tay phải ra, Đoàn Cẩm Sơ dơ dấy bản thủ như con mèo hoa nhỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lúm đồng tiền như hoa, đưa lên tay của nàng, được hắn kéo lên ngựa, ngồi ở phía sau hắn.

"Nắm chặt Bồn vương, cẩn thận kéo ngã xuống ngựa đấy."

"Được rồi."

Giục ngựa chạy đi, gió sớm từ từ thổi lật phất ở trên mặt, thổi rối loạn mái tóc, cũng thổi rối loạn tâm, lúc đầu nàng chỉ nhẹ nắm lấy áo bào hắn, trong lòng ngọt như có mật lã lẽ mà buộc chặt, cho đến lúc sau đưa tay ôm trên hông hắn, trong tiềm thức, còn muốn ôm càng sâu càng thâm nhập hắn hơn, nhưng, sau lưng còn mười mấy thớt ngựa đi theo, mười mấy đôi mắt. . . . .

Lưng của hắn thật là rộng lớn, nếu dựa vào nơi đó, nhất định sẽ có cảm giác thật vững chắc, thật ấm áp, hắn sẽ vì nàng che gió che mưa, sẽ vì nàng loại bỏ muôn vàn khó khăn, tựa hồ, hắn sẽ vì nàng chống lên một mảnh bầu trời. . . . .

Khi trở lại Bát vương phủ, sắc trời đã sáng choang.

Sở Vân Hách xuống ngựa trước, sau đó ôm Đoàn Cẩm Sơ đưa nàng xuống lưng ngựa, Tiểu Xuyên Từ và Cẩn Nhi và nha hoàn đã nghênh đón ở bên ngoài, lúc đầu liếc nhìn thấy Đoàn Cẩm Sơ, tất cả sợ hết hồn!

"Tiểu Xuyên Từ, mang Tiểu Sơ Từ trở về phòng người, chuẩn bị thùng nước cho hắn tắm rửa sạch sẽ." Sở Vân Hách lạnh nhạt phân phó.

"Dạ, chủ tử!"

"Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền, Nghiêm Du, cùng bốn vương đến thư phòng!"

"Dạ, chủ tử!"

Trong thư phòng, Sở Vân Hách ngồi dựa lưng vào ghế đệm, ánh mắt nhìn ba người, mang theo vài phần thanh lãnh, tiếng nói bình tĩnh:

"Về chuyện của Tiểu Sơ Từ, Bồn vương tự có chủ trương, nếu bọn người còn dám nói chuyện gì không đúng, đừng trách Bồn vương không niệm tình chủ tớ nhiều năm! Đối với Tiểu Sơ Từ, Bồn vương nhìn thấy rất thuận mắt, nhưng Bồn vương tuyệt không có ý thích nam nhân, các người hãy yên tâm! Nhân đây phân phó, trong phủ bất cứ người nào, loạn nói huyền thuyên, Bồn vương sẽ cắt lưỡi người đó!"

"Dạ, nô tài tuân lệnh!"

Ba người không dám có bất kỳ dị nghị gì quỳ xuống dập đầu.

"Từ hôm nay, đi tra cho Bồn vương về chuyện ám tiễn hành thích người ngày hôm qua, còn nữa, kiểm tra xem xét kỹ càng tất cả bối cảnh của Tiểu Sơ Từ, Bồn vương phải biết rõ ràng rành mạch!" Trong ánh mắt Sở Vân Hách thoáng qua một vẻ phức tạp, hai tay nắm lại siết chặt.

"Dạ, chủ tử!"

Sở Vân Hách gật đầu một cái, lại nói: "Còn nữa..., bút bạc kia đã thẩm tra đối chiếu ra sao? Bên phía Phần Dương có tin tức gì không?"

"Bầm chủ tử, 20 vạn lượng bạc kia, hơn phân nửa sai sót ở chỗ An Tĩnh Vương, bởi vì hiệu tư lỵ của Triệu tiên sinh ghi tên của An Tĩnh Vương." Nghiêm Du trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Tắm Rửa, Cái Yếm Màu Tím Nhạt

"Ồ? Là Nhị ca à?" Sở Vân Hách nhướng mày, khẽ hiện ra một nụ cười lạnh, "Vậy đi điều tra đi, nếu như xác định, không nên ép vội, nhưng cũng không được buông lỏng, ba ngày hai bữa cứ thúc giục là được rồi."

"Dạ, nô tài hiểu rồi!" Nghiêm Du chấp tay nói.

Nhiếp Phong nói tiếp: "Hồi chủ nhân, sau khi mười xe binh khí kia bị cướp, trong thời gian này phân đà Phần Dương của Thiên Anh hội vô cùng yên tĩnh, dường như cũng đang âm thầm nghe ngóng tình hình. Chỉ có một tin tức không xác thực là, bọn họ đang thông qua Lục Lâm ở Tây Bắc để che chắn, lại mua binh khí. Ở trước mắt số lượng bao nhiêu vẫn chưa tra được!"

"Ồ? Lá gan chúng càng lúc càng lớn rồi đó! Lén mua binh khí chính là bước đầu tiên để phản quốc, Bồn vương chèn ép một lần, lại vẫn chưa từ bỏ ý định! Tốt! Bồn vương sẽ chơi đùa với Thiên Anh hội một chút!" Sở Văn Hách cười lạnh, ngón trỏ gõ nhẹ trên mặt bàn, chậm rãi nói.

"Xin chỉ thị chủ nhân, kế tiếp nên làm như thế nào?" Nhiếp Huyền hỏi.

"Thông báo An Dịch và An Vũ, theo dõi chặt chẽ hướng đi của Phần Dương, một khi có tin tức gì lập tức cấp báo!"

"Dạ, nô tài tuân mệnh!"

... ..

Trở về phòng, Tiểu Xuyên Từ kêu hai gia đình, ba người tay chân lạnh lẽo nâng một bồn tắm đến, nước nóng, khăn lông, lại chuẩn bị tốt trang phục thái giám, sau đó cười nói: "Tiểu Sơ Từ, người nhìn xem còn thiếu cái gì, ta sẽ giúp người mang đến."

"Ừ... Có... có áo lót mới hay không, ta rất muốn thay ra. Đáng tiếc trang phục trong cung của ta hiện không có mang theo bên người." Đoàn Cẩm Sơ cau mày, nói.

"Cái... này... Ta đi xem một chút." Tiểu Xuyên Từ và gia đình ra cửa, đi tới phía đông Dự Viên.

Đoàn Cẩm Sơ thờ dài ngồi ở trên ghế, kỳ thật nàng muốn thay nhất chính là cái yếm ngực, kể từ khi nàng xuyên qua vẫn dùng cho tới bây giờ mà chưa có thay qua, bởi vì nàng không tìm được cái yếm của chủ nhân cũ lưu lại để tắm rửa. Khoảng hai mươi ngày không có đồ áo lót, ai có thể chịu được a! Hơn nữa, mang vải bó quần quanh ngực, hại nàng chưa được thoải mái tắm lần nào, thật khó chịu!

Một lúc sau Tiểu Xuyên Từ quay lại, trong tay thực sự đang cầm một bộ áo lót trắng tinh, thấy Đoàn Cẩm Sơ vẫn đang nằm sấp trước bàn đánh một giấc thì không khỏi lấy làm kinh hãi, "Người không phải muốn tắm rửa sao? Như thế nào còn chưa tắm?"

Nói nhảm, nếu mà nàng gột sạch, không phải bị hấn trở về liền thấy được sao?

Đoàn Cẩm Sơ như bưng tỉnh, bĩu môi nói: "Ta chờ người cầm áo lót tới! Ta không thích đang tắm rửa mà lúc sau lại bị người khác quấy rầy."

"Được, người thật là lạ, ta với người đều là thái giám, có cái gì sợ bị người thấy, cởi quần ra không phải là đều như nhau sao? Chủ nhân còn cần dặn ta phải giúp người tắm rửa đây!" Tiểu Xuyên Từ cau mày nói.

"Không cần có được hay không!" Đoàn Cẩm Sơ vừa nghe, vội vàng đứng lên thoát thác đùn đẩy Tiểu Xuyên Từ, "Ta có thể tự mình tắm rửa, không cần người khác hỗ trợ, người ở xa chút, không cho phép bắt lộn kẻ nào tới quấy rầy ta."

"Được được được, một mình người tắm đi, áo lót mới này là chủ nhân kêu Tiểu Cá Tử ở phòng ăn chuẩn bị, người mặc vào có thể hơi lớn, nên chấp nhận chút đi."

Tiểu Xuyên Từ vừa đi ra cửa vừa nói, lời vừa mới dứt, người liền đẩy cửa đi ra ngoài. Đoàn Cẩm Sơ "Rầm" một tiếng đóng cửa lại, cài lại then cửa, cả cửa sổ cũng được đóng lại, kéo rèm cửa sổ xuống, sau khi cẩn thận kiểm tra, mới yên tâm cởi quần áo tắm rửa.

Bởi vì trong lòng không yên tâm, động tác tắm rửa của Đoàn Cẩm Sơ vô cùng nhanh chóng, chỉ lo có người đột nhiên tiến vào, cho nên, nửa giờ đã giải quyết xong, mái tóc và cơ thể đều được tắm rửa sạch sẽ, quay lại nhìn cái yếm màu tím nhạt không biết phải mất bao nhiêu thời gian mới mặc được, khó chịu và buồn bực nói không ra lời, từ nơi nào nàng mới có thể kiếm được một cái yếm để mặc đây?

Suy nghĩ một lúc, lại cúi đầu nhìn bộ ngực đầy đặn của mình, trong đầu lập tức nhớ ra lúc ở trong kiệu, trong lúc bất ngờ nàng bị Sở Văn Hách hôn, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc nhuộm đỏ. Hấn đối với nàng tốt như vậy, làm cho thủ hạ đều nghĩ khuyh hướng tình dục của hấn không bình thường, hấn nhất định rất buồn bực đây! Có nên nói cho hấn biết, kỳ thật nàng là nữ nhân hay không đây?

Nếu như hấn biết được, sẽ như thế nào? Khuôn mặt hấn sẽ tái nhợt không còn giọt máu, còn nói nếu như nàng là nữ nhân, sẽ để cho nàng thử nghiệm hấn... Khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng, vì ngượng ngùng mà càng trở nên đỏ hồng, Đoàn Cẩm Sơ vội vàng vỗ vỗ mặt, nhắc nhở bản thân tuyệt đối không thể nóng lên. Đừng nói hấn đã có cơ thiếp, chỉ riêng chuyện của Thiên Anh hội nàng cũng đã vô phương giải thích. Hấn là hoàng tử, một khi biết nàng là người của Thiên Anh hội, lên vào trong cung có thể có ý đồ mưu hại tới hoàng đế, lúc đó hấn sẽ đối xử với nàng như thế nào?

Nghĩ tới đây, Đoàn Cẩm Sơ không khỏi rung mình một cái, ngồi ở giữa bồn tắm ngơ ngác trong chốc lát, sau một hồi trên người có cảm giác lạnh buốt, mới phát giác nước đã lạnh, vội vàng đứng dậy đi ra mặc quần áo, sau nhiều lần tự đánh giá, Đoàn Cẩm Sơ quyết định không mặc cái yếm, trực tiếp cầm lấy vải bó quần quanh ngực, sau đó mới từng món, từng món mặc vào, lại từ trong thùng lấy một chút nước, cẩn thận giặt sạch sẽ cái yếm. Tuy nhiên, sau đó lại cảm thấy lo lắng, nên phơi khô ở chỗ nào đây?

Nhìn chung quanh phòng, đôi mi thanh tú của Đoàn Cẩm Sơ nhăn lại thật lâu, trước trước sau sau đi một vòng, thật sự không tìm được chỗ có thể phơi khô cái yếm, vậy phải làm sao bây giờ? Loại áo lót sát người của nữ nhân, tuyệt đối không được cho người khác thấy, làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ? Ngồi ở trên giường, buồn bực đập vài cái, đột nhiên, trong đầu một tia sáng chợt lướt qua. Đoàn Cẩm Sơ nhảy thót một cái xuống giường, "Hi hi" cười, nàng có khả năng lên giường ở dưới sàn nhà!

Khăn trải giường rất rộng rãi, bên rìa rủ xuống rất nhiều, cơ hồ gần chạm mặt đất. Mà dưới đáy giường tận cùng bên trong, có đặt một cái rương gỗ lim, Đoàn Cẩm Sơ lau khô nắp rương, sau đó cầm cái yếm đặt lên trên đó, lại kéo khăn trải giường xuống, được rồi, mọi sự đại cát!

Khăng định Tiểu Xuyên Từ sẽ không tùy tiện đi về phía bên kia cái ruộng, đợi cái yếm hong khô, nàng lập tức mặc lại, tất cả liềm thần không biết quý không hay!

"Ha hà!"

Đoàn Cẩm Sơ vô cùng đắc ý cười đến cong lông mày, mới cúi người xuống định thu dọn bồn nước. Ngoài cửa chợt vang lên, truyền đến âm thanh của Tiểu Xuyên Từ, "Tiểu Sơ Từ, người tắm xong chưa? Đồ ăn sáng ta đã bung tới."

"Được rồi." Đồng ý một tiếng, Đoàn Cẩm Sơ ra mở cửa, Tiểu Xuyên Từ mang theo hộp đựng thức ăn đi vào, nhìn thấy Đoàn Cẩm Sơ, trước mắt lập tức sáng ngời, ngơ ngác cười nói: "Tiểu Sơ Từ, dung mạo người thật tuần tú a!"

"Ách. . ." Đoàn Cẩm Sơ cứng họng, mới tắm xong tóc còn chưa có khô, xõa xuống trên vai, nếu như dùng ánh mắt của người hiện đại để nhìn, liếc mắt là có thể nhận ra nàng là nữ nhân. . .

Tiểu Xuyên Từ vẫn còn nhìn, vẻ mặt si ngốc. . .

"Khụ khụ!" Đoàn Cẩm Sơ mắt tự nhiên nghiêng nghiêng mặt, không vui trách mắng: "Nhìn cái gì đây? Ta có dung mạo tuần tú, là bởi vì mẹ ta vốn xinh đẹp. Mẹ của ta xinh đẹp, là bởi vì mẹ của mẹ ta trưởng thành xinh đẹp. Mẹ của mẹ ta có đáng đẹp xinh đẹp, là bởi vì. . ."

Tiểu Xuyên Từ nghe đến choáng váng. . . Cuối cùng tổng kết ra một câu, "Tiểu Sơ Từ, tướng mạo ta bình thường, đó là bởi vì tổ tông mười tám đời của ta đều là người bình thường. Người xinh đẹp, là do tổ tông mười tám đời nhà người đều xinh đẹp, có đúng hay không?"

"Uh, người hiểu như vậy, cũng đúng." Đoàn Cẩm Sơ gạt đầu, gien dạy học đến đây kết thúc, liếm liếm môi, "Ăn cơm!"

Lúc rảnh rồi, ánh mắt Đoàn Cẩm Sơ luôn không tự chủ được liếc về phía cuối giường, rốt cuộc, sau lần thứ năm nghiêng đầu đi, Tiểu Xuyên Từ không nhịn được hỏi: "Người nhìn gì vậy? Phía dưới giường có cái gì à?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Ai Có Thể Vì Nàng, Chống Đỡ Cả Bầu Trời

Edit : Miu

Thời tiết hôm nay gió thổi phe phẩy, trời xanh không mây, màn trời màu lam nhạt, giống như một bức màn nhung tơ tinh khiết, được khảm viền vàng rực rỡ.

Tỉnh lại sau một giấc ngủ say, đã là nửa buổi chiều.

Đoàn Cẩm Sơ lười biếng ưỡn lưng, thỏa mãn xuống giường, nhìn ngoài mặt trời ngoài cửa sổ đỏ như lửa, thoải mái nhắm chặt đôi mắt, lại mở ra, sau đó sờ sờ cái bụng, lại đói rồi.

Mở cửa đi ra ngoài, tìm một vòng trong viện vẫn không hề phát hiện bóng dáng Tiểu Xuyên Từ, Đoàn Cẩm Sơ liền đi tới phòng ăn. Thời gian ăn bữa trưa đã sớm qua rồi, không biết nhà bếp có còn thừa lại thức ăn để cho nàng một phen no bụng hay không đây?

Trên đường tìm hỏi thị vệ canh gác, đến khi tới được phòng ăn, nhìn thấy bên trong chỉ có một ma ma và một hạ nhân làm việc vặt. Đoàn Cẩm Sơ đứng ở trên cửa lễ phép cười hỏi "Xin hỏi, còn thức ăn không ạ?"

Hai người bên trong nghe tiếng quay đầu, đánh giá Đoàn Cẩm Sơ từ đầu tới chân vài lần, mới có vẻ mặt hiểu rõ mà hỏi:

"Người là Tiểu Sơ Từ?"

"Vâng, đúng vậy." Đoàn Cẩm Sơ ngẩn người, gạt đầu, có vẻ như bây giờ nàng rất có tiếng tăm nha, đi chỗ cũng có người nhận ra nàng.

"Đây là phần ăn giữ lại cho người." Ma ma kia nói xong, sau đó mở cái tô bung ra một chén thịt viên và một chén thịt xào, bà lại cầm hai cái bánh bao đặt lên trên khay đựng thức ăn, "Những món này là đưa cho người, nếu như người muốn mang về phòng mình ăn, ta sẽ giúp người xếp vào trong hộp đựng thức ăn. Nếu như người ăn ở chỗ này, thì ở đằng kia có cái bàn."

"Tại sao. . . . Tại sao lại đặc biệt giữ lại cho ta? Tại sao cơm lại ngon như vậy?" Đoàn Cẩm Sơ nhất thời ngây người, khó có thể tin nhìn khay đựng thức ăn kia.

Ai ngờ ma ma kia liếc nàng một cái, nàng rõ ràng thấy được trong mắt bà ta có chút không vui, rồi bà lại nghiêng mặt đi, bình tĩnh nói: "Tiểu Xuyên Từ nói, đây là vương gia đặc biệt hạ lệnh, người mau đi ăn đi."

"A..." Đoàn Cẩm Sơ khẽ lên tiếng, yên lặng bụng khay đựng thức ăn đi tới trước bàn ngồi xuống, rồi nhấm nháp từng miếng từng miếng một, trong lòng là cảm xúc nói không ra lời. Chuyện nhỏ như vậy, hẳn đều hạ lệnh xuống, nàng ở trong vương phủ của hắn, không có làm việc gì của nô tài, lại được hưởng thụ đãi ngộ cao như thế, hẳn phải chăng là... Thích nàng?

Hạ nhân làm việc vất vả thêm cúi vào trong bếp lò, cùng ma ma liếc mắt nhìn một cái, hai người hừ nhỏ một tiếng không thể nghe thấy, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường cùng chê bai. Một kẻ nam sùng dựa vào bán rẻ tướng mạo lại có thể mê hoặc chủ nhân thành như vậy, cái này quả là trường hợp đặc biệt!

"Ma ma, ta ăn no rồi, phiền toái các người." Đoàn Cẩm Sơ đứng dậy, đi tới trước mặt hai người, lộ ra nụ cười thân thiết.

"Ừ."

Ma ma kia không để ý tới lên tiếng, cũng không quay đầu lại.

Nhất thời trong lòng Đoàn Cẩm Sơ giống như có cái gì nghẹn lại, nàng đứng một hồi, rồi yên lặng đi ra khỏi phòng ăn. Sau lưng, mơ hồ có âm thanh lặng lẽ truyền đến.

"Phi... hừ! Thật sự là không biết xấu hổ! Vương gia là một nam nhân, lại bị hắn mê hoặc tâm trí, cùng nhau ngồi kiệu cùng nhau cười ngạo. Đây là điều mà ngay cả bảy vị tiểu chủ trong Ý Lan Các cũng không được như vậy. Nếu như bị Từ đại tiểu thư phủ Thừa tướng biết, sao có thể đón nhận việc Vương gia thích thái giám..."

Âm thanh càng thoảng càng xa, bởi vì Đoàn Cẩm Sơ bước càng lúc càng nhanh. Bên ngoài, mặt trời chiếu rọi, nàng lại rơi lệ đầy mặt, trong lòng lạnh như băng...

Thân phận này nàng không thể lựa chọn, nàng cũng muốn khôi phục lại thân phận nữ nhân. Chỉ là, người của Thiên Anh hội đang nhìn chăm chú nàng, nàng không còn đường có thể đi... Từ đại tiểu thư phủ Thừa tướng... Là ai? Có quan hệ gì với hắn?

Đột nhiên, nàng rất muốn thoát khỏi hắn, bỏ đi rất xa...

"Đứng lại!"

"Ta muốn đi ra ngoài!" Đoàn Cẩm Sơ đứng ở cửa chính Bát Vương Phủ, lạnh lùng nói.

Thủ vệ mặt không đổi sắc ngăn nàng lại, "Vương gia có lệnh, không cho phép người tùy ý đi ra ngoài vương phủ, mời người trở về!"

"Tại sao? Vương gia rõ ràng nói hôm nay cho ta hồi cung!" Đoàn Cẩm Sơ ngăn người, chất vấn.

"Tiểu Sơ Từ, mệnh lệnh là do Vương gia sáng nay phái người đến căn dặn. Chúng ta là chỗ chức trách, xin người không nên gây khó khăn cho chúng ta!" Thủ vệ nói.

Chán nản trở về, đứng trước một đám hoa oải hương lớn, ngửi mùi hoa nhẹ nhẹ, trong lòng lại cực kỳ đè nén.

Nàng không biết, con đường phía trước nên đi như thế nào? Ai là người đáng cho nàng tín nhiệm, có thể làm cho nàng nói hết nỗi khổ tâm? Ai lại có khả năng cho nàng một tương lai, vì nàng chống đỡ cả bầu trời?

Sở Văn Hách, hẳn có thể chứ? Không, mặc dù hắn thích nàng, cho dù sau khi biết nàng là nữ nhân vẫn thích nàng. Nhưng giữa bọn họ, đã có quá nhiều trở ngại, linh hồn của nàng vô phương nhập vào khối thân thể này. Nàng liền chịu mọi thứ liên quan đến khối thân thể này, bao gồm, việc nàng cùng hắn có thân phận đối lập!

Đứng không biết bao lâu, đột nhiên cảm giác có một ánh mắt nhìn chăm chú vào nàng, Đoàn Cẩm Sơ nghi hoặc quay đầu lại, cách nàng hai trượng không biết từ lúc nào có một người nam nhân trẻ tuổi đang đứng, hai tay buông thõng, mặc một bộ y phục màu đỏ, diện mạo tuấn tú, da màu đồng cổ, làm cho người ta cảm thấy rất là nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ. Chỉ là trên mặt lộ ra một vẻ kì dị, đôi đồng tử đen như mực kia đang liếc mắt nhìn nàng chăm chú, làm cho nàng có cảm giác rất không thoải mái, không khỏi tròn mắt mà hỏi: "Nhìn cái gì vậy? Người là ai? Lén đứng ở sau lưng ta, vừa nhìn đã nhận ra không phải là người tốt!"

"Hả?" Vô duyên vô cớ bị mắng một trận, khuôn mặt tuấn tú của Gia Cát Toàn Cơ lập tức chuyển thành màu đỏ, khóe miệng không ngừng giật giật "Người nói cái gì? Dám nói bốn công tử ta không phải người tốt?"

"Hừ! Không để ý tới người!" Đoàn Cẩm Sơ liếc một cái, nhắc chân đi tới Dự Viên. Nàng muốn tìm Sở Văn Hách nói chuyện, để cho nàng hồi cung, nàng không thể có liên quan gì hắn nữa. Nếu như không động tâm không sợ, sợ hãi chính là, tiếp tục như vậy, nàng... Có thể rơi vào tay gã!

"Ồ? Vừa mắng người đã muốn đi?" Gia Cát Toàn Cơ ngăn người, hai bước đuổi theo ngăn lại, nhún mày nói: "Nhìn diện mạo của người rất khôi ngô tuấn tú, tại sao lại giống như một con nhím, gặp người liền đâm?"

Đoàn Cẩm Sơ căm tức nhìn người chặn đường trước mặt, nhẹ nhàng cắn răng "Ta chính là chửi đấy, người muốn như thế nào? Bốn đại gia tâm tình khó

chịu, nhìn thấy diện mạo người đáng ghét đã muốn chửi!"

"Phốc -- "

Gia Cát Toàn Cơ lập tức phì cười, nhìn trên dưới Đoàn Cẩm Sơ một lượt, trong mắt đều là ý cười, vừa cười vừa nói: "Người chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, người cho đại gia là ai hả? Tính khí như vậy, lại còn đi chê bai người khác, người cảm tình con cạp à!"

"Hừ hừ hừ! Ta chính là cảm tình con cạp, hy vọng người là cảm tình con gà, để cho ta một ngụm cần chết người!" Giọng Đoàn Cẩm Sơ cãi vã cực kỳ lớn, nhưng do hai người cao chênh nhau một cái đầu, nên nàng chỉ có thể ngửa cổ trợn mắt.

"Khụ khụ!" Gia Cát Toàn Cơ bị sắc quá mức, khuôn mặt tuần tú liên tục co quắp đến hơi cong nửa người dưới. Từ khoảng cách gần nhìn chăm chú gương mặt xinh đẹp không giống như là nam nhân, rất là hoài nghi hỏi:

"Nghe nói, người là thái giám? Người là thái giám sao? Thường nói phụ nhân là kẻ có lòng dạ độc ác nhất, nay lại có khả năng đổi thành thái giám có lòng dạ độc ác nhất ư?"

". . ." Đoàn Cẩm Sơ không nói gì, im lặng hết nửa phút, mới từ trong kẽ răng nặn ra được mấy câu "Có khả năng! Hoàn toàn có khả năng! Bản thái giám chính là một người lớn lên có lòng dạ thâm độc; nham hiểm. Nếu như các hạ thích, hoan nghênh gia nhập hàng ngũ thái giám!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Bị Chặn Ở Ngoài, Hoàn Toàn Tĩnh Ngộ

Editor: Tinh Tinh

Đoàn Cẩm Sơ nói xong, hung ác trợn mắt một cái rồi phẩy tay áo rời đi!

Nhưng mà, nam nhân ở phía sau lại mặt dày đuôi theo cùng nàng đi song song, nhìn phương hướng đang đi một cái, trong mắt lóe lên một tia hài hước, "Tiểu Sơ Tử, người muốn đi Dự Viên sao?"

"Mắc mớ gì tới người? Cách xa ta một chút, không cho đi theo ta!" Đoàn Cẩm Sơ nghiêng mắt nhìn một cái, khẩu khí tương đối hung hăng, bởi vì do nam nhân này đụng vào nàng khi tâm tình nàng đang không tốt!

"Ồ? Người được đi đường này, còn bốn công tử thì không được đi sao? Nhưng cổ tình lại khéo vô cùng, bốn công tử cũng muốn đi Dự Viên!" Gia Cát Toàn Cơ cười lưu manh, vẻ mặt bất cần đời, sau đó cầm cây quạt ở ngang hông vừa quạt vừa đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoàn Cẩm Sơ đỏ lên vì tức, dứt khoát cắn răng một cái, vung chân chạy như điên rời khỏi.

"Ô! Thật đúng là lợi hại! Quả nhiên không giống nhau, tính tình ngay thẳng, làm theo cảm tính, không trách được. . . . . Ha ha. . . . ." Gia Cát Toàn Cơ nhìn theo cái bóng đáng đang chạy như điên kia, bật cười gật đầu, nhưng trong mắt cũng đồng thời hiện lên vẻ lo lắng.

Đoàn Cẩm Sơ chạy muốn mất mạng về phía Dự Viên, nhưng lại bị thủ vệ đưa tay ngăn lại, "Chủ tử có lệnh, không cho phép ai tự tiện xông vào!"

"Ui. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ lảng ra, miệng mở ra ngừng một chút, mới thở gấp nói: "Vậy người đi thông báo với vương gia, ta muốn gặp hắn!"

"Đợi một chút!"

Một tiếng cười vang lên ở sau lưng, Đoàn Cẩm Sơ ngẩn người, vội quay đầu lại nhìn, lại nhìn thấy Gia Cát Toàn Cơ đang ở sau lưng nàng, vừa nhìn nàng vừa phe phẩy quạt cười nói với thủ vệ: "Bốn công tử cũng muốn gặp vương gia, cùng nhau thông báo đi!"

"Hừ! Hắn sẽ không gặp kẻ bị thần kinh như người!" Hai tay Đoàn Cẩm Sơ ôm ngực, cực kì khinh bỉ nhìn người nào đó, nặng nề hừ một tiếng.

"Ồ? Ha ha. . . . . Vậy thì ta mời mất mong chờ!" Khóe môi Gia Cát Toàn Cơ nhếch lên, tự tin nhướn mày cười khê.

Mặt của thủ vệ co rút mấy cái, sau đó ôm quyền cung kính nói với Gia Cát Toàn Cơ, "Xin Toàn Cơ tiên sinh chờ một chút!" Dứt lời, liền đi vào thật nhanh.

"Toàn Cơ tiên sinh? Chắc chắn, nên gọi là long chim tiên sinh đi, ngàn vạn lần đừng tự khoe là Ngự Huyền Cơ nha!" Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ nghiêng

mặt, làm bộ như đang thưởng thức cảnh vật bốn phía, cười đến nghẹn nhưng trong miệng lại len lén thầm nói.

“Rắc rắc!”

Ở bên cạnh, cây quạt ở trong tay bởi vì người nào đó không tự chủ mà dùng sức khiến cây quạt biến thành hai khúc!

“Vụng trộm mắng chửi người khác, ngươi cho rằng bốn công tử không nghe được sao?” Mặt của Gia Cát Toàn Cơ đen đến mức có thể nhỏ ra mực, đưa tay nắm lấy vai của Đoàn Cẩm Sơ, mặt đối mặt chất vấn: “Ngư Huyền Cơ là ai? Hắn mới là lông chim!”

“Phốc!” Đoàn Cẩm Sơ nhin không được cười to lên, “Ha ha ha, ha ha ha. . . . . Huyền Cơ kia không phải là Toàn Cơ! Người ta là nữ thi nhân, còn ngươi chính là lông chim rẻ rách!”

Gia Cát Toàn Cơ tức không thể nói, “Ngươi! Đồ thái giám chết tiệt! Bốn công. . . .”

“Toàn Cơ tiên sinh!”

Đúng lúc này thủ vệ trở lại, ôm quyền nói: “Vương gia mời tiên sinh vào!”

“Được!” Gia Cát Toàn Cơ tròn mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, sau đó nói: “Thái giám chết bầm, ngươi chờ cho bốn công tử, bốn công tử sẽ không tha cho ngươi!”

“Stop! Bốn đại gia lười so đo với ngươi!” Đoàn Cẩm Sơ khiêu khích giương lông mày lên, đánh vào cái tay đang vuốt ve trên vai của nàng, quay người lại muốn đi vào trong cửa lớn, ai ngờ: . . . . .

Thủ vệ ngăn nàng lại, “Tiểu Sơ Từ đừng bước! Chủ tử nói ngài không muốn gặp ngươi, mời ngươi trở về phòng nghỉ ngơi!”

“Cái gì?”

Đoàn Cẩm Sơ ngăn ra, tiếp theo tức giận nói: “Tại sao? Hắn nhìn thấy người bệnh thần kinh này lại không nhìn thấy ta, hắn có ý gì? Quả thật là quá đáng!”

“Tiểu Sơ Từ, cẩn thận lời nói của mình! Chủ tử muốn gặp người nào, nô tài như chúng ta có thể chất vấn sao?” Thủ vệ trầm mặt xuống, lạnh lùng nói.

“Ngươi. . . .”

“Toàn Cơ tiên sinh, mời ngài!”

Thủ vệ không để ý đến nàng nữa, trực tiếp khom người mời Gia Cát Toàn Cơ, khỏe môi Gia Cát Toàn Cơ xuất hiện một nụ cười, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý, “Như thế nào, chịu phục chưa? Hừ hừ, muốn tranh giành với bốn công tử, ngươi đứng ở cửa sổ đi!”

Dứt lời, hắn quăng cho người nào đó một cái “Mị nhãn” sau đó vừa phe phẩy nửa cây quạt vừa đi vào.

“A a a! Sở Văn Hách, ngươi thật khốn khiếp, ngươi không để cho ta đi, lại không thấy ta, ngươi. . . . .” Đoàn Cẩm Sơ vô cùng tức giận vừa rống vừa muốn xông vào bên trong, nhưng dường như bọn thủ vệ sớm đã đề phòng nàng sẽ dùng chiêu này, lập tức có hai người lao ra giữ nàng lại, giữ lấy tay nàng không chút khách khí đẩy nàng ra khỏi đại môn, sau đó xếp một hàng chắn ở cửa, một đám người mặt không chút thay đổi!”

Đương nhiên, trải qua chuyện lần trước ở thư phòng, tất cả thủ vệ ở Bát vương phủ đã có được kinh nghiệm, kiên quyết sẽ không để chuyện như thế xảy ra nữa, nếu không, không biết chủ tử sẽ làm gì với tên thái giám này, cũng không biết ngài ấy sẽ làm gì với bọn họ, cho nên, lòng cảnh giác của mỗi người đều tăng lên mười phần!

Đoàn Cẩm Sơ bị ném lao đảo quay ngược lại mấy bước, tức giận đỏ mặt tía tai, hung hăng trừng mắt nhìn đám thủ vệ, hàm răng cắn “Ken két” vang lên, “Mẹ nó, trở về suy nghĩ kỹ hơn!”

Trong phòng, Sở Văn Hách miễn cưỡng tựa vào đầu giường, mặc cho Gia Cát Toàn Cơ mủi băng gạc thay thuốc trên cánh tay hắn, trầm ngâm nghe xong động tĩnh ở bên ngoài, khỏe môi khẽ hiện nụ cười.

“Chắc chắn, thật đúng là không bình thường, vương gia, trước tiên ngươi đền cho ta cây quạt đi!” Gia Cát Toàn Cơ vừa làm, vừa bực vừa hận nói.

“Mắc mớ gì đến bốn vương? Trên đầu chữ ‘nhân’ là một cây đao, ngươi sẽ không nhân nhin chứ? Nam nhân mà, học nhiều bình tĩnh một chút!” Sở Văn Hách khề mở mắt, nhàn nhạt nói.

“Cái gì?”

Gia Cát Toàn Cơ kích động, lực đạo trên tay tăng một phần, Sở Văn Hách lập tức cau mày nói: “May là thương thế kia không ở trên người ngươi!”

“Khụ khụ!” Gia Cát Toàn Cơ lập tức ho hai tiếng, động tác bôi thuốc cũng nhẹ lại, sau đó cẩn thận đề băng gạc lên, lúc này mới lý luận nói: “Vương gia, ngươi thật là quá đáng! Ngươi thật sự là vì tên thái giám phách lối kia mà trọng sắc khinh bạn rồi sao? Ta thực sự thích cô nương nhà, mà thái giám này có vẻ thú vị, đáng về thanh tú, nhưng cuối cùng vẫn là thái giám, không thể ‘gì kia’ ở trên giường, không thể sinh con đường cái, ngươi muốn sử dụng hắn

như thế nào đây? Nữ nhân ở thiên hạ nhiều như vậy, ta chưa muốn có nam sủng!”

Sở Vân Hách trầm mặc không nói, trong lòng mắt lộ ra vẻ thâm trầm và mâu thuẫn, rồi rầm.

Thật ra thì, hân hận mình không kìm hãm được, hận trong lòng mình biến thái, không thể phủ nhận, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền nói đúng, bọn họ là bảo vệ danh tiếng của hân, vì muốn vẫn hồi giới tính của hân, mà lựa chọn không tiếc đến tính mạng của mình mà ám sát Đoàn Cẩm Sơ, nếu hân thật. . . . Như vậy, vì danh dự của hoàng thất, sẽ có nhiều người nhảy ra không cho phép, như thế, Tiểu Sơ Từ hân là sẽ chết!

Cho nên, hân mới phong tỏa tin tức mình bị thương, phong tỏa hết tất cả chuyện có liên quan đến hân và Tiểu Sơ Từ, không gặp ‘hân’, một là không muốn làm cho mình lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục, hai là không muốn cho ‘hân’ nhìn thấy vết thương của hân, hân trả giá, chỉ muốn yên lặng trả giá.

Thật lâu, môi mỏng của Sở Vân Hách khẽ động, trong giọng nói mơ hồ mang theo nặng nề và quyết tâm, “Toàn Cơ, bốn vương hiệu, bốn vương sẽ không tiếp tục sai nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Thì Ra Là, Hân Đã Có Vị Hôn Thê

Đoàn Cẩm Sơ tràn đầy tức giận trở về phòng, nàng ngã xuống giường không ngừng hà hơi hít vào, vậy mà không thấy nàng! Vậy mà thật sự không thấy nàng! Tên lười gặt! Lúc ở bên trong hồ đất cứu nàng còn dịu dàng thăm thiết, vừa về tới Bát vương phủ, ngủ một giấc thức dậy liền trở mặt vô tình!

Sở Vân Hách! Có quỷ mới thích ngươi! Cho dù bản cô nương có thích thái giám, cũng không thèm thích ngươi!

Kìm nén tức giận trong lòng, Đoàn Cẩm Sơ tiện tay cầm một đầu thuốc hít đặt trên đầu giường quăng ra ngoài!

"Àm . . . . ."

Tiểu Xuyên Từ đang muốn đẩy cửa tiến vào bỗng nghe trong phòng truyền ra tiếng đập dọa tay hân run lên, cái trán đánh vào trên cửa một tiếng "đông", "Ui . . . . ."

Lông mày Tiểu Xuyên Từ nhíu chặt lại, đưa tay xoa nhẹ trán mấy cái, lúc này mới đẩy cửa đi vào, chạy thẳng tới phòng trong, nhìn một cái mặt liền trắng bệch, "Tiểu Sơ Từ, ngươi đập bể đầu thuốc hít của ta?"

"Ách. . . . . Bể rồi?" Đoàn Cẩm Sơ ngây ngốc, vội vàng đứng lên nhìn xuống mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức quẩn bách, tràn đầy áy náy nói xin lỗi: "Thực xin lỗi ngươi, ta, ta nhất thời không khống chế cảm xúc được. . . . . Tiểu Xuyên Từ, cái này của ngươi bao nhiêu tiền, ta đền lại cho ngươi, ngươi đừng tức giận có được không? Ta có bốn mươi văn tiền, ngươi xem có đủ hay không?"

Tiểu Xuyên Từ chậm rãi ngồi xổm người xuống nhặt mảnh vụn trên đất, vừa tức vừa thương tâm: "Tiểu Sơ Từ, ngươi có biết hay không, đây là vật mà chủ tử thưởng cho ta lúc mùa xuân đây, một món đồ đáng giá như vậy ta định là bỏ vào học tủ khóa, nhưng lại muốn suốt ngày lúc ngủ nhìn một chút, nên mới lấy ra đặt ở đầu giường, không nghĩ tới. . . Không nghĩ tới ngươi thế mà lại đập vỡ nó! Bốn mươi văn tiền, ngươi làm sao mua nó?"

"Tiểu Xuyên Từ. . . ." Đoàn Cẩm Sơ hỏi hận không kịp, luống cuống xuống giường, cùng ngồi xổm xuống nhặt mảnh vụn, mím môi, nhẹ giọng nói: "Vậy thì, ngươi nói xem nó đáng giá bao nhiêu tiền? Ta, ta nhất định nghĩ biện pháp đền cho ngươi, là ta không tốt, là ta quá tùy hứng, ngươi đừng giận ta nữa được không? Bọn họ cũng chán ghét ta, nói ta cùng Vương gia mập mờ không rõ, chỉ có ngươi thành tâm đối đãi với ta, ta. . . . ."

Lỗ mũi đột nhiên đau xót, Đoàn Cẩm Sơ không nhịn được khóc “hu hu”, "Ta tiếp tục làm công kiếm tiền, hoặc là ta hồi cung kiếm tiền tháng, ta nhất định bồi thường cho ngươi, nhất định. . . . ."

"Tiểu Sơ Từ!" Tiểu Xuyên Từ ngẩng đầu lên, đau khổ lắc đầu một cái,

"Thôi, coi như chủ tử không có thưởng gì cho ta cả! Chúng ta đều là thái giám, cũng không dễ dàng, chẳng qua là mạng ngươi so với ta tốt hơn, chủ tử hân. . . . . Tiểu Sơ Từ, nếu ngươi là cô nương thì tốt rồi, chủ tử thích ngươi như vậy, nhất định sẽ thu ngươi vào phủ, nhưng bởi vì ngươi là. . . . . Cho nên, ngươi nên cẩn thận một chút, lời nói không xuôi tai, chúng ta làm nô tài, bất quá cũng chỉ là đồ chơi trong tay chủ tử mà thôi, chủ tử hôm nay thích ngươi, có thể mọi thứ đều đối đãi tốt với ngươi, nhưng nếu một khi chuyện xấu này truyền xa hơn, rồi truyền đến trong lỗ tai hoàng thượng, vừa bất lợi đối với chủ tử, cũng sẽ bất lợi đối với ngươi, sợ là ngươi. . . . . Tánh mạng khó bảo toàn!"

"Thu vào phủ. . . . . Làm cơ thiếp của hân sao? Thiếp thất của hân đã rất nhiều rồi. . . . ." Tim của Đoàn Cẩm Sơ đập mạnh và loạn nhịp, trong đầu nhất thời vô cùng hỗn loạn, mama ở phòng ăn nói Ý Lan các trong vương phủ của hân có bảy vị cơ thiếp, nàng phải làm tiểu thiếp phòng thứ tám hay sao?

Nàng đang suy nghĩ hỗn loạn, Tiểu Xuyên Từ lại mở miệng nói: "Nhất định chỉ là thiếp thôi, vương phi thì hoàng thượng sớm đã định ra rồi, ba năm trước đã chỉ hôn, là Đại tiểu thư Từ Thiên Lệ của phủ Thừa tướng, lúc ấy Từ tiểu thư mới mười bốn tuổi còn chưa đến tuổi cập kê!"

"Thật vậy sao?"

Thêm một lần nữa tai nghe được ba chữ “Từ tiểu thư” này, đầu Đoàn Cẩm Sơ “oanh” một tiếng nổ tung, ngo ngác nhìn Tiểu Xuyên Từ, cái gì cũng không thể nghĩ, cái gì cũng không làm được, chỉ ý thức rõ ràng được một chuyện, đó chính là, Sở Văn Hách sớm đã có vị hôn thê, có thể nói thê thiếp thành đoàn. . . . .

Trong lúc vô tình Tiểu Xuyên Từ ngẩng đầu lên, lại bị sợ hết hồn, "Tiểu Sơ Từ, sắc mặt ngươi tại sao lại trắng bệch như vậy? Bị bệnh sao?"

"Không có, không có." Đoàn Cẩm Sơ phục hồi tinh thần lại, vội lắc lắc đầu, suy nghĩ che giấu tâm tình của mình, cúi đầu nhanh chóng dọn dẹp mảnh chai vụn trên mặt đất, thuận miệng hỏi: "Vậy tại sao bọn họ đến bây giờ còn chưa có lập gia đình?"

"Vốn là kéo dài hơn một năm, chờ Từ tiểu thư đến mười lăm tuổi mới có thể thành hôn, không ai ngờ được, Từ phu nhân trong năm Đông Nguyệt lại qua đời, vì nhất định phải thủ ba năm hiếu kỳ, cho nên việc này bị chậm trễ đến nay, cũng may ba năm đã xong rồi, qua hết Đông Nguyệt năm nay, đầu mùa xuân sang năm có thể hoàng thượng sẽ hạ chỉ cho Vương gia cùng Từ tiểu thư thành hôn!" Tiểu Xuyên Từ nói.

"A, đầu mùa xuân sang năm. . . ." Đoàn Cẩm Sơ lâm bẫm nói, trong lúc thất thần, mảnh vụn cầm trong tay không cẩn thận cắt trúng ngón tay, nhò ra máu, "Ui. . . ."

"Tiểu Sơ Từ!" Tiểu Xuyên Từ cả kinh, vội kéo nàng đứng lên, từ trong tủ gỗ lấy ra một miếng vải bố nhỏ quấn ngón tay giữa của nàng, lấy thêm sợi dây cột chắc, nói: "Ngươi đừng làm nữa, một mình ta dọn được rồi, ngươi đã dùng cơm trưa rồi sao?"

"Ừ." Đoàn Cẩm Sơ gạt đầu một cách máy móc, ánh mắt nhìn ngón tay, trong lòng rỗng tuếch.

"Vậy được, tối hôm qua ngươi ngủ không ngon, vậy đi nằm ngủ lại một chút đi, buổi sáng ta thấy ngươi cứ nhìn thẳng dưới đáy giường, mặc dù ngươi không nói, nhưng ta đoán ngươi nhất định là mệt mỏi cực kỳ, cho nên, ngươi ngủ nhiều hơn chút, dù sao chủ tử cũng không có phản công việc gì cho ngươi."

Tiểu Xuyên Từ cười thân thiết, đẩy Đoàn Cẩm Sơ tới trên giường nằm xuống, nói xong, xoay người lại đứng ở trên đất, thật nhanh thu thập xong mảnh vụn.

Đoàn Cẩm Sơ nằm nghiêng, quay lưng về phía Tiểu Xuyên Từ, đem chân kéo cao lên, ngay cả đầu cũng che phủ đi, cố ép mình nhắm mắt lại đi ngủ, trong lúc bất giác lệ đã rơi đầy mặt. . . . .

Ngày mai, ngày mai nhất định phải rời khỏi Bát vương phủ, không nên thấy hắn, không nên gặp hắn nữa. . . . .

Đến khi nàng tỉnh lại, bóng đêm đã thâm trầm, sao lốm đốm đầy trời.

Trong phòng không có đèn, tối đen như mực, nàng nhắc chân lên bước xuống giường, Đoàn Cẩm Sơ mò ngọn đèn dầu trên bàn, Tiểu Xuyên Từ không ở đây, vừa vắng lạnh lại an tĩnh, liếc mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, tất cả đều là màu đen, không biết bây giờ là canh mấy, không biết có còn cơm không, bụng lại trống không.

Hình như từ lúc xuyên đến đây, mỗi ngày nàng đều vì chuyện làm thế nào để lấp đầy bụng mà phát sầu, lưng thường đi ra cửa, muốn đến phòng ăn xem một chút, lại chợt nhớ lại lời mama kia nói, bước chân nàng khẽ chậm lại, nhìn bóng đêm, lúc này sợ là phòng ăn đã không còn cơm, huống chi nếu đi thêm một lần, bọn họ lại sẽ nói chuyện đặc biệt của nàng.

Nàng đi lung tung không có mục đích, Dự Viên không vào được, cửa lớn vương phủ không được ra, hắn cũng không muốn thấy nàng, bụng lại đói, nên làm cái gì bây giờ, làm sao bây giờ đây?

Một nhánh cành liễu phát qua bả vai, Đoàn Cẩm Sơ giật mình dừng bước lại, một dòng suối nhỏ từ dưới chân chảy qua, ánh trăng chiếu xuống suối nước, sóng mênh mông trong suốt.

Cả người chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn dung nhan tinh xảo chiếu rọi ở trong suối nước, Đoàn Cẩm Sơ yếu ớt thở dài, gương mặt này, quả thật xinh đẹp làm say lòng người, nhưng lại không phải là của nàng, nếu có thể được, nàng muốn đổi khuôn mặt của mình, dần dần vào chốn dân gian, làm một nữ nhân bình thường. . . . .

Đối diện với bên trong tường viện, tháp thoáng có váy áo của nữ tử theo gió đêm bay lên, xuyên thấu qua ánh trăng sáng tỏ, lơ mơ rơi vào trong mắt Đoàn Cẩm Sơ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Giả Nha Hoàn, Trà Trộn Vào Dự Viên

Đối diện, là nơi nào?

Đoàn Cẩm Sơ đứng lên, nhìn ra phía xa xa, phía trên tường viện kia tựa hồ mắc dây thừng, mà quần áo phơi trên dây thừng lại bị gió thổi qua vài cái, nhìn thoáng qua màu sắc quần áo, hình như giống y phục của nha hoàn trong Bát vương phủ.

Trong đầu nàng đột nhiên toát ra một ý tưởng táo bạo, Đoàn Cẩm Sơ siết chặt nắm tay, vòng qua dòng suối nhỏ, len lén đi tới chân tường, dưới ánh trăng nhìn kỹ một chút, quả nhiên là y phục màu xanh nhạt của nha hoàn!

Đoàn Cẩm Sơ cảm thấy vui vẻ, thì ra viện này là nơi ở của tất cả nha hoàn của Bát vương phủ!

Đưa tay qua là có thể lấy được quần áo, Đoàn Cẩm Sơ chần chờ một lúc không quyết, chẳng lẽ phải làm kẻ trộm một lần nữa sao? Nhưng mà, trừ phi nàng giả thành nha hoàn mới có thể xâm nhập vào Dự Viên, nếu không những thủ vệ kia nhất định sẽ cản nàng lại, nàng sẽ không gặp được Sở Văn Hách, sẽ không thể nói chuyện hồi cung với hắn, đây chẳng phải là . . . . .

Sau một hồi do dự trong lòng, Đoàn Cẩm Sơ cắn răng, thôi, không nghĩ được nhiều hơn nữa, cùng lắm thì dùng xong sẽ lặng lẽ trả trở về!

Quyết định chủ ý xong, Đoàn Cẩm Sơ nhìn ngó xung quanh, đây là chỗ cuối tường phủ, lúc này sẽ không có thị vệ tuần tra tới đây, đúng là thời cơ tốt nhất để gây án, vì vậy, khẽ kiễng chân, nàng đưa tay bắt được một cái vảy liềm kéo nhẹ xuống, vội vàng ôm vào trong ngực, bởi vì có tật giật mình, nhিপ tim tăng nhanh, thân thể phát run, đứng yên tại chỗ mấy giây sau đó liền nhấc chân chạy!

Dọc theo đường đi, do quá khẩn trương nên người nàng lão đảo, đầu đồ mồ hôi lạnh, thỉnh thoảng quay đầu lại xem phía sau lưng, chỉ sợ có người đuổi theo, cho đến khi chạy về phòng ở tạm nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Xuyên Từ còn chưa có trở lại, lau mồ hôi hột trên trán, Đoàn Cẩm Sơ gỡ chiếc vảy trong ngực ra, vừa thở vừa cười, trên đầu còn mang mũ, nàng trực tiếp mặc y phục màu xanh kia vào người, hướng về phía gương đồng nhìn trái rồi nhìn phải, quần áo hơi nhỏ một chút nhưng có thể tạm dùng được, chỉ là nhìn kỹ hơi có chút kỳ quái, ở bên trong nàng là trang phục nam nhân, ngoài lại mặc xiêm áo nữ nhân. . . . .

Mím môi suy nghĩ hồi lâu, Đoàn Cẩm Sơ thả búi tóc ra, ba ngàn sợi tóc thả tới thắt lưng, sau đó đem vạt áo cắt thành một đoạn ngắn, lại đem tóc bồng bênh sau ót buộc thành dạng đuôi ngựa, xem ra bộ dáng như vậy còn có chút hương vị của cô nương.

Mặc dù ăn mặc của nàng thoát nhìn không giống các nha hoàn khác, nhưng nàng cũng chỉ có thể thử đem ngựa chết chữa thành ngựa sống một chút, lại ra cửa đi tới Dự Viên.

Vậy mà, đến Dự Viên mới phát hiện, trên cửa chính trừ thủ vệ không có một bóng người, nếu nàng cứ đi vào như vậy, bọn họ thấy khác thường, nhất định sẽ cùng cản lại, nếu vậy thì đi tong rồi!

Núp ở một góc dưới cây đa, Đoàn Cẩm Sơ vô cùng ảo não, làm thế nào để dẫn thủ vệ canh giữ ra đây?

"Tân Lan, người đi thông truyền Ngọc Ngân cô nương đi, ta đi về trước để xem Tiểu Sơ Từ đã tỉnh lại chưa, hẳn chưa có ăn bữa tối, một lát nữa phòng ăn đóng cửa rồi."

"Được rồi, vậy ta đi Ý Lan các."

Đang khổ cực suy nghĩ, đột nhiên nghe được tiếng của Tiểu Xuyên Từ, Đoàn Cẩm Sơ vội nhìn về phía đại môn, chỉ thấy Tiểu Xuyên Từ và Tân Lan song song đi ra, Tân Lan đi về bên phía nam, còn Tiểu Xuyên Từ đi tới chỗ nàng, nhất thời nàng sợ tới mức không dám thở mạnh, ôm cây đa thật chặt, động cũng không dám động.

Rốt cuộc, Tiểu Xuyên Từ đi từng bước một đến gần, Đoàn Cẩm Sơ khẩn trương, đồng thời lại len lén nhìn về đại môn, thủ vệ vẫn sầm nghiêm như cũ, dù cho tránh được Tiểu Xuyên Từ, nàng vẫn là không thể vào được!

"Tiểu Xuyên Từ!" Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên mở miệng khẽ gọi.

Nghe tiếng, Tiểu Xuyên Từ bước hơi chậm lại, lập tức ngừng đầu nhìn quanh, Đoàn Cẩm Sơ ngoắc, "Nơi này, tới đây!"

"Tiểu Sơ Từ!" Tiểu Xuyên Từ nghe được thanh âm quen thuộc, cau mày, lúc này mới nhìn về phía cây đa và cất bước đi tới, vậy mà, sau một khắc, con người lại lập tức tròn tròn, nói cà lăm không được hoàn chỉnh, "Tiểu Sơ Từ, người. . . . . Làm sao người ăn mặc như vậy? Người là. . . . . Là nữ nhân?"

"Nói nhảm! Dĩ nhiên là không phải, ta mặc y phục nha hoàn người liền coi ta là nữ nhân sao?"

Đoàn Cẩm Sơ trừng Tiểu Xuyên Từ một cái, một tay kéo hắn lại gần hơn, cố nén giọng thấp xuống, "Tiểu Xuyên Từ, người giúp ta đi vào Dự Viên được không? Ta muốn gặp Vương gia, nói với hắn chuyện ta muốn hồi cung, ta mặc y phục này là muốn trà trộn vào nhưng mà vẫn không vào được!"

"Cái gì? Người vì muốn trà trộn vào đó mới mặc trang phục nữ nhân?" Tiểu Xuyên Từ kinh ngạc lẩn nữa.

"Đúng vậy, ta mà mặc đồ thái giám vào, những thủ vệ kia lập tức nhận ra ta ngay! Ta bảo đảm, ta tuyệt đối sẽ không liên lụy đến bất cứ người nào trong các người, chỉ cần có thể để cho ta gặp được Vương gia, dù là ta bị đánh cũng sẽ không khiến các người bị đánh". Đoàn Cẩm Sơ vội vàng đứng ra bảo đảm chứng minh lời thề son sắt .

"Nhưng mà, Tiểu Sơ Từ, ngộ nhờ chủ tử nổi giận. . . . . Ngươi biết đó, hôm nay chủ tử uống thuốc xong thấy rất tốt, lúc ta mới vừa đi ra, cảm xúc của chủ tử không nhìn rõ là tốt hay xấu, hôm nay An Tuyên vương cùng An Bình vương vừa tới một chuyến, sau khi bọn họ đi, chủ tử cũng không nói chuyện gì cả, nếu biết ngươi lại tự ý xông vào, chỉ sợ. . . . .", Tiểu Xuyên Từ nhủ mảy lại, áp a áp ứng, tỏ vẻ rất là khó xử.

Đoàn Cẩm Sơ gấp gáp, lắc lắc cánh tay Tiểu Xuyên Từ, mở giọng khóc cầu xin:

"Ai nha, không sao đâu, Tiểu Xuyên Từ, ngươi thương xót dùm ta đi! Ta muốn hồi cung, không phải là vì sợ người khác nói xấu chủ tử của ngươi sao, ngươi đối với ta rất tốt không phải sao? Giúp ta một lần, chỉ một lần thôi, đại ân đại đức của ngươi ta suốt đời không quên đâu!"

"Tiểu Sơ Từ. . . . ." Tiểu Xuyên Từ do dự, dừng lại nửa khắc, mới nói: "Được, ta giúp ngươi một lần này, chỉ cần ngươi đừng hại ta bị chủ tử bắt đầu là được!"

"Hi hi, bảo đảm sẽ không đâu! Nếu như hấn giận muốn giết ngươi, ta sẽ cùng chết với ngươi!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoàn Cẩm Sơ lập tức tràn ra vẻ vui sướng, tiếng nói cũng phát ra càng ngọt ngào yêu kiều.

Tiểu Xuyên Từ ngăn người, kinh ngạc nhìn Đoàn Cẩm Sơ, thật lâu cũng không nói được lời nào, đột nhiên trong nháy mắt, hấn giống như hiểu được nỗi lòng riêng của chủ tử, nhớ một ngày kia, Tiểu Sơ Từ đứng cảm dám nhảy ra cùng An Bình Vương gia đối kháng, nói hấn quan tâm chủ tử, một câu nói này, lúc ấy gây xúc động không chỉ là những hạ nhân bọn hấn, còn có cả chủ tử. . . . .

"Tiểu Sơ Từ, không cần ngươi chết theo ta, ta chỉ hi vọng ngươi có thể làm cho chủ tử vui vẻ, chủ tử đã bị lạnh nhạt mười sáu năm, trong lòng người rất khổ, rất khổ. . . . ." Trong mắt Tiểu Xuyên Từ thoáng hiện chút nước mắt, khẽ cúi đầu, nâng tay áo lên lau lau rồi hạ xuống, sau đó nói: "Ngươi cúi đầu xuống, đi theo ta."

"A, được." Đoàn Cẩm Sơ gật đầu, lẳng lặng đi theo sau lưng Tiểu Xuyên Từ, mười ngón tay dùng sức xoắn ở chung một chỗ, chỉ cảm thấy tâm chính mình cũng theo đó biến thành chua xót, khó chịu đến cực điểm.

"Đây là ai?"

Đình đầu đột nhiên vang lên tiếng của thủ vệ, Đoàn Cẩm Sơ kinh sợ, đầu lại hạ thấp xuống vài phần, do khẩn trương nên lòng bàn tay toát ra mồ hôi, lại nghe Tiểu Xuyên Từ trấn định tự nhiên nói: "Đây là Sơ Nhi, nha hoàn này ta mới chạm mặt, nha đầu này rất biết xoa bóp nắn vai, ta mang đến hầu hạ chủ tử."

"A, sao mà cách ăn mặc này lại vô cùng tùy tiện như vậy? Ngẩng đầu lên!" Thủ vệ kia gạt đầu một cái, rất là hồ nghi nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Nếu Là Nha Hoàn, Bôn Vương Liền Không Khách Khí!

Tiểu Xuyên Từ rõ ràng tức giận, trong giọng nói rất là không vui: "Thế nào, ngay cả người mà Tiểu Xuyên Từ ta mang tới cũng muốn tra sao?"

Thủ vệ bị sặc, cau mày chần chờ không quyết định, Tiểu Xuyên Từ là người hầu hạ bên cạnh vương gia, là người có thể nói chuyện với vương gia, nếu làm hấn mất hứng, thôi một cái gió bên tai, như vậy bọn họ. . . . . Suy nghĩ một chút, cuối cùng thỏa hiệp nói: "Vào vào đi!"

Đã được như nguyện vào Dự viên, cảm giác của Đoàn Cẩm Sơ giống như đang đánh trận, toàn thân cũng mệt mỏi. Vừa trộm y phục, vừa thay đổi cách ăn mặc, vừa lén lút dò thám, xúi giục Tiểu Xuyên Từ, khẩn trương gian nan thông qua thủ vệ. . . . . Tóm lại, vì muốn gặp mặt Sở Văn Hách một lần, coi như bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào nàng cũng dùng qua!

"Tiểu Sơ Từ, ta đi vào trước nói một tiếng với chủ tử, ngươi ở bên ngoài chờ ta." Hai người dừng lại ở trước phòng, Tiểu Xuyên Từ giao phó nói.

"Ách, không được ah..., không phải ngươi vừa mới nói là hấn muốn đuổi ta đi sao? Tự ta trực tiếp đi vào tốt hơn." Đoàn Cẩm Sơ khẽ nhủ mảy lại, nói xong liền trực tiếp đẩy mở cửa, gấp đến mức Tiểu Xuyên Từ muốn kéo lại cũng kéo không được, suýt kêu lên tiếng, lại vội bịt miệng, mặt đầy lo âu tay nắm chặt lại.

Đoàn Cẩm Sơ cúi đầu, rón rén đi vào phòng trong, Cần Nhi cùng Huệ Nhi đang hầu hạ Sở Văn Hách rửa chân, nghe được có người đi vào, cả hai người nghiêng mặt nhìn, trong mắt lộ ra vẻ nghi ngờ, Cần Nhi mở miệng, "Ngươi ——"

"Nô tỳ ra mắt Vương gia!"

Đoàn Cẩm Sơ vội vàng quỳ xuống, ánh mắt cúi nhìn mặt đất, thanh âm thỉnh an nhỏ như muỗi kêu.

Giọng nói mềm nhũn, yêu kiều ngọt ngào mềm mại đáng yêu ——

Trong lòng Sở Văn Hách kêu "lộp bộp" một cái, vốn là đang cúi đầu tập trung tinh thần xem sách, đôi mắt chậm rãi ngẩng lên, ngừng ở bóng người mặc đồ màu xanh quý ở cạnh bình phong bên kia.

"Tiểu . . . ." Đầu tiên là môi mỏng trương lên, sau một khắc, con ngươi kịch liệt co rút lại, trong mắt xẹt qua từng đạo khiếp sợ, quyền sách trên tay "Bốp!" một tiếng rơi xuống trên mặt đất!

"Chủ tử!"

Cẩn Nhi và Huệ Nhi đang nghiên cứu người tới là ai, bất thành linh nghe được một tiếng vang, vội nhìn về phía Sở Văn Hách, bất ngờ thấy ánh mắt hắn ngây ngốc, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nha hoàn kia, trong bụng hai người căng thẳng, lại nhìn sang lần nữa, trong một lúc bất chợt sáng tỏ, kinh hãi đến mức nói không ra lời!

"Cẩn Nhi và Huệ Nhi, thu thập xong thì lui ra đi!"

Sau lưng vang lên âm thanh mát lạnh lạnh nhạt của Sở Văn Hách, hai người ngoái đầu nhìn lại, lại thấy hắn đã cúi đầu xuống nhặt quyển sách bị rơi, ánh mắt lại trở về trên sách, gương mặt tuấn tú vô cùng bình tĩnh, không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

"Dạ, chủ tử!"

Cẩn Nhi và Huệ Nhi nhìn nhau, vội cầm lấy vải bông, cẩn thận lau sạch sẽ nước đọng trên chân Sở Văn Hách, sau đó đỡ chân của hắn dậy, hầu hạ hắn tựa vào trên nệm êm đầu giường.

"Chủ tử, nô tỳ cáo lui!"

Hai người khom mình cáo lui, đi qua bình phong bước chân hơi dừng lại một chút, sau đó nhanh bước rồi đi, khép cửa từ bên ngoài.

"Cẩn Nhi, Huệ Nhi!"

Nghe được tiếng cửa mở, Tiểu Xuyên Từ kích động lập tức chạy đến, Cẩn Nhi và Huệ Nhi bị dọa sợ, vội lôi kéo Tiểu Xuyên Từ đi tới bên cạnh, vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Sơ Từ có chuyện gì vậy? Nàng là. . . . . nàng là nữ nhân sao?"

"Không phải vậy, nàng. . . . ."

Yên lặng quý trên mặt đất, nghe tiếng bước chân phía ngoài dần dần đi xa, Đoàn Cẩm Sơ vẫn như cũ nhìn mặt đất không dám ngẩng đầu, trong lòng cũng không biết tại sao lại trở nên khẩn trương, chỉ cảm thấy trống ngực đập "thình thịch" cuồng loạn, cơ hồ sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Mặt dù mắt của Sở Văn Hách nhìn chăm chăm sách, nhưng một chữ cũng không nhìn được, tay trái nhanh chóng nới chặt áo ngủ bằng gấm đắp ở trên người, cuốn sách trong tay phải đã bị bóp biến hình, hết sức che giấu vẻ mừng rỡ như điên, hiện tại chỉ còn lại hai người bọn họ, một chút rơi vào đáy mắt, ánh mắt nhẹ nhàng, nhìn không chuyển mắt về phía Đoàn Cẩm Sơ, cố làm ra vẻ bình tĩnh, trong tiếng nói mơ hồ lộ ra mấy phần kích động khó tả: "Đứng lên đi!"

"Dạ!"

Đáp nhẹ một tiếng, Đoàn Cẩm Sơ chậm rãi đứng dậy, đôi mắt vẫn rũ xuống, co rúm lại nơi bình phong, không dám làm một cử động nhỏ nào, vốn là muốn nói, muốn bàn chuyện, nhưng vào thời khắc này lại đột nhiên quên hết toàn bộ, cảm giác bất an, thấp thỏm không dứt.

Sở Văn Hách nhìn nàng, môi mỏng cong nhẹ, "Cúi đầu làm cái gì? Tới đây!"

"Không, không qua!" Nghe vậy, trong bụng Đoàn Cẩm Sơ càng khẩn trương hơn, bật thốt lên lời cự tuyệt.

"Hả? Không chịu tới đây, vậy ngươi đến phòng bồn vương làm gì? Thủ vệ phía ngoài lại ngay cả người cũng trông không nổi, trong phòng bồn vương không nuôi phế vật, ngày khác toàn bộ chờ bị đánh chết đi!" Khóe miệng Sở Văn Hách nâng lên một nụ cười, bộ mặt phớt tình phát ra cảnh cáo nồng đậm cùng nhắc nhở.

Quả nhiên, một câu nói ra, Đoàn Cẩm Sơ lập tức đi tới, đứng ở bên giường nhìn về hắn, quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nói: "Không được đánh chết bọn họ!"

Cằm dưới khe nâng, giắt mình nhìn người trước mắt, ánh mắt ở trên mặt của nàng dừng lại thật lâu, sau đó nở nụ cười khi thấy hai má nàng đỏ ửng, nàng không được tự nhiên quay mặt đi, môi hồng nhô cao hơn, "Không cho nhìn!"

"Ngươi. . . . . Rốt cuộc là. . . . ." Sở Văn Hách làm bầm hỏi, nhịp tim tăng nhanh, vô cùng khẩn trương hỏi không ra một câu đầy đủ.

"Ta là. . . . ." Hai chữ đi ra ngoài, Đoàn Cẩm Sơ lại đột nhiên dừng lại, rồi rầm ở trong lòng không được tự nhiên cùng với hắn tức giận đầy bụng, nàng cắn chặt dưới môi, bị tức giận mà nói:

"Nô tỳ là nha hoàn mới tới, không phải là thái giám Tiểu Sơ Từ trong miệng vương gia, nô tỳ gọi là Sơ Nhi!"

Sơ Vân Hách lại ngây ngốc, ngừng một lát mới phản ứng được, gương mặt tuấn tú hơi trầm xuống, một tay chế trụ cổ tay trắng của Đoàn Cẩm Sơ, kéo nhẹ một cái làm nàng liền ngã xuống ở trước người hắn, đỉnh đầu vang lên âm thanh nóng bỏng của hắn, "Sơ Nhi phải không? Nếu là nha hoàn, Bốn vương liền không khách khí!"

"Hả? Thế nào không. . . . . Ngộ ngộ. . . . ."

Đôi môi bị lấp, nụ hôn của hắn tới vô cùng mãnh liệt, ôm lấy nàng thật chặt giam cầm ở trước ngực, không cho nàng một cơ hội cự tuyệt, lưỡi bá đạo ở trên làn môi nàng liếm qua cọ sát lẫn nhau, hắn không kìm lòng được tận tình phát tiết trên người nàng, giữa lúc nàng mơ mơ màng màng, hắn đã mở hàm răng nàng ra, lưỡi trơn trượt cuốn lấy toàn bộ ngọt ngào trong miệng nàng, cái hôn này, bá đạo mà không thiếu dịu dàng, rùng rợn mà không mất triền miên, hắn vô cùng tham luyến thưởng thức mùi vị ngọt ngào của nàng, chưa bao giờ có một nữ nhân làm hắn có cảm giác ý loạn tình mê như vậy!

Nụ hôn của hắn, làm nàng khiếp sợ cùng hốt hoảng, sau ót bị tay hắn giữ lại, đôi tay cũng bị hắn kiềm chế, tránh không ra, trốn không thoát, khi hắn hôn sâu ở bên trong, tinh thần nàng dần dần mất đi, xụi lơ ở trong lòng hắn, bị động để hắn đòi lấy, trong đại não chỉ còn lại có trống không, nhiệt độ trong cơ thể cũng nóng lên kịch liệt, một cổ khát vọng dẫn dắt nàng, làm nàng không tự chủ được muốn nhiều hơn. . . . .

Bàn tay to của hắn, chẳng biết lúc nào đã buông lỏng nàng ra, lặng lẽ bỏ lên lưng của nàng. . . . .

"Ừ. . . . ."

Không kìm hãm được tràn ra một tiếng yêu kiều, hô hấp dồn dập, Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên thanh tỉnh, tròn tròn cặp mắt nhìn hắn, rõ ràng cảm thụ bàn tay to của hắn chạy ở trên người nàng, từ bụng của nàng từng điểm từng điểm dờn lên trên. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Khó Kìm Lòng Nỗi, Vết Thương Bị Lộ

"Um um. . . . ."

Khi ngón tay lạnh như băng của hắn dò trước ngực nàng, trong nháy mắt, nàng nức nở một tiếng, bất chợt kinh hãi đẩy mạnh hắn ra, giật mình đứng dậy, lui nhanh ra mấy bước, hơi thở gấp gấp, hai gò má ửng hồng nói: "Người muốn làm gì? Ta. . . Ta là Tiểu Sơ Từ, ta là thái giám!"

Đôi mắt Sơ Vân Hách mê say nhìn Đoàn Cẩm Sơ không hề chớp mắt, ánh mắt lom lom nhìn, tình dục trong cơ thể như lửa đang thiêu đốt hắn, bàn tay ở bên trong áo ngủ bằng gấm bắt giác nắm chặt lại kéo cái chăn đã nhăn thành một đống, hắn gằn từng tiếng, âm thanh chất ngất hỏi, "Thật sao? Người là thái giám thật à? Không. . . Không phải là nữ nhân sao?"

"Ta. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ nhất thời chấn động, cánh môi hơi sưng khê nhếch lên, hình ảnh hắn khổ sở rơi vào trong mắt nàng, làm cả người nàng không khỏi phát run, chỉ trong chớp mắt, nàng cơ hồ muốn bật miệng nói ra cho hắn biết, nàng chính là nữ nhân, vậy mà lời vừa đến khóe miệng, đột nhiên nghĩ đến hết thảy mọi chuyện, hoàn cảnh hiện tại giữa bọn họ, nghĩ đến vị hôn thê của hắn, nàng nhắm chặt đôi môi lại, quay mặt đi, hai dòng nước mắt trong suốt chậm rãi chảy xuống khuôn mặt, kiên định mở miệng, "Phải, ta là thái giám, chân chân chính chính, nếu người không tin, ta có thể cởi quần áo cho người xem."

"Àm!"

Một tiếng thật lớn đột nhiên vang lên ở dưới chân, Đoàn Cẩm Sơ theo bản năng lui lại mấy bước, ngơ ngác nhìn xuống đất, hắn đang giậm dứ đập mạnh cuốn sách. . . . .

"Tại sao? Tại sao muốn lừa gạt ta? Thân là thái giám, tại sao lại mặc y phục nữ nhân tới hấp dẫn ta!". Hai mắt Sơ Vân Hách đỏ tươi, tự xưng gờ bó thân phận, từng tiếng chất vấn, trong mắt có che giấu tức giận và mất mát thật nhiều.

"Đúng. . . . . Thật xin lỗi, ta không phải cố ý, ta muốn gặp người, nhưng vì người để cho bọn họ ngăn cản ta, ta. . . . . Ta không có cách nào, ta mới nghĩ ra giả làm nha hoàn lên đi vào tìm người, ta. . . Ngộ ngộ. . . ." Đoàn Cẩm Sơ khóc ra tiếng, thân mình uể oải chậm rãi ngồi xòm xuống ôm lấy hai đầu gối.

Hung hăng nhắm mắt lại, mi tiếp mơ hồ rung động, giờ phút này, Sơ Vân Hách chỉ có một loại cảm giác như từ phía trên thiên đường rơi vào địa ngục, nặng nề mà thống khổ, một hồi lâu mới khôi phục lại cảm xúc hỗn độn, tâm lạnh như nước, làm sao có thể làm được tâm lạnh như nước. . . Nàng chỉ nói một câu lừa gạt hắn, hắn đã khó kìm lòng nổi, không cách nào khống chế lý trí bị mất đi. . . .

Nghe tiếng nàng khóc thút thít, thật lâu hắn cũng chẳng nói được gì, muốn đuổi nàng đi, mấy lần đến khóe miệng, lại yên lặng nuốt trở vào, rốt cuộc, hắn mở miệng, trong tiếng nói có ý mang theo một phần lạnh lùng, "Tại sao người muốn gặp bốn vương?"

Nghe vậy, đầu Đoàn Cẩm Sơ ngẩng lên từ giữa hai chân, thút thít nói: "Ta muốn hỏi ngươi, tại sao không để cho ta đi ra ngoài? Ta muốn đi, ta muốn hỏi cung."

"Được, sáng sớm ngày mai bản vương phái người đưa ngươi vào cung." Sở Vân Hách nhẹ nhàng gạt đầu, đôi mắt mở to không mục tiêu nhìn chăm chăm vào góc giường, chưa từng liếc nhìn nàng một cái.

"Ừ, còn nữa, trên người ta là y phục của nha hoàn, là ta trộm được, không biết là người nào giặt sạch sẽ phơi trên sợi dây không lấy vào, ta liền lén lấy đi, nhưng ta thật sự không cố ý ăn trộm, ta thẳng thắn nói với ngươi, ta sẽ cõi ra ngay giao trả cho ngươi, làm phiền ngươi kêu Cần Nhi tỷ tỷ trả về cho nha hoàn kia."

Đoàn Cẩm Sơ nói xong liền đứng lên lần lượt cõi ra ba lớp quần áo phía ngoài, lộ ra bên trong là y phục màu lam của thái giám, đem quần áo xếp gọn đặt lên bàn, sau đó sợ hãi đứng ở nơi đó nhìn Sở Vân Hách, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

"Mới vừa ngủ dậy liền đi trộm y phục sao?" Ánh mắt sắc bén của Sở Vân Hách bắn qua, khóe môi nâng lên một lời châm biếm.

"Không phải vậy!"

Đoàn Cẩm Sơ lập tức biện hộ: "Ta không nghĩ sẽ đi ăn trộm, bụng của ta thật đói, nên định đi ra ngoài dạo, sau đó tình cờ thấy được y phục của nha hoàn phơi trên sợi dây, lúc này mới nghĩ đến điểm quan trọng, ai ngờ mắt bọn thủ vệ tinh vô cùng, may nhờ Tiểu Xuyên Từ nghĩa khí giúp ta, nếu không ta cũng chưa gặp được ngươi! Dù sao, ta không phải là ăn trộm, chút khí tiết này ta còn có!"

"Tiểu Xuyên Từ?" Sở Vân Hách lạnh lùng cười một tiếng, gương mặt tuấn tú trở nên lo lắng, cứ như vậy nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, đôi mắt trong suốt nhưng đầy vẻ thâm sâu u ám, nhất thời cũng không biết mình đang tức giận hay là ghen tỵ với hắn, trong lòng giống như lửa đốt, giọng hung ác nói: "Đám làm ra chuyện này, bốn vương nên đánh hẳn một trận!"

"Không được!"

Đoàn Cẩm Sơ kinh hãi, chạy vội mấy bước tới bên giường, vội vàng nói: "Ngươi không được trách phạt Tiểu Xuyên Từ, là ta cầu xin hắn, hắn chỉ là có lòng tốt giúp ta, van cầu ngươi không nên, ngươi muốn trách phạt thì tốt nhất là trách phạt ta, là ta đáng chết, là ta không nên hại hắn, ngươi. . . . ."

Đối lại với đôi mắt băng lãnh của hắn, thanh âm của nàng càng ngày càng nhỏ, cho đến khi mắt hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ngây ngốc nhìn hắn, đột nhiên, tay hắn mạnh mẽ nâng nàng trên cánh tay, hơi chút dùng sức, nàng lần nữa nhào vào trong ngực hắn, nhưng lần này hắn không hôn nàng, chỉ là ôm nàng, đem cằm dưới chống đỡ trên vai nàng, lăm lăm hỏi nàng, "Ngươi chỉ nhớ quan tâm đến người khác, có từng để ý đến ta không?"

"Ta. . . ." Trong cổ họng Đoàn Cẩm Sơ giống như bị vật gì chặn lại, nghẹn ngào, trong lòng đau xót khôn cùng, giống như thủy triều vỡ bờ tràn ra, bọn họ rõ ràng để ý lẫn nhau, lại. . . . . Trong khoảnh khắc, nước mắt lại rơi đầy mặt. . . . . Hít sâu một hơi, nàng ngập ngừng nói nhỏ: "Buông ta ra! Ngươi đường đường là nam nhân, là vương gia, không thể như vậy. . . . ."

Nàng vừa động, hắn lập tức ôm nàng chặt hơn, giống như sợ không thấy nàng nữa, nàng kinh hãi dùng sức giằng co, đôi tay nắm chặt lấy vai hắn đẩy ra, hắn nổi giận, càng không cho nàng thêm một tia khe hở, ôm chặt đến nỗi cơ hồ ngực nàng hít thở không thông, "Thả ra, buông ta ra!" Trong lúc giãy dụa khó khăn, nàng lung tung chụp vào cánh tay hắn mà không biết, trong lúc vô ý chụp vào chỗ hắn bị thương, hắn thét lớn một tiếng, lập tức buông lỏng nàng ra!

Trên ống tay áo trắng tinh, mơ hồ có điểm đỏ rỉ ra, và lại càng thấm càng nhiều, Sở Vân Hách chau mày, nhanh chóng lấy tay đè lại, làm mặt lạnh nói: "Đi ra ngoài! Lập tức rút ra ngoài!"

Đoàn Cẩm Sơ ngã ngồi ở bên giường, gương mặt nhìn cánh tay trái của hắn, môi hồng run rẩy, không để ý tới lời của hắn, thất kinh hỏi: "Đây là cái gì? Tại sao. . . . . Tại sao lại chảy máu như vậy?"

"Cái gì cũng không phải! Tiểu Sơ Từ, ngươi lập tức rút cho Bản vương! Bản vương không muốn nhìn thấy ngươi thêm một chút nào nữa!" Sở Vân Hách nhìn chăm chăm nàng, giọng điệu lạnh lùng, trong mắt đầy vẻ băng hàn không một chút tình cảm.

"Ngươi bị thương! Ngày hôm qua ngươi cứu ta nên bị trúng tên trên cánh tay, phải không?" Đôi mắt Đoàn Cẩm Sơ ngập nước nhìn chăm chăm vào hắn, giọng đột nhiên bén nhọn gằn nhẹ.

"Đồng đồng ——"

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Cần Nhi, "Bẩm chủ tử, Ngọc Ngân cô nương đến!"

Ánh mắt Sở Vân Hách nhìn về phía bình phong, mày cau chặt lại, suy nghĩ một chút sau đó lạnh giọng nói: "Hôm nay bản vương mệt mỏi, kêu Ngọc Ngân đi về trước, các ngươi cũng không cần hầu hạ, đều lui ra đi!"

"Dạ, chủ tử, nô tỳ cáo lui!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Cô Nam Quả Thái Giám, Ở Chung Một Phòng.

Nghe tiếng chân bên ngoài xa dần, Đoàn Cẩm Sơ mới bừng tỉnh nhớ lại, lúc này chính là Tân Lan đến Ý Lan các truyền tin cho Ngọc Ngân, Ý Lan các là chỗ ở của cơ thiếp Sơ Vân Hách, là hân gọi Ngọc Ngân tới đây để thị tẩm.

Trong lòng Đoàn Cẩm Sơ đau xót, nhẹ nhàng cắn cánh môi, tay xiết chặt dây lưng ngang hông, nhìn xuống dưới, nói nhỏ không nghe thấy tiếng: "Thật xin lỗi, ta lại quấy rầy chuyện tốt của ngươi."

Nghe vậy, ánh mắt Sơ Vân Hách chậm rãi quay về, trừng mắt nhìn nàng xem thường. Cảm giác lạnh buốt vừa rồi đã tan đi, hân khẽ thở dài: "Đừng ngại ra nữa, trong ngăn tủ có băng vải và thuốc, mau mang lại đây."

"A. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu, ngây ra một lúc mới kịp phản ứng, vội vàng mở ngăn tủ lấy đồ, sau đó ngồi xuống bên mép giường, nhỏ giọng hỏi: "Rồi làm gì nữa?"

"Được rồi, ngươi trở về nghỉ ngơi đi, điểm tâm ở trên bàn cũng đem về ăn đi, đừng để bị đói." Sơ Vân Hách tiếp nhận thuốc, nhìn vào nàng thân nhiên nói.

"Ta không đi!" Cái miệng nhỏ nhắn của Đoàn Cẩm Sơ vênh lên, một tay lau khóe mắt ướt át, bướng bỉnh nói: "Ta muốn giúp ngươi bôi thuốc, ngươi không được đuổi ta đi!"

"Tiểu Sơ Từ!" Sơ Vân Hách mím môi phức tạp nhìn Đoàn Cẩm Sơ, tình cảm và lý trí giằng xé lẫn nhau, chống lại đôi mắt sưng đỏ đã khóc của nàng, cuối cùng không đành từ chối nói "Được."

Ngồi xích lại gần một chút, Đoàn Cẩm Sơ nhắc tay trái của Sơ Vân Hách đặt trên đùi nàng, sau đó vén ống tay áo của hân, lại nghe hân nói: "Để ta cạo ạo ra, không thể vén cao được."

"A. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ gạt đầu, đưa tay mở thắt lưng kéo vạt áo hân ra, lộ ra lồng ngực màu đồng cổ khêu gọi. Tuy hân có vẻ hơi gầy, nhưng rất rắn chắc, làm cho mặt nàng nóng lên, lặng lẽ nhuộm thành một vệt đỏ ửng. Bởi ngưng ngừng, nàng vội vàng cúi đầu cẩn thận cạo giúp hân. Trên cánh tay trái, một lỗ hồng đỏ sẫm hiện ra trước mắt, Đoàn Cẩm Sơ không khỏi ớn lạnh hít một hơi!

Máu vẫn còn rỉ ra bên ngoài từng chút một, chảy xuống trên cánh tay nhẵn nhụi của hân, rõ ràng có thể thấy được miệng vết thương sâu như thế. . . . . Khoé mắt lại phấp phồng lần nữa, khẽ cắn môi, Đoàn Cẩm Sơ nhanh chóng lấy vải bông trong hộp thuốc y dụng ra đặt trên miệng vết thương hân để cầm máu, đồng thời không nhịn được chảy nước mắt đau lòng hỏi hân: "Tại sao? Tại sao ngươi lại ngốc như vậy? Tại sao không cần đến tính mạng mà cố cứu ta? Tại sao. . . ."

Sơ Vân Hách giờ tay phải lên, dịu dàng lau nước mắt cho nàng, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Sơ Từ, nếu có kiếp sau, nếu như ngươi sinh ra là nữ nhân, có thể gả cho ta không?"

"Cái gì?" Đoàn Cẩm Sơ ngẩn người, tiếp theo khóc loạn lên: "Ngươi. . . Ngươi đã bị như vậy mà vẫn còn hỏi chuyện này, ngươi. . ."

"Có nguyện ý hay không?" Sơ Vân Hách lên tiếng cắt đứt lời nàng, ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng, vẻ mặt chăm chú không có một chút ý nói đùa.

"Ách. . . Ngộ nhờ, ngộ nhờ ta thành nữ nhi, ngươi cũng chuyển thể thành nữ nhi? Đó không phải là đồng tính luyện ái sao?" Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, rất là rối rắm hỏi.

Nghe vậy, mặt mày của Sơ Vân Hách lập tức đen sì, dùng sức cắn chặt răng nói: "Ngươi không nói những lời mất hứng không được sao? Nhanh lên, bôi thuốc trước!"

"A. . . . A. . . ."

Đoàn Cẩm Sơ ảo não gạt đầu, đợi máu gần như không rỉ ra nữa, liền cầm bình sứ chứa thuốc bột, nhẹ nhàng rắc vào chỗ vết thương. Thuốc bột kia kích thích làm Sơ Vân Hách cau chân mày lại, ra sức túm chặt lấy chân không kêu một tiếng.

Bôi thuốc xong, lại dùng vải lụa cẩn thận băng kỹ, thao tác tay của Đoàn Cẩm Sơ cũng tương đối gọn ghẽ. Bởi vì ở thời hiện đại nàng từng học qua một năm y tá, cho nên xử lý ngoại thương vẫn rất có kinh nghiệm.

"Y phục khác của ngươi đặt ở đâu, ta lấy một bộ cho ngươi mặc."

"Ở gian ngoài tù y phục."

"À, ngươi đợi một chút."

Bận rộn xong, Đoàn Cẩm Sơ nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, lòng mày chau lại mà nói: "Đêm đã khuya, vậy ngươi nghỉ ngơi đi, ta quay trở về. Còn y

phục dính máu này, ta cầm đi giặt sạch giúp ngươi."

"Không cần ngươi làm, sáng mai có Cẩn Nhi xử lý." Sở Văn Hách nói.

"Ừ, vậy ta đi đây." Đoàn Cẩm Sơ gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài, thầm nghĩ, cô nam quả thái giám, ở chung một phòng, dù thế nào cũng không tốt? Huống chi nàng là một thái giám giả mạo, ngộ nhờ hân nửa đêm nổi tính cầm thú, thực sự cỏi y phục của nàng nghiệm thân thì sao?

"Tiểu Sơ Từ!"

Ai ngờ, đang nghĩ ngợi, phía sau lại vang lên âm thanh của Sở Văn Hách, Đoàn Cẩm Sơ ngẩn người, nghiêng đầu lại, nghi hoặc nhìn hân, "Làm sao vậy?"

"Tôi nay, ngươi ngủ trên giường nhỏ ở gian ngoài đi." Sở Văn Hách quay mặt đi chỗ khác, cổ làm ra vẻ lạnh nhạt nói.

"Ách. . . vậy ngộ nhờ ngươi. . . Ngươi lại phát thú tính, nhân lúc ta ngủ thiếp đi, đem ta. . ." Khóe miệng Đoàn Cẩm Sơ giật giật, rất là uyển chuyển ám chỉ.

"Bốn vương có thể làm gì ngươi được sao?" Sở Văn Hách tự giễu cong môi, liếc xéo nàng mà nói: "Chuyện chăn gối, bốn vương vẫn thích cùng làm với nữ nhân."

"Khụ khụ!" Đoàn Cẩm Sơ bị sặc, lập tức đỏ mặt tía tai. Nàng nhớ ra việc Ngọc Ngân vừa rồi, khẩu khí rất là chua lè: "Đã bị thương rồi mà tính háo sắc vẫn không thay đổi! Ngươi bị như vậy mà vẫn thích làm loại chuyện đó với nữ nhân sao?"

"Bốn vương là nam nhân bình thường. . ." Sở Văn Hách mới trả lời nửa câu đúng lý hợp tình, giọng nói liền bất chợt dừng lại, ngừng một phen, mới kín đáo nhẹ nhàng nói: "Nhưng mà hiện tại lại không được bình thường. . ."

Lời này, như một quả bom nện ở trong lòng Đoàn Cẩm Sơ, là nàng làm thương tổn hân, là nàng bắt nam bắt nữ hại hân như thế. . ."Thật xin lỗi, ngươi, ngươi không phải có vị hôn thê sao? Nàng khẳng định rất dễ thương, ngươi sẽ thích nàng ta. Ta, ta chỉ là thái giám. . ."

"Đừng nói nữa, đi ăn điểm tâm đi." Sở Văn Hách khép hờ con ngươi, chậm rãi nói.

"A. . . . ."

Một cái bàn lớn đầy bánh vừng, bánh hạnh nhân, bánh dừa nướng, bánh nếp. . . Rất nhiều loại, Đoàn Cẩm Sơ ăn bất kể trời đất, vừa ăn mặt mày hớn hờ nói: "Ăn thật ngon, Bát đại gia, ngươi rất thích ăn điểm tâm phải không? Nếu không sao trong phòng ngươi luôn chuẩn bị rất nhiều!"

". . ." Sở Văn Hách trầm lặng, đó không phải là hân cố ý chuẩn bị cho nàng sao? Hân là nam nhân, lúc nào lại thích ăn nhiều đồ ngọt thế này, chỉ ngẫu nhiên ăn một hai miếng mà thôi. Hôm đó thấy nàng ăn sạch điểm tâm trên thư án của hân, mà đáng vẻ lại rất hoan hỉ. Nên từ hôm qua cho tới hôm nay, hân liền cho người chuẩn bị một chút, để ngừa nàng đột nhiên bị đói bụng. Không ngờ tới, hân lại đoán trúng.

Không nghe được trả lời, Đoàn Cẩm Sơ cũng không thèm để ý, tiếp tục ăn cực kì ngon lành, trong lòng chỉ nghĩ, trình độ làm điểm tâm của người thời cổ thật không tệ, tuyệt không kém chút nào so với người hiện đại!

Ăn no rồi, lại uống xong hai chén nước, Đoàn Cẩm Sơ thỏa mãn vỗ vỗ bụng, quay sang cười với Sở Văn Hách, "Cám ơn ngươi, ta ăn no rồi."

"Lại đây!" Sở Văn Hách nói.

"Vâng."

Đoàn Cẩm Sơ đi qua ngồi xuống, Sở Văn Hách lấy Nhạn Linh tiễn từ dưới gối ra cho nàng xem, "Ngươi có từng nhìn thấy qua có người sử dụng loại âm khí này chưa?"

"Ách. . ." Đoàn Cẩm Sơ lẩn qua lật lại nhìn hồi lâu, lắc đầu về mặt đau khổ mà nói: "Bát đại gia, ta mất trí nhớ mà, cái gì cũng không nghĩ ra. Ngay cả chính mình làm sao vào cung làm thái giám, ta đều không nhớ rõ, ài!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lỡ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Thời Khắc Âm Áp, Nữ Trên Nam Dưới

"Một chút ấn tượng cũng không có sao?" Sở Văn Hách cau mày, thần sắc nghiêm túc xác thực hỏi.

Đoàn Cẩm Sơ lại lắc đầu, "Thật mà, hoàn toàn không có ấn tượng."

"Vậy ngươi có đắc tội với người nào không?" Sở Văn Hách lại hỏi.

"Không biết." Đoàn Cẩm Sơ cũng thật sự nghĩ không ra, tại sao có người muốn giết nàng, chẳng lẽ là người đời trước có cừ oán với người nào sao? Như vậy, nếu có cơ hội, ngày nào đó phải hỏi Tiêu Nhược Vân một chút, có lẽ hẳn sẽ biết !

"Tiêu Sơ Tử, tên thực sự của ngươi là gì?"

"Đoàn Cẩm Sơ!"

"Sao?" Con ngươi Sở Văn Hách híp lại, buồn bực mới nói: "Sao tên của ngươi cũng giống như là tên của cô nương vậy? Rất là nho nhã!"

"Khụ khụ, tên đó không phải là vừa xứng với con người của ta sao! Đáng đáp ta như vậy, nếu tên gọi là đội trời hoặc đạp đất gì đó, chẳng phải khiến cho người khác vừa nghe xong liền cười phun sao!" Đoàn Cẩm Sơ trợn trắng mắt một cái, vì che giấu chột da, còn cố ý ưỡn ngực.

Ai ngờ, hai con mắt Sở Văn Hách thật sự chăm chú nhìn vào trước ngực nàng, và lại con mắt không chuyển cứ nhìn chăm chăm, hành động này khiến cho trong lòng Đoàn Cẩm Sơ lập tức phát sinh cảnh giác, không chút nghĩ ngợi một tay đưa ra che đậy ánh mắt của hắn, quát nói: "Nhìn cái gì vậy? Không cho ngươi nhìn ta kỳ lạ như vậy! Ta không thích làm người đồng tính luyến ái đâu!"

"Bỏn vương lại càng không thích, đáng chết không thích!" Lòng Sở Văn Hách bị chột trúng cảm giác khó tả, liền cắn răng nghiêng lợi, gợn tay lên bắt lại tay Đoàn Cẩm Sơ, sắc mặt cực kỳ không tốt mà nói: "Thân thể này của ngươi xem ra so với Bỏn vương còn gầy hơn, dù thể nào cơ ngực của Bỏn vương vẫn lớn hơn một chút?"

"Khụ khụ, là do mẹ ta sinh ra ta thành như vậy, ngươi có ý kiến à?" Đoàn Cẩm Sơ tỏ vẻ không phục sặc sụa nói, lúc này, nàng phải lấy ra bản lãnh giáo hoạt nhằm đi dò đi hoài nghi của hắn, chết cũng không thể để cho hắn biết nàng là nữ nhân, nếu không, nàng nhất định sẽ bị thất thân rồi làm thiếp !

"Chỉ mới nói với ngươi vài câu, tính khí của ngươi lại càng hung hăng hơn!" Sở Văn Hách không vui cau mày, duỗi ngón tay đâm chọc trên trán Đoàn Cẩm Sơ, trợn mắt nói: "Ngươi đập bể chai thuốc hít của Tiểu Xuyên Tử rồi sao?"

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ buồn bực chà nhẹ mi tâm, chu mỏ nói: "Làm sao ngươi biết? Tiểu Xuyên Tử cáo trạng với ngươi sao? Ta đã cam kết với hắn ta sẽ kiếm tiền bồi thường cho hắn rồi mà!"

"Tại sao lại đập bể? Có ai khi dễ ngươi sao?" Sở Văn Hách không đáp, hỏi ngược lại.

"Không nói!" Đoàn Cẩm Sơ chu miệng nhô lên, nghiêng mặt giương cằm ra, "Ngươi không cần hỏi, dù sao ta cũng không muốn nói. "

"Vậy được, Bỏn vương không hỏi, ngươi cũng không cần bồi thường tiền cho Tiểu Xuyên Tử, ngươi đền không nổi đâu, Bỏn vương đã thưởng cho hắn những vật khác rồi." Khóe môi Sở Văn Hách hơi cong lên, cười nhạt nói.

Đoàn Cẩm Sơ đầu tiên là ngẩn người, sau đó lập tức cự tuyệt, "Không cần, chuyện do tự ta làm sai, tự ta gánh chịu, có một ngày ta cũng sẽ kiếm đủ tiền thưởng cho hắn."

"Tiêu Sơ Tử, ngươi có cốt khí là chuyện tốt, nhưng chỉ lấy việc ngươi làm thái giám thì tiền tiêu hàng tháng là một bạc tiền tử, dù cho ngươi để dành hai mươi năm cũng không bồi thường được! Không được phân chia rõ ràng với Bỏn vương như vậy, Bỏn vương không thích!" Sở Văn Hách nhíu lông mày, rất không hài lòng nàng so đo cùng hắn, tựa như nàng làm như vậy chính là không đem hắn để trong lòng, nhưng mà, không phải lúc ban ngày hắn vừa mới hạ quyết tâm, sẽ không tiếp tục sai lầm với nàng sao?

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ cứng họng, miệng há thành trũng gà, lông mi chớp chớp suy nghĩ hồi lâu, mới lùi một bước nói: "Được rồi, vậy coi như ta nợ ngươi một nhân tình, ngươi đã cứu ta, ta nợ ngươi ân cứu mạng, đều tính gộp chung một lần, về sau nếu có cơ hội ta sẽ báo đáp ngươi."

"Ha ha, không cần đâu, đối với ngươi, Bỏn vương chưa bao giờ nghĩ muốn hồi báo." Sở Văn Hách khẽ cười lắc đầu, màu đỏ ánh nến chiếu rọi trên mặt hắn, như phốt lên một lớp phấn hồng, xinh đẹp đến nỗi làm người ta không thể dời mắt được.

Đoàn Cẩm Sơ nhìn gương mặt đó, không khỏi có chút mất hồn, bây giờ bọn họ dù muốn yêu cũng không dám yêu, hiện tại là đang tra tấn lẫn nhau, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng không thừa nhận cũng không được, nàng chính là thích hắn, chỉ từ hôm qua đến bây giờ, trong thời gian thật ngắn này, hắn đã làm cho nàng khắc cốt铭心, chẳng qua là tình yêu này . . . . . Quá bất đắc dĩ. . . . .

"Nhìn cái gì?" Sở Văn Hách bị nàng chăm chú nhìn không chớp mắt, cảm thấy có chút không thoải mái, gương mặt tuấn tú hơi nóng lên, bấm tay gõ lên giữa trán của nàng, thấp trách mắng: "Đem tóc này của ngươi vấn lên , bây giờ càng nhìn càng thấy giống bất nam bất nữ rồi."

"Ách, lại gõ ta?" Đoàn Cẩm Sơ lập tức đem lòng bàn tay xoa lên trán, tức giận nói: "Ta là như vậy đó, dù sao Nhiếp Phong Nhiếp Huyền cũng nói ta là yêu nghiệt, ta chính là yêu nghiệt, vậy thì sao nào?"

"Hả? Bọn họ nói ngươi như vậy sao?" Sở Văn Hách ngây người, tiếp theo bật cười nói: "Nhìn xem ngươi đem bọn họ trêu chọc thành cái dạng gì rồi, hai tên nô tài kia cũng thật là, suýt nữa đã giết chết ngươi rồi , Bỏn vương bây giờ thực sự xin lỗi ngươi đây !"

"Hừ hừ, đúng là lỗi của ngươi mà, ngươi là chủ tử, nên gánh chịu trách nhiệm nhiều hơn! Còn nữa, ngươi thế mà để cho người khác kéo ta đi ra ngoài cho chó ăn, ngươi có ý gì à? Một hồi thì rất tốt với ta, một lúc sau lại ác như vậy, thật đáng ghét! Thêm nữa, ngươi từng nói đã nghiệm qua thân thể của ta rồi, là có ý gì đây? Chẳng lẽ đêm hôm đó ta ngủ trên giường bên ngoài, nửa đêm ngươi len lén cò y phục của ta ra rồi sao?" Đoàn Cẩm Sơ khổ não

chất vấn, vậy mà vừa nói xong mới nhớ lại mình hỏi một vấn đề có biết bao ngu ngốc, hẳn nếu đã nhìn qua, lẽ nào không biết nàng là nữ nhân? Nếu biết, chắc hẳn vừa rồi sẽ lập tức đem nàng ăn sạch sành sanh.

Sở Vân Hách nhìn biểu tình tự oán tự giải của nàng, xinh đẹp đáng yêu cực kỳ, nếu từ cổ nhìn lên trên, không ai có thể đem dung mạo của nàng xem thành một nam nhân, nhưng nếu nàng cố tình thì . . . . . Trầm trầm thở dài, hẳn dời mắt đi, thản nhiên nói: " Chuyện xảy ra trong quán rượu, ngươi tự suy nghĩ phán đoán đi, Bồn vương không muốn giải thích gì cả. Nên nhớ, sau khi ngươi ra khỏi Bát vương phủ, một chữ cũng không thể tiết lộ về việc bị đâm ngày hôm qua, càng không thể nói ra chuyện Bồn vương bị thương, có hiểu không? Còn về chuyện lên cỡi quần áo của ngươi ra, ngươi cảm thấy có khả năng sao? Bồn vương là thân phận gì, có thể làm ra loại chuyện xấu xa này sao?"

"Ngừng . . . . . Tại sao vậy?" Đoàn Cẩm Sơ suy nghĩ một chút, lại rất không hiểu hỏi lại, không phải là đang ra lệnh cho toàn thành truy lùng để bắt hung thủ về quy án sao?

Làm như đoán được nàng đang suy nghĩ gì, hẳn khẽ cười nói: "Hung thủ có thể từ bắt, nhưng nếu chuyện này truyền ra ngoài, sẽ làm cho hoàng thượng biết Bồn vương là vì cứu ngươi bị thương, ngươi còn có thể sống sao? Tuy rằng Bồn vương không được hoàng thượng yêu thích, nhưng dù sao cũng vẫn là con trai của hoàng thượng, chắc hẳn hoàng thượng sẽ không giữ lại tính mạng của ngươi!"

"Ách, thì ra chuyện là như vậy!" Đoàn Cẩm Sơ bừng tỉnh hiểu ra, ngơ ngác tính toán một lát, đột nhiên cười hi hi nói: "Ta hiểu rõ rồi, ngươi ở trong quán rượu là có ý đối phó thôi phải không? Ngươi muốn làm ra vẻ cho bọn An Bình vương nhìn, đúng không? Nếu như ngươi thật sự muốn xử trí ta, ngươi cũng sẽ không xả thân cứu ta phải không?"

"Ha ha. . . . ." Sở Vân Hách cúi đầu cười rộ lên, trong mắt ánh cười một lát, lại ngẩng đầu lên nhìn Đoàn Cẩm Sơ cười, cười không ngừng. Đoàn Cẩm Sơ tức giận mặt đỏ lên, đưa ra quả đấm làm bộ muốn đánh hắn, hắn mới ngừng cười nói: "Ngươi cũng không phải là quá dạn!"

"A a a, ngươi là đồ bại hoại! Ngươi mới là kẻ ngu ngốc! Ta là người thông minh đệ nhất thiên hạ!" Đoàn Cẩm Sơ không thuận theo, một bên kêu gào, một bên giương nanh múa vuốt xông đến, trong phút chốc cả hai đều bổ nhào vào nhau rồi lăn lên trên giường, thành ra tư thế nữ trên nam dưới !

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Xa Nhau, Tiếp Tục Sai Một Lần Cuối Cùng

Chẳng lẽ, đây chính là đụng ngã trong truyền thuyết sao?

Cả người Đoàn Cẩm Sơ cứng ngắc nằm ở trên người Sở Vân Hách, dờ mắt ra nhìn hắn, mà từ đầu tới cuối Sở Vân Hách và Đoàn Cẩm Sơ đều là bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt tất nhiên là kinh ngạc, còn may là hai người cứng một lát đã phản ứng lại, Đoàn Cẩm Sơ vội lật người xuống, quần bách nghiêng mặt không dám nhìn tới hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đầy những rặng mây đỏ, gương mặt đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui vào, bộ dạng này, giống như nàng có bao nhiêu sao. . . . . Giống như không thể chờ đợi nữa!

Sở Vân Hách ngửa mặt nằm ở trên giường, nhìn gò má của Đoàn Cẩm Sơ, trên khuôn mặt anh tuấn cũng hiện lên căng thẳng, mười ngón tay nắm chặt đệm giường dưới thân, tư vị trong lòng lại không nói nên lời.

Hai bên trầm mặt một hồi lâu, rồi lại đồng thời mở miệng. . . . .

“Tiểu Sơ Tử. . . . .”

“Bát đại gia. . . . .”

Lời nói đồng loạt này, hai người đều kinh ngạc, ngây ra một lúc, rồi ngây ngô cười rộ lên, Sở Vân Hách cười nói: “Ngươi muốn nói gì?”

“Ngươi nói trước đi, ngươi muốn nói gì?” Đoàn Cẩm Sơ nghiêng đầu qua, lúm đồng tiền trên má thật sâu.

“Ngươi nói trước đi.” Sở Vân Hách híп mặt lại, mặt cười bí hiểm.

“Không được, ngươi nói trước đi, ta nói sau.” Đoàn Cẩm Sơ không thuận theo, sợ mình mắc mưu hắn, rất ngang ngược kiên trì nói. Tình Tình

Tay phải Sở Vân Hách chống giường ngồi dậy, mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, cười nhạt nói: “Bây giờ ngươi mệt không? Nếu như mệt thì ngủ sớm đi.”

“Ta vừa mới tỉnh ngủ không bao lâu mà, nếu ngươi mệt, vậy ta sẽ đi ra ngoài, không quấy rầy ngươi.” Đoàn Cẩm Sơ nói.

“Ừ, sáng mai ngươi còn phải vào cung, phải dưỡng tinh thần thật tốt.”

“Được.” Đoàn Cẩm Sơ gật đầu một cái, đứng dậy vừa bước một bước, lại đột nhiên quay đầu lại nói: “Sau khi ta đi, ngươi phải đổi thuốc và uống thuốc thật tốt đấy, ngừng lại một lần cũng không được, biết không?”

“Ha ha, biết.” Sở Văn Hách buồn cười đáp ứng, trong nội tâm lại tràn đầy cảm động.

“Ừ, hi hi, ngủ ngon!”

“Đợi một chút!”

Sở Văn Hách lại đột nhiên mở miệng, thật giống như cách một tấm bình phong, giữa bọn họ liền cách xa nhau hai đầu chân trời, trong đầu rất không muốn, chống lại ánh mắt nghi hoặc của Đoàn Cẩm Sơ, suy nghĩ một chút, mím môi nhẹ giọng nói: “Tiêu Sơ Từ, ngày ấy người nói không muốn yêu thích ta nữa, là thật sao?”

“Ách. . . .” Đoàn Cẩm Sơ ngây ra, chớp mắt to nhìn hắn, chỉ cười không nói, Sở Văn Hách bị vẻ mặt của nàng làm cho cực kỳ lúng túng, đợi một hồi cũng không nghe được đáp án, lại có chút tức giận nằm xuống, để lại cho Đoàn Cẩm Sơ một cái lưng, kéo chăn nhắm mắt đi ngủ.

“A? Tức giận?” Đoàn Cẩm Sơ le lưỡi, bật cười đi tới, nghiêng người nhìn mặt của Sở Văn Hách, chế nhạo nói: “Làm gì mà tức giận! Khuôn mặt bây giờ của người rất khó coi đấy, hi hi, người cười một cái, ta liền nói cho người biết!”

“Không cười.” Sở Văn Hách rầu rĩ trả lời hai chữ, mắt vẫn nhắm chặt như cũ.

“Ồ, thật sự tức giận sao?” Đoàn Cẩm Sơ nghiêng người, ngón trỏ lặng lẽ điểm lên trên môi của hắn, nụ cười trên khuôn mặt càng thêm rực rỡ, hơi thở ấm áp vây quanh bên lỗ tai hắn, dự hoặc nói nhỏ: “Sở Văn Hách, người cười một cái ta liền nói, chỉ cười một cái là được rồi.”

Bên tai ngựa ngửa, trong cơ thể nổi lên một hồi nóng ran, hai mắt Sở Văn Hách càng nhắm chặt hơn, đáng chết, thái giám này lại dễ dàng khơi lên dục hỏa của hắn, phía dưới cơ thể lại không khống chế được mà nổi lên phản ứng, nhưng mà hắn lại phải một mình chịu đựng đau khổ. . . . Một chút hôn dỗi giấu ở trong lòng, hắn phát cáu đột nhiên mở to hai mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ nói: “Tùy người nói hay không nói, yêu thích hay không yêu thích, đi ra ngoài ngủ!”

“Người. . . .”

Đoàn Cẩm Sơ ngăn người nhìn về mặt biến đổi so với lật sách còn nhanh hơn của người nào đó, cả người cứng lại một hồi, vẻ mặt bi thương nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt càng lúc càng thâm trầm, lửa dục trong mắt hắn không che dấu chút nào hiện ra ở trước mắt nàng, dáng vẻ của hắn như vậy làm nàng kinh sợ, đột nhiên ý thức được cái gì, hốt hoảng vội ngồi thẳng lên muốn chạy trốn, thế nhưng hắn lại chợt kéo gáy nàng xuống, đánh bất ngờ hôn lên môi của nàng!

“Ừm. . . . um. . . .”

Đoàn Cẩm Sơ lập tức giằng co, hai tay đẩy hắn ra, đầu thì né tránh hai bên, mơ hồ không rõ nói: “Không. . . . Không được a. . . . . Người không thể. . . . Như vậy. . . . Buông ta ra. . . .”

Lưỡi của hắn bá đạo xâm nhập vào trong miệng của nàng, vội vàng hấp thu hương thơm của nàng, hôn nóng bỏng mà kịch liệt, đã sớm quên cánh tay trái đáng bị thương, hai cánh tay ôm nàng rất chặt, làm nàng kháng cự cũng dần dần vô lực, bị hắn hôn đến ý loạn tình mê, xụi lơ ở trên giường, buông thả mình để chìm đắm trong thiên nhiên của hắn, trong lúc không kim lòng được vô ý thức đáp lại hắn, hai tay trắng nõn từ từ đặt lên cổ của hắn. . . . .

Nếu bây giờ hắn coi y phục của nàng, nếu tối nay hắn muốn nàng, làm cho nàng trở thành nữ nhân của hắn, nàng nghĩ nàng sẽ không cự tuyệt được, dù là lý trí kháng cự, tâm cũng đã rơi vào tay giặc, nàng tình nguyện, tình nguyện trầm luân cùng với hắn. . . . .

Vậy mà, lúc hắn và nàng trong sự kích tình không thể nào khống chế hắn lại buông nàng ra, trên gương mặt tuấn tú là một mảng hồng, con người hiện đầy dục vọng nhìn nàng chăm chăm, vừa thở hồng hển vừa cắn răng nói: “Một lần cuối cùng, tiếp tục sai một lần cuối cùng, ngày sau ta nhất định sẽ không xâm phạm người nữa, qua tối nay, chúng ta coi như chưa bao giờ biết, nếu gặp nhau, xem như người xa lạ!”

Trái với ánh mắt của hắn, vẻ mặt của Đoàn Cẩm Sơ tái nhợt, tim đập nhanh và loạn nhịp nhìn hắn, một lúc sau, mới máy móc gạt đầu, “Được. . . . Được. . . . Đến đây kết thúc. . . . .”

Dứt lời, xoay người, từng bước từng bước đi qua bình phong, đến giường bên ngoài nằm xuống, chăn kéo cao, mặc cho nước mắt im lặng chảy xuống ở trong chăn, tan nát cõi lòng. . . . .

Nghe nàng nằm trên giường, nghe trong phòng yên lặng, Sở Văn Hách níu chặt chăn gấm, con mắt đen như mực vô thần nhìn chăm chăm nóc phòng, khóe mắt của ướt át một mảnh. . . . .

Cả đêm chưa chợp mắt, tới lúc rạng sáng mới vô tri vô giác ngủ, đợi đến lúc tỉnh ngủ đã là nửa xế chiều.

Tỉnh lại, trong phòng không có một bóng người.

Đoàn Cẩm Sơ giật mình bò dậy, chân trần chạy vào bên trong, giường gọn gàng sạch sẽ, trong đĩa nhỏ ở trên bàn để đầy nhiều loại điểm tâm, sáng sủa sạch sẽ, ánh mặt trời rải xuống đất, hắn, không có ở đây, để lại tích mịch cả một phòng. . . .

Mùi thơm của hoa oải hương bay vào, Đoàn Cẩm Sơ ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, ôm đầu gối, nước mắt đầy mặt. . . . Đã biết là sẽ không có kết quả. . . . Cần gì phải bắt đầu. . . . Cần gì phải. . . . .

Đột nhiên, mơ hồ có tiếng bước chân vang lên, Đoàn Cẩm Sơ vội đứng lên đi ra phòng ngoài, lòng không khống chế được mà kích động, kinh ngạc nhìn cửa, cửa mở ra, chọt đi vào hai bóng người, nhưng chính là Cẩn Nhi và Huệ Nhi.

“Tiểu Sơ Từ, người đã tỉnh! Người chờ một chút, chúng ta đi bưng nước nóng và thức ăn đến.” Hai nha hoàn giống như không nhìn đến vết nước mắt ràn rụa trên khuôn mặt của nàng, nhanh chóng nói xong rồi vội vàng đi ra ngoài.

Rửa mặt xong, Đoàn Cẩm Sơ quyết tâm ăn cơm, cơm rất ngon, có bốn món ăn, còn có một canh, lại còn có một chén tổ yến cao cấp nghe nói là chỉ có chủ tử mới được ăn.

“Tiểu Sơ Từ, người đã ăn no, vậy thì đi thôi, Nhiếp Phong và Nhiếp Huyền đã đợi ở đại môn rồi.” Cẩn Nhi mỉm cười nói.

“Được.” Đoàn Cẩm Sơ gật đầu.

Huệ Nhi cười với nàng, đi vào bên trong, lúc đi ra thì trên tay đã cầm một bao giấy dầu, “Tiểu Sơ Từ, những điểm tâm này người mang vào cung ăn, chủ tử nói hẳn không thích ăn những thứ này, để lại cũng là lãng phí.”

“Được.” Đoàn Cẩm Sơ ngậy người một hồi, gật đầu lần nữa, cười mà rom rớm nước mắt.

Xe ngựa chạy liên mạch đến hoàng cung, vén rèm xe, nhìn lên bầu trời, mặt trời đỏ như lửa đau nhói mắt, nhưng có một góc ở trong lòng, trời lại đầy mây đầy mưa, từ đó sụp xuống. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Trở Lại Hoàng Cung, Bát Gia Bí Sự

Trên đường về cung, mờ mịt mà luống cuống, Đoàn Cẩm Sơ lại có cảm giác trong núi bảy ngày, trên đồi đã ngàn năm, thẳng đường đi tới, cảnh sắc vẫn như cũ, thật ra thì, không có gì thay đổi, thay đổi chỉ là lòng người.

Buổi tối, Tiểu Thuận Từ trở lại, vừa thấy Đoàn Cẩm Sơ, liền mừng rỡ như điên chạy đến, “Tiểu Sơ từ, người rốt cuộc cũng trở lại! Sao rồi, ở Bát vương phủ hầu hạ chủ tử có tốt không?”

“Ha ha, rất tốt á..., Tiểu Thuận Từ ca, trên người người bị thương thế nào? Đều tại ta làm liên lụy tới người, thật là xin lỗi.” Đoàn Cẩm Sơ cố gắng ra nụ cười, nhớ lại nguyên do xuất cung hôm đó, vội thu cười ân cần hỏi han.

“Không có sao, bị mấy quả đấm mà thôi, người đừng khách khí!” Tiểu Thuận Từ vỗ vỗ bả vai Đoàn Cẩm Sơ, kéo nàng ngồi xuống trước bàn, quay đầu lại liếc mắt nhìn cửa, mắt lộ vui sướng nhỏ giọng nói: “Tiểu sơ từ, người có biết không, hôm đó Lý công công bị phạt, ta cao hứng chết!”

“À? Chuyện gì xảy ra à? Hẳn không phải là rất đặc ý sao?” Đoàn Cẩm sơ giật mình hỏi.

“Không biết a, dù sao lúc chúng ta gặp chuyện không may ngày thứ ba, ta đi làm nhiệm vụ trở lại, thì nghe nói hẳn bị phạt quỳ gối ở Vĩnh Lạc cung một ngày một đêm, không cho ăn không cho uống..., chờ bị khiêng trở về, cũng mất nửa cái mạng!” Tiểu Thuận Từ nói.

Đoàn Cẩm nghe vừa mừng vừa kinh ngạc, “Trời a, là cung chủ tử phạt đó a, thật là hà tiện!”

“Ừ, không biết, nghe nói hình như là Lộ tổng quản hạ lệnh, nhưng bị phạt nguyên nhân không rõ ràng lắm, cũng không ai biết.” Tiểu Thuận Từ suy nghĩ một chút, lắc đầu nói.

“Ha ha, quan tâm làm gì, chỉ cần thùng nước rửa chén thôi nửa chết nửa sống, ta nằm mơ cũng có thể bật cười đấy!” Đoàn Cẩm mặt quét sạch lo lắng, cười vui vẻ hào hứng.

“Đúng vậy, ha ha, Tiểu Sơ Từ, nói cho ta nghe hầu hạ Bát Vương gia thế nào? Nghe nói ngài hi nộ vô thường, rất khó hầu hạ, ta đây mấy ngày vẫn lo lắng người.” Tiểu Thuận Từ nói xong, rót một chén nước đặt lên bàn, “Người uống ít nước đi, nhìn môi người hơi khô.”

Đoàn Cẩm sơ gật đầu một cái, cầm lên cái ly đã uống vài ngụm, nhàn nhạt cười một tiếng, “Tạm được đi, chủ tử nào cũng vậy, quen rồi thì không sao.”

Tiểu Thuận Từ thở dài, nhẹ nói: “Tiểu sơ từ, mấy ngày nay người không nói, ta cũng biết rõ người nhất định chịu khổ, Bát Vương gia khó hầu hạ nhất trong năm Vương gia, năm ngoái một cung nữ bị Bát Vương gia đánh hèn, nghe nói chẳng qua là không cẩn thận đụng phải vạt áo Bát Vương gia, Còn nữa..., tháng ba năm nay, Bát Vương gia đi Vĩnh Lạc cung tế điện Lê Quý Phi nương nương, lúc ấy ta cùng Tiểu Lương từ thủ hạ Lý công công hầu hạ, Bát Vương gia lệnh cho Tiểu Lương từ đi hái bó hoa đào, kết quả trong hoa đào có một đóa héo, Bát Vương gia liền giận tím mặt, lệnh cho Tiểu Lương từ dập đầu một trăm cái trước linh vị Lê Quý Phi nương nương, dập đầu đến mức trên trán đều là máu. . . . .”

"À? Hân tàn bạo thế này à!" Đoàn Cẩm sơ khiếp sợ trừng lớn cặp mắt, khó có thể tin nhìn tiểu xuyên tử, thế nào cũng không thể liên tưởng tới cái người địu dàng nói đùa, tí mĩ sần sọc nàng.

Tiểu xuyên tử nặng nề gật đầu, "Cho nên ta mới lo lắng người."

"Nhưng là. . . . . Nhưng là hân. . . . ." Đoàn Cẩm cứng họng, nghĩ đến Sở Vân hách, lại đau lòng khó nhịn, trong mũi chua xót, cúi thấp đầu xuống, làm bộ như uống nước mà tránh Tiểu Thuận Tử nhìn chăm chú, ngừng một lát, không khỏi tò mò hỏi: "Tiểu Thuận Tử ca, tại sao Vương gia nào cũng có phong hào, mà chỉ có Bát Vương gia không có?"

"Hoàng thượng không chào đón Bát Vương gia nhất, nhị hoàng tử An Tĩnh vương là thân vương nắm giữ thực quyền trong tay, Tam hoàng tử An Bình vương được hoàng thượng cưng chiều nhất, Ngũ hoàng tử an bình Vương Hòa Lục hoàng tử an Tuyên vương cũng rất được lòng hoàng thượng, chỉ có Bát Vương gia chịu lạnh nhạt, thường ngày cũng rất ít tham dự triều chánh, coi như là Vương gia nhàn tản." Tiểu Thuận Tử vào cung mấy năm biết được một ít tin tức mà nói ra.

"A? Tại sao vậy? Bát Vương gia cũng là nhi tử của hoàng thượng mà, tại sao không muốn gặp hân?" Đoàn Cẩm sơ không khỏi có chút bất bình, giận dữ hỏi.

Nghe vậy, Tiểu Thuận Tử khẽ nhún lông mày, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa, xác định bên ngoài không ai, mới ngồi thẳng lên ghé vào lỗ tai Đoàn Cẩm sơ nói nhỏ: "Trong cung có lời đồn đãi bí ẩn, nói Lê Quý Phi nương nương mà hoàng thượng thích nhất là do Bát Vương gia hại chết đấy!"

"Cái gì?" Đoàn Cẩm kinh hãi, chợt ý thức được sự kiện trọng đại, vội bịt miệng.

Tiểu Thuận Tử nói tiếp: "Cho nên hoàng thượng mới cùng Bát Vương gia có ngăn cách, từ khi Lê Quý Phi nương nương qua đời, Bát Vương gia liền chịu lạnh nhạt, mà lúc Lê Quý Phi nương nương còn sống, Bát Vương gia là một hoàng tử được sủng ái nhất, từ bầu trời lập tức rơi xuống đất!"

"Trời ạ, này, điều này sao có thể? Bát Vương gia làm sao hại chết mẫu phi mình chứ? Tiểu Thuận Tử ca, người nói người nào có thể như vậy, nhất định là hiểu lầm!" Đoàn Cẩm sơ không tin tưởng, không nhin được vì Sở Vân hách nói chuyện.

"Ai biết được? Hoàng gia vốn chính là một trường hồ đồ, dù sao trong cung này chuyện lạ cũng thật nhiều, người ở đây một thời gian dài, dĩ nhiên là biết, chẳng qua là tiểu sơ tử, làm nô tì nếu muốn sống lâu dài, miệng nhất định phải bèn chắc, đối với người nào cũng không thể tỏ lộ nửa chữ, để tránh rước họa vào thân, biết không?" Tiểu Thuận Tử cảm khái xong, lại tha thiết dặn dò.

"Vâng." Đoàn Cẩm sơ gật đầu một cái, trong lòng không thể bình tĩnh, trực giác của nàng nói cho nàng biết, chân tướng sự tình khẳng định không giống là Tiểu Thuận Tử nói, nhất định còn có ẩn tình, về sau thấy Sở Vân Hách, nếu có cơ hội nàng nhất định phải hỏi một chút.

Nhưng là. . . . . Đột nhiên miệng lại khô khốc, hai người sẽ không gặp nhau, hân nói, nếu gặp nhau, xem như người xa lạ. . . . .

"Tiểu sơ tử, người nghỉ ngơi đi, ta còn phải đi ra ngoài rồi, sắp đến sinh nhật quý phi nương nương, ta tạm thời bị điều đi Bảo Nguyệt cung rồi, buổi tối còn có nhiều việc!" Tiểu Thuận Tử từ trong túi lấy một khối khăn lông cũ cất vào trong ngực, nghiêng đầu lại nói: "Buổi tối ta có thể về trễ, người ngủ trước đi."

"A, được." Hồi lâu Đoàn Cẩm sơ phục hồi tinh thần lại, cố gắng nở nụ cười gật đầu.

Tiểu Thuận Tử đi, trong phòng còn lại mình nàng, nằm ở trên giường, mắt trống rỗng nhìn chằm chằm nóc phòng, trong đầu lộn xộn lung tung, không biết đang suy nghĩ gì, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, phát hiện tất cả ngọn nguồn thương tâm khổ sở vui vẻ, cũng do cái người kia.

Không biết lúc nào, rốt cuộc trầm trầm ngủ thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại, sắc trời đã tối, Tiểu Thuận Tử còn chưa có trở lại, liếc mắt nhìn cửa, động cũng không muốn động bước xuống, càng thêm lười đi phòng bếp bới cơm, đầu có chút trầm muộn, Đoàn Cẩm sơ đưa tay vỗ vỗ huyết Thái Dương, chống đỡ lấy thân thể ngồi dậy, cảm lấy bao giấy dầu nàng mang vào cung, mở ra, nhìn những thứ điểm tâm mất lại bắt đầu chua xót, về lên một khối bỏ vào trong miệng, nhẹ nhàng cắn xuống một hớp, miệng đầy ngọt, ngọt giống như hân nói, nếu có kiếp sau, gả cho ta. . . . .

Mà điểm tâm vào bụng, rồi lại cay đắng nồng đậm, khổ giống như hân nói, qua tối nay, chúng ta coi như chưa bao giờ biết, nếu gặp nhau, xem như người xa lạ. . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 86: Đi Đến Nam Uyển, Bị Chết Vắn

Ánh chiều tà chiếu vào mùa hè huyền ảo tịch liêu, chim non ở đầu cành nhẹ giọng ngân nga, lá non lay động theo làn gió, bầu trời xanh trong, không một gợn mây nhỏ, như loại bỏ tất cả tạp sắc, hoa lệ lấp lánh sáng lên.

Khúc Đại Hưng từ cửa đi vào, nhìn Đoàn Cẩm Sơ nằm lỳ ở trên giường nằm chán đếm đầu ngón tay, không khỏi hơi nhũn mày nói: "Tiểu Sơ từ, người ngày ngày vui ở trong phòng buồn bức sẽ sinh bệnh đấy."

"Khúc công công!" Đoàn Cẩm Sơ nghiêng đầu lại, ngẩn người, vội xuống giường, nói: "Khúc công công sao người lại tới đây? Mời ngồi, để ta pha trà cho người."

"Tiểu Sơ từ không cần bận tâm, ta mới vừa uống trà xong, ở bên ngoài gặp phải Tiểu Thuận Từ, hẳn nói người từ lúc hồi cung vẫn ở trong phòng không đi đâu cả, như vậy sao được? Tuy nói Lộ tổng quản cho người nghỉ phép một thời gian, nhưng người có thể đi dạo trong viện một chút cũng không sao, phơi nắng mặt trời, còn có thể đi loanh quanh bên ngoài, trong cung nhiều cung nữ, từng bước từng bước không dễ tìm, nói không chừng trong lúc vô tình sẽ gặp muội muội người!" Khúc Đại Hưng ngồi trên băng ghế cạnh bàn, nhìn Đoàn Cẩm Sơ nói.

"A, ta sẽ đi." Đoàn Cẩm Sơ kéo kéo môi, thần sắc có chút mơ hồ, hồi cung cũng bảy tám ngày rồi, rốt cuộc bảy ngày hay là tám ngày đây? Hoặc chừng mười ngày? Cảm giác đã qua thật lâu, lại tựa như mới vừa hôm qua. . . . .

"Đúng rồi, tiểu Sơ từ, mấy ngày nay vội vàng, ta cũng chưa kịp hỏi thăm người, hôm đó ở Vĩnh Lạc cung người đắc tội Lý công công, sao lại thành đi Bát vương phủ rồi? Nghe nói là Cửu công chúa mang người đi phải không?" Khúc Đại Hưng nghi ngờ hỏi.

Đoàn Cẩm Sơ phục hồi tinh thần lại, gật đầu một cái, "Đúng vậy, Cửu công chúa mang ta đi Bát vương phủ, để cho ta hầu hạ Bát Vương gia mấy ngày."

"Vậy sao Lý công công lại bị phạt quý? Hơn nữa còn là Lộ tổng quản tự mình phạt, phải biết, Lý công công và Lộ tổng quản là đồng hương, ngày thường Lộ tổng quản luôn thiên vị Lý công công, kỳ quái hơn chính là, Lộ tổng quản vậy mà lại thả người, toàn bộ Kính sự phòng đều bần chôn, ngay cả quân sự chúng ta cũng không được đãi ngộ như thế, huống chi người chỉ là một thái giám sai vật thôi!" Khúc Đại Hưng mày nhướn chặt, bụng đầy nghi vấn.

Đoàn Cẩm Sơ chớp chớp mắt, suy nghĩ một chút cười nói: "Ha ha, Khúc công công, ta tiết lộ cho người biết, chính Cửu công chúa căn dặn Lộ tổng quản, Cửu công chúa nói năng sẽ giúp ta bảo toàn."

"A? Cửu công chúa thế mà ra mặt cho người?" Khúc Đại Hưng kinh ngạc không thôi, tiếp theo vui mừng cười lên, "Tiểu Sơ từ, nói vậy, Cửu công chúa có đại ân với người, người đúng là gặp quý nhân rồi!"

"Ừ." Đoàn Cẩm Sơ gật đầu một cái.

"Vậy sao? Nếu Cửu công chúa thích người như vậy, người có thể cầu xin Cửu công chúa tìm muội muội giúp người! Tìm được rồi ta sẽ nghĩ cách cho người xuất cung, vậy người không cần phải làm thái giám nữa!" Khúc Đại Hưng hào hứng nói.

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ vừa ngẩn người, cứng ngắc nhìn Khúc Đại Hưng, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, mà Khúc Đại Hưng còn tưởng nàng nhất gan không dám, lại nói: "Tiểu Sơ từ, người có thể mời được Cửu công chúa ra tay, là có bao nhiêu mặt mũi a, xem ra, Cửu công chúa đối với người không phải là tốt bình thường, nên người cầu xin chuyện nhỏ này, sẽ không sao đâu."

"A, vậy ta nên thử một chút." Đoàn Cẩm Sơ bối rối gật đầu đáp ứng.

Khúc Đại Hưng thở dài một hơi, đứng lên, "Ai, tiểu Sơ từ, tâm trạng người thật quá tệ, người xem hôm nay thời tiết tốt như vậy, ra ngoài dạo một chút đi."

"Ha ha, ta sẽ đi, đa tạ Khúc công công quan tâm." Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu lên, thật dạ cười nói.

"Ha ha, người là ân nhân cứu mạng ta, quan tâm một chút có là gì, giờ ta phải đi, có nhiều việc gấp đang chờ." Khúc Đại Hưng cười, nói xong xoay người đi ra.

Đoàn Cẩm Sơ rót ly trà, vừa uống, vừa ngẫm nghĩ: "Cửu công chúa. . . . . Ừ, nhất định là nàng giúp một tay, mọi chuyện do nàng định đoạt, ta cũng nên đi cảm tạ nàng!"

Trải qua một phen đắn đo trước sau, Đoàn Cẩm Sơ vuốt lại y phục trên người, chậm rãi bước ra.

Thong thả men theo lối đi trong cung, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn phía chân trời, lại bị ánh nắng gay gắt chói mắt mờ không ra, chung quanh biến thành tối đen như mực, nhắm mắt lại một lúc lâu, lại thấy thế giới tươi sáng

Nam Uyển.

"Bẩm công chúa, thái giám Kính sự phòng tiểu Sơ từ cầu kiến!" Từ Liên từ cửa son đi vào, khẽ cúi người nói.

"A? Tiểu Sơ từ! Người mau truyền hán vào đi!" Sở Lạc Đình tựa trên ghế quý phi ngẩng đầu lên, ngẩn người, sau đó lập tức nói.

"Dạ, công chúa!"

Từ Liên lui ra, Sở Lạc Đình nghiêng người tựa lại trên giường êm, lan chỉ đưa ra, Từ Yên vội châm trà hai tay dâng lên. Nhẹ cầm ly trà, ánh mắt Sở Lạc Đình chăm chú nhìn ra cửa.

Đoàn Cẩm Sơ cúi đầu, theo sau Từ Liên, đến gần Sở Lạc Đình quỳ xuống. "Nô tài tiểu Sơ tử thỉnh an Cửu công chúa!"

"Tiểu Sơ tử, Bồn cung đang định tìm ngươi!" Sở Lạc Đình trầm mặt, giọng nói lạnh nhạt.

Đoàn Cẩm Sơ không hiểu ngắc đầu, nghi ngờ nói: "Cửu công chúa, ngài tìm nô tài có chuyện gì sao?"

"Dĩ nhiên!" Sở Lạc Đình đôi mi thanh tú như thêu, hóp một ngụm trà, chuyển tách trà cho Từ Yên, sau đó đứng lên, gọi Đoàn Cẩm sơ: "Ngươi theo bản cung!"

"Dạ!"

Đoàn Cẩm Sơ mờ mịt gật đầu một cái, đứng lên theo Sở Lạc Đình đi khuê phòng, bỏ một đám thái giám cung nữ lại bên ngoài.

"Tiểu Sơ tử, Bồn cung vừa từ Bát vương phủ hồi cung, Bồn cung bảo ngươi làm Bát Vương gia vui vẻ, sao hôm nay Bản cung đến, thấy Bát Vương gia còn buồn bức hơn trước đây?" Sở Lạc Đình nhíu chặt đôi mi thanh tú, không vui chất vấn.

"Điều này. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ chần chờ, không khỏi lại cúi thấp đầu xuống, im lặng một lúc lâu, mới lắc đầu nhẹ giọng nói: "Dạ! Nô tài không biết."

"Tiểu sơ tử, sao Bồn cung phát hiện ngươi cũng là lạ? Ủ? Ngươi không phải là luôn nói thật nhiều sao? Giờ cả nửa ngày chỉ trả lời Bồn cung mấy chữ, ngươi thành thực giải thích cho bồn cung, ngươi hầu hạ Bát Vương gia thế nào?" Sở Lạc Đình tiến tới một bước, hồ nghi nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, hung tợn nói: "Ngươi ngẩng đầu lên cho Bồn cung!"

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc hết sức, suy nghĩ một chút, chậm rãi ngẩng đầu, thong dong ngược mắt nhìn Sở Lạc Đình, cười nhạt nói: "Công chúa quá lo lắng, nô tài rất bình thường, nô tài lần đầu tới thỉnh an công chúa, phải chăng nô tài không đúng quy củ? Lại nói Bát Vương gia, nô tài cũng không còn hầu hạ cạnh bên, nghe nói Bát Vương gia tính tình trầm muộn từ xưa đến nay, cũng không phải chỉ mấy ngày là có thể thay đổi!"

"Phải không? Vậy ngươi nói cho bản cung, ngươi đi mấy ngày nay đã làm gì? Xảy ra chuyện gì?" Sở Lạc Đình rõ ràng không tin, tiếp tục truy vấn nói.

"Hồi bẩm công chúa, nô tài làm việc vất , không có gì cơ hội nhìn thấy Vương gia, Vương gia ngày đầu tiên đã không thích Nô tài? Còn cho người dắt ra một con chó ngao Tây Tạng hù dọa nô tài, làm nô tài bị dọa ngất rồi, sau đó, nô tài cũng không được Vương gia chào đón." Đoàn Cẩm Sơ mạnh miệng bịa chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Tình Sâu Duyên Cạn, Phải Làm Sao

"Vậy là thế nào? Bát ca hôm nay thấy ta, tổng cộng nói hai câu, câu thứ nhất hỏi: Đan Đan, sao ngươi lại tới đây? Câu thứ hai nói: Đan Đan, ngươi hồi cung đi!" Sở Lạc Đình nói tới đây, sắc mặt tương đối khó coi, "Tiểu Sơ tử, ngươi bảo Bồn cung có bức không? Bình thường hần ít nói, gặp bản cung vẫn trò chuyện đôi chút, giờ bảy tám ngày không thấy, lại vừa chào vừa tiến chỉ hai câu, Bồn cung quả thực là. . . . ."

Sở Lạc Đình tức giận nói không nên lời, vừa nghiêng đầu, lại thấy Đoàn Cẩm Sơ tròn tròn hai mắt nhìn nàng, không nhìn được bộc phát lửa giận, "Ngươi nhìn gì? Chưa từng thấy nữ nhân tức giận sao?"

"Ách. . . . . Nô tài vẫn còn chờ công chúa cho lui!" Đoàn Cẩm Sơ ngượng ngùng cười một tiếng, trong lòng lại bồi hồi, hần lại không thích nói chuyện rồi, lại tự bẽ như trước, nàng vừa đi, không có người khiến hần vui vẻ, hần lại đẩy mình vào thống khổ triền miên. . . . .

Trốn tránh ánh mắt Sở Lạc Đình, Đoàn Cẩm Sơ vội vàng cười nói: "Hi hi, nô tài dĩ nhiên có thấy nữ nhân tức giận, nhưng chưa từng thấy nữ nhân xinh đẹp như công chúa tức giận! Quả thật, mỹ nhân chính là mỹ nhân, nóng giận cũng rất xinh đẹp !"

Lời nịnh nọt này nếu từ nô tài diện mạo bị ối nói ra, Sở Lạc Đình chắc chắn cho người vả miệng, nhưng lời từ miệng thái giám vô cùng tuấn mỹ nói ra, kết hợp với cặp mắt Phượng Hoàng trong vắt, lại làm Sở Lạc Đình cảm thấy đó không phải lời nịnh hót mà là thật lòng tán dương rồi, không khỏi ửng hồng đôi má, mang theo một phần ngượng ngùng gât giọng: "Tên thái giám chết bầm này, có thể chọc Bồn cung cao hứng, sao ngươi không chọc được Bát Vương gia vậy hử?"

"Cái này. . . . . Cái này. . . Bát Vương gia cứng mềm không chịu nóng lạnh không sợ, quả là khối thịt béo nô tài khó gặm đi!" Đoàn Cẩm Sơ làm mặt như đưa đám cụp mi mắt xuống, buồn buồn nói.

"Hử? Lại dám ví Bát Vương gia như vậy, tiểu Sơ tử, cẩn thận ngươi bị Bát Vương gia rút gân lột da đấy!" Sở Lạc Đình trừng mắt hạnh, trách mắng.

Đồ mờ hôi! ©,®! Cái gì rút gân lột da? Là ăn sạch sành sanh đi! Đoàn Cẩm sơ buồn bức bữu môi thảm than.

Lại nghe Sở Lạc Đình hỏi: "Tiểu Sơ tử, ngươi tìm Bồn cung làm gì?"

"A, nô tài tới cảm tạ công chúa , cảm ơn công chúa giúp nô tài nói chuyện với Lộ tổng quản, Lộ tổng quản không chỉ phạt Lý công công, còn cho nô tài nghỉ ngơi." Đoàn Cẩm Sơ khua tay xuống, thành tâm nói.

"Cái gì?" Sở Lạc Đình có chút bồn chồn tròn mắt, gương mặt mờ mịt, trực tiếp lên tiếng phủ nhận nói: "Không có, Bồn cung không có giải thích gì cho người, Bồn cung vốn định chờ người hồi cung, nếu người làm việc tốt, mới nói chuyện kia."

"Cái gì? Không phải là công chúa giúp đỡ?" Đoàn Cẩm Sơ kinh hãi, ngờ ngác nhìn Sở Lạc Đình, nhìn nét mặt nàng không giống đang gạt người, như vậy. . . . . Như vậy sẽ là ai? Trong đầu đột nhiên sáng lên, một cái tên nổi lên trong lòng, là Sở Văn Hách!

Chỉ có hắn mới quan tâm nàng, chăm sóc nàng, tỉ mỉ an bài đồ ăn cho nàng, quan tâm nàng từng ly từng tý, là hắn. . . . . Nhất định là hắn!

Hốc mắt đột nhiên ửng hồng, dòng nước ấm lướt qua đáy lòng, Đoàn Cẩm Sơ lại lặng lẽ hạ mắt, hết sức ảm đạm, chỉ sợ nước mắt rơi xuống.

Sở Lạc Đình suy tư, nhủ mảy, rồi rầm, bất chợt mở miệng hỏi: "Tiểu Sơ tử, chuyện này ngoài bản cung, người còn đề cập với ai nữa không?"

"Không có, ai cũng không có đề cập tới." Đoàn Cẩm Sơ thần thờ lắc đầu.

"Không đúng, nếu không có chủ tử giúp người nói chuyện minh bạch, không thể nào người được nghỉ ngơi, người cũng biết, thái giám tổng quản còn là hồng nhân bên cạnh phụ hoàng, không phải người bình thường có thể khiến được, nếu chính Bồn cung đi nói, còn phải vất vả một phen!" Sở Lạc Đình nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ siết chặt bàn tay, tiếp tục phủ nhận nói: "Bẩm công chúa, nô tài thật không biết."

"Tiểu Sơ tử, người đừng nghĩ hồ lung Bồn cung, Bồn cung hỏi người, người có từng nói cho Bát Vương gia chuyện này không?" Sở Lạc Đình nghiêm mặt hỏi thẳng.

"Cái này. . . . . Nô tài có thể từng đề cập tới, nhưng thật sự nô tài cũng không biết." Đoàn Cẩm Sơ chần chờ một chút, chậm rãi nói ra.

Nghe vậy, Sở Lạc Đình nhìn Đoàn Cẩm Sơ ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, nhìn nàng chăm chăm một lúc lâu, mới mở miệng nói: "Tiểu Sơ tử, người đến tốt cùng đã làm chuyện gì rồi, khiến Bát ca vì người âm thầm ra mặt, lại vì người mà nản lòng, nản chí?"

"Không có, nô tài không có làm chuyện gì, nô tài cũng không biết là Bát Vương gia." Đoàn Cẩm Sơ vội vàng lắc đầu nói.

Sở Lạc Đình tức giận, nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ mặt âm trầm nói: "Người không nói, Bồn cung tự đi hỏi Bát ca, nếu nô tài người phạm vào sai lầm lớn gì, Bồn cung sẽ không buông tha người!"

"Dạ!" Đoàn Cẩm Sơ đáp nhẹ, không khỏi cười thầm, Bát ca với người chỉ nói hai câu, hắn còn có thể nói cho người biết, hắn là đồng tính luyến ái sao?

"Lui ra đi!" Sở Lạc Đình buồn bực, tức giận nói.

"Dạ, nô tài cáo lui!"

Rời đi Nam Uyển thì đã gần đến hoàng hôn, mặt trời hơi dịu lại, nhưng vẫn còn lấp lánh sáng, dư âm nắng chiều phủ lên người, ấm áp. Rong chơi ở trên đường mòn, trong lòng Đoàn Cẩm Sơ nửa ngọt ngào, nửa khổ sở.

Ly biệt nhiều ngày, hôm nay mới biết, hắn cũng chẳng thoải mái gì, nàng cho là chỉ có nàng đau, bởi vì lòng của phụ nữ yếu mềm so với nam nhân, nào biết, hắn cũng như vậy. . . . .

Nàng cho là, hắn có thể cầm lên được có thể thả xuống được, nàng cho là, tim nam nhân có thể cứng rắn như sắt thép, nhưng, tất cả đều không hẳn vậy. . . . .

Ban đêm, đột nhiên phát sốt, Tiểu Thuận Tử vừa ngâm khăn lông nóng đắp lên trán nàng, vừa hốt hoảng nói: "Tiểu Sơ tử, người kiên trì nằm đây, ta đi tìm Khúc công công, xem có thuốc hạ nhiệt cho người không."

"Ừ."

Không lâu lắm, Khúc Đại Hưng đi theo Tiểu Thuận Tử vội vội vàng vàng tiến vào, ngồi xuống đầu giường, sờ tay lên trán Đoàn Cẩm Sơ, hoảng hốt, "Thế nào lại sốt cao như vậy? Làm sao bây giờ, Thái Y Viện trực giờ này cũng ngủ rồi, ta chẳng qua là quản sự thái giám, không có tư cách đi đòi thuốc a!"

"Khúc công công, ngài nhất định phải nghĩ biện pháp cứu tiểu Sơ tử, sốt cao như vậy, sẽ chết đấy!" Tiểu Thuận Tử nghe qua quỳnh quáng, "Bộp" một tiếng quỳ xuống van xin.

"Lạnh. . . . . Lạnh quá. . ." Lời nói khe khẽ ảm đạm, đứt quãng trong miệng, Đoàn Cẩm Sơ cả khuôn mặt đỏ bừng, mắt nhắm nghiền môi khô rách trắng bệch.

"Mau, hắn lạnh, mau thêm chăn cho hắn!" Khúc Đại Hưng vội quát Tiểu Thuận Tử.

Tiểu Thuận Từ luống cuống tay chân ôm hai chân bông mùa đông trong ngăn kéo ra trùm cả lên người Đoàn Cẩm Sơ, nói: "Khúc công công, ngài nghĩ xem, ai có thể huy động Thái Y Viện đây? Tiểu Sơ từ không uống thuốc, sợ là. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Tương Trợ Nhau, Ngự Thư Phòng Nghị Sự

Đoàn Cẩm Sơ như bị lửa thiêu cả người nóng rực, tâm trí hồ đồ lúc tỉnh lúc mê, lúc thấy như mình đã trở về hiện đại, uất ức thì thầm từng tiếng, "Mẹ. . . . . Mẹ. . . . ."

Khi thì tựa như ở Bát vương phủ, Sở Văn Hách đang ở bên cạnh nàng, lòng hoảng hốt, gờ tay lên trên không trung nắm lung tung, mơ hồ mấp máy môi, "Người phải ngoan. . . . . Ngoan ngoan ăn. . . . . Uống thuốc. . . . ."

"Khúc công công, tiểu Sơ từ muốn uống thuốc, mau nghĩ, mau suy nghĩ biện pháp, còn cách nào lấy được thuốc không!" Tiểu Thuận Từ chăm chú lắng nghe, trán vã mồ hôi nói.

Khúc Đại Hưng đứng dậy, đi tới đi lui, căng thẳng suy nghĩ đối sách, giờ này không thể xuất cung tìm hiệu thuốc, không cầu được đại phu, chỉ có thể đến Thái Y Viện, mà hần thấp cổ bé họng, lại không hợp quy củ trong cung, nên nhờ ai đây?

Trong đầu chợt lóe ra một ý, Khúc Đại Hưng đột nhiên dừng bước, Cửu công chúa thì không dám quấy rầy, nhưng có thể đi cầu xin Lộ tổng quản! Có lẽ còn có tia hi vọng!

Nghĩ đến đây, Khúc Đại Hưng quả quyết nói: "Tiểu Thuận Từ, người chăm sóc tốt tiểu Sơ từ, ta đi tìm người."

"Được!" Tiểu Thuận Từ gật đầu một cái, trong mắt dấy lên hi vọng.

Việc chờ đợi thật là đau khổ, Tiểu Thuận Từ thỉnh thoảng nhìn cửa, lại thật lâu chẳng nghe được động tĩnh, đêm khuya yên tĩnh, nhìn Đoàn Cẩm Sơ trên giường, trong lòng không khỏi lo lắng, từng đợt từng đợt đôi khăn lông nóng rực trên trán, thỉnh thoảng nàng lẩm bẩm mấy tiếng, cũng chỉ vất vả vô ích.

Đợi chừng một canh giờ, Khúc Đại Hưng cũng trở lại, làm người ta mừng rỡ, trong tay hần lại bung một chén thuốc đã sắc!

"Mau, Tiểu Thuận Từ người đỡ tiểu Sơ từ lên, đây là Thái Y Viện đặc biệt phụ trách nấu, có Lộ tổng quản lên tiếng, mới thuận lợi xin được thuốc." Khúc Đại Hưng nói.

Tiểu Thuận Từ cao hứng gật đầu, ngồi chồm hổm trên giường, ôm lấy Đoàn Cẩm Sơ dựa lưng vào trên người hần, Khúc Đại Hưng một tay mở miệng nàng, một tay cầm muỗng cẩn thận đút thuốc, nhìn nàng nuốt xuống rồi, khắp khối mừng thầm, đem thuốc đút cho hết.

Còn lại chén không, Khúc Đại Hưng cùng Tiểu Thuận Từ ngồi ở giường liên thủ thay nhau chăm sóc Đoàn Cẩm Sơ cả đêm.

Tờ mờ sáng, Đoàn Cẩm Sơ cũng tỉnh dậy, Tiểu Thuận Từ kích động kêu lên, "Tiểu Sơ từ, người đã tỉnh! Thật tốt quá! Thật tốt quá!"

"Tiểu, Tiểu Thuận Từ ca. . . . . Nước. . . . ." Mấp máy môi khô khốc, Đoàn Cẩm Sơ phát ra âm thanh yếu ớt.

"Tiểu Sơ từ, người chờ một chút, ta rót nước cho người ngay." Tiểu Thuận Từ vui sướng tựa như đứa bé, vội rót một chén nước đưa tới miệng Đoàn Cẩm Sơ, "Người uống từ từ..., coi chừng sặc."

Khúc Đại Hưng nằm tựa trên bàn, mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn Đoàn Cẩm Sơ đang uống nước, lòng lo lắng cũng giảm bớt một nửa, dụi mắt đứng lên, đến gần sờ trán của nàng, không khỏi vui vẻ ra mặt, "Cả đêm toát mồ hôi, rốt cuộc hết sốt rồi, xem ra thuốc này rất có tác dụng."

Uống xong chén nước, Đoàn Cẩm Sơ đỏ mồ hôi đầy người, thờ nhẹ nói: "Ta nóng rần lên sao? Các người cho ta uống thuốc? Một mực ở đây chăm sóc ta ư?"

"Đúng vậy, làm phiền Lộ tổng quản giúp một tay, nếu không khuya khoắt cũng không cách nào chuẩn bị cho người thuốc nữa." Khúc Đại Hưng nói.

"Lộ tổng quản?" Đoàn Cẩm Sơ ngăn ra, ngờ ngác nhìn chén nước, không tự chủ được liền nghĩ tới Sở Văn Hách, là hần an bày Lộ tổng quản chăm sóc nàng! Nếu không, một Tiểu Thái Giám như nàng sao có thể làm phiền hồng nhân bên cạnh hoàng thượng đây?

"Tiểu Thuận Từ, người coi chừng tiểu Sơ từ, ta đi gọi người chuẩn bị bữa sáng." Khúc Đại Hưng thư thái cười, vén rèm đi ra.

Đoàn Cẩm Sơ phục hồi tinh thần, cảm kích cười với Tiểu Thuận Từ, "Tiểu Thuận Từ ca, cảm ơn người."

"Ha ha, cảm ơn cái gì, chúng ta tựa người nhà, thân thiết như thế, nên nâng đỡ lẫn nhau, nếu ta ngã bệnh, người cũng hết lòng chăm sóc ta đúng không?"
Tiểu Thuận Từ xấu hổ cười nói.

"Đúng vậy, đương nhiên là như thế!" Đoàn Cẩm Sơ mặt tái nhợt, nâng trán nở nụ cười.

.....

Sau cơn mưa không khí thoáng thoảng mùi vị tươi mát, nhẹ nhàng khoan khoái trong lành, thủy châu óng ánh trong suốt treo trên lá cây, hương thơm bùn đất cùng các loại hương hoa hòa hợp, tràn vào mũi đầy sáng khoái, tất cả tựa như trải qua lễ rửa tội, lấp lánh hẳn lên.

Bầu trời hoàng cung xanh thẳm, sắc ngói lưu ly trên đỉnh kim điện tựa như ẩn trong tầng sương trong suốt, từng hạt từng hạt thủy châu "Tí tách" rơi an bình.

Ngự Thư Phòng.

Sở Mộc Viễn ngồi tựa vào thư án hai thước rộng rãi, tay nâng ly trà gần một khắc đồng hồ, vẫn suy tư, hai mắt khép hờ, mặt nghiêm túc.

Dưới thư án, năm thanh niên nam tử đứng thẳng hàng, từ trái sang phải, Sở Văn Hách gần nhất, vẻ mặt đậm bạc, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, đường cong trên mặt cứng nhắc khô khan.

Yên lặng hồi lâu, Sở Mộc Viễn rót cuộc mở nắp quét về phía năm người, trầm giọng mở miệng nói: "Sông Giang Âm sát lở một đoạn, An Tĩnh vương, trong mười ngày, người phải cho trăm cùng văn võ triều thần câu trả lời thỏa đáng!"

Nam tử đứng đầu bên trái, Sở Văn Ly chấn động, vội chấp tay nói: "Dạ, phụ hoàng, nhi thần tuân chỉ!"

"Hiện nay việc trọng tu đê vô cùng cấp bách, cho quan viên đi trước đốc thúc, trăm không yên lòng, sợ tái xuất hành vì ăn hối lộ phi pháp, hai lần tu bổ dòng sông, một năm ba lượt Ngân khố giúp nạn thiên tai, quốc khố còn lại không nhiều lắm, còn phải phòng nạn hạn hán, nạn châu chấu. Giờ một phân bạc cũng không được lãng phí, cho nên, trăm dự định phái một người trong các người làm Khâm Sai Đại Thần, tiến về Giang Âm huyện!" Sở Mộc Viễn quét mắt, giọng nghiêm túc nói.

"Nhi thần nguyện cùng phụ hoàng phân ưu, do phụ hoàng làm chủ!" Năm người chấp tay, cùng kêu lên nói.

"An Tĩnh Vương vừa về từ Giang Âm huyện, lại muốn tra án tham ô, không nên đi. An Bình vương, trăm biết người luôn luôn phô trương lãng phí, việc tu đê, trăm cũng không thừa bạc để người tiêu xài, người ở lại kinh thành đi!" Sở Mộc Viễn liếc nhìn hai người kia, giọng không vui nói.

Nghe vậy, Sở Văn Ly cùng Sở Văn Lan cúi đầu, thấp thỏm nói: "Dạ, nhi thần tuân chỉ!"

"An Bình vương, người vừa thị sát kinh đô và vùng lân cận, trăm muốn người đi phủ Nội Vụ, nghiêm khắc chỉnh đốn một phen, tăng thu giảm chi, chế định phương án tiết kiệm, ổn định tình hình, dự phòng bất trắc."

"Dạ, phụ hoàng, nhi thần tuân chỉ! Nhất định không phụ lòng phụ hoàng ưu ái!" Sở Văn Trạch phát tà áo, quỳ xuống tạ ơn.

Sở Mộc Viễn nhẹ gật đầu, lại hướng Sở Văn Tĩnh, "An Tuyên vương, Lại bộ khoa cử sắp tới, lần này khoa khảo, trăm coi trọng hơn năm trước, trăm đã đắc thọ 60, tân khoa năm nay, ngày sau phụ tá thái tử tại vị, trước mắt đại sự trọng yếu, trăm mệnh người toàn quyền chủ quản, cần phải công chính liêm minh, một khi phát hiện có hối lộ, gian lận khoa cử, cứ theo luật pháp xử lý!"

"Nhi thần tuân chỉ!" Sở Văn Tĩnh quỳ xuống, cúi đầu cung bái.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Công Vụ Cận Kề, Gặp Nhau Cạnh Hồ

Ngự thư phòng chợt rơi vào trầm mặc.

Chỉ còn lại Sở Văn Hách, mà Sở Mộc Viễn muốn cất cử Khâm Sai Đại Thần, không thể nghi ngờ chính là hắn!

Đứng thẳng tại chỗ như cũ, mặt không chút thay đổi, thần sắc lạnh lùng, trước sau như một Sở Văn Hách, giờ đây đối mặt đại sự trọng yếu, tựa như trong dự liệu, vừa tựa như ngoài ý muốn, cũng không biểu hiện tâm tình khác, không vui, không kích động, cũng không bất mãn, vĩnh viễn lạnh lùng bài xích người ngoài ngàn dặm.

Tĩnh lặng hồi lâu, nghĩ Sở Văn Hách sẽ không chủ động mở miệng xin đi thị sát, Sở Mộc Viễn thần sắc phức tạp theo dõi hắn, chậm rãi nói: "Văn Hách, phải đi Giang Âm, ngươi nguyện ý đi không?"

"Phụ hoàng không sợ nhi thần làm không xong sao?" Sở Văn Hách nhìn lên, lạnh nhạt hỏi ngược lại.

"Trẫm, hi vọng ngươi có thể làm xong, trẫm cũng có lòng tin nơi ngươi!" Sở Mộc Viễn khẽ vuốt cằm, tựa như tự động viên mình, vừa tựa như động viên Sở Văn Hách, thận trọng nói từng lời.

Sở Văn Hách chậm rãi nhếch môi, mắt sắc sảo bình tĩnh nói: "Được, chỉ cần phụ hoàng có lòng tin, nhi thần cũng có lòng tin!"

"Vậy thì tốt rồi, sáng mai giờ Thìn, ngươi cùng Điện Phong Công Bộ Thị Lang đi thủy lộ, không thể trễ nãi canh giờ." Sở Mộc Viễn vẻ mặt ngưng trọng nói.

"Dạ, nhi thần tuân chỉ!"

Sở Văn Hách cúi đầu, chấp tay mà nói, giọng không màng danh lợi, cũng không khẩn trương.

Ra khỏi Ngự Thư Phòng, chưa được mấy bước, bên tai nghe giọng chua ngoa của Sở Văn Lan, "Bát đệ, lần đầu ban sai, phụ hoàng rất coi trọng, ngươi nên gặp Công bộ Điện đại nhân thỉnh giáo, không khéo hồng vệệp phụ hoàng không tha cho ngươi!"

"Tam đệ, lời này của ngươi cũng không đúng, Bát đệ nếu dám nhận lần thị sát này, vậy khẳng định trong lòng đã nắm chắc, làm sao hư hại đây?" Sở Văn Ly đi tới, khỏe miệng giờ lên, lời đồng tình lại ân cần chọe nói.

Sở Văn Trạch cùng Sở Văn Tinh liếc mắt nhìn nhau, nhũ lông mày, lại vì hai người kia lớn, bọn họ không dám phê bình mà im lặng ỉn nhĩn.

Sở Văn Hách chậm rãi đi tới, nghe thấy, thần sắc không chút thay đổi, ra về không nghe thương thức cảnh vật sau cơn mưa.

"Ách, Bát đệ người ta khinh thường trò chuyện cùng huynh đệ chúng ta, tốt hơn chúng ta nên ít mở miệng, tránh chọc người ngại!" Sở Văn Ly cười to, vung tay áo gắm bước tới.

Sở Văn Lan lạnh lùng cười, lướt qua Sở Văn Hách hừ một tiếng nói nhỏ: "Bát đệ, ngươi bỗng lộc không nhiều lắm, cũng đừng thấy hơi tiền nổi máu tham nuốt bạc tu đề!"

"Tam ca nói vậy, phủ ta tất nhiên không so được phủ Tam ca giàu có sung túc, lúc này vụ phủ tăng thu giảm chi, ta nghĩ, có thể đề nghị phụ hoàng bắt đầu từ phủ Tam ca, vậy vừa làm gương cho văn võ cả triều, lại cho thấy Tam ca biết rõ đạo lý, Tam ca nghĩ như thế nào?" Sở Văn Hách tà tà cười, nhẹ nhàng nói.

Nghe vậy, Sở Văn Trạch cùng Sở Văn Tinh lập tức cúi đầu, liễu mạng chịu đựng cố gắng nén cười, trong lòng không khỏi thầm khen cơ trí Sở Văn Hách.

Sở Văn Lan mặt đỏ lên, xoay đầu hung ác trừng Sở Văn Hách, bỏ lại ba chữ, "Ngươi tùy tiện!" Liên cùng Sở Văn Ly cùng nhau nghênh ngang rời đi!

Nhìn chằm chằm hai bóng lưng kia, Sở Văn Hách chậm rãi thu lại nụ cười, trong mắt nháy mắt xẹt qua một tia khát máu hung ác GRÀO!

"Bát đệ, ngươi đừng để trong lòng, Nhị ca Tam ca có thói quen vậy, ngươi coi như không nghe thấy tốt hơn, làm xong lần thị sát này, phụ hoàng nhất định sẽ coi trọng ngươi." Sở Văn Trạch đi lên, vỗ vai Sở Văn Hách, nhẹ giọng an ủi.

"Đúng vậy, Công bộ Điện đại nhân chuyên về trị thủy, Bát đệ cũng nên lãnh giáo hắn nhiều hơn, phụ hoàng nói, quốc khó thiếu thốn, nếu thêm vài trận thiên tai sẽ cạn kiệt, những kẻ tham bạc trị sông kia thực đáng chết!" Sở Văn Tinh cẩn thận phân hận nói.

Sở Văn Hách khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: "Ngũ ca Lục ca, các huynh yên tâm đi, mặc dù ít tham gia chính sự nhưng ta hiểu sơ về trị thủy, năm trước không phải là theo Điện đại nhân đi tuần tra giang đạo sao? Cho nên, đối với phương diện này ta hiểu rõ tương đối nhiều, sẽ không làm hư hại, bạc sẽ không lãng phí một phân tiền."

"Thế thì tốt, Bát đệ hãy làm một lần cho bọn hắn xem, để bọn họ biết cái gì gọi là trong khe cửa nhìn người, chớ nhìn thành người bẹp!" Sở Văn Trạch nhìn chằm chằm hai bóng lưng kia, thoáng qua nét khó chịu trên gương mặt tuần dật.

Sở Văn Hách có chút ý cười, khẽ gật đầu, "Ừ, đệ đệ hiểu, đa tạ Ngũ Ca Lục ca, đệ đệ còn có việc, đi trước một bước!"

"Tốt, Bát đệ ngày mai bảo trọng!"

"Ngũ Ca Lục ca cũng bảo trọng!"

Chấp tay bái biệt nhau, sau đó ra ngoài hành lang ngự thư phòng, Sở Văn Hách bước nhanh hơn, tiểu Xuyên tử vội nghênh đón bên ngoài, hỏi: "Chủ tử, hiện tại trở về phủ sao?"

Sở Văn Hách bước tới hai bước, vì câu hỏi của tiểu Xuyên tử mà cước bộ chậm lại, tiểu Xuyên tử theo sau, nhìn thần sắc hắn khác thường, cẩn thận ngậm miệng, không dám hỏi tiếp.

Mấy ngày nay, Bát vương phù người người cẩn thận, những ngày sau này so với trước kia, càng thêm thê thảm, vì Sở Vân Hách tựa như cái xác không hồn, cả ngày lẫn đêm ở vương phủ ít nói kiêu lời, nụ cười càng hiếm hoi, tựa hồ hắn không biết cười, nhưng bọn họ thấy rõ lúc còn tiểu Sơ tử, trên mặt của hắn đã từng có nụ cười. . . . .

"Tiểu Xuyên tử, Bôn vương đi trước ra bờ hồ chờ ngươi, ngươi đi kính sự phòng, lên gặp tiểu Sơ tử." Sở Vân Hách xoay người, từ tay áo rộng móc ra một túi gấm to cùng một phong thư, nhún mày nói: "Giao túi bạc này cho hắn, phong thư này cũng đưa hắn."

"Dạ, chủ tử, nô tài sẽ đi ngay."

Tiểu Xuyên tử nhận thư cùng túi gấm, cất vào ngực, vội rời đi, Sở Vân Hách ngẫm nghĩ, lại nói: "Đội đã, tiểu Xuyên tử, cẩn thận chút đừng để người khác biết, khiến tiểu Sơ tử khó xử."

"Dạ, nô tài hiểu rõ rồi!" Tiểu xuyên tử gật đầu một cái, chạy như bay đi.

Trước bờ hồ, Sở Vân Hách một thân bạch sắc phát phơ đứng đón gió, một đôi mắt tinh mịch thất thần nhìn mặt hồ, tâm trí thần thơ đã sớm thả trôi nơi nào.

"Tiểu Thuận Tử ca, ngươi chờ ta một chút!"

"Hả? Sao ngươi lại theo tới rồi? Ngươi bệnh mới khỏi, cẩn thận lại cảm lạnh phát sốt lên nữa!"

"Không sao đâu, ta ở trong phòng không chịu nổi, ngươi đi đâu cho ta theo đi dạo một chút."

"Tiểu Sơ tử, ta muốn đi. . . . ."

Xa xa, vắng vắng hai thanh âm, trong đó có một thanh nghe mà quen thuộc, mềm mại ngọt ngào, thanh thúy. . . . .

Sở Vân Hách chấn động, lập tức xoay đầu lại, tìm theo tiếng nói, chỉ thấy nơi xa, bên cây liễu rủ ẩn hiện bóng dáng yêu kiều, mặc dù cách xa như thế, hắn vừa nhìn đã nhận ngay ra nàng!

Mắt không chớp hắn nhìn nàng chăm chăm, hô hấp dừng lại, nhịp tim bất ngờ tăng nhanh. Đã bao nhiêu ngày chưa được gặp nàng? Hai mươi ngày, hết hai mươi ngày rồi, hắn đếm từng ngày cuộc sống nhớ nhung. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Mười Dặm Tương Tư, Hận Không Kết Mỗi Tư Hồng.

Nàng kéo tay Tiểu Thuận Tử từng bước đến gần, nghiêng mặt nhỏ giọng nói gì đó, Tiểu Thuận Tử cười rạn rở, ánh nắng vàng chiếu rọi trên người nàng. Xuyên cảnh liễu, thấy nàng cười cong đôi mày, mắt thắm như màn đêm, tiếng cười khuyh nhân quốc. . . . .

Hắn gần như si mê ngưng mắt nhìn nàng, thấy nàng thân mật đi cùng người khác, lòng hắn toàn vị chua, mười ngón bấm chặt vào lòng bàn tay đau đến nhấc nhở mình, môi mím chặt, ánh mắt u ám nóng bỏng, rồi ầm nhẫn thu liễm tất cả. . . . .

Nàng đến càng gần, cách hắn không tới hai trượng, nếu ngẩng đầu là thấy hắn, nàng vẫn nghiêng mặt nói cười vui vẻ với Tiểu Thuận Tử như cũ, đột nhiên hắn bừng tỉnh, hoảng hốt xoay người, chạy trốn chết. . . . .

"Bát Vương gia!"

Đúng lúc này, Tiểu Thuận Tử nhìn lên, thấy gò má của hắn, giọng kinh hãi lên tiếng!

Thân thể run lên, vốn đã bước ra hai bước, lại không thể đi tiếp. Hắn biết, nàng vì tiếng gọi đó giờ phút này nhất định đang nhìn bóng lưng hắn. . . . .

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, khoảng cách không xa không gần, hồi lâu tim loạn nhịp đập mạnh, trong đầu cố quên nộ hôn kia, giờ đây như thủy triều dâng tràn. Đêm đó, hắn quyết tuyệt hôn nàng, bức bách mình nói với nàng giọng điệu xa cách, lần cuối phạm tội, một lần cuối cùng. . . . .

"Nô tài tham kiến Bát Vương gia!" Tiểu Thuận Tử quỳ sụp xuống, thấp thỏm hành lễ thỉnh an, nói xong phát hiện Đoàn Cẩm Sơ còn đứng, vội nháy mắt kéo tay nàng, nói nhỏ: "Ngươi ngăn ngại gì? Mau quỳ xuống!"

Đoàn Cẩm Sơ hoàn hồn, khẽ hít sâu, chậm rãi khụy chân xuống, giọng xen lẫn ghen ngào khó khống chế, "Nô tài tham kiến Bát Vương gia!"

Đưa lưng về phía nàng, mắt hấn dần mờ mịt, mơ hồ nhìn không rõ đường phía trước, khép nhẹ mắt, thân thể run run.

Mười dặm tương tư, hận không kết mối tơ hồng. Nhất mực tình thâm, tâm tư nan gởi. Đòi này vô duyên kết tóc, tình căn tự hãm sâu vào. Hẹn kiếp sau, tay trong tay trọn đời!

"Đứng lên đi!"

Đội gần như cả thể kỷ, mới nghe hấn thanh thanh đậm đậm thốt lên ——

"Tạ Bát Vương gia!"

Nàng nhẹ cười giọng gạo, đầu càng thấp, cùng Tiểu Thuận Tử dập đầu tạ ơn, sau đó đứng lên, nghiêng người cung kính đứng mực nô tài.

Muốn đi, chân lại như mọc rễ, không bước được một bước, lý trí và tình cảm dần xé lòng hấn, đau đớn tâm can . . . . .

Lòng đương đề nén trăm muộn, đột nhiên, một thái giám từ hàng liễu chạy tới, vừa đi vừa kêu, "Tiểu Thuận Tử, người ở đây làm gì? Ngọc Lan Hoa Quý phi nương nương cần đâu?"

Nghe vậy, Tiểu Thuận Tử cả kinh, đột nhiên nhớ lại việc hấn phải đi, vội hướng bóng lưng Sở Vân Hách quỳ xuống, khẩn trương bất an nói: "Xin Bát Vương gia thứ tội! Nô tài phụng mệnh hành sự, xin cho nô tài cáo lui trước!"

Thái giám chạy đến kêu người gò mới phát hiện Sở Vân Hách ở đây, vội vàng quỳ lạy, "Nô tài tham kiến Bát Vương gia! Nô tài không biết Bát Vương gia ở đây, quấy rầy chủ tử, nô tài đáng chết!"

Lòng buồn thông, thái giám này đột nhiên xuất hiện làm Sở Vân Hách có lý do quay đầu, lòng khắp khỏi vui mừng, tựa như hấn chỉ đợi bấy nhiêu, lý do để hấn có thể quang minh chính đại nhìn nàng một cái, nên hấn vẫn không rời đi, một mực chờ đợi. . . . .

Hít thật sâu, Sở Vân Hách chậm rãi xoay người lại, ánh mắt ngừng ở gương mặt đó, mặc dù nàng cúi đầu, nhưng hấn lại có cảm giác thỏa mãn, tựa hồ, chỉ cần ở trong đám đông có thể nhìn nàng một cái đã là hạnh phúc đối với hấn!

Cảm nhận được ánh mắt hấn nhìn chăm chú, nàng khẽ cắn cánh môi, tìm bắt đầu "Thình thịch" cuồng loạn, khẩn trương nắm chặt mười ngón tay, đầu dần dần trống rỗng.

"Lui ra đi!"

Rốt cuộc, thanh âm của hấn lần nữa vang lên, bình tĩnh mà lạnh nhạt.

"Dạ, nô tài cáo lui!"

Tiểu Thuận Tử cùng thái giám mới đến dập đầu đứng dậy, sau đó vội đi nhanh, Đoàn Cẩm Sơ phục hồi tinh thần lại, cũng cúi đầu cúi theo, khóe miệng lặng lẽ cười đau đớn, nếu gặp lại nhau, xem như người lạ, quả nhiên, đã thành người lạ. . . . .

Lướt qua cạnh hấn, thân thể nàng khẽ run, sau đó dứt khoát cắt bước, từ đầu đến cuối chưa từng ngước mắt, chưa từng cùng hấn nhìn nhau. . . . .

"Tiểu Sơ tử!"

Sau lưng, đột nhiên một tiếng gọi khẽ, nàng chợt cứng người dừng lại, tâm thần hoảng hốt, cẩn thận nghe ngóng, sợ mình nghe nhầm, muốn xác nhận lần nữa.

Nhìn lại, hai người Tiểu Thuận Tử phía trước càng lúc càng xa, bước chân vội vã, đã quên mất nàng sau lưng, mà trong tiềm thức nàng, lại không muốn bước, dù đang trầm mặc. Cảm thụ sự hiện hữu của hấn, lòng của nàng, tất nhiên vui mừng. . . . .

"Tiểu Sơ tử. . . . ."

Thanh âm bình tĩnh, một giọt nước mắt trong suốt tràn mi lăn dài, nàng biết, hấn vừa thật sự kêu nàng, không phải nàng nghe lầm, không phải nàng ảo tưởng. . . . .

Sở Vân Hách nhấc chân, từng bước một đến gần Đoàn Cẩm Sơ, cạnh trong gang tấc, lại như xa cách tận chân trời, đi thật lâu, mới dừng lại bên nàng, nhìn nàng chăm chăm một lúc, mở miệng vô nghĩa, "Tiểu Sơ tử. . . . ."

Nhìn nhau không thốt nên lời, muốn nói lại thôi, tâm trào nước mắt. . . . .

"Dạ, nô tài ở đây." Đoàn Cẩm Sơ lại cúi đầu, nhẹ nhàng trả lời.

Hấn nhìn nàng, khép hờ đôi mắt sâu thẳm, tăng âm phiêu hốt bất định, "Ta rất thất bại, phải không? Tự quyết định, tự phạm lỗi, vui thân tại phù hai mươi ngày, ngày đầu vào cung, đứng ở bờ hồ này, lại gặp được người. . . . . Cuối cùng, là nghiệp duyên, còn là túc duyên?"

"Ta. . . . . Ngươi. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ lòng đau xót, nghẹn ngào ở cổ, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn hấn, ánh mắt mờ sương. "Chúng ta kiếp này không có kết quả, kiếp sau, kiếp sau ta nguyện trở thành nữ nhi, nguyện ý gả cho ngươi, ngươi nhất định phải tiếp tục là nam tử, làm vợ chồng cho ta. . . . ."

"Được, kiếp sau, ta là nam, ngươi là nữ, trời làm chứng, đất làm mai, mây làm dây tơ hồng kết tóc, tay trong tay một đời. . . . ." Sở Văn Hách hai mắt rung rung, từng chữ từng câu, nụ cười lạnh bạc mà hạnh phúc.

Song phương xoay lưng lại với nhau, nàng hướng kính sự phòng quay về, hấn đứng đưa lưng về phía nàng, khoảng cách càng lúc càng xa, ai cũng không quay đầu lại, như chưa từng gặp nhau, một đoạn tình, cứ vậy mà tan biến, vì vậy mà phân li. . . . .

Con gió phát ngang mặt, thổi rơi giọt nước mắt, làn tóc huyền mặc tán loạn bay trong gió, áo trắng phát phơ, bóng dáng cao to đứng thẳng bên hồ, thật lâu, như pho tượng an tĩnh. . . . .

Hương hoa hoàng cung tràn vào trong mũi, nàng dừng bước, đứng ở bồn hoa, thất thanh khóc rống. . . . .

Tại sao? Rốt cuộc là tại sao?

Nàng nghĩ rất nhiều, nghĩ sẽ thoát khỏi thân phận thái giám, nghĩ sẽ cho hấn biết đời này nàng có thể gả cho hấn, nhưng, nhưng hấn sớm đã có vị hôn thê. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Đúng Như Một Đám Thái Giám Thượng Thanh Lâu!

"Kết. . ."

Nghe tiếng mở cửa, tiểu Xuyên từ đang ngồi giặt mình, vọt ra ngoài sảnh, nhìn thấy đúng là Đoàn Cẩm Sơ trở lại, lập tức nói: "Tiểu Sơ từ, ngươi đi đâu? Ta chờ ngươi đến nửa canh giờ rồi!"

"Tiểu Xuyên từ? Ngươi. . . . . sao lại ở đây?" Đoàn Cẩm Sơ ngỡ ngàng nhìn tiểu Xuyên từ, bồn chồn không dứt.

"Ta là đặc biệt tới tìm ngươi." Tiểu Xuyên từ vừa nói vừa vén rèm kéo tay nàng đi vào, lẳng lặng ấn nàng ngồi xuống ghế, từ trong ngực lấy ra một gói cùng một phong thư đưa cho nàng, nói: "Đây là chủ tử bảo ta giao cho ngươi, còn cần dặn để ngươi không phải khó xử."

"Cho ta?" Đoàn Cẩm Sơ nhìn vật trên tay, nhất thời tim lại đập mạnh và loạn nhịp.

Tiểu Xuyên từ nhìn cửa, vẻ mặt có chút lo lắng nói: "Tiểu Sơ từ, ta phải đi rồi, chủ tử chờ ta bên hồ đã lâu, mai chủ tử rời kinh, còn phải về dọn dẹp hành lý, không dám làm trễ nãi thời gian, ngươi ở lại bảo trọng."

"Cái gì?" Đoàn Cẩm Sơ cả kinh, lập tức ngẩng đầu, "Ngươi nói hấn muốn đi? Đi nơi nào? Đi bao lâu?"

"Hoàng thượng phái chủ tử. . . . ." Tiểu Xuyên từ lời nói đột nhiên dừng lại, nghi ngờ nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, "Tiểu Sơ từ, ngươi khóc nhè ư? Sao mắt hồng như vậy?"

"Ta, ta không sao, chỉ là hạt cát bị gió thổi vào mắt." Đoàn Cẩm Sơ hốt hoảng cúi đầu, nhẹ nhàng dụi mắt, thúc giục: "Ngươi nói mau đi!"

"A, là chủ tử muốn đi Giang Âm huyện đốc thúc bảo giang, đi bao lâu ta không biết, ít nhất cũng phải hai ba tháng!" Tiểu Xuyên từ cau mày, nghĩ rồi nói ra.

"Lâu như vậy a. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ tự mình lắm bầm, bóp chặt túi gấm trên tay, tâm trí lại bay vào thời khắc tuyệt diệu bên bờ hồ. . . . .

"Tiểu Sơ từ, ta đi đây!" Tiểu Xuyên từ ném lại một câu, vội vã ra cửa.

Ngốc trẻ hồi lâu, Đoàn Cẩm Sơ khôi phục tinh thần, nhìn chăm chăm gói túi hồi lâu, mới từ từ mở ra, một bọc bạc trắng, nàng không biết có bao nhiêu, nhưng tràn đầy một túi.

Ánh mắt liếc về lá thư, nàng lập tức ném bạc xuống cầm thư lên, rung động mở ra, mặc niệm, nước mắt rơi đầy mặt. . . . .

Hấn lại biết, đêm ấy nàng sốt cao, cái gì hấn cũng biết. . . . .

.....

Bát Vương phủ.

Giữa rừng đào, cánh hoa rơi bay múa đầy trời, ánh nắng ôn hòa rải khắp, điểm một ánh kim quang, phấn hoa xoay tròn theo kiếm, lộng lẫy diễm tuyệt, như ở ảo cảnh.

Chủ nhân trường kiếm, một thân trường sam trắng ngà, tóc rũ xuống vai, tung bay theo gió, một thanh hàn kiếm trong tay lưu chuyển, chợt phát chợt rơi, như nước chảy mây trôi, đại khí dũng mãnh bàng bạc, kiếm hoa vạch vào ánh hoàng hôn tứ tán, không say, cũng vẫn nhu tình.

Nhân hạ kiếm chiêu tiêu sái, sau đó thu thế, dùng chân đứng thẳng.

Lung lay ánh mắt, nhìn cánh đào trong lòng bàn tay, sau đó sâu thẳm xa xa, đứng yên thật lâu, mím chặt môi, lặng yên không nói.

"Chủ tử, nên dùng bữa tối rồi!"

Sau lưng, vang lên giọng trầm thấp của Nhiếp Phong, Sở Vân Hách chậm rãi xoay người, liếc hán một cái, ném kiếm cho hắn, cất bước ra khỏi rừng đào.

Đêm trắng sáng sao thưa, bốn phía tĩnh lặng không tiếng động.

Cả đêm chưa chợp mắt, người nằm ở trên giường, nghe tiếng côn trùng rả rít bên ngoài, tiếng gió thổi lá cây xào xạc, tâm thần lại không biết ở nơi nào.

Vào lúc canh ba, mới vừa mơ mơ màng màng ngủ, nhưng, canh năm lại tỉnh, không thể ngủ tiếp, liền khoác áo xuống giường.

"Người đâu!"

Một tiếng gọi khẽ, đánh thức tiểu Xuyên tử đang ngủ bên ngoài, vội mang giày đi vào, "Chủ tử, ngài đã tỉnh rồi, canh giờ còn sớm, ngài ngủ thêm một lát không?"

Sở Vân Hách lắc đầu một cái, mím môi nói: "Chuẩn bị tắm rửa."

"Dạ, chủ tử!"

Tiểu Xuyên tử đáp ứng, lắc mình bước ra, dọn phòng, chuẩn bị bồn tắm, đột nhiên nhớ một việc, liền gõ cửa phòng Cẩn Nhi và Huệ Nhi.

"Tiểu Xuyên tử, chủ tử rời giường sao?" Cẩn Nhi mặc quần áo tử tế mở cửa, vừa sửa sang lại tóc, vừa nói.

"Đúng vậy, chủ tử muốn tắm rửa, ta đi hầu hạ, các người đến phòng ta một chuyến, ở dưới gầm giường có rương gỗ đỏ, không hơn, bên trong có một quyển sách, đêm đó tiểu Sở tử kể chuyện cười cho ta viết lại, hôm nay chủ tử tâm tình không tốt, ta sẽ đọc cho chủ tử nghe, có thể chọc chủ tử cười một tiếng!" Tiểu Xuyên tử nói.

Huệ Nhi vừa nghe, liền tức giận quát, "Tiểu Xuyên tử, vậy sao người không sớm lấy ra, che giấu đến nay!"

"Huệ Nhi, người đừng trách lầm ta, không phải là ta mới nhớ lại sao? Nếu sớm nghĩ tới, khẳng định đã lấy ra rồi!" Tiểu Xuyên tử uất ức chau mày, nói.

"Được rồi được rồi, tiểu Xuyên tử người nhanh đi hầu hạ chủ tử lập tức đi, có thể là cao hứng nhất thời, chúng ta đi tìm sách ngay."

Cẩn Nhi nói xong, trở về lấy ra một chiếc đèn lồng, kéo Huệ Nhi về hướng nam phòng hạ nhân.

Ngồi trong bồn tắm, Sở Vân Hách khép hờ mắt, tiểu Xuyên tử ngồi chồm hổm ở một bên, động tác nhẹ nhàng lau chùi thân thể cho hắn, hơi nước lượn lờ ở bên trong, nghiêng đầu nhìn về phía gương mặt đẹp trai, nghĩ đến tiểu Sở tử, không khỏi âm thầm thở dài.

Không lâu lắm, tiếng gõ cửa phòng tắm vang lên, Huệ Nhi ở bên ngoài khẽ gọi nói: "Tiểu Xuyên tử! Sách lấy ra rồi!"

Tiểu Xuyên tử phấn khởi, vội vàng đứng dậy mở cửa, nhận sách từ tay Huệ Nhi, cười cười nói: đúng là quyển này, đa tạ hai vị tỷ tỷ!"

"Hắc hắc. . . . ."

Ai ngờ, Cẩn Nhi và Huệ Nhi nhìn tiểu Xuyên tử, lại phát ra tiếng cười quái dị, tiểu Xuyên tử nghi ngờ nháy mắt, "Thế nào? Ta nói tiếng cảm ơn cũng không đúng sao?"

"Tiểu Xuyên tử, người vào đi, chuyện kia ra ngoài lại nói, chúng ta cũng muốn kể cho chủ tử một tin vui về!" Cẩn Nhi tiếp tục cười, nhìn tiểu Xuyên tử ánh mắt rất là ý vị sâu xa.

Tiểu Xuyên tử hoàn toàn không hiểu được, nghĩ đến Sở Vân Hách vẫn chờ, liền nói: "Vâng được, một lát nói, ta đi vào."

Cửa đóng lại, tiểu Xuyên tử đứng trước Sở Vân Hách, đem sách lật tới tờ thứ nhất, nhẹ nói: "Chủ tử, nô tài đọc một câu thơ cho ngài, ngài nghe một chút được không?"

Nghe vậy, Sở Văn Hách mở mắt, hiếu kỳ nói: "Ừ? Tiểu Xuyên tử, ngươi còn có thể làm thơ? Bỏn vương sao không biết?"

"Ha ha, thơ này cũng không phải nô tài làm, nô tài chỉ mượn hoa hiến Phật, hi vọng chủ tử nghe có thể cười." Tiểu Xuyên tử xin lỗi vuốt vuốt mái tóc, cười khúc khích cúi đầu thì thầm:

"Nghèo chi lo thân mình,

Phú thê thiếp thành đoàn!

Chi phu kết tóc không lên giường,

Tào khang chi thê không hạ đường!

Hỏi quân có bao nhiêu sầu,

Đúng như một đám thái giám Thượng Thanh lâu!"

"Phốc ——"

Quả nhiên, Sở Văn Hách nghe nhất thời phun cười ra tiếng, một cái tát đập lên đầu tiểu Xuyên tử, vừa giận vừa buồn cười nói: "Cái này gọi là cái gì thơ? Lẽch ra thơ! Ngươi nào làm hay sao? Thật là có bản lĩnh a, một đám thái giám cũng muốn Thượng Thanh lâu! Ha ha ha ——"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Trước Đêm Rời Kinh, Xuất Hiện Cái Yêm.

"Ha ha, chủ tử ngài cười rồi, thật tốt quá!" Tiểu Xuyên tử vui vẻ ra mặt, đưa sách trong tay lên, "Chủ tử, người xem, còn có rất nhiều thơ tếu đây, do tiểu Sở tử tự tay viết, hần đưa khi kể chuyện cười cho nô tài!"

"Tiểu Sở tử?" Nụ cười Sở Văn Hách lập tức cứng đờ, thoáng mất hồn sau đó mới cúi đầu đọc, nhẹ giọng thì thầm:

"Quân tử giúp người hoàn thành ước vọng,

tiểu nhân đoạt nhân sở ái!

Anh hùng bảo đao không lão,

lão nương vẫn còn hấp dẫn!

Sách đến thời gian sử dụng phương hạn ít,

tiền bạc cuối tháng không đủ hoa!

Thiên tài ta mới tất hữu dụng,

Lão Thử nhi tử đào thành động!

Cuộc đời tự cổ thùy vô tử,

sau sẽ phải đến phiên người. . . . ."

Tiểu xuyên tử nghe xong cười to không dứt, "Ha ha ha. . . . . Chủ tử, buồn cười chứ? Lúc ấy tiểu Sở tử vừa viết vừa đọc bên tai, nô tài cười đến ngã ngựa ra!"

"Ừ, buồn cười, thơ tếu này còn biến tấu ra thật thú vị!" Sở Văn Hách vừa cười vừa gật đầu, duỗi ngón tay vuốt lên mặt chữ, lại hỏi: "Tiểu Sở tử viết cho người quyền này lúc nào?"

"Bẩm chủ tử, chính là đêm tiểu Sở tử bị bọn Nhiếp thị vệ bắt đi, trước khi ngủ hai chúng nô tài hàn huyên rất nhiều chuyện cười, sau đó hần nói, viết cho nô tài quyền này để lưu làm kỷ niệm." Tiểu Xuyên tử nói.

"Vây. . . . . Sách này ngươi cho Bỏn vương đi!" Sở Văn Hách chần chờ một chút, nhìn về phía tiểu Xuyên tử.

Tiểu Xuyên từ ngẩn người, vội chớp mắt hai cái, sau đó gật đầu, "Dạ, nô tài chính là muốn như vậy, nên mới đem quyền này đến cho chủ từ đây!"

Sở Vân Hách lại lật ra đọc, khoe miệng vẫn chưa ngưng nụ cười, thấy chủ từ càng cao hứng, tiểu Xuyên từ vui mừng không dứt, không khỏi thầm trách mình sao không sớm nhớ ra?

"Tốt lắm, thay quần áo rửa mặt đi!" Một khắc đồng hồ sau đó, Sở Vân Hách rời mắt khỏi quyền sách ngẩng đầu lên, khẽ cười nói.

"Dạ!"

Một thân trường bào tím, đai lưng ngọc đá, đỉnh đầu vấn kim quan, Sở Vân Hách đi qua không nghỉ ngơi chút, có lẽ do tâm tình không tốt, giờ phút này, thần thái lại vô cùng sáng láng, hăng hái!

"Chủ từ, ngài mặc quan phục này vào trông thật uy phong! Ngài mang nô tài cùng đi chứ, trên đường nô tài sẽ tận lực hầu hạ ngài!" Tiểu Xuyên từ tự đáy lòng khen một tiếng, mong đợi nói.

"Được rồi, theo sau đi, tiểu tử ngươi cũng đã đây đưa ở đây cả đêm rồi!" Sở Vân Hách cười nói.

Tiểu Xuyên từ thật cao hứng, "Dạ, chủ từ! Nô tài trở về dọn dẹp hành lý ngay!"

Ra khỏi hồ tắm, Cẩn Nhi và Huệ nhi đã châm trà nóng, tay nâng chén, Cẩn Nhi mỉm cười nói: "Chủ từ mời uống trà! Chủ từ mang tiểu xuyên từ đi Giang Âm, không bằng cũng mang theo nô tì đi, so với tiểu Xuyên từ nô tì càng có thể tận lực hầu hạ chủ từ tốt hơn!"

Sở Vân Hách nhận lấy ly trà, khẽ nhấp một cái, nhìn Huệ nhi đang kích động đứng bên, "Thế nào, ngươi cũng muốn sao?"

"Dĩ nhiên! Ha ha, nếu như chủ từ có thể mang nhiều nha hoàn hầu hạ. . . . . Nô tỳ cực kỳ nguyện ý đi theo chăm sóc chủ từ." Huệ nhi có chút đỏ mặt thấp giọng mà nói ra.

"A, hai người các ngươi đi, Lan và Y Nhân không phải cũng muốn đi sao? Bồn vương sao có thể mang được bốn nha hoàn, đến đó, dịch quán có nha hoàn hầu hạ, lại nói Bồn vương vội đi công sự, tất cả giản lược. Các ngươi ở lại trong phủ, giúp đỡ Nghiêm quân gia xử lý tốt Dự Viên đi!" Sở Vân Hách quét mắt nhìn hai người, bật cười nói.

Hai nha hoàn vừa nghe, lập tức im lặng, không khỏi vạn phần ghen tị với tiểu Xuyên từ, vốn là muốn xuống lén cười nhạo hần là được, không báo đến chủ từ, nhưng hiện tại, lòng ghen tị nữ nhân rất lợi hại, vì vậy, liếc mắt nhìn nhau, âm thầm cắn răng, chờ tiểu Xuyên từ trở lại để trả thù hần!

Thời gian khoảng một chung trà, tiểu Xuyên từ quay lại mang theo bọc quần áo, khuôn mặt vui sướng, "Chủ từ, nô tài đã thu thập xong, lúc nào cũng có thể cùng chủ từ lên đường!"

"Khụ khụ, chủ từ, nô tỳ cũng kể cho ngài nghe một chuyện cười khá hay?" Cẩn Nhi nghiêng mắt nhìn tiểu Xuyên từ, rất là vô lương che miệng cười nói.

Huệ nhi cũng cười theo, "Chủ từ, chuyện cười này còn hay hơn chuyện của tiểu Xuyên từ nhiều!"

"Ai, các ngươi đang có chuyện mờ ám gì à?" Tiểu Xuyên từ co quắp mặt, mờ mịt mà khó hiểu.

Sở Vân Hách dừng động tác uống trà lại, hứng thú dò dẫm cười hỏi: "Là cái gì? Nói nghe một chút."

"Hi hi, chủ từ, ngài chờ một chút." Cẩn Nhi cười một tiếng, chạy ra khỏi bình phong, cầm món đồ đi vào, giờ ra vẩy vẩy, trải ra trước mặt Sở Vân Hách, "Chủ từ người xem, tiểu Xuyên từ thế mà mặc yếm nữ nhân, còn là màu hồng phấn nữa đó"

"Hả?" Sở Vân Hách mắt tròn mắt, kinh ngạc nhìn hướng tiểu Xuyên từ, mắt lóe ra tia nhìn phức tạp, ngươi một thái giám cũng muốn làm nữ nhân sao?

Tiểu Xuyên từ bị Sở Vân Hách nhìn khinh bỉ lập tức đỏ mặt, bước đến giật phăng cái yếm trên tay Cẩn Nhi, cầm lên xem lúng túng tức giận nói: "Ai nói cái này của ta? Ta làm sao mà có cái yếm chứ, ta là. . . . . Ta là thái giám, làm sao có thể mặc cái yếm nữ nhân, sợ là hai người các ngươi, cố ý lấy yếm của mình ra gài tang vật ở trên người ta đi!"

"Nào có? Chủ từ, rõ ràng chúng ta mới vừa rồi tìm được ở dưới giường trong phòng tiểu Xuyên từ! Hần để ở phía trên rương gỗ đỏ!" Huệ nhi cũng giận, vội biện hộ.

"Cái gì? Đây cái yếm này ở trên rương tìm được?" Tiểu Xuyên từ vừa nghe bối rối, chớp mắt, mờ mịt khó hiểu mà nói: "Không thể nào, cái này rõ ràng chỉ nữ nhân mới mặc, ta làm sao có? Ta chưa bao giờ mặc, không tin, ta cởi áo cho các ngươi nhìn!"

"Này, ngươi không biết ngượng à!" Cẩn Nhi vọt đỏ mặt, đoạt lấy cái yếm, sáng giọng: "Đồ tại trong phòng ngươi tìm được, ngươi còn không thừa nhận!"

"Ta, ta. . . . . Thật không phải là ta à!" Tiểu Xuyên từ nóng nảy, lại dậm chân lại đấm quyền, "Bộp" một tiếng quỳ gối trước mặt Sở Vân Hách, vè mặt đưa đám nói: "Chủ từ, ngài làm chủ cho nô tài đi!"

Sở Vân Hách nhìn chằm chằm cái yếm trên tay Cẩn Nhi, ngấm sơ qua sau đó, trầm giọng nói: "Lấy ra Bồn vương xem một chút!"

Cần Nhi vội đưa tới, Sở Văn Hách nhìn kỹ cái yếm phía trên thêu hoa sen, cúi đầu ngửi một cái, một hương thơm nhàn nhạt truyền vào chóp mũi, đây là hương thơm cơ thể nữ nhân, hẳn cơ thiếp đồng đảo, tất nhiên rất quen thuộc, trong bụng không khỏi căng thẳng, sắc bén nhìn chăm chú về phía tiểu Xuyên tử, "Trong phòng trừ người ra, còn có ai từng ở không?"

Tiểu Xuyên tử cúi đầu, suy nghĩ một chút đáp: "Bẩm chủ tử, khoảng một tháng trước, nô tài còn mở rương đi tìm đồ, lúc ấy cũng không phát hiện có cái yếm này, trong vòng một tháng này, trừ nô tài. . . . Trừ nô tài, chỉ có tiểu Sơ tử từng ở một đêm thôi!"

"Cái gì!"

Sở Văn Hách cả kinh, chợt đứng lên, nhìn kỹ lại cái yếm trên tay, lại hướng nhìn tiểu Xuyên tử, thần tình kích động mà nói: "Người dám khẳng định, đây không phải của người, mà trong phòng người chỉ duy nhất tiểu Sơ tử từng ở?"

"Chủ tử, nô tài khẳng định, nô tài nguyện lấy đầu bảo đảm, nếu là giả, mặc cho chủ tử trách phạt!" Tiểu Xuyên tử chắc chắn gật đầu, trả lời hùng hồn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Giục Ngựa Hoàng Cung, Dứt Khoát Tim Nàng

"Như vậy. . . . Như vậy cái yếm này là. . . . Chính là tiểu Sơ tử. . . . Ngày đó, ngày đó cả người nàng đầy bùn đất, Bôn vương lệnh cho người mang thùng nước tắm vào cho nàng tắm, đúng không?" Sở Văn Hách kích động môi mím cong lên, mắt sáng rỡ, lời nói không mạch lạc thốt lên.

Tiểu Xuyên tử thoáng giật mình gật đầu, "Bẩm chủ tử, đúng vậy, ngày đó tiểu Sơ tử quả thật có tắm, còn nói nô tài tìm quần áo khác vào cho hấn."

"Vậy đúng rồi, nàng phải thay đồ lót, nàng, nàng ấy nhỏ nhắn yêu kiều, làn da trắng nõn mịn màng, dung mạo đẹp như thế, âm thanh ngọt như vậy, đêm đó mặc trang phục nha hoàn, Bôn vương liền xem nàng là nữ nhân, nhưng nàng, nàng nhất mực không thừa nhận, các người nói, cái yếm này là của nàng, nàng nhất định không phải là thái giám đúng không?" Sở Văn Hách bước nhanh đến hai nha hoàn trước mặt, về mặt càng kích động, nói xong tìm đập "Thình thịch" cuồng loạn không ngừng.

Cần Nhi và Huệ nhi giương mắt mà nhìn cái yếm kia, hồi tưởng nửa ngày, sau đó nhao nhao gật đầu, "Chủ tử, nghe ngài phân tích như vậy, thật chính xác, nào có nam nhân nào thân thể còn đẹp hơn nữ nhân đây? Tiểu Sơ tử không phải là thái giám, chính là một cô gái!"

Tiểu Xuyên tử vốn đang quý, nghe được, lập tức ngồi bệt xuống đất, hai mắt mở to nhìn chăm chăm, đôi môi mấp máy nói: "Không trách được, không trách được hôm đó ta nói chủ tử cùng Từ đại tiểu thư phủ Thừa Tướng có hôn ước, tiểu Sơ tử sắc mặt thật khó coi, còn mắt hờn căt bị thương đầu ngón tay, nàng, nàng khẳng định cũng thích chủ tử, nàng. . . ."

"Cái gì? Tiểu Xuyên tử đáng chết, người hại chết Bôn vương rồi!" Sở Văn Hách ngẩn người, tức giận đá tiểu Xuyên tử một cước, mắt rét lạnh quét về phía ba người, lạnh lùng mà nói: "Nghe đây, về chuyện tiểu Sơ tử, hôm nay trừ Bôn vương, chỉ ba người các người biết, nếu dám để lộ nửa câu phong phanh, Bôn vương hỏi tội các người!"

"Dạ, chủ tử, nô tài (nô tỳ) tuân lệnh!" Ba người vội vàng quỳ xuống đất, dập đầu lên tiếng.

"Tiểu Xuyên tử, lập tức chuẩn bị ngựa!"

"Dạ, chủ tử!"

Không dám hỏi nhiều, tiểu Xuyên tử vội vàng đã chạy ra ngoài cửa, đi về phía chuồng ngựa.

Sở Văn Hách nắm thật chặt cái yếm hồng nhỏ trên tay, tâm tình mừng như điên ngơ ngác như mới rơi từ trên trời xuống, cười khúc khích, thận trọng mở bàn tay ra, trước tiên quay người ngồi ở bên giường trải cái yếm ra, khẽ tiếp ôm ái xếp nhỏ lại, sau đó nhét vào trong ngực.

Cần Nhi và Huệ nhi khiếp sợ nhìn một màn này, thật lâu, tâm tình vô cùng phức tạp.

Bình minh khoác ánh rạng đông, một tuần mã phi như bay trên đường phố kinh thành, một thân nam tử trường bào tím Chí Cao Vô Thượng, dung mạo tuấn mỹ tả tủy, bên môi mang chút nụ cười, phô bày tâm tình vui vẻ, khiến vô số dân chúng hai bên đường dừng chân ngắm nhìn, thiếu nữ dậy thì thất thần bởi gương mặt anh tuấn, thanh niên qua đường thì toát ra ánh mắt hâm mộ.

Ngựa vào Hoàng Thành, gần tới cửa cung không những không dừng lại, ngược lại ra roi, tốc độ nhanh hơn xông qua đại môn!

Đại Nội Thị Vệ gác cổng thành nhất thời cả kinh, lập tức cùng cản, còn có Cung Tiễn Thủ lấp cung muốn bắn về phía người xông đến, chợt thấy rõ dung mạo thì vội vàng dừng động tác lại, giương mắt nhìn Sở Văn Hách cỡi ngựa chạy vào hoàng cung.

Ngựa dừng lại trước Triều Dương điện, Sở Văn Hách giật mình xuống ngựa, hần giờ phút này, mặc dù trong đầu chỉ muốn gặp Đoàn Cẩm Sơ, vẫn

không bị kinh hi làm thần trí hồ đồ, nếu hần đường đột xông vào hoàng cung chỉ vì tìm một thái giám, đoán chắc sẽ có vô số ánh mắt để ý tới hần, để mắt tới Đoàn Cẩm Sơ, cho nên, hần không những muốn chặn miệng người khác, còn phải an bài cho Đoàn Cẩm Sơ trước khi đi, để bảo đảm khi hần không có ở kinh thành, cuộc sống nàng có thể bình an vô sự.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng! Trước khi đi, nhi thần đột nhiên tưởng niệm phụ hoàng, cho nên không kịp chờ đợi cỡi ngựa vào cung bái biệt phụ hoàng, xin phụ hoàng thứ tội!" Quý gồi trước điện, Sở Văn Hách hắng giọng nói.

Sở Mộc Viễn vừa nghe, thoáng kinh ngạc, dừng lại một chút, mỉm cười, trong mắt ánh lên nét vui mừng, "Văn Hách, bình thân!"

"Tạ phụ hoàng!" Sở Văn Hách đứng lên, khẽ mỉm cười.

"Văn Hách, ra ngoài chuyện này, mọi việc cẩn thận một chút, trọng tu đề là đại sự, trọng trung chi trọng, trăm đôi với người kỳ vọng rất cao, đừng để thất vọng!" Sở Mộc Viễn nhìn hần, tha thiết dặn dò.

Sở Văn Hách cười một tiếng, bình tĩnh nói: "Dạ, nhi thần hiểu, phụ hoàng yên tâm đi, quốc khổ sẽ không trống không, nước ta còn có một Mộ Thiên Kinh, chỉ cần có hần, khi nào phụ hoàng cần bạc đều có thể lấy chi!"

"Người này người biết? Người. . . . . Cùng hần quen biết sao?" Sở Mộc Viễn cả kinh, từ trên long ý đứng lên, Sở Văn Hách tiến lên một bước đỡ hần, cúi đầu nói: "Phụ hoàng, đây là người mà mọi người đều biết, nhi thần tự nhiên cũng biết."

"Nhưng Mộ Thiên Kinh người này tuy là con dân nước ta, nhưng cũng không nhất định sẽ đem bạc của mình ủng hộ quốc khổ! Hơn nữa, hần không có bất kỳ quan hệ mật thiết nào với quân chủ tam quốc, càng không thể lấy quyền tướng ép. . . . ."

"Phụ hoàng, chuyện này không cần lo lắng, nhi thần tự có chủ trương, chờ nhi thần hồi kinh sau lại cùng phụ hoàng nói chuyện." Sở Văn Hách lại nói: "Nhi thần phải đi rồi, chuyện này, mong phụ hoàng bảo trọng."

"Tốt, trăm chờ người hồi kinh!" Sở Mộc Viễn nhẹ gật đầu.

"Nhi thần cáo lui!" Sở Văn Hách lần nữa quỳ lạy, sau đó đứng dậy, đi ra ba bước sau lưng lại nghe tiếng Sở Mộc Viễn, "Văn Hách, lên đường cẩn thận!"

Sở Văn Hách thân thể khẽ run, vẫn là phụ tử tình thâm, hần quay đầu lại nhìn Sở Mộc Viễn, lộ ra nụ cười thân thiết, "Dạ, nhi thần nhớ kỹ, tạ phụ hoàng!"

Bốn mắt nhìn nhau, tạm thời cũng yên tâm trong ngăn cách, bèn nhìn nhau cười.

Khi bóng dáng trường bào tím đột ngột xuất hiện ở kính sự phòng, thái giám sau Viện đang dùng cơm kinh hãi, vội vàng hoảng hốt quỳ xuống hành lễ, "Nô tài. . ."

"Toàn bộ lui ra!" Sở Văn Hách quét mắt một vòng chúng thái giám, lạnh lùng cắt đứt.

"Dạ, chúng nô tài cáo lui!" Một đám thái giám đông đảo bên trong, vội cúi thân thể lui về phòng mình.

Bởi vì đã hỏi tiểu Xuyên tử, cho nên, Sở Văn Hách trực tiếp đi về gian phòng thứ ba phía tây, để tay lên chốt cửa nhịp tim hần nhảy mắt tăng nhanh lần nữa, mười ngón tay run rẩy, hít thở sâu vài cái, mới chậm rãi đẩy cửa ra!

"Két. . ."

Một thanh âm vang lên, làm Tiểu Thuận Tử đang cúi đầu ăn điểm tâm ngẩng lên, suy nghĩ một chút, vừa đứng lên, vừa bước qua đầu giường Đoàn Cẩm Sơ nói: "Chắc là Khúc công công tới, người đã không ăn cơm tối, lại không ăn điểm tâm, Khúc công công nhất định là biết, đặc biệt đến tìm người!"

Đoàn Cẩm Sơ ra vẻ không nghe, mặt thần thờ dựa ở trên chần như cũ, lười cái gì cũng không muốn động, ngay cả đánh răng rửa mặt đều là Tiểu Thuận Tử bưng nước tới cho nàng, chuẩn bị sẵn muối tỉnh, lại khuyên nhủ hết lời, nàng mới miễn cưỡng chăm sóc mình một tý.

"Bát Vương gia!"

Ngoài màn, đột nhiên vang lên tiếng Tiểu Thuận Tử kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Người Bây Giờ Cởi Quần Áo, Ta Muốn Nghiệm Thân.

"Bát Vương gia!"

Ngoài màn, đột nhiên vang lên tiếng Tiểu Thuận Từ kinh ngạc, Đoàn Cẩm Sơ đôi mắt ngốc trệ vô thần đột nhiên tỉnh táo, quay phắt qua!

Tim, tựa hồ nhảy ra khỏi cổ!

"Nô tài ra mắt Bát Vương gia! Không biết Bát Vương gia giá lâm, nô tài không tiếp đón từ xa, xin Bát Vương gia thứ tội!" Tiểu Thuận Từ phục quỳ lạy, run như cây sậy thỉnh an, đồng thời bụng đầy nghi vấn.

"Lui ra! Giữ ở ngoài cửa hai trượng, không cho bất luận kẻ nào vào!" Sở Vân Hách nhìn rèm chăm chăm, tăng âm lạnh lùng nói.

Tiểu Thuận Từ ngẩn người, lập tức dập đầu nói: "Dạ, nô tài cáo lui!"

Đứt lời, liền nhanh chóng đứng dậy, sau khi rời khỏi giờ tay đóng chặt then cửa.

Trong phòng, yên lặng không tiếng động.

Một tấm rèm, chắn giữa hai người.

Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên khấn trương, mười ngón tay xoắn vào nhau, cắn chặt môi dưới, lo sợ bất an nhìn rèm chăm chăm, một lòng thất thượng bát hạ, hần sao lại tới? Sáng nay không phải hần muốn đi Giang Âm huyện sao? Hần là Vương gia, tại sao có thể công khai tới kính sự phòng tìm một thái giám như nàng? Ngày hôm qua không phải đã nói hết rồi sao, hần. . . . .

Giật mình nhìn rèm, bàn tay Sở Vân Hách rũ xuống hai bên thân lạnh lẽo nắm chặt thành quyền, giờ phút này, trong lòng phức tạp vừa giận vừa mừng như điên, còn có vạn phần lo lắng, nếu cái yếm đó là của nàng, nếu nàng chỉ là ưa thích quần áo nữ nhân, nàng vẫn là thái giám thì nên làm gì bây giờ? Hần còn có thể chịu đựng thêm một lần đã kích trầm trọng như vậy không?

Trong khoảng thời gian ngắn, trào lưu tư tưởng pháp phòng, trước tất cả tự tin vào giờ khắc này, lại trở nên thấp thòm, muốn hỏi lại không dám hỏi, chỉ sợ thâm tâm hy vọng cuối cùng kia bị chặt đứt phá hủy trong miệng nàng. . . . .

Khép hờ ánh mắt sâu thẳm, Sở Vân Hách hít sâu, không ngừng tự nhủ, thời gian của hần không nhiều lắm, cùng lắm thì, cùng lắm thì tất cả lại trở về nguyên trạng, cùng lắm thì hần đợi thêm kiếp sau!

Rốt cuộc, sau khi tự khích lệ mình thật nhiều, hần giờ tay nắm một góc rèm, chậm rãi nhấc lên, nàng ngồi ở mép giường như tia nắng ban mai, tinh xảo mảnh mai, gương mặt thanh tú như trăng, môi anh đào đỏ mọng, mày cong như vẽ, làn mắt thu thủy, không thể tả hết vẻ mềm mại mịn màng đáng yêu, đẹp đến mức tận cùng!

Bốn mắt nhìn nhau, ngỡ ngàng, vui mừng, mờ mịt tất cả thu hết vào mắt, hần si mê ngấm nàng, lặng người!

"Người. . . . . Sao người lại tới đây?" Đột nhiên miệng khô khốc, trong khoảnh khắc, Đoàn Cẩm Sơ không nhận được vừa đo hốc mắt, cổ ý quay đầu, khàn khàn nhẹ giọng hỏi.

"Trước khi đi, không bỏ được người, tới thăm một chút." Sở Vân Hách cố ra vẻ bình tĩnh nói, nhấc chân, từ từ đến gần, đứng trước mặt Đoàn Cẩm Sơ, từ trên cao nhìn xuống nàng, không hề chớp mắt.

Đoàn Cẩm Sơ cup mắt xuống, dừng lại mấy giây sau, khàn giọng nói: "Ta không sao, Tiểu Thuận Từ đối đãi với ta rất tốt, giống như ca ca hết lòng chăm sóc ta, người không phải lo lắng, người lên đường phải bảo trọng thân thể, nếu bị bệnh, không được bốc đồng lại không chịu uống thuốc, biết không?"

"Ừ, tiểu Sơ tử, người còn có lời gì muốn nói với ta không?" Sở Vân Hách gật đầu một cái, nhìn nàng lại hỏi.

"Ta. . . . . Giống như lần trước không có gì, những gì cần nói đều đã nói qua, lại có lòng, chính là người không cần còn muốn ta, ta là thái giám, thế nào cũng không thể với người. . . . . với người làm vợ chồng. Nghe nói đầu xuân sang năm, người cùng tiểu thư phủ Thừa Tướng sẽ lập gia đình, người hãy đợi nàng, hi vọng các người ân ái ngọt ngào, tương thân tương ái." Đoàn Cẩm Sơ thanh âm càng nói càng nghẹn, cố giả bộ lạnh nhạt lại không kiềm được thương tâm, đầu cúi xuống thấp hơn, nói xong lời cuối cùng, đã phát ra tiếng khóc.

Sở Vân Hách mười ngón tay lần nữa nắm chặt, liếc mắt nhìn nàng tựa người trên đệm giường thô tháo sạch sẽ, hần hơi cau mày, liền khom lưng ngồi xuống, một cánh tay đưa ra, bất chợt ôm chặt nàng vào lòng, giữ chặt bả vai mảnh mai nàng, thê thanh hỏi: "Vậy còn người? Ta nếu ta lập gia đình rồi, người làm sao?"

"Ta. . . . . Ta muốn rời khỏi hoàng cung, đi một chỗ không ai biết ta." Đoàn Cẩm Sơ nghẹn ngào thanh âm, phóng túng mình ở trong ngực hần hưởng thụ ấm áp.

"Tiểu Sơ tử, ta muốn hỏi người một lần cuối cùng, người thật. . . . . Là thái giám sao?" Sở Vân Hách rung động môi, hỏi cẩn thận, mỗi chữ một khăn trương thậm chí trên trán rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Đoàn Cẩm Sơ mặt dán ở lồng ngực hần, rõ ràng cảm giác được tim hần đập thật nhanh, tựa hồ đánh vỡ lồng ngực, nhất thời không nghĩ tới điều khác, chỉ cho là hần giống như trước chưa từ bỏ ý định, vì vậy, lời nói thuận mồm lần nữa thốt ra, "Là thái giám mà, chính xác là thái giám, không thể giả được, nếu người không tin, có thể nghiệm thân!"

"Được!" Sở Vân Hách nặng nề thốt ra một chữ, đột nhiên buông lỏng tay, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn chăm chăm nàng, trầm giọng nói: "Người bây

giờ cởi quần áo, ta muốn nghiệm thân!"

"Cái gì?" Đoàn Cẩm Sơ nhất thời cả kinh, hân thể nào lại không theo phản ứng thông thường rồi hả ? Nàng đầy khăn trương, tay nín chặt cổ áo theo bản năng, luống cuống nhìn chăm chăm hắn, hồi lâu lại thốt không ra một tiếng.

Thấy nàng phản ứng lớn như thế, Sở Văn Hách híp sâu đôi mắt, vật nhỏ này tính tình đơn giản, căn bản không biết che giấu tâm tình, như vậy. . . . . Ánh mắt rét lạnh, hắn nhìn chăm chăm nàng, không cho nàng bất kỳ cơ hội tránh né, lại nói: "Cởi quần áo!"

"Không cởi!"

Đoàn Cẩm Sơ theo bản năng bật thốt lên, thân thể vừa động liền muốn xuống giường chạy trốn, ai ngờ trên vai lập tức xuất hiện một cái tay, Sở Văn Hách tức giận một tay chế trụ cổ tay trắng của nàng, một tay ôm nàng vào lòng, cưỡng bách nàng ngồi trên đùi hắn, cắn răng thấp giọng chất vấn: "Tại sao không cởi? Ngươi không phải là để cho ta nghiệm thân sao? Ngươi không dám cởi là chột dạ sao?"

"Người nào. . . . . Người nào chột dạ? Ta là thái giám, chính là thái giám! Tuy hạ thân tàn phế, ta cũng có tôn nghiêm, ta không muốn cho người nhìn đến!" Hơi thở nam tính của hắn lần quần bên tai, tư thế mập mờ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoàn Cẩm Sơ ửng hồng, ngượng ngùng vừa uốn éo người muốn thoát đi hắn, vừa vệt chết còn cứng mở nói.

"Thật không? Nếu giờ ta nhất định phải nghiệm thân thì sao? Ngươi biết, nếu không thể tận mắt thấy ngươi là thái giám, ta không bỏ được không dứt được, mỗi ngày đều rất thống khổ, ngươi hẳn tâm nhìn ta như vậy phải không?" Sở Văn Hách cau mày, ôm Đoàn Cẩm sơ chặt hơn, ánh mắt sâu kín nhìn nàng hỏi.

Nghe vậy, động tác kháng cự của Đoàn Cẩm Sơ chợt ngừng lại, lòng tràn đầy áy náy làm nàng không dám nhìn lại mặt của hắn, lạng lẽ cúi đầu, trong đầu suy nghĩ thật nhanh tìm cách nào có thể tránh được một kiếp này, cách nào xua hắn đi, không làm cho giới tính mình bại lộ.

Ai ngờ, mới đang suy nghĩ, Sở Văn Hách đã đưa tay sờ lên ngực nàng, nàng cả kinh, lập tức lại giằng co, kêu lên: "Ngươi làm gì đấy? Không cho sờ không cho chạm vào, ngươi tránh ra!"

"Ngươi không cần cởi, ta chỉ thích chính mình động thôi!" Sở Văn Hách âm trầm gương mặt tuấn tú, nhìn nàng, tà mị cong lên khóe môi, chạm rãi tràn ra nụ cười, "Cái này gọi là cơ ngực phải không? Vậy thật là đầy đặn rồi! Nếu hai ta đều là nam nhân, để ta sờ một chút, sao lại không được?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Nghiệm Thân Toàn Diện, Vui Mà Giận

"Ngươi ngươi ngươi. . . . . Người không có thể diện! Ta không cho ngươi xem, cũng không cho, không cho sờ soạng, không cho! Không cho. . . . ."

Nghe vậy, cả người Đoàn Cẩm Sơ nóng lên, má lập tức ngượng ngùng đỏ ửng, tình thế cấp bách vừa cổ mờ bản tay của hắn, vừa thẹn quá thành giận gầm nhẹ nói.

Sở Văn Hách cũng không để ý tới nàng, cách hai tầng áo vượt ve, cứ có cảm giác bằng phẳng, mặc dù so với cơ ngực nam nhân bình thường đầy đặn hơn chút, nhưng lại không giống nữ nhân, nhũ mỳ, dôi tay, nhìn Đoàn Cẩm Sơ khăn trương, lòng còn chưa chết tâm, ngưng thần suy tư sơ qua, thỉnh linh giặt tung cổ áo nàng!

"A!" Đoàn Cẩm Sơ kêu lên một tiếng, muốn kéo lại cổ, đôi tay lại bị Sở Văn Hách chế trụ một bên, chỉ thấy hắn nhìn chăm chăm tiên cảnh trên người nàng ánh mắt ngày càng nóng bỏng, dẫu môi, thờ hỏn hỏn hỏi nàng, "Làm sao ngươi không có hậu kết? Coi như là nam nhân bị biến thành thái giám, cũng nên có hậu kết đấy!"

"Ta ta. . . . . Ta sinh lý kỳ quái, mẹ ta sinh ra đã như vậy Bất Nam Bất Nữ rồi, ta làm sao biết hậu kết đi đâu?" Đoàn Cẩm Sơ cảm lạnh làm thỉnh cường từ đoạt lý, ánh mắt tránh né, căn bản không dám nhìn Sở Văn Hách.

"Thế nào? Còn không thừa nhận?" Sở Văn Hách lạnh mắt, không nói lời gì tay lại dôi đến hông Đoàn Cẩm Sơ, phẩy ngón tay, tháo bung đai lưng, mở tung lớp quần áo nàng ra một bên, lộ ra quần áo lót màu trắng bên trong.

Đoàn Cẩm Sơ hoàn toàn hoảng hồn, hai tay che trước ngực theo bản năng, mặt đỏ như trái cà chua gầm nhẹ với hắn: "Ngươi không phải đã từng nói, ngươi thân là Vương gia khinh thường làm chuyện côi y phục xấu xa này sao?"

"Đúng, nhưng nếu cần làm việc này để chứng minh ngươi là nữ nhân, ta thà bị ngươi mắng xấu xa!" Sở Văn Hách trả lời chắc nịch, nói xong, chồm tới ôm nàng, đặt ngang ở trên giường, phốt lò kinh ngạc luống cuống trong mắt nàng, giữ chặt hai tay nàng lên đỉnh đầu, một cái tay khác run rẩy, chạm rãi côi đồ lót nàng!

"Người ——" Đoàn Cẩm Sơ hít một hơi lạnh khí, hoàn toàn ngốc trệ cứng đờ.

Sở Vân Hách nhướn mắt, ngạo nghễ hỏi nàng: "Sao ngực nàng quần băng vải? Sở người khác nhìn ra nàng là nữ nhân sao?"

"Nói nhảm, cái này còn phải hỏi sao?" Đoàn Cẩm Sơ phục hồi tinh thần, không chút nghĩ ngợi bật thốt lên, mặt đỏ rần đến tận mang tai.

"Ha ha. . . . ." Sở Vân Hách cười trầm một tiếng, vui sướng nhìn Đoàn Cẩm Sơ, Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên phản ứng kịp, áo não cắn cắn môi, "Ách! Ta thế mà không đánh đã khai rồi!"

"Rốt cuộc cũng chịu thừa nhận!" Sở Vân Hách cúi đầu, lại tiếp tục cởi băng vải trên ngực nàng, từng tầng một mở ra, nàng ngượng ngùng sáng giọng quát: "Người làm gì đấy? Nếu đã biết, còn xem cái gì!"

"Không nhìn không yên lòng." Sở Vân Hách nghiêng mắt nhìn nàng một cái, khoe môi nâng lên cười tà tà, rút toàn bộ băng vải dày cộm nặng nề ra, hai khỏa ngực trắng yếu kiều thoát ra rơi vào tầm mắt, da thịt trắng như tuyết, đung đưa kích thích ánh mắt hắn!

"A!" Đoàn Cẩm Sơ kêu khẽ một tiếng, trên má rặng mây đỏ đầy trời, thừa dịp Sở Vân Hách ngốc trệ cả người, dùng sức đá một cước, liều mạng gãy dựa thoát khỏi sự kiểm chế của hắn, đem chân kéo ra, quần lên thân thể nàng.

Sở Vân Hách hoàn hồn, cắn răng xốc hết chân đạp trên người Đoàn Cẩm Sơ lên, tức giận mà nói: "Nha đầu đáng chết, tại sao gạt ta? Tại sao lại gạt ta lâu như vậy? Gạt người chơi rất thích sao?"

"Đó là người đàn. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ hồi sắc mặt lời mới nói nửa câu, ngang hông chợt lạnh, bàn tay to của Sở Vân Hách lại đưa vào quần nàng, nàng kinh hãi lập tức đâm mạnh vào ngực hắn, hoa dung thất sắc mà nói: "Người làm gì đấy! Làm sao, sao người có thể tùy tiện sờ!"

"Ngoan, không nên cử động, ta muốn nghiệm hoàn toàn, chứng minh người là nữ nhân trăm phần trăm!" Sở Vân Hách không chút để ý nàng phản đối, mỗi móng dính lên vành tai mềm mại của nàng, phun hơi thở nam tính nóng bỏng, "Hay người muốn cho ta dùng mắt nhìn, hoặc là. . . . . Tự thể nghiệm một phen, hử?"

Một câu mờ ám kia, 囧 Đoàn Cẩm Sơ quả thật không đất dung thân, cắn chặt cánh môi hung hăng nhìn chăm chăm gò má của hắn, mặc cho ngón tay lạnh như băng của hắn trượt vào giữa hai chân nàng, hắn vừa nhích vào, nàng theo bản năng khép chặt hai chân, lòng cuống loạn, không chỉ gò má nóng lợi hại, cảm giác toàn thân đều muốn thiêu cháy rồi!

"Ngoan? Mở chân ra, nếu không ta sẽ dùng sức." Sở Vân Hách nghiêng đầu, không vui cau mày, thâm nghĩ, vật nhỏ, còn dám trêu hắn, nếu không phải thời gian cấp bách không cho phép, hắn vào lúc này liền muốn nàng, trừng phạt nàng kẻ ngoan tâm vô lương lừa gạt hắn!

Đoàn Cẩm Sơ điềm đạm đáng yêu giương mắt nhìn hắn, "Không cần, có được hay không? Ta bảo đảm, ta nhất định là nữ nhân, nửa người trên nghiệm qua, nửa người dưới không cần nghiệm nữa!"

"Không được! Nhanh lên, thời giờ của ta không nhiều lắm, giờ Thìn sẽ phải lên thuyền, vẫn còn nhiều chuyện khác phải làm." Sở Vân Hách nói xong, chân phải câu lên, mạnh mẽ tách hai chân Đoàn Cẩm Sơ ra, nắm ngón tay vuốt ve chỗ riêng tư nàng. . . . .

Đoàn Cẩm Sơ thân thể run rẩy, không nhịn được khẽ rên lên, vội vờ tay bịt miệng, thẹn thùng lúng túng nhắm hai mắt lại, cũng không dám liếc hắn một cái.

"Tốt, có thể hoàn toàn xác định!" Sở Vân Hách hài lòng rút tay ra, bàn tay đặt ở cái mông của nàng, vừa cắn răng vừa cười, "Xác định nha đầu Đoàn Cẩm Sơ nàng chính là kẻ hoa ngôn xảo ngữ không tim không phổi tên lừa gạt! Đáng đánh!"

Dứt lời, Sở Vân Hách thật sự "Ba ba" đánh xuống, đột nhiên đau đón đánh tới, Đoàn Cẩm Sơ lườm mắt hạnh, lập tức khóc ra tiếng, "Không cần không muốn đánh, đau quá! Ta sai rồi, đều là lỗi của ta, ô ô. . . . ."

Nghe nàng cầu xin tha thứ, Sở Vân Hách xót xa ngừng tay, lật người ngồi dậy, "Người. . . . ." Mới nói một chữ, liền chặt vật nuốt nước bọt, thân thể nàng trắng như tuyết hiện ra trước mắt hắn, xuân sắc vô biên, trở nã rất tốt trên vú hai điểm mai đỏ, bụng phẳng lì. . . . . Phía dưới căng thẳng, nơi nào đó không có tiền đồ nổi phản ứng. . . . .

"Ta thế nào?" Đoàn Cẩm Sơ thút thít, nhất thời không chú ý ánh mắt biến hóa của Sở Vân Hách, bị tức giận trực đỉnh nằm, hờn dỗi: "Người nghiệm đi, tiếp tục nghiệm, tiếp tục đánh ta đi!"

Sở Vân Hách cổ họng căng thẳng, đảo mắt nghiêng người ôm lấy Đoàn Cẩm Sơ, tận lực không nhìn tới thân thể nàng, vô cùng mất tự nhiên nói: "Người mặc quần áo vào đi! Làm sao ngay cả cái yếm lót cũng không mặc? Băng vải kia bó vào ngực không đau sao?"

"Dĩ nhiên đau a, cái yếm của ta. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ chần chờ một chút, lúng túng bĩu môi, "Ta chỉ có một cái yếm, và lại bỏ quên ở phòng tiểu Xuyên tử."

"Là cái này sao?" Sở Vân Hách từ trong ngực lấy ra một cái yếm nhỏ màu hồng, gương mặt tuần tú ửng đỏ mà hỏi.

"A? Nó sao lại ở trong tay người?" Đoàn Cẩm Sơ đoạt lấy, hồ nghi hỏi, nhưng, không đợi hắn trả lời, liền bừng tỉnh hiểu ra: "Là tiểu Xuyên Tử đem nó đưa cho người? Người thông qua cái cái yếm này mới hoài nghi ta là nữ nhân sao? Mới đột nhiên chạy đến đây muốn nghiệm thân thể của ta?"

Chương 96: Nàng Thật Ngốc, Là Đồ Ngốc!

Sở Vân Hách biến sắc cúi đầu, nghiêng mắt nhìn nàng một cái, lại vội quay mặt qua chỗ khác, gương mặt tuần tú nóng lên thốc giục: "Mặc vào nhanh đi, coi chừng bị lạnh!"

"Được!" Đoàn Cẩm Sơ đáp một tiếng, liền banh cái yếm chuẩn bị mặc, đột nhiên, một tia nghi ngờ lóe lên, Đoàn Cẩm Sơ hồ nghi liếc về hướng Sở Vân Hách, hẳn biết nàng là nữ nhân, thế nhưng lại không làm ra chuyện cảm thú với nàng? Chẳng lẽ là. . . . . Đúng! Là thời gian không còn kịp, hơn nữa đây là kính sự phòng. . . . .

Trên mi vẫn còn vương nước mắt, Đoàn Cẩm Sơ chớp chớp mấy cái, tia giao hoạt hấp háy trong mắt, hẳn càng không thể, nàng càng phải nắm bắt cơ hội này báo thù rửa hận, hành hạ chết hần! Ha ha, cho hẳn biết, nữ nhân không phải dễ chọc, dám đánh mông nữ nhân, sẽ phải trả giá cao dục hòa thiêu thân!

Vì vậy, Đoàn Cẩm Sơ đưa ngón tay nhỏ nhắn, kéo kéo tay áo Sở Vân Hách, nũng nịu nói: "Bát Đại gia, chàng giúp ta mặc yếm vào người đi có được không?"

"Hả? Cái gì?" Sở Vân Hách ngẩn người, quay đầu lại, nhìn đến khóa sáng ngời mềm mại ngay trước mắt, con ngươi lập tức co rút lại, vội dời đi ánh mắt, thanh âm khô khốc mà nói: "Bổn vương chưa từng làm chuyện này, không làm!"

"Chưa từng cũng có thể học a!" Đoàn Cẩm Sơ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, mỉa cười dán người lên thân Sở Vân Hách, tay trắng quẩn lên cổ hẳn, một cánh tay nhỏ trượt xuống, vẽ tròn tròn trên ngực hẳn, tăng âm càng thêm kiều mỵ vô cùng, "Ta muốn chàng giúp ta mặc! Nếu chàng không muốn, ta cũng không miễn cưỡng, kiếp sau đã định là gả cho chàng rồi, ta đương nhiên sẽ không đòi ý, nhưng kiếp này, ai. . . . . Coi như xong đi!"

"Đoàn Cẩm Sơ, nàng. . . ." Sở Vân Hách hít vào một hơi lạnh khí, đè nén cơ thể không ngừng lăn lộn dậy sóng, gom hết lý trí hẳn quả quyết bắt lại tay Đoàn Cẩm Sơ, trên gương mặt tuần tú tràn đầy lo lắng, vừa nghiêng đầu hận hận nói: "Nàng còn dám nói? Xem nàng đem ta hại thành cái dạng gì rồi! Có thể được kiếp này, ai lại đi muốn kiếp sau?"

"Vậy rốt cuộc chàng có chịu mặc yếm cho ta hay không?" Đoàn Cẩm Sơ ra vẻ uất ức cong cánh môi nhỏ nhắn lên, chuyện sau này, sau này hãy nói, trước mắt nàng phải báo thù đã, hừ! Chờ hẳn hồi kinh, nói không chừng nàng đã nghĩ đến biện pháp chạy mất rồi!

Hừ hừ, chết cũng không làm tiểu thiếp thứ tám của hẳn!

Tình yêu có thể chí thượng, nhưng nguyên tắc quyết không thể ném đi!

Sở Vân Hách dĩ nhiên không biết nàng đang suy nghĩ gì, nhìn vẻ mặt nàng buồn bã, do dự một chút, mềm nhũn giọng thương lượng nói: "Sơ Nhi, ta thật sự không biết, chưa từng có nữ nhân nào dám đề cho ta mặc y phục, nàng tự mặc được không? Chỉ còn hơn nửa canh giờ ta phải lên thuyền ngay, đừng lãng phí thời gian vậy!"

Một tiếng cung chiêu "Sơ Nhi", làm trong lòng Đoàn Cẩm Sơ ngọt như mật, nhưng hẳn càng không muốn, nàng lại càng không cam tâm, dù sao thân thể cũng bị hẳn xem qua sờ qua, cho nên, nàng rất vô sỉ lại ôm lấy hẳn, làm nũng ăn vạ nói: "Mặc kệ mặc kệ, chàng cùng nữ nhân khác thể nào ta không xen vào, nhưng giờ chàng phải mặc cho ta! Chàng không mặc cho ta, ta ngồi đây, chờ chàng đi rồi, Tiểu Thuận Tử ca sẽ vào ngay!"

"Hả? Đoàn Cẩm Sơ, nàng dám đề cho người khác xem thân thể nàng? Bổn vương móc mắt hẳn!" Giọng Sở Vân Hách chợt lạnh lẽo, gương mặt tuần tú xám xịt.

Đoàn Cẩm Sơ giương cằm, khinh thường nói: "Hừ, chàng không mặc, không chỉ Tiểu Thuận Tử nhìn, các thái giám khác đều có thể nhìn đến, chàng có thể móc mắt bao nhiêu người?"

"Đoàn Cẩm Sơ! Nàng dám!" Sở Vân Hách tức giận, đoạt lấy cái yếm trong tay nàng như chớp, cơ hồ cắn răng nghiền lợi.

"Ha ha, vậy chàng mặc hay không mặc?" Đoàn Cẩm Sơ không sợ chút nào, mi gian lộ ra mấy phần đắc ý, nhìn Sở Vân Hách vừa nhưn mày, vừa háy mắt, trêu cực kỳ cao hứng.

"Bổn vương không. . . ." Sở Vân Hách tức giận quát ra ba chữ, đột nhiên ngậm miệng lại, nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ hồi lâu, rốt cuộc cắn răng than thở, "Không thể nào không mặc!"

"Ha, ha ha, ha ha ha. . . ." Đoàn Cẩm Sơ cười bò, còn tưởng rằng hẳn sẽ rất có chí khí mà nói "Bổn vương không mặc", vậy mà. . . . .

"Nha đầu chết tiệt kia, nàng còn cười!" Sở Vân Hách ㄟ gương mặt tuần tú đỏ bừng, vội đưa tay che miệng nàng, xấu hổ nói: "Nói nhanh một chút vật này mặc thể nào!"

Đoàn Cẩm Sơ cười nhiều đến nghẹn, hất tay hất, chỉ huy nói: ", cái này vòng lên trên cột vào cổ, sau đó đem hai sợi dây này cột vào sau lưng."

Sở Vân Hách run run làm theo, động tác lại lỏng lỏng muốn chết, ngón tay không cẩn thận chạm lên da thịt nàng, tâm tình chợt nhộn nhạo, khó kềm chế bản thân, hận không thể lập tức đè nàng ở dưới thân tròng phật nàng. . . . .

Mặc một cái yếm, thật giống như đánh cả trận chiến, mồ hôi đầm đìa. . . . . Hung hăng nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, đem hai dải lụa vòng qua lưng nàng cột chắc, hất đột nhiên cũng nổi tà tâm, vật nhỏ này cho dù không thể ăn, nhưng vậy cũng quá tiện nghi cho kẻ xảo trá này đi!

Vì vậy, bàn tay to của hắn thành linh tham lam luôn vào dưới yếm nàng, ôm trọn một bên kiêu nhũ trong lòng bàn tay, trong dự liệu nghe được nàng lập tức rên rỉ một tiếng, ngưng ngưng đỏ mặt cười, "Này, chàng làm gì thế?"

"Ha ha, thù cảm thật không tệ!" Sở Vân Hách trầm giọng cười tà, cũng không dám bóp hơn hai cái, chỉ sợ chính hắn thật sự cảm lòng không đành, muốn nàng ngay tại phòng hạ nhân, đó chính là uất ức nàng.

"Chàng khôn kiếp! Sắc côn đồ! Sắc lang!" Đoàn Cẩm Sơ nũng nịu, vung móng vuốt tát về phía Sở Vân Hách, Sở Vân Hách chịu đựng cười cười rút tay về, nhìn nàng si ngốc.

Đoàn Cẩm Sơ ㄟ đẩy mạnh hắn một cái, cầm lấy băng vải cẩn thận từng vòng cột chắc ở trước ngực, sau đó thật nhanh mặc vào quần áo trong, áo đơn cùng áo ngoài, buộc đai lưng lại. Vừa ngừng đầu, cả người liền bị Sở Vân Hách ôm vào ngực, siết chặt vai nàng, khẽ vuốt ve mái tóc đen huyền của nàng, lâm lâm nói nhỏ: "Sơ Nhi, ta gọi nàng là Sơ Nhi được không?"

"Ừ, được." Đoàn Cẩm Sơ đáp nhẹ một tiếng, thương cảm ly biệt lập tức xông lên đầu, trong lòng đau khổ mênh mang.

"Sơ Nhi, nàng nói xem ta sao lại ngốc như vậy? Sao lại đàn như vậy? Ta lại cho rằng nàng là thái giám, lại cho rằng mình thích một thái giám, lại cho là tâm tình mình không bình thường! Sơ Nhi, sao nàng hư hỏng như vậy, sao nhẫn tâm hành hạ ta như vậy? Nàng biết rõ rằng ta thích nàng, tại sao đối với ta tàn nhẫn như vậy?" Sở Vân Hách nhẹ giọng chất vấn, đôi mắt đen như mực, lóng lánh ánh lệ quang.

Đoàn Cẩm Sơ khẽ cắn cánh môi, khàn giọng nói: "Vân Hách, ta. . . . . Chúng ta không thích hợp, chàng đã có thể có thiếp rồi, nơi nào còn chỗ cho ta dung thân? Cho nên, ta có quá nhiều băn khoăn, cho nên mới phải lừa chàng, mới để cho chàng thống khổ như vậy, để cho chính mình còn thống khổ hơn. . . . ."

"Nàng thật ngốc, là đồ ngốc. . . . ." Sở Vân Hách khẽ cười, càng ôm chặt bóng dáng trong ngực, "Sao ta có thể để cho nàng chịu uất ức chứ? Nàng phải nói cho ta biết tâm sự của nàng, để ta giúp nàng chia sẻ mới đúng, nhưng nàng lại tự chủ trương chặt đứt tình cảm của chúng ta, lại ngoan tâm để cho chúng ta cùng thống khổ, thật sự muốn đánh nàng, đánh nàng thật đau để nàng thông suốt ra!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Sở Vân Hách, Chàng Cút Ngay Cho Ta!

Đoàn Cẩm Sơ quyết quyết cái miệng nhỏ nhắn, đưa tay ôm lấy hông Sở Vân Hách, "Đừng đánh nữa mà, thật là đau."

"Vậy không cho nàng gạt ta nữa, có chuyện gì hãy cùng ta nói rõ đầu đuôi gốc ngọn, đừng bốc đồng tự mình làm chủ, biết không?" Sở Vân Hách giương nhẹ môi cười, ôm nàng ngồi lên đùi hắn, dịu dàng nói.

"Cái này. . . . . Hình như có chút khó khăn." Đoàn Cẩm Sơ vờ mặt rối rắm, dù nàng có thắng thán chuyện Thiên Anh, cũng không thể nói ra chuyện nàng là cô gái xuyên qua chứ? Không được, hắn sẽ xem nàng như nữ quý đội lốt người. . . . .

"Sơ Nhi!" Sở Vân Hách cau mày, không vui nói: "Không phải nàng yêu ta rồi sao? Hay là. . . . . Nàng vốn dĩ không yêu ta, mà đang lợi dụng ta cái gì?"

"À? Sao chàng lại nói vậy? Ta muốn lợi dụng chàng cái gì? Ta có thể lợi dụng chàng cái gì?" Đoàn Cẩm Sơ nhất lảng, lập tức thất kinh hỏi.

Sở Vân Hách híp mắt lại, nhìn chăm chăm nàng hỏi, "Nàng nữ giả nam trang lên vào trong cung làm thái giám, mục đích của nàng là gì? Ai giúp nàng lừa dối tiến vào?"

"Vân Hách, ta. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ nhất thời ngơ ngẩn, ngơ ngác nhìn Sở Vân Hách, ngày này rốt cuộc đã đến, chàng biết mình là nữ nhi, sao có thể không hỏi? Chẳng qua là, mình phải trả lời sao đây?

"Sơ Nhi, nàng yêu ta thật lòng sao?" Sở Vân Hách lại nhẹ giọng hỏi, ánh mắt thâm thúy khóa chặt nàng lại, tìm trong mắt nàng bất kỳ phản ứng tinh tế nào.

Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ ánh mắt buồn bã, xoay mặt đi, khóe môi nâng lên cười tự giễu, "Không yêu, vấn đề của chàng cũng vậy ta không hỏi đáp

được, chàng cứ trực tiếp giết chết ta theo đúng luật pháp cung quy đi!"

"Đoàn Cẩm Sơ!" Tay Sở Văn Hách chợt ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng, nhìn nàng chăm chăm, không thể tin hỏi: "Nàng đây là không tín nhiệm ta? Cho rằng ta biết bí mật của nàng, sẽ không tha nàng, còn khích tướng ta sao?"

"Không! Là ta thật không có cách nào trả lời chàng! Ta nói, ta mất trí nhớ, ta vừa tỉnh lại liền phát hiện mình là thái giám, trong phòng vây đầy thái giám, bọn họ nói ta té xỉu, là tiểu Xuyên từ cung ta về, bọn họ nói ta tên là tiểu Sơ từ, nguyên danh gọi là Đoàn Cẩm Sơ, nói ta mười bảy tuổi, đến khi bọn họ đi hết, ta tắm mới phát hiện ra thân thể mình là nữ nhi, thật ra ta cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nhớ! Ta không biết ta vì sao muốn vào cung, không biết thân phận thật của ta ra sao, hơn nữa chàng thế thiếp thành đoàn, ta thật sự không thể tiếp nhận, cho nên, ta muốn yêu mà không dám yêu, cho nên ta mới gạt chàng!"

Đoàn Cẩm Sơ thần tình trở nên kích động, bực bạch tâm sự, nói xong, hốc mắt lệ đã dâng tràn, hít sâu một hơi, lại nói tiếp: "Văn Hách, nếu ta đã như vậy, chàng thích ta như cũ, yêu ta như cũ được sao, giờ đây, ta cầu xin chàng một chuyện, chàng giúp ta xuất cung đi, thả ta, để cho ta đi xa hẳn nơi này có được không? Ta không phải là ngu ngốc, ta biết rõ, ta đẩy cái trang lên lút xâm nhập vào hoàng cung nhất định có bí mật gì không thể cho ai biết, ta không muốn làm, ta cũng không muốn tham dự vào bất cứ việc gì nữa, ta chỉ muốn cuộc sống an bình. Ta cầu xin chàng, hoặc là thả ta đi, hoặc là giết chết ta chấm dứt hậu họa cho xong!"

"Không được! Sơ Nhi, ta thật vất vả mới phát hiện nàng là nữ nhi, thật vất vả mới có thể cùng nàng yêu nhau, ta sao có thể để nàng đi? Làm sao có thể giết chết nàng được chứ?"

Đôi mắt Sở Văn Hách sắc sâu lệ dọa người, hai ngón tay nâng cằm Đoàn Cẩm Sơ lên, trầm giọng nói: "Sơ Nhi, ta bất kể thân phận nàng có như thế nào, cũng không quản nàng có thể khôi phục trí nhớ hay không, nhưng mà ta nói cho nàng biết, ta muốn cưới nàng! Nàng hãy đáp ứng ta một chuyện, chờ ta hồi kinh đã, ở yên trong cung thật tốt. Nàng hãy nhớ, sau khi ta đi cho dù nàng ở đây nhớ ra tất cả, nếu trong lòng nàng thật sự có ta, vậy đừng làm bất kỳ việc gì khiến cho ta đau đớn tâm can, bất luận mục đích nàng lên vào trong cung là gì, chỉ cần không phải giết người phóng hỏa, thương thiên hại lý, như vậy, ta đều có thể vẫn hỏi cho nàng, hàng vạn hàng nghìn lần đừng đặt nàng và ta vào thế đối lập không thể đối mặt nhau!"

"Ta không muốn, ta cái gì cũng không muốn làm, ta chỉ muốn một cuộc sống đơn giản cùng nam nhân ta yêu, chỉ muốn vui vẻ sống qua ngày. Văn Hách, chàng có biết hay không, ta chỉ sợ thân phận ta đối lập với chàng, chỉ sợ kiểm trong tay chàng có một ngày sẽ chỉ vào ta. Văn Hách, ta sẽ không làm thích khách, ta cũng không muốn làm thích khách, hoàng thượng là phụ hoàng của chàng, ta sao có thể làm ra chuyện để cho chàng thương tâm đây? Chàng có tin tưởng ta không?" Đoàn Cẩm Sơ lệ rơi đầy mặt, nhớ tới mục đích Thiên Anh phái nàng vào cung, nàng không ngừng lắc đầu, nàng không muốn trông nom những chuyện kia, một chút cũng không muốn bị cuốn vào!

Đôi tay Sở Văn Hách nâng mặt nàng lên, nhìn vào mắt nàng, gật đầu một cái, sáng tỏ nói: "Sơ Nhi, ta tin tưởng nàng, nàng ngoan ngoãn chờ ta trở lại, đừng sợ, dù là trời sập xuống, cũng có ta chống đỡ cho nàng, ta sẽ làm trọng phu nàng, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc!"

"Được, ta chờ chàng, chàng phải mau chóng trở lại." Đoàn Cẩm Sơ nghẹn ngào thanh âm, giờ tay lên lau nước mắt, thuận tiện cong cái miệng nhỏ nhắn kháng nghị nói: "Nhưng mà, ta không muốn gả cho chàng, chàng có cả đồng僚 bả!"

"Ách. . . ." Sở Văn Hách ngẩn người, gương mặt tuần tú lập tức tối sầm, "Như vậy sao được? Sao nàng lại không gả cho ta? Nàng là thái giám ta không có cách nào muốn nàng, nàng đã là nữ nhân, ta sao có thể buông tay? Chỉ vì nghĩ tới cái người thái giám Bất Nam Bất Nữ nàng, mà ta thật lâu không cùng cơ thiếp trong phủ chung phòng rồi, nàng nói đi, nàng phải bồi bổ ta sau khi trở lại thế nào đây?"

"Không được! Sau khi chàng rời khỏi đây nhất định là có quan địa phương tiễn đưa cho chàng nữ nhân xinh đẹp thị tẩm, chàng đừng người khác thì đừng mơ tưởng trở lại bên ta, ta kiên quyết không cùng người khác chung thị nhất phu! Đây là nguyên tắc của ta!" Đoàn Cẩm Sơ lắc đầu, cau mày, nghiêm trang nói.

"Hử? Nàng còn có nguyên tắc này?" Sở Văn Hách vừa ngẩn người, sau đó không chút nghĩ ngợi mà nói: "Được, ta hiểu rồi, ta sẽ giữ mình trong sạch."

"Thật? Chàng sẽ không gạt ta chứ? Ta nói trước, bất cứ lúc nào, chỉ cần chàng chạm qua người khác, thì vĩnh viễn đừng mơ tưởng ta sẽ ở lại bên cạnh chàng!" Đoàn Cẩm Sơ có chút hoài nghi bĩu môi, lập lại nói rõ ràng.

Về mặt Sở Văn Hách nghiêm túc, nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ một lúc lâu, hỏi dò: "Ý nàng là, nếu ta muốn nàng gả cho ta, phải phân phát tất cả cơ thiếp, chỉ cưới một mình nàng sao?"

"Đúng, không sai, còn vị hôn thê đó của chàng nữa, ta cũng không thể tiếp nhận!" Đoàn Cẩm Sơ gật đầu một cái, khẳng định nói.

"Sơ Nhi, tư tưởng nàng sao quái dị như thế? Nam nhân Tam Thê Tử Thiếp rất bình thường a, cái này thì có gì mà không thể tiếp nhận? Từ tiểu thư là do phụ hoàng tứ hôn, chánh phi vị đã định, nhưng ta có thể lập nàng làm trắc phi mà, ta có thể chỉ sủng ái một mình nàng, cho nàng tất cả đặc quyền trong vương phủ, trừ danh phận khác biệt trên, thật ra là cùng chánh phi ngồi ngang hàng, như vậy cũng không được sao?" Sở Văn Hách thật có chút không hiểu, tiến một bước giải thích.

Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ quả thật giận điên lên, thất vọng tuyệt vọng cực độ, đánh cả người ở Văn Hách từ trên xuống dưới, đem hấn vừa lòi vừa kéo đuôi ra, "Chàng chàng. . . . . Chàng tức chết ta rồi! Sở Văn Hách, chàng cắt ngay cho ta! Cỗ đản! Quý tài muốn gả cho chàng, quý tài muốn làm làm trắc phi chàng, ta Đoàn Cẩm Sơ đời này dù có gả cho tên ăn mày, cũng không thêm vị trí trắc phi của chàng!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Ứng Thuận Cam Kết, Vội Lên Đường

"Sơ Nhi!" Sở Văn Hách bị đẩy lui hai bước, đôi tay giữ trên vai Đoàn Cẩm Sơ, đôi mắt thâm thúy u ám, chăm chú nhìn chăm chăm vào mắt nàng, từng chữ từng câu nói: "Đừng kiên quyết cắt đứt chỗi bỏ ta, nàng đột nhiên nói vấn đề ta chưa từng nghe qua như vậy, ta nhất thời khó hiểu, nhưng mà ta sẽ nghiêm túc suy nghĩ, cho ta một ít thời gian có được không?"

"Không được không được, nhất định không! Nói cho chàng biết Sở Văn Hách, đây là ranh giới cuối cùng của ta, ta có thể vì chàng buông tha thân phận cá nhân, chân thật phơi bày tất cả, điều kiện của ta cũng chỉ có một, ta không cùng người chung thị nhất phu, ta muốn một chồng một vợ, cả đời một đời một đôi! Chàng làm không được, cũng đừng tới trêu chọc ta, bỏ qua một thân cây như ta, đi tìm mảng rừng rậm lớn những kẻ khác đi!" Đoàn Cẩm Sơ gần đến muốn dậm chân, giọng nói thái độ kiên quyết găm nhẹ nói.

Sở Văn Hách bị chấn động màng nhĩ, nhìn Đoàn Cẩm Sơ thần sắc bi thương, môi mọng run rẩy, vừa nghĩ nên trấn an nàng thế nào, thì mắt nàng đã lăn ngấn lệ, lại bắt đầu dùng sức xua đuổi hấn, tiếp tục găm nhẹ nói: "Ta không thích người, không cần không muốn, ta thích chó thích mèo cũng không muốn thích người, người cút ngay cho ta, ta không muốn nhìn thấy người nữa, đời này cũng không muốn nhìn thấy người!"

"Sơ Nhi!"

Giọng Sở Văn Hách khàn khàn khẽ gọi một tiếng, nước mắt nàng đã thương lòng hấn, lời của nàng đau nhói tim hấn, hấn ôm chăm lấy nàng vào ngực, ôm chặt nàng, vội vàng nói nhỏ: "Sơ Nhi nàng đừng khóc, nàng muốn sao cũng được, chỉ cần nàng nguyện ý ở cùng ta một chỗ, ta có thể vì nàng sống một chồng một vợ, có thể, nàng phải tin tưởng ta, vừa rồi chẳng qua là ta chưa kịp thích ứng, nàng đừng tức giận đừng trách ta, ta không biết cách dỗ nữ nhân, cho nên không biết làm sao cho nàng vui vẻ, có thể ta càng dỗ càng hỏng, dù sao, dù sao trong lòng ta chỉ nghĩ, ta không muốn nàng rời bỏ ta, ta không chịu được nàng khóc, ta thích dáng vẻ tươi cười của nàng, Sơ Nhi, nàng cười cho ta xem có được không?"

"Ồ ô. . . . . Cười cười cười. . . . . Cười cái đầu chàng! Bản đại gia hiện tại tâm tình khó chịu, cực độ khó chịu! Cái tạo nam tử chung tình thất bại, còn phải khóc đồ mũi mới thành công một nửa, ta sao lại thất bại vậy đây!" Đoàn Cẩm Sơ càng khóc càng thương tâm, càng nói càng muốn khóc, nam nhân này so với trong tiểu thuyết không giống nhau a, ôi thôi không tốt, số mệnh nàng không tốt, ông trời, để cho nàng lần nữa xuyên qua trở lại đi!

Sở Văn Hách nghe có chút lờ mờ phát giác ra, mặc dù câu chữ khác biệt hấn nghe không hiểu, nhưng vẫn không ảnh hưởng ý nghĩa tổng thể, vì vậy, lại vội trấn an nói: "Không thất bại, không thất bại, nàng thành công, là toàn bộ thành công, ta đáp ứng nàng, đáp ứng nàng tất cả!"

"Thật sao? Không có lừa gạt ta sao?" Đoàn Cẩm Sơ ngược mắt lệ, chun chun lỗ mũi hỏi.

"Thật, ta bảo đảm sau khi ra ngoài tuyệt không đụng một nữ nhân, dù sao ta thanh tâm quả dục nhiều ngày như vậy, cũng đã thành thói quen, vậy nàng chờ ta trở lại liền làm nữ nhân của ta, có được không?" Sở Văn Hách duỗi ngón tay lên khoe mắt nàng nhẹ lau ngấn lệ, về mặt cầu tài cười cười mong đợi hỏi.

"Chàng chàng, chàng không phải nói muốn trực tiếp như vậy nha, làm cho người ta không biết phải trả lời thế nào" Đoàn Cẩm Sơ đỏ mặt cả lên, nũng nịu một câu, vội đem mặt giấu vào ngực Sở Văn Hách.

Sở Văn Hách không nhịn được khẽ cười lên, "Ha ha, nha đầu, xấu hổ à? Đó chính là đáp ứng rồi, ta sẽ ghi ở trong lòng, khi hồi kinh ta muốn thấy nàng vui vẻ đón ta, ta sẽ phân phó Lộ tổng quản, nàng cần gì cứ tìm hấn."

"Ừ, biết rồi!" Đoàn Cẩm Sơ trả lời một tiếng, vẫn ngược lưng không dám ngẩng đầu, lòng tràn đầy ngọt ngào, bất kể hấn có làm hay không, ít nhất là đáp ứng nàng một chồng một vợ rồi, thật tốt, thật tốt a!

Mắt nhìn ra cửa sổ, nhìn sắc trời, Sở Văn Hách than nhỏ một mạch, "Sơ Nhi, canh giờ đã trễ lắm rồi, ta phải đi, thật sự không rời được nàng, đáng tiếc không thể mang theo nàng lên đường, không được như thế. . . . ."

Đoàn Cẩm Sơ từ trong ngực Sở Văn Hách ngẩng đầu lên, nhìn theo ra cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức chán nản, không kim lòng được ôm ngược lại hấn. Thân thể hấn run rẩy, thì thầm một tiếng, "Sơ Nhi. . . . ."

"Hử?" Đoàn Cẩm Sơ ngược mặt, nhìn lên hấn.

Sở Văn Hách đột nhiên cúi đầu xuống, hung hăng hôn lên môi nàng, lưu lại chốc lát trên vành môi, rồi tiến quân thân tốc vào khoang miệng nàng, lưỡi linh xảo cuốn lấy ngọt thơm của nàng, cuồng dã liếm láp răng nàng, hôn kịch liệt bá đạo, hôn điên cuồng quyết tuyệt, hận không thể khảm nàng vào thân thể mình, vội vàng ôm nàng chặt hơn, không cho nàng một cơ hội thờ dốt. . . . .

"Ngô. . . . . Ừ. . . . ."

Đoàn Cẩm Sơ hô hấp không thông, hai gò má đỏ lên, cảm giác nghẹn thở sắp chết, theo bản năng khước từ hấn, ngo ngoáy đầu nhấc nhờ hấn. Đường như hấn phát giác, dần dần thả nhẹ lực độ, dịu dàng lưu luyến, triền miên không nghỉ, tình đến chỗ sâu, nàng bắt đầu nồng nhiệt hôn trả hấn, phản ứng của nàng, làm hấn kinh hi vạn phần, tiếp theo hôn càng thêm nhiệt liệt, nan xá nan phân. . . . .

Hồi lâu, hấn khó khăn lưu luyến rời đôi môi nàng, hai người trán kề trán môi kề môi, gương mặt tuấn tú ửng hồng, thở dốc không ngừng thì thào nói: "Sơ Nhi, ta thật cảm tạ ông trời để cho nàng là nữ nhân, hiện ta thật vui vẻ thật kích động, có nàng bên cạnh ta bầu bạn, ta không bao giờ hối hận, đời này kiếp này, chúng ta không xa không rời được chứ?"

"Ừ, được, không xa không rời!" Đoàn Cẩm Sơ rung rung cười, nặng nề gật đầu.

Sở Vân Hách mặt giãn ra, buông Đoàn Cẩm Sơ, ngưng mắt thật sâu nhìn nàng một lúc lâu, mới xoay người, dứt khoát rời đi.

"Vân Hách, bảo trọng!"

Sau lưng, vang lên giọng nàng tha thiết dặn dò, hấn quay đầu lại, gật đầu cười, "Sơ Nhi, nàng cũng vậy, bảo trọng!"

Bốn mắt nhìn nhau, cùng cười một tiếng, hấn kéo cửa ra, vội rời đi.

Bên ngoài Bát vương phủ, cờ thưởng phiêu diêu, vệ binh chờ xuất phát, quan viên công bộ được phái đi Giang Âm lần này đang đợi đầy sân, tất cả lo lắng đợi Bát Vương gia ra xuất hiện.

Canh giờ đã đến, người vẫn không thấy. . . . .

Đột nhiên, "Lộc cộc lộc cộc" tiếng vó ngựa vang lên, mọi người tìm theo tiếng mà trông, chỉ thấy một khoái mã phi như bay đến, đang cười trên ngựa, đương nhiên một thân trường bào tím Bát Vương gia!

Phóng mình xuống ngựa, Sở Vân Hách không để ý tới tiếng mọi người thỉnh an, bước nhanh đến đại môn, hướng Dự Viên đi vào.

Trong phòng, Sở Vân Hách nhanh chóng viết một phong thư, gấp lại sau đó, giao vào tay tiểu Xuyên tử, sắc mặt ngưng trọng phân phó nói: "Tiểu Xuyên tử, người chuyên này không cần theo Bốn vương, Bốn vương lệnh người đem phong thư này vào cung giao tận tay Lộ tổng quản, sau đó nghe theo Lộ tổng quản an bài, cùng tiểu Sơ tử còn có Tiểu Thuận Tử ở một gian phòng, trước khi Bốn vương hồi kinh, người ở kính sự phòng, nhiệm vụ của người là, thay Bốn vương hầu hạ tiểu Sơ tử ăn uống sinh hoạt hàng ngày, Còn nữa..., quan sát tất cả động hướng tình cảnh của nàng, cách ba ngày dùng bồ câu đưa tin bẩm báo Bốn vương một lần, hiểu không?"

"Chủ tử, tiểu Sơ tử nàng, nàng thật là nữ nhân sao?" Tiểu Xuyên tử kinh ngạc tròn tròn cặp mắt.

Sở Vân Hách gật đầu một cái, "Cho nên, người biết phải làm thế nào rồi đấy, nữ nhân của Bốn vương, không cho phép bất kỳ đôi mắt nào nhòm ngó!"

"Dạ, nô tài tuân lệnh!" Tiểu Xuyên tử giật mình lập tức chấp tay trước trán, gật đầu liên tục.

Ra khỏi đại môn, Sở Vân Hách phi thân lên ngựa, suất lĩnh đội ngũ mệnh mông cuồn cuộn đi đến bến tàu ở bờ sông. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Cải Tạo Cuộc Sống Thường Ngày, Ngăn Cách Thái Giám Và Nữ Nhân

Nắng chiều nghiêng nghiêng, lạc nhật dư âm hắt vào hậu viện nhuộm hồng cả mảnh vườn, trong ánh hào quang rạng rỡ, một bóng dáng yêu kiều rong chơi quanh sân, khuôn mặt vui sướng tươi cười.

"Cười một cái, trẻ mười năm!"

Cuộc sống chỉ có thể tự phấn đấu,

đừng có cùng người nói làm gì,

Phú Quý có thể mượn Ngân trăm lượng,

nghèo khó khó cầu thuốc rười rượi,

đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi quân tử ít,

thêm gấm thêm hoa tiểu nhân nhiều,

thân bằng đầy hữu chó toàn dựa giẫm,

tình đòi nhanh hơn Phù Vân mỏng. . . . ."

Bữa tối sau đó, Đoàn Cẩm Sơ vui vẻ nhẹ tăn bộ ở hậu viện, vừa giãn gân cốt, vừa biểu đạt cuộc sống tình đời, đang đọc đến chỗ kích tình, cúi đầu, phát hiện rõ ràng trên đất nhiều hơn vài cái bóng, khoe miệng rụt rụt, thanh âm đột nhiên ngừng lại, chợt vừa quay đầu, lại thấy sau lưng sắp lên vô số thái giám!

"A ——"

Theo bản năng Đoàn Cẩm Sơ thét lên một tiếng, cả đám thái giám hốt hoảng rồi rít lui về sau ba bước, sau đó dùng tay vỗ ngực thờ không dứt, một trung niên thái giám the the nói: "Tiểu Sơ tử, như ngươi vậy sẽ hù dọa chết người đấy!"

"Này, chính các ngươi mới hù chết ta thì có? Nói! Từng người các ngươi trộm đứng sau lưng ta làm gì?" Đoàn Cẩm Sơ mặt mày hung hăng, ngón tay nhỏ nhắn lần lượt chỉ những thái giám chắt vãn.

"A, ha ha. . . . ." Một đám thái giám cười khan, rồi rít khoát tay lắc đầu, "Không có gì, cái gì cũng không còn, chính là thấy tiểu Sơ tử ngươi đuổi tay đá chân, chúng ta cho là ngươi đang luyện công!"

"Stop! Bản thái giám không biết võ công, chỉ hù trương đuổi thế đá vài cái!" Đoàn Cẩm Sơ khoe miệng nhếch lên nói một hơi, khinh bỉ trợn mắt nhìn mấy lần, hừ, nhóm thái giám này từ trước đến giờ đối với nàng không có gì hay, trước kia cả đám nịnh bợ Lý nước rửa chén, nay không biết có chủ ý gì lại tới nhìn sắc mặt nàng!

"Hắc hắc, tiểu Sơ tử, ngươi hôm nay thật là uy phong, ngay cả Bát Vương gia cũng tự mình tới cửa, Bát Vương gia có thể hạ mình đến kính sự phòng chúng ta đều thơm lây hi khí ngươi nha!" Thái giám Giáp đưa ra ngón tay cái, mặt lấy lòng nịnh hót nói.

"Không phải sao, đáng đáp tiểu Sơ tử kính sự phòng chúng ta tuần mỹ, đây là do mẹ sinh tốt, chủ tử xem cũng thích a!" Thái giám Ất nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, mặt hâm mộ.

"Ai, nếu ta cũng có thể khiến các chủ tử vui vẻ thì tốt rồi! Nhìn tiểu Sơ tử xem, thật tốt số a, tổng quản đại nhân nghiêm lệ thế kia, cũng đặc cách cho tiểu Sơ tử nghỉ ngơi. . . . ."

Thái giám Bính lời ghen tỵ hâm mộ hận còn chưa nói hết, trên đầu liền bị trung niên thái giám ban nãy vỗ một cái, trách mắng: "Ngươi miệng thối, là muốn đến tai tổng quản đại nhân, xé miệng ngươi sao?"

"Trương công công, nô tài sai lầm rồi, cầu xin Trương công công khai ân!" Thái giám Bính vội sợ hãi quỳ xuống, vừa dập đầu vừa xin tội .

Đoàn Cẩm Sơ bĩu môi, nhàm chán chuẩn bị trở về phòng, cùng dây dưa với đám thái giám này, thật không có tiền đồ, cho nên, nàng nhanh chóng rời đi!

Vậy mà, còn chưa kịp bước ra, tại cửa chính lại truyền đến một hồi âm thanh xột xột xoạt xoạt, tất cả thái giám xoay người nhìn sang, chỉ thấy bốn năm gã thái giám khiêng mộc bàn, hai ba gã thái giám ôm chăn đệm giường gối đầu mới đi vào trong, cuối cùng theo vào chính là . . . tiểu Xuyên tử!

Kết. . . . .

Đoàn Cẩm Sơ cũng như đám thái giám kia trợn to hai mắt, từ xa, tiểu Xuyên tử nhìn thấy nàng, vội mỉm cười đi tới, lại hơi chấp tay khom lưng nói: "Tiểu Sơ tử công công, nô tài hành lễ ra mắt!"

"Khụ khụ!" Đoàn Cẩm Sơ bị sặc dùng sức ho lên, tiểu Xuyên tử choáng váng, vội giơ tay lên muốn cho giúp nàng vỗ lưng thuận tức, bàn tay đến giữa không trung, lại đột nhiên cứng đờ, mặt luống cuống mà nói: "Tiểu Sơ tử, tốt, tốt, không sao rồi, ta. . . . ."

"Tốt cái đầu ngươi!" Đoàn Cẩm Sơ đám một quyền lên bả vai tiểu Xuyên tử, mặt đen lại nói: "Ngươi đi theo ta!"

Nói xong, quay người lại, thấy những thứ đồ mới kia đám thái giám trực tiếp khiêng về phía phòng của nàng, Đoàn Cẩm Sơ ngạc nhiên, vội chạy theo, "Ai, các ngươi làm gì thế?"

Tiểu Xuyên tử nháy mắt mấy cái, xoay người lại, trừng mắt nhìn bộ mặt tò mò của cả đám thái giám, chấp tay sau lưng, đứng thẳng người, nghiêm mặt, "Nhìn cái gì? Các ngươi đi làm việc đi!"

"Dạ dạ dạ, nô tài cáo lui!" Một đám thái giám vội cúi thân, lui về phòng mình.

Trong phòng, Đoàn Cẩm Sơ dựa vào bình phong giường mắt nhìn, những thái giám kia nhanh nhẹn dọn giường nàng và Tiểu Thuận Tử, sau đó khiêng ra thay bằng giường đơn, lại trải lên đệm giường mới, sàng đan, ngay cả gối đầu và chăn tất cả đều đổi thành đồ mới, hơn nữa còn trải thêm màn lụa trắng như tuyết.

"Ai, ai kêu các ngươi làm vậy hả? Biến giường này thành giường nhỏ như vậy, ta và Tiểu Thuận Tử phải xuống đất nằm sao?" Đoàn Cẩm Sơ đôi mi thanh tú nhăn lại thật sâu, không khỏi nghi ngờ mở miệng hỏi.

Vậy mà, những thái giám kia chỉ lẳng lặng làm việc, toàn bộ ra vẻ không nghe, không một người chịu trả lời nàng.

"Ai ai ——"

"Xin công công ngồi lên giường đi, nô tài muốn đi chuyển bình phong." Một thái giám bước tới, khom người, giọng cung kính khách khí ngắt lời Đoàn Cẩm Sơ "Ai".

Đoàn Cẩm Sơ bị buộc ngồi trên giường mới, nhìn chằm chằm những thái giám đem phiến bình phong dời ra phía trước, lại đem mấy cái ghế dài mang ra phòng ngoài, dọn sạch chân giường ván giường, chỉ trong chốc lát, chỉ còn lại giường đơn.

Đoàn Cẩm Sơ không thể tưởng tượng nổi, ở giữa giường đơn và giường hai người bên kia, những thái giám lại cho kéo lên tấm rèm đen dày cộm nặng nề, nàng ngồi bên này, nhìn không tới bên kia nửa phần!

Đang ngờ ngạc, lại có hai thái giám đi vào, bưng tới bốn mới chén đĩa mới, tiếp theo còn bưng tới một bộ trà cụ mới, chất men tinh tế thượng đẳng .

"Nô tài cáo lui!" Sau đó cả đám thái giám khom người, hành lễ, cùng nói đuôi lui ra.

"Ai, các người, đợi đã nào...!" Đoàn Cẩm Sơ lúc này mới phản ứng được, vội nhảy dựng lên muốn đuổi theo để hỏi cho rõ, lại thấy tiểu Xuyên từ đứng ở cửa!

Tiểu Xuyên từ đóng cửa đi vào, kéo Đoàn Cẩm Sơ vào nội thất, sau đó buông tay quỳ xuống, nói: "Nô tài thỉnh an tiểu chủ!"

"Tiểu chủ? Tiểu Xuyên từ, đầu óc người bị lừa đá rồi à, hay bị heo đụng hả? Người quỳ bái ta làm gì?" Đoàn Cẩm Sơ bước tới, hung hăng xách vai tiểu Xuyên từ, trừng mắt quát hấn.

Tiểu Xuyên từ liếc nhìn Đoàn Cẩm Sơ, vội cúi đầu, vuốt vuốt mái tóc xin lỗi nói: "Tiểu Sơ từ, ta, ta thật sự không nhìn ra cô là. . . . . Rốt cuộc, lại cùng cô ngủ chung giường. . . . ."

"Hà? Người biết rồi sao?" Đoàn Cẩm Sơ miệng há to như quả trứng gà hỏi.

Tiểu Xuyên từ gật đầu một cái, nói: "Đúng vậy, về sau ta cũng ở lại đây, chủ tử phái ta hầu hạ cô, mặc dù không có danh phận, nhưng ngày sau sẽ là phu nhân chủ tử, ta gọi cô một tiếng tiểu chủ cũng đúng, về sau, cô ngủ ở giường đơn này, ta và Tiểu Thuận Từ ngủ bên giường lớn, đây đều do chủ tử an bài, trước kia không biết cô là nữ nhân thì không sao, hiện tại biết, đương nhiên không thể để cô cùng thái giám ngủ chung được, cho nên. . . . . Chủ tử dụng tâm lương khổ, đừng trách chủ tử."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Hoàng Đế Triệu Kiến, Là Phúc Hay Họa

Đoàn Cẩm Sơ im lặng, đi tới giường ngồi xuống, sờ sờ sàng đan mới tinh, trong lòng rối rắm, đệm giường rất dày, rất mềm, ngồi rất thoải mái, có rèm và màn ngăn cách, rốt cuộc nàng cũng có một không gian riêng, buổi tối không cần dựa vào tường ngủ, không cần lo lắng Tiểu Thuận Từ nửa đêm lật người nằm đè lên người nàng, không cần đo mắt nghe âm thanh Tiểu Thuận Từ đứng lên đi tiểu hàng đêm, thuận tiện nhất chính là, nàng ban đêm cũng có thể dùng bốn câu rồi!

Còn nữa..., khụ khụ, dường như thời điểm đại di mộ tới chơi tháng này cũng vừa đến, nàng không phải thống khổ che giấu tránh xa Tiểu Thuận Từ rồi ! Còn nữa..., tháng này chuyện sử dụng vải bông, cũng có thể tìm tiểu Xuyên từ giải quyết, ha ha, như vậy tính ra, Bát Đại gia "Hệp hời" cuối cùng cũng có chút chỗ tốt rồi!

Tâm tình chuyển biến, Đoàn Cẩm Sơ hắng giọng một cái bắt đầu giảng giải, "Tiểu Xuyên từ, sau này ở cùng ca, người khỏi phải gọi ca là tiểu chủ, ca không thích, hơn nữa ta về sau có phải chủ tử phu nhân của người hay không vẫn còn phải xem biểu hiện của chủ tử người, làm ca nổi giận, ca và chàng Nhất Phách Lương Tán! (một đao cắt đứt)"

"Khụ, khụ khụ!" Tiểu Xuyên từ bị chấn động nằm ở trên bàn, cơ mặt không ngừng co quắp, "Tiểu, tiểu Sơ từ nài nài, giờ cô đừng xưng ca ca chứ? Về sau lời này, vẫn nên cẩn trọng, không khéo chủ tử hấn. . . . ."

"Thôi đi, nhìn tiền đồ người kia! Tiểu Xuyên từ, người biết tại sao người chỉ có thể làm nô tài không?" Đoàn Cẩm Sơ tức giận mảy giương lên, búng tay hỏi.

Tiểu Xuyên từ suy nghĩ một chút, tiếp tục co quắp, "Bởi vì nô tài không xinh đẹp, nô tài không xinh đẹp là bởi vì mẹ nô tài không xinh đẹp, mẹ nô tài. . . . ."

"Ngừng!" Đoàn Cẩm Sơ trừng mắt, vội đưa tay ngắt ngang, cuồng mắt tròn trắng nói: "Người nói này kia nọ gì? Ta đây tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, thật đúng là mất hết hiệu quả rồi!"

Tiểu Xuyên tử mê mang mờ mịt. . . . .

"Trong nhà có ai không? Tiểu Sơ tử có ở đó hay không?"

Ngoài cửa, đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm âm dương quái khí, hai người trong nhà kinh ngạc.

Tiểu Xuyên tử vội lách người ra ngoài mở cửa, Đoàn Cẩm Sơ nghi ngờ đi theo phía sau, cửa mở, bên ngoài là hai thái giám eo buộc đai đỏ, đai phục này, chỉ ngự tiền thái giám mới có!

"Nô tài ra mắt hai vị công công!"

Tiểu Xuyên tử cả kinh, vội quỳ xuống làm lễ ra mắt nói, nói xong, thấy Đoàn Cẩm Sơ không quỳ xuống, vội lôi kéo quần áo của nàng, chớp mắt ám hiệu, Đoàn Cẩm Sơ hồi thần, nuốt nước bọt mềm nhũn hai chân, "Nô tài tiểu Sơ tử gặp qua hai vị công công!"

"Ồ, người chính là tiểu Sơ tử a! Đứng lên cùng chúng ta đi thôi, hoàng thượng triệu kiến!" Một thái giám đai đỏ kinh ngạc hô lên, nhìn thêm Đoàn Cẩm Sơ mấy lần, vung tay một cái làm tư thế "Mời".

"Sao? Hoàng thượng triệu kiến ta?" Đoàn Cẩm Sơ kích động, cơ hồ ngã ngửa trên đất, may có tiểu Xuyên tử kịp thời giữ nàng lại, lập tức hỏi: "Xin hỏi hai vị công công, hoàng thượng sao đột nhiên triệu kiến tiểu Sơ tử một Tiểu Thái Giám vậy?"

"Hoàng thượng muốn triệu kiến người nào, chúng ta làm nô tài có thể hiểu được sao?" Thái giám đai đỏ rất không khách khí gạt ngang, nói xong, cùng gã kia phát tay áo đi ra, "Tiểu Sơ tử, đi thôi!"

Đoàn Cẩm Sơ chật vật đứng lên, lông mi chớp chớp không ngừng, đoán đoán nhìn sang tiểu Xuyên tử, nhỏ giọng hỏi: "Ta đi hay không đây? Hoàng thượng là đang muốn gì?"

"Tiểu Sơ tử, khẳng định phải đi, cô tùy cơ hành sự, đoán chừng hoàng thượng nghe được tin gì về chủ tử và cô rồi, cô ngàn vạn lần không thể nói ra điều gì bất lợi cho chủ tử, biết không?" Tiểu Xuyên tử nhanh chóng thấp giọng dặn dò.

"Ừ biết rồi."

Đoàn Cẩm Sơ lung tung gật đầu, sau đó vội đuổi theo hai thái giám đai đỏ.

Dọc theo đường đi, nàng căn bản không rảnh thưởng thức cảnh sắc bên ngoài những cung điện bình thường không thể đến gần này, bi thống quát cái miệng nhỏ nhắn, không ngừng tính toán, nếu hoàng đế hỏi Sở Văn Hách tới kính sự phòng làm gì thì phải trả lời thế nào, nhưng là, suy nghĩ tới lui, cũng không nghĩ ra được cái lý do nào hoàn mỹ, gần tới Triều Dương điện thì không khỏi khẩn trương nắm chặt nắm tay, cắn răng thầm mắng, Bát Đại gia đáng chết, người hại chết bản thái giám! Còn chưa có làm vợ người, đã bị cha người mời đi uống trà!

Dưới màn đêm, Triều Dương điện hùng vĩ mà tráng lệ, Sắc ngôi lưu ly hoàng kim rực rỡ ở đỉnh điện, trên cao giắt đầy vô số chén nhỏ đèn cung đình, chiếu rọi nơi này sáng như ban ngày.

Bước lên bậc thang, tiến vào cửa điện, hai thái giám đai đỏ dẫn Đoàn Cẩm Sơ trực tiếp đi đến phòng sưởi ở hậu điện, Đoàn Cẩm Sơ lặng lẽ nhìn lên, chỉ thấy một lão nhân khoảng 60 tuổi tựa lưng nửa nằm nửa ngồi trên giường, đang đọc quyển sổ nhỏ trên tay, tướng mạo đoan chính, tóc mai hai bên mặc dù đã hoa râm, tinh thần lại khỏe mạnh, một lớp lông bảo móng trên người, thần thái uy nghiêm.

Bên cạnh, một thái giám bốn mươi mấy tuổi khom người đứng hầu, gương mặt rất là tinh tiễn nghiêm cẩn, một thân áo bào đỏ tím, bên hông đeo đai màu đỏ lại thêu viền vàng. Quy củ quốc gia, Đoàn Cẩm Sơ thầm đoán, theo cấp bậc đai lưng này thì người đó chính là tổng quản thái giám Lộ Văn Minh!

Hai thái giám đai đỏ phía trước quỳ xuống khấu đầu, "Nô tài ra mắt hoàng thượng! Tiểu Sơ tử đã tới!"

Đoàn Cẩm Sơ cúi đầu thật thấp, theo sau hai người kia, quỳ xuống hành lễ, "Nô tài tiểu Sơ tử tham kiến hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế!"

Sở Mộc Viễn rời mắt khỏi quyển sổ quay đầu lại, lạnh nhạt quét mắt một vòng, thanh âm già nua nghiêm túc nói: "Lui ra đi!"

"Dạ, nô tài cáo lui!" Hai thái giám đai đỏ dập đầu một cái, sau đó đứng dậy khom người lui ra.

Đoàn Cẩm Sơ sợ tới mức không dám thở mạnh, thấp thỏm vô cùng, thực không biết hôm nay là phúc hay là họa, cơ hồ đầu cúi thấp đến sát thảm đỏ.

"Người chính là kính sự phòng tiểu Sơ tử?" Sở Mộc Viễn nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, trầm giọng nói: "Ngẩng đầu lên!"

"Nô, nô tài không dám!" Đoàn Cẩm Sơ co rúm người lại, ngập ngừng môi nhỏ giọng nói.

"Hử?" Sở Mộc Viễn nói một chữ, liếc xéo qua Lộ Văn Minh, nghi ngờ nói: "Lộ Văn Minh chẳng phải đó là gã thái giám to gan lớn mật kia sao? Thế nào

gặp trầm lại nhất như chuột rồi hả?"

Mồ hôi mồ hôi đổ mồ hôi !©,®! Quả đúng như Đoàn Cẩm Sơ dự liệu! Giờ đây bẩm báo thế nào cùng hoàng đế lão đầu nhi đây? Cự nhiên. . . . .

Lộ Văn Minh khom người nói: "Hồi bẩm hoàng thượng, hoàng thượng là Thiên Tử, uy nghiêm đương nhiên cao hơn Bát Vương gia, cho nên, gã thái giám này chỉ dám to gan với Bát Vương gia, đến trước mặt hoàng thượng có cho cũng không dám càn rỡ!"

"Đúng đúng đúng, chính là như vậy!" Đoàn Cẩm Sơ kích động, lập tức ngẩng đầu cười vuốt theo.

"A? Ha ha, hiện tại gặp trầm, đây chính là lộ nguyên hình đi!" Sở Mộc Viễn ngăn người, tiếp theo cười nhạt, quét mắt qua Lộ Văn Minh, Lộ Văn Minh 囧囧 nín thình. Ánh mắt dừng trên người Đoàn Cẩm Sơ lần nữa, tán dương khẽ vuốt cằm, "Quả nhiên là tướng mạo tuấn tú, thật không kém gì nữ nhân a!"

"Khụ. . . ." Đoàn Cẩm Sơ ho một tiếng, đỏ mặt 囧 cực độ, giựt giựt khoe miệng nói: "Hoàng thượng khen trật rồi! Nô tài tướng mạo dễ coi, thật ra thì cũng có rất nhiều chỗ không tốt, nô tài luôn bị người ta gọi là "tiểu bạch kiểm", cái này khụ khụ. . . . . Rất vũ nhục người!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hại Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Bất Kính Tối Thượng, Cái Khó Ló Cái Khôn

Nghe vậy, Sở Mộc Viễn hơi ngần ra, sau đó vuốt râu nở nụ cười, "Lộ Văn Minh a, trầm thật khó tưởng tượng được giờ Văn Hách biết cười rồi! Lão Bát sáng nay lên điện lại mở miệng cười với trầm!"

"Đúng vậy, Bát Vương gia tính tình có thể có thay đổi, cũng coi như thái giám này có công lao, cho nên, nô tài liền to gan làm chủ, cho hắn chút chăm sóc đặc thù, mong hắn có thể hầu hạ Bát Vương gia thật tốt, cũng coi là giải quyết xong một phần tâm bệnh cho hoàng thượng!" Lộ Văn Minh bên mắt liếc nhìn Đoàn Cẩm Sơ, cúi đầu mỉm cười trả lời.

Sở Mộc Viễn liền tiếp gật đầu, trầm ngâm sơ qua, trong mắt lóe ra ánh phức tạp, thán một tiếng nói: "Đúng vậy a, Văn Hách hẳn trầm muộn nhiều năm, trầm hữu tâm vô lực, đối với hắn là vừa yêu vừa hận, có lúc trong lòng không muốn, ngoài miệng lại khó tránh khỏi nói lời tổn thương lòng hắn, thật ra thì, chuyện cách nhiều năm, trầm trong lòng đã buông bỏ, nếu Nhã Tư trên trời có linh, nằng nhất định cũng không hi vọng trầm cùng Văn Hách quan hệ phụ tử cứng ngắc, dù sao giữa trầm và Nhã Tư cũng chỉ có một đứa con trai này a!"

"Hoàng thượng, Lê Quý Phi nương nương trời sanh tính Lương Thiện, cho dù rời xa nhân thế, thành như hoàng thượng nói, nương nương sót ruột ái tử, thấy hoàng thượng cùng Bát Vương gia như thể mười sáu năm, ở trên trời cũng sẽ không vui. Hoàng thượng, thứ cho nô tài cả gan nói bừa, nếu sáng nay trên điện Bát Vương gia chủ động tới yết kiến hoàng thượng, lại có thái độ thân thiết quan tâm hoàng thượng, hoàng thượng không bằng thừa dịp này hòa hoãn xuống, hưởng một phen Thiên Luân Chi Nhạc, đây cũng là nhân chi thường tình!" Lộ Văn Minh ngẩng đầu, nhìn Sở Mộc Viễn nhẹ nói.

Sở Mộc Viễn trầm mặc, hữu hảo một chút trầm mặc, mắt nhìn chăm chăm một chỗ, vẻ mặt có một chút thất thần, ánh mắt tan rã, không biết đang suy nghĩ gì.

Đoàn Cẩm Sơ quý thật sự mệt mỏi, vừa nghiêng tai nghe, vừa lạng lẽ xoa chân, vừa âm thầm cảm thán Bát Đại gia thời đến vận chuyển rồi, vừa nhìn không được nho nhỏ nói thầm, "Thì ra hoàng đế lão đầu tử này quên mất bản thái giám a! Cự nhiên không gọi bình thân!"

"Lớn mặt!"

Đỉnh đầu đột nhiên vang lên một đạo nén giận tăng âm, giạt mình Đoàn Cẩm Sơ lập tức bảy hồn hù dọa rớt Lục Phách, đặt mông ngồi liệt ở trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn huyết sắc hoàn toàn không có, kinh hãi rúc cổ ngẩng đầu lên!

"Tiểu Sơ tử, thật là to gan, trước mặt hoàng thượng lại dám hồ ngôn loạn ngữ, có còn muốn sống không?" Lộ Văn Minh vừa sai bước tới, mặt đen như than, đưa lưng về phía Sở Mộc Viễn, hướng Đoàn Cẩm Sơ dùng sức nháy mắt, tiếp tục lạnh lùng nói: "Còn không mau hướng hoàng thượng xin tội!"

Lộ Văn Minh vừa khiển trách vừa lén lút ra hiệu, Đoàn Cẩm Sơ thức tỉnh, nhìn mặt Sở Mộc Viễn lời đình chi nộ, chân như nhũn ra chống giữ mấy cái mới bò dậy quỳ xuống, thấp thòm lo âu mà nói: "Nô tài biết tội! Nô tài tội đáng chết vạn lần! Nô tài. . . . . Không, không phải vậy, nô tài tội không đáng chết, không không, cũng không phải vậy, nô tài không có tội nha!"

"Càn rỡ!"

Một tiếng này, xuất từ miệng Lộ Văn Minh, giành nổi giận trước Sở Mộc Viễn, hai quả đấm nắm chặt, ánh mắt tức giận nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Quay người lại, Lộ Văn Minh lập tức quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, nô tài quân giáo Bất Nghiê, xin hoàng thượng trị tội!"

"Hoàng thượng, việc này không liên quan Lộ tổng quản, là lỗi của nô tài, thật ra thì nô tài cũng không có lỗi, hoàng thượng là thiên cổ minh quân, nô tài từ trước đến giờ khâm phục hoàng thượng, xin hoàng thượng cho nô tài nói vài lời có thể không?" Đoàn Cẩm Sơ gấp gáp, lại giành trước khi Sở Mộc Viễn hạ lệnh, đánh cuộc sinh mệnh nói.

Sở Mộc Viễn hí mắt lại, sắc bén quét về phía Đoàn Cẩm Sơ, đôi mắt nhìn thấu thể sự phảng phất u quang, nhìn như muốn xem thấu nàng!

Đoàn Cẩm Sơ lúc này, bất chợt hết hẳn sợ hãi, dù sao cùng lắm thì chết, nàng còn có thể may mắn trở về hiện đại, cho nên, vừa nghĩ như thế, đảm khí cũng chinh ngay ngắn, cạo đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực nghênh hướng Sở Mộc Viễn, trong mắt thần nhiên trong suốt, không sợ chút nào nói: "Hoàng thượng, nô tài đã dám nói không sai, vậy thì chính là có lý do, xin hoàng thượng chấp thuận nô tài nói một lời!"

"Dám mắng trẫm là lão đầu tử, người là người đầu tiên! Nói! Nếu nói làm trẫm hài lòng, bản thân mình lưu lại tánh mạng, ngược lại, trẫm bắt kẻ người đối với Bất Vương gia có công hay không, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!" Sở Mộc Viễn nhìn chằm chằm nàng, giọng âm trầm nói.

Lộ Văn Minh chấn động, tiểu tâm thót lên tới cổ họng, lại chỉ có thể yên lặng theo dõi biến hóa, chân mày nhíu chặt lại với nhau.

Đoàn Cẩm Sơ đầu bị chấn lão đảo lui hai bước, trong bụng hung ác cắn răng nói: "Tốt! Hoàng thượng xin nghe! Vạn Thọ Vô Cương chính là "lão", vạn dân đứng đầu chính là "đầu", Chân Long Thiên Tử chính là "từ". Nô tài nói ba chữ này, chữ chữ bao hàm nô tài đối với hoàng thượng kính ngưỡng cùng kính yêu, khẩn cấp hi vọng hoàng thượng có thể vạn vạn tuế, ngày tổ nước có thể giang sơn vĩnh cố!"

Này một câu ra, trong phòng suối một mảnh tĩnh lặng, Lộ Văn Minh không để lại dấu vết thờ phào nhẹ nhõm, tạm thời buông xuống lo lắng, yên lặng cúi đầu.

Sở Mộc Viễn lặng lẽ nhìn Đoàn Cẩm Sơ, mặt không chút thay đổi như cũ, vô cùng tĩnh mịch trong mắt, làm người khác không thể đoán tâm tình.

Đoàn Cẩm Sơ bề ngoài cổ già bộ trấn định, một lòng lại khẩn trương thỉnh thích cuồng loạn, đang đợi thời gian trả lời, đột nhiên lại khủng hoảng, nếu nàng chết, Sở Văn Hách làm sao bây giờ? Hẳn buổi sáng mới nói muốn cùng nàng không xa không rời, nàng sao có thể dễ dàng như vậy liền đem mình đặt vào hiểm địa đây? Đáng chết! Nàng thật là đáng chết a!

"Lộ Văn Minh, người cho rằng như thế nào?" Sở Mộc Viễn rót cuộc mở miệng, cũng là đem vấn đề đổ cho Lộ Văn Minh.

Lộ Văn Minh thoáng ngần người, liền lập tức đáp: "Hồi hoàng thượng, nô tài cho là thái giám này bất kính là thật, hoa ngôn xảo ngữ mà nói lời biện hộ cũng là thật, cũng coi như là một thái giám thông tuệ, hẳn nói, chính là ngày tổ nước vạn dân mong muốn! Hoàng thượng phạt hẳn tội bất kính cũng là hợp lý đây!"

Cạc cạc, đáng chết Lộ Văn Minh, sao lại kéo nàng xuống nước a! Đây là bỏ đá xuống giếng a a a a!

Đoàn Cẩm Sơ cắn răng nghiêng lợi, hung hăng trừng hướng Lộ Văn Minh, rồi lại khóc không ra nước mắt, vậy mà, Sở Mộc Viễn nghe xong lại hơi lộ ra nụ cười, "Không tệ, người nghĩ chính là trẫm nghĩ, trẫm cũng cho rằng là như vậy! Tiểu Sơ từ này bản thân đối với trẫm bất kính, rồi lại có thể cơ trí nghĩ ra lời hay giải thích cho thỏa đáng, cho trẫm nghe vừa tai, cũng coi như mới mẻ, trên triều ngay cả các Đại Học Sĩ cũng chưa chắc có thể đem ba chữ lão đầu tử này giải thích thành như vậy! Cho nên, trẫm đã nói trước, chuyện này liền thôi! Nhưng là, tiểu Sơ từ, trẫm muốn hỏi người một chuyện, nếu người đối với Bất Vương gia cũng bất kính như vậy, Bất Vương gia sẽ xử trí người thế nào?"

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ lắng xuống, lông mi thật nhanh trát động, nhớ tới tiểu Xuyên từ dặn dò, nhíu mày nói: "Hồi hoàng thượng, phương pháp Bất Vương gia thích nhất xử trí nô tài, chính là cho người kéo ra A Hồ nhà hần đến dọa ngắt nô tài!"

"A Hồ? A Hồ là vật gì?" Sở Mộc Viễn bần chòn rồi.

"Hi hi, chính là một súc sinh to như vậy!" Đoàn Cẩm Sơ hai tay đưa ra trước làm ra một cái vòng to, nhe răng nói: "Súc sinh kia thật uy phong, ngồi nghiêm ở cửa, giống như Thái Sơn băng đỉnh a! Nô tài lần đầu tiên trực tiếp thấy nó lập tức sợ ngắt đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hại Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Khốn Kiếp! Bản Thái Giám Gả Cái Long Người!

"A? Vậy là súc sinh gì?" Sở Mộc Viễn bị câu lên lòng hiếu kỳ, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lộ Văn Minh, Lộ Văn Minh hiểu ý, đỡ hần ngồi dậy, hứng thú dò dẫm mà hỏi.

"Hắc hắc, hoàng thượng, đó là con chó ngao!" Đoàn Cẩm Sơ mở to mắt sáng rỡ, nhất thời kích động lại bước tới mấy bước, Lộ Văn Minh kinh hãi vội

vàng đứng chắn trước Sở Mộc Viễn, hai chân đứng trụ, không biến sắc thủ thế đề phòng, hữu chưởng đã sớm ngưng tụ một cỗ nội lực, lạnh lùng nói: "Tiểu Sơ tử, ngươi muốn làm gì?"

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ không biết võ công, tự nhiên không nhìn ra thế đứng của Lộ Văn Minh có gì khác lạ, chỉ cau mày uất ức mà nói: "Nô tài thích hoàng thượng, muốn cùng hoàng thượng hàn huyên một chút về chuyện a Hồ kia a!"

"Lộ Văn Minh, không sao đâu, trầm thấy tiểu tử thái giám này thú vị, vả lại trầm cũng không biết phủ Vân Hách còn có chó ngao Tây Tạng, hãy để hắn nói một chút." Sở Mộc Viễn sáng lạng cười nói.

Lộ Văn Minh nhìn Đoàn Cẩm Sơ thần sắc rất phức tạp, lại chờ một chút, mới nói: "Tiểu Sơ tử, hầu hạ hoàng thượng cho tốt, Bát Vương gia hồi kinh nếu biết ngươi có thể hầu hạ hoàng thượng cao hứng, hẳn chắc chắn thưởng ngươi thật tốt."

Những lời này hàm ẩn thâm ý bên trong, Đoàn Cẩm Sơ mờ mịt sau vài giây, rốt cuộc cũng sáng tỏ! Thì ra là Sở Văn Hách đối với nàng không yên lòng, vừa bảo Lộ Văn Minh chăm sóc cho nàng, lại cho Lộ Văn Minh đề phòng nàng, chỉ sợ nàng đối với cha hắn bất lợi, quả thực là. . . . . Căn bản là không tin nàng!

Đáng chết khôn kiếp! Bàn thái giám gả cái lòng ngươi, gả quý tài ngươi!

Đoàn Cẩm Sơ dùng sức nắm chặt nắm tay, tràn ngập tức giận nàng há mồm liền nói: "Hoàng thượng, con a Hồ đó cũng thực hồ đồ, nó gặp người liền cắn, có mấy lần còn nổi giận muốn cắn Bát Vương gia, nhưng lòng của nó làm thành tâm rất thoải mái, hoàng thượng nếu không ngại phải người đem a Hồ làm thịt, cho ngài có thêm một tấm thảm trải đi! Như vậy Bát Vương gia cũng có thể an toàn một chút."

"Cái gì? Súc sinh kia lại dám cắn con trai trầm?" Sở Mộc Viễn cả kinh, lập tức hỏi.

Vì hả giận, Đoàn Cẩm Sơ quả quyết lựa chọn khi quân, nặng nề gật đầu, "Đúng vậy, hoàng thượng!"

"Nếu như thế, Văn Hách còn nuôi súc sinh kia làm cái gì? Lộ Văn Minh, phái thợ săn đi Bát vương phủ một chuyến!" Sở Mộc Viễn lộ vẻ tức giận, lườm một cái hướng Lộ Văn Minh nói.

Lộ Văn Minh chân mày rói rắm nhíu lại, chấp tay nói: "Hoàng thượng, tính tình Bát Vương gia ngài nhất định hiểu rõ, Vương gia phát hiện khi ngài không có mặt ở phủ, hoàng thượng lại giết chó ngao Tây Tạng của ngài, sợ rằng khi Bát Vương gia hồi kinh sẽ không vui, lại muốn lạnh nhạt hoàng thượng đôi phần, dù sao súc sinh kia hiện tại cũng không có khả năng khiến Vương gia bị thương, không bằng chờ Vương gia trở lại hẵng định đoạt, hoàng thượng nghĩ như thế nào?"

Hừ hừ! Đoàn Cẩm Sơ phối đều muốn tức điên rồi! Đáng chết lão thái giám, hần thế mà. . . . .

Quả thật, Sở Mộc Viễn vừa nghe, không cần suy tư chút nào, gật đầu lia lịa, "Đúng vậy a, Văn Hách ngoài miệng không nói, trong lòng lại uất hận trầm, cho nên Lộ Văn Minh ngươi nói không sai, trầm chờ hắn hồi kinh rồi quyết định."

Một kế hoạch làm thịt a Hồ hoàn mỹ như thế, cứ như vậy hủy diệt!

Đoàn Cẩm Sơ lặng yên rồi, không có gì hăng hái nữa cúi đầu, ai ngờ, Sở Mộc Viễn lại hỏi: "Tiểu Sơ tử, sáng nay sao Bát Vương gia lại đi kính sự phòng? Hắn còn đuổi hết cả đám thái giám, cùng ngươi ở trong phòng đơn độc nán lại hơn nửa canh giờ, khi đó các ngươi làm gì?"

Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ giật mình một cái ngẩng đầu lên, thấy Sở Mộc Viễn ánh mắt sắc bén tìm tòi nghiên cứu nhìn kỹ nàng, trong lòng tâm tư thông xuống, len lén nhìn Lộ Văn Minh, lại thấy đáng về hần tình bơ, mặt ra vẻ như chẳng có gì!

Mẹ nó! Thời khắc mấu chốt như xe bị tuột xích, Sở Văn Hách, hai mắt ngươi bị cột gà dãn chắc rồi, lại ủy thác ta cho một lão thái giám gian cự thế này trợ giúp!

"Tiểu Sơ tử, mắt ngươi nhìn tới nhìn lui làm gì? Trầm đang hỏi ngươi đấy!" Sở Mộc Viễn không nhịn được, cau chân mày nói.

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ chớp mắt, cố nặn ra nụ cười gượng gạo, sau đó cười ha hả rồi nói: "Cũng không có gì, không có làm cái gì á..., lúc đó, chính là Bát Vương gia cùng nô tài nói đôi lời, chút chuyện tâm sự mà thôi, thật sự cái gì cũng không có làm!"

"A? Tâm sự? Tâm sự chuyện gì?" Sở Mộc Viễn ngay sau đó lại hỏi tới.

Đoàn Cẩm Sơ nghĩ muốn thổ huyết, không cần hỏi mình bạch thế này đi! Chẳng lẽ muốn nàng thành thực giao phó, chuyện nàng bị tiểu tử hần vô sỉ còin tung y phục hạ tay hần nghiệm thân sao?

Suy nghĩ một chút, Đoàn Cẩm Sơ đôi mi thanh tú nhíu chặt lại, dùng sức nuốt một cái nước bọt, chi chi ngô ngô thuận miệng loạn biên nói: "Bát Vương gia hần, tâm tình của hần rất uất ức, hần nói, hần thật xin lỗi hoàng thượng, có lúc rất muốn cùng hoàng thượng nói chuyện tâm tình, cùng hoàng thượng giống như phụ tử dân gian vui vẻ ăn bữa cơm, nhưng hoàng thượng lại tổng cho hần một mặt lạnh, dần dà, tâm tình hần cũng xuống thấp, càng ngày càng không thích nói chuyện không ưa cười, sau đó. . . . . Sau đó hần còn nói, nói hần niên kỷ lớn như vậy, còn không có sinh thêm hoàng tôn cho hoàng thượng, trong lòng then với hoàng thượng, còn nói hoàng thượng không thích hần, khẳng định cũng không ưa thích hài tử của hần, liền định không cưới cũng không cần hài tử, cứ như vậy uất ức qua hết đời sau thôi. . . . . Cái gì cái gì. . . . . Sau đó nô tài liền khuyên Vương gia, nói hoàng thượng nhân từ thiện tâm, nhi tử người đều ưa, nhất định sẽ đợi Vương gia tốt. . . . . Cái gì cái gì. . . . ."

Phen này thao thao bất tuyệt xuống, nghe được Lộ Văn Minh cúi đầu gương mặt giật giật mãnh liệt rút ra thông suốt, Sở Mộc Viễn trợn mắt hốc mồm thật lâu, mới co quắp khoe miệng hỏi: "Tiểu Sơ từ, Bát Vương gia thật là nói như vậy? Cái này là có ý gì?"

"Khụ. . . . . Đứng vậy a, Bát Vương gia lúc đó nói vậy, nói đến chỗ thương tâm, còn khóc hồi lâu, còn cướp của nô tài cái khăn duy nhất cho hắn lau nước mắt, thiệt là!" Đoàn Cẩm Sơ nói như thật, vẻ mặt rất bất đắc dĩ mà lắc đầu, "Hoàng thượng, đây chính là ý tứ gì!"

Nghe vậy, Lộ Văn Minh thái độ khóc không phải khóc, cười không phải cười, hoàn toàn ngổn ngang trong gió rồi !

"Vân Hách hử, hử lại khóc?" Sở Mộc Viễn tự lẩm bầm, vẻ mặt ngốc trệ, khóe mắt lại có một hạt nước mắt chậm rãi lăn xuống, ghen ngào tâng âm nói thật nhỏ: "Trẫm làm sao có thể không thích hài tử của hử? Đều là Hoàng Tôn của trẫm a! Trẫm biết, hử oán trẫm chậm chạp không hạ chỉ để cho hử lập gia đình, trẫm biết, hử vẫn rất ưa thích nha đầu Thiên Lệ kia , chờ năm nay Thiên Lệ hiếu kỳ vừa đến, trẫm sẽ cho bọn họ thành thân, để cho vợ chồng son họ sinh cho trẫm rất nhiều rất nhiều Hoàng Tôn!"

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ hai chân mềm nhũn, suýt nữa cầm đầu ngã quỵ trên mặt đất, cái gì gọi là nâng cục đá tự đập chân mình? Cái gì gọi là hử vẫn rất ưa thích Từ Thiên Lệ? Một phen nhìn trời, Đoàn Cẩm Sơ hoa hoa lệ lệ muốn chết!

Nhưng, sau khi Sở Mộc Viễn thương tâm, mắt đột nhiên trừng, cả giận nói: "Tiểu Sơ từ lớn mặt! Lại dám nói Bát Vương gia cướp của người cái khăn rách, trẫm lột da ngươi ra!"

"Lột đi lột đi, ngươi không lột ra da của ta, ta sẽ lột da con trai ngươi. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ trong miệng không tiếng động nói thầm , trong giây lát phản ứng kịp, vội quỳ xuống lớn tiếng nói: "Hoàng thượng, ngài lưu nô tài một mạng, ngày sau Bát Vương gia có cái gì tâm sự cùng nô tài, nô tài còn có thể hồi báo cho hoàng thượng trước tiên!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Trước Bờ Hồ, Gặp Gỡ Một Nam Tử

Rốt cuộc, khi huyền nguyệt treo cao, Đoàn Cẩm Sơ mang được cái đầu hoàn chỉnh ra khỏi Triều Dương điện.

Một đường trở về, tâm tình vô cùng buồn bực, đối với chuyện tương lai, đối với chân tình của nàng và Sở Vân Hách, đột nhiên, lại không có chút lòng tin, nam nhân cũng chỉ hoa ngôn xảo ngữ dỗ nữ nhân , hử mặc dù bất thiện khua môi múa mép, cũng không đại biểu hử sẽ không qua loa cưới nàng. . . . . Thêm nữa năm nữa hử sẽ cưới, nhưng tân nương cũng không phải nàng. . . . .

Hử là hoàng tử, mặc dù không phải là quyền cao chức trọng, nhưng cũng là thân phận tôn quý, làm sao có thể vì nàng một đoá hoa nhỏ mà buông tha cả vườn hương thơm đây? Hử yêu nàng sao? Nếu như yêu, yêu này có sâu đậm? Sâu đến mức có thể khát nước ba ngày, chỉ chờ một mình nàng sao?

Rối rít hỗn loạn, muốn tránh xa tất cả, cuối cùng trở lại nguyên điểm, hử biết nàng là thân nhi nữ, hử không buông tha nàng, nàng cũng trốn không ít tình cảm đối với hử. . . . . Kết cuộc chờ đợi nàng, rốt cuộc là cái gì?

Róc rách tiếng nước chảy bên tai, Đoàn Cẩm Sơ ngược mắt, trong lúc vô tình, đi tới trước bờ hồ.

Thấy hồ nhớ người, Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên phát hiện, mình rất không có chí khí, hử mới đi, trong lòng nàng liền tràn đầy tiểu tư niệm, không biết hử hiện tại ở nơi nào? Không biết hử bây giờ làm gì? Tâm tình có giống nàng hay không, đang nghĩ về nàng nhớ nàng?

"Bình sanh không tương tư, mới có thể tương tư, liền hại tương tư."

Đoàn Cẩm sơ sâu kín thờ dài, ngồi xuống tảng đá lớn nhẩn nhai ở bờ hồ, nhìn sóng gợn lăn tăn mặt hồ, nhất thời lòng cảm khái, thấy chung quanh không người nào, liền tùy ý khẽ hát lên. . .

Ai ngờ, càng hát càng kích tình, hát đến sau, đã là vào cao độ, Đoàn Cẩm Sơ thân thể ngã về sau, nằm trên tảng đá, giường mắt nhìn trời, khắp trời đầy sao, vạn dặm ngân hà, mệnh mong tình không, còn có một ánh Huyền Nguyệt, hết sức sáng to rạng ngời.

"Bốp bốp!"

Đột nhiên, một hồi tiếng vỗ tay truyền đến, kinh sợ Đoàn Cẩm Sơ, hoảng hốt bò dậy, tìm kiếm chung quanh, lại thấy bên bờ hồ đứng thẳng một đạo bóng dáng cao lớn, bởi vì ẩn sau một bụi liễu rũ, mà không thấy rõ tướng mạo.

"Người nào ở đó? Lén lút làm gì? Ra ngoài!" Bị người nhiễu loạn tâm tình, Đoàn Cẩm Sơ cực kỳ nổi giận chống nạnh quát.

Người phía sau cây nghe câu này, mày tuấn nhãn lại thật sâu, dừng lại sơ qua, mới bước thong thả từ từ đi ra, hai tay chấp sau lưng, chậm rãi bước

xuống.

"Này, người nghe lên người khác ca hát làm cái gì? Làm người phải có đạo đức tiêu chuẩn, biết không?" Đoàn Cẩm Sơ nghênh đón, không chút khách khí chỉ trích nói.

"Người. . . . . Người là thái giám?" Sở Vân Ly kinh ngạc nhú mày, tương lập ở trước mặt so với hần ước chừng thấp hơn một cái đầu Đoàn Cẩm Sơ hạ quan cừu nhân, có chút khó có thể. . . tin hỏi.

Nghe tăng âm, nghe câu hát, hần cho là. . . . . Có thể hát ra ca khúc động lòng người như thế chắc hẳn là cung nữ, vậy mà. . . . .

"Nói nhảm! Bản thái giám chính là thái giám! Người không tin, bản thái giám đứng cho người xem!" Đoàn Cẩm Sơ nhìn đến vẻ mặt của hần, lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu, rất có khí thế nói.

Sở Vân Ly mi tiếp chau chặt hơn, "Tiểu thái giám này lời nói cũng đem người xoay đến chóng mặt nhì!"

"Thôi đi, khi nào là ta đem người xoay chóng mặt đây, là người học thức không tốt, hiểu tài nghệ không được, biết không?" Đoàn Cẩm Sơ hai tay khoanh trước ngực, ngửa đầu cười nhạo nói.

Nghe vậy, Sở Vân Ly nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, tăng âm mặc dù bình tĩnh như trước, trong mắt lại mơ hồ lộ ra chín phần bén nhọn, "Người hầu hạ ở cung nào? Lại không biết ta?"

"Hử?" Đoàn Cẩm Sơ chột dạ, bắt đầu lần nữa quan sát người tới, đáng tiếc chỗ hần đứng, vừa đứng ngược sáng, không thấy rõ áo, chỉ có thể nhìn ra dung mạo cũng không tệ lắm, vì vậy, không chút nghĩ ngợi liền nói: "Bản thái giám là kính sự phòng, không hầu hạ chủ tử cung nào, cũng không biết người!"

"Cái gì? Một chút cũng không biết?" Sở Vân Ly khó tin hỏi lần nữa.

"Mẹ nó! Có thể nhìn ra tiểu tử người diện mạo có chút tuấn mỹ, có chút lớn tuổi, bản thái giám không nhìn ra cái gì hay hơn!" Đoàn Cẩm Sơ bĩu môi, nằng bậy giờ, trong đầu đều là Sở Vân Hách, căn bản không tâm tình cùng nam nhân khác nói đùa, vì vậy, tay áo phất một cái xoay người muốn đi.

"Đội đã nào...!" Sở Vân Ly một thanh kéo lấy tay trái nàng. . . , tức giận chất vấn: "Ta khi nào thành lớn tuổi rồi? Hạt đậu trong mắt người sao? Lại dám nói chẳng qua là có chút tuấn mỹ?"

"Chính người mới bị vương hạt đậu vào mắt! Người cho rằng người anh tuấn lắm sao? Choáng nha, người có thấy bản thái giám anh tuấn không? Bản thái giám là đệ nhất thiên hạ mỹ nam tử! Bản thái giám năm nay mới mười bảy, người giờ chắc cũng ba mươi tuổi, đối trên dưới, người còn không phải là lão đầu tử sao?" Đoàn Cẩm Sơ xoay người lại, liến răng rắc vừa thông suốt rống to.

Sở Vân Ly bị rống đến ngớ ngẩn, kinh ngạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt bởi vì tức khí ửng hồng cả lên, nhất thời lại nói không ra lời!

"Thôi đi, một lẳng đầu lẳng não tiểu tử ngốc, đại khái là thị vệ nào đó thôi!" Đoàn Cẩm Sơ nhìn bộ dạng đó, nhỏ giọng thầm thì trong miệng đôi câu, vung mạnh tay hần, liến tránh thoát, phui đất sau mông một cái, thừa dịp hần ngốc trệ hết sức, xoạc chân chạy vội ra ngoài!

"Ai ——"

Sở Vân Ly phục hồi tinh thần lại, vội kêu nhỏ một tiếng, lại thấy Đoàn Cẩm Sơ đã vọt ra rất xa, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

"Kính sự phòng. . . . . Thái giám. . . . . Kính sự phòng. . . . ." Tỉ mỉ lắm nhắm chín lần, Sở Vân Ly bỗng đứng trong đầu sáng lên, có nô tài thấy Sở Vân Hách buổi sáng đi qua Triều Dương điện sau đó, liền đi kính sự phòng, hơn nữa cùng một thái giám trong phòng yên tĩnh thời gian rất lâu, chẳng lẽ. . . . . Chính là gã thái giám này sao?

"Nhị ca!"

Đang trong lúc suy tư, Sở Vân Lan từ sau đi tới, chấp tay nói: "Nhị ca, đã để huynh chờ lâu, ta làm xong việc rồi, cùng xuất cung đi!"

. . .

"Ừ." Sở Vân Ly gật đầu một cái, nhắc chân đi về phía trước, vừa đi vừa hỏi: "Tam đệ, người có biết Bát đệ đang thân cận cùng thái giám nào trong cung không?"

"Ừ? Nhị ca sao lại hỏi vấn đề này? Lão Bát thời gian trước hần si mê một thái giám kính sự phòng tiểu Sơ tử, ta còn cho là hần không bình thường thích nam tử! Hôm đó, thiếu chút nữa ta giết tiểu thái giám kia!" Sở Vân Lan cau mày, nói.

"A? Lại có chuyện này? Người nói cận kề chút." Sở Vân Ly dừng bước, giật mình nhìn sang Sở Vân Lan, nói xong rào bước đi tiếp.

Sở Vân Lan lần lượt kể: "Nhị ca, đây là chuyện trước khi huynh hồi kinh. Một ngày kia, ta phụng mệnh phụ hoàng đến phủ lão Bát. . . . ."

Đoàn Cẩm Sơ hồn hèn chạy về phòng, cầm đầu gối ở trên giường thờ không dứt, tiểu Xuyên tử cùng Tiểu Thuận Tử kinh hãi vội đến gần, lo âu mà hỏi: "Tiểu Sơ tử, xảy ra chuyện gì vậy? Hoàng thượng triệu kiến người làm cái gì?"

Chương 104: Ly Biệt Sau Bao Lâu, Tâm Tình Đêm Thất Tịch

"Tiểu xuyên tử, ta muốn uống nước!"

Đoàn Cẩm Sơ rên rỉ một tiếng, tiểu Xuyên tử mới chịu xoay người lại đi châm trà, Tiểu Thuận Tử cũng cầm băng ghế trên tay đặt ở bên giường ngồi xuống, một tay vịn vai Đoàn Cẩm Sơ đỡ nàng ngồi dậy, sẵn sóc đem chén nước đưa tới tay nàng, ân cần nói: "Tiểu Sơ tử, miệng của ngươi không trên ra họa chứ? Hoàng thượng tức giận ngươi sao?"

"Ha ha, Tiểu Thuận Tử ca, ta ổn rồi, mặc dù gây chút chuyện, nhưng cũng khiến hoàng thượng vui vẻ, cho nên ta bình an trở lại đây!" Đoàn Cẩm Sơ ngửa đầu, nức nở cười một tiếng, sau đó cúi đầu từ từ uống nước, chậm rãi một mồi.

Tiểu Xuyên tử không ra tư vị gì nhìn chằm chằm Tiểu Thuận Tử, cảnh cáo nói: "Tiểu Thuận Tử, về sau sinh hoạt hàng ngày của tiểu Sơ tử để ta chăm sóc, ngươi không phải nhúng tay vào!"

Nghe vậy, Tiểu Thuận Tử nghiêng đầu nhìn sang, không hiểu nói: "Tại sao? Ta cùng tiểu Sơ tử ở thật tốt, ai biết sao ngươi ở đâu đi vào, còn đem giường biến thành như vậy, ngươi đã bị Vương gia cho hồi cung, vậy cũng không thể tới đòi khách làm chủ quản chuyện ta cùng tiểu Sơ tử chứ?"

"Phía trên an bài, ta chính là ở ngoài vào, về sau tiểu Sơ tử cũng thuộc về ta, ngươi đứng sang bên!" Tiểu Xuyên tử nộ hỏa, trừng mắt lớn hơn, bá đạo tuyên bố.

"Không thể nào! Tiểu Sơ tử thân thiết với ta, ta chính là ca ca hắn, ngươi mới phải nên rút!" Tiểu Thuận Tử nổi giận, phát hiện lệnh trên thế nhưng không rõ lý do chia tách hắn và tiểu Sơ tử, không để cho bọn họ cùng ngủ một giường lớn nữa, hắn ngâm một bụng oán khí dữ dội, bởi vì tiểu Sơ tử chưa trở lại trong lòng lo lắng, nên hắn mới ỷ thế, giờ phút này nghe tiểu Xuyên tử nhắc đến, hắn lập tức phát tác.

Tiểu Xuyên tử vừa nghe, sắc mặt cứng ngắc, "Ta. . . . ."

"Câm miệng!"

Đoàn Cẩm Sơ đầu tiên là nghe ồn ào, thấy hai người tranh lợi hại, vội một tiếng hét nói, "Còn lấn tẩn cái gì? Còn chê ta không đủ phiền sao? Cứ như vậy thích hùa hạ ta, vậy thì cùng nhau hùa hạ! Tiểu Xuyên tử một ba năm, Tiểu Thuận Tử hai bốn sáu, chủ nhật cùng tiến lên!"

Ha ha! Vừa thông suốt rỗng hết câu, hai thái giám kia hóa đá ở nơi đó, trợn mắt hốc mồm!

Mà Đoàn Cẩm Sơ cũng rút rút khòe miệng, cuồng bỏ rơi một thanh mồ hôi lạnh, nàng vừa nói thứ gì à? Cùng tiến lên. . . . . Khụ khụ! Nếu là Bát đại gia ở chỗ này, nhất định sẽ giận dữ lột hết da của nàng!

"Tiểu Sơ tử, cái gì là một ba năm, hai bốn sáu? Cái gì là chủ nhật?" Tiểu Thuận Tử thần trí hồ đồ, không ngại học hỏi kẻ dưới nói.

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ tiếp tục rút rút, răng trên răng dưới cắn cắn hồi lâu, mới nói: "Ai cũng không cần để ý ta, ta đang kéo dài trừu phong ở bên trong, ngủ! Lập tức ngủ!"

"Oh." Hai người cái hiểu cái không gật đầu một cái, vén rèm chuẩn bị ra ngoài.

"Đội đã nào...! Tiểu Xuyên tử, không cho phép ngươi khi dễ Tiểu Thuận Tử ca của ta, nếu không đắc tội với ta mà nói, ngươi biết hậu quả!" Đoàn Cẩm Sơ rất rõ ràng cảnh cáo nói.

Tiểu Xuyên tử không phục lắm, miệng vừa mới mở, liền thấy Đoàn Cẩm Sơ dùng ngón tay khoa tay múa chân ra hiệu chữ "Nín", vì vậy lập tức. . . nuốt lời nói lại, không cam lòng gật đầu, "Biết."

"Tốt." Đoàn Cẩm Sơ hài lòng gật đầu, liếc về hướng Tiểu Thuận Tử, dịu dàng nói: "Tiểu Thuận Tử ca, tiểu Xuyên tử là từ bên cạnh Bát Vương gia đến đây, được phép Bát Vương gia cùng ta thân cận, lúc ta làm người hầu ở vương phủ, chính là cùng hắn ở một phòng, tình cảm với ta cũng đương nhiên tốt chút, cho nên hắn muốn giúp ta làm gì, ngươi cứ để hắn làm đi, về sau ba người chúng ta ngụ cùng chỗ, nâng đỡ lẫn nhau, cùng chung hoạn nạn, ngươi nói đúng không?"

"Ha ha, đúng, như lời tiểu Sơ tử nói, ta còn có thể nghe lọt, ngươi tốt nhất ngủ đi, nếu ban đêm khát nước, cứ gọi ta một tiếng." Tiểu Thuận Tử khẽ mỉm cười, trong ánh mắt kia tràn đầy cưng chiều.

"Ừ. Ngủ ngon!" Đoàn Cẩm Sơ gật đầu một cái, khẽ cười nói.

Tiểu Xuyên từ nhìn hai người, âm thầm cắn răng, xem ra hẳn phải nhìn chăm chăm Tiểu Thuận Từ, xem Tiểu Thuận Từ có phải thái giám giả không, người này đối với tiểu Sơ từ cũng quá cung chiêu đi! Ánh mắt kia. . . . . Chắc chắn, nếu là giả, chủ từ hẳn mười phần hết tám chắc chắn sẽ một kiếm bỏ đời kẻ kia!

Thời tiết vào hè, ban ngày là khó chịu nhất, áo dày cộm nặng nề, trước ngực quấn nhiều băng vải như vậy, Đoàn Cẩm Sơ thống khổ vô hạn, tiểu Xuyên từ không biết từ đâu kiếm được cho nàng một cây quạt nhỏ, nàng đi tới đâu cũng cầm không ngừng quạt gió, may là như vậy, vẫn không cầm được ý nghĩ điên rồ, kéo áo buông thả một chút ngực đáng thương của nàng.

Trong ngự hoa viên, hoa nhỏ nở rộ, lá xanh rậm rạp, Đoàn Cẩm sơ nắm chặt đầu ngón tay đếm cuộc sống, mỗi một ngày trôi qua, lại. . . mỗi một ngày không thấy Sở Văn Hách trở lại.

Sinh nhật Quý phi không lâu sẽ đến, chính là đêm thất tịch này.

Nghe nói, tối nay trước khi thả hoa đăng trên hồ, đem tâm nguyện viết lên tờ giấy bỏ vào hoa đăng thả theo nước chảy trôi đi, tâm nguyện kia có thể đạt thành, nghe nói chiều nay, rất nhiều tiểu công chúa chưa xuất giá cũng sẽ tới thả hoa đăng, đem nguyện vọng đối với Phò mã tương lai ghi vào, mong cho nguyện vọng có thể thực hiện.

Bữa tối sau đó, Tiểu Thuận Từ đi ra ngoài, Đoàn Cẩm Sơ do dự một hồi, liền nói: "Tiểu Xuyên từ, ngươi cũng lấy hoa đăng đến đây cho ta đi."

"Được! Cô cũng muốn thả? Cô định cầu nguyện vọng gì?" Tiểu Xuyên từ hứng thú, cười hỏi.

"Hỏi nhiều làm gì? Mau đi lấy hoa đăng, mau chút a!" Đoàn Cẩm Sơ nháy mắt đỏ bừng cười thẹn, đẩy tiểu Xuyên từ một cái thúc giục.

Tiểu Xuyên từ vừa đứng lên, vừa giễu giễu nói: "Được được được, ta đi tìm cách lấy, hi hi, cô không nói ta cũng biết rõ, chủ từ đi đã hơn hai tháng, bản thân mình đương nhiên là muốn ngài về!"

"Ngươi ——" Đoàn Cẩm Sơ bị nói trúng tâm sự, thẹn quá thành giận vội nhào qua, tiểu Xuyên từ lại như làn khói vọt ra cửa trốn mất.

Chờ đến khi cầm hoa đăng đến trước bờ hồ, đêm đã không còn sớm, rất nhiều tiểu công chúa đã bị mẹ đỡ trở về nhà, gương mặt nhìn lên, lại thấy hàng đầu tĩnh tọa một người, mơ hồ nhưng xem ra hẳn là Cửu công chúa Sở Lạc Đình!

"Nàng sao ngồi một mình ở chỗ đó đây?" Đoàn Cẩm Sơ nghi ngờ cau mày, bốn cung nữ cũng đứng. . . rất xa, mỹ công chúa một mình ngồi ngẩn người, không biết đang nghĩ cái gì.

Lặng lẽ bước đến sau lưng, Đoàn Cẩm Sơ không thành an, khom người nghiêng đầu nhìn Sở Lạc Đình, cười híp mắt nói: "Cửu công chúa đáng yêu, ngươi có tâm sự sao?"

Sở Lạc Đình hồi thần, thấy Đoàn Cẩm Sơ, không khỏi tức giận nói: "Thái giám to gan này, dám quấy nhiễu Bồn cung!"

"Hi hi, Cửu công chúa không nên tức giận nha! Đêm tốt đẹp như vậy, tức giận sẽ phá hư tâm tình, nô tài tới để thả hoa đăng, công chúa ngồi đây sao?" Đoàn Cẩm Sơ không để ý tới nàng, ngồi xuống bên người nàng, hoa đăng trên tay theo bờ sông nhẹ nhàng để xuống.

Nghe vậy, Sở Lạc Đình lập tức nâng lên nhĩ đôi mi thanh tú, kinh ngạc nói: "Ngươi thả hoa đăng? Ngươi một thái giám còn có tâm nguyện hay sao? Chẳng lẽ muốn Thời Gian Đảo Lưu, không bị thiên làm thái giám?"

"Hừ! Khi dễ người!" Đoàn Cẩm Sơ không vui trợn mắt, dời về ánh mắt, nhìn hoa đăng của nàng thuận dòng trôi xuống, từ từ trôi đi, trong lòng đột nhiên mong chờ, không chừng, ngày mai, từ nay trở đi, nhất định từ nay trở đi, chàng sẽ trở lại ngay!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Tâm Sự Với Nhau, Đối Tượng Thâm Mến

"Này, nói một chút coi, nguyện vọng ngươi viết trong hoa đăng là gì?" Sở Lạc Đình sinh lòng hiếu kỳ, nghiêng đầu hỏi.

"Không muốn nói, bí mật!" Đoàn Cẩm Sơ thần thức tức giận chột nhứ mày, hỏi ngược lại: "Nguyện vọng của ngươi là cái gì?"

"Thôi đi, Bồn cung cũng không nói, càng thêm bí mật!" Sở Lạc Đình xoay đầu nơi khác, về mặt hờn dỗi.

Đoàn Cẩm Sơ một tay chống cằm, bên môi treo nụ cười tà khí, cả gan chế nhạo nói: "Ồ, xem ra ngươi là cô gái nhỏ xuân tâm nảy mầm chứ gì? Thì ra nguyện vọng kia là muốn gả cho lang quân như ý sao?"

"Ngươi ——" Sở Lạc Đình tức hồng đôi má, quả đấm giơ lên muốn một quyền vung mạnh sau lưng. Đoàn Cẩm Sơ sớm đề phòng nàng then quá thành giận, vì vậy, tay mất lạnh lẽo bắt được tay của nàng, cười nhẹ nói: "Cửu công chúa, ngươi cũng không thể đánh ta, ta và ca ngươi quan hệ tốt lắm, nếu ta nói cho hần biết, ngươi đánh ta thì, hần sẽ tức giận với ngươi."

"Thôi đi, tự đại cuồng vọng! Bỏn cung đường đường công chúa, là Hoàng muội Bát ca, hần cũng chịu ngươi hơn nữa, ngươi cũng là thái giám, hần còn có thể biến ngươi trở thành phu nhân hay sao?" Sở Lạc Đình nổi dóa, hất tay, khinh bỉ chống cao cằm.

"Ha ha ha!" Đoàn Cẩm Sơ bị chọc cho cười lớn, cười không ngừng Sở Lạc Đình không giải thích được, không cam lòng giơ tay lên làm bộ muốn đánh nàng, rồi mới miễn cưỡng dừng lại cười, nói: "Thế sự đều có chưa định số, tất cả đều có thể!"

"Thái giám chết bầm này ở đây nói bậy bạ đi!" Sở Lạc Đình bức mình, liếc nàng một cái, đưa thẳng ngọc thủ. . . Chống cằm, trầm mặc không nói lời nào.

Đoàn Cẩm Sơ giao hoạt nháy mắt, dùng cùi chỏ hẩy hẩy Sở Lạc Đình, chứa đựng cười nói: "Cửu công chúa, ngươi muốn biết nguyện vọng của ta là cái gì không?"

"Ừ?" Ngươi muốn nói đã nói, không nói thì thôi!" Sở Lạc Đình ngạo khí bĩu môi.

"Ha ha, thật ra thì nguyện vọng của ta là, mong Vương gia bình an về kinh, mọi chuyện thuận lợi." Đoàn Cẩm Sơ cười nhạt, nhẹ giọng nói.

"Cái gì? Có thật không?" Sở Lạc Đình lập tức quay đầu lại, giật mình hỏi.

"Đương nhiên rồi, bằng không ngươi cho rằng là cái gì?" Đoàn Cẩm Sơ nhìn nàng, sâu kín thở dài: "Công chúa, hoàng thượng cho ngươi chi hôn sao? Lẽ ra tuổi của ngươi cũng không còn nhỏ, đến tuổi thành hôn rồi."

"Tiểu Sơ tử, ta có thể nói cho ngươi lời trong lòng sao? Ngươi có thể nói cho ca chuyện ta tâm sự, như vậy ta sao có thể tin nhiệm ngươi? Ngươi đem tâm sự của ta tiết lộ cho người khác nữa thì sao?" Sở Lạc Đình nghiêng đi thân, đột nhiên giọng mang tha thiết nói.

Đoàn Cẩm Sơ lắng nhĩ hạ xuống, sau đó thân nhiên cười, lắc đầu một cái, "Dĩ nhiên sẽ không nói cho người khác biết a, ta không phải là kẻ ba hoa, thật ra thì ta là nô tài, vốn không nên vượt khuôn , chẳng qua là, ta cảm giác ngươi đối với Bát Vương gia rất quan tâm, là thật tâm mong đợi, hướng chi, cũng là ngươi dẫn ta đi Bát vương phủ, ta mới có thể cùng Bát Vương gia quen biết, cho nên, ta không coi ngươi là công chúa, coi ngươi là bạn!"

"Thật?" Sở Lạc Đình kinh hãi, trong mắt tràn ra vui mừng.

Đoàn Cẩm Sơ gạt đầu một cái.

. . . Sở Lạc Đình trầm mặc một hồi, mới nói thật nhỏ: "Trước cửu thiên phụ hoàng nói tới, người có ý chiêu Đại Tư Mã trưởng tử làm Phò mã ta, nhưng ta không muốn, phụ hoàng liền tức giận khiển trách ta, nói là cũng không phải do ta chọn, ít ngày nữa sẽ xuống chiếu gả, để cho ta không thể hờnáo."

"À? Như vậy a, vậy ngươi tại sao không muốn? Là đã có người yêu sao?" Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc hỏi.

Sở Lạc Đình chán nản thần sắc, ngờ ngác nhìn chằm chằm mặt hồ, điểm tinh trên mặt hiện lên nhất mạt sâu nồng u buồn, thần thờ, nhẹ nhàng mở miệng, "Năm ấy ta mười bốn tuổi, rất là ham chơi, có một ngày thừa dịp nhũ mẫu không chú ý, chuồn êm ra khỏi hoàng cung, một cung nữ cũng không mang theo, bởi vì là lần đầu tiên xuất cung, thấy cái gì cũng hưng phấn tò mò, cũng không hiểu được mua đồ là phải có bạc. Cho nên, trên đường thuận tay cầm một con điều xinh đẹp chuẩn bị rồi đi, bọn họ bắt ta lại, nói ta ăn trộm, cùng ta đòi bạc, ta lúc ấy bị dọa sợ, ngây ngốc đứng ở trên đường không biết làm sao mới phải, một đám đông vây quanh ta, nói ta xem quần áo hoa lệ, lại học làm kẻ trộm, rồi rít chỉ trích ta!"

"Sau đó ta hoảng sợ bật khóc, ta định rút trâm cài đầu đưa cho bọn họ, đang lúc này, trong đám người xuất hiện một thiếu niên, thiếu niên kia bộ dáng đặc biệt anh tuấn, giống như là từ trong tranh đi ra, tựa như thiên thần, hần lấy ra một thỏi bạc nhỏ ném cho thân chủ, sau đó kéo tay của ta rồi đi, ở nơi yên tĩnh, hần cười nói cho ta biết, về sau ra cửa phải dẫn người làm, phải mang chút bạc, còn nói ngọc thoa quý trọng như thế. . . , có thể mua được vô số con điều, bảo ta cắt xong mau đi về nhà."

"Mặc dù chín hoàng huynh đều có tướng mạo xuất chúng, mà ta lại cảm thấy thiếu niên này là đẹp mắt nhất, lông mày của hần rất rậm, lỗ mũi rất kiết xuất, cười lên đặc biệt anh tuấn, vóc dáng so với ta cao hơn nửa cái đầu, hần đưa ta về nhà, ta không bỏ được, liền đồ thừa hần, lúi ống tay áo của hần ép hần đưa ta hồi cung, cũng nói cho hần biết, ta là đương kim Cửu công chúa, nhưng hần nghe đến thân phận của ta chỉ cười nhạt, sau đó dặt tay của ta đưa vào cửa cung, ta đây mới biết, nhìn hần cao lớn giống như ca ca bình thường, lại mới mười ba tuổi, còn nhỏ hơn ta một tuổi."

"Càng làm cho ta không nghĩ tới chính là, hôm sau trong cung liền có yến hội, phụ hoàng ở Sùng Hoa điện tự mình tiếp đãi sứ đoàn Đại Minh Quốc, ta không nên được tò mò, len lén đi nhìn, ai ngờ, tại chủ vị sứ đoàn Đại Minh thấy người thiếu niên kia, ta hỏi thăm mới biết, hần là thái tử Đại Minh quốc Mặc Ly Triệt!"

"Nhưng, sứ đoàn Đại Minh Quốc trong cung ở chơi năm ngày sau liền về nước, trừ ngày đầu tiên gặp nhau, ta không còn thấy hần nữa, thoáng một cái, cũng bốn năm trôi qua, trong lòng ta một mực nhớ hần, nhưng là. . . . . Lại không có cơ hội nhìn thấy hần!"

Một phen giảng thuật xuống, Sở Lạc Đình trong mắt đã khê rung rung, cúi đầu ôm lấy hai chân.

Đoàn Cẩm Sơ trầm mặt một hồi lâu, hỏi: "Vậy là ngươi muốn gả cho Đại Minh Quốc thái tử này phải không?"

Sở Lạc Đình mỉm môi, nhỏ giọng lí nhí nói: "Ta không biết hán còn nhớ ta hay không, hoặc giả, hán đã sớm lập gia đình, đã sớm. . . Quên ngày đó còn có Cửu công chúa ta."

Đoàn Cẩm Sơ khẽ cười lên, "Ha ha, không có sao á..., có lẽ trong lòng hán cũng vẫn còn nhớ ngươi! Nếu là lân bang chi quốc thái tử, vậy ngươi cùng hoàng thượng nhắc tới, hoàng thượng chỉ cần phái người đi Đại Minh Quốc hỏi thăm Đại Minh hoàng đế a!"

"Ta là nữ nhân, sao có thể không biết xấu hổ nói với phụ hoàng điều này! Ngộ nhớ, ngộ nhớ phụ hoàng thật làm như vậy, thế nhưng hán lại đã có Thái Tử Phi, hoặc là căn bản không yêu thích ta, vậy ta sau này sao có thể làm người?" Sở Lạc Đình ngưng ngừng đem đầu thấp xuống một phần.

Đoàn Cẩm Sơ cười, không đồng ý khoát tay một cái nói: "Ai nha, nào có nhiều ngộ nhớ vậy, nếu như ngươi thích một người, vậy thì phải dừng cảm bước ra bước đầu tiên, vô luận kết quả như thế nào, đều nên tranh thủ lần thứ nhất a! Nếu là ngươi buông tha như vậy, vậy ngươi không hối hận sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Ngươi Vốn Là Đồ Ngốc!

"Vậy. . . . . Vậy chỉ có thể mong rằng trời sinh voi sinh cỏ thôi, hi vọng nguyện vọng hoa đăng của ngươi có thể thực hiện, ông trời nói không chừng sẽ ban cho ngươi một nhân duyên khác!" Đoàn Cẩm Sơ hơi mỉm môi, chợt cười lên, kéo tay Sở Lạc Đình, chỉ vào hạ du bình thản: "Công chúa, ngươi biết múa không? Ta ca hát cho ngươi múa được không?"

"Nhảy múa?" Sở Lạc Đình ngẩn người, nháy mắt, cũng cười, hào sảng vỗ vai Đoàn Cẩm Sơ, "Được! Chúng ta cùng ca hứng điên cuồng một lần!"

Đoàn Cẩm Sơ cười to, "Ha ha! Đi!"

"Ai! Đợi đã nào...!" Sở Lạc Đình bị Đoàn Cẩm Sơ trêu chọc, mới đột nhiên phản ứng kịp, một cái tát nhẹ tay Đoàn Cẩm Sơ, sáng giọng: "Ngươi sắc còn đồ thái giám, tay Bồn cung ngươi cũng dám kéo sao?"

"Stop! Bản thái giám mới không nhìn trúng ngươi! Bản thái giám cũng có người yêu đấy! Ha, ha ha, ha ha ha. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ được tính cười lớn, như một làn khói liền hướng hạ du chạy đi.

Sở Lạc Đình tức điên, cũng không để ý hình tượng công chúa, nâng váy đuổi theo, vừa chạy vừa kêu, "Thái giám thôi! Thái giám nát! Dám vũ nhục Bồn cung, Bồn cung thiên ngươi thêm lần nữa!"

"Cửu công chúa! Ngài chạy chậm một chút a!"

Sau lưng, bốn dáng. . . Thân cung nữ thái giám vội vàng đuổi theo, từng người một quả thực là vất vả!

"Ha ha ha! Bản thái giám đã là thái giám, không sợ ngươi thiên thêm lần nữa đâu!" Đoàn Cẩm Sơ phách lối quay đầu lại kêu một câu, cười càng lớn tiếng!

Ai ngờ, sau một khắc, lại "Đông!" một tiếng, đụng vào tường cứng chắn đường, khiến nàng trực tiếp bị đụng lão đảo lui về phía sau mấy bước, sau đó đặt mông ngã ngồi ở trên đất!

"Tiểu Sơ tử!" Sở Lạc Đình kinh ngạc tròn to mắt, giây sau, vội ngoác sau lưng, "Tiểu La Tử, mau đỡ lên!" Dứt lời, vội hướng người trước mặt một hàng phúc thân nói: "Đan Đan bái kiến tứ vị hoàng. . . . ."

"Tường cứng kia dám đụng ngã bản thái giám? Bản thái giám nhất định thiêu hủy ngươi!" Đoàn Cẩm Sơ bị đụng đau, nghe răng méo miệng, đầu ong ong hí nửa mất, một tay xoa cái mông, một tay chống muốn đứng lên, nổi giận bật thốt lên cất nganh lời thỉnh an của Sở Lạc Đình, vô cùng không khách khí quát.

Trên thực tế, nàng căn bản là không nghe Sở Lạc Đình đang nói gì, vì vậy ——

Lão đảo một cái, Sở Lạc Đình bị chấn động suýt ngã xuống đất, Sở Văn Tĩnh vội vàng đỡ nàng, sau đó nghiêng mắt xem những người khác, trong dự liệu, trên mặt mỗi người đều cùng nhiễm một vạc mực, đạo Hắc Đạo sáng ngời!

Tiểu La Tử vốn đã đỡ cánh tay Đoàn Cẩm Sơ lên, nghe, giật mình chân mềm nhũn quỳ gối trên đất, cũng không quản nàng thế nào, cùng theo cung nữ Từ Liên Từ Yên vội thỉnh an nói: "Nô tài tham kiến bốn vị Vương gia!"

. . . Một tiếng này, mới xem như thức tỉnh Đoàn Cẩm Sơ từ trong sương mù, mắt chợt mở ra, nàng bò dậy một nửa, nhìn lại bốn mặt tuần nhan thì "Đông!" một tiếng, lại ngã về tại chỗ!

"Lực lực lực. . . . . Lực cửa. . . . ." Cánh môi run quá lợi hại, Đoàn Cẩm Sơ nửa ngày không nói được một câu, người khác cũng thôi đi, mẩu chốt là, nàng nhìn thấy ác ma đó, kẻ muốn đem nàng cho chó ăn —— An Bình Vương Sở Vân Lan!

Thật ra thì, đáng sợ hơn, là một người khác, chẳng qua là nàng còn chưa biết!

"Nãi? Tiểu Sơ tử, ngươi là muốn uống sữa sao? Sữa dê tươi, hay sữa hươu?" Sở Vân Tinh như tên Hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì), rút rút khóe miệng, cau mày mà hỏi.

Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ lập tức khóc không ra nước mắt, "Ngươi mới chịu bú sữa mẹ ! Ta là nữ, không đúng! Là nô tài muốn nói, các ngài Vương gia chủ tử sao đều ở đây!"

"Tiểu Sơ tử! Đoàn Cẩm sơ!" Sở Vân Lan vừa gạt đầu, vừa cắn răng, sắc mặt xanh mét dường như mạch máu đều muốn bùng nổ ra, "Thấy chủ tử, còn không thỉnh an!"

"A ——"

Đoàn Cẩm Sơ nhất thời phản ứng kịp, theo bản năng hốt hoảng kêu lên, ngay lập tức quỳ xuống, "Nô tài tiểu Sơ tử thỉnh an các vị Vương gia! Thỉnh an thị vệ đại ca!"

"Hử? Thị vệ đại ca? Ở đâu ra thị vệ?" Sở Vân Trạch mơ hồ, nhìn qua nhìn lại tìm kiếm, bọn thị vệ đều ở trên đường lớn, cách đây rất xa!

Sở Vân Ly híp sâu con mắt, mím chặt môi không nói một lời, chỉ liếc mắt một cái nhìn chằm chằm Đoàn. . . Cẩm Sơ, vẻ mặt bí hiểm.

Sở Vân Lan cùng Sở Vân Tinh cũng tự nhìn vòng quanh một phen, sau đó dùng ánh mắt dò hỏi Sở Lạc Đình, Sở Lạc Đình kéo kéo môi, dờ khóc dờ cười, "Muội cũng không biết hắn đang nói gì! Thái giám chính là đầu cá lạng, quy củ không có học giỏi, cả ngày mơ mơ hồ hồ, các vị hoàng huynh không nên tức giận, chớ cùng hắn chấp nhặt!"

"Dạ dạ dạ, Cửu công chúa nói đúng lắm, nô tài chính là đồ ngốc tử, lập tức liền quên nặng nhẹ, cầu xin các chủ tử khai ân, nô tài sau này ghi nhớ quy củ, nhất định thận trọng từ lời nói đến việc làm, cũng không dám mạo phạm chủ tử đây!" Đoàn Cẩm Sơ e ngại Sở Vân Lan, vì vậy, cúi đầu la lên xin lỗi xin tội, chỉ cần không đánh nàng không giết nàng, lời gì nàng cũng nói được.

"Ha ha!"

"Ha ha!"

Sở Vân Trạch cùng Sở Vân Tinh liếc mắt nhìn nhau, phì cười không kịp nén, cùng kêu lên nói: "Ngươi vốn chính là đồ ngốc tử mà!"

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ ngẩn ngang trong gió, co quắp chê cười, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, "Không cần không cho mặt mũi như vậy đi! Dầu gì, dầu gì cũng coi như có quen biết, hai vị Vương gia đều là người thiện lương, làm khó một Tiểu Thái Giám sẽ ảnh hưởng thanh danh."

"Hử? Như thế chúng ta nếu phạt ngươi, thanh danh sẽ không tốt sao?" Sở Vân Trạch nhướn cao chân mày, hơi cúi người, nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ nén cười nói: "Tiểu Sơ tử, trước tiên ngươi phải làm rõ ràng ngươi phạt người nào đi! Chỉ cần hắn không phạt ngươi, ta cùng Lục đệ dĩ nhiên không có ý kiến!"

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ xóc xếch, đầu vừa nhấc, trực tiếp. . . Nhìn về phía Sở Vân Lan, sau đó "Hắc hắc" cười khúc khích, "An Bình Vương gia, ngài bây giờ thấy cao hứng không? Lại nói, nay là đêm thất tịch chi dạ, tốt nhất là nên nam nữ trước hoa dưới trăng, lãng mạn ấm áp, ngọt ngào ngào ngào, tình chàng ý thiếp, cho nên, An Bình vương phi xinh đẹp động lòng người nhất định đang trong phủ chờ ngài! Ngài ngàn vạn lần không thể bỏ qua ngày hội tốt này nha!"

"A? Như vậy ngươi vì bản vương suy nghĩ a! Đáng tiếc ——" Sở Vân Lan âm dương trách pha thán một tiếng, sau đó kéo dài ánh mắt ghé hướng người đứng bên phải hắn đang một mực yên lặng không nói Sở Vân Ly, nén cười nói: "Đáng tiếc người ngươi phạt không phải Bôn vương, là hắn!"

"À? Là hắn!" Đoàn Cẩm Sơ giật mình, ánh mắt chuyển qua nhìn Sở Vân Ly, chỉ thấy Sở Vân Ly đôi môi đóng chặt, đôi mắt tĩnh mịch nhìn nàng, nhẹ nhàng gạt đầu.

"Ha ha! Nguyên lai là lão đẹp trai này a!" Đoàn Cẩm Sơ bừng tỉnh hiểu ra, mới vừa lo sợ bất an, bộ mặt đại chuyển biến, vui vẻ ra mặt vừa nói, vừa đứng thẳng lên, đi tới bên cạnh Sở Vân Ly, nhón chân lên tay huých bờ vai của hắn, bật cười nói: "Ta nói thị vệ đại ca, tử hải giai huynh đệ, hai ta cũng vậy a, lần trước ngươi nghe lên ta ca hát, lúc này ta phạt đúng người, coi như huề nhau nha!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Bản Thái Giám Sẽ Không Mắc Bệnh Hoa Liễu!

"Vậy sao? Vậy nếu ta không muốn hòa thì sao?" Sở Vân Ly nhìn xuống bàn tay Đoàn Cẩm Sơ đang khoắc lên vai hắn, đáy mắt u ám lại sâu hơn một tầng, mỗi móng hơi cong, nhàn nhạt hỏi ngược lại.

"Thôi đi, nếu không hòa, thì đó đương nhiên là ngươi thiếu bản thái giám đó a, chuyện này còn phải hỏi sao?" Đoàn Cẩm Sơ rất giận nhưn cao đôi mi thanh tú, tình ý sâu xa mà nói: "Bởi vì cái gọi là, người không biết không tội, đạo lý này ngươi hiểu không? Lão Suất Ca, thị vệ ngươi chỉ lo luyện kiếm là không được, phải học tập văn hóa, đầu năm nay không có văn hóa rất bị tội đấy! Nghe bản thái giám nói với ngươi a,

Trong nước hãy còn người tri kỷ,

Chốn xa xôi cũng tựa như gần,

Đương thời tứ hải giai huynh đệ,

Cần gì xương thịt hôn!

Cho nên, hai ta mặc dù lần đầu tiên gặp mặt không khí không tốt lắm, nhưng mà ta luôn là người lòng dạ rộng lượng, đại nhân không so đo với tiểu nhân, về sau ta chính là huynh đệ! Có thể chung phú quý, không cùng chung hoạn nạn, lão bà cùng dùng chung, y phục nhưng đổi mặc, tiền tài ôm đồm, khó khăn trước tự lo. . . . ."

Oanh ——

Một tiếng vang thật lớn, mọi người cơ hồ ngã quỵ trên đất, đám người Sở Vân Lan trước mắt cảm thấy vô số quạ đen cạc cạc bay qua, lông đen rơi xuống đầy đất!

Đoàn Cẩm Sơ thao thao bất tuyệt bị cắt đứt, rất mất hứng liếc nhìn các nô tài, "Này, các ngươi chưa từng thấy qua đại hùng biện à? Nhìn các ngươi về điểm này có mấy lá gan!"

"Tiểu Sơ từ, ngươi cảm miệng! Tới đây!" Sở Lạc Đình hấp tấp, hướng Đoàn Cẩm Sơ nháy mắt, "Đây là An. . . . ."

"Cửu công chúa!"

. . .

Sở Vân Ly lạnh nhạt quét mắt, nhẹ phẩy tay ra hiệu, không cho Sở Lạc Đình chỉ điểm, Sở Lạc Đình khuôn mặt nhỏ nhắn co quắp, chỉ đành phải rũ mắt cúi đầu, âm thầm van xin ông trời đừng để Đoàn Cẩm Sơ chết quá thảm, chỉ cầu cho được toàn thân thôi.

Đáng tiếc dưới tình huống như thế, Đoàn Cẩm Sơ vẫn như cũ trong đầu thiếu dây thần kinh, máu chốt là quan niệm ban đầu quá cường hãn, người thị vệ này mặc thân áo màu đậm, ẩn trong đêm mặc dù có ánh trăng chiếu lên, vẫn không thấy rõ hoa văn vải vóc thể nào, cho nên, nàng liền quả quyết định luận, có thể đi cùng bọn Sở Vân Lan, nhất định là thị vệ đầu lĩnh!

Bất quá, cười giỡn sơ sơ là tốt rồi, hiện giờ bốn phía có tai mắt Lộ Văn Minh nhìn chăm chăm nàng, quay đầu lại báo cáo cho Bát đại gia, nàng nhất định không thoát khỏi tội danh, cho nên ——

"Khụ khụ!" Đoàn Cẩm Sơ háng giọng, mũi chân đứng quá lâu, đau! Vì vậy, quả quyết kết thúc cùng Sở Vân Ly, nàng quay sang ba vị Vương gia cùng một vị công chúa cung kính hành lễ, "Các vị chủ tử tiếp tục thưởng thức cảnh đêm, nô tài cáo lui!"

Dứt lời, thân thể, liền muốn chạy trốn ——

"Đội đã nào...!"

Sở Vân Ly mặt không chút thay đổi lên tiếng, nhưng, Đoàn Cẩm Sơ chỉ dừng lại vài giây, cũng không thêm quay đầu lại giờ chân bước tiếp, ai ngờ, chạy không tới ba bước, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng hắc ảnh, không nói hai lời, nắm vai nàng nhấc lên, bay vọt về chỗ cũ, sau đó nhẹ buông tay, nàng hoa lệ đặt móng chạm đất, đau đến vận eo. . .

"Phốc ——"

"Ha ha ha ——"

Lập tức vô số âm thanh cười rộ lên, Sở Vân Trạch cười đứng không vững, dứt khoát ngồi xổm xuống, Sở Vân Tĩnh cười ngã nghiêng cả người, một tay xoa trên bụng, rồi rầm nói: "Này, này thái giám ngươi là kẻ dờ hơi à? Trong miệng nói ra đều là lời nhảm nhí a!"

Sở Lạc Đình cười không nổi, hướng Sở Vân Trạch đang ngồi chồm hổm cười bên, nhỏ giọng lặng lẽ nói: "Ngũ Ca, một hồi hãy giúp hần một tay được chứ? Xin nhĩ ca vô luận như thế nào cũng nên hạ thủ lưu tình, tha cho tiểu Sở từ một mạng!"

"Yên lặng theo dõi biến hóa!" Sở Vân Trạch nói nhỏ trở về bốn chữ.

Sở Vân Lan mặc dù liều mạng nín nhịn, khóe miệng cũng nhin không được run run không ngừng, lặng lẽ giương mắt quan sát Sở Vân Ly, chỉ thấy trên mặt hần một nét lãnh ý, Mặc ngọc lại mơ hồ nhấp nhô không ức chế được nụ cười, trong bụng, không biết tại sao đột nhiên buồn lòng, xem tình hình, nhĩ ca chưa chắc sẽ tức giận, chỉ cần không tức giận, tiểu Sở từ sẽ không chết. . . . . Đột nhiên ý thức được mình lại sinh ra ý nghĩ như vậy, Sở Vân Lan hốt hoảng giật mình, vội cố làm ra vẻ tức giận chéch con mắt nhìn về nơi khác.

Hần tại sao có thể, tại sao có thể biến thái giống Sở Vân Hách như vậy, trước khi đi, còn đối với một thái giám lưu luyện, hần luôn luôn phong lưu, thích oanh oanh yến yến, bất đồng phong tình nữ nhân, vạn lần không thể cũng bị thái giám đáng chết này mê hoặc tâm trí!

Sở Vân Ly trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, ổn định. . . tâm thần sau đó, giọng nói rất là âm trầm mở miệng, "Cải chính cho người từ giờ trở đi, thứ nhất, mỹ mạo đẹp trai thì có thể, xóa chữ lão cho ta! Thứ hai, ta so với người có văn hóa, phàm mắt ai có thể thấy đường, đều có thể nhìn ra! Thứ ba, lần đầu tiên gặp mặt quả thật không vui, nhưng người lòng dạ rộng lượng là ta chứ không phải người! Thứ tư, có thể tứ hải giai huynh đệ, nhưng ta cùng một thái giám ngu xuẩn xưng huynh gọi đệ, sợ rằng sẽ hủy đi một đời thanh danh! Thứ năm, tiền tài có thể xài chung, nhưng người không có tiền, chỉ muốn nuốt của ta đó tuyệt đối là không có khả năng! Thứ sáu, lão bà cùng dụng, vấn đề là người có lão bà sao? Lão bà của ta, cả mười đời tổ tông nhà người chôn trong mộ, có dám dùng không?"

"Haahaa...! Ha ha ha ——"

Cả đám người không có khí chất lần nữa không nhin được ôm bụng cười lăn lộn, căn bản không tưởng tượng được, nhĩ ca bọn họ thường ngày mặt lạnh âm trầm thế kia, thế nhưng cũng có thể nói ra lời hài hước buồn cười như vậy!

Nghe những tiếng cười này, Đoàn Cẩm Sơ rất không là tư vị bĩu môi, một cốt lục bỏ dấy, cau khuôn mặt nhỏ nhắn cắn răng nói: "Cười cười cười! Cười cái rắm! Bản thái giám chính là thái giám, chính là xem nữ nhân chỉ có thể nhìn không thể ăn, có lão bà thì thế nào! Ít nhất bản thái giám đời này sẽ không mắc bệnh hoa liễu! Bản thái giám thân bị tàn phế nhưng chí không tàn, việt tòa việt đưng, là giới thái giám một thân hoa hoa tuyệt thế chói mắt! Là thái giám ngoan cường nhất cực phẩm nhất không ai hơn!"

Một phen lời nói hùng hồn phát ra, toàn trường lặng yên ——

"Ha ha ha ——"

"Ha ha ha ——"

Nửa phút sau, mấy đạo tiếng cười ầm ầm vỡ òa. . . bên bờ hồ!

Cười nhạo? Bật cười? Châm biếm? Chọc cười? Cười lạnh?

Choáng nha, những người này rốt cuộc đang cười cái gì!

"Đạo Bất Đồng, Bất Tương Mưu! Hừ, sấm đánh ra, trời mưa xuống, về nhà thu y phục!" Đoàn Cẩm Sơ siêu cấp buồn bực vãi mồ hôi, lỗ mũi chun một cái, lần nữa quyết định đi!

NND! Lão Suất Ca, có bản lãnh người lại đem bản đại gia xách về!

"Tiểu Sở từ!"

Lúc này mở miệng nói chuyện, là Sở Lạc Đình, lập tức bước đến sau lưng kéo tay áo Đoàn Cẩm Sơ, cười nói: "Người chó đi, không phải nói người ca hát cho ta nhảy múa sao?"

"Không có tâm tình nữa!" Lời nói Đoàn Cẩm Sơ trắng trợn, vô tình đánh ra.

"Người muốn tìm chết sao?" Sở Lạc Đình đột nhiên nhỏ giọng thăm thì, nói gần nói xa ra ám hiệu: "Người có thể cùng Tam ca Ngũ Ca Lục ca của ta đi chung, người cho rằng chỉ là một thị vệ nho nhỏ thôi sao? Mau mau, chó chọc thành đại họa, dụ dỗ bọn họ vui vẻ lại đi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Người Chính Là An Tĩnh Vương Trong Truyền Thuyết?

"Đó chẳng phải chỉ là thống lĩnh thị vệ sao? Không đi!" Đoàn Cẩm Sơ ngao khí lập tức quay đầu, bước đi, tức thì, Sở Lạc Đình đưa tay vịn lỗ tai nàng, cắn răng nói: "Người dám không đi? Bỏn cung hiện tại là cứu cái mạng nhỏ của người!"

Sở Lạc Đình vừa nói, vừa kéo tai nàng quay lại, Đoàn Cẩm Sơ đau đến nhe răng, muốn phản kháng, lại cố kỵ Sở Lạc Đình dầu gì cũng là công chúa, nên vội lão đảo theo sau, nhưng vô cùng không cam tâm, tả oán nói: "Sao huynh muội các người người nào cũng thích vịn lỗ tai ta thế? Quá không đạo đức đi!"

"Thế nào, Bát ca cũng vịn lỗ tai người vậy sao?" Sở Lạc Đình quay đầu lại hỏi.

"Người cho rằng thế nào? Quả nhiên là có Kỳ huynh phải có kỳ muội!" Đoàn Cẩm Sơ tức giận, đột nhiên thi triển xảo kinh vội tránh ra khỏi Sở Lạc Đình, đưa tay xoa xoa lỗ tai đỏ, ý vị chẳng muốn tổn hơi thừa lời.

Sở Lạc Đình trừng mắt nhìn nàng, ném cho cho ánh mắt ý nói chờ Bát ca trở thu thập người thế nào, sau đó liền quay qua cười khanh khách nói: "Các vị hoàng huynh, tiểu Sơ từ hân mới vừa nói với muội rằng muốn ca hát, không bằng các huynh nghe hân hát vài tiểu khúc giải buồn, thế nào?"

Sở Vân Tĩnh chậm rì rì nhìn theo Đoàn Cẩm Sơ, không ngại học hỏi kẻ dưới nói: "Tiểu Sơ từ, cái gì là chiến đấu cơ à? Lời của người thật mới mẻ, nghe qua hăng hái nhỉ!"

"Lời người nói không có văn hóa, còn cắn ngược lại nói ta không có văn hóa, An Tuyên vương gia, ngày nào đó bản thái giám tâm tình tốt, liền giải thích cho người nghe!" Đoàn Cẩm Sơ lời nói là đối với Sở Vân Tĩnh, ánh mắt lại liếc xéo Sở Vân Lan, vẻ mặt rất là ý vị sâu xa.

...

"Ha ha ha ——"

Như vậy rõ ràng là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nhất thời làm mọi người lần nữa phun cười, Sở Vân Tĩnh dờ khóc dờ cười nói: "Ồ trước mặt bản vương, còn mở miệng một tiếng bản thái giám, Lộ Văn Minh nhất định chưa quản giáo tốt người!"

"Không cần nói với ta Lộ Văn Minh! Hân chính là . . . . ." Đoàn Cẩm Sơ trên trán nổi gân xanh, nghĩ tới hơn hai tháng này, mỗi một chút Lộ Văn Minh liền phái người mời nàng đi uống trà, sau đó làm nhảm giảng dạy, nàng liền bốc lửa vô cùng, nhưng là . . . . . Nghẹn nửa ngày, nhìn đến tất cả ánh mắt nhìn chăm chú vào nàng chờ đợi nàng nói hết đoạn sau, lại bật thốt lên một câu, "Hân chính là cái lão thái giám!"

"Phốc ——"

"Hân vốn chính là lão thái giám! Không đúng, Lộ Văn Minh không tính là lão, mới hơn bốn mươi, tiểu Sơ từ, lời này của người mà tổng quản đại nhân biết, da của người nhất định bị lột hết chín tầng da!" Sở Vân Trạch vừa cười vừa nhắc nhở.

Sở Lạc Đình dao khí dao cười, "Tiểu Sơ từ, người ngậm miệng rách của người lại có được không?"

Sở Vân Ly vẫn khí định thần nhàn, nghe thế, thu lại đáy mắt ả ả cười nhạt kia, nhìn Đoàn Cẩm Sơ nói: "Trước tiên miệng rách người chớ đóng vệt, hát xong bài hát hãy đóng đi!"

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ xóc xếch, dùng sức nuốt nuốt nước bọt, nữ nhân tốt không thiết thời nguyên tắc, đậm quét nhìn các vị chủ tử, giao hoạt đảo mắt, đột nhiên chỉ Sở Vân Lan nói: "Ta hát cũng được, trừ phi người có thể để cho vị chủ tử này vĩnh viễn không tìm ta phiền toái!"

Nghe vậy, Sở Vân Lan nôi dóá, . . . Giận trừng nói: "Tại sao? Tại sao?"

"Bởi vì người đối với ta mà nói, là chủ tử có đủ tính nguy hiểm nhất!" Đoàn Cẩm Sơ hai tay chống nạnh, nói không chút khách khí, "Người xem người ta An Bình Vương cùng An Tuyên vương, bọn họ nhiều thiện lương a, bọn họ sẽ không ngoan tâm kéo ta ra ngoài cho chó ăn!"

Sở Vân Lan tức điên, "Người ——"

"Được! Ta đáp ứng người!" Sở Vân Ly đột nhiên mở miệng, cắt đứt cơn giận của Sở Vân Lan, buông một lời xuống, nhìn về phía Sở Vân Lan, nhẹ nhàng hỏi: "An Bình vương, người đáp ứng không?"

"Hai. . . . . Ta. . . . ." Sở Vân Lan hít một hơi lãnh khí, một hơi nhắc khoe miệng, nghẹn hồi lâu, cắn răng một cái, "Đáp ứng! Huynh cũng đã mở miệng, ta dám không đáp ứng sao?"

Thấy thế, Đoàn Cẩm Sơ nghĩ đến cái gì, trong đầu ong ong, còn đoán đo sửa sang không rõ, nhăn chân mày, dứt khoát nói: "Tốt, đồng ý! Bản thái giám tôi nay hát mấy khúc, ca diễn cho các người xem!"

"Ca diễn? Người còn có thể ca diễn?" Sở Vân Trạch kinh nghi không dứt, tiếp theo "Ha ha" cười nói: "Cái người này tướng mạo quá anh tuấn, dứt khoát giả trang hoa đán ca đi, nếu trên sân khấu vừa đứng, nhất định có thể Nhất Minh Kinh Nhân a!"

"Đúng đúng đúng, tiểu Sơ từ, hát cho chúng ta hoa đán ca đi!" Sở Vân Tĩnh vừa nghe, vội phụ họa vào.

"Hoa đán?" Đoàn Cẩm Sơ sờ sờ lỗ tai, ý định lung tung chuyển động, nàng còn muốn hát tiên trời ca xứng ứng cảnh đêm thất tịch tối nay! Như thế, chỉ có thể hát. . . . .

Đoàn. . . Cẩm Sơ run run tinh thần, "Được! Các người nghe kỹ nha, ta không phải là chuyên nghiệp ca diễn, chỉ biết bình thường đi theo vài câu, nếu hát không tốt, ai cũng không cho ngắt lời ta!"

"Được, người mau lên!" Sở Vân Lan không nhịn được thúc giục.

Đoàn Cẩm Sơ nghĩ tới hần nhất định là trong lòng không thoải mái, tâm tình ngược lại thật tốt hướng hần làm mặt quỷ, lại thừa dịp hần muốn nổi giận phác tác, cổ họng nhất thanh, lay động nâng tay áo to lớn, tề tề hát lên,

"Vi cứu Lý lang rời thôn xóm,

Ai ngờ hoàng băng trúng Trạng Nguyên,

Trúng Trạng Nguyên hồng bào,

Mạo chen vào cung hoa hảo hoa hảo mới mẻ.

Ta cũng từng phó qua quỳnh lâm yến,

Ta cũng từng đánh ngựa ngự phổ trung,

Người người khen ta Phan An mạo,

Thì ra mũi sa bọc bọc thuyền quyền a.

Ta thi Trạng nguyên không vì đem danh hiển,

Ta thi Trạng nguyên không vì làm cao quan,

Vì đa tình Lý công tử,

Vợ chồng ân ái hoa hảo tháng mấy tròn. . . . ."

"Bốp bốp!"

Một đoạn hát xong, tiếng vỗ tay vang lên, Sở Vân Trạch vui vẻ ra mặt giờ ngón tay cái, "Không tệ! Không nghĩ tới tiểu Sơ tử thật là có có chút tài năng a!"

"Đúng vậy a, cái tử này nghe rất mới mẻ, nói là một cô nương vì cứu tình lang nữ giả nam trang trúng Trạng Nguyên sao?" Sở Vân Tĩnh vừa vỗ tay vừa nói.

Đoàn Cẩm Sơ được tính giờ lên đôi mi thanh tú, "Dĩ nhiên, ta không có bộ cánh cam sao dám ôm nghề đồ gốm? Ta. . . . ."

". . . . ."

Nghe bọn họ người nói người cười, Sở Vân Ly như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, thâm thúy trong mắt hiện lên một đạo không rõ tâm tình, còn có một bội tình quang không dễ dàng phát giác, hơi. . . phần, trầm giọng mở miệng nói: "Tiểu Sơ tử, nếu người thay nữ trang?"

"À? Cái gì!" Đoàn Cẩm Sơ cả kinh ngẩn người, tiếp theo sắc mặt đột biến, mắt tự nhiên sặc nói: "Người bệnh thần kinh a! Sao người không mặc nữ trang đi? Nghĩ tới ta một công tử văn nhã, rơi vào nông nổi làm thái giám, đã là đủ bi thảm rồi, còn phải bị người chế nhạo vũ nhục, thật là rất quá mức!"

"Tiểu Sơ tử!" Sở Lạc Đình kinh hãi đưa tay che miệng Đoàn Cẩm Sơ, Sở Vân Trạch vượt lên trước một quyền đâm vào vai Đoàn Cẩm Sơ, thấp giọng trách mắng: "Cái người này mờ mèm, quả nhiên là không biết suy nghĩ, ngay cả nhị hoàng tử An Tĩnh vương gia cũng dám chống đối, người không phải muốn chết hay sao?"

"Người nào không biết suy nghĩ. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ miệng vừa mở, lại đột nhiên ngậm lại, trong đầu ong ong nhớ lại Sở Vân Trạch nói câu kia. . . . . Sau một khắc, đột nhiên phản ứng kịp, nghiêng đầu nhìn về phía Sở Vân Ly, con người trừng lớn, trên môi lay động, "Người. . . . . Người chính là An. . . . . An Tĩnh vương trong truyền thuyết?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Dưới Đêm Trăng, Hần Trở Về

"Không phải truyền thuyết, là sự thật!" Sở Văn Ly khẳng định gật đầu, sau đó lãnh mất nghề hướng Sở Văn Trạch, thật là không vui cau mày nói: "Ngũ đệ, thật lắm lắm!"

"Cái miệng hại thân! Ông trời ơi, để cho ta chết đi thôi. . . . ."

Đoàn Cẩm Sơ hai mắt trợn ngược, chân mềm nhũn, ngửa mặt giang tay ngã xuống, nhưng chưa từng nghĩ, lại ngã vào một lồng ngực rộng lớn, đỉnh đầu vang lên một âm thanh tựa tiểu phi tiểu (giống cười mà không phải cười), "Ông trời nếu không thành toàn ngươi, Bồn vương thành toàn ngươi!"

"Cái gì!" Đoàn Cẩm Sơ nhảy dựng lên, vội vàng lui ra hai bước, kinh hãi mà nói: "Ngươi, ngươi có ý tứ gì? Ngươi phải giết. . . . . Giết ta sao?"

"Nhị ca!"

Sở Văn Lan, Sở Văn Trạch, Sở Văn Tĩnh, Sở Lạc Đình cùng kinh hô kêu lên!

"Thì ra, ngươi mới chính là người nguy hiểm nhất a!" Đoàn Cẩm Sơ khóc không ra nước mắt, nằng nặng hốt tay chôn mình!

"Dĩ nhiên!" Sở Văn Ly tiến tới gần một bước, trừng mắt nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, khóe môi nâng lên nhất mạt cười tà, "Tiểu Sơ tử, hiện tại biết, hai ta ai có văn hóa hơn chứ? Nghe nói ngươi hầu hạ Bát Vương gia rất chu đáo, có thể khiến Bát Vương gia trước khi đi hạ tứ thái đặc biệt chạy đến kính sự phòng cùng ngươi hợp mặt tiễn đưa, như vậy, ngươi cũng phải đền bù Bồn vương một thời gian, để Bồn vương xem ngươi thế nào!"

"Cái gì!" Đoàn Cẩm Sơ tảng âm lập tức đề lên cao độ, kinh hãi khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời thất sắc, mãnh liệt lắc đầu nói: "Không đi không đi! Giá nào cũng không đi, ta muốn ở trong cung làm người hầu!"

An Tĩnh vương nhìn mắt của nàng. . .

"Đây cũng không do ngươi định đoạt!" Sở Văn Ly nhú mày, tay phải sờ lên tay trái trên ngón cái đeo nhẫn ngọc, chậm rãi mà nói: "Bồn vương từ Lộ Văn Minh đòi hỏi một nô tài, ngươi cho sẽ là việc khó sao?"

"Không khó!"

Đột nhiên, một đạo âm thanh tà mị lãnh tình xuyên thấu qua bầu trời đêm âm trầm, từ xa đến gần phiêu diêu qua tai mọi người, ngân ngùn hai chữ, lại giống như một quả tạc đạn, đánh vỡ không khí quý dị ngọt ngào này!

Mọi người nghe tiếng, lập tức quay đầu lại!

Bất chợt đại não trở nên trống rỗng, Đoàn Cẩm Sơ lão đảo lui một bước, chậm rãi xoay đầu, ghé mắt ngấm nhìn!

Dưới đêm trăng, trên đường nhỏ chen giữa bụi hoa đá cuội, một thân nam tử áo bào tím, theo gió mà đến, thân thủ cao to che mờ bóng đêm, còn lộ vẻ cao lớn rắn rỏi, tóc dài tán lác tại vai, tung bay giữa không trung nâng vòng cung mê người, một tuấn nhan đẹp như tiên, nổi bật từng khóm từng đoàn hoa mẫu đơn nở rộ, nam tử đẹp như trong tranh bước ra, tựa thiên nhân!

"Bát ca! Thật sự là Bát ca! Chính là Bát ca đã trở lại a!"

Sở Lạc Đình vui sướng kêu lên, đánh vỡ không khí tĩnh mịch, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hào hứng nở nụ cười, nâng váy chạy như bay đến Sở Văn Hách, "Bát ca ——"

Đầu ập vào ngực Sở Văn Hách, Sở Lạc Đình kích động kích động miệng liên thoảng: "Bát ca bát ca, huynh có thể trở lại rồi! Đan Đan thật là nhớ. . . nhớ huynh a!"

"Ha ha, nha đầu ngốc!" Sở Văn Hách nhẹ tràn ra một tia cười, vuốt ngón xoa gò má Sở Lạc Đình, nhìn thẳng mắt nàng đôi chút, sau đó dặt tay của nàng, đi đến phía trước.

Phía sau hắn, tất nhiên đi theo là Nhiếp Phong Nhiếp Huyền, còn có tiểu Xuyên tử!

Sở Văn Ly thoáng kinh ngạc sau đó, mắt đen xôn lên một cổ lãnh ý như có như không, chấp tay bình tĩnh nhìn chăm chăm hai trọng hướng Sở Văn Hách đang chậm rãi tiến đến!

Sở Văn Lan ngẩn người, nhướn cao chân mày, khóe miệng chứa nâng nhất mạt cười lạnh, khắp mọi nơi không chút để ý nhìn xung quanh, đem từng chùm ánh sáng lạnh bắn về phía Sở Văn Hách!

Sở Văn Trạch, Sở Văn Tĩnh kinh ngạc, cùng hân hoan, liếc mắt nhìn nhau, gương mặt tuấn tú tràn ra nụ cười vui vẻ.

Đoàn Cẩm Sơ như hóa đá tại chỗ, tựa như không có tư tưởng, không có hô hấp, chỉ mở hai con mắt to, ngơ ngác nhìn hắn, khó có thể tin nhìn vui mừng từ trên trời giáng xuống này!

"Nô tài (nô tỳ) bái kiến Bát Vương gia!"

Tiểu La Tử chờ nô tài toàn bộ quỳ sát ở trên đất, cùng kêu lên thỉnh an.

Đến gần, đứng lại, Sở Vân Hách đậm quét mắt một vòng, mặt không chút thay đổi mà nói: "Đứng lên đi!"

"Tạ Bát Vương gia!" Một đám nô tài hô to.

Nhiếp Phong Nhiếp Huyền, tiểu xuyên tử quý theo, "Nô tài bái kiến bốn vị Vương gia! Bái kiến Cửu công chúa!"

"Miễn lễ!" Sở Vân Ly mở miệng, thần nhiên nói, một tia lãnh ý không để lại dấu vết. . . Mắt quét về phía Đoàn Cẩm Sơ, khẽ nâng lên cánh môi, trong mắt tăng thêm một tầng thâm ý.

"Tạ vương gia!"

Toàn bộ hạ nhân thối lui sang bên cạnh, chỉ còn lại Đoàn Cẩm Sơ, ở nơi này từng tiếng thỉnh an vang lên, như đi vào cõi thần tiên tâm trí trở về, khóe mắt dư quang tiếp thu được ánh mắt Sở Vân Ly, đột nhiên cảm thấy sống lưng phát lạnh một hồi, vội khuat chân quý xuống, cung kính cúi đầu mà nói ra: "Nô tài tiểu Sơ từ thỉnh an Bát Vương gia!"

Sở Vân Hách mắt huyền lạnh nhạt nhìn nàng, nắm tay sau lưng cũng không tự giác nắm chặt thành quyền, hàm răng cắn cắn, mới lạnh lùng nói: "Đứng lên đi!"

"Tạ Bát Vương gia!"

Đoàn Cẩm Sơ đứng lên, cúi đầu thối lui đến bên tiểu Xuyên Tử, khẽ cắn môi dưới.

Sở Vân Hách chấp tay, khóe môi lộ ra nhàn nhạt nụ cười, "Vân Hách bái kiến nhị ca Tam ca Ngũ Ca Lục ca!"

"Bát đệ không cần đa lễ!" Sở Vân Ly cũng cười, đưa tay vỗ vai Sở Vân Hách, "Bát đệ trở về lúc nào? Sao không chút tin tức? Sớm phái người báo tin, để chúng ta cùng Bát đệ đón gió tẩy trần a!"

"Ha ha, Đúng vậy a, Bát đệ, người trở về quá đột ngột, là vừa vào cung sao?" Sở Vân Trạch sáng lẫm cười hỏi.

Sở Vân Hách khẽ vuốt cằm, "Đúng vậy a, là vừa hồi cung, còn chưa đi bái kiến phụ hoàng! Từ pháp hoa môn đi vào, xa xa nhìn thấy các vị hoàng huynh, vội tới đây trước!"

"Ha ha, Bát đệ, người trở về thật là không khéo, nếu về sớm một chút, là có thể nghe được tiểu. . . Sơ từ hát đùa giỡn!" Sở Vân Tinh mặt mày hớn hờ nói, cố ý nhìn hướng Đoàn Cẩm Sơ, lời không tẻ ngạc nói: "Này? Tiểu Thái Giám phách lối, sao gặp Bát đệ cứ như chuột thấy mèo vậy, một chút cũng không dám giương nanh múa vuốt?"

"Lục đệ, nói thế sai rồi, hần dám phách lối, là do huynh đệ chúng ta quá mức tha thứ, người xem đi, nhị ca tối nay mang hần đi, để cho hần hầu hạ ở phủ An Tĩnh vương, Sĩ Biệt Tam Nhật, nhất định khiến Lục đệ lau mắt mà nhìn!" Sở Vân Ly nghiêng nghiêng mắt nhìn qua, tự tiểu phi tiểu nói.

Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ nắm thật chặt quả đấm, lặng lẽ giương mắt nhìn về phía Sở Vân Hách, lại thấy hần mặt trầm tĩnh, cái vẻ mặt gì cũng không có, chớp mũi đột nhiên chưa xót, nàng hít mũi một cái, đem mí mắt rũ xuống thấp hơn.

"A? Nhị ca muốn dùng quy củ để tới bỏ tiểu Sơ từ sao?" Sở Vân Tinh kinh ngạc nói, tiếp theo lập tức lắc đầu, "Nhị ca, khó có được một nô tài chọc cười thú vị thế này, nếu cải tạo thành nô tài khô khan sợ hãi, chẳng phải là sẽ ít đi rất nhiều niềm vui thú?"

Sở Vân Lan cười nhạo một tiếng, khiêu khích tựa như nghiêng mắt nhìn Sở Vân Hách một cái, nói tiếp: "Tuy là nói như vậy, nhưng nô tài như vậy sao thích hợp đặt ở trong cung người hầu? Nhị ca, người mau mang hần đi đi, phái người thông báo Lộ Văn Minh một tiếng là được, không khéo người nhìn mất phiền!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Vì Tranh Một Người, Không Nhường Chút Nào

Nghe vậy, Sở Vân Trạch thu lại nụ cười trên mặt, khẽ mím môi, như có điều suy nghĩ liếc về hướng Đoàn Cẩm Sơ, ánh mắt dừng lại một chút trên người nàng, lại đến mắt Sở Vân Hách, trong mắt nhiều thâm ý.

"Không cần đâu, tiểu Sơ từ còn là. . . . ." Sở Vân Tinh vừa nghe, vội cấp bách phản đối, nhưng, đột nhiên cúi chỏ bị đụng huyệt một cái, thanh âm đột nhiên ngừng lại, nhìn sang, thấy Sở Vân Trạch hấp háy mắt ra hiệu, lặng lẽ ngậm miệng.

Không khí lập tức trở nên quý dị, trầm tĩnh, chảy xuôi một cỗ nhàn nhạt mùi thuốc súng. Toàn bộ hoàng cung ai cũng biết, chuyện Bát Vương gia cứng chiu kính sự phòng thái giám tiểu Sơ từ, từng lưu tiểu Sơ từ ở Bát vương phủ hầu hạ qua sáu bảy ngày, lúc này, An Tĩnh vương lại nói lên yêu cầu như

thế, cho nên, nhất thời tình huống có chút đen tối không rõ. . . . .

Yên lặng hồi lâu, Sở Vân Ly đột nhiên trầm thấp cười một tiếng, "Ha ha, Bát đệ, canh giờ không còn sớm, nhị ca phải hồi phủ rồi, tiểu Sở tử bắt quá chỉ là một nô tài tầm thường, Bát đệ có thích đi nữa, nhị ca mượn một thời gian ắt hẳn cũng không phải là chuyện làm khó chứ?"

"Đĩ nhiên, nhị ca đã mờ lòi, Bát đệ tất nhiên không dám không vâng, chẳng qua là thái giám này tính tình tập quán luôn luôn lỗ mãng, cực đoan ngạo khí, chúng ta tương nhượng như thế, chỉ sợ hấn trong lòng sẽ oán hận, không bằng, nhị ca hồi hấn một chút ý tứ?" Sở Vân Hách cười nhạt, Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cầm đem vấn đề đẩy tới trên người Đoàn Cầm Sơ.

Đoàn Cầm Sơ nhất lặng, chợt ngừng đầu, nhìn lại ánh mắt Sở Vân Hách không hiển lộ bất kỳ tâm tình gì, mím môi suy tư sơ qua, ngược lên lần nữa . . .
Hướng Sở Vân Ly, quả quyết lắc đầu nói: "Thật xin lỗi Vương gia, nô tài hèn mọn dè tiện, không dám theo Vương gia đi."

"Vậy sao? Ý ngươi là không nguyện ý đi vào vương phủ ư?" Sở Vân Ly nhướn cao chân mày, trong mắt lóe ra tia lãnh ý, như mũi tên sắc bén bắn về phía Đoàn Cầm Sơ.

Đoàn Cầm Sơ nghe qua, gấp gáp, "Nô tài không. . . . ."

"Nếu ngươi nói thế, Bôn vương càng muốn ngươi đi phủ An Tĩnh vương!" Sở Vân Ly kiêu căng ngược mặt phát ra tràng cười lạnh.

Sở Vân Hách hai quả đấm nắm chặt, hạ mi mắt, con ngươi hơi thu liễm lại, cánh môi vén lên, tàng âm trở nên lạnh lùng, "Nhị ca cần gì làm người khác khó chịu đây? Không dối gạt nhị ca, thật ra thì ta đã sớm đánh tiếng cùng Lộ Văn Minh muốn thu nô tài kia, chẳng qua là nhị ca mới vừa mở miệng, ta mới lui một bước để tiểu Sở tử tự mình chọn, nếu hẳn không muốn, không bằng nhị ca cứ coi như chuyện nhỏ hóa không đi!"

"Phải không? Bát đệ không khỏi quá khoan dung đi, mệnh nô tài, tiện như con kiến hôi, đã vì nô tài, chủ tử mở miệng, còn có thể nói quyền lợi sao?" Sở Vân Ly trầm mắt căng thẳng, bình tĩnh nhìn chăm chăm Sở Vân Hách, không nhường chút nào.

"Nếu nhị ca nói như thế, vậy ta càng thêm muốn giữ lại hẳn, phụ hoàng cũng biết, ta cùng nô tài kia rất là hợp ý, vì vậy, xin nhị ca đối với đệ đệ nhượng nhịn lần thứ nhất, đệ đệ vô cùng cảm kích!" Sở Vân Hách anh tuấn nghiêng nghiêng chau chân mày, ánh mắt ghé hướng Đoàn Cầm Sơ, khóe môi nhẹ nâng lên nhất mạt cười lạnh, âm thanh nhàn nhạt mà nói.

Sở Vân Lan vừa nghe, tức giận hiển thị rõ, lúc này liền chen lời vào, "Lão Bát, người đây là cố ý sao! Ngươi cho rằng ta không biết? Ngươi cùng thái giám này. . . Mập mờ không rõ, ngươi si mê hẳn, muốn nuôi nhốt hẳn làm nam sủng ngươi phải không?"

"Tam ca!" Sở Vân Trạch một tiếng hét ra, mi tâm nhíu chặt, nghiêng người đứng trước mặt Sở Vân Lan, đề thấp tàng âm nói: "Tam ca sao lại nói như thế? Nơi này cung nhân nhiều như vậy, nếu truyền đi làm sao cho tốt?"

Sở Vân Lan vừa nghe, khinh bỉ đưa cọt nói: "Truyền đi, lão Ngũ, người kia ai ai cũng thấy, ngươi không phải cũng thấy vậy sao?"

"Nhưng Bát đệ rõ ràng đối với tiểu Sở tử hung ác lắm! Từ nam sủng vừa nói, Tam ca luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm, không khéo truyền tới tai phụ hoàng, Tam ca tất nhiên hậu quả sẽ như thế nào!" Sở Vân Trạch sắc mặt trầm xuống, giọng không vui nói.

"Vậy giờ đây? Bát đệ vì một thái giám cùng nhị ca tranh, chính là chuyện chưa từng có, vậy làm sao giải thích?" Giọng Sở Vân Lan càng nói càng cao, ánh mắt ngưng trên mặt Sở Vân Hách, chứa đựng châm biếm.

"Vậy việc kia nhị ca làm sao giải thích? Chẳng lẽ là muốn cứu vãn ta sao?" Sở Vân Hách thần sắc vẫn như cũ lạnh nhạt, tàng âm bình tĩnh như trước không một tia phập phồng, mặt ngọc nhảy mắt xẹt qua sát ý, lại nhảy mắt tiêu tán vô ảnh vô tung.

Sở Vân Ly ánh mắt sâu thẳm, nhìn chăm chăm Sở Vân Hách, chậm rãi mà nói: "Bát đệ, ngươi càng muốn tiểu Sở tử, sẽ càng làm cho người ta cảm thấy giữa các ngươi có mờ ám, Bát đệ thử nghĩ, chúng ta vì tôn nghiêm hoàng gia quan trọng, tước vị khó được của ngươi quan trọng, hay là thái giám này quan trọng?"

Nghe lời này, Đoàn Cầm Sơ đang cúi đầu im lặng không lên tiếng chợt giật mình ngược mắt lên nhìn về Sở Vân. . . Hách, đáp án này, cũng là điều nàng muốn nghe, giang sơn tước vị cùng với nàng, rốt cuộc bên nào khinh bên nào trọng?

Đột nhiên, một thanh âm quen thuộc lại đứng vào lúc này vang lên, "Nô tài ra mắt năm vị Vương gia! Bái kiến Cửu công chúa!"

"Lộ Văn Minh!"

Sở Vân Tĩnh kêu lên một tiếng, lập tức xoay đầu qua, những người khác nhìn theo, quả thật là Lộ Văn Minh!

"Lộ công công xin đứng lên!" Sở Vân Ly giờ tay lên, mặt lộ vẻ mỉm cười.

"Tạ vương gia!"

Lộ Văn Minh đứng thẳng lên, hướng mọi người ôm quyền lần nữa, sắc mặt trầm tĩnh nói: "Hoàng thượng tuyên triệu năm vị Vương gia đến Triều Dương điện nghị sự, xin chư vị lập tức cùng nô tài đi trước nhận lệnh!"

Sở Vân Hách chau mày tuấn, hỏi: "Công bộ Điền đại nhân đã chờ ở Triều Dương điện sao?"

"Hồi bẩm Bát Vương gia, đúng vậy, cho nên hoàng thượng gấp cho đòi các vị vương gia cùng đến nghị sự." Lộ Văn Minh cúi đầu trả lời.

"Vậy đi thôi!"

Sở Văn Ly vùng cảm bào bước ra, lại đột nhiên dừng lại, quay đầu nói: "Lộ công công, Bôn vương cũng nhìn trúng thủ hạ người chính là tiểu Sơ tử, cũng muốn điều hần đi phủ An Tĩnh vương hầu hạ Bôn vương, chuyện này tính như thế nào?"

"Chuyện này. . . ." Lộ Văn Minh phạm khó khăn, phất trần trong tay bóp chặt, ánh mắt không để lại dấu vết hướng nhìn Sở Văn Hách, chỉ thấy hần lăm như không nghe thấy, về mặt trước sau như một lạnh nhạt. Cau mày thoáng suy tư một phen, liền cung kính nói: "Hồi bẩm An Tĩnh vương gia, nô tài tiểu Sơ tử kia hoàng thượng cũng thích giữ, thỉnh thoảng sẽ cho đòi hần đến ngự tiền. . . hầu hạ, do đó, nô tài không dám tự ý để tiểu Sơ tử xuất cung, xin Vương gia tha lỗi!"

"A? Nếu nói phụ hoàng thích, chuyện kia bản vương tất nhiên không dám kiên trì, nhưng nói vậy Bát Vương gia cũng nên cùng Bôn vương một dạng chứ?" Sở Văn Ly cười một tiếng, nhìn về phía Sở Văn Hách, mặt mày mơ hồ lộ ra thái độ đắc ý, hần không có được đồ, người khác cũng đừng hòng mơ tưởng!

"Ha ha. . . . Nhị ca nói đúng lắm, ngay cả nhị ca cũng không dám kiên trì, Bát đệ sao dám đây?" Môi mỏng nhẹ cong lên, Sở Văn Hách thanh thần hỏi ngược lại một câu, ánh mắt đậm quét một vòng qua Đoàn Cẩm Sơ, sau đó bước đi.

Những người khác tất nhiên đuổi theo, Sở Văn Ly đi cuối cùng, cố ý đi vòng qua bên cạnh Đoàn Cẩm Sơ, nói nhỏ một câu, "Như thế nào? Nếu người nguyện ý cùng Bôn vương, Bôn vương tuyệt không bạc đãi người, người nên suy tính một chút."

Nhìn thân cảm bào màu nâu lướt qua trước mắt, lăm quẩn bên tai lời nói kia, lại ngược mắt nhìn về bóng dáng thon gầy dưới bóng đêm, Đoàn Cẩm Sơ trong lòng đột nhiên chất chất, đáy mắt nóng lên, nhanh chóng cúi đầu, có hai hàng nước mắt trong suốt theo gò má chậm rãi chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lỡ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Trong Màn Mưa, Lặng Lẽ Mất Tích

Bóng đêm càng thâm, sắc lam thiên không như một tấm lưới lớn, vô biên vô hạn, chẳng biết khi nào đổi phiên huyền nguyệt đã lặng lẽ trốn vào trong mây, nồng vẩn đầy trời, nhàn nhạt một tầng sương phủ, sắc trời bất giác hắc nhĩ chín phần.

"Cửu công chúa, tựa hồ muốn mưa rồi!" Từ Liên đột nhiên lên tiếng.

"A? Hình như vậy, đêm thất tịch bình thường đều là trời mưa, vậy chúng ta phải mau trở về thôi." Sở Lạc Đình ngược mắt nhìn không trung, gật gật đầu nói.

"Nồng vẩn sương giá buồn Vĩnh Trú,

Thụy nảo tiêu thú vàng, hội đăng đêm thất tịch,

Ngọc chấm sa trù, đêm thâu lạnh sơ thấu.

Đông Ly nâng cốc vãn hoàng hôn,

Ám Hương Doanh Tụ. Mạc Đạo Bất Tiêu Hồn,

Mành cuốn Tây Phong, thân gãy tự hoàng hoa."

Đột nhiên phát lên một bài từ như vậy, Đoàn Cẩm Sơ sửa đổi sơ lòng nghe có thể hiểu, nhẹ đọc lên.

Sở Lạc Đình không ngờ nghiêng mắt nhìn nàng, "Tiểu Sơ tử, đây là người tự làm sao? Bài này tựa hồ là khuê phụ oán từ, người. . . ."

"Không phải là ta làm, nghe được, thuận miệng đọc thôi, công chúa đừng coi là thật." Đoàn Cẩm Sơ cười nhẹ, bóng đêm che giấu giọt lệ vương trên khóe mắt nàng, xoay người, nói với Sở Lạc Đình, "Công chúa, sớm hồi cung đi, quả thật trời muốn mưa, ta cũng vậy phải về phòng đây."

"Tiểu Sơ tử!" Sở Lạc Đình chần chờ hạ giọng, đi tới đây, đề thấp tăng âm nhỏ giọng hỏi: "Người cùng Bát ca đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Tam ca nói là sự thật sao? Các người. . . ."

"Công chúa cho là như thế nào, đó chính là như thế ấy." Đoàn Cẩm Sơ khẽ nghiêng mặt, nhẹ. . . thốt lên.

Sở Lạc Đình nhất thời ngốc trệ, đứng đứng một hồi lâu, mới phục hồi tinh thần, thờ dài nói: "Được rồi, người lui đi, Bồn cung đi đây!"

"Cung tiễn Cửu công chúa!" Tiểu Xuyên từ không đi, quỳ xuống hành lễ nói.

Sở Lạc Đình trước khi bước đi, quay đầu lại liếc mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, ánh mắt vô cùng phức tạp, cuối cùng dứt khoát rời đi.

"Tiểu Sơ từ, đi thôi!" Tiểu Xuyên từ đi tới, liếc mắt nhìn hắc ám áp phía chân trời, trên mặt hiện lên vẻ lo âu, "Mưa này sẽ lập tức tới ngay, ta trước tiên đưa người trở về, tìm thêm cái ô đi đón chủ tử."

"Không cần người đưa, tự ta trở về phòng." Đoàn Cẩm Sơ bỏ lại một câu, nghiêng đầu quay đi.

"Ai ——"

Tiểu Xuyên từ giơ tay lên hô một tiếng, vội bước theo sau, vừa đi vừa nói: "Tiểu Sơ từ, người làm sao vậy? Chủ tử trở lại, người nên cao hứng a!"

"Ta nơi nào mất hứng đâu?" Đoàn Cẩm Sơ buồn bực thanh âm hỏi ngược lại, giọng nói khô vô cùng.

"Cái người này sắc mặt cũng không đúng vậy, người ——"

"Câm miệng! Trước giờ ta đều là sắc mặt này, người nói phải làm sao?"

"Tiểu Sơ từ, không phải người đi thả hoa đăng sao? Làm sao có thể cùng Vương gia ở chung một chỗ? An Tĩnh vương hân ——"

"Người phiền chết đi! Ta làm sao biết? Ta làm sao biết!"

"A a, ta. . . . . Ta không có nói gì."

Đi qua hàng liễu rủ, xuyên qua cung tới, đây là đường tắt thông qua kính sự phòng. . . , Đoàn Cẩm Sơ lười biếng thường đi đường này, bởi vì lòng không thoải mái, vì vậy, Đoàn Cẩm Sơ đi đặc biệt mau, tiểu Xuyên từ không dám nhiều lời, buồn bực thanh âm ở phía sau theo sát.

"Ừm ừm ——"

Một tiếng sét vang lên, đột nhiên phá không bỏ xuống, Đoàn Cẩm Sơ không khỏi run lên, sau đó nhấc chân chạy, tốc độ nhanh làm tiểu Xuyên từ ngăn người, mới phản ứng được đuổi theo vài bước, giọt mưa lớn như hạt đậu đã ùn ùn kéo đến đổ ào xuống, nhất thời mờ hồ tầm mắt, gấp đến độ hân chỉ có thể gọi to, "Tiểu Sơ từ, người chạy chậm một chút, cẩn thận trượt chân!"

Không biết thế nào, Đoàn Cẩm Sơ trong lòng sợ hãi, nước mưa lạnh như băng xối vào trên đầu, ngược lại làm cho nàng cảm thấy sáng khoái, chạy lên phía trước vài bước, sau đó đứng ở trong mưa, mặc cho toàn thân bị tưới ướt đầm.

"Cẩm Sơ!"

Bên tai đột nhiên vang lên một tiếng gọi khẽ, trong tiếng sấm tiếng mưa rơi, Đoàn Cẩm Sơ trong nháy mắt lại hoảng hốt nghe thành "Sơ nhi", mắt vừa nhìn lên, trước mắt lại xuất hiện nhĩ một bóng đen che mặt, nước mưa ngăn trở tầm mắt, lòng nàng kinh ngạc vạn phần, đại não đột nhiên thanh tĩnh, đây không phải là Sở Văn Hách!

Cả kinh, hoảng hốt muốn chạy trốn, lập tức bóng đen kia chế trụ cổ tay trắng nàng, thấy tiểu Xuyên từ đang đuổi theo, vội vàng nói nhỏ: "Cẩm Sơ, cùng ta xuất cung!"

"Người là. . . . . Tiêu Nhược vân!" Vừa nghe thanh âm kia cùng gọi, Đoàn Cẩm Sơ nhất thời cả kinh thất sắc, vội kéo khỏi tay Tiêu Nhược vân, cũng nói: "Ta không đi, ta muốn ở lại trong cung!"

Tiêu Nhược Vân chân mày nhăn lại như ngọn núi, "Người nhất định phải đi!"

. . .

"Ta không ——"

Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên đề cao tông âm, Tiêu Nhược Vân cả kinh, hai ngón tay vờn ra, vội điểm huyệt đạo Đoàn Cẩm Sơ, ôm eo nàng vác trên vai, lẳng không bay vút lên tường thành, ẩn vào màn mưa đêm tối đen, cực nhanh. . . . .

Mơ hồ nghe được tiếng kêu hoảng hốt, mặc dù không rõ ràng, tiểu Xuyên từ trong bụng lại khẩn trương, tăng nhanh cước bộ, vọt ra khỏi cung tới, nhìn quanh tìm kiếm chỉ thấy mưa đổ khắp nơi, mịt mờ trong mưa to, không có một bóng người, bóng dáng Đoàn Cẩm Sơ ở nơi nào?

"Tiểu Sơ từ!"

"Tiểu Sơ từ!"

Kêu vội hai tiếng, tiểu Xuyên từ không kịp thở gấp chạy về kính sự phòng, một cước đá văng cửa ra, vọt vào nội thất, Tiểu Thuận Từ đang ngồi chồm hổm trên mặt đất giặt quần áo, nghe tiếng động giật mình quay ra, "Tiểu Xuyên từ? Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tiểu Sơ từ đâu? Hẳn trở lại chưa?" Tiểu Xuyên từ bước một bước dài lên, vừa hỏi, vừa vén màn Đoàn Cẩm Sơ tìm, cái gì cũng không có, cái gì cũng không có!

"Không có đâu, không phải tiểu Sơ từ đã đi thả hoa đăng sao? Trời mưa, ta chuẩn bị đi tìm hấn, nghĩ hấn nhất định sẽ núp ở chỗ nào đó dột mưa, nên mới chờ giặt bộ y phục này cho hấn rồi mới đi tìm." Tiểu Thuận Từ đứng lên, dùng khăn lông lau tay, đưa cho tiểu Xuyên từ, "Ngươi lau mình trước đi."

"Lau cái gì lau? Tiểu Sơ từ không thấy đâu đây này!" Tiểu Xuyên từ hoảng hốt lui về sau một bước, lại nhận lấy khăn lông quệt lung tung lên mặt lau nước mưa, lầm bầm nói: "Làm sao lại không thấy đây. . . ? Từ cung tới chỉ có một đường đi ra chính là kính sự phòng, căn bản không có ngã ba, hấn làm sao có thể đi nơi khác?"

"Tiểu Xuyên từ, ngươi nói thật? Tiểu Sơ từ thật không thấy sao?" Tiểu Thuận Từ nghe được lúc này, cũng thật gấp, nhanh chóng tới trước quầy mở hộc tủ, cầm hai cái ô, kín đáo đưa cho tiểu Xuyên từ một cây, "Mau, chúng ta chia nhau đi tìm hấn!"

"Được! Nhưng Tiểu Thuận Từ, trước tiên đừng kinh động những người khác, chúng ta lặng lẽ đi tìm, ngộ nhờ tìm không được, để ta bẩm báo chủ tử nhà ta rồi hãy quyết định!" Tiểu Xuyên từ gật đầu một cái, nói.

Tiểu Thuận Từ ngẩn người, "Cái gì? Bát Vương gia hỏi kinh rồi?"

"Đúng vậy, đi thôi."

"Ừ."

Trong màn mưa, hai người từ kính sự phòng tỉ mỉ tìm dọc theo đường đi ở cung kia, vừa tìm kiếm vừa nhẹ giọng gọi lên, "Tiểu Sơ từ! Tiểu Sơ từ ngươi đang ở đâu?"

"Tiểu Sơ từ ——"

Vậy mà, đáp lại bọn họ, trừ tiếng gió, tiếng mưa rơi, thỉnh thoảng tiếng sấm rền trời, ngoài ra không có bất kỳ tín tức gì của Đoàn Cẩm Sơ.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ! Tiểu Xuyên từ, ngươi xác định hấn và ngươi đồng thời trở về sao? Xác định hấn chỉ đi vào con đường này sao?" Tiểu Thuận Từ một tay che ô, như nổi điên đẩy bả vai tiểu Xuyên từ, lớn tiếng chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Đào Sâu Ba Thước, Cũng Phải Tìm Nàng Về

"Đúng vậy, nhất định là như vậy!" Tiểu Xuyên từ toát đầy mồ hôi, chưa từ bỏ ý định tìm thêm một vòng, hạt mưa đã nhỏ đi, nhưng nhìn lại, róc rách trong mưa bụi, vẫn không tìm thấy được nửa điểm tiểu kiều bóng dáng.

Cái ô trong tay Tiểu Thuận Từ thần thờ rơi xuống, chán chường đứng ở trong mưa, vô cùng đau đớn.

"Không được, ta phải đi bẩm báo chủ tử ngay, Tiểu Thuận Từ, ngươi về phòng trước đi, đừng cho ai biết chuyện này." Tiểu Xuyên từ lau mồ hôi trán, nói xong, vội chạy đi Triều Dương điện.

Ngồi chồm hổm trên đất một hồi, Tiểu Thuận Từ đứng lên, tìm quanh khắp nơi lần nữa, sau đó lại như Tiêu Nhược Vân, nhảy lên tường thành, rất nhanh đã ẩn nấp biến mất không thấy đâu nữa. . . . .

Triều Dương điện, trong Phòng sưởi.

"Điện đại nhân, trẫm đã xem thượng biểu đề vờ và duyệt hết, trẫm còn muốn thấy bản địa đồ đề Giang Âm, ngươi về chuẩn bị xong trình lên cho trẫm!" Sở Mộc Viễn thả tấu chương trên tay xuống, nói.

Công Bộ Thị Lang Điền Phong chấp tay nói: "Dạ, vi thần lĩnh chỉ!"

Sở Mộc Viễn gật đầu, lại nói: "Lần này trọng tu sông Giang Âm huyện, trẫm rất hài lòng với số liệu báo cáo thực tế trình lên, hiện tại mưa to đã tới, chính là thời cơ tốt để kiểm nghiệm chất lượng đề mới, hi vọng không làm cho trẫm thất vọng!"

"Bọn thần có lòng tin! Bát Vương gia tài cán xuất chúng, lần này tuy là đốc thúc, lại ra sức rất lớn rồi, thần đã ở phụ gia trong đoạn đề vờ viết rất rõ ràng,

hoàng thượng xin tì mĩ xem qua." Điền Phong trên mặt vui sướng nói.

. . . Nghe vậy, Sở Mộc Viễn tràn đầy vui mừng trong mắt, "Vậy sao? Đây đưa trẫm xem kỹ một chút!"

"Ha ha, phụ hoàng, Bát đệ bình thường bất hiển sơn bất lộ thủy, lần này đúng là làm mọi người đại khai nhãn giới, ngày sau phụ hoàng cứ yên tâm giao cho Bát đệ đi thị sát!" Sở Vân Trạch bên môi nâng lên nụ cười, khen ngợi tự đáy lòng.

Sở Vân Lan nghiêng mặt, hừ nhẹ một tiếng, Sở Vân Ly im lặng không nói, mặt không chút thay đổi.

"Khởi bẩm phụ hoàng, về án tham ô dẽ Giang Âm, nhi thần lần này đi thị sát, không ngờ có được chút thu hoạch, Giang Âm Tri Phủ bất quá là người chịu tội thay thôi, chủ tử chân chính sau màn là người khác!" Sở Vân Hách chấp tay, thanh âm bình tĩnh nói.

"Ai? Có tìm được chứng cứ không?" Sở Mộc Viễn ngẩn người, hỏi vội.

Những người khác đều ngẩn người, Sở Vân Ly cùng Sở Vân Lan thần sắc hơi có dị thường, nhưng cũng rất nhanh liền khôi phục lạnh nhạt.

"Phụ hoàng, về chứng cứ phạm tội nhi thần vẫn đang từng bước thu thập, một khi tra rõ, sẽ lập tức bẩm báo cùng phụ hoàng." Sở Vân Hách nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt như có như không quét ngang Sở Vân Ly một cái, thần nhiên nói.

Sở Mộc Viễn nhẹ gật đầu, nhìn về phía Sở Vân Ly, "Tốt, nếu nói như thế, An Tĩnh vương, án này thông báo Hình bộ tạm thời gác lại!"

"Dạ, phụ hoàng!" Sở Vân Ly chấp tay nói.

"Được rồi, canh giờ không còn sớm, trẫm cũng mệt rồi, đêm nay đến đây thôi!" Sở Mộc Viễn mệt mỏi vỗ nhẹ trán, nói.

"Nhi thần cáo lui!"

. . . "Bọn thần cáo lui!"

Tiểu Xuyên từ chờ bên ngoài Triều Dương điện, cùng Nhiếp Phong Nhiếp Huyền, lòng như lửa đốt, bồn chồn bất an thì mới thấy cửa cung mở ra, nhóm người Vương gia cùng các đại thần bước ra tới.

Sở Vân Hách liếc mắt nhìn qua tiểu Xuyên tử, chấp tay bái biệt bọn người Sở Vân Ly, vội bước tới.

"Chủ tử, đã xảy ra chuyện!" Tiểu Xuyên tử nói nhỏ một câu, liền hướng chỗ hẻo lánh đi tới, Sở Vân Hách trong bụng căng thẳng, vội đi theo, cau mày nói: "Tiểu Xuyên tử, toàn thân ngươi sao ướt đầm vậy? Tiểu Sơ từ đâu?"

"Chủ tử, tiểu Sơ tử mất tích rồi! Nô tài và cô ấy từ bờ hồ về kính sự phòng, khi ngang qua cung tới phòng y phục thì đột nhiên trời đổ mưa, tiểu Sơ tử dường như tâm tình không tốt, trực tiếp bỏ rơi nô tài chạy vào trong mưa, khi nô tài vội đuổi theo thì mơ hồ nghe được nàng kêu thét lên một tiếng, sau đó thì không trông thấy người đâu nữa!"

Tiểu Xuyên tử lau mồ hôi lạnh trên trán, nói tiếp: "Nô tài cùng Tiểu Thuận Tử đã tìm khắp bốn phía kính sự phòng, đều không tìm được người."

"Cái gì? Ngươi nói tiểu Sơ tử kêu thét lên một tiếng sau đó thì không trông thấy sao?" Sở Vân Hách kinh hãi, gương mặt tuấn tú nhất thời trắng bệch, mắt huyền chăm chú nhìn chăm chăm hỏi hẩn.

"Đúng vậy, chủ tử! Nô tài đáng chết!" Tiểu Xuyên tử tự trách ghen ngào thanh âm, muốn quỳ xuống, thân thể đã bị Sở Vân Hách xóc mạnh lên, tăng âm khàn khàn găm nhẹ nói: "Lập tức đưa Bôn vương đến nơi nàng mất tích tra xét!"

"Dạ dạ!"

Đội mưa phùn, chủ tớ bốn người lật tung bốn phía. . . mỗi một góc nhỏ ở khắp nơi, Nhiếp Phong Nhiếp Huyền xách theo đèn lồng phóng lên nóc nhà, tỉ mỉ tra xét từng chỗ, nhưng, cho dù có thể có dấu chân khả nghi, cũng đã bị nước mưa cọ rửa sạch sẽ rồi.

Không cam lòng, tiểu Xuyên tử chạy về kính sự phòng một chuyến, không những tiểu Sơ tử không có ở đây, lại phát hiện Tiểu Thuận Tử cũng không thấy đâu, nghĩ Tiểu Thuận Tử chắc đi tìm những nơi khác trong cung, nên không lên tiếng.

"Tiểu Xuyên tử, ngươi nói cho Bôn vương nghe, sau khi ta đi tiểu Sơ tử chưa từng tiếp xúc với người nào khả nghi, phải không?" Nhiếp Phong che dù, Sở Vân Hách trầm giọng hỏi.

"Bẩm chủ tử, đúng vậy, tiểu Sơ tử cả ngày lẫn đêm ở cùng nô tài, không chút tâm cơ nào, thích ăn uống vui đùa, trêu cợt người, nô tài một chút cũng không thấy cô ấy có tâm tư khác biệt gì!" Tiểu Xuyên tử đáp.

Sở Vân Hách âm trầm gương mặt tuấn tú, chân mày nhíu chặt, "Nàng không biết võ công, theo lý tiểu Xuyên tử đuổi theo tới đây trong thời gian ngắn như vậy, chỗ này lại không có ngã ba nào, nàng có thể đi đâu được đây?"

"Chủ tử, muốn rời khỏi nơi này, trừ phi khinh công lên nóc nhà phóng qua tường thành ra ngoài." Nhiếp Huyền giương mắt nhìn màn đêm, trầm giọng phân tích nói.

Sở Văn Hách đột nhiên ngừng đầu lên, đôi mắt sắc như chim ưng nhìn hướng tường thành, "Nếu nàng kêu thét một tiếng, vậy khẳng định không phải tự mình rời đi, hơn nữa nàng không tiếp xúc liên lạc với người nào, cho nên, có người đã cướp đi nàng!"

Nghe vậy, Nhiếp Phong Nhiếp Huyền lập tức xin chỉ thị: "Chủ tử, bước kế tiếp làm sao bây giờ? Cần tìm tiểu Sở tử trở lại không?"

". . . Nói nhảm!" Sở Văn Hách quay phắt qua, u quang hiện ra trong mắt, xen lẫn lệ khí hung ác, bắt giác hai quả đấm đã sớm nắm chặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, giọng âm trầm lạnh lùng nói, "Rất có thể là người có liên quan đến kẻ lần trước ám sát nàng, tiểu Xuyên tử, ngươi tiếp tục lưu lại trong cung, nói cho Lộ Văn Minh rằng tiểu Sở tử đã bị Bôn vương tự mình mang đi rồi!"

"Dạ, chủ tử!" Tiểu Xuyên tử vội trả lời.

"Lập tức xuất cung!"

"Dạ!"

Xe ngựa phi nước đại xuất cung, Sở Văn Hách căng thẳng thân thể, trong lòng không ngừng run rẩy, hẳn thật vất vả mới trở lại sớm được, nàng lại không thấy đâu, trời cao đây là đang chọc ghẹo hắn sao?

Nếu người cướp nàng đi, đúng là kẻ hôm đó muốn giết nàng, như vậy giờ phút này nàng. . . . .

Thân thể chợt run lên, lại không dám nghĩ tiếp, Sở Văn Hách hít sâu một hơi, tỉnh táo hạ lệnh: "Nhiếp Phong Nhiếp Huyền, triệu tập đội thân vệ nhân thủ, mặc thường phục, đem Nam võ phủ bốn phía toàn bộ bao vây, âm thầm điều tra, nhìn chăm chú vào tất cả người khả nghi, vừa có tin tức, lập tức hồi báo!"

"Chủ tử, là thích khách bán tên hôm trước biến mất ở Nam võ phủ sao?" Nhiếp Phong lập tức hỏi.

Sở Văn Hách gật đầu, trong mắt đầy tia máu, "Đúng, cho dù đào sâu ba thước, Bôn vương cũng phải tìm tiểu Sở tử về!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Ngõ Nhỏ Lão Hạnh, Kinh Hiện Thần Bí Nhân

Trong mưa bụi lất phất, bóng đen khiêng một người đang ngủ mê man trên vai, phi thân bay vào trang viện, ở trong hôn ám, khinh xa thực lộ tìm được cửa phòng một cước đá văng ra, hắc y nhân đặt Đoàn Cẩm Sơ lên ghế trúc.

Nghe tiếng động, Lộ Phi Dương cùng Hà Linh lập tức chạy vội tới, "Đại sư huynh, đã mang tiểu sư muội ra rồi sao?"

"Thấp đèn!" Tiểu Nhược Vân tháo mặt nạ ra, ngồi xuống một cái ghế khác.

Hà Linh thấp sáng ngọn đèn dầu, màu hồng quả quyết chiếu rọi trên mặt Đoàn Cẩm Sơ, đôi mi dài cong như bò phiến rũ xuống, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mặc mưa có chút tái nhợt. . . . .

"Đại sư huynh, tiểu sư muội nàng sao rồi?" Lộ Phi Dương bước một bước dài tới, ngồi xổm người xuống đưa tay áp lên trán Đoàn Cẩm Sơ, lo âu mà hỏi.

"Không sao, chỉ là dính chút mưa, nàng rất kỳ quái, nhất định không chịu cùng ta xuất cung, ta chỉ còn cách tốt nhất là điểm huyết nàng, cưỡng chế mang nàng đi!" Tiểu Nhược Vân nhẹ chau chân mày, nói xong, nhìn về phía Hà Linh, "Muội tìm một bộ y phục sạch sẽ tới đây, lấy cho ta nước nóng, giúp tiểu sư muội tắm rửa, đừng coi đồ nàng vội, để tránh nàng phát giận không thể thu thập."

"Dạ." Hà Linh gật đầu một cái, trong mắt phấp một tia đau lòng, "Đại sư huynh, toàn thân huynh cũng ướt, cũng nên tắm rửa thay quần áo đi."

"Ta biết rõ, muội đi trước đi." Tiểu Nhược Vân đậm cười.

"Dạ."

Hà Linh đi ra ngoài, trầm mặc sơ qua, mới nâng lên cười, "Đại sư huynh, để ta mang nước nóng cho huynh."

"Được, làm phiền sư muội!"

Cửa ngoài vừa đóng, Tiêu Nhựt Vân khôi thân, đứng bên cạnh Đoàn Cẩm Sơ, giờ tay lên, đầu ngón tay lạnh như băng khẽ xoa gương mặt nàng, trong mắt ẩn nhẫn bóng đêm, không cách nào nói rõ đau đớn, cùng nồng đậm tư niệm, "Cầm nhi. . . . . Cầm nhi. . . . ."

"Đại sư huynh!"

Tiếng gọi khẽ ngoài cửa, Tiêu Nhựt Vân cắt đứt phiền muộn, đứng dậy mở cửa, trên mặt lại khôi phục nụ cười, "Hà Linh, giờ ta ra ngoài, người chuẩn bị xong hẳn gọi ta."

"Dạ." Hà Linh gật đầu một cái.

Liên nghiêm mặt, cời đồ ướt của Đoàn Cẩm Sơ, tháo búi tóc nàng, còn lại quần áo trong, Hà Linh dừng lại, nhìn trong ánh mắt của nàng, mang theo Phê Cốt lãnh ý, khẽ cắn hàm răng, "Đoàn Cẩm Sơ, tại sao người đại sư huynh thích là người? Tại sao? Người đến tốt cùng có cái gì tốt? Vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, tính khí lại hư, nhưng bọn họ đều đem người làm sủng nhi, tại sao? Bởi vì người là nghĩa nữ sư phụ sao?"

Phát tiết một trận sau đó, Hà Linh duỗi ngón tay giải khai huyết đạo cho Đoàn Cẩm Sơ, trong khoảnh khắc, trên mặt đã đổi lại một nụ cười thân thiết, "Tiểu sư muội!"

"Sư tỷ?" Đoàn Cẩm Sơ mở mắt, mê mang nhìn Hà Linh, trong đầu đột nhiên phản ứng kịp, vội nhìn xung quanh, nói: "Tiêu Nhựt Vân đâu? Đây là nơi nào? Là số ba ngõ Lão Hạnh sao?"

Hà Linh cau mày, có chút kinh ngạc vì Đoàn Cẩm Sơ gọi thẳng tên Tiêu Nhựt Vân, nhưng rất nhanh liền nói tiếp: "Đúng vậy, đại sư huynh đưa muội trở lại, trên người muội ướt mưa, mau tắm đi, ta đem một bộ quần áo khô của ta cho muội, sau khi tắm xong muội thay đi, để ta đi làm cho muội bát canh gừng trừ bỏ hàn khí."

Nói xong, liền trực tiếp mở cửa đi ra ngoài, lại "Phanh!" một tiếng khép cửa.

"Ai ——"

Đoàn Cẩm Sơ cánh tay đưa ra, lại vô lực, nỗi dóa võ ghế tre đứng lên, nhìn thấy trên đất đã đặt một bồn nước nóng, bên trong ngâm khăn lông, suy nghĩ một chút chỗ này đơn sơ, cũng không cần cầu xin có thùng nước tắm gì, lại như khi ở kính sự phòng, cời toàn bộ y phục ra, trực tiếp sử dụng khăn lông nóng lau sạch người, sau đó mặc đồ Hà Linh vào.

Đứng trước gương, nhìn lại gương mặt đã quen thuộc vạn phần, buồn bực thờ dài, đem đầu tóc gội sạch sẽ, dùng khăn lông khô lau hết nước đọng, cảm bộ y phục thái giám cùng quần áo trong của nàng và cả cái yếm bỏ vào bồn giặt sạch.

Bình thường, trừ cái yếm là nàng len lén giặt bên ngoài, kỳ tha y phục đều là Tiểu Thuận Tử giặt cho nàng, hiện tại chỉ có thể tự mình động thủ rồi, lại vò giặt một lúc, mới bận rộn xong, đem toàn bộ áo ướt phơi lên trên ghế trúc, mệt mỏi đặt mông ngồi bệt xuống giường Tiêu Nhựt Vân.

Đột nhiên, một đạo hắc ảnh từ bên ngoài cửa sổ tạt tốc xẹt ngang, Đoàn Cẩm Sơ mắt đang mờ mịt đột nhiên trợn to, kinh hãi lập tức liền thét lên, "A! Có thích khách!"

Ngoài cửa sổ bóng đen vốn đã nhảy tới nơi khác, nghe thấy thanh âm quen thuộc này, lập tức lại lộn trở lại, phá cửa sổ mà vào, một thân trang phục đen, che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt tinh mịch, nhìn đến Đoàn Cẩm Sơ, thấy miệng nàng muốn hô to lần nữa, một bước áp đến gần, vội điểm huyết nàng.

Đoàn Cẩm Sơ bị thống mềm nhũn ngã xuống trên giường, mắt nhắm lại đã ngủ mê man rồi.

Bóng đen kia đứng ở bên giường, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm người trên giường, một thân nữ trang màu hồng, tóc đen xỏa dài, gương mặt tuyệt mỹ mịn màng. . . . . Tim thoảng đập nhanh và loạn nhịp, lâm bầm thốt ra một câu, "Nàng. . . . . Nàng lại chính là. . . . . Thật là nữ nhân. . . . ."

"Phanh!"

Cửa lúc này bị phá mở, Tiêu Nhựt Vân, Lộ Phi Dương, Hà Linh ba người vọt vào, bỏ chường nghênh đón, bóng đen kia vội lên tiếng nói: "Ta là Lý Thừa Phong!"

Dứt lời, trong tay sáng rực một lệnh bài đỏ như lửa, trên lệnh bài có khắc một chữ "Phong"!

"Tam Sư Đệ!"

Ba người kêu lên một tiếng, Tiêu Nhựt Vân lập tức hỏi: "Làm sao đệ có thể tìm tới nơi đây?"

Lý Thừa Phong chậm rãi tháo mặt nạ xuống, trầm giọng nói: "Ta thấy được tín hiệu liên lạc của sư môn, vì vậy biết mọi người dừng chân ở nơi này. Tối nay đến, vốn là muốn nhờ mọi người giúp ta tìm kiếm một người, hiện tại không cần nữa, nàng đang ở đây rồi."

Nghe vậy, ba người Tiêu Nhựt Vân cả kinh, theo ánh mắt Lý Thừa Phong nhìn về phía giường, lập tức lại thay đổi sắc mặt, "Tiểu sư muội! Đệ muốn tìm nàng?"

"Dĩ nhiên, nàng mất tích, ta muốn tìm nàng, không nghĩ tới lại thấy được nàng ở đây, nàng là tiểu sư muội chúng ta sao?" Lý Thừa Phong nhẹ nhàng cúi đầu, ánh mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, ôn tình vô hạn.

Tiêu Nhực Vân sắc mặt căng thẳng, ngồi xuống bên giường, nghiêng thân ôm lấy Đoàn Cẩm Sơ, để cho nàng dựa lưng vào trong ngực hắn, không biến sắc cười yếu ớt nói: "Đúng vậy, tiểu sư muội tên là Đoàn Cẩm Sơ, Tam Sư Đệ ngốc quá, người chưa bao giờ ở tổng đà, tất nhiên chưa từng thấy nàng, sư huynh đệ chúng ta cũng là mới gặp lần thứ hai, không nghĩ tới Tam Sư Đệ không biết Cẩm nhi!"

"Đại sư huynh!" Lý Thừa Phong cau chân mày, mắt nhìn chằm chằm Tiêu Nhực Vân tuyên cáo tư thái chiếm hữu, khóe môi khẽ gợn lên, trầm giọng mà nói: "Tiểu sư muội vào cung mục đích gì? Nàng cùng đại sư huynh quan hệ ra sao?"

"Phụng sự mệnh tìm cơ hội ám sát hoàng đế! Quan hệ giữa Cẩm nhi và ta, Tam Sư Đệ có thể tự đoán được." Tiêu Nhực Vân đậm cười nói.

"A? Thật sao?" Lý Thừa Phong thoáng trầm ngâm, nhìn sang Tiêu Nhực Vân, hồ nghi nói: "Vậy vì sao tiểu sư muội chậm chạp không có hành động? Ta cũng không nhìn ra nàng biết võ công a! Còn nữa..., nàng cùng Bát Vương gia quan hệ cũng không cạn, đại sư huynh, huynh xác định nàng còn thích huynh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Ta Mất Trí Nhớ, Ta Không Thích Huynh!

Tiêu Nhực Vân lập tức hỏi: "Đệ nói vậy là có ý gì? Đệ hoài nghi Cẩm nhi sao?"

"Tự nhiên, nghe mọi người nói như vậy, hơn nữa ta cùng với nàng sớm chiều chung đụng, căn bản cũng không từ trên người nàng nhìn ra nửa điểm nàng là nữ nhân giang hồ, nàng xảo trá hiếu động một cách tinh quái, cười đáng yêu trên cột người, lỗ mũi gan lớn, tính tình xung động, đến Triều Dương điện số lần cũng không ít, lại không có bất cứ động thái bất thường nào, nàng từng hầu hạ ở Bát vương phủ, Bát Vương gia đối với nàng cực kỳ đặc biệt, còn phải một thái giám tới chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của nàng." Lý Thừa Phong chau chân mày thật sâu, vừa hỏi tương, vừa thẳng thắn nói.

Nghe vậy, Lộ Phi Dương sau đó liền nói: "Nghe Tam Sư Đệ nói, cũng thật có chút kỳ quặc, hơn ba tháng này, chúng ta phụng mệnh tra tìm Mộ Thiên Kinh không có chút thu hoạch nào, nhưng cũng chậm chạp không có tin của tiểu sư muội, cho nên tôi nay đại sư huynh mới mạo hiểm đi một chuyến vào hoàng cung, dẫn tiểu sư muội ra ngoài hỏi tình huống, không nghĩ tới đại sư huynh nói, tiểu sư muội thế nhưng không muốn ra ngoài còn phản kháng huynh ấy, đây cũng thật là tắc trách rồi, dựa theo tình cảm của tiểu sư muội cùng đại sư huynh mà nói, tại sao lại như vậy chứ?"

"Trực tiếp giải huyệt đạo, hỏi nàng không được sao?" Hà Linh chen vào nói, liếc nhìn Đoàn Cẩm Sơ.

"Không được, không thể để cho nàng nhìn thấy ta, cũng không thể khiến nàng biết sự tồn tại của ta, ta còn có nhiệm vụ quan trọng trong người, ta hiểu rõ tính nàng, nếu biết, có thể sẽ vô tâm tiết lộ cho thái giám tiểu Xuyên từ kia, mặt khác, tiểu Xuyên từ đã đem chuyện nàng mất tích bẩm báo cho Bát Vương gia, có thể Bát Vương gia hiện đang tìm kiếm nàng, mọi người nghĩ xem, phải làm sao?" Về mặt Lý Thừa Phong nghiêm túc, lắc đầu nói.

"Dù sao cũng phải cùng Cẩm nhi nói chuyện, Tam Sư Đệ hay là người về trước đi, tránh trì hoãn quá lâu bại lộ hành tung." Tiêu Nhực Vân nói.

Lý Thừa Phong trầm ngâm gật đầu một cái, "Được, nếu như chuyện ám sát còn phải tiếp tục tiến hành, nên sớm để nàng hỏi cung, khi cần thiết ta sẽ ra tay giúp nàng, an nguy của nàng ta sẽ bảo toàn."

Tiêu Nhực Vân trì nghi bất quyết, "Cẩm nhi trong cung thân phận là thái giám, còn đệ. . . . ."

Lý Thừa Phong cười, cũng không trả lời, mà chỉ nói: "Đại sư huynh, trong mấy tháng này, ta thật không biết nàng chính là tiểu sư muội chúng ta, vẫn làm trâu làm ngựa phục dịch nàng, chẳng qua trước kia hoài nghi nàng là nữ nhân, không nghĩ tới tới nay mới xác nhận!"

"Ách. . . . ." Ba người có chút ngẩn ra, nhất thời không hiểu, Lý Thừa Phong lại chấp tay nói: "Thôi ta đi đây, đại sư huynh Nhị Sư Huynh, Hà sư tỷ, sau này còn gặp lại!"

"Được, Sau này gặp lại! Tam Sư Đệ bảo trọng!"

Chấp tay bái biệt lẫn nhau, Lý Thừa Phong xoay người rời đi, bóng dáng lẫn vào bóng đêm.

Ba người thu hồi ánh mắt, nhìn lại trên giường, Tiêu Nhực Vân trì nghi chốc lát, giải khai huyệt đạo cho Đoàn Cẩm Sơ nói.

"Có thích khách!"

Đoàn Cẩm Sơ mở to mắt, ý thức lưu lại trong đầu khiến nàng lập tức kêu lên, "ta thấy được thích khách tiến vào, mau bắt thích khách!"

"Cẩm nhi, không sao, đó không phải là thích khách, chẳng qua là một huynh đệ Thiên Anh chúng ta, hắn đã đi rồi." Tiêu Nhực Vân đỡ Đoàn Cẩm Sơ

ngồi dậy, dịu dàng giải thích.

"Vậy sao?" Đoàn Cẩm Sơ hồ nghi lần lượt quét mắt nhìn ba người, không hiểu nói: "Vậy tại sao hấn lại điểm huyết đạo ta? Không phải cùng là đồng môn sao?"

"Hấn không biết muội, sợ muội hô to, cho nên mới điểm huyết muội." Tiêu Nhựt Vân nói.

"Vậy sao. Đúng rồi, mà huynh đưa ta đến đây làm gì? Ta nói ta không xuất cung, cái người này sao lại cường thế bá đạo như vậy chứ? Mau đưa ta trở về, nếu không ta sẽ tức giận!" Đoàn Cẩm Sơ trừng mắt nhìn Tiêu Nhựt Vân, mặt tức giận.

"Tiểu sư muội, muội . . . . . sao tính tình muội có chút không giống so với trước kia rồi ?" Lộ Phi Dương cau mày, quan sát Đoàn Cẩm Sơ, phát ra nghi vấn.

Nghe vậy, tim Đoàn Cẩm Sơ giật thót, suy nghĩ chuyển động thật nhanh, bọn họ bắt đầu hoài nghi nàng, nàng phải làm sao? Tiếp tục làm bộ còn nói mất trí nhớ? Nếu như nói mất trí nhớ, bọn họ sẽ làm gì nàng? Có khi nào . . . . . Giết nàng? Khụ, không đến nỗi như vậy chứ? Ít nhất Tiêu Nhựt Vân này không phải là thích nàng đòi trước sao?

"Cầm nhi? Muội đang nghĩ gì vậy?" Tiêu Nhựt Vân nhìn nàng, khẽ hỏi.

"Ta. . . . . Ta đang suy nghĩ, đang suy nghĩ làm sao nói với các huynh. . . . . Thật ra ta. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ chần chờ bất quyết, suy tư liên tục, rồi lại cắn chặt đôi môi.

Hà Linh không chịu được tính tình, nói thẳng: "Muội như thế nào? Áp a áp ứng làm gì?"

"Sư tỷ! Ta . . . . . thật ra thì ta, ta căn bản không nhớ mọi người, ta mất trí nhớ!" Đoàn Cẩm Sơ hạ quyết tâm, hèn nhất cúi đầu.

"Cái gì!"

Ba người kinh hãi, Tiêu Nhựt Vân chồm tới nắm chặt lấy bả vai Đoàn Cẩm Sơ, vội vàng hỏi: "Sao có thể như vậy chứ? Muội không nhớ ta sao? Làm sao muội lại mất trí nhớ được?"

"Ta . . . . . Ta cũng không biết nữa, tiết thanh minh ngày đó, ta té xỉu trong hoàng cung, sau khi tỉnh lại cái gì cũng không nhớ, lần trước xuất cung đến nơi này, ta đối với mọi người hoàn toàn xa lạ, mọi người nói ta là tiểu sư muội của mọi người, là người Thiên Anh môn, thật ra thì ta căn bản không biết gì." Đoàn Cẩm Sơ siêu cấp buồn bực nói.

"Làm sao lại như vậy? Tại sao có thể như vậy! Cầm nhi, muội hãy nhớ kỹ lại đi, chúng ta đã từng nói, đại nghiệp lớn của sư phụ hoàn thành, chúng ta sẽ thành hôn, chuyện này muội quên sao? Đêm thất tịch năm ngoái, chúng ta đi sông Phần Dương xem hoa đăng, còn cùng nhau thả hoa đăng, muội có nhớ hay không?" Tiêu Nhựt Vân kinh hãi nói liên tục, khó có thể tin nhìn Đoàn Cẩm Sơ, hoàn toàn không có biện pháp tiếp nhận hiện thực này.

Vậy mà, trả lời hấn, chỉ là những cái lắc đầu của Đoàn Cẩm Sơ, "Thật sự ta không nhớ, cái gì cũng không nhớ."

Lộ Phi Dương lão đảo lui một bước, ngồi ở trên ghế dài, "Tiểu sư muội, vậy võ công của muội đâu? Sư phụ đâu? Nhiệm vụ vào cung đâu? Những thứ này muội có ấn tượng không?"

"Không có!" Đoàn Cẩm Sơ quả quyết lắc đầu lần nữa.

Hà Linh sau khi khiếp sợ, đột nhiên trong mắt có nét vui mừng, "Tiểu sư muội, vậy muội còn thích đại sư huynh không?"

Câu hỏi này, Tiêu Nhựt Vân cũng khần trương, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, chỉ sợ bỏ sót một biểu hiện nhỏ của nàng. Đoàn Cẩm Sơ cảm giác đột nhiên cổ họng khô khốc, vấn đề khó giải quyết này, nàng làm sao trả lời?

"Cầm nhi, muội nói đi!"

Tiêu Nhựt Vân nắm tay của nàng, ánh mắt khẩn thiết si mê, lại cất giọng nồng đậm mong đợi, Đoàn Cẩm Sơ lờ đến đầu môi, vốn là không đành lòng nói, nhưng nghĩ tới Sở Vân Hách, chần chờ một lúc lâu, cuối cùng dứt khoát lắc đầu, "Ta mất trí nhớ, ta không thích huynh!"

Dứt lời, chậm rãi rút tay nàng khỏi lòng bàn tay Tiêu Nhựt Vân, nói tiếp: "Đại sư huynh, nhất thời ta không cách nào khôi phục trí nhớ, huynh nên tìm kiếm cô nương khác mà huynh thích đi, hãy quên ta!"

"Không thể nào! Muội chỉ tạm thời mất trí nhớ, cũng không phải là cả đời sẽ không nhớ lại, Cầm nhi, ta giúp muội tìm đại phu, muội nhất định sẽ nhớ lại, tình cảm của chúng ta đã đến mức tính chuyện thành thân, sao muội có thể để cho ta tìm người khác, họ ở đâu chứ?" Tiêu Nhựt Vân tái nhợt gương mặt tuấn tú, nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, môi mím khẽ run, lòng tan nát.

Chương 115: Đề Phòng Với Nàng, Ép Nàng Ở Cùng Phòng

"Không phải, là ta. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ cứng họng, nhìn đáng vẻ suy sụp của Tiêu Nhượng Vân, nhất thời lại thảng thốt nói không ra lời, quả thật, thực tế đối với hắn quá tàn nhẫn, nàng có thể nói cho hắn biết hiện tại thân thể này chỉ đang chứa một cỗ cô hồn xa lạ chứ không phải chân chính là Cẩm nhi của hắn sao?

"Cẩm nhi!"

Sau một khắc, Đoàn Cẩm Sơ đã bị Tiêu Nhượng Vân ôm vào trong ngực, hắn ôm thật chặt đầu của nàng, không cổ kị Lộ Phi Dương cùng Hà Linh còn đứng bên giường, anh tuấn trên mặt chợt có nước mắt chảy xuống, chui vào tóc nàng, nghẹn ngào thì thầm, "Cẩm nhi. . . . . Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao nàng lại té xỉu? Làm sao lại mất trí nhớ đây? Tại sao có thể. . . . . Tại sao có thể quên ta? Đầu là ta không tốt, ta nên cùng nàng lên vào trong cung, đầu tại ta. . . . . Đầu tại ta. . . . ."

"Đại sư huynh, làm sao có thể trách huynh được? Sư phụ có lệnh, huynh đừng quá tự trách, chúng ta tìm đại phu cho tiểu sư muội xem một chút đi, hoặc giả, hoặc giả nàng sẽ nhớ lại được?" Hà Linh nhìn bọn họ ôm, trong lòng lại đổ kị ghen tức, cố nén ý nghĩ xông vào tách bọn họ ra, tình chân ý thiết khuyên.

Nghe vậy, Lộ Phi Dương thoáng qua trong mắt một tia đen tối không rõ, nhìn chăm chăm Hà Linh, chậm rãi nói: "Hà Linh, chúng ta đi ra ngoài trước đi."

"Đi ra ngoài làm gì?" Hà Linh tức giận bật thốt rống lên một câu, chợt ý thức được Tiêu Nhượng Vân đang ở đây, lại cần cần môi, qua giây lát khôi phục thần sắc, mi gian hiện lên vẻ lo âu, "Tiểu sư muội hiện tại bộ dạng này của muội, thật không dễ cho người ta yên lòng, đại sư huynh, đêm đã khuya thời gian không còn sớm, chi bằng ta mang tiểu sư muội về phòng ta ngủ trước đã, ngày mai mời đại phu tới xem một chút hẵng hay."

"Đứng đứng đứng, ta về giường ngủ, huynh buông ta ra có được không?" Đoàn Cẩm Sơ vừa nghe, vội thốt lên phụ họa, cũng đẩy Tiêu Nhượng Vân đang ôm chặt khiến nàng hít thở không thông!

Tiêu Nhượng Vân buông tay, nhưng vẫn chưa hoàn toàn buông Đoàn Cẩm Sơ, mà là nắm lại cổ tay trắng của nàng, giống như đang bắt mạch, một lúc lâu, mới hạ mắt, âm trầm nói: "Cẩm nhi, nếu như muội thật mất trí nhớ, như vậy trở lại hoàng cung cũng chưa cần thiết, nội công của muội vẫn còn, nếu chi quên mất chiêu thức có thể luyện lại, nên khôi phục võ công cũng không khó, giờ muội ở lại đây đi, ta đưa tin cho sư phụ, xin sư phụ định đoạt!"

"Ta, ta ở lại đây với mọi người sao?" Đoàn Cẩm Sơ lấy làm kinh hãi, tiếp theo lập tức lắc đầu, "Không, ta muốn đi, ta không muốn ở với mọi người, chuyện mọi người muốn phản triều đình, ta không dính vào!"

"Tiểu sư muội!" Lộ Phi Dương đột nhiên nặng giọng, trách mắng: "Muội nói cái gì? Chúng ta theo sư phụ cùng nhau lớn lên, sư phụ đối với chúng ta có công ơn nuôi dưỡng, ân trọng như núi, muội mặc dù mất trí nhớ, cũng không thể quên phần đại ân này! Huống chi. . . . . Huống chi muội không muốn báo thù giết mẫu sao? Đoàn gia 13 mạng sẽ phải chết oan sao?"

"Cái gì? Giết mẫu. . . . . Chi thù? Đoàn gia 13 tánh mạng?" Đoàn Cẩm Sơ ngơ ngác, thanh âm lập tức đề cao dò hỏi, mắt trừng trừng chuông đồng, miệng có thể nhét vào hai quả trứng gà.

"Xem ra thật sự là mất trí nhớ. . . . ." Tiêu Nhượng Vân thần thờ cúi đầu, ngốc trệ, lại ngẩng đầu lên, quả quyết nói: "Cẩm nhi, ta lập tức đưa tin cho sư phụ, đưa muội trở về tông đường, nhất thời chúng ta ở kinh thành cũng không làm gì được, không bằng toàn bộ lui về tông đường, thương nghị thêm!"

"Tông đường? Tại nơi nào vậy?" Đoàn Cẩm Sơ thuận miệng mà hỏi.

"Ở. . . . ." Lộ Phi Dương miệng hơi mở, lại đột nhiên ngừng lại, nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ ánh mắt sắc bén mà hỏi: "Muội cùng Bát Vương gia Sở Vân Hách là quan hệ như thế nào? Nếu lần trước tới đây đã mất trí nhớ, vậy muội có nói chuyện nơi này, chuyện Thiên Anh với Bát Vương gia không?"

Lời vừa nói ra, Tiêu Nhượng Vân cùng Hà Linh trong mắt cũng có phần đề phòng, Tiêu Nhượng Vân mặt âm trầm hỏi: "Cẩm nhi, muội nói không theo chúng ta dính vào chuyện phản triều đình, là có ý gì? Là muốn phản bội Thiên Anh có phải không?"

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ ngẩn ra, vấn đề càng ngày càng phức tạp, nàng phải làm sao mới có thể toàn thân mà lui đây? Sở Vân Hách là người trong hoàng thất, bọn họ đối với hắn phòng bị khẳng định rất mạnh, cho nên, tuyệt đối không thể. . . . .

"Tiểu sư muội, người nói mau!" Hà Linh nóng nảy, không kiên nhẫn thúc giục.

"Ta. . . . . Ta cùng Bát Vương gia chính là quan hệ chủ tớ, ta hiện tại cái gì cũng không nhớ, chỉ biết mình là thân nữ nhi, sau đó vừa làm thái giám trong cung, cho nên ta chỉ là nô tài thôi!" Đoàn Cẩm Sơ giả bộ làm ra bộ dạng điềm điềm đáng yêu, ý định thay đổi thật nhanh, trong đầu một đạo linh quang thoáng qua, lập tức ôm cánh tay Tiêu Nhượng Vân khóc, "Đại sư huynh, huynh không phải nói là chúng ta đã tính đến chuyện thành thân rồi sao? Ngộ ngộ. . . . . Huynh căn bản cũng không yêu thích ta, huynh không tin tưởng ta, ta. . . . . Ta cái gì cũng không có nói cho Bát Vương gia. . . . ."

Hiện tại, nhìn thái độ Lộ Phi Dương cùng Hà Linh, nếu nàng muốn bảo toàn mình, chỉ có thể lợi dụng Tiêu Nhượng Vân!

"Cảm nhi, ta không phải không thích muội, chẳng qua là. . . . . Chẳng qua là sự tình liên quan trọng đại, một khi muội tiết lộ ra ngoài cơ mật gì, chúng ta sẽ gặp phải đả kích của triều đình, đây không phải chuyện đùa đâu" Tiêu Nhượng Vân thần sắc thật là rối rắm, vỗ nhẹ lưng Đoàn Cẩm Sơ, trong mắt nổi lên trận trận đau lòng.

"Không có, ta cái gì cũng không có nói, mặc dù ta quên mất, nhưng mà ta lại biết, mọi người nhất định là thân nhân của ta, ta tất nhiên không dám tiết lộ một chữ, ta nói không muốn dính vào, là ta chỉ muốn yên lặng sống qua ngày, không phải là bán đứng mọi người, mọi người thế nhưng lại không tin ta, nếu là ta nói ra, Bát Vương gia kia đã sớm bắt cóc với hoàng đế, triều đình đã phái người tới bao vây nơi này!" Đoàn Cẩm Sơ khẽ ngược đầu lên, trên mi treo vài giọt nước mắt trong suốt, uất ức quất cái miệng nhỏ nhắn nói.

Nghe vậy, ba người cũng trầm mặc không nói, trong phòng an tĩnh đáng sợ, Đoàn Cẩm Sơ trên mặt cố gắng trấn định, trong lòng lại khẩn trương muốn chết, không biết Sở Văn Hách giờ phút này đã trở về Bát vương phủ nghỉ ngơi chưa? Chẳng có biết nàng mất tích không? Nàng phải làm sao mới có thể tiêu trừ phong bì của bọn họ, khi bọn họ mang nàng rời kinh làm sao trốn đi tìm Sở Văn Hách đây?

Ý định rối rắm, Tiêu Nhượng Vân đột nhiên mở miệng nói: "Nhị sư đệ, Hà Linh, các người về phòng nghỉ ngơi đi."

"Đại sư huynh, tiểu sư muội đây?" Hà Linh lập tức hỏi.

"Đúng vậy, ta. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ cũng tự khẩn trương, mắt mở to, thận trọng nhìn Tiêu Nhượng Vân.

Tiêu Nhượng Vân sắc mặt trầm tĩnh, chỉ trừng lên mí mắt, lạnh nhạt Nhượng Định nói: "Cảm nhi ở lại đây, ta cùng nàng có đôi lời cần nói, các người không cần quan tâm!"

"Đại sư huynh, hai người chưa thành thân, cô nam quả nữ sao có thể. . . . ."

"Hà Linh! Đi thôi, chớ nói!"

Lộ Phi Dương trực tiếp cắt đứt Hà Linh phản đối, kéo nàng đi ra cửa, Hà Linh tức giận vô cùng dùng sức giùng giàng,

"Huynh buông ta ra, ai cần huynh lo ta!"

Đoàn Cẩm Sơ nóng lòng, cũng bận rộn nói: "Đại sư huynh, ta qua phòng sư tỷ ở cùng nhau!"

"Đi ra ngoài!" Tiêu Nhượng Vân ngược nhìn Hà Linh, giọng nói âm trầm ra lệnh.

Hà Linh chân động, sắc mặt biến thành tái nhợt, dần dần thôi giãy giụa, Lộ Phi Dương ánh mắt phức tạp nhìn Tiêu Nhượng Vân gật đầu một cái, kéo mạnh Hà Linh rời đi.

"Ai ——"

Đoàn Cẩm Sơ kêu vội một tiếng, bàn tay vội lên giữa không trung ——

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Nhớ Lại Ban Đầu, Cùng Giường Chung Gối

"Cảm nhi!"

Tiêu Nhượng Vân trên mặt căng thẳng đường cong trở nên nhu hòa, cảm tay Đoàn Cẩm Sơ đang dừng ở không trung, nhẹ nhàng kéo nàng vào ngực, nàng vừa giãy giụa định thoát ra, tay hắn liền vội tăng thêm lực đạo, khiến cho mặt nàng áp vào trước ngực hắn, cảm thụ tiếng tim đập trầm ổn mạnh mẽ trong ngực hắn, nghe hắn lầm bầm nói nhỏ, "Cảm nhi, ta bất kể nàng mất trí nhớ đến mức nào, tóm lại, nàng không thể quên ta, ta sẽ để cho nàng từng điểm từng điểm nhớ tới quá khứ của chúng ta, để cho nàng yêu ta lần nữa. . . . ."

"Không phải, đại sư huynh, à không Tiêu đại ca, ta đã quên huynh. . . . ."

"Cảm nhi, nàng đứng ra trước kia gọi ta là Văn ca ca, năm ấy nàng mười tuổi, đột nhiên thích hoa mai, nhưng lại đang là mùa hạ, nàng khóc cả ngày, sư phụ rất tức giận, liền trách phạt nàng, từ đó về sau, tính tình nàng thay đổi, đối đãi mọi người rất lạnh nhạt, rất đậm mực, sau đó là ta muốn muội vui vẻ, nên gạt sư phụ lên lên cỡi ngựa tới Vạn Hoa sơn, hái rất nhiều hoa mai đỏ mang về cho nàng. . . . ."

"Văn ca ca, vậy được, ta sẽ gọi huynh là Văn ca ca, huynh đừng ôm ta có được không? Nam nữ thụ thụ bất thân, ta. . . . ."

"Cầm nhi, đừng bài xích ta, chúng ta là một thể, nàng phải làm thể tử ta, chờ nghiệp lớn sư phụ hoàn thành, chờ giúp nàng báo thù, nàng muốn sống an tĩnh chúng ta tìm nơi thanh sơn thủy tú, dựng mấy gian phòng trúc, nam cây ruộng nữ dệt lụa. . . . ."

"Vân ca ca, ta sẽ không canh cửi a, lại nói ta không có ý định. . . . ."

"Cầm nhi, không sao, nàng từ từ nhớ lại, ta nói cho nàng nghe, một ngày nào đó nàng sẽ nhớ tới tất cả việc trước kia, Vân ca ca sẽ chờ nàng. . . . ."

Đoàn Cầm Sơ cực kỳ không được tự nhiên ở tư thế vui trong ngực Tiêu Nhượng Vân, mấy phen giãy giụa cũng không nhúc nhích được, mỗi lần miệng hơi mở, không đợi nói hai câu, đề tài liền bị cuốn đi, làm cho cô nàng nhúc nhích, dập đầu gối liên tiếp, nghe những thứ không có ý nghĩa nhớ lại kia đầu càng phát hôn mê rồi, mắt không tự chủ được nhắm lại, híp một lát, đột nhiên nhớ lại một chuyện, lập tức mở mắt hỏi: "Mọi người nói thù giết mẫu gì của ta, người nào giết chết mẹ ta sao? Cái gì Đoàn gia 13 tánh mạng, đây là ý gì?"

"Cầm nhi, ta chỉ biết là Đường Kim Hoàng Đế giết mẹ nàng, cùng ông ngoại nàng một nhà 13 miệng, Nàng lấy họ mẹ là theo họ Đoàn, kỳ tha ta cũng không rõ ràng lắm." Tiêu Nhượng Vân nói.

"À? Hoàng đế giết? Làm sao biết chứ? Tại sao? Vậy. . . . . Vậy cha ta là ai?" Đoàn Cầm Sơ bối rối, đây đối với nàng mà nói, quả thực là tình thiên phách lịch a! Cổ thân thể này của nàng cùng Sở Văn Hách, đây chẳng phải là. . . . .

Tiêu Nhượng Vân lắc đầu một cái, "Cha nàng là người nào, tựa hồ sư phụ biết, nhưng người tại không nói."

"Ách. . . . . Mẫu chết, không biết cha là ai. . . . . Thật bi thảm!"

Đoàn Cầm Sơ vô lực trợn mắt mấy cái, thầm nghĩ, Sở Văn Hách a Sở Văn Hách, may nhờ bản thái giám là xuyên qua tới, nếu không Đoàn Cầm Sơ này không những sẽ không thích chàng, còn có thể một kiếm hành thích phụ hoàng chàng!

Chắc chắn, nàng kia làm sao là nữ nhân của Sở Văn Hách? Cổ thân thể này phải thuộc về Tiêu Nhượng Vân, nhưng bây giờ linh hồn là nàng, mà người nàng thích là Sở Văn Hách, cho nên, nàng không được cùng Tiêu Nhượng Vân. . . . . Nhưng là, nếu nàng đem thân thể này cho Sở Văn Hách, đây chẳng phải là vi phạm ý nguyện tiền nhân?

A a a a! Rối rắm! Vô cùng rối rắm a!

"Cầm nhi, còn nhớ rõ năm nàng mười bốn tuổi, chúng ta cùng nhau luyện kiếm. . . . ."

"Ngừng!"

Tiêu Nhượng Vân vừa mở đầu, Đoàn Cầm Sơ lập tức lắc đầu, thử ngược lên, nói: "Huynh có nghĩ tới cổ ta sắp gãy rồi không? Mau buông ta ra!"

"Cái gì?"

Tiêu Nhượng Vân ngăn người, quả thật buông lỏng tay, Đoàn Cầm Sơ nhân cơ hội thoát người ngồi dậy, nổi giận gầm nhẹ nói: "Ta bây giờ không phải là Cầm nhi của huynh, ta một chút cũng không nhớ nổi huynh, làm phiền huynh quân tử một chút được không?"

"Cầm nhi, ta. . . . ."

"Dừng lại! Ta hiện tại trong lòng rất phiền não, ta muốn ra ngoài đi dạo, huynh đừng ngăn ta!" Đoàn Cầm Sơ giơ tay lên tạm ngừng, sau đó liền muốn xuống giường thoát đi, ai ngờ thân thể mới vừa động, liền bị Tiêu Nhượng Vân đè xuống, "Cầm nhi, nàng đi đâu vậy? Trời đã tối rồi, nàng bây giờ ngay cả võ công cũng quên, ta sao có thể yên tâm để cho nàng đi ra ngoài?"

"Ta. . . . . Ta không có việc gì!" Đoàn Cầm Sơ nổi đóa, nàng muốn trốn đi Bát vương phủ, đáng thương nàng mòn mỏi bấy lâu, cuối cùng nam nhân nàng trông mong đã trở lại, còn chưa kịp ôn tồn đôi câu, đáng chết lại bị mang tới nơi đây, mất hứng!

Tiêu Nhượng Vân kiên quyết lắc đầu, "Vậy cũng không được! Nghỉ ngơi trước, ngày mai ta tìm đại phu, sau đó chúng ta trở về tông đài!"

"Vậy. . . . . Một cái giường nhỏ vậy làm sao ngủ?" Đoàn Cầm Sơ rất 囧 mặt đỏ lên.

"Cùng nhau ngủ!" Tiêu Nhượng Vân nhủ mảy, lơ dềnh cời giầy, nhấc chân ngồi lên giường, chặn lại đường xuống giường của Đoàn Cầm Sơ.

"Cái gì? Không thể nào! Huynh. . . . . Huynh không thể vô lễ với ta?" Đoàn Cầm Sơ hoa dung thất sắc kêu khê một tiếng, lập tức lui thẳng đến góc giường, bản năng đôi tay ôm trước ngực, tức giận thêm đề phòng nhìn chăm chăm Tiêu Nhượng Vân.

Tiêu Nhượng Vân mỉm cười, để nguyên quần áo nằm ngang, thân nhiên nói: "Cầm nhi, ta nguyên bản chính là quân tử thẳng thắn vô tư, chưa thành thân, ta làm sao có thể để nàng thất tiết? Nàng yên tâm ngủ đi, ta chỉ là vì an toàn của nàng, sợ nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, huống chi, trong lòng nàng không có ta, ta cũng không có ý định kia!"

Đồ mờ hôi! ©!®! Cuồng mờ hôi, lòng Đoàn Cầm Sơ lại ngổn ngang trong gió rồi, thì ra người ta là tuấn nam không muốn vô phép, là nàng suy nghĩ nhiều!

"Thôi, ngủ là ngủ, dù sao ta theo thái giám cũng cùng nhau ngủ mấy tháng, ta cứ coi huynh như thái giám là được rồi!" Đoàn Cẩm Sơ nuốt nước bọt một cái 囁囁 xoay lưng qua, đỏ mặt tía tai khiến trách, theo thói quen áp lên tường, kéo chân qua đắp lên người.

"Coi ta như thái giám?" Tiêu Nhược Vân kinh ngạc, gương mặt tuấn tú dài ra, sau đó nhắm hai mắt lại, tối nay hẳn bị đả kích quá lớn, tinh thần cũng như muốn hỏng mất, nha đầu này lại còn trêu đùa hắn!

Một đêm đi qua, bình minh đã đến, đèn trong phòng Dự Viên Bát vương phủ vẫn sáng.

Sở Vân Hách trắng đêm chưa ngủ.

Nhiếp Phong đã báo lại lần thứ ba rồi, lần này trên mặt dẫn theo chút vui sướng, thanh âm cũng có chút kích động. "Chủ tử, kín đáo điều tra từng nhà, từ Nam Vô phổ tra lên, tới Thành Nam ngõ nhỏ Lão Hạnh hồ đồng, rốt cuộc có chút manh mối, ngõ hồ đồng chỉ có ba nhà, trong đó một nhà là buôn bán nhỏ, một nhà là Thư Hương Thế Gia, còn dư lại một nhà theo hỏi thăm, chỉ có ba nam nữ trẻ tuổi, bốn tháng trước mới đến, nghe giọng nói không hề giống người kinh thành, cả ngày cũng không thấy làm gì, ra vào cũng rất thần bí, không cùng hàng xóm lui tới."

"A? Tiếp tục thăm dò!" Sở Vân Hách mày kiếm giương lên, lập tức nói.

"Dạ, chủ tử! Ngài cả đêm không chợp mắt, lại liên tiếp lên đường hỏi kinh, nhiều ngày nay cũng chưa từng nghỉ ngơi tốt, chủ tử hay người ngủ một hồi đi, chúng nô tài nếu có tin tức, lập tức sẽ đánh thức chủ tử dậy!" Nhiếp Phong nhẹ giọng khuyên nhủ, nhìn ánh mắt Sở Vân Hách, tràn đầy đau lòng.

"Không! Một khắc không thể xác định sinh tử của Sơ Nhi, Bôn vương một khắc cũng không ngủ được, người mau đi đi, nhớ, trời đã sáng, ngàn vạn đề đặt, đừng kinh động tại mặt kinh thành!" Sở Vân Hách lắc đầu, trong con mắt hiện đầy tia máu, âm đạm không ánh sáng.

Nhiếp Phong chần chờ sơ qua, thấp đầu, "Dạ, nô tài tuân lệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Kinh Thấy Nhận Linh Tiến, Dục Hỏa Chợt Công Tâm.

Sáng sớm thức dậy, mưa đã tạnh.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, Đoàn Cẩm Sơ vươn vai duỗi lưng, một quyền nện ở trên giường, quay đầu nhìn xuống, không có ai! Một phát ngồi bật dậy, Đoàn Cẩm Sơ nhìn kỹ khắp nơi trong phòng, thật không có ai!

Lúc này không trốn, còn đợi khi nào!

Đoàn Cẩm Sơ nhảy xuống giường, thấy y phục trên ghế đã khô, liền nhanh chóng cời tất cả y phục Hà Linh trên người, thay đồ thái giám của mình, tóc tùy tiện quấn thành búi, đội mũ lên, sau đó kéo cửa ra, ai ngờ ——

"A ——"

Một tiếng kêu sợ hãi, Đoàn Cẩm Sơ liền lùi lại hai bước, ngón tay đưa ra, kinh ngạc không dứt, "Nhị, Nhị Sư Huynh, sao huynh ở ngoài cửa? Huynh là quý a, ngay cả tiếng thở cũng không nghe!"

"Tiểu sư muội, muội rời giường? Định đi đâu?" Lộ Phi Dương trên mặt không có biểu cảm gì, thậm chí có chút lạnh nhạt.

"Ta, ta đi nhà xí có được hay không? Huynh là đang giám thị ta sao?" Đoàn Cẩm Sơ nổi đóa, ngấn đầu ưỡn ngực khiêu khích, trước khi đi bước ngang qua đẩy vai Lộ Phi Dương một cái, sau đó đi về phía hậu viện.

"Tiểu sư muội, nhà xí ở chỗ này!"

Tiếng Hà Linh từ sau lưng vang lên, Đoàn Cẩm Sơ ngừng bước, quay đầu lại, Hà Linh mỉm cười với nàng. Miệng nàng nhắn nhỏ, nặn ra một nụ cười ngớ ngẩn, "Tạ sư tỷ!" Sau đó đi chính xác về phía vị trí nhà xí.

Điểm tâm ăn rồi, vẫn không thấy Tiêu Nhược Vân, Đoàn Cẩm Sơ không nhịn được hỏi: "Đại sư huynh đi đâu?"

"Đi thăm dò tình huống." Lộ Phi Dương nói.

Hà Linh ở trước bàn ngồi một lát, đột nhiên đứng lên cười nói: "Ta đi phòng bếp làm chút cháo, một lát đại sư huynh trở lại muốn uống."

"Ừ." Lộ Phi Dương gật đầu một cái.

Ở nhà chính ngồi có nửa giờ, nhìn Lộ Phi Dương trầm mặc ít nói, Đoàn Cẩm Sơ thật sự không ngồi yên, liền đứng lên nói: "Ta trở về phòng nằm tiếp."

"Ta đi với muội." Lộ Phi Dương cũng đứng lên.

"Cái gì? Huynh theo cùng ta? Huynh không có bệnh chứ?" Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc tròn mắt, trước tiên liền đem hai chữ "Cảm thú" đặt lên đầu Lộ Phi Dương.

Lộ Phi Dương làm như đoán trúng tâm tư của nàng, trầm mặt nói: "Muội cho rằng ta cũng giống như đại sư huynh sao? Thật là nhớ lại, ngay cả đầu óc cũng ngu theo!"

"Ha, ha ha, ha ha ha. . . ." Đoàn Cẩm Sơ cười khan mấy tiếng, 囧囧 che mặt trốn ra, một đường chạy trở về chỗ ngủ đêm qua . . . phòng Tiêu Nhược Vân!

Lộ Phi Dương thở dài, cất bước đuổi theo.

Trong phòng, Đoàn Cẩm Sơ để nguyên quần áo nằm ở trên giường, nhắm chần nhìn chăm chăm nóc phòng, tính toán làm sao chạy trốn, Lộ Phi Dương ngồi ở trên ghế trúc, đưa lưng về phía nàng, không nói một lời, không biết đang suy nghĩ gì.

Trên bệ cửa sổ, xanh biếc trong lò hương đang đốt một thanh hương, mùi hương nồng đậm bay vào mũi, làm người ta có chút say mê, có chút nhớ nhưng như có như không.

Đoàn Cẩm Sơ vỗ vỗ cái trán, âm thầm khinh bỉ mình, thế nào trong đầu luôn nghĩ Sở Vân Hách a, còn luôn nghĩ tới cảm giác lúc hân hôn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ lên, vội kéo chăn che kín mặt, tâm như tiểu lộc chạy loạn, nhịp tim lại nhảy bang bang, hai gò má có chút nóng rực rồi.

Giờ khắc này chàng đang làm gì? Sao chàng còn chưa tới cứu mình? Không phải là đã quên mất mình chứ? Tối hôm qua bộ dạng lãnh lạnh nhạt đạm kia, tựa hồ ngay cả nhìn lâu nàng một cái cũng ngại phiền, mặc dù là cùng An Tĩnh Vương tranh nàng, nhưng, hân vẫn lạnh như vậy. . . . .

Lật người, cúi chột chột đụng phải đầu giường, hít một hơi lạnh khí, Đoàn Cẩm Sơ oán khí nặng nề một quyền đấm ở trên giường, lại tựa như nện phải vật cứng, đau càng thêm cau lại đôi mi thanh tú, "Ồi ——"

"Sao vậy?" Lộ Phi Dương quay đầu lại, ân cần hỏi han.

"Dưới sàng này có đồ vật gì đó à? Đau chết mất!" Đoàn Cẩm Sơ oán trách một tiếng, nhấc lên đệm giường, vậy mà, khi vén lên, nàng kinh hãi tròn mắt hốc mồm!

Đệm giường, thật chính tề bày một hàng tên ngắn, màu đen, đuôi tên cắm nhọn linh, phải . . . . Chính là Nhạn Linh tiễn!

Nhìn thấy Đoàn Cẩm Sơ vẻ mặt khác thường, Lộ Phi Dương phi thân đi tới, nhìn lên Nhạn Linh tiễn, nhú mày nói: "Đây là ám khí của đại sư huynh, muội nằm ngủ phía trong một tí sẽ không đụng phải!"

"Huynh nói gì? Đây là. . . . Là đồ của đại sư huynh?" Đoàn Cẩm Sơ thoáng thu lại thần sắc, cổ tỉnh mờ mịt hỏi.

"Đúng vậy, đại sư huynh thường dùng kiếm cùng ám tiễn, muội thì dùng đoản đao, bất quá khi Xuất Kỳ Bất Ý công địch hoặc là phòng thân, chúng ta sư môn chánh thống võ công chủ yếu là kiếm pháp!" Lộ Phi Dương nói.

Đoản đao?

Trong đầu đột nhiên nhớ lại hôm đó, chính là đêm nàng mới vừa xuyên qua, lúc Tiểu Thuận Tử dọn dẹp y phục của nàng, bên trong rơi ra cây chủy thủ kia, thì ra là, đời trước nàng cất giấu chủy thủ là chuẩn bị ám sát hoàng đế!

Như vậy, trên đường Nam Võ, kẻ phóng ám tiễn muốn giết nàng, hẳn là. . . . Hẳn là Tiêu Nhược Vân!

Thân thể chấn động, mặt Đoàn Cẩm Sơ thất sắc, rung động môi, khó có thể tin hỏi lại: "Nhị Sư Huynh, trừ đại sư huynh có Nhạn Linh tiễn, cõi đời này, còn có người nào?"

"Cực ít, bởi vì tên này là bình thường, tên nhọn linh kèm theo là đại sư huynh cô ý thêm vào, trên giang hồ không có người nào làm Nhạn Linh tiễn giống đại sư huynh!" Lộ Phi Dương suy tư một lát, khẳng định lắc đầu nói.

"Vậy sao." Khẽ lên tiếng, Đoàn Cẩm Sơ rũ mắt xuống, trong đầu một mảnh trống không, cũng rối rắm không chịu nổi.

Chẳng lẽ, một người có thể diễn trò tình chân ý thiết đến như thế sao? Tiêu Nhược Vân tại sao muốn giết nàng? Tại sao? Hân không phải là thích tiểu sư muội hân sao? Không phải là đã tính đến chuyện thành thân rồi sao? Ngoài mặt, đối với nàng sẵn sốc mến yêu, ngầm lại âm thầm hạ sát thủ, đây tội cùng là tại sao?

"Tiểu sư muội? Muội làm sao vậy?" Lộ Phi Dương ngồi xuống bên giường, cúi đầu nhìn Đoàn Cẩm Sơ nói: "Thế nào lại xuất một đầu mồ hôi? Để ta xem có bị sốt không?" Nói xong, tay áp lên trán của nàng, rồi sau đó lại cau mày nói: "Không sao rồi, muội đang nghĩ gì vậy? Là Nhạn Linh tiền của đại sư huynh có vấn đề gì sao?"

"Không có, không có, ta chỉ là hiếu kỳ, thuận miệng hỏi một chút." Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, gắng nặn ra nụ cười, lại hỏi, "Nhị Sư Huynh, ta trước kia thật sự cùng đại sư huynh tình cảm rất sâu sắc sao?"

Lộ Phi Dương cười một tiếng, nói: "Muội nha, lãnh ngạo nhất, trong mắt chỉ thấy đại sư huynh, đại sư huynh đối với muội càng thêm che chở, nâng niu trong lòng bàn tay tựa như bảo bối!"

"Thật sao?" Đoàn Cẩm Sơ đáp một tiếng, cảm giác đột nhiên toàn thân nóng lên, một cổ khó chịu dâng lên trong người, làm nàng - ý thức dần dần có chút không thanh, Lộ Phi Dương ngồi ở bên người nàng, trên người hắt phả ra hơi thở phả nam phả vào mặt, làm nàng hô hấp không khỏi dồn dập, gương mặt nóng lên, cặp mắt đầy sương mù. . . . .

"Tiểu sư muội. . . . ."

Lộ Phi Dương khẽ gọi một tiếng, cũng tự giác cảm thấy dị thường, trong cơ thể sóng nhiệt cuộn cuộn, như lửa cháy thân hân, nơi nào đó trong người đang nhanh chóng bành trướng, một cổ ham muốn khó tả tràn đầy toàn thân, nóng rang không chịu nổi, làm như có một cổ lực lượng dẫn dắt hân, bàn tay vô ý thức nâng lên, đưa về phía Đoàn Cẩm Sơ trên giường. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118: Trúng Kê, Giã Giũa Thống Khổ

Đoàn Cẩm Sơ mắt đỏ đẫm, ý thức gần như tan rã, trước mắt như xuất hiện khuôn mặt Sở Văn Hách, còn có bàn tay chàng đưa ra, tay kia sờ nhẹ lên gương mặt nàng, càng như thêm một loại lửa đốt trong cơ thể nàng nguyên thủy nhất khát vọng nhất, làm hai gò má nàng càng thêm nóng bỏng đỏ thắm. . . . .

Trong cơ thể, như có vạn con kiến đang gặm nhấm nàng, bụng còn có một cổ thuyết đạo bất thanh bất minh dâng lên cảm giác tê dại, muốn nói chuyện, cổ họng lại trở nên ách tắc, chỉ có thể phả ra mị âm lâm lâm, "Văn. . . . . Hách, thật khó chịu. . . . . Thật khó chịu. . . . . Nóng quá. . . . ."

Lời thì thâm mơ hồ không rõ, vào tai Lộ Phi Dương, như thuốc trợ tình, mềm nhũn ý lực hân, nhưng, chỉ nghe một chữ "Văn", lại đột nhiên làm hân nhảy mất thanh tĩnh, ngón tay chợt rút về, từng ngum từng ngum thở hỗn hân, trên mặt như lửa đốt, đồ rực dọa người, dùng sức mở to hai mắt phân biệt trước mắt, dục hòa liên tiếp dâng lên trên gương mặt quyền rũ, tối nghĩa phả ra âm thanh, "Tiểu. . . . . Tiểu sư muội, đại sư huynh hân. . . . . Hân đã ra ngoài, muội rất nóng phải không? Ta. . . . . Ta cũng vậy rất nóng. . . . . Đây là chuyện gì xảy ra?"

"Không, không biết a. . . . . Khó chịu, khó chịu chết rồi. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ thần trí cũng có vẻ thanh tỉnh, tiếng gọi tiểu sư muội lập tức để cho nàng phản ứng kịp, nam nhân trước mặt không phải là Sở Văn Hách, vì vậy vừa đáp trả, vừa giùng giàng từ trên giường xuống, chân trần hướng đến bên bàn, toàn thân vô lực xụi lơ, nàng ôm bình trà mấy lần mới nhấc lên được, rót một chén trà lạnh, lại tung tóc đầy bàn, hai cái tay nâng chung trà lên, ngửa đầu trút vào trong miệng, nước trà lạnh lẽo theo cổ họng chảy xuống để cho nàng lấy được bình tâm, không khỏi xốc lên bình trà, đem miệng bình nhắm ngay miệng, vội vã nốc xuống.

Lộ Phi Dương thấy thế, cũng cố sức đi tới, đoạt lấy bình trà trong tay Đoàn Cẩm Sơ, đem ngum còn lại uống vào, trong cơ thể từng đợt từng đợt sóng nhiệt đánh tới, làm hân khó có thể tự giữ, tầm mê người khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời ngay trước mắt, khiến cho hân quả muốn lập tức ép người lên nàng. . . . .

Trong đầu còn sót lại chút lý trí, đang không ngừng nói cho hân biết, đây là tiểu sư muội hân, là hôn thê của đại sư huynh, hân không thể, không thể. . . . . Vì sao đột nhiên lại có khác thường? Vì sao? Đột nhiên trong đầu có một tia ánh sáng, hân vận thử một chút nội lực, chỉ cảm thấy trong cơ thể một cổ lực lượng cuộn cuộn, kích động, nội lực vẫn còn, chứng tỏ không bị phục được, vậy thì vì cái gì. . . . .

Một cổ nhiệt huyết xông lên óc, hân cố hết sức tự giữ mình bất động, lúc này Đoàn Cẩm Sơ đã lão đảo nghiêng ngã đi về phía cửa, dục tình dồn dập dâng đầy trong mắt, tựa hồ đã hiện lên hình ảnh hương diễm, hân bước một bước dài vọt tới, từ phía sau lưng ôm lấy nàng, trong miệng mơ hồ không rõ mà nói: "Đừng đi. . . . . Đừng đi. . . . ."

Thì thầm, đồng thời, Lộ Phi Dương một tay đã ôm bụng Đoàn Cẩm Sơ, cũng thẳng tắp áp người lên trên, thân thể hai người kề nhau, kích khởi lẫn nhau khát vọng nóng rực, Đoàn Cẩm Sơ thân thể mềm nhũn, đầu ngửa ra sau ưỡn người dán vào Lộ Phi Dương, mắt nhắm lại từ từ trầm luân. . . . . Tựa hồ là ở trong mộng, gương mặt đẹp như tiên anh tuấn của chàng ẩn hiện trước mắt, chàng nhìn nàng cười, nói với nàng, Sơ Nhi, chúng ta kiếp này không xa không rời, chờ ta hồi kinh, làm nữ nhân của ta. . . . .

"Vân Hách. . . . . Chàng, có ở đó hay không. . . . . Tại nơi nào. . . . ." Gần như mộng mị tự mình lảo đảo, Đoàn Cẩm Sơ chợt giật mình, trăm luân tâm trí nằng lại nháy mắt thanh tỉnh lại, dùng hết hơi sức gào thét, "Buông ta ra! Buông ta ra!"

Vừa gọi, vừa dùng sức giùng giàng, trên trán từng tảng mồ hôi hột rơi xuống, trên người nóng như muốn hòa tan, nhưng tại tình huống không tự chủ được này, trong đầu nằng đột nhiên tràn đầy tên Sở Vân Hách, một cỗ lực lượng mạnh mẽ làm nằng cũng không biết hơi sức ở đâu ra, chợt đem Lộ Phi Dương quăng ra, Lộ Phi Dương theo bản năng kéo lấy nằng, hai người cùng nhau ngã qua bệ cửa sổ!

Bởi vì chấn động cửa sổ, cái đỉnh lư hương xanh biếc kia "Lạch cạch" rơi xuống, hương đang đốt trong lò lẩn ra ngoài, đến chân Lộ Phi Dương.

"Đây là cái gì? Là hương liệu? Vị rất nồng!" Đoàn Cẩm Sơ miệng há lớn, vừa chập vật hô hấp, vừa nghi vấn mà hỏi.

"Là huân hương, đại sư huynh thường ngày thích điểm huân hương, bất quá giống như. . . . . Giống như không có điểm qua hương say nồng này, loại hương này rất lạ!" Lộ Phi Dương nhẹ nhủu mày, khoảng cách gần nghe hương, trên trán mồ hôi nóng trời càng nhanh, phía dưới nóng rực càng thêm tàn phá thân hân, mới vừa khôi phục lý trí lại bỗng chốc tiêu tán, nhưng đồng thời trong đầu cũng mơ mơ hồ hồ toát ra một ý nghĩ, tức thì, đem ánh mắt mê ly lại định tại lò hương này, mắt đột nhiên sáng lên, nói: "Là hương này có vấn đề! Mị Hương! Nhất định là thôi tình Mị Hương!"

"Cái gì? Thôi tình. . . . . Mị Hương?" Ánh mắt mê man của Đoàn Cẩm Sơ vì lời của hân, đột nhiên sáng lên, mặc dù nghe không hiểu lắm, nhưng loáng thoáng cảm giác được cái gì, giật mình trừng mắt.

Lộ Phi Dương chỉ dựa vào một tia lý trí cuối cùng, cố nén thống khổ, dùng sức lắc đầu, để cho mình thêm chút thanh tỉnh, sau đó một tay chống tường, lão đảo đứng lên, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía Đoàn Cẩm Sơ, nói: "Tiểu sư muội, chúng ta. . . . . Có thể trùng kế, muội ở nơi này chờ, ta đi tìm. . . . . Tìm Hà Linh, lập tức liên lạc. . . . . Đại sư huynh. . . . ."

Nói xong, liền một cước đạp rụi hương độc, sau đó kéo cửa ra, bước chân hư phù lão đảo.

Đoàn Cẩm Sơ ngốc trệ hồi lâu, trong cơ thể đau đớn đã làm nằng cảm giác đòi hỏi, như hút anh túc, muốn ngừng mà không được, điên cuồng muốn lấy được những thứ gì, cái loại kích động chậm rãi đó, nằng chưa bao giờ trải qua, cũng không biết nằng rốt cuộc muốn cái gì, duy nhất có thể nghĩ tới, chính là gương mặt Sở Vân Hách, vì vậy, mạnh mẽ chống thân thể đứng lên, kéo cánh cửa khép hờ, nghiêng ngã bước đi ra ngoài.

Lộ Phi Dương thẳng đến phòng Hà Linh, tiếng đẩy cửa, khiến cho Hà Linh đang ngồi ở gương trang điểm cắt tia tốc động tác cứng đờ, kinh ngạc nghiêng đầu qua nhìn, tức khắc, kinh ngạc ra tiếng, "Nhị Sư Huynh! Sao huynh đến phòng ta? Mau đi ra!"

"Hà Linh, phòng đại sư huynh. . . . . Tại sao lại có Mị Hương?" Lộ Phi Dương đi từng bước đến gần, giả thoáng thân thể, vẫn đục hai tròng mắt chăm chú nhìn Hà Linh.

"Ta. . . . . Ta làm sao biết? Ngươi cùng tiểu sư muội. . . . . Có phải các người đã làm gì?" Hà Linh từ bàn trang điểm đứng lên, có chút thấp thòm hướng cửa đi ra.

Lộ Phi Dương thân hình tự nhiên vọt theo nằng, cũng đã vượt lên trước một bước đóng lại then cửa, nén nhin đầy mặt đỏ bừng, giọt mồ hôi như hạt đậu, cánh tay dài duỗi một cái, liền đem Hà Linh vòng ở trong lòng, khàn khàn tăng âm hỏi nằng, "Có phải ngươi làm không? Là người điểm Mị Hương sao? Ngươi. . . . . Ngươi không yêu thích ta, nhưng ngươi không thể như thế phá hủy tiểu sư muội!"

"Ta không có! Ta không biết huynh đang nói gì! Lộ Phi Dương, huynh lập tức buông ta ra, nếu không đừng trách ta không khách khí!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 119: Tội Lỗi Thương Uyên Ương, Đoàn Cẩm Sơ Ngụy Cấp

Hà Linh thét lên the thé, lập tức bỏ một chưởng về phía trước mặt Lộ Phi Dương, Lộ Phi Dương theo bản năng hơi ngưỡng về phía sau, tránh khỏi chưởng của nằng, sau đó lòng bàn tay vung lên, dễ dàng hóa giải chiêu thức, ôm nằng khóa ở trước ngực, khiến nằng không thể động đậy, con ngươi vàng tia máu nhìn nằng chăm chăm, hỏi, "Hà Linh, giải được đâu? Thôi tình hương này mức độ thế nào? Hậu quả có nghiêm trọng không?"

"Ta không biết! Ta chưa từng làm, huynh không thể xir oan ta!" Hà Linh rống giận, một cước bay lên đá vào Lộ Phi Dương, lại bị hân nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát, còn câu kinh trách nặng: "Hà Linh! Người ngoài sao có thể lạng yên không tiếng động lẩn vào đây? Nếu không có giải được, ngươi nghĩ tiểu sư muội phải như làm sao? Để cho ta cùng với nằng làm ra làm chuyện trái với lễ giáo hay sao?"

"Lộ Phi Dương, huynh lập tức buông ta ra!" Hà Linh bắt đầu sợ hãi, thanh âm nhẹ xuống, mang theo cầu xin nhìn Lộ Phi Dương.

Mồ hôi trên trán Lộ Phi Dương rơi vào trên cổ nằng, bị hân dán chặt thân thể nóng rực theo lên, dường như hân cũng không nhin được nữa, âm thanh khô khốc phảng phất bên tai nằng, mang theo khẩn cầu, "Hà Linh, ta van cầu muội, mau lấy giải được ra, ta đường đường là Nam Tử Hán, không. . . . ."

Không thể làm ra chuyện đoạt huynh chi thể cảm thú như vậy, không phải muội muốn vùi ta vào chỗ bất nghĩa chứ. . . . . Đừng hủy hoại tiểu sư muội. . . . . Cả đời. . . . . Ta. . . . . Ta sẽ chịu không nổi. . . . ."

"Không có giải được đâu! Huynh này không có giải được!" Hà Linh vặn vẹo gương mặt, tiếp tục giằng co, lại nói: "Huynh chịu không nổi, vậy hãy cùng tiểu sư muội viên phòng, vừa tự cứu huynh, vừa cứu được nàng, vẹn toàn đôi bên!"

"Không. . . .

Lộ Phi Dương dứt quãng nói, cánh tay ôm Hà Linh chặt hơn, không tự chủ được vuốt ve trên lưng nàng, lửa nóng đôi môi chôn ờ cổ nàng. . . . .

"Đừng! Không cần! Không cần. . . . ." Hà Linh lúc này thật sự sợ hãi, nước mắt trắng xanh tuôn rơi đầy mặt, liều mạng cố gắng thoát khỏi vòng tay Lộ Phi Dương, cuồng loạn quát: "Huynh không được cưỡng bức ta! Nếu huynh làm ra chuyện đó, ta sẽ giết huynh! Lộ Phi Dương, huynh buông ta ra!"

"Muội đánh không lại ta, Linh nhi. . . . . Ta sẽ đối tốt với muội, cả đời đối tốt với muội. . . . ." Lộ Phi Dương nửa mở đôi mắt mờ mịt sương mù, chặn ngang Hà Linh ôm lấy, lao đảo đi về phía giường.

"Cút ngay! Cút ngay, Lộ Phi Dương, ta sẽ giết huynh! Đừng chạm vào ta. . . . ."

Nhưng, tiếng gào thét thê lương có dữ dội đến thế nào, đối với nam nhân đã hoàn toàn bị tình dục khống chế mà nói, tất cả đều là uổng công, hai cổ thân thể lẫn xuống trên giường, quần áo tan nát, cả phòng hừng hực dâm thủy. . . . .

.....

Đoàn Cẩm Sơ toàn thân mềm nhũn đứng dưới mái hiên, mơ hồ nghe tiếng Hà Linh gào thét, ý thức mờ lung cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Sau cơn mưa không khí tươi mát, phát phơ gió nhẹ, thổi tan đôi chút nóng bỏng trên người, làm đầu óc vẫn đục của nàng từ từ thanh tỉnh, cố gắng lắc đầu thật mạnh, chống vách tường chặt vật bước ra.

Tiêu Nhược Vân không có ở đây, . . . Lộ Phi Dương cùng Hà Linh viên phòng, giờ phút này, chính là thời cơ tốt nhất để trốn thoát!

Vậy mà, do thân thể di chuyển nên đại não mới vừa thanh tỉnh lại trở nên vẫn đục lần nữa, cả người giống như rơi vào hỏa lò, nóng bỏng, ngứa ngáy, bứt rứt làm nàng chỉ muốn nghĩ cời sạch quần áo trên người, nhảy vào nước lạnh trầm mình xuống, da thịt tê dại làm nàng không nhận được kéo cổ áo dùng ngón tay chà xát, ý thức hỗn loạn chi phối cả người, trước mắt đột nhiên tối sầm, thân thể chậm rãi xui xẻo trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Giờ phút này, trên nóc Tứ Hợp Viện, ẩn náu 20 tên nam tử tráng niên, toàn thân y phục sắc xanh cùng Nhiếp Huyền!

Sáng nay, lúc Đoàn Cẩm Sơ tìm cơ chạy đến nhà xí hậu viện, bọn họ mới phát hiện, quả nhiên nàng bị bắt đến nơi này, kích động, hơn hai mươi đôi mắt như mũi tên chăm chú quan sát mọi sự trong viện. Khi Lộ Phi Dương cùng Đoàn Cẩm vừa mới vào phòng, Nhiếp Huyền đã muốn động thủ ngay, nhưng ngặt nỗi Lộ Phi Dương cứ kèm sát bên Đoàn Cẩm Sơ, nếu không cần sẽ thương tổn nàng, nên phải nhẫn nhịn nữa, Nhiếp Phong thì chạy trở về báo tin cho Sở Văn Hách báo, hẳn thì tiếp tục nhìn chăm chăm mục tiêu, yên lặng theo dõi biến hóa, đồng thời tìm hiểu thân phận những người trong nội viện này, đợi thêm buổi sáng Tiêu Nhược Vân đi thăm dò trở về là thời cơ tốt một lưới bắt hết!

Tháo một mảnh ngói trên nóc phòng, nhìn sự việc xảy ra trong nhà, Nhiếp Huyền hết sức kinh sợ, thấy Lộ Phi Dương ôm lấy Đoàn Cẩm Sơ, lúc này liền muốn phá cửa sổ mà vào, chợt thấy chuyện có chuyển biến, nên lần nữa ân nhẫn chờ đợi, thẳng đến lúc này, thấy chỉ còn lại một mình Đoàn Cẩm Sơ ra khỏi nhà, trong lòng vui mừng, chính là cơ hội cứu người tuyệt cao!

Nhiếp Huyền phẩy tay trái tay phải hạ ám ngữ. . . Ra dấu tay, thủ hạ hiểu, đám người chuẩn bị hành động, ai ngờ, một đạo áo lam đột nhiên phá không đánh tới, sau lưng hắn, có rất nhiều nam tử y phục tạp sắc che mặt tay cầm trường kiếm công đến!

"Bắt lại!"

Nhiếp Huyền hét to một tiếng, đội thân vệ ám ảnh liền nghênh địch mà lên, tức thì trên nóc nhà một mảnh kiếm quang loang loáng, tiếng chém giết kịch liệt như đòi mạng, chấn kinh dân chúng bốn phía, hoảng sợ kêu la dữ dội, hải đồng khóc thét không ngừng, tiếng hô chạy trốn chết, khiến cho cả ngõ nhỏ Lão Hạnh hồ đồng lập tức hỗn loạn không chịu nổi!

Tiêu Nhược Vân cùng Nhiếp Huyền giao đầu mấy trăm chiêu, đột nhiên ném ra một viên đạn khói mù, rồi sau đó nhảy xuống nóc phòng, phóng nhanh tới trước mặt Đoàn Cẩm Sơ, vội kêu một tiếng, "Cẩm Sơ!" Bồng nàng lên, mảy tuấn lập tức nhú chặt, "Cẩm Sơ, tỉnh tỉnh! Muội bị làm sao vậy? Sao toàn thân đều nóng rực như vậy!"

Đoàn Cẩm Sơ đôi mắt nhắm chặt, thân thể hư nhược, hít quá lâu thứ Thôi Tình Hương mà Hạ Nhi đã hạ gập đôi xuân dược kia, lại đang trong tình huống không có nam tử cùng nàng giao hợp, cơ thể không chịu được bất tỉnh nhân sự, hai gò má đỏ hồng nóng rực, Tiêu Nhược Vân cúi người sờ tay lên mặt nàng, nhiệt độ của nàng làm hắn kinh hãi lập tức ngừng đầu, hô lớn: "Nhị sư đệ! Hà Linh!"

Trong nhà, Lộ Phi Dương đang kích tình trên giường bỗng dừng nghe tiếng đánh nhau, kinh hãi toát mồ hôi lạnh, vừa tăng nhanh động tác, vừa nói: "Linh nhi, bắt luận muội muốn xử trí ta như thế nào, hiện tại cũng không phải lúc, nghe bên ngoài xem, người tới cũng không ít, mười phần hết tám là quan binh đã đến, lúc này chúng ta nhanh chóng rời đi thôi!"

"Lộ Phi Dương, huynh cường chiếm thân thể ta, ta nhất định giết huynh, nhất định. . .

"Điều này có thể trách ta sao? Nếu không phải muội làm ra thủ đoạn hèn hạ này, ta sao có thể làm ra chuyện như vậy?" Lộ Phi Dương thở hổn hển, lửa nóng cứng rắn dưới thân lại dùng sức đâm chọc vào, tăng nhanh luật động mang theo nữ nhân bên dưới cùng nhau đạt tới tột đỉnh dục vọng. . . . .

"Nhị sư đệ! Hà Linh!"

Ngoài cửa truyền đến tiếng Tiêu Nhượng Vân vội vàng gọi âm ỉ, Lộ Phi Dương cùng Hà Linh kinh hãi, không kịp đứng dậy, cửa đã bị Tiêu Nhượng Vân một cước đá văng ra, ôm ngang Đoàn Cẩm Sơ xông vào!

Lộ Phi Dương ㄟ vội vàng lật thân xuống, kéo chân đắp cho Hà Linh tránh phơi bày thân thể, vén màn lên thò đầu ra, mặt đỏ ngầu thấp giọng nói: "Đại sư huynh, bọn đệ ở nơi này!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Trốn Ra Ngoại Thành, Vân Hách Đuổi Theo Tới

Lộ Phi Dương thần sắc càng thêm lúng túng, mắt nhìn vào trong màn, "Đại sư huynh, huynh. . . . . Huynh tạm tránh một chút, đợi bọn đệ mặc quần áo vào. . . . ."

"Đáng chết! Ban ngày ban mặt thế mà các người lại làm chuyện như vậy! Chúng ta đã sớm bị người để mắt tới, may nhờ ta điều đệ tử phân đường kinh thành tới chi viện, nếu không người sẽ chết dưới hoa mẫu đơn rồi!" Tiêu Nhượng Vân nổi trận lôi đình rống to khiển trách, gương mặt tuấn tú xanh mét, xoay lưng lại, giọng căm hận cứng rắn: "Lập tức mặc quần áo, chúng ta rời kinh thành!"

Lộ Phi Dương xấu hổ vạn phần, nhảy xuống giường nhặt lấy y phục trên đất của hắn nhanh tay mặc xong, vội vàng mở tủ treo quần áo Hà Linh lấy một bộ y phục ném vào màn, Hà Linh vừa nhỏ giọng khóc, vừa chống đỡ thân thể tan nát, cầm quần áo mặc chỉnh tề, sau đó lau nước mắt xuống giường.

Lộ Phi Dương muốn vọt về phòng hắn lấy kiếm, nhảy mất, mới chú ý tới Tiêu Nhượng Vân ôm Đoàn Cẩm Sơ trong ngực, nghe bên ngoài âm thanh giao chiến càng lúc càng kịch liệt, không khỏi kinh hãi vội la lên: "Đại sư huynh, ta và đệ tử cần ở phía sau, huynh mang theo tiểu sư muội cùng Hà Linh đi trước, mau sớm tìm một chỗ trú ẩn, huynh phải cùng tiểu sư muội nhanh chóng viên phòng, nếu không tính mạng tiểu sư muội sợ là khó bảo toàn!"

"Cái gì? Cẩm Sơ nàng. . . . . Nàng bị sao vậy? Người nói cái gì. . . . . viên phòng!" Tiêu Nhượng Vân vừa nghe đến. . . Chuyện tình có liên quan Đoàn Cẩm Sơ, lập tức căng thẳng thần kinh, khiếp sợ trừng mắt hỏi Lộ Phi Dương.

Lộ Phi Dương chần chờ bất quyết, ngoái đầu nhìn lại gương mặt đầy nước mắt, ngốc trẻ của Hà Linh, cuối cùng nói một câu đơn giản giải thích. "Đúng, ta cùng tiểu sư muội trứng phải xuân dục, cho nên. . . . . Cho nên ta cùng Hà Linh mới như vậy. . . . . Cho nên, huynh phải mau cứu tiểu sư muội! Đi mau!"

Dưới tình huống khẩn cấp, Tiêu Nhượng Vân không thể suy nghĩ nhiều, một đầu, lao ra ngoài cửa, Lộ Phi Dương dắt tay Hà Linh, lo lắng nói: "Ta biết rõ dưới người của muội đau, kìm chế một chút, hiện tại sinh tử tồn vong, chúng ta phải toàn thân mà lui! Muội cố gắng lên, vô luận đối với ta muốn chém giết muốn róc thịt, trước tiên phải sống sót!"

Nghe vậy, Hà Linh ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lộ Phi Dương đôi mắt nộ hỏa, không nói một lời hất tay của hắn ra, xoay người lại đến cửa lấy kiếm, sau đó vọt ra cửa, Lộ Phi Dương cười khổ một tiếng, cùng đi ra ngoài!

Lại nói Nhiếp Huyền, bởi vì viên đạn khói kia ngăn cản, đợi đến khi trước mắt sáng tỏ, cũng đã bị hàng loạt đệ tử Thiên Anh vây quanh, những người này đều do Tiêu Nhượng Vân chọn lựa mang tới, võ công cao cường, và lại nhân số vượt xa đội thân vệ tứ sĩ, cho nên tuy rằng võ công của hắn tuyệt đỉnh nhưng trong khoảng thời gian ngắn, lại không thể phân thân ra cứu Đoàn Cẩm Sơ được!

Giao tranh trên nóc nhà đã kéo dài đến trong viện, Tiêu Nhượng Vân bởi vì đang ôm người trong ngực, nên không cách nào khiến kiếm dưới tình huống hai mặt thụ địch, chỉ có thể dựa vào thân thủ linh xảo tránh né, chạy ra ngoài cửa lớn trốn thoát!

Hà Linh đi cùng tung bay nâng kiếm cần phía sau, sau lưng hai người các tứ sĩ ngã xuống đất, giết mờ. . . Đường máu, bảo vệ Tiêu Nhượng Vân thành công nhảy lên ngựa dừng ở bên ngoài, hắn đã chuẩn bị trước hai con ngựa, Lộ Phi Dương đẩy Hà Linh lên con ngựa còn lại, "Mau lên ngựa!"

Hà Linh nhảy lên, quay đầu lại, thấy đông đảo đệ tử Thiên Anh đang liều mạng cản chân ám ảnh, giúp bọn họ tranh thủ thời gian thoát đi, nàng do dự, sau đó lạnh lùng nói: "Huynh cũng lên ngựa, cùng đi!"

Lộ Phi Dương lại cắn răng một cái, "Các người đi trước, ta phải lưu lại ngăn cản kẻ địch!"

Mất thấy Nhiếp Huyền đuổi theo đến nơi, Hà Linh gấp gáp, đưa tay kéo Lộ Phi Dương, "Ít nói nhảm! Nhanh một chút lên ngựa!"

Lộ Phi Dương trong bụng âm áp, kéo nhẹ môi cười, nhảy một cái lên ngựa ngồi ở sau lưng Hà Linh, cùng Tiêu Nhựt Vân vùng dậy cương, hai con ngựa liền phóng vọt đi. . . . .

"Đuổi theo!"

Nhiếp Huyền quát lên, một kiếm bổ vào hai đệ tử đang công kích cản trở, triển khai kinh công đuổi theo, các tử sĩ nghe lệnh, không ham chiến nữa, vội vàng truy đuổi!

Nhưng, những đệ tử Thiên Anh như bầy ong, quần chặt không thả!

Đột nhiên, sau lưng vang lên trận trận tiếng vỗ ngựa, hai bên nhân mã kinh hãi, rồi rít quay đầu lại nhìn quanh, đột nhiên thấy nhân ảnh xông lên phía trước trên lưng ngựa xích thồ, một thân nam tử trường sam trắng ngà, phóng ngựa như bay, khí thế như rồng!

"Là chủ tử!"

Các tử sĩ đồng thanh lên tiếng kinh hô, tiếp theo vui mừng dị thường, thô sơ giản lược nhìn, theo sau Sở Văn Hách hai đội thị vệ Bát vương phủ, ước chừng hơn 50 người!

Một tiếng uy nghiêm, áo trắng xẹt qua . . . đám đệ tử Thiên Anh, lướt ngang các tử sĩ bên trong, không quay đầu lại, ra lệnh, "Đem tặc nhân toàn bộ bắt lại, lưu người sống giải đến Hình bộ đại lao!"

"Dạ!"

Bọn thị vệ chính tề đồng thanh đáp lại, Kiếm xuất ra, cùng Thiên Anh đệ tử giao chiến kịch liệt!

Áo trắng phát phơ, tóc đen vũ lộng trong gió, mắt như chim ưng, sâu hơn u đậm, bén tựa lưỡi dao, chuyên chú nhìn chăm chăm phía trước, tản mát ra băng hàn thấu xương cùng tia hung ác GRAO!

Hai con ngựa bốn người, không một phân dừng lại ở cửa thành, mà như mũi tên xông phá tầm mắt quan binh thủ thành, lướt gấp qua, chạy về phía ngoài thành!

Ngay lúc này, một nhóm hùng binh khoái mã xông đến, thủ thành Tham tướng thấy nam tử áo trắng, lập tức kinh hãi sắc mặt trắng bệch, bên tai đã nghe lệnh truyền, "Thông báo bát môn Đề đốc, đuổi bắt tội phạm quan trọng, mau!"

"Dạ, mặt tướng tuân lệnh!" Thủ thành Tham tướng ứng một tiếng, lập tức hô: "Đóng cửa thành, báo đề đốc đại nhân!"

Đuổi theo tới ngoài thành, hai phe cách nhau chỉ chừng mười trượng, Đoàn Cẩm Sơ bị lắc lư chuyển động mạnh nên tỉnh lại, cường bách mình tập trung tinh thần ngắm nhìn bốn phía, phát hiện rõ ràng, mình lại trên lưng ngựa, một cánh tay lớn đang ôm vòng ngang hông, mà ngựa đang phi như bay trong lúc chạy trốn!

Thân thể vẫn bị xuyên được không chế, khó chịu thống khổ, giùng giàng, nhất thời kinh hãi khi nhìn lên, "Tiêu Nhựt Vân! Huynh. . . . . Sao huynh ở đây. . . . . Huynh đang mang ta đi đâu?"

"Cẩm Sơ! Quan binh đuổi theo muội, muội. . . . . Đừng nói chuyện, chúng ta phải nhanh chóng trốn đi!" Tiêu Nhựt Vân cúi đầu liếc mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, giọng nói gấp gáp.

"Quan binh? Không. . . . . Không, ta không đi theo huynh! Huynh thả ta xuống, ta không đi!" Đoàn Cẩm Sơ nhất thời, nhớ đến Nhạn Linh tiền kia, vì vậy, cấp bách vỗ vào tay Tiêu Nhựt Vân, khàn khàn kêu dữ dội nói.

"Cẩm Sơ, nghe lời! Tình huống khẩn cấp, bây giờ không phải thời điểm hồ nháo, muội muốn mọi người cùng chết sao?" Tiêu Nhựt Vân đề cao thanh âm, lạnh lùng quát.

Đoàn Cẩm Sơ tâm cuồn loạn, nghe Tiêu Nhựt Vân nói, quay đầu chồm qua nhìn về phía sau, lại thấy một thân áo trắng rong ruổi trong gió, trong lòng chợt mừng như điên, dùng hết sức hô to: "Cứu ta. . . . ."

"Văn Hách. . . . ."

"Văn Hách. . . . ."

Tiếng gào khàn khàn như đâm rách cổ họng, vang vọng ở thính không, làm Tiêu Nhựt Vân cùng Sở Văn Hách lập tức chấn động!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Vì Hồng Nhan, Giận Đổ Cả Mặt

Lộ Phi Dương phát giác, vội hô: "Đại sư huynh! Đừng phân tâm! Trước tiên hãy qua cửa ải này lại nói!"

Tiêu Nhược Vân trong mắt sung huyết, hung hăng vung cương ngựa, càng ôm chặt Đoàn Cẩm Sơ trong ngực, đập bụng ngựa hết lớn: "Giá . . . ."

Đoàn Cẩm Sơ cảm giác thân thể như chia năm xẻ bảy, dựa lưng vào lồng ngực Tiêu Nhược Vân, cảm nhận hơi thở nam tính phả trên mặt, lập tức khơi lên dục vọng trong cơ thể nàng, đại não hỗn loạn, thân thể thôi thúc, đôi tay vô ý thức ôm lấy Tiêu Nhược Vân, gò má nóng bỏng cọ sát vào bộ ngực hần, tờ áo lam nàng cảm thấy thoải mái, nhưng cơ thể lập tức bị dòng nhiệt lưu nóng bỏng đánh thẳng vào, ngừng trệ tất cả suy nghĩ, nàng ní non ra tiếng "Vân Hách . . . . . Ôm ta. . . . . Thật khó chịu. . . . . Nóng quá. . . . ."

"Cẩm Sơ . . . . ." Tiêu Nhược Vân hô hấp dồn dập, tâm lại lạnh như nước, rõ ràng hần nghe được hai lần, không phải là gọi hần, mà là gọi nam nhân khác. . . . .

Nàng trúng xuân dược, nhưng trong đầu nghĩ đến không phải là hần, là người khác, nàng muốn cùng Bát Vương gia đó ở cùng nhau . . . . .

Thân thể chợt lay động, Tiêu Nhược Vân tuyệt vọng nhắm lại mi mắt, cũng ôm chặt Đoàn Cẩm Sơ thật chắc, làm như muốn khảm nàng vào thân thể hần, vô tận. . .

Cẩm Sơ ngày xưa, chỉ thuộc về một mình hần, giờ ở đâu? Đi nơi nào?

Sau lưng, tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, liên tiếp không ngừng, gió lạnh ù ù thổi qua tai, quét ngang mặt, đau, nhưng là, không phải đau thân thể, mà là tâm. . . . . Đã bị chém thành hai nửa. . . . .

"Người cười ngựa đằng trước! Lập tức để Đoàn Cẩm Sơ lại, Bôn vương tha cho bọn ngươi không chết!"

Sau lưng, truyền đến âm thanh tức giận của Sở Vân Hách, Lộ Phi Dương chau mày thật sâu, thăm hần thời gian quá cấp bách, không thể phóng ám khí ra ngoài, Tiêu Nhược Vân thu lại tâm thần, không nói lời nào đem mã tốc phi với tốc độ nhanh nhất!

"Chủ tử, làm sao bây giờ?" Nhiếp Phong hỏi.

Sở Vân Hách gương mặt tuần tú lo lắng, từ trong tay áo đột nhiên lấy ra một mũi tên ngắn, đem tên đặt lên ngón tay phải, lạnh lùng nhếch môi, "Người có thể bất chấp tính mạng mang theo Sở nhi, nhất định là cùng Sở nhi tình cảm sâu vô cùng, cũng sẽ không thương tổn Sở nhi, nhưng lại không nghe Bôn vương khuyến cáo, chính là tìm chết!"

Dứt lời, đem toàn bộ nội lực trút xuống tay phải, "Vút!" một tiếng, Nhạn Linh Tiễn trong tay kia vốn là thuộc về Tiêu Nhược Vân, xé gió bay đi nhắm thẳng tới bối tâm Tiêu Nhược Vân!

"A . . . ."

Tiêu Nhược Vân trúng tiễn, thân thể không tự chủ được nghiêng về phía trước, trên lưng lập tức nhuộm đỏ máu tươi!

Đoàn Cẩm Sơ bởi vì. . . thân hình Tiêu Nhược Vân đột nhiên chấn động, suýt nữa ngã xuống lưng ngựa, bản năng bắt được bàn tay to của hần, đại não có vẻ thanh tỉnh, hỏi: "Huỳnh, có sao không?"

"Không sao!" Tiêu Nhược Vân nói nhỏ, sắc môi trắng bệch, gương mặt tuần tú cũng tái nhợt mất đi huyết sắc, tay nắm dây cương mơ hồ đang run rẩy, cả tay đang đỡ vòng eo nhỏ nhắn của Đoàn Cẩm Sơ cũng có chút lơi lỏng.

Lộ Phi Dương nhìn về phía sau, lập tức cả kinh thất sắc, "Đại sư huynh! Bắn trúng huynh lại chính là Nhạn Linh Tiễn của huynh! Huỳnh sao rồi? Có trụ được không?"

Hà Linh gắt gao nhìn chăm chăm Nhạn Linh Tiễn kia, đôi môi không ngừng run rẩy, một câu cũng nói không nên lời, sao lại như vậy? Làm sao đây?

"Huỳnh. . . . . Huỳnh bị thương ư?" Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc ra tiếng, trợn to đôi mắt mờ mịt, khô khốc môi nói: "Huỳnh để ta xuống, chỉ cần ta an toàn, ta sẽ không để cho Bát Vương gia bắt lại mọi người, có được không?"

"Không! Ta không thể nào vứt bỏ muội, nếu trùng sinh tử, vứt bỏ người yêu, ta là loại nam nhân gì!" Tiêu Nhược Vân cắn răng, trên trán mồ hôi lạnh tích tích rơi xuống, lại cố chấp nói.

Nhưng, vừa dứt lời, một cơn choáng, vầng đầu hoa mắt, thân thể không trụ được nữa rũ người xuống, dây cương trên tay buông lỏng, té rơi xuống ngựa!

"Đại sư huynh!"

Lộ Phi Dương gào thét một tiếng, mặt mũi vắn vẹo, tung người nhảy một cái, vội vàng tiếp được Tiêu Nhược Vân, sau đó đáp xuống lưng ngựa Tiêu Nhược Vân!

"A . . ." nhưng Đoàn Cẩm Sơ bởi vì Tiêu Nhược Vân buông tay, . . . lập tức ngồi không vững, giẫy giụa tay chân, kinh hãi thét lên, thân thể té xuống

theo!

Nhưng, nói thì chậm, xảy ra lại rất nhanh, trong khoảnh khắc, một dây thừng vài trượng, từ phía sau bay tới, ở giữa không trung quấn chặt hông Đoàn Cẩm Sơ, tay Nhiếp Phong đang nắm đầu dây còn lại, kéo nàng về phía bọn hắn!

Lộ Phi Dương đưa tay ra cướp lại Đoàn Cẩm Sơ nhưng thất bại, quay đầu nhìn, chỉ thấy Sở Văn Hách đã từ trên ngựa phóng xẹt qua, ôm lấy Đoàn Cẩm Sơ, ngay cả mượn lực cũng không cần, ở giữa không trung bay vòng về!

Mất thấy Đoàn Cẩm Sơ bị cướp đi, Tiêu Nhượng Văn thọ trọng thương, lại nghĩ Đoàn Cẩm Sơ thân trúng xuân dược, phân tích nặng nhẹ trên dưới, Lộ Phi Dương thật sự không còn cách nào, chỉ đành phải đáp bụng ngựa, một tay nắm Tiêu Nhượng Văn đã hôn mê, một tay khiến ngựa phi nhanh, quát um lên: "Hà Linh! Đi mau!"

"Tiếp tục đuổi! Toàn bộ bắt trở lại!" Sở Văn Hách xoay người lại rơi vào trên lưng ngựa, ôm Đoàn Cẩm Sơ ngồi ở trước người hắn, thẳng ngựa dừng cương lại, nhìn chằm chằm phía trước, lạnh lùng hạ lệnh.

"Đừng. . . . . Đừng bắt!" Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên phản ứng, vội nắm tay Sở Văn Hách, cầu khẩn nói: "Đừng bắt bọn họ, đừng giết người, Văn Hách ta van cầu chàng, đừng bắt bọn họ trở lại, Lộ Phi Dương là người tốt, chàng đừng giết hắn có được không?"

"Sơ nhi! Nàng biết nàng đang nói gì không! Dám can đảm bắt đi nữ nhân của ta, còn không nghe khuyên cáo, ta há có thể tha cho qua bọn họ!" Sở Văn Hách tức giận, xanh mét gương mặt tuấn tú.

"Văn Hách. . . . . Ta, ta sắp chết rồi đây. . . . . Chàng. . . . . Chàng phải trông nom ta. . .

Sở Văn Hách cả kinh, vội nâng mặt Đoàn Cẩm Sơ lên, vội hỏi: "Sơ nhi, nàng làm sao vậy? Mặt của nàng thật nóng! Nàng tỉnh tỉnh! Mau tỉnh lại!"

"Văn Hách, ta. . . . . Ta trúng một loại mị hương gì đó. . . . . rất mạnh, thân thể rất khó chịu. . . . . Lộ Phi Dương cũng trúng, nhưng hắn. . . . . Hắn không có khi dễ ta. . . . . Cầu xin chàng. . . . . Cầu xin chàng bỏ qua cho hắn. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ đứt quãng nói, trước mặt bỗng tối sầm, bất tỉnh lịm nửa, ngã trong ngực Sở Văn Hách.

"Sơ nhi!"

Sở Văn Hách hét lớn một tiếng, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ lời Đoàn Cẩm Sơ vừa nói "Mị Hương", giây sau, đột nhiên phản ứng kịp, vội vàng nhìn về phía trước, hướng phía nhóm người Nhiếp Phong Nhiếp Huyền đang trước huyệt gió, quát lớn: "Lui về! Lập tức trở lại! Lên đường hồi phủ!"

Ánh trời chiều vàng rực cả vùng đất, đoàn người Sở Văn Hách, ngược nãng ra roi thúc ngựa hướng về trong thành phi nhanh. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 122: Ân Cứu Mạng, Dòng Sông Lớn Để Trả

Khí trời cuối Hạ đầu Thu, vốn sáng sủa, đột nhiên trầm trầm, nồng vẩn kéo đến ngăn trở ánh mặt trời, sắc trời lập tức trở nên mù mịt, gió rít o o, lay động nhánh cây, phát ra tiếng vang "Bành bạch", vài tia chớp phá vỡ bầu trời, mưa phùn rả rích rơi xuống.

Gia Cát Toàn Cơ bị Nhiếp Huyền vừa lôi vừa kéo, ngay cả chạy bay trong mưa, mạnh mẽ kéo vào Bát vương phủ, giờ phút này, phóng vào hướng Dự Viên!

"Ai ai, ta nói Nhiếp thị vệ, ngươi buông tay có được không? Bản Công Tử tự biết đường!" Gia Cát Toàn Cơ rốt cuộc chịu hết nổi, mở miệng kháng nghị.

"Toàn Cơ tiên sinh thứ tội! Thật sự là tình huống khẩn cấp, chủ tử hạ tử lệnh, nô tài không thể làm gì khác hơn là phải đắc tội ngươi!" Nhiếp Huyền giờ tay lên quệt mồ hôi hột trên trán, nói thật nhanh.

Gia Cát Toàn Cơ bực mình, "Không phải chỉ là xem bệnh cho gã thái giám thôi sao? Chết thì chết đi, chết rồi vừa đứng giải cứu chủ tử nhà ngươi, có cái gì phải gấp gáp!"

"Khụ khụ! Toàn Cơ tiên sinh, lời này nếu như bị chủ tử nghe được, đoán chừng ngươi sẽ chết rất thảm a!" Nhiếp Huyền bị sặc, ho khan nhắc nhở.

"Hừ! Cái gã thái giám độc mồm độc miệng kia, Bản Công Tử mới lười phải xem bệnh cho hắn, Bản Công Tử không bị hắn tức chết coi như may mắn! Hừ, muốn xem bệnh, cũng phải để hắn mở miệng cầu xin Bản Công Tử, báo thù lần trước hắn chọc tức ta!" Gia Cát Toàn Cơ bĩu môi, tức giận bất bình, lơ đãng mà nói.

Nhiếp Huyền lắc đầu một cái, cước bộ cũng dần dần tăng nhanh, nghiêm túc nói: "Chủ tử đối với thái giám này rất để ý, tiên sinh chớ nên. . . xem nhẹ, trước kia nô tài cũng không biết, hôm nay mới vừa biết được nguyên nhân, sợ rằng Bát vương phủ rất nhanh sẽ thêm tân chủ tử nữa!"

"Hử? Nói vậy là sao?" Gia Cát Toàn Cơ cau mày, không phải là Sở Văn Hách muốn cưới yêu nghiệt thái giám đó làm trác vương phi chứ! Nếu đúng như vậy, thì thật là một kịch oanh động khắp thiên hạ!

"Bởi vì hắn là nữ. . . . ."

"Nhiếp Huyền!"

Ở cửa chính Dự Viên, Nhiếp Phong một tiếng la lên, cắt đứt lời Nhiếp Huyền sắp cửa giải thích, Nhiếp Huyền ngăn người, thúc giục: "Tiên sinh mau chút, chủ tử chờ không kịp!"

"Ai ——"

Gia Cát Toàn Cơ lên tiếng kháng nghị, trực tiếp không để ý tới, Nhiếp Phong Nhiếp Huyền dắt hắn, nhanh chóng kéo thẳng đến nhà chính, sau đó đóng cửa lại.

"Toàn Cơ!" Sở Văn Hách ngồi ở bên giường, ngoắc tay nói: "Người mau tới đây xem một chút, Sơ nhi nói hắn trúng một loại Mị Hương gì đó rất mạnh, người xem một chút phải làm sao!"

"Mị Hương?" Gia Cát Toàn Cơ co quắp khóe miệng, mặt hắc tuyến bước đến gần, ngồi xuống ghế nhỏ, sau đó nhìn Đoàn Cẩm Sơ đang hôn mê nằm ở trên giường, mày tuấn nhíu lại, thâm nói: "Thái giám này đúng là nằm họa không sai!"

"Người mau bắt mạch đi!" Sở Văn Hách thúc giục, từ trước đến giờ luôn lạnh nhạt với hắn, giờ phút này vẻ mặt lo âu như lửa nóng xoắn xít bồn chồn.

"Khụ khụ!" Gia Cát Toàn Cơ háng giọng, tay cẩn thận xem mạch cho Đoàn Cẩm Sơ, dừng lại thật lâu, mới vừa lắc đầu vừa thở dài mà nói: "Bát Vương gia, người gấp cũng không được, tóm lại là. . . nên chuẩn bị hậu sự cho hắn đi!"

"Cái gì! Người nói cái gì?"

Nghe vậy, Sở Văn Hách cả kinh, vung tay kéo lấy cổ áo Gia Cát Toàn Cơ, ánh mắt lạnh lùng dọa người, hàm răng cắn chặt, "Người nói vậy là có ý gì? Bốn vương mệnh cho người bằng mọi giá cứu sống nàng, người rõ chưa, Bốn vương không cho phép nàng chết!"

"Bát Vương gia, khụ khụ. . . . . Không phải là ta không cứu hắn, là hắn. . . . . (Đồ mờ hôi, nói như thế nào đây?) Hắn quả thật trúng độc Mị Hương, hơn nữa xuân dược này phân lượng vượt mức, không có giải dược, trừ phi là có người cùng hắn giao hợp, nhưng hắn lại là một thái giám, nếu tìm nữ nhân, thì cái kia của hắn lại không dùng được, còn nếu cùng nam nhân. . . . ." Gia Cát Toàn Cơ nói đến đây, rất là ý vị sâu xa nhìn Sở Văn Hách thật sâu, cười khan nói: "Người đừng nghĩ tự mình làm anh hùng, người. . . không được. . . , cho nên, dưới mọi tình huống cả nam lẫn nữ nhân đều không thể đáp ứng, hắn sẽ phải chịu dục hỏa công tâm mà chết, người cũng chỉ có thể lo cho hắn cỗ quan tài tốt hậu táng hắn coi như đã tận tình!"

"Giao hợp. . . . ." Sở Văn Hách tim đập mạnh và loạn nhịp, bàn tay đang nắm cổ áo Gia Cát Toàn Cơ dần dần trượt xuống, gương mặt tuấn tú xông lên một mảng đỏ ửng ngấm ngấm còn có mắt tự nhiên.

Nhưng, Gia Cát Toàn Cơ nhìn vẻ mặt Sở Văn Hách lại trực tiếp hiểu thành hắn sẽ lựa chọn tình huống thứ hai, lập tức kích động nói: "Bát Vương gia, người không phải sẽ làm cái chuyện đó chứ, vậy sẽ bị người người nhạo báng, hơn nữa, nam nhân cùng thái giám, cho dù là đoạn tụ nhưng cái loại lên giường đó. . . . . cũng không giải quyết được tận cùng vấn đề! Người nào lại có thể ác độc như thế chứ, lại đem Mị Hương bỏ độc một thái giám, quả thực là. . . . . Quả thực là quá tàn nhẫn!"

"Toàn Cơ, nếu phải giao hợp để giải độc, trước tiên phải làm thế nào? Cần. . .

"Ách. . . . ." Gia Cát Toàn Cơ xốc xếch, nhảy ngò lên một bước, mặt trùng to như chuông đồng, lại tốn nước bọt khuyên lơn, "Người, người thật sự muốn tự mình làm sao? Mẹ của ta ơi, người là Vương gia đó, nếu thật sự không muốn tiểu Sơ tử chết, vậy chi bằng người tìm người khác làm đi, trước, trước tiên đem hắn ngâm mình trong nước lạnh, vậy cũng có thể hóa giải ức chế một phần độc tính, ai, có thể chống đỡ được không, còn tùy theo vận số của hắn á..., dù sao chết là. . . tất nhiên chết chắc rồi, nên sớm chuẩn bị quan tài đi, thương tâm đến mấy rồi cũng qua, khắp trời nơi nào không có. . . . ."

"Câm miệng!" Sở Văn Hách chân mày chau sâu hơn, không vui cắt ngang lời Gia Cát Toàn Cơ đang liên thoảng không ngừng, cũng hướng ra ngoài hô: "Cần nhi, Huệ nhi!"

Cần nhi, Huệ nhi vội vàng bước vào, "Chủ tử có gì phân phó?"

"Lập tức mang thùng nước tắm vào đây, chuẩn bị nước lạnh, sau đó dựa theo vóc dáng tiểu Sơ tử, lập tức lên đường đặt mua năm bộ xiêm y cận thân đưa tới, còn nữa, phân phó xuống, hôm nay không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy Bốn vương!"

"Dạ, chủ tử! Nô tỳ ghi nhớ!" Hai nha hoàn đáp ứng, phúc thân cáo lui đi ra ngoài.

Gia Cát Toàn Cơ trước mắt chỉ cảm thấy rơi xuống vô số quạ đen lông đen, tâm trạng hắn hồng hồng, dùng ánh mắt "hết thuốc chữa" nhìn Sở Văn Hách, nhẹ nhàng lắc đầu, "Hết rồi hết rồi, một đời anh hùng, thế nhưng lại hủy trong tay một thái giám, trời cao đồ kỵ anh tài a!"

Sở Văn Hách mày tuấn nhếch lên, khóe miệng treo nụ cười thú vị. . .

"Ta đi ngay đây! Nếu ở lại xem cái trò công thụ gì đó của các người, nhất định sẽ nhìn không được mà nôn hết cơm trưa ra mất!" Gia Cát Toàn Cơ lập tức giơ tay lên cắt ngang, nói xong một hơi, liền như gió lốc lao ra cửa phòng, choáng váng, thà lao ra ngoài gặp mưa, cũng không muốn thấy cái loại Phiến Vân Phúc Vũ xấu xa đó!

"Ha ha. . . . ."

Sở Văn Hách nhò giọng khẽ cười, nghiêng người hôn lên đôi môi nóng rực của Đoàn Cẩm Sơ, thì thầm nói: "Sơ nhi, nàng quả thật phải làm nữ nhân của ta rồi, chẳng qua, lại là dưới tình huống này. . . . . Sơ nhi, nàng mở mắt có được hay không? Nói cho ta biết, nàng có nguyện ý hay không? Ha ha. . . . . Bất kể nàng nghĩ thế nào, dù sao, hôm nay ta nhất định hành động hy sinh vì nghĩa, vì cứu vãn tính mạng nàng, không tiếc ra sức mệt mỏi thân thể, cứu nàng trong nước sôi lửa bỏng, cho nên, nàng phải nhớ ơn cứu mệnh của ta, về sau hảo hảo bồi báo ta, biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Nhất Là Lúc Động Tình (Một)

Ngoài cửa sổ, giọt giọt tí tách mưa phùn dày đặc đan xen, Thiên Địa mông lung, mang theo đầu thu lạnh lẽo, từ trong kẽ cửa sổ xuyên qua, làm thân thể Sở Văn Hách đang tựa trên bàn kê chau mày tuấn, cảm khăn lông lên.

Đi tới, quàng ngang cửa sổ, lại kéo thêm rèm cửa sổ, xoay người đến bên cạnh thùng tắm, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống.

Toàn thân Cẩm Sơ ngâm trong thùng tắm, áo đã cởi hết, nghiêng đầu tựa vào nệm êm dọc bên thùng tắm, lông mi thon dài mà cong lên như bỏ phiến rũ xuống, hai mắt nhắm chặt, mái tóc như mây, cong cong mảy liễu, mũi nhỏ nhắn khéo léo động lòng người, mềm mại môi anh đào giờ phút này đang hơi nhếch lên, lộ ra hấp dẫn vô hạn, cơ thể nõn nà, khí như u lan, . . . bởi vì nhiễm Mị Hương, hai gò má, vành tai, cổ thon, đều hồng sắc thắm đẫm say lòng người, như đoá hoa anh túc, ứng hồng hoa mắt, quyến rũ xinh đẹp. . . . .

Ánh mắt chậm rãi nhìn xuống, thân thể mềm mại trắng như tuyết, lưng linh hấp dẫn, mảnh mai yêu kiều, xương quai xanh lộ rõ, trước ngực hai bầu trắng mịn lộ điểm hồng mềm mại, khiến cho Sở Văn Hách lập tức đình trệ hô hấp, thân thể căng cứng, trong khoảnh khắc, tình triều cuộn cuộn kéo đến, gương mặt tuấn tú nóng rực, nhịp tim tăng tốc dồn dập, mắt không tự chủ được tiếp tục dời xuống. . . . .

Nhìn thân thể trần truồng của nàng từ trên xuống dưới không sót một chút, trong lòng tràn ngập chấn động, cũng không biết là cảm xúc gì, kể cả chán ghét thân phận thái giám của nàng, sao lại có thể xinh đẹp như thế, làm người ta si mê đắm chìm, chỉ lẳng lặng nhìn thế thôi, mà đã mất hồn, nếu như tự thể nghiệm. . . . .

Chớp mũi đột nhiên nóng rực, Sở Văn Hách vội ngửa đầu lên, gương mặt tuấn tú 囧囧 đỏ bừng, thiếu chút nữa chảy máu mũi. . . . .

Làn nước lạnh buốt kích thích cơ thể, Đoàn Cẩm Sơ khẽ tỉnh lại, đôi mắt đóng chặt như mây bay quần vù, khẽ mở ra tiết sương mù quang, toàn thân mềm nhũn không chút sức lực, chỉ có thể cảm nhận được rõ ràng có người đang lau mình cho nàng. Nghiêng mặt không thấy rõ người trước mắt, nàng khẽ chớp mi mắt, ngọc ngậy cánh môi khẽ hỏi: "Chàng là. . . . . Văn Hách sao?"

"Sơ nhi!"

Sở Văn Hách nghe tiếng, lập tức ngẩng đầu lên, vứt bỏ khăn trong tay khăn, khẽ xoa gò má Đoàn Cẩm Sơ, tình mâu trên trán phóng vui mừng, "Nàng tỉnh rồi! Tốt quá, mới vừa rồi Cận nhi đi vào nói, Toàn Cơ bỏ sung giao phó thêm, nhất định phải để nàng thanh tỉnh lúc đó mới được ân ái, nếu không sợ nàng không chịu nổi, cũng may nàng tỉnh rồi!"

"Văn Hách. . . . . Ta, ta không muốn chết. . . . . Khó chịu quá. . . . . Nếu như, nếu như ta chết đi. . . . . Chàng hãy cưới tiểu thư phủ Thừa Tướng đi, ta. . . . . Ta không ngăn cản chàng nữa. . . . ."

Giọng Đoàn Cẩm Sơ đứt quãng, cánh môi khô nứt, trong cổ họng cũng giống như có cả cây đuốc, cả người như rơi vào hỏa hoạn, trong cơ thể thống khổ tới cùng.

"Đồ nghiệt này!" Sở Văn Hách thấp giọng khiển trách, ôm đầu Đoàn Cẩm Sơ, không vui cau mày nói. . . : "Sơ nhi, không được nói càn! Nàng không thể nào chết, ta làm sao để cho nàng chết được? Nàng không được đẩy ta cho cô gái khác, ta chỉ muốn nàng, ta đã đáp ứng nàng, cả đời chỉ cần một mình nàng làm thê tử, nàng quên rồi sao?"

"Văn Hách, không có, chưa, ta sẽ không quên, nhưng ta. . . . . Ta thật sự chịu không được. . . . ."

Đoàn Cẩm Sơ đôi mắt nhắm lại, tay nhỏ bé ôm lên cổ Sở Văn Hách, tựa người vào ngực hắn.

"Sơ nhi!"

Sở Văn Hách kêu lên một tiếng, ôm lấy thân thể Đoàn Cẩm Sơ từ trong nước, chạy vội đến bên giường, dùng vải bông lau nước đọng trên người nàng,

bước lên đầu giường, thả mình xuống.

"Sơ nhi, nằng mở mắt đi, cố chịu đựng một chút, ta lập tức cởi áo ra!" Sở Văn Hách vừa lo lắng nói, vừa cởi phăng ngọc đai, nhanh nhẹn trút hết toàn bộ quần áo trên người, sau đó bung chăn gối ra, đắp lên trên cho cả hai.

Cánh tay đưa ra, ôm lấy Đoàn Cẩm Sơ hoang mang, trấn áp lên trán nằng, khẽ gọi: "Sơ nhi, nằng đừng ngủ mê man nữa, mau tỉnh lại, hãy nhìn ta đây này!"

"Vân. . . . . Vân Hách. . . . ." Thanh âm nhẹ nhàng trong miệng nằng thốt lên, đôi mắt Đoàn Cẩm Sơ hơi hé ra, nhìn gương mặt phóng đại trước mắt, thống khổ khóc ra một tiếng, "Chàng thật là hư. . . . . Ta chịu không nổi. . . . ."

"Sơ nhi. . . . ."

Thủy mâu đâm đuối kia, lăm lăm mê người này, tư thái quyến rũ, mời gọi của nằng. . . . .

Cổ họng khô khốc, Sở Văn Hách không chút do dự hôn lên môi Đoàn Cẩm Sơ, lưỡi trơn ướt làm dịu cánh môi khô khốc của nằng, bá đạo mà chiếm lấy. . . . .

"Ngô ngô. . . . . Khó chịu. . . . ."

Đoàn Cẩm Sơ rên rỉ, tay nhỏ vuốt ve lồng ngực trơn bóng của Sở Văn Hách, thân thể cong lên, tình triều dâng cao, theo bản năng áp sát người hắn. Tâm thần hắn kích động, lưỡi nóng chen vào môi anh đào của nằng, nâng lên lưỡi thỏ của nằng, mang theo nằng cùng nhau chơi đùa, thưởng thức ngọt ngào, say đắm trong nằng. . . . .

Kích tình, mỗi mông chuyển động, hôn lên cánh mũi nằng, lông mày, mắt, hai gò má, từ từ dời về phía vành tai, vén tóc nằng lên, kéo léo ngậm vành tai nằng, nhẹ nhàng liếm mát, nằng nhảy cảm khẽ run, ưỡng ngực vươn cao hơn lên người hắn, bầu ngực trắng ngần cọt cọt lui trước ngực hắn, làm bụng dưới hắn co rút mãnh liệt, tình dục dồi non lấp biển ào đến. . . . .

"Ừ. . . . . Vân Hách. . . . . Vân Hách. . . . ."

Từng tiếng yêu kiều, kích thích tâm thần Sở Văn Hách, hắn gầm gừ đáp lại, môi mông trượt xuống, hôn lên xương quai xanh nằng, hạ đầu, cắn cúi trầm luân trên đôi vú trắng nõn, ngậm lấy viên hồng mai mê người hút mạnh vào miệng, khẽ liếm bú, gặm nuốt cắn cắn, đồng thời bàn tay to kia xoa bóp khóa mềm mại còn lại của nằng. . . . .

Đoàn Cẩm Sơ khó nhịn uốn éo người, thống khổ khẽ khóc ra tiếng, "Vân Hách. . . . . Ừ. . . . . Ô ô. . . . ."

". . .

Giọng Sở Văn Hách khàn đục khe khẽ an ủi, một tay chạy xuống sống lưng nằng, trượt qua vòng eo, bụng, hai chân. Cơ thể nằng chưa bao giờ thể nghiệm qua cảm giác này, chỉ cảm thấy ngọn lửa trong người thiêu đốt càng thêm mãnh liệt, một cổ khát vọng dẫn dắt nằng, làm nằng nắm thật chặt bờ vai hắn, muốn nhận lấy cái gì, không biết nên muốn cái gì, nơi bàn tay to của hắn lướt qua, như đốt lên từng ngọn lửa, ửng hồng thấp đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nằng, mồ hôi hạt từng hạt từng hạt lăn xuống. . . . .

Tay hắn rút cuộc trượt vào giữa hai chân nằng, tìm tòi trong cánh rừng rậm rạp, mò mẫm vào đóa hoa u hồn, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn, nằng bị hắn cố ý kích thích trêu đùa, nhanh chóng ướt đầm một mảnh. . . . .

Ngượng ngùng, nóng bỏng, kích tình, cuối cùng, không nhịn được, nằng cầu khẩn hắn, "Vân Hách. . . . . Muốn ta. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Nhất Là Lúc Động Tình (Hai)

Sở Văn Hách kích động, "Được. . . được. . . Ta lập tức muốn nằng". Thân thể áp lên, thì thầm bên tai nằng, "Ta sẽ nhẹ nhàng, chỉ đau một chút thôi, không sao đâu!"

"Ừ. . . . . Khoan đã? Sẽ đau sao? Ô ô. . . . . Ta sợ đau. . . . . Không được, không được, chàng xuống đi. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ mặc dù thống khổ không chịu nổi, nhưng vừa nghe đến đau, đã lo sợ hãi hùng, vừa mâu thuẫn rồi rấm khóc, vừa táng Sở Văn Hách.

"Ách. . . . . Vậy sao được? Từ cô nương đến nữ nhân, cũng phải đi bước này, huống chi hiện tại thân nằng trúng Mị Hương, phải viên phòng giải độc, nếu không sẽ chết."

Sở Văn Hách ngăn người, nhứ chặt mây tuấn, đồng thời, chen vào giữa hai chân nằng, hạ thân cứng rắn hùng dũng chống vào giữa cánh hoa của nằng,

mồ hôi trên trán như hạt đậu, không dám khinh suất tiến vào, nâng đầu Đoàn Cẩm Sơ, cười tà, mỉa hoặc nói nhỏ, "Sơ nhi, đừng sợ, ta bảo đảm sẽ rất êm ái, nằng buông lỏng cơ thể, đừng khấn trương, được không?"

"Ô ô. . . . . Nếu ta đau chết. . . . . Thì làm sao?" Đoàn Cẩm Sơ nắm chặt hai vai Sở Vân Hách, ngoài miệng kháng cự, thân thể lại không tự chủ cong lên, trong tiềm thức muốn nhận lấy lửa nóng của hắn, thật sâu.

Nghe vậy, Sở Vân Hách tình dục phun đầy gương mặt tuần tú, có chút khó không chế co quắp, buồn cười nói: "Nếu nói như thế, nằng. . .

"Chàng, chàng bại hoại. . . . . Chàng còn cười? Nhanh lên một chút đi..., chàng có tính động hay không, hay là chàng không được. . . . . Nếu không thì cút ngay xuống!" Đoàn Cẩm Sơ ngượng ngùng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tăng thêm một tầng đỏ ửng, nằng thừa nhận dục hỏa thân thể hành hạ, hắn lại còn có ý định cùng nằng nói giỡn, không kiên nhẫn cả giận nói.

Hắn không được ư, thống khổ này ai hiểu, Sở Vân Hách chẳng qua là lo lắng tâm tình nằng khấn trương không thể thả lỏng bên dưới, sẽ chịu đau đớn, ngày sau lưu lại ám ảnh trong lòng, vì vậy, mới kiềm nén để cùng với nằng cười giỡn, hòa hoãn tâm tình nằng, ai ngờ, lại bị nằng khi dễ!

Trên trán hắc tuyến ào ào, lồng ngực Sở Vân Hách phập phồng, khẽ cắn xuống môi Đoàn Cẩm Sơ trừng phạt, cả giận nói: "Bồn vương có được hay không, ta lập tức chứng minh cho nằng xem!"

Dứt lời, một tay nâng eo nhỏ của nằng lên, hạ thân trầm xuống, chậm rãi, thận trọng chen lửa nóng vào hoa tâm của nằng, nhấp nhè nhẹ, đồng thời hôn lên môi nằng, dẫn dắt nằng ý loạn tình mê, lúc này chọt đâm sâu vào thân thể nằng!

"Ô. . . . ."

Một loại đau đớn như tê liệt, thoáng chốc truyền khắp tứ chi, Đoàn Cẩm Sơ đau nước mắt trào ra, móng tay cắm vào bả vai Sở Vân Hách, thân thể run rẩy như mảnh lá lục bình, Sở Vân Hách đau lòng chau chặt chân mày, thận trọng hôn nhẹ nằng không ngừng thì thầm an ủi, chôn trong cơ thể nằng không dám làm một cử động nhỏ nào, chỉ sợ nằng tăng thêm đau đớn. . . . .

. . .

Không biết qua bao lâu, Sở Vân Hách nhìn muốn nổi điên thì phía dưới người của nằng rút cuộc thả lỏng, chỉ thút thít đôi chút, trên trán hắn mồ hôi hạt nhỏ xuống trên mặt nằng, khàn khàn tăng âm, thì thầm hỏi: "Sơ nhi, còn đau không?"

"Không. . . . . Không quá đau. . . . ." Tiếng Đoàn Cẩm Sơ buồn bực trả lời.

Sở Vân Hách nhẹ nâng môi cười, bắt đầu chậm rãi luật động, lên xuống trong u đắm tron tron trượt của nằng, phóng thích kích tình đè nén đã lâu, tiết tấu mạnh mẽ dẫn dắt người bên dưới thể nghiệm khoái cảm tình dục, rút cuộc, có thể cùng người yêu hợp lại làm một, ngày này, hắn chờ đợi quá lâu, quá lâu. . . . .

Thình thoảng, hắn áp môi lên dái tai của nằng, tăng âm mang theo cảm xúc ma mị mê người, thì thầm nói, "Vật nhỏ, cảm giác được chứ? Bây giờ còn khó chịu không?"

". . . . . Ừ." Đoàn Cẩm Sơ cắn chặt môi dưới, lông mi rũ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn say lòng người đỏ ửng, ngượng ngùng căn bản không dám nhìn thẳng mắt hắn, cũng 囁 cực kỳ ần nhẫn, không dám phát ra âm thanh rên rỉ ngượng chết người.

"Ha ha. . . . . Ừ này, là có ý gì? Là cảm giác tốt hay vẫn còn khó chịu?" Sở Vân Hách cười tà, chạm khê môi của nằng, truy nguyên hỏi, cũng cố ý dừng lại động tác.

Hắn dừng lại, Đoàn Cẩm Sơ phía dưới đau đớn đòi hỏi, trong cơ thể trống không, khát vọng lại làm nằng khó chịu, dỗi lòng cố ý quát: "kỹ thuật chàng không tốt, ta cảm giác không tốt!"

"Cái gì?" Sở Vân Hách kinh ngạc, héch mày tuần, nỏi dọa căn rằng nói: "Bản. . . Vương lo lắng nằng mới biết mùi đời không chịu nổi, nằng cho rằng vì ai hử! Nếu không tốt, giờ bản vương để cho nằng thể nghiệm thật tốt một phen!"

Vừa nói xong, Sở Vân Hách liền gia tăng tốc độ, Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên bị tiết tấu dồn dập này kích thích không nhận được "A!" Lên một tiếng, theo bản năng ghi chặt Sở Vân Hách hơn!

Hắn môi mòng cười tà, mi gian mơ hồ lộ ra một cổ đắc ý, kỹ xảo dẫn dắt nằng, khiến cho nằng ở bên dưới hắn, khi thì thống khổ, lúc thì vui vẻ yêu kiều, đã sớm vứt bỏ ngượng ngùng, từng tiếng rên rỉ lẩm bẩm, "Ừ. . . . . Vân Hách. . . . . A. . . . ."

Toàn thân tràn đầy khoái cảm do nằng mang tới, làm hắn không nhận được cũng rên rỉ ra tiếng, lúc tình trêu xông phá đến đỉnh, một luồng nhiệt lưu phun trào thoát ra, mồ hôi ướt đầm, hai thân thể như khảm vào nhau thật chặt, vòng tay nóng bỏng, thờ dốc thật lâu chưa từng ngừng nghỉ. . . . .

Chôn ở trong cơ thể nằng, hắn nhẹ nhàng hạ từng nụ hôn lên thân thể nằng, làm nằng thỏa mãn, bồi hồi thật lâu ở đỉnh sóng bể dục, thân thể khẽ run, kích động kích tình, thật lâu chưa tiêu tán. . . . .

"Sơ nhi, nói thật cho ta biết, hiện tại thân thể còn khó chịu không?" Hồi lâu, hắn hôn đôi mi đóng chặt của nằng, dịu dàng như nước mà hỏi.

"Không khó chịu nữa, không nóng, cũng không ngứa ngứa." Đoàn Cẩm Sơ mở mắt ra, trên má rặng mây đỏ đầy trời như cũ, liếc mắt nhìn Sở Vân Hách,

囧囧 ngượng ngùng quay mặt đi.

Sở Văn Hách hội tâm cười, "Vây thì tốt rồi, chỉ cần nàng không có chuyện gì, dù ta mệt mỏi một chút cũng không sao."

"Ách. . . . . Chàng mệt chết đi sao?" Đoàn Cẩm Sơ quay lại nhìn. . . , ân cần hỏi han.

"Không sao đâu, chẳng qua là chín ngày không nghỉ ngơi tốt, hiện tại nàng an toàn rồi, ta cũng yên tâm." Sở Văn Hách vuốt tóc nàng, nụ cười cứng chịu vô hạn, "Sơ nhi, nàng rốt cuộc đã là nữ nhân của ta, ta thật vui vẻ, thật thỏa mãn. . . . . Nàng thì sao? Nếu nàng không trúng Mị Hương, nàng có nguyện ý trao thân cho ta không?"

"Ừ. . . . . Chuyện này sao, suy nghĩ một chút. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ giả hoạt kê đảo mắt, nhìn Sở Văn Hách chân mày nhíu chặt, môi đỏ mọng nhẹ cười, ngoan vị nói tiếp: "Nếu không trúng Mị Hương, ta sẽ không cùng chàng như vậy! Tự ta sống một mình qua ngày thật tốt a, coi như thích chàng, vậy cũng phải chờ chàng mang đại kiện chính thức cưới ta làm vương phi, đêm động phòng hoa chúc ta mới có thể trao thân cho chàng, để tránh chàng bội tình bạc nghĩa! Hiện tại, mặc dù gạo đã gạo nấu thành cơm, nhưng, ta vẫn là ta, không phải là nữ nhân của chàng, trừ phi có một ngày chàng cưới ta! Ha ha, trước khi chàng lấy ta, nếu ta gặp phải nam nhân khác đối tốt với ta hơn chàng, có thể ta sẽ xem xét lại mà gả cho hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Tự Do Thành Thân, Tự Do Yêu

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ chột ngậm chặt miệng, im lặng như tờ, trong lòng sợ hãi, nàng thật sự không biết, biểu tình một người có thể trong giây lát biến hóa nhiều như vậy, bất an, tất nhiên nàng biết biểu tình đó của Sở Văn Hách chứng tỏ điều gì, ... Vì vậy, môi đỏ mọng cong lên, nhỏ giọng nói: "Đừng hung dữ vậy chứ. . . . . Vừa rồi chàng. . . . . Người ta còn đau. . . . ."

"Câm miệng!"

Sở Văn Hách đột nhiên hét to, cắt đứt lời Đoàn Cẩm Sơ, chú mục nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn luôn cuốn của nàng, tức giận nói: "Đoàn Cẩm Sơ, nàng cho Bốn vương là gì? Nàng cho rằng trải qua hôm nay, nàng cùng Bốn vương còn muốn nam cưới vợ nữ lấy chồng đều không có quan hệ gì với nhau sao? Nàng muốn gả cho người khác? Gả cho người nào? An Tĩnh vương sao? Nàng đi đi! Có bản lĩnh bây giờ nàng đi đi!"

Nhìn không chớp gương mặt sắc lạnh tuấn tú trên đỉnh đầu, Đoàn Cẩm Sơ môi đỏ mọng khẽ run, chớp mũi đau xót, nước mắt trong khoảnh khắc, dâng tràn đầy mắt, mở to con ngươi, từng chữ từng câu rống về: "Được! Ta đi, ta sẽ đi ngay bây giờ tìm hắn, ta làm thê làm thiếp làm nha hoàn cho hắn, làm cái gì ta cũng làm!"

Dứt lời, một mạch đẩy nam nhân trên người xuống, chấn gấm vén lên, đau đớn thân thể trần truồng. . . Tuột xuống đất vọt ra màn, lại không thấy quần áo của mình, không khỏi vừa khóc vừa gào nhẹ nói, "Quần áo của ta đâu? Trả quần áo cho ta!"

Sở Văn Hách mặt lo lắng ngồi ở trên giường, lồng ngực kịch liệt đập phồng, thoáng ngẩn người, giật mình bước theo xuống giường, đứng sau lưng Đoàn Cẩm Sơ cắn răng nói: "Ném rồi!"

"Chàng. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ tức giận, xoay người lại, hai người lờ mờ đối mặt với nhau, lập tức đỏ mặt, Đoàn Cẩm Sơ hốt hoảng thẹn thùng 囧 từ trên tú đầu giường nhặt lên áo ngoài Sở Văn Hách khoác lên mình, ai ngờ, Sở Văn Hách bước một bước dài tới, đoạt lấy áo ném đi, sau đó vượt qua ôm lấy nàng, đi về phía bàn trang điểm, một cước đá văng cửa hồ tắm ra.

"Chàng làm gì đấy? Buông ta xuống!" Đoàn Cẩm Sơ luống cuống vỗ lồng ngực Sở Văn Hách, cho là hắn sẽ đánh mông nàng, càng khóc lớn tiếng hơn, "Không cho đánh ta! Không cho khi dễ ta!"

Sở Văn Hách cau mày, đi qua bình phong, thả Đoàn Cẩm Sơ xuống Ôn Tuyền trong bồn tắm, sau đó mình cũng bước vào, ôm nàng ngồi bên cạnh hắn, không nói một lời đứng dậy cầm khăn lông bên cạnh lau người cho nàng.

Trên người nàng vết hôn trái rộng, động tác của hắn rất dịu dàng, chỉ sợ làm đau nàng, lau đến hạ thân nàng thì càng thêm thận trọng như che chở bảo bối trân quý nhất.

Dưới tác dụng của Mị Hương, Đoàn Cẩm Sơ ý thức hỗn độn, thậm chí phóng đảng cầu xin Sở Văn Hách muốn nàng, hiện tại thanh tỉnh, nàng trần truồng không mảnh vải trước mắt hắn, bản thân đã xấu hổ vạn phần, mà mắt nàng nhìn sang, cũng có thể thấy hắn. . . .

Lòng "Thình thịch" cuồng loạn không ngừng, hai gò má nóng bỏng ửng hồng, tới cả thân thể mềm mại cũng ngượng ngùng đỏ ửng lên, Đoàn Cẩm Sơ vội nghiêng mặt nhìn hắn, cũng khoát tay lung tung muốn đẩy Sở Văn Hách ra, lí nhí nói: "Chàng, chàng đừng. . . . . Chớ có sờ ta vậy. . . . . Nơi đó. . . . ."

"Đề ta rửa sạch, có vết máu xử nữ, còn có dính. . . . ." Sở Văn Hách nhìn lên, thấy Đoàn Cẩm Sơ thần sắc không tự nhiên, mím môi nói: "Ngoan một chút, sẽ xong ngay lập tức, ta lần đầu tiên làm những thứ này, có làm nàng đau không?"

"Không có. . . . . Không có, chàng, ta. . . . . Tự ta tắm thôi." Đoàn Cẩm Sơ cả lăm không nói được một câu, lúng túng chậm rãi quay đầu lại, khẽ cắn môi dưới, lại vẫn không dám nhìn Sở Văn Hách.

Mắt Sở Văn Hách hơi thu liễm lại, cúi đầu tiếp tục động tác, tỉ mỉ lau sạch sẽ thân thể nàng từng chỗ, tới vai trái nàng dưới nách ba tắc thì khăn lông dừng lại, chỉ thấy trên da thịt tuyết trắng của nàng, một cái bớt hình hoa mai lớn chừng ngón cái, không khỏi thắc mắc, khẽ hỏi: "Nàng vừa sanh ra nơi này đã có bớt sao?"

"Bớt?" Đoàn Cẩm quay đầu ngẩn người, lắc đầu lập tức nói: "Ta không biết a, sau lưng ta không nhìn thấy được, còn chuyện trước kia thì ta quên toàn bộ rồi!"

"A, còn rất đẹp mắt ." Sở Văn Hách gật đầu một cái, cầm lấy bầu nước múc nước ấm cho Đoàn Cẩm Sơ xối xuống toàn thân, mới nói: "Ta tắm cho nàng xong rồi, giờ đổi lại nàng hầu hạ ta, được chứ?"

. . . . .

"Ha ha. . . . ." Sở Văn Hách không nhịn được cười nhẹ ra tiếng, ngón tay dài nựng nịu véo nhẹ lên mũi Đoàn Cẩm Sơ, trong mắt đều là cưng chiều nói, "Không cần đâu, tự ta tắm, thân nàng vừa rồi không thoải mái, lớn lên bao nhiêu năm, lần này mới chịu đau như vậy, về sau sẽ không đau nữa đâu."

"Người nào, người nào với chàng còn có lần sau chứ?" Đoàn Cẩm Sơ ngượng ngùng cúi đầu, vội trảm người chìm vào trong nước, nhưng, cái góc độ này lại đúng lúc nhìn thấy vật kia dưới hạ thân Sở Văn Hách. . . . . Nụ cười nhất thời nóng bỏng, vội ngẩng đầu lên, không dặt dưng thân dứt khoát đôi tay che kín hai mắt, thúc giục: "Chàng nhanh lên một chút đi, tắm xong mặc quần áo vào!"

"Ha ha!" Sở Văn Hách thấy thế, cười to hơn, chế nhạo nói: "Thế nào, vật nhỏ xấu hổ vậy? Nhất định là còn có lần sau, cái lần sau này vẫn còn, còn đến cả đời!"

"Không cần không muốn!" Đoàn Cẩm Sơ lập tức kêu, ngượng ngùng tay lung tung vỗ Sở Văn Hách, bọt nước văng khắp nơi, gắt giọng: "Lần này tiện nghi chàng, ta còn có bản lĩnh làm người của, ta về sau cùng An Tĩnh vương, hấn. . . . ."

Đầu vai mượt mà, đột nhiên xuất hiện thêm một cái đại thủ, Đoàn Cẩm Sơ cảm giác không ổn, mắt còn chưa kịp mở ra, liền bị Sở Văn Hách vòng ôm vào ngực, hơi thở nóng bỏng nam tính của hấn phun vào bên tai, giọng không vui tức giận nói, "Sơ nhi, cái tính này của nàng dạy mãi không sửa a! Ta vừa đi vắng mười một ngày. . . , mọi lúc đều nghĩ đến nàng tại kinh thành trong hoàng cung xa xôi, công cán vừa xong xuôi, vội ngày đêm thúc ngựa trở về, ai ngờ, nàng không thể nhìn a, lại đi mê hoặc nhị ca của ta, ta đây hồi cung, đã nhận được đại lễ nặng như thế, này cũng thôi đi, bây giờ còn dám không an phận thủ thường, còn nghĩ muốn thế nào? Muốn đội nón xanh cho ta sao?"

"Ta. . . . . Ta và chàng không có hôn ước, ta vốn không phải là nữ nhân của chàng! Hừ, hiện tại ta có thể tự do thành thân, tự do yêu!" Đoàn Cẩm Sơ không phục, miệng nhỏ kháng nghị, trong đầu không ngừng hồi tưởng, qua nửa năm nữa Sở Văn Hách sẽ cùng tiểu thư phủ Thừa Tướng thành thân, nghĩ tới đây, chợt cảm thấy uất ức chua xót, cắn chặt môi dưới, tức giận quay mặt đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 126: Sức Ghen Mười Phần, Nỗi Khổ Văn Hách

"Đoàn Cẩm Sơ, xem ra ta nhất định phải nhắc nhở nàng, đặt quy củ cho nàng, thứ nhất, nàng từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân, tất cả đều thuộc về duy nhất một mình Sở Văn Hách ta! Thứ hai, hôm nay ta phá tấm thân xử nữ của nàng, bất kể trong lòng nàng nghĩ như thế nào, từ đầu đến chân nàng đều là nữ nhân của ta! Thứ ba, nàng thành thân hay yêu đều chỉ có một lựa chọn, chính là ta! Ta muốn người của nàng, muốn lòng của nàng, muốn thân nàng, muốn nàng toàn bộ!" Sở Văn Hách tràn ngập tức giận trong mắt, không hề chớp nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, từng chữ từng câu, nói rõ ràng.

"Ta không phải là đồ chơi trong tay chàng!" Đoàn Cẩm Sơ tức giận nước mắt ở trong hốc mắt chực trào ra, không sợ hãi chút nào rống trả.

Sở Văn Hách tức hơn, "Ta khi nào xem nàng là đồ chơi vậy? Thời điểm nàng còn là thái giám, tâm tư của ta nàng cũng biết rõ, bây giờ còn nói như vậy sao?"

"Nhưng là, nhưng là hoàng thượng kiên quyết buộc chàng cưới tiểu thư tướng phủ, nói tiểu thư kia hiếu kỳ vừa hết, sẽ để cho chàng thành thân đấy!" Đoàn Cẩm Sơ chân chò cúi xuống, buồn buồn nói.

Sở Văn Hách nhủ mảy, trong ánh mắt đều là cuồng ngạo không kèm chế được, "Hoàng thượng để cho ta cưới, ta sẽ muốn thành thân sao? Trước kia nàng chưa xuất hiện, ta cưới ai cũng thờ ơ, hiện tại, hôn sự của ta tự ta làm chủ!"

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ cứng họng, lặng người hồi lâu, tinh thần chán nản nói: "Chàng dám kháng chỉ sao? Hôn ước đã định sang năm, chàng đột nhiên thoái hôn, mặt mũi của Thừa tướng đặt vào đâu? Hoàng thượng sẽ giáng tội chàng đấy!"

"Sơ nhi, những chuyện này không cần nàng quan tâm, ta đã đáp ứng nàng, ta tự có cách. . . Làm được, nàng chỉ cần an tâm chờ phù thêm giá y, làm tân nương tử xinh đẹp nhất của ta là tốt rồi!" Sở Văn Hách chạm khẽ cánh môi mềm mại của nàng, tăng âm trầm thấp, giọng nghiêm túc nói.

Đoàn Cẩm Sơ phượng mâu nhẹ nâng, bình tĩnh theo dõi hần nhìn một hồi lâu, sau đó nặng nề gật đầu, trong mắt tràn đầy sáng rõ cùng tín nhiệm, "Ừ, ta tin chàng, ta chờ chàng lấy ta!"

Sở Văn Hách mừng rỡ gật đầu, đem người trong ngực ôm chặt hơn, "Tốt, nàng chờ ta, mang nàng vào vương phủ, đặt nàng làm Nữ Chủ Nhân duy nhất!"

Môi đỏ mọng nâng lên, lộ ra nụ cười thỏa mãn, Đoàn Cẩm Sơ trở tay vòng lên eo Sở Văn Hách, ngọt ngào tựa đầu vào vai hần, ngón tay nhỏ nhắn vuốt ve nơi trũng tên trên cánh tay trái, nhìn nơi đó lưu lại vết sẹo, nghĩ đến Tiêu Nhược Vân chủ nhân Nhạn Linh Tiễn, nhất thời tâm cảnh vô cùng phức tạp, giọng nói tràn đầy đau lòng, "Văn Hách, thật xin lỗi, đều bởi vì ta, chàng mới. . . . ."

"Nha đầu ngốc! Nói nhảm gì đấy? Nếu lúc ấy ta không cứu nàng, chúng ta có thể có hiện tại sao?" Sở Văn Hách khẽ cười nói.

Đoàn Cẩm Sơ đỏ hồng hốc mắt, giọng mang nghẹn ngào mà nói: "Nhưng là, nhưng là chàng không sợ tên kia trúng phải, sẽ hại chết chàng sao?"

"Ha ha, lúc ấy ta không nghĩ nhiều như vậy, chẳng qua là không muốn nàng bị thương, nếu ta vì vậy chết đi, cũng cam tâm tình nguyện!" Sở Văn Hách hạ gương mặt tuần tú, hôn nhẹ gò má Đoàn Cẩm Sơ, mặc dù đang cười, giọng nói lại nghiêm túc vô cùng.

"Văn Hách. . . . ."

Nội tâm bị cảm động tràn đầy, Đoàn Cẩm Sơ thốt lên. . .

Lời nàng chưa kịp ra miệng, đã bị nụ hôn của hần đột nhiên bao phủ nốt vào bên trong, giữa răng môi, hơi thở cả hai quấn quít lẫn nhau, dịu dàng lưu luyến, triền miên không nghĩ, nàng xụi lơ thân thể, chìm đắm trong nhu tình của hần, quên mất chỗ đã. . . . .

Tình dục, sáng sớm đã đốt lên, giờ phút này còn hơn ngọn lửa cháy lan đồng cỏ, càng không thể dè nén, hạ thân hần kiên đỉnh từ lúc vào hồ tắm, hiện dục hỏa đã lặng lẽ dâng lên đến đầu, nhịn không được nữa, không thể không chế bản thân, bàn tay to của hần trượt vào giữa hai chân của nàng, môi mỏng cũng trượt xuống, hôn lên trước ngực nàng bởi vì hần mà nở rộ hồng mai. . . . .

"Ừ. . . . . Đau. . . . ."

Đoàn Cẩm Sơ nhẹ chau lại đôi mi thanh tú, không nhịn được rên rỉ ra tiếng, Sở Văn Hách lập tức dừng lại động tác, ngược mắt khẽ hỏi: "Không thoải mái phải không?"

"Ừ, có chút đau. ." Đoàn Cẩm Sơ đỏ mặt, lúng ta lúng túng thấp đầu xuống.

Sở Văn Hách hít sâu một hơi, ôm Đoàn Cẩm Sơ ngồi ở một bên, cầm lên khăn lông lau thân thể của mình thật nhanh, không cách nào thả ra dục vọng nghẹn chết hần, gương mặt tuần tú ửng hồng thật lâu không tiêu tan, không thể làm gì khác hơn là cắn chặt hàm răng lấy ý chí kiên định cố ẩn nhẫn.

Tắm xong thân thể, ôm Đoàn Cẩm Sơ bước ra, dùng khăn bông lau khô nước đọng trên người cả hai, Sở Văn Hách tiếp tục chịu đựng xung động phun máu mũi, ôm Đoàn Cẩm Sơ đến bên giường, thay nàng đắp lên chăn gấm, sau đó buông màn xuống, không nói một lời mặc áo vào, đi ra. . . Mở cửa, nhìn Cẩm nhi Huệ nhi đang đứng chờ ở hành lang, mặt không chút thay đổi mà nói: "Đi vào hầu hạ!"

"Dạ, chủ tử!"

Hai nha hoàn ôm hai chồng đồ mới đi vào, phúc thân nói: "Chủ tử, xiêm y mới mua ban cho tiểu Sơ tử, cùng đồ thái giám đã giặt xong hong khô rồi, nô tỳ vào hầu hạ thay quần áo sao?"

"Không cần không cần! Tự ta mặc, ai cũng chớ vào!"

Không đợi Sở Văn Hách trả lời, Đoàn Cẩm Sơ trong màn tình thế cấp bách lo lắng lên tiếng nói, chỉ sợ Cẩm nhi Huệ nhi thấy nàng toàn thân dấu vết ngưng ngừng, nếu vậy, nàng thật sự phải tìm lỗ chui vào!

Nghe vậy, Cẩm nhi Huệ nhi vội cúi đầu, thấp người đi vào, bả vai có chút rung động, không thấy rõ vẻ mặt thần sắc, nhưng tựa hồ đang nén cười. . . . .

Gương mặt tuần tú của Sở Văn Hách thoáng lúng túng, hắng giọng, cổ phốt tỉnh nói: "Y phục để xuống, lấy một bộ trải giường mới để đổi lên, phân phó phòng ăn lập tức chuẩn bị thiện, kêu bọn nha hoàn đi vào dọn dẹp phòng."

"Dạ, chủ tử, nô tỳ đi ngay làm!"

Cần nhi Huệ nhi nhanh chóng lui ra ngoài nhi, Sở Vân Hách cầm y phục nhấc mền lên đi vào, ngồi xuống giường, nhìn bộ dáng Đoàn Cẩm Sơ then thùng ̣, giữu giữu nói: "Hiện tại không công khai, đó cũng là chuyện sớm hay muộn, hai nha hoàn này đã biết nàng là nữ nhân, ha ha. . . . . Cũng đương nhiên biết chúng ta vừa làm cái gì rồi!"

"Chàng, chàng còn nói! Không cho nói, một chữ cũng không cho nói!" Đoàn Cẩm Sơ tự trong chăn gắm lộ ra nửa mặt, chu môi phẫn. . . gắt giọng.

Sở Vân Hách trong mắt nụ cười càng lúc càng sâu nồng, nghiêng thân từ trong tủ đầu giường lấy ra một lọ dược cao, dùng đầu ngón tay quệt một chút, tay kia đem chăn nhấc lên, nói: "Mở chân ra, ta thoa thuốc cho nàng chốc nữa sẽ hết đau thôi."

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ ngẩn ra, đợi phản ứng kịp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng một mảnh, nhăn nhó đang không biết nên như thế nào cho phải thì Sở Vân Hách đã không nhịn được, trực tiếp giăng rộng hai chân của nàng, nghiêng thân nửa nằm xuống, chậm rãi duỗi ngón tay có dược cao hạ xuống nơi đó dưới thân thể nàng, êm ái đem thuốc bôi bôi ở hai vách nhụy hoa.

"Chàng. . . . . Chàng làm chuyện này nhiều lần rồi sao, lại nhuần nhuyễn như vậy?" Đoàn Cẩm Sơ quăn bách ngưng ngưng, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, cong miệng nhỏ nhắn hỏi.

"Ừ." Sở Vân Hách thuận miệng một đáp, lại đột nhiên hiểu ra, vội nói: "Không có, ta sao có lòng rồi rãnh hâu hạ nữ nhân nào chứ, người nào thương thân thì tự mình bôi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Xả Thân Cứu Giúp, Nhất Định Báo Ân

Bôi xong thuốc, vừa ngừng đầu, lại phát hiện Đoàn Cẩm Sơ đang đen khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận tròn trừng mắt nhìn hẩn, không khỏi lúng túng nghiêng mặt, vừa cầm cái yếm trong quần áo, vừa nói lảng đi: "Sơ nhi, ta ra lệnh Cần nhi ra ngoài theo số đo của nàng tìm may phát hiện năm cái yếm cùng cận thân tiểu y, cũng không biết nàng có thích màu sắc hoa văn này không, lần trước đi với vàng, quên cho người đặt mua những thứ này, sợ là nàng không có gì thay khi tắm rửa, nàng mặc rất hợp, trở về ta tìm người đo thân đặt may cho nàng y phục Xuân Hạ Thu Đông bốn mùa, toàn bộ đều là nữ trang, còn có trăm cái đầu, đồ trang sức, phấn bột nước vân vân, các loại các dạng, đủ chất liệu, tất cả đều chuẩn bị tốt, tùy nàng chọn, nàng xem có được hay không?"

"Không cần đâu, đơn giản chút là tốt rồi, ta cũng vậy không cần đồ trang sức gì hết, có hai bộ y phục tắm rửa thay ra là được, không cần thiết làm quá nhiều." Đoàn Cẩm Sơ lắc đầu một cái, bên môi hiện lên một chút tiểu ý, thăm mắng mình mới vừa nhỏ mọn, trước kia hẩn bắt luận có bao nhiêu thiếu nữ, đối với các nàng bắt luận như thế nào, đều đã là chuyện quá khứ, nàng lại đi so đo cổ tình gây sự, muốn trách cũng chỉ có thể trách nàng không có sớm xuyên qua, không có sớm gặp hẩn đi!

. . . Sở Vân Hách cầm một cái yếm đỏ mặc lên người Đoàn Cẩm Sơ, lần trước từng có kinh nghiệm, lần này động tác đã thuần thực rất nhiều, sau đó là tiểu y, quần áo trong, áo ngoài, từng món một tỉ mỉ mặc chỉnh tề, buộc lại cuối cùng một cây đai lưng, ôm nàng trong ngực, mới nói: "Tại sao lại không cần thiết? Ta làm sao có thể uất ức nàng như thế? Ta chỉ sợ nàng tính tình quá cứng rắn lại quá thanh cao, muốn cái gì lại không chịu nói, thả tự mình lên ra ngoài làm tiểu nhị kiếm một ít tiền công. Sơ nhi, không được như vậy, có nhớ không?"

Đoàn Cẩm Sơ thấp đầu xuống, thất đầu ngón tay, rồi rầm vịn chân mảy nói: "Vân Hách, ta, ta nói ra với chàng không được tức giận, ta chỉ là. . . . . Chẳng qua là nghe nói hoàng thượng đối đãi chàng không tốt, không có phong hào, cũng không cho chàng chức vị gì cụ thể, bổng lộc cũng rất ít, trong phủ nhiều người như vậy, khẳng định chi phí rất cao. . . . ."

"Ha ha!" Sở Vân Hách không nhịn được cười nhẹ ra tiếng, giờ tay lên đè lại cái miệng nhỏ nhắn dài dòng, nhẹ nhàng mà nói: "Nha đầu thật là khò! Những chuyện con con này khi nào đến lượt nàng quan tâm, chẳng lẽ lần đó ta muốn cho nàng bạc, nàng không nhận chính là lý do này sao?"

Đoàn Cẩm Sơ bĩu môi, không nói tiếng nào, không có thừa nhận, cũng không phủ nhận.

"Sơ nhi, đừng lo lắng, tướng công của nàng rất có tiền, ha ha, ít nhất điều kiện cho nàng ăn mặc dùng đến mười đời cũng dư dả! Nàng để lại khoan tâm, cũng đừng quan tâm chuyện giữa ta và phụ hoàng, ngày ngày ăn xong uống chơi thật tốt là được, hôm nay trời mưa, ngày mai ta sẽ vào cung một chuyến, tìm cách hoàn toàn đem nàng về đây, nàng về sau an tâm ở tại Bát vương phủ là tốt rồi, biết không?" Sở Vân Hách nén cười, sờ. . . sờ gò má nhu non của Đoàn Cẩm Sơ, vui vẻ nói.

"Ừ." Đoàn Cẩm Sơ trầm mặc một hồi, nghe lời gật đầu một cái, thật ra thì dù nàng không muốn vào ở Bát vương phủ cũng không còn biện pháp, hoàng cung không thể ở lâu, ra ngoài Thiên Anh sẽ không buông tha nàng, người nam nhân trước mắt này lại càng không chịu thả nàng, cho nên. . . . .

Cần nhi Huệ nhi lần nữa đi vào, mời bọn họ đi phòng ăn dùng bữa, sau đó hai người nhanh nhẹn dọn dẹp giường đệm xóc xếch, đem tấm trải giường dính máu xử nữ Đoàn Cẩm Sơ thay ra, ngay cả chăn gắm dính dịch ái dục toàn bộ đều đổi thành mới, tiếp theo nha hoàn Y Lan cùng Y Nhân, đem dẹp thùng nước tắm trên đất, hồ tắm trong phòng, hoàn toàn quét dọn sạch sẽ một lần.

Cơm nửa buổi chiều, không tính là ăn trưa còn là bữa tối, dù sao rất phong phú, là dựa theo tiêu chuẩn Sở Văn Hách mà làm, hai người lần đầu tiên ngồi cùng bàn dùng cơm, Đoàn Cẩm Sơ đã sớm đói chết, chẳng qua là ngược ngược, giờ phút này thức ăn ngon trước mặt, cũng không quên Sở Văn Hách như thế nào, ăn như hổ đói, Sở Văn Hách cau mày nhìn, không ngừng nhắc nhở nàng, "Sơ nhi, nàng ăn chậm một chút, cơm còn rất nhiều, không đủ ăn ta lại cho làm tiếp!"

"Thôi đi, chàng cho ta là heo a! Còn định làm tiếp. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ vỗ một cái vào người khác nào đó, trợn mắt nói: "Chàng cũng ăn đi, nhìn ta làm gì?"

Sở Văn Hách cầm lên chiếc đũa, vừa ăn vừa nói: "Dùng xong bữa, ta đi thư phòng có một số việc phải xử lý, nàng lên giường ngủ chút đi, dưỡng dưỡng tinh thần."

"Chàng không phải là đã mệt lắm sao? Chín ngày không có nghỉ ngơi tốt, vậy chàng nghỉ ngơi trước đi, chuyện để ngày mai xử lý không được sao?" Đoàn Cẩm Sơ cau mày, bất mãn. . . Nói.

Sở Văn Hách nhìn nàng, bên môi nụ cười vô hạn mập mờ, "Nàng là muốn cùng ta ngủ chung sao? Nếu nàng cần, ta có thể suy tính. . . . ."

"Suy tính cái đầu chàng!" Đoàn Cẩm Sơ quát lên một tiếng lớn cắt ngang, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, 囧囧 chui ở trong bát cơm.

"Ha ha. . . . ."

Sở Văn Hách cười to không ngừng, Đoàn Cẩm Sơ xấu hổ nhìn một chút, nha hoàn người làm đều bị Sở Văn Hách cho lui, may mà không ai nghe được, trừng hăn, hăn còn cười, một mạch từ dưới đáy bàn đá hăn một cước, cả giận nói: "Không cho cười nữa!"

"Ha ha, được, không cười, bây giờ nói nghiêm chỉnh, Sơ nhi, ân cứu mạng, dùng sông lớn để trả, đạo lý này nàng hiểu không?" Sở Văn Hách một tay vuốt vuốt dưới nàng, trông mắt lóe ra tia giáo hoạt, chứa ý cười hỏi.

"Ách, chàng muốn ta báo ân đỡ mũi tên sao?" Đoàn Cẩm Sơ mở to hai mắt hỏi.

Sở Văn Hách lắc đầu, môi mỏng cong lên, cười nói: "Ngăn đỡ mũi tên đó không đáng, ta là người thiện tâm, cho là tiện tay cứu nàng thôi! Nàng chỉ cần báo đáp tốt đại ân Bồn vương xả thân cứu giúp, giải độc Mị Hương cho nàng là được!"

"Hả?" Đoàn Cẩm Sơ ngạc nhiên, giây sau phản ứng kịp, lập tức đỏ bừng mặt, thẹn quá thành giận tung một cước từ dưới bàn đá lên lưng hăn, "Chàng khi dễ người! Chàng được tiện nghi thỏa mãn, còn muốn tham! Hèn hạ!"

Sở Văn Hách thân mình khẽ nghiêng, tránh thoát tập kích, lại trung bộ dạng thật là uất ức mà nói: "Ai nói ta phải được tiện nghi? Ta rất thống khổ có được hay không? Đến. . . Bây giờ còn phải chịu đựng! Cho nên, nàng tốt nhất ngủ một giấc, buổi tối hảo hảo báo ân bồi bổ lại ta!"

"Sở Văn Hách, chàng. . . thật mất mặt a! Không cho phép nói nữa!" Đoàn Cẩm Sơ ngược ngược quả thật muốn chết, cửa phòng ăn mở, thủ vệ bên ngoài còn đứng cách đó không xa, không biết có bị người nghe được không, người đàn ông này còn cố tình nói lớn hơn, đem chuyện như vậy lấy ra nói, nàng làm sao dám nhìn ai chớ!

"Ha ha ha!"

Sở Văn Hách sáng lạng mà cười to, anh tuấn trên mặt tràn đầy vui vẻ quang thái, si mê nhìn Đoàn Cẩm Sơ, tiếng cười kia làm khiếp sợ thủ vệ trong viện, ai cũng không dám tin tưởng, âm thanh này mà lại từ miệng chủ tử bọn họ phát ra!

Ngoài viện, mưa phùn chẳng biết lúc nào, đã lặng lẽ dừng, sau cơn mưa nắng hồng giắt phía chân trời, trải đầy ánh cầu vồng trong viện, đẹp vô cùng. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 128: Hồ Nghi Thân Phận, Dạy Đỗ A Hồ

Trong thư phòng.

Sở Văn Hách ngả người dựa vào trường kỷ, đôi mắt híp lại, ngón giữa cùng ngón trỏ ở trên bàn gỗ nhẹ, trong phòng tĩnh lặng không tiếng động, Nghiêm Du cùng Nhiếp Phong Nhiếp Huyền cúi đầu đứng ở phía dưới, bài trừ gạt bỏ hô hấp, chờ đợi chủ tử mở miệng.

"Quản gia, phân phó Ý Lan các bên kia, toàn bộ an phận sống ở trong phòng mình, mỗi ngày không cần tới Dự Viên thỉnh an nữa, Bồn vương gần đây

thân thể khiêm an, không tiếp bất luận kẻ nào." Hồi lâu, Sở Văn Hách mở mắt, ánh mắt liếc về hướng Nghiêm Du, thản nhiên nói.

Nghiêm Du khom người, kính cẩn nghe theo mà nói: "Dạ, nô tài ghi nhớ!"

"Nhiếp Huyền, người nói đi, buổi sáng tình huống rốt cuộc như thế nào?" Sở Văn Hách nhìn về phía Nhiếp Huyền, trầm giọng hỏi.

"Bẩm chủ tử, nô tài tận mắt nhìn thấy, trong viện tại số ba ngõ Lão Hạnh hồ đồng, tiểu Sơ tử gọi một nam tử áo xanh vóc người trung đẳng là Nhị Sur Huynh, xưng cô gái kia là sư tỷ, còn có một tên đại sư huynh chính là kẻ bị trúng Nhạ Linh Tiễn mà chủ tử bắn ra, mà tiểu Sơ tử phát hiện một hàng Nhạ Linh tiễn dưới đệm giường trong gian phòng kia, theo Nhị Sur Huynh nàng nói, đó là vật của đại sư huynh, mũi tên này cùng loại tên ngày đó bắn bị thương chủ tử, tiểu Sơ tử lúc ấy cũng khiếp sợ, nhưng nàng thông minh chưa biểu lộ ra cái gì, lúc nô tài dẫn người lục soát, đã mang về ám tiễn này, chủ tử xin xem qua!"

Nhiếp Huyền nói xong, từ trong tay áo rút ra năm thanh Nhạ Linh tiễn, hai tay đặt lên trên bàn.

Sở Văn Hách cầm lên một thanh, lật xem một chút, mắt thâm thúy sắc bén, trầm tư sơ qua, lại hỏi. . .: "Mị Hương trong phòng kia là người nào hạ?"

"Bẩm chủ tử, nô tài theo dõi thấy cô gái tên Hà Linh kia, cũng chính là sư tỷ tiểu Sơ tử một thân một mình lén lút tiến vào gian phòng kia, nàng đốt chút hương sau rồi đi, bắt đầu nô tài cũng không biết đó là Mị Hương, cho đến sau khi tiểu Sơ tử cùng với Nhị Sur Huynh nàng đi vào, thân thể cảm giác khác thường mới biết đó là Mị Hương." Nhiếp Huyền nói.

"A?" Sở Văn Hách nhú mày, nhíu mày cười lạnh nói: "Hà Linh ngầm hạ Mị Hương, làm như vậy là để khiến Nhị Sur Huynh Sơ nhi Lộ Phi Dương cùng Sơ nhi vượt khuôn, mục đích nàng là gì? Bọn họ cùng một môn một phái hay sao?"

Nhiếp Huyền chấp tay nói: "Chủ tử, sau đó Lộ Phi Dương rời đi gian phòng kia, Tiến vào phòng Hà Linh, tựa hồ là cùng Hà Linh viên phòng Giải độc, Hà Linh kia coi như là tự mình chuốc khổ, mục đích của nàng nô tài nhất thời không rõ ràng lắm."

"Nhiếp Phong, nhân phạm bắt đi Hình bộ, có cung khai gì không?" Sở Văn Hách chuyển con mắt hỏi.

"Bẩm chủ tử, trừ chạy thoát mấy người, tại chỗ chết 13 người, bắt sống đến Hình bộ chỉ có hai mươi mốt người, những người này rất mạnh mẽ, vô luận nghiêm Hình bức cung như thế nào, cũng cự tuyệt cung khai, có bốn người trên người giấu độc, đã tự vận. Trước mắt Hình bộ cùng bát môn phủ đề đốc đã trưng thiếp bố cáo, khắp thành lùng bắt tội phạm quan trọng, đề đốc đại nhân trình nô tài xin phép chủ tử, chuyện này khi nào bẩm báo lên hoàng thượng?" Nhiếp Phong chấp tay, không nhanh không chậm nói.

Sở Văn Hách mày tuấn nhãn lại thật sâu, mặt mũi bình tĩnh lên, không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, cũng không biết hắn đang nghĩ cái gì, cũng là thật lâu không nói tiếng nào.

. . .

Nhiếp Phong Nhiếp Huyền thật là lo lắng, hai đạo mày kiếm chéo lại cùng nhau, nghĩ khuyên giải Sở Văn Hách, lại không dám tùy tiện mở miệng, tình cảm Sở Văn Hách đối với tiểu Sơ tử, bọn họ thấy ở trong mắt, ban đầu lo lắng Sở Văn Hách cùng thái giám đoạn tụ, sau đó thật vất vả biết tiểu Sơ tử là nữ nhân, hiện tại kéo ra đến vấn đề lớn như vậy, nên làm thế nào cho phải?

Không biết qua bao lâu, Sở Văn Hách rốt cuộc mở miệng, sắc mặt thói quen trầm tĩnh, giọng nói nhàn nhạt, "Nói cho bát môn Đề đốc, ngày mai Bôn vương sẽ bẩm báo hoàng thượng."

"Dạ, chủ tử!"

"Vẫn là câu nói kia, tất cả chuyện có liên quan đến tiểu Sơ tử, một chữ cũng không cho tiết lộ ra ngoài! Người vi phạm, chém!"

"Dạ, nô tài tuân lệnh!"

Đứng dậy, thân thể oai phong lướt qua bàn dài, chấp đôi tay đi ra, gương mặt tuấn tú lãnh mạc như cũ, thân tình xa cách, như không tình không thích, như không thể mềm yếu, chỉ có thủ hạ của hắn mới biết, những thứ kia cũng chỉ là hắn đang trước mặt người đòi đeo mặt nạ, chân thật hắn, lòng dạ sâu đậm, tâm cơ nặng bao nhiêu, mới. . .

Trong Dự Viên, giờ phút này người người đều một bộ dạng trạng thái khẩn trương đề phòng, bởi vì Đoàn Cẩm Sơ không những giận dữ không ngủ, còn khí thế lăm lăm báo Cẩn nhi dất a Hồ tới, tuyên bố muốn chinh phục con đại hồ cứng đầu này!

Tất cả hạ nhân, kể cả thị vệ đều biết tiểu Sơ tử cực kỳ được chủ tử sủng ái, vì vậy, tâm mỗi người muốn vọt tới cô hòng, chỉ sợ a Hồ nổi con làm tổn thương nàng, bọn thị vệ càng thêm bao bọc vây quanh a Hồ, đem Đoàn Cẩm Sơ kiên quyết ngăn cách ở bên ngoài!

"Uy! Tất cả đều mau tránh ra cho ca á..., ca nhìn a Hồ hay là xem các người? Các người đáng đáp có anh tuấn hơn a Hồ sao?" Đoàn Cẩm Sơ ưỡn ngực ngang đầu, nôi dọa duy trì quát.

Chợt nhìn xuống, ánh mắt thấy bộ ngực nhô cao của nàng, cả kinh vội lùi về thân thể, thẫn thẫn Sở Văn Hách kia, quần băng vải còn không có quần đều, là không nỡ ra tay sao?

Y Lan về mặt đưa đám khuyên nhủ: "Tiểu Sơ tử, cầu xin người, người đừng chơi a Hồ, a Hồ sợ người lạ, người rống một hồi nữa, nó chịu kích thích, nổi

giận sẽ đánh về phía người đấy!"

"Hừ, bản thái giám hôm nay chính là muốn cảnh cáo a Hồ, khiến nó biết cái gì là thức thối vi tuần kiệt, nếu là một vốn một lời thái giám không hữu hảo, bản thái giám phải đi hóng gió một chút, làm thịt nó lột da của nó làm thảm lông chó!" Đoàn Cẩm Sơ vòng tay ngực, vừa là che giấu, vừa giả tăng khí thế, ác ngao cắn răng nghiêng lợi nói.

"Phụt . . . ."

Một đám thị vệ hạ nhân không nhịn được cười ồm lên, mà chó ngao Tây Tạng bị . . . vây ở bên trong a Hồ làm như có thể nghe hiểu, đột nhiên rống một tiếng, sợ tới mức kéo nha hoàn liền tiếp lui về phía sau, Đoàn Cẩm Sơ thuộc dạng miệng hùm gan sứa "A!" lớn dữ dội một tiếng, xoay người hướng ngoài cửa lớn chạy!

"Tiểu Sơ từ!"

Sau lưng truyền đến âm thanh kêu gọi, Đoàn Cẩm Sơ không thèm quan tâm đến lý lẽ, cũng không ngẩng đầu lên chỉ biết cắm đầu chạy, kết quả, mới vừa vọt ra đại môn, liền một đầu đụng mạnh vào tường thịt chần đường!

"Sơ nhi!"

Sở Văn Hách kêu lên một tiếng, tay mất lạnh lẽo nắm thân thể Đoàn Cẩm Sơ rơi xuống, sau đó chụp tới, ôm nằng trong ngực, không vui thấp giọng mắng: "Nàng chạy cái gì? Sao không nhìn đường?"

Theo sát đuôi theo tới một đám hạ nhân, liền đối cả thủ vệ cửa chính Dự Viên, chợt nhìn thấy bọn họ thân mật, ngay cả thỉnh an cũng quên, từng kẻ khiếp sợ ngốc trệ tại chỗ, hồi lâu không hồi phục thần trí!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Hai Kế Hoạch, Chết Từ Trong Trứng Nước

Không khí này, đáng chết, thật quỷ dị!

Ánh mắt quét qua đám hạ nhân đang khiếp sợ, hồng mắt, kinh ngạc, khi dễ, thấp thòm, mong đợi. . . đủ loại ánh mắt không bình thường, Sở Văn Hách mím môi, buông tay ra, lạnh lùng trách mắng: "Nhìn cái gì?"

"Nô tài thỉnh an Vương gia!"

Một đám hạ nhân hồi thần, vội vàng sợ hãi quỳ xuống đất thỉnh an.

Sở Văn Hách chau mày lại, mặt không chút thay đổi nhấc chân đi vào, Đoàn Cẩm Sơ cũng đại trí đoán được hán hiện tại bỏ lại nàng là vì tránh tiếng "Đoạn tự", liền bĩu môi, thờ ơ, thân thể vận vẹo, lại hai mắt tỏa sáng, "Này? Nhiếp Phong Nhiếp Huyền!"

"Tiểu Sơ từ!" Nhiếp Phong Nhiếp Huyền nhìn về phía Đoàn Cẩm Sơ, vẻ mặt rối rắm.

Rất lâu không có trêu chọc hai thị vệ này, Đoàn Cẩm Sơ trêu đùa, lập tức chế nhạo nói: "Hai người các người chưa tam tông tứ đức với ca chứ? Tháng này, có hay không công ca hồng hạnh xuất tường à?"

"Khụ khụ!"

Nghe vậy, Nhiếp Phong Nhiếp Huyền một hồi cuống khụ, chừng nhìn một chút thủ vệ đang nén cười, lúng túng 囧囧 thấp giọng nói: "Người đừng để cho chúng ta mất mặt được không?"

"Hi hi, sợ ca làm mất mặt, vậy thì mau giúp ca, trước tiên đem a Hồ đánh một trận, sau đó dạy ca khinh công bay thế nào!" Đoàn Cẩm Sơ lưu manh mà cười cười, cái đầu nhỏ chuyển thật nhanh, rất là giáo hoạt lái điều kiện.

"Hà? Người phải đánh a Hồ?"

"Còn phải học khinh công!"

Nhiếp Phong Nhiếp Huyền một trước một sau. . . , kinh ngạc ra tiếng, mặt của hai người bấp thịt lớn ra co quắp!

"Yes!" Đoàn Cẩm Sơ kích động, bóc lên câu nghe vào trong tai, có thể lý giải vì điều gì?

Quả nhiên, Nhiếp Phong vừa kéo, kiếm trong tay thiếu chút nữa rơi xuống trên mặt đất, không thể tin được tròng mắt hạt châu nói: "Ngươi phải giết chết a Hồ?"

"Thật là tối độc phụ nhân tâm a!" Nhiếp Huyền nói chuyện tương đối thẳng, cho đến bây giờ không có cách nào xem nữ nhân như Đoàn Cẩm Sơ làm thành chủ tử.

"Phốc ——" Đoàn Cẩm Sơ trực tiếp phun cười, cái đầu kém Nhiếp Huyền quá xa, định nhảy dựng lên một cái tát đập trên đầu vai hắn, tức cười nói: "Cái Đại lão thô thiên này, ca là thái giám, thái giám hiểu không? Ca là tuổi trẻ tài cao, tài hoa xuất chúng, phong lưu phóng khoáng cực phẩm thái giám, ngươi hiểu không? Mắt nhìn xa trông rộng!"

"Khụ khụ. . . . . Khụ khụ. . . . ." Nhiếp Phong bị sặc, ho khan loạn bầy vào hồngбет, tron bóng mặt rồi rầm Thành băng, "Ngươi, ngươi khoác lác vô sỉ, chúng ta không giúp ngươi giết a Hồ, đó là sùng vật chủ tử, ngươi có bản lĩnh tự mình tìm chủ tử đi!"

"Đúng là, còn chuyện khinh công, thử cho huynh đệ chúng ta vô năng, Vô Tâm cũng không được, nếu bị chủ tử biết, bị giết chết không chỉ a Hồ, mà ngay cả chúng ta!" Nhiếp Huyền khoa trương run thân thể, gương mặt sợ hãi.

"Thôi đi, nhìn các ngươi về điểm này có mấy lá gan, lại nói ngươi tuổi già như vậy vẫn còn độc thân là do đâu, thì ra là bởi vì các ngươi quá ngu ngốc, không có cô nương nguyện ý coi trọng các ngươi! Phải, bản thái giám khinh thường cùng bọn chuột nhất. . . Làm bạn, đi thôi!" Đoàn Cẩm Sơ rất khinh bỉ phiên trừ bạch nhãn, một tay ngăn lại, lạnh lùng lách người nhi.

Lưu lại Nhiếp Phong Nhiếp Huyền, hoàn toàn ngón ngang trong gió!

Nàng hoạt hoạt bát bát chân thật như vậy, thật sự không giống như là giả vờ, phải nói, bản tính của nàng chính là như thế, mà dạng tính tình này, sao có thể là phản tặc Thiên Anh đây?

Hai người rời rầm, ngưng mắt nhìn bóng lưng Đoàn Cẩm Sơ, ánh mắt thâm trầm, vô cùng phức tạp.

Đánh bạo bước tới gần, Đoàn Cẩm Sơ nửa ngồi thân thể, đôi tay đưa ra, nhẹ nhàng làm bộ dạng trấn an, thanh âm nhu có thể chảy ra nước, "A Hồ a, tiểu Sơ từ ca, từ lần trước bị ngươi dọa ngất, ca liền si mê ngươi, cái tên này sao uy vũ, không lồ, anh tuấn, phong lưu, còn có một cặp ca biểu đạt không ra được ưu điểm, ca thật sự quá sùng bái ngươi! Hai ta lấy trời làm chăn đất làm chiếu, vui vẻ chề chén một phen như thế nào?"

"Gào khóc! Gào khóc!"

A Hồ đột nhiên dữ dội, lắc đầu gật đầu, và lại nâng lên móng trước khổng lồ, rung động hơi hướng Đoàn Cẩm Sơ đuổi đến ——

"Đợi đã nào...!" Đoàn Cẩm Sơ ngồi bệt dưới đất, tay nhỏ chấn trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nói: "Ngươi đồng ý còn phản đối à? Chẳng lẽ là muốn cùng ca bắt tay sao?"

"Tiểu Sơ từ, a Hồ hình như là ý này a!" Cận kỳ bàn nói.

"Thật?" Đoàn Cẩm Sơ ngẩn ngơ, lại lập tức lắc đầu, "Không cảm không cảm, a Hồ ngươi móng vuốt quá nhọn á..., ngộ nhờ ngươi ám tiễn thương nhân làm sao bây giờ? Ta không phải bị lừa!"

. . .

"Gào khóc! Gào khóc!"

A Hồ không hài lòng, vẻ mặt nhìn như rất kích động, lại giạt mình, đem hai con móng trước cũng giờ lên, sợ tới mức Huệ nhi vội huyêt gió, Cận nhi vỗ tay có tiết tấu, trấn an, a Hồ quả thật dần dần bình tĩnh lại, cúi đầu ngửi giày thêu Cận nhi, bộ dạng rất là ôn thuận.

"Bỏ nhào ——"

Đoàn Cẩm Sơ thở dài một hơi, hướng Y Lan ngoắc ngoắc tay, "Ngươi đi cầm một bầu rượu, ta theo a Hồ cạ chén, liên lạc một chút tình cảm!"

"À? Nó làm sao uống rượu được!" Y Lan buồn bực, mắt mãnh liệt chớp, phiên trừ bạch nhãn.

"Tiểu Sơ từ, chủ tử để cho ngươi uống rượu sao?" Y Nhân đứng ở bên người nàng, nghi ngờ hỏi.

Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ cuồng vọng vung tay lên, "Thôi đi, hần quân thiên quân địa, còn trông nom ta uống hay không uống rượu sao? Ngươi đi cầm là tốt rồi, đừng nói cho hần không phải tốt sao? Ta phải đem a Hồ chuốc say, sau đó đánh một trận cho cảm thú này thông suốt, khiến nó ghi nhớ thật lâu, mẹ tạo như vậy cũng thôi đi, chớ cả ngày lẫn đêm chạy đến dọa người!"

Biến sắc mặt tốc độ này. . . . . Đám nha hoàn cùng nhau nhìn về phía a Hồ, trong mắt đồng tình vô hạn!

"Tiểu Sơ từ, Bồn vương không xen vào sao?"

Sau lưng, thanh âm sâm sâm vang lên, Cận nhi bốn người ngay cả đầu cũng không dám ngẩng, vội vàng đứng thành nhi một hàng, phúc thân nói: "Chủ tử!"

Đoàn Cẩm Sơ bị kinh hãi rơi đầy đất nổi da gà, hai gầy bên trong thay sắc mặt cười cười, chậm rãi xoay người lại, "Hắc hắc, . . . Dĩ nhiên quân được, rượu này là rượu nhà Vương gia, nô tài dĩ nhiên không dám uống!"

"Vào đi!" Sở Văn Hách trừng mắt nhìn nàng, nghiêm mặt từ cửa quay người đi vào, ra lệnh truyền ra, "Người đâu, châm trà!"

Cần nhi bốn người vội nói: "Dạ, chủ tử!"

Đoàn Cẩm Sơ thờ dài, cúi gằm đầu theo vào nội thất, sau đó rất tự giác đứng ở bên cạnh bàn, chờ đợi giáo huấn.

Sở Văn Hách tựa tại đầu giường, con mắt nhìn chăm chăm nàng, phức tạp mà thâm trầm, trầm mặc sơ qua, môi mỏng hôn khẽ nói: "Đứng xa như vậy để làm gì? Tới đây ngồi."

"Không qua!" Đoàn Cẩm Sơ quả quyết lắc đầu.

"Tại sao? Người sợ?" Sở Văn Hách liếm lông mày, giọng nói bất giác có chút lạnh lùng.

Nghe thanh âm không đúng, Đoàn Cẩm Sơ giương mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, không chịu Khí Đạo: "Đứng vậy a Đứng vậy a, ta muốn đánh sủng vật của chàng, người nào dễ cầm thú hung dữ kia chèn ép ta hoảng sợ đây? Bất quá chàng đánh ta một trận báo thù cho cầm thú kia đi!"

"Hừ!" Sở Văn Hách, mi giác động đậy, tháo xuống về lãnh ý, tức giận: "A Hồ dọa ngắt nàng là do ta sai người dắt nó tới, nàng đánh nó làm cái gì? Nếu nàng thật sự đánh nó, ta còn có thể đánh nàng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Hạnh Phúc Ngắn Ngủ, Tin Dữ Mang Thai

"Ta làm sao biết chàng thích cầm thú kia nhiều hơn, hay thích ta nhiều hơn?" Đoàn Cẩm Sơ liếc mắt một cái, chân kéo ghế ngồi xuống, cúi người dựa vào bàn, không thèm nhìn Sở Văn Hách. Hừ, nàng nhất định phải cải tạo hắn về sau trong mắt chỉ có nàng, đá bay con cầm thú kia!

Nhìn hành động trẻ con của nàng, Sở Văn Hách bật cười nói: "Nếu nói đó là cầm thú, vậy nàng còn cùng cầm thú đánh đồng sao?"

"Ách. . . . . ta, ta mới không phải!" Đoàn Cẩm Sơ 囧囧 đỏ mặt, đứng lên, hai bước đi tới, cái miệng nhỏ nhắn quyết lên, "Dù sao ta mặc kệ, chàng nói đi, ta trọng yếu hay cầm thú trọng yếu?"

"Ha hã!" Sở Văn Hách cười nhẹ ra tiếng, cầm cổ tay Đoàn Cẩm Sơ, kéo một cái, nàng liền bị nhào tới trên người hắn, hai tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, khẽ cười nói: "Vật nhỏ, nàng cho rằng ai trọng yếu? Đồ ngọc, đương nhiên là nàng, vấn đề này nàng hỏi thật dư thừa, nha đầu này sao lại có suy nghĩ khác người như thế? Người khác ghen dẫu gì cũng là ăn dấm chua với người, nàng thì ngược lại, cùng một con chó ngao hơn thua, nói xem, nàng có ngọc không?"

"ta chính là ngọc a, ha ha, vậy chàng cũng ngọc, bởi vì người thông minh sao lại thích kẻ ngọc chứ?" Đoàn Cẩm Sơ dựa vào người Sở Văn Hách, hếch đầu nhỏ, đỏ hồng khuôn mặt nhỏ nhắn si ngọc cười nói.

Sở Văn Hách đồng ý gật đầu, "Đúng vậy, vốn ta thực cơ trí, từ khi nha đầu nàng xuất hiện, ta gặp không ít tội a, trong lòng khó chịu, thật vất vả mới phát hiện nàng là nữ nhân, lại nhận lấy nỗi khổ tương tư, nàng biết không, Giang Âm Huyện lệnh kia phân phó dịch quán đưa tới bốn tuyệt sắc nữ tử hầu hạ ta, sau đó ta. . . . ."

Nói một chút, Sở Văn Hách nhú mi, làm ra bộ dáng khó xử, Đoàn Cẩm Sơ thật lâu sau nghe không được câu dưới, hốc mắt tức thì đỏ lên, "Chàng tiếp nhận rồi? Chàng phong lưu vô sỉ, chàng phản bội ta!"

Ngoài miệng chất vấn đồng thời, phần nộ Đoàn Cẩm Sơ hung hăng đâm ngực Sở Văn Hách, sau đó trở mình tuột xuống muốn đi, Sở Văn Hách kêu lên một tiếng, vội đứng dậy từ phía sau lưng ôm cổ nàng, nàng giãy dụa, hắn lôi kéo, hai người đều ngã xuống trên giường, hắn thuận thế một cái xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, bắt lấy hai tay nàng đang làm loạn, bật cười nói: "Sơ nhi, ta phản bội nàng khi nào! ta không nhận, ta nhớ rõ đã đáp ứng chuyện của nàng, ta khẳng định sẽ không đổi ý, nàng phải tin tưởng ta!"

"Thật sự? Chàng không gạt ta sao?" Đoàn Cẩm Sơ ngừng phản kháng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ khô, có chút hồ nghi hỏi.

"Đương nhiên, làm chuyện này, Nhiếp Phong Nhiếp Huyền đều dùng ánh mắt kia nhìn ta, hai nô tài này đã cho ta là không bình thường rồi đó!" Sở Văn Hách vuốt cằm, buông tay nàng ra cười nói.

Đoàn Cẩm Sơ nhoen miệng cười, "Hi hi, vậy thật tốt, ta tin chàng, nhưng chàng không được dùng chuyện này trên ta, ta không chịu nổi!"

"Vậy nàng nhớ kỹ, ta cũng không chịu nổi trên cột, không được nhắc tới An Tĩnh vương, ta không thích có một nam nhân mơ ước nàng, nàng chỉ có thể là nữ nhân của ta, biết không?" Sở Vân Hách thu liễm cười, nghiêm trang nói.

"Ha ha. . . . . Cũng được!" Đoàn Cẩm Sơ cười ngọt ngào, mắt sâu như đêm, ánh sáng ngọc như sao.

Sở Vân Hách nhẹ nhàng áp chế, tay vuốt ve cánh hoa mềm mại dưới thân nàng, tà khí thủ thi, "Vật nhỏ, vậy nàng nói xem, có lấy thân báo đáp không, lấy thân bồi thường ta chuyện đó?"

"Khanh khách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ lém lỉnh cười rộ lên, trộm đưa tay cù nách Sở Vân Hách, Sở Vân Hách phát hiện, chẳng những không né tránh, ngược lại nâng lên cả hai cánh tay, cười nói: "Vật nhỏ, nàng cù đi, bốn vương không sợ nhột!"

"A? Chẳng sao mà cứng mềm không ăn, đầu viên ngói trích thủy không trôi a!" Đoàn Cẩm Sơ cù thử, quả nhiên hắn không phản ứng, tức thì than thở kháng nghị.

Sở Vân Hách đắc ý cười to, "Ha ha ha! Bốn vương chỉ bị nàng uy hiếp thôi, thái giám ngốc tử nàng!"

"A a a, không cho nói ta ngốc! Ta là thái giám thông minh nhất, ta là thái giám thiên hạ tối ưu, ta là. . . . ."

"Thùng thùng!"

Đột ngột tiếng đập cửa vang lên, cắt ngang lời ba hoa của Đoàn Cẩm Sơ, Sở Vân Hách xoay người ngồi dậy, sửa sang lại quần áo, nói: "Vào đi!"

Cẩn nhĩ bụng khay, mâm tiến vào, đem trà cụ đặt lên bàn, mặt mang vẻ khó xử liếc nhìn Sở Vân Hách một cái, thốt lên, "Chủ tử!" Liền thối lui vài bước, đứng ở một bên.

Đoàn Cẩm Sơ mặt đỏ hồng, vội ngồi dậy, nửa thân mình giấu ở sau màn, xấu hổ khẽ cắn môi dưới. Một loạt bước chân liên tục nhẹ nhàng, có tiếng ngọc bội khẽ vang truyền đến, kính ngạc, nàng trộm nhìn ra tìm kiếm.

Sở Vân Hách đột nhiên âm trầm sắc mặt, một cái mắt lạnh bắn về phía Cẩn nhĩ, Cẩn nhĩ vội quỳ xuống, sợ hãi nói: "Chủ tử, nô tỳ ngăn không được!"

Sau bình phong, bảy mỹ nữ nối đuôi nhau vào, muôn hồng nghìn tía, thướt tha yêu kiều, la quần, son phấn, phong tình, giai mỹ, hàng vạn hàng nghìn sắc thái, nhẹ nhàng cười yếu ớt, phúc thân mà bái, tiếng nói hư huyền, "Thiếp thân thỉnh an Vương gia!"

Đoàn Cẩm Sơ lặng lẽ rút thân vào trong, không tự giác, xoắn mười ngón tay lại với nhau, đại não trống rỗng, cảm xúc lập tức thấp xuống.

Sở Vân Hách môi mông nhếch lên, mâu trung phiếm hàn, lạnh lùng đảo qua các nàng, ngừng trong chốc lát, mới nói: "Quần gia không truyền lời bốn vương lại cho các người sao?"

"Hồi bẩm Vương gia, Nghiêm quân gia đã tới Ý Lan các, chỉ là bọn thiếp thân mấy tháng nay không thấy Vương gia, thật sự tưởng niệm ngài, và lại thiếp thân cùng Ngọc Ngân từ ngày Vương gia rời kinh đến nay chưa thấy nguyệt sự, ăn uống cũng không tốt, ma ma nói trông thiếp giống như đã mang thai, Vương gia không ở trong phủ, bọn thiếp thân chưa từng ra ngoài, hiện tại Vương gia đã trở lại, thỉnh Vương gia định đoạt!" Lưu Ly nhẹ giọng nói xong, giống như sân hãm oán đích phiêu mất một cái liếc về phía màn nơi ẩn ẩn lộ bóng người, ủy khuất mâu trung nhẹ nhàng nổi lên lệ quang.

"Trong lòng Vương gia, thật không có thiếp thân sao? Thiếp thân nôn nghén nghiêm trọng, ma ma đoán chừng, có thể là hoài thai nam tử, Vương gia có con nối dòng, ngài không vui sao?" Ngọc Ngân nâng mắt, nghĩ mới vừa rồi ở ngoài phòng xa xa nghe được tiếng cười, âm đạm thân thương cũng nhìn về phía màn.

Năm nàng cơ thiếp khác, đều theo sau ánh mắt Ngọc Ngân, bao hàm vạn chủng cảm xúc, lại mang theo khiêu khích, làm như đang nói, thái giám như người, dù chủ tử cung chiêu, người có thể mang thai sao?

Oanh một tiếng, đầu óc như nổ tung, lòng bùng nổ tai không nghe được, một mảnh trống không, ngực nghẹn lại, Đoàn Cẩm Sơ dùng sức kéo khăn cổ áo, dần dần tái nhợt khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng có thể nói cái gì? Cái gì cũng không có quyền lợi nói, ngay lúc này, nàng nào còn đường sống?

Sở Vân Hách lại đột nhiên đứng lên, đưa lưng về phía nàng, nàng xem không rõ vẻ mặt của hắn, chỉ nghe hắn mở miệng, giọng cố bình thản, "Cẩn nhĩ, phân phó quần gia đi tuyên thái y đến, Lưu Ly cùng Ngọc Ngân ở lại thư phòng, những người khác toàn bộ trở về Ý Lan các!"

"Vương gia, bọn thiếp thân lưu lại hầu hạ ngài được không? Ngài ra ngoài mấy tháng, khẳng định rất vất vả, thiếp thân. . . . ."

"Lui ra!"

Một tiếng quát lạnh, không chút lưu tình ngắt ngang lời cơ thiếp, Sở Vân Hách khoát tay, phiến toái găm nhẹ nói: "Toàn bộ rút! Bốn vương lập lại, cấm bất kỳ ai tự ý đến Dự Viên, rõ chưa!"

Chương 131: Thiên Ý Trêu Người, Dẫn Vật Lẫn Nhau

Trong phòng, yên lặng bao trùm mọi sự.

Đoàn Cẩm Sơ rúc vào giường trong trường, nhắm chặt hai mắt, không nói một lời, không nhúc nhích.

"Cẩm Sơ. . . . ."

Sở Vân Hách khẽ gọi một tiếng, lại như xương mắc tại cổ họng, cúi người ôm lấy Đoàn Cẩm Sơ, ầm ập môi dán lên dái tai của nàng, khàn khàn cổ họng nói: "Thật xin lỗi! Cẩm Sơ, thật xin lỗi. . . . . Nếu nàng sớm chủ động nói cho ta biết nàng là nữ nhân, lúc đó ta sẽ không thống khổ uống đến. . . . . say mềm, cũng sẽ không ở đó cả đêm nhớ nàng. . . . ."

"Chuyện đó. . . . . Xảy ra khi nào?" Đoàn Cẩm Sơ nhìn lên, cổ nén chớp mũi ghen tuông, chật vật hỏi.

Gương mặt tuần tú của Sở Vân Hách nổi lên tia khó xử, ním môi nói nhỏ: "Cẩm Sơ, từ cái ngày cả đêm ở trong phòng này, ở trên giường này, sau khi ta hôn nàng ôm nàng, ta không có truyền cơ thiếp thị tằm, không, phải nói, kể từ khi Đan Đan dẫn nàng đến Bát vương phủ, kể từ khi ta gặp được nàng, liền đối với nàng sinh ra tình cảm không bình thường như vậy, sáng hôm đó, nàng tự tiện xông vào thư phòng, ta nóng giận đuổi nàng đi, cũng chỉ có buổi tối đó ta cho gọi Lưu Ly thị tằm, sau này cũng không có, ta đều ngủ một mình, sau đó nữa, ba ngày trước khi rời kinh, đêm đó ta uống say, đúng lúc Lưu Ly cùng Ngọc Ngân cùng tới, ta lúc ấy chỉ muốn phát tiết thống khổ mà nàng đem đến cho ta, nên mới cùng họ ân ái, hôm sau tỉnh lại, đã là buổi trưa."

"Đó là do chàng uống say, nhưng sao, họ. . . . . Đồng thời cùng mang thai vậy?" Đoàn Cẩm Sơ mở con ngươi trống rỗng, cổ họng khô sấp . . . Nói.

Sở Vân Hách hít sâu một hơi, tích tụ gập đầu, "Phải là, đều tại ta lơ là sơ suất, hôm đó xong chuyện liền ngủ say, quên phân phó Cần nhi. . . . ."

"Vân Hách, đừng nói nữa!" Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên cắt đứt lời hắn, đôi tay bịt kín lỗ tai, dùng một lúc, buông thông tay, ngược mắt nhìn về phía hắn, rốt cuộc không nhìn được nước mắt rơi như mưa, "Tại sao trùng hợp như thế? Cả đoàn thiếp thất này, họ cùng hầu hạ chàng ngần ấy năm? Tại sao từ sớm chàng không có hài tử, cố tình vào lúc này làm cho các nàng mang thai!"

Sở Vân Hách đau lòng như cắt, giơ tay lên lau nước mắt trên má nàng, "Cẩm Sơ! Trước kia là ta không muốn hài tử, ta cũng không muốn cho những thiếp thất này nuôi nấng con ta, cho nên sau mỗi lần ân ái, ta đều cho các nàng uống canh ngừa thai, chỉ có đêm đó, ta uống rượu quá nhiều quá say, cho nên. . . . . Cẩm Sơ, thiên ý trêu người, nếu ta phát hiện nàng là nữ nhân sớm ba ngày thì mọi chuyện đều tốt rồi. . . . ."

Trong phòng, lần nữa lại tĩnh lặng, chỉ có thể nghe, tiếng Đoàn Cẩm Sơ thút thít khóc, Sở Vân Hách không nói gì nữa, lặng lẽ ôm thật chặt nàng, chỉ sợ nàng đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi!

Hồi lâu, nàng mệt mỏi ngủ ngon, mi thon dài treo giọt nước mắt trong suốt, lỗ mũi khóc Hồng Hồng, thỉnh thoảng còn thút thít khe khẽ, ngủ cũng không an ổn.

Sở Vân Hách ôm nàng ngủ ở trên giường, nhẹ nhàng mở chăn gấm đắp kín nàng, sau đó nằm nghiêng bên cạnh nàng ôm nàng, dịu dàng hôn xuống môi nàng, rồi sau đó lại ngơ ngác ngưng mắt nhìn nàng, tâm triều lên. . . , đau đớn.

Không bao lâu, Cần nhi đi vào, nhỏ giọng nói: "Bẩm chủ tử, thái y tới!"

"Ừ." Ứng một tiếng, Sở Vân Hách lặng lẽ đứng dậy, thả màn xuống, quay đầu lại liếc mắt nhìn, nói nhỏ: "Cần nhi, người ở nơi này coi chừng."

"Dạ, chủ tử!"

Trong mơ hồ, nghe tiếng chân Sở Vân Hách rời đi, Đoàn Cẩm Sơ cắn chặt hàm răng, nàng vẫn chưa ngủ, hắn ôm nàng, hôn nàng, nhìn nàng, nàng đều biết, chẳng qua là không muốn mở mắt ra, không muốn nói chuyện, không muốn đối mặt hắn.

Thật ra thì, nàng không biết nên làm sao chịu đựng tất cả đây, hắn vốn có thể thiếp đầy đủ, bọn họ vốn là sống bình yên. Chỉ có nàng trong lúc vô tình xông vào, trong lúc vô tình cướp đoạt đi trọng phụ của các nàng, hiện tại, họ lại có thai, nàng há có thể ích kỷ độc chiếm hắn? Có thể nào cùng hắn một chồng một vợ bạc đầu giai lão? Nếu khiến hắn ném thiếp bỏ con, hắn làm theo yêu cầu không tới, nàng cũng không nói ra miệng, nàng sẽ phải chịu lương tâm khiển trách, sẽ cả đời khó có thể an lòng. . . . .

Xuyên thấu qua màn nhìn về cửa sổ, màn đêm không biết khi nào, đã lặng lẽ phủ xuống, Cần nhi đi đốt nến, bóng vàng chiếu sáng cả phòng, Cần nhi ngồi ở màn bên ngoài tiểu đăng từ lên, Đoàn Cẩm Sơ nằm ở bên trong, suy nghĩ miên man, không biết qua bao lâu, mệt mỏi ập tới, rốt cuộc không chống đỡ được đã ngủ say.

Đến khi tỉnh lại, trăng sáng đã lên cao, ngang hông choàng một cánh tay, Đoàn Cẩm Sơ ngẩn ra hồi lâu, mới chậm rãi nghiêng mặt, mông lưng trong màn, hắn ôm hông của nàng đang ngủ say sưa, mày tuôn khẽ cau, . . khuôn mặt tuần tú áp vào mái tóc của nàng, môi đẹp đang ngủ mím thành một đường thẳng.

Nhìn chăm chăm vào hân, duỗi tay vuốt ve gương mặt hân, lại dùng ở giữa không trung cứng đờ, hân nhiều ngày chưa được nghỉ ngơi tốt, tối hôm qua cả đêm không ngủ, nếu đụng vào, sẽ thức tỉnh hân, vì vậy, nàng thu tay lại, nhẹ giọng lên nâng cánh tay của hân ra khỏi eo, kéo chăn đắp kín cho hân, sau đó lặng lẽ xuống đất đi giày vào, Cẩn nhi đã lui ở bên ngoài, liếc mắt nhìn phòng trống, Đoàn Cẩm Sơ nhón chân, tận lực không phát ra âm thanh, rón rén ra ngoài.

Trong hành lang, đèn cung đình cách mỗi năm thước giắt một chiếc, theo bốn phía sáng như ban ngày.

"Tiểu Sơ từ!"

Cẩn nhi cùng Huệ nhi nhìn thấy nàng, chạy vội tới đây, liếc mắt nhìn cửa phòng, Cẩn nhi đề thấp thanh âm hỏi: "Chủ tử còn đang ngủ sao?"

"Ừ." Đoàn Cẩm Sơ gật đầu một cái.

"Tiểu Sơ từ, cô nhất định đói rồi, chúng ta đi mang bữa tối cho cô, cô ở phòng ăn chờ một chút." Huệ nhi nói.

Đoàn Cẩm Sơ lắc đầu, bên môi cô nặn ra vẻ tươi cười, "Ta không đói bụng, đợi lát nữa thôi."

"Tiểu Sơ từ, cô muốn đợi chủ tử tỉnh lại cùng nhau dùng bữa sao? Chủ tử trước khi ngủ có ăn một chút, một giấc này có thể đến nửa đêm chủ tử mới tỉnh lại, có khi còn trễ hơn đây!" Cẩn nhi cau mày nói.

"Đúng vậy a, tiểu Sơ từ cô ăn trước đi, nếu để đói chết, chúng tôi cũng đảm đương không nổi!" Huệ nhi nói xong, kéo tay Đoàn Cẩm Sơ đi về phía phòng.

Son hào hải vị cực phẩm . . . Ăn vào trong miệng, hoàn toàn biến thành cực hình, Cẩn nhi và Huệ nhi đứng ở một bên, Đoàn Cẩm Sơ không dám ngẩng đầu, chỉ sợ họ thấy nàng rung rung nước mắt, một bữa cơm, ăn thật lâu, ăn được vài món, Huệ nhi mở miệng nói: "Tiểu Sơ từ, để ta đem xuống bếp hâm lại thôi."

"Không cần đâu, ta ăn no rồi." Đoàn Cẩm Sơ lắc đầu một cái, nuốt nước mắt vào lòng, ngẩng đầu cố nở nụ cười mà nói: "Huệ nhi tỷ tỷ, Vương gia thật sự có hi, phải không?"

Huệ nhi và Cẩn nhi liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt có chút khác thường, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu, "Đúng vậy, hai vị tiểu chủ cùng mang thai, hơn hai tháng rồi, nhưng thái y nói, thai không tốt lắm, phải an thai thật tốt."

"A? Tại sao không tốt lắm? Cụ thể ra sao?" Đoàn Cẩm Sơ khẩn trương, vội hỏi.

Cẩn nhi Huệ nhi cũng lắc đầu, "Cụ thể chúng ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết chủ tử phân phó các ma ma ở Ý Lan các hầu hạ họ thật tốt, lệnh cho phòng ăn bồi bổ các nàng."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Một Đời Một Thế Yêu Nàng Say Đắm!

"Cẩm Sơ!"

Cửa phòng ăn, đột ngột vang lên tiếng gọi, Cẩn nhi Huệ nhi nghe tiếng vội quay đầu nhìn lại, lại nhìn thấy Sở Văn Hách quần áo xốc xếch chỉ mặc đồ trong màu trắng!

"Bái kiến chủ tử!" Cẩn nhi Huệ nhi lần thân sau đó, vội khẽ cúi người thối lui ra ngoài cửa.

Đoàn Cẩm Sơ cứng ngắc thân thể, nhất thời trong đầu trống không, nàng còn chưa nghĩ ra làm sao đối mặt hân. . . . . Tiếng bước chân tiến tới gần, nàng chưa kịp phản ứng, đã bị một đôi tay ôm vào trong ngực, hân nghiêng người, cảm áp vào đỉnh đầu nàng, giọng mơ hồ hoang mang, loạn nói: "Cẩm Sơ, nàng đừng đi, chớ đi. . . . . May rằng vẫn còn đây, may rằng. . . . . Ta cho là, cho là nàng mất tích, càng sợ nàng sẽ rời xa ta, Cẩm Sơ. . . . ."

"Văn Hách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ hít sâu một hơi, cố gắng nở nụ cười, từ trong cổ họng nặn ra thanh âm, "Ta ở đây, ta chỉ là đến đây ăn cơm, chàng chàng đói không? Có muốn ăn thêm không?"

Sở Văn Hách không hiểu, mở miệng, "Cẩm Sơ. . . . ."

"Món ăn ngon lắm, để ta kêu nha hoàn chuẩn bị thiện thêm cho chàng." Đoàn Cẩm Sơ nói thật nhanh ngắt ngang, muốn tránh né hân, động tác cứng ngắc, từ trong lòng hân. . . đứng lên, nhìn cũng không dám nhìn một cái, vội vàng đi ra ngoài.

"Cẩm Sơ!"

Sở Văn Hách hoảng hốt, hoang mang từ phía sau lưng ôm lấy nàng, vội la lên: "Ta không đói bụng, nàng đừng đi!"

Thân thể lần nữa cứng đờ, Đoàn Cẩm Sơ âm thầm hạ mặt, trầm mặc hồi lâu, nàng đẩy tay của hắn, thế nhưng hắn lại ôm nàng chặt hơn, nàng dùng sức đẩy, hắn lại càng ôm chặt hơn, khiến nàng nín thở, nghẹn hồng mặt giận dữ, "Buông ra! Chẳng muốn mưu sát ta à!"

Sở Văn Hách cả kinh, vội thả tay, thân thể chuyển một cái, đứng trước mặt nắm vai Đoàn Cẩm Sơ, luống cuống bất an nhìn nàng, dịu dàng nói: "Cẩm Sơ, nàng đáp ứng ta, đừng rời xa ta, có được không?"

"Không, ngày mai ta muốn hỏi cung." Đoàn Cẩm Sơ nhìn lên Sở Văn Hách, lắc đầu cười khê, nụ cười kia không chút nào vui vẻ.

"Không được! Ta không đáp ứng, ta không cho phép!" Sở Văn Hách lập tức phản đối, giọng nói càng thêm hốt hoảng gấp gáp, "Cẩm Sơ, nàng không thể đối với ta như vậy, ta thực xin lỗi nàng, nhưng nói cho cùng, là do nàng dối gạt ta, nàng tận mắt thấy ta rồi rắm thế nào, thông hận nàng là thái giám thế nào, nhưng là nàng một câu cũng không nói, nàng biết nàng có bao nhiêu tàn nhẫn không? Huống chi nam nhân Tam Thê Tứ Thiếp vốn là bình thường, cùng phòng tự nhiên sẽ có con cháu, những thứ này đều là chuyện bình thường, trước khi nàng nói với ta chuyện một chồng một vợ, ta chưa bao giờ nghĩ tới điều này, nhưng khi nàng nói ra, ta lập tức đáp ứng nàng, ta cũng làm được như vậy, có nàng, ta cũng không có ý định nhìn đến nữ nhân khác, chẳng qua là, sự kiện kia là ngoài ý muốn, là bị bức phá trước khi phát hiện thân phận nàng. Thời gian không cách nào đảo lưu, ta cũng vậy không có biện pháp khiến sự kiện kia không tồn tại, Lưu Ly cùng Ngọc Ngân đã mang thai, đó chính là trách nhiệm của ta, ta phải chăm sóc các nàng cùng dưỡng trong phủ để các nàng sinh hạ hài tử, còn lại toàn bộ cơ thiếp ta sẽ phân phát hết ra ngoài, nhưng nàng phải cho ta thời gian, ta muốn an bài thỏa đáng mới được. Cẩm Sơ, ta có thể thế với nàng, ngày sau ngoại trừ nàng ta tuyệt không gặp mặt bất kỳ một nữ nhân nào, cầu xin nàng phải tin tưởng ta!"

Bầu trời đêm tĩnh mịch, tinh huy điểm sáng, gió nhẹ phát động, trong viện huân y thảo điền tản ra hương thơm thanh mát, từ ngoài cửa phảng phất hít vào mũi, mát mẻ dịu lòng.

Đoàn Cẩm Sơ hưởng thụ, cảm khê nâng, chậm rãi nhắm lại mắt, dừng lại hồi lâu, môi đỏ mọng khê mở, lại mở mắt ra, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Văn Hách, nghe nói đình bên kia có Đại Minh Hồ phải không? Theo ta đến bờ hồ xem cá được chứ? Lần đó chẳng bảo ta đi xem cá, ta không nghe lời không có nhìn, hiện tại ta muốn đi."

"Xem cá?" Sở Văn Hách, không hiểu nhìn Đoàn Cẩm Sơ, mặt mày đầy bất an, "Cẩm Sơ, nàng đừng như vậy, nàng muốn ta cũng được, đánh ta hả giận cũng được. . . . ."

"Văn Hách, chẳng đừng nghĩ nhiều, ta chỉ muốn đi xem cá, nếu chẳng không muốn đi, tự ta đi cũng được." Đoàn Cẩm Sơ lại ngắt lời hắn, vẻ mặt buông lỏng nói.

"Cẩm Sơ. . . . . Việc này, việc này, chờ ta về phòng mặc áo khoác trước đã" Sở Văn Hách mờ mịt vội hạ mặt, như trẻ con làm việc gì sai, luống cuống xoay người, đi hai bước, đột nhiên trở về đất tay Đoàn Cẩm Sơ, nhìn nàng nói: "Nàng theo ta cùng nhau về phòng đi!"

. . .

"Ta không cần thay quần áo, ta ở trong viện chờ chàng được rồi." Đoàn Cẩm mỉm cười, muốn kéo xoay tay lại, ai ngờ, Sở Văn Hách lại theo bản năng nắm chặt lấy nàng hơn, cũng trực bạch nói: "Ta sợ nàng tránh né ta, cho nên nàng đừng rời đi tầm mắt của ta!"

Nghe vậy, tay kia của Đoàn Cẩm Sơ chột nắm chặt, nàng không phủ nhận, những lời hắn vừa nói đều đúng, nàng không thể nào oán hận, cũng không có lý do trách hắn, tư tưởng Tam Thê Tứ Thiếp đã sớm mọc rễ này mầm trong xương hắn, bây giờ hắn có thể thay đổi vì nàng đã khó, nàng còn muốn thế nào?

Nếu muốn trách, chỉ có thể trách cái thân phận đáng chết của nàng, trách thiên ý trêu người, ở giữa nàng và hắn, quá nhiều trở ngại, khiến cách trở sâu hơn một tầng, tương lai, không thấy được một chút ánh sáng. . . . .

"Cẩm Sơ!" Sở Văn Hách khê gọi một tiếng, một tay xoa mặt Đoàn Cẩm Sơ, thấp giọng nói: "Đừng nóng giận, đều là lỗi của ta, ta không oán nàng, chỉ do ta say rượu mất lý trí, nàng giấu giếm thân phận nhất định là có nỗi khổ tâm riêng của nàng, ta không ép hỏi nàng, ta sẽ làm cho nàng xem, dùng hành động thực tế chứng minh lòng ta đối với nàng là thật, không phải chỉ nhất thời xúc động ưa thích, mà là một đời một thế yêu nàng say đắm! Cẩm Sơ, tính cách của ta chính là như thế, sẽ không nói những lời tình ý liên tục để dỗ nữ nhân vui vẻ, những lời này ta cũng xem thường nói ra khỏi miệng, càng cảm thấy thẹn với nàng, nhưng nàng ở đây tức giận, ta không biết phải nói thế nào, để cho nàng vui vẻ, chỗ nào ta không tốt nàng nói đi, ta sẽ sửa."

"Không, chàng rất tốt, hoàng thượng nói tình tình chàng lạnh nhạt xa cách vô cùng, cũng rất ít nói, càng không thể nào nói. . .

"Cẩm Sơ. . . . ." Sở Văn Hách nghẹn ngào một tiếng, cúi đầu, dặt tay Đoàn Cẩm Sơ trở về phòng, trong hành lang, thủ vệ người làm tròn mắt hốc mòm, thế nhưng hắn mặc kệ, quang minh chính đại đi cùng với nàng, nàng nhiều lần muốn tránh thoát tay hắn, thế nhưng hắn lại cầm chặt hơn, nhìn nàng, cười thư thái.

Y Lan cùng Y Nhân mang trà bánh đưa vào, sau đó yên lặng lui ra đóng cửa lại.

Tới trước bàn ngồi xuống, hắn ôm nàng ngồi ở trên đùi hắn, cầm lên một khối Phù Dung cao đưa đến bên miệng nàng, "Cẩm Sơ, đây là điểm tâm ngọt phương Nam, ngày hôm đó đưa nàng hỏi cung, sau đó, ta ra lệnh thủ hạ tìm đầu bếp vào phủ, nghĩ tới có một ngày, nàng còn có thể tới Bát vương phủ, cho nên luôn chờ đợi nàng."

Chương 133: Tách Ra Ngủ Riêng, Ngôi Miếu Đồ Nát Thanh Tĩnh

Phù Dung cao trong miệng, ngọt mà không ngán, ở giữa còn kẹp một khối màu đỏ anh đào, ăn thật ngon vô cùng.

Nhìn sắc mặt, biểu tình của Đoàn Cẩm Sơ, Sở Văn Hách vui mừng nở nụ cười, lấy một miếng điểm tâm khác, "Cẩm Sơ, đây là bát bảo mật hương cao, nằng nếm thử xem."

Đoàn Cẩm Sơ cúi đầu cắn nhỏ một miếng, tỉ mỉ nhai, sau đó gật đầu, "Ăn ngon, nhưng ta mới vừa ăn cơm no, ăn không nổi nữa."

"Ách, a, vậy uống chút trà, làm trơn dạ dày." Sở Văn Hách vội châm một tách trà, cúi đầu thổi thổi, nhấp thử một ngụm nhỏ, mới đưa đến miệng Đoàn Cẩm Sơ, dịu dàng nói: "Không nóng đâu."

"Chàng . . . ." Đoàn Cẩm Sơ mím môi, nhìn chằm chằm tách trà trước mặt, trong lòng chua xót, hần ân cần chăm sóc, làm nằng không cách nào kháng cự, hoặc là nói, từ khi bọn họ mới quen, hần luôn một mực đối tốt với nằng, một mực sưởi ấm nằng. . . . . Yên lặng hớp một ngụm trà, lại có một giọt nước mắt vội vàng không kịp nên lăn xuống trong tách, đôi tay nằng bùng lầy, "Ừng ực ừng ực" hai cái uống xong, từ trên đùi hần trượt người xuống, không quay đầu lại, trực tiếp đi ra phía bình phong, "Một môi rồi, nhanh nghỉ ngơi đi, ngủ ngon!"

"Cẩm Sơ! Nằng đi đâu đó?" Sở Văn Hách tình thế cấp bách bước nhanh ra cửa, tiến lên nắm tay áo nằng lại, thận trọng hỏi: "Nằng không ngủ cùng ta sao?"

"Văn Hách, ta, chúng ta danh bất chính, ta còn phải đến phòng tiểu Xuyên từ ngủ." Đoàn Cẩm Sơ thoáng trầm mặc, nhẹ giọng trả lời.

"Cẩm Sơ, chờ đi, tiểu . .

Đoàn Cẩm Sơ quay đầu lại, tâm tình kích động nói: "Văn Hách, chàng có hiểu không, ta vừa qua một cửa ải của chính mình, không phải là chuyện người khác nói như thế nào, mà là ta biết rõ ta không thể trách chàng, lại không cách nào tiếp nhận cùng người khác chung thị nhất phu, ta tự mâu thuẫn, tự rối rắm, ta mặc dù yêu chàng, nhưng không cách nào buông tha nguyên tắc của ta, ta. . . . . Ta đi ra giường ngoài ngủ thôi!"

Dừng nắm kéo, Sở Văn Hách buông tay, Đoàn Cẩm Sơ vọt ra khỏi bình phong, lao lên giường, ngay cả giày cũng không cởi, chui đầu vào gối nằm, lẹ rơi đầy mặt. . . . .

Sở Văn Hách ngây ngô đứng tại chỗ, cách bình phong, nghe Đoàn Cẩm Sơ nức nở nghẹn ngào, lòng đau như cắt. Không biết qua bao lâu, tiếng khóc của nằng dần dần nhỏ lại, hần mới đi ra, ngồi ở bên giường, nhìn nằng ngủ say, chậm rãi đưa tay, lau đi nước mắt loang lổ trên má nằng, nhưng, trong mắt hần, lại từng giọt nóng bỏng rơi xuống, sợ kinh động nằng, hần vội vàng giơ tay lên lau sạch, giúp nằng vén chăn gọn gàng, sau đó, chập vọt trở về phòng trong như trốn chạy.

Nằm lên giường, cũng thật lâu không ngủ, một tấm bình phong, ngăn cách bọn họ ở hai thế giới, hần thống khổ khi không biết thân phận nằng là nữ nhi, sau khi biết lại vẫn thống khổ, chịu đựng nỗi khổ tương tự nhiều ngày thế kia, mới gặp mặt nằng liền mất tích, mới cứu được nằng lại xảy ra chuyện như vậy, tính tình cương liệt. . .

.....

Đêm đen nhánh, trăng sáng trốn vào trong mây, đưa tay không thấy được năm ngón, trong thiên địa, một mảnh tĩnh mịch, chỉ có tiếng chim chóc còn trùng rả rít, vọng về bầu trời đêm, trên chóc thỉnh thoảng người.

Giờ phút này, ở nơi khác, trong ngôi miếu đồ nát, không khí tràn ngập căng thẳng, quý dị đáng sợ.

Tiêu Nhược Vân chống cây cột đứng lên, anh tuấn trên mặt không một tia huyết sắc, sau lưng là vết thương được Lộ Phi Dương băng bó kỹ khi hần hôn mê, giờ phút này nhìn chằm chằm Lộ Phi Dương cùng Hà Linh, trên trán gân xanh nổi lên, giận dữ quát: "Ai cho các ngươi tự ý làm như thế! Bỏ lại Cẩm Sơ, nghĩa khí các ngươi ở chỗ nào? Không phải nằng là tiểu sư muội của các ngươi hay sao!"

"Đại sư huynh, tiểu sư muội không sao đâu, ngược lại nếu ta liều chết mang nằng đi, nằng mới có thể chết! Bát Vương gia kia rất thích nằng, trường kỳ theo phía sau nằng thế nhưng lại buông tha đuổi bắt chúng ta, mà tiểu sư muội đối với Bát Vương gia cũng tựa như đã động tâm rồi, nằng dữ dội gọi tên Văn Hách, đó là tục danh của Bát Vương gia! Huống chi, đại sư huynh đang bị trọng thương hôn mê bất tỉnh, tiểu sư muội trúng phải Mị Hương, chờ huynh tỉnh lại chữa khỏi trọng thương giải độc cho nằng, thì nằng đã sớm chết rồi!" Lộ Phi Dương cau mày, vội vàng giải thích.

"Cẩm Sơ nằng sao lại trúng Mị Hương? Bắn trúng ta lại là Nhạn Linh tiền của ta, việc này giải thích thế nào? Trước đó vài ngày ta mất một mũi tên, ta vẫn chưa nói ra, hai người các ngươi người nào giải thích cho ta, mũi tên này làm sao đến tay Bát Vương gia?"

Tiêu Nhượng Vân. . . Càng nói càng giận, nhiều tiếng chất vấn, nổi giận công tâm, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể chậm rãi ngã xuống!

"Đại sư huynh!"

Lộ Phi Dương cùng Hà Linh vội vàng đỡ lấy, Hà Linh vội la lên: "Huynh nên nghỉ ngơi trước đi, mất máu quá nhiều đừng nói lâu, đừng nổi giận, ta lấy nước cho huynh uống, ăn thêm ít đồ."

"Nói cho ta biết, Mị Hương kia có giải được không?" Tiêu Nhượng Vân ngược lên, nhìn chăm chăm Hà Linh hỏi.

"Không có." Hà Linh cúi đầu xuống, hời hợt thở lên.

"Vậy. . . . chuyện kia, nếu Cẩm Sơ còn sống, là đã bị xâm phạm, nam nhân kia nhất định là Bát Vương gia, có đúng không?" Tiêu Nhượng Vân đỏ tươi hai mắt, nắm chặt quả đấm, thân thể run rẩy như một phiến lá.

Hà Linh ngậm chặt môi, đầu cúi thấp hơn, như là cam chịu.

"Phanh!"

Tiêu Nhượng Vân nện một quyền lên cây cột, ngón giữa chảy xuống giọt máu đỏ tươi, mặt tái nhợt, tinh thần tan nát toàn diện, thì thào nói: "Tại sao? Tại sao phải như vậy? Nàng là của ta, nàng sao lại trúng Mị Hương? Tại sao chứ?"

"Đại sư huynh, huynh nên nghĩ thoáng một chút, chuyện cũng đã xảy ra, ngược lại huynh nghĩ xem, nếu tiểu sư muội bảo vệ được trong sạch, vậy thì khó bảo mệnh, huynh nguyện ý nàng còn sống, hay nguyện ý nàng chết? Nàng hiện tại mất trí nhớ, trong lòng hoàn toàn quên mất huynh, bây giờ là cùng tặc vì hôn, chúng ta chỉ cầu mong nàng không tiết lộ chuyện về Thiên Anh cho Bát Vương gia là tốt rồi!" Lộ Phi Dương tâm cảnh phức tạp vô hạn. . . Nói.

Tiêu Nhượng Vân nhắm nghiền đôi mắt, "Ta đương nhiên hy vọng Cẩm Sơ nàng có thể sống, dù là, dù là nàng đã thất thân, nàng vẫn là nữ nhân thánh khiết nhất trong lòng ta, ta vẫn còn muốn tìm nàng trở về, giúp nàng khôi phục trí nhớ, không thể để cho nàng cùng con của kẻ thù ở chung một chỗ."

"Đại sư huynh, huynh không thể đi, hiện tại khẳng định quan phủ kinh thành đang tập nã chúng ta khắp nơi, huynh quay lại, không phải là tự chui đầu vào lưới sao? Trước hết chúng ta hãy về tông đồ, cùng sư phụ bàn bạc kỹ hơn lại nói." Hà Linh nhìn chăm chăm cánh tay chảy máu của Tiêu Nhượng Vân, lo âu không dứt.

"Sáng nay, sau khi ta rời khỏi đó, người nào từng vào phòng của ta? Mị Hương kia từ đâu tới?" Tiêu Nhượng Vân đột nhiên quay đầu, nhìn chăm chăm Lộ Phi Dương cùng Hà Linh, lạnh lùng mà hỏi.

"Đại sư huynh, ta. . . . Ta không biết. . . ." Hà Linh lập tức khản trương cả lưỡi, thấp thòm nhìn về phía Lộ Phi Dương, trong mắt vạ lời cầu khẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Như Chim Sợ Náy, Ngọt Khổ Tư Vị

Lộ Phi Dương trầm mặc, giờ khắc này tâm tư hấn thật mâu thuẫn, ánh mắt Hà Linh cầu khẩn nhìn hấn, nhưng hấn đường đường là Nam Tử Hán, có thể nào. . . . . Mất đột nhiên nhắm lại, dùng sức nắm chặt bàn tay, thân thể khẽ run có chừng nửa phút, quyết tâm, mở mắt ra, "Bộp!" Một tiếng đã quỵ gối trước mặt Tiêu Nhượng Vân, âm thanh thê lương: "Đại sư huynh, thật xin lỗi, Mị Hương kia là ta điểm, huynh giết ta đi!"

"Cái gì? Là người!" Tiêu Nhượng Vân thân thể mềm nhũn, theo cây cột trượt ngồi xuống đất, khó có thể tin tưởng mất hạt châu, đôi môi khô nứt tái nhợt không có chút máu, gất gao nhìn chăm chăm Lộ Phi Dương, khản khản quát: "Tại sao? Người tại sao lại làm như vậy! Người tại sao lại hại Cẩm nhi! Không phải người ưa thích Hà Linh sao? Tại sao lại hạ Mị Hương cho Cẩm nhi! Người nói, người nói mau đi!"

Hà Linh một tay che miệng, nước mắt tràn ra, lao đảo lui về phía sau hai bước, ngã ngồi ở trên mặt đất, không dám nhìn tâm tình Tiêu Nhượng Vân tan nát, không dám nhìn thân sắc Lộ Phi Dương đau lòng muốn chết. . . . .

"Đại sư huynh, ngàn lỗi vạn lỗi đều là lỗi của ta, là ta rất ưa thích Linh nhi, nhưng nàng không thích ta, cho nên ta nhất thời hồ đồ, dùng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ như thế, ta muốn chiếm đoạt thân thể của nàng, hy vọng trong lòng của nàng có thể từ từ thích ta, nhưng là. . . . . Nhưng ta hạ được làm khiến tiểu sư muội nghĩ thấy Mị Hương, ta đáng chết! Ta thật sự đáng chết! Đại sư huynh, là ta hại huynh, ta không cầu huynh tha thứ, chỉ cầu huynh một kiếm giết chết ta đi!" Lộ Phi Dương cúi thấp đầu xuống, ánh mắt ảm đạm, đọng giọt nước mắt trong suốt.

"Lộ — Phi — Dương! Ta giết chết người!"

Tiêu Nhượng Vân gào thét, giùng giăng đứng dậy, mũi chân đá một phát, thanh kiếm của Hà Linh phá sao bay đến trong tay, hàn quang chọi lóe, kiếm

sắc bén chia thẳng đến ngực Lộ Phi Dương, cổ tay vừa động, mũi kiếm tiến thêm một tấc!

"Đừng!"

Hà Linh đột nhiên nhào tới, quỳ trên mặt đất ôm lấy chân Tiêu Nhựt Vân, khóc lóc cầu xin, "Đại sư huynh, đừng giết Nhị Sư Huynh, cầu xin huynh đừng như vậy, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên ở sư môn, tình cảm khắng khít, đừng tàn sát lẫn nhau, đừng mà . . . ."

"Linh nhi, muội đừng nói nữa! Là ta có lỗi với đại sư huynh, có lỗi với tiểu sư muội, ta tình nguyện lấy mạng ta bồi thường cho thanh bạch của tiểu sư muội!" Lộ Phi Dương ngẩng đầu lên, quay về phía Hà Linh, trong mắt ái hận lẫn lộn.

Tiêu Nhựt Vân tay nắm chuôi kiếm đang run rẩy, "Người . . . ." Một chữ nói ra, trước mắt đột nhiên tối sầm, trường kiếm rơi xuống, thân thể nặng nề ngã khụy, hôn mê lẫn nữa!

"Đại sư huynh ——"

"Đại sư huynh ——"

Lộ Phi Dương cùng Hà Linh bỏ nhào về phía trước đỡ lấy, bị thương kêu gào . . .

.....

Canh ba, đang ngủ say thì Đoàn Cẩm Sơ trở mình, trong giấc ngủ mệt mỏi, theo bản năng xoay người, đột nhiên, lại nghe "Bộp!" một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó nghe tiếng kêu đau, Đoàn Cẩm Sơ chột mở mắt ra, kinh hãi, vội ngồi lên, muốn mang đèn đến xem chuyện gì, ai ngờ, lại bị vấp thứ gì dưới chân, thẳng tắp té về phía trước, "A ——"

"Sơ Nhi!"

Sơ Vân Hách kêu lên một tiếng, vội vàng đưa tay ra đỡ, để nàng té xuống trên người hắn. Chưa kịp tỉnh hồn, dưới ánh trăng yếu ớt Đoàn Cẩm Sơ mờ mịt nhìn gương mặt đang nằm dưới người nàng, hồ nghi hỏi: "Chàng là. . . . . Vân Hách?"

"Đúng, đúng a." Sơ Vân Hách lúng túng lên tiếng, gương mặt tuấn tú trong đêm tối hơi đỏ lên.

"Sao chàng lại nằm dưới đất?" Đoàn Cẩm Sơ lặng lẽ tròn con mắt, bò dậy, đưa tay kéo hắn lên.

Sơ Vân Hách đứng lên, có chút co quắp mà nói: "Ta ngủ ở bên cạnh nàng, nàng trở mình, chen ta rơi xuống đất!"

"Cái gì? Vậy là chàng ngủ cùng ta ở chỗ này? Đây là giường đơn, sao có thể ngủ được hai người? Thảo nào ta cứ có cảm giác chật chội vô cùng!" Đoàn Cẩm Sơ tức giận nói.

"Ta. . . . . Ta vốn đang ngủ trên giường lớn, ta cũng không biết tại sao lại. . . . . chạy đến giường nàng nằm, chắc hẳn. . . . . Chắc hẳn là mộng du rồi!" Sơ Vân Hách gương mặt tuấn tú nóng lên, luống cuống nói quanh co, đưa ra một lý do sáo rỗng như vậy.

Đoàn Cẩm Sơ khẽ cắn môi dưới, nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, giọng nói khôi phục lạnh nhạt, "Vậy bây giờ chàng trở về giường lớn ngủ đi, ta cũng muốn ngủ tiếp."

"Sơ Nhi!" Sơ Vân Hách quỳnh lên, xoắn lấy bàn tay, lời đến miệng rồi lại không biết nên làm sao nói ra, chần chờ không quyết, đứng tại chỗ bất động. Đoàn Cẩm Sơ mệt mỏi, cũng không thêm đề ý hắn, trực tiếp nằm lại trên giường, quay lưng qua nhắm hai mắt lại.

Sơ Vân Hách mím chặt môi mỏng, buồn bã vô hạn nhìn chằm chằm cái ót Đoàn Cẩm Sơ, cũng không biết đứng bao lâu, mới thả bước chân như đưa đám đi vào giường trong.

Ánh nắng ban mai rải vào trong phòng, Đoàn Cẩm Sơ mở mắt, vươn người ngồi dậy, sau đó, xuống đất kéo cửa ra. Sáng nay trực chính là Y Lan và Y Nhân, hai người thấy nàng, vội bước đến cười hỏi, "Chủ tử đã thức chưa?"

"Không biết." Đoàn Cẩm Sơ không có biểu cảm gì lúc đầu một cái, lại hỏi, "Nước rửa mặt lấy ở đâu? Ta muốn đi rửa mặt."

"Người về phòng nghỉ ngơi chờ chút, chúng ta cho người bưng tới ngay."

"Ừ."

Quay người trở về phòng, vừa bước vào, bóng dáng Sơ Vân Hách đã bay tới trước mặt, vội vàng ôm lấy Đoàn Cẩm Sơ, "Sơ Nhi, nàng đừng đi, chớ đi. . . . ."

Nhìn hắn như chim sợ náy, nội tâm Đoàn Cẩm Sơ không rõ tư vị gì, vừa ngọt vừa khổ, không khỏi khàn giọng nói: "Ta không đi, ta chỉ ra ngoài tìm nha hoàn muốn rửa mặt thôi."

"Sơ Nhi!" Giọng Sơ Vân Hách phấn khởi, mang theo nồng đậm khăn khăn cùng trầm đục, cả đêm hắn ngủ không yên ổn, chú tâm nghe động tĩnh, chỉ sợ Đoàn Cẩm Sơ lặng lẽ rời xa hắn, giờ phút này, ôm nàng trong ngực, tâm tình đó giống như trên bảo mất đi mà tìm lại được, không kìm hãm được ôm

nàng chặt hơn, như muốn khảm nàng vào thân thể mình, "Sơ Nhi, nàng đáp ứng ta, nói nàng vĩnh viễn không rời xa ta có được không? Trong lòng ta vẫn không yên, chỉ sợ khép mắt lại nàng đã biến mất, cho nên ta một chút cũng không dám. . . . ."

"Vân Hách, chàng ngủ đi, ta ở bên giường coi chừng chàng." Chóp mũi Đoàn Cẩm Sơ chua xót, hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói.

Sở Vân Hách cố chấp lắc đầu, "Không, ta không ngủ, ta muốn nhìn nàng, ở bên cạnh nàng."

"Ngủ!" Nhìn mắt Sở Vân Hách quàng thâm sâu nồng, Đoàn Cẩm Sơ nghiêm mặt.

"Không ngủ!" Sở Vân Hách cố chấp.

Đoàn Cẩm Sơ tức giận, "Chàng không ngủ ta lập tức đi ngay!"

"Đừng! Sơ Nhi, ta, vậy nàng ngủ cùng ta một lát được không?" Giọng Sở Vân Hách e sợ, thấy Đoàn Cẩm Sơ cau mày, vội bổ sung: "Ta bảo đảm, ta không đụng nàng, chỉ ôm nàng ngủ mà thôi."

Lặng yên một lúc lâu, Đoàn Cẩm Sơ rút cuộc gật đầu, "Được."

"Ha ha!"

Sở Vân Hách mừng rỡ cười ra tiếng, ôm ngang Đoàn Cẩm Sơ đi về phía giường lớn bên trong, nằm xuống đưa cánh tay trái ra, để cho nàng tựa vào khuỷu tay của hắn, nghiêng người vòng cánh tay phải lên eo nhỏ của nàng, cúi nhìn, thấy nàng ngưng ngưng đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn, không nhịn được giễu giễu nói: "Sơ Nhi, còn xấu hổ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Ý Kiến Khác Nhau, Khẩu Dụ Hoàng Thượng

Đoàn Cẩm Sơ im lặng, lại cúi mặt chôn sâu một tấc, không phản bác càng thêm ngưng ngưng, mím chặt môi không nói, đôi tay cũng không biết nên để đâu, ngưng ngưng đụng phải thân thể hắn, không thể làm gì khác hơn là lung tung nắm lấy vạt áo mình.

Y Lan cùng Y Nhân bụng chầu nước đi vào, nhưng không thấy bóng dáng Đoàn Cẩm Sơ, lặng lẽ đi vào nội thất, thấy màn hạ xuống, trên đất có hai đôi giày, hai người không nhìn cũng đoán được, sắc mặt có chút trắng bệch, mặc dù không nghe được động tĩnh gì, cũng không dám thở mạnh lại lặng lẽ lui ra ngoài.

Nghe được tiếng đóng cửa, Sở Vân Hách không khỏi mím môi bật cười, "Sơ Nhi, bọn nha hoàn bị ta dọa sợ, tận mắt thấy ta cùng thái giám ở trên giường. . . . . Ha ha. . . . ."

"Chàng còn cười được? Hình tượng của chàng toàn bộ bị phá hủy rồi!" Đoàn Cẩm Sơ tức giận sáng giọng.

"Ta mà phải quan tâm ánh mắt người khác hay sao? Ta chỉ sợ lời đồn bắt lợi cho nàng thôi, những thứ khác, ta đã quen rồi!" Sở Vân Hách cười khê, ngưng một lát, lại nói: "Bất quá, ta phải để nàng sớm khôi phục nữ trang mới được, cả ngày cùng thái giám xen lẫn một chỗ, còn gì đáng vẽ?"

"Cùng thái giám ở chung tốt vô cùng, lại không cần lo lắng bọn họ chiếm tiện nghi ta!" Đoàn Cẩm Sơ bĩu môi, lơ đãng mà nói.

"Hử? Tốt cái gì? Thái giám cũng coi như nam nhân, lúc rời kinh vội vàng, không kịp để ý an bài cho nàng, chỉ có thể uất ức nàng ở phòng hạ nhân, ăn uống không tốt, hiện tại ta đã trở về, còn có thể để nàng tiếp tục chịu khổ sao?" Sở Vân Hách liếm lông mày, không vui nói.

Đoàn Cẩm Sơ không nói gì, hiện tại, nàng thà bị tiếp tục làm thái giám, cũng không muốn ở lại chỗ này, không muốn đối mặt những chuyện kia làm nàng không cách nào chịu đựng, chẳng qua là, cùng Sở Vân Hách nói không thông, hắn chăm chăm nhìn nàng, nàng rời đi một bước hắn cũng khẩn trương vạn phần, kế hoạch ban đầu của nàng bị nhỡ, chỉ có thể lui mà cầu xin tiếp theo, xem có hi vọng hồi cung không. . . . .

"Sơ Nhi, nàng đang nghĩ gì vậy?" Đợi lâu, không nghe Đoàn Cẩm Sơ nói chuyện, Sở Vân Hách nâng mặt của nàng, nghi ngờ hỏi.

"Vân Hách, ta không phải là phụ chúc phẩm của chàng, ta là người độc lập, có tư tưởng riêng mình, nguyên tắc làm người của ta và các nữ nhân nơi này không giống nhau, cả đời ta không nghĩ muốn dựa vào nam nhân, lấy nam nhân làm trời, lấy phu vi cương, chàng có hiểu không? Vân Hách, chúng ta tách ra một thời gian, để bản thân yên tĩnh suy nghĩ một chút cho rõ ràng được chứ?" Đoàn Cẩm Sơ nắm lấy tay hắn, nghiêm túc nói.

"Sơ Nhi. . . . . Ta nghe không hiểu rõ nàng muốn nói gì, nàng không dựa vào nam nhân, một mình nàng có thể sống sao?" Sở Vân Hách không hiểu cau mày, "Nàng yên tâm, ta hiểu rõ tính tình của nàng, cho nên ta sẽ không lấy nữ giới giáo điều trời buộc nàng, nàng đừng nghĩ chuyện muốn cùng ta tách ra

được chứ?"

"Vân Hách, chàng . . . ." Đoàn Cẩm Sơ bực mình, sao nam nhân cổ đại khó thông suốt vậy chứ? Bất quá cũng thế, không biết vượt qua mấy ngàn năm, muốn cho hắn tiếp nhận tư tưởng của nàng, không phải chuyện một lát là có thể thành công, thử dài một hơi, phiền não nhắm hai mắt lại, rất là vô lực nói: "Thôi, không nói, ngủ đi."

Sở Vân Hách cũng buồn bực, "Sơ Nhi, nàng, nàng rốt cuộc là từ đâu tới? Tại sao nàng nói nhiều điều ta nghe không hiểu được?"

"Ta là từ Âm Tào Địa Phủ tới, ta là nữ nhi Diêm vương gia, tại Địa phủ nhàm chán không sống được, chạy đến nhân gian dạo chơi một chút, nếu ngày nào đó cha ta nhớ ta, sẽ phái Hắc Bạch vô thường đến đón ta trở về Địa phủ luôn!" Đoàn Cẩm Sơ đôi mi thanh tú nhún một cái, thuận miệng hạt bài nói.

Nghe vậy, Sở Vân Hách bật ngồi dậy, gương mặt tuần tú nháy mắt kéo băng hàn, Đoàn Cẩm Sơ phát hiện cảm giác bất thường, len lén mờ mắt ra, lại giật mình nhảy một cái, "Chàng, chàng làm gì đấy?"

Sở Vân Hách một đôi mắt lửa giận nhướn lên cao, khí thế凛冽, kèm theo lực uy hiếp mạnh mẽ, nhìn chăm chăm nàng gần từng chữ một: "Nàng lặp lại lần nữa!"

"Ta. . . . . là ta nói càn, không có gì, chỉ đùa một chút." Đoàn Cẩm Sơ khẩn trương, cà lăm chăm sóc giải thích.

"Lời như thế còn dám lấy ra cười giỡn, Bồn vương phạt miệng của nàng!" Sở Vân Hách cắn răng nghiêng lợi, nói xong lại nằm xuống, ôm chặt Đoàn Cẩm Sơ ôm trong ngực, nhẹ giọng nói: "Ta không càn tinh táo, nàng thì càn, đến sáng ta đi thư phòng, nàng ở trong phòng từ từ tỉnh táo, ta không quấy rầy nàng! Không cho phép nàng nói muốn rời xa ta..., nàng biết ta quan tâm nàng bao nhiêu, nàng nhẫn tâm để ta lâm vào thống khổ lần nữa sao?"

Nói đi nói lại, đề tài lại trở về nguyên điểm, một khi hắn quyết định chuyện gì, rất khó thay đổi, nàng chỉ trầm mặc không nói, đành phải đem tâm sự chôn sâu ở đáy lòng.

Sở Vân Hách ôm lấy nàng, xác định ôm chặt nàng rồi, mới thả lỏng tâm tình nhắm hai mắt lại, sau đó yên tâm ngủ say, nhưng trong giấc mộng, hắn vẫn nhủ chặt chân mày, không giãn ra chút nào, cảm giác bất an cùng sợ hãi ấy sao cứ mãnh liệt quanh quẩn trái tim hắn.

Ài ngờ, rất nhiều chuyện, đều không ở trong dự liệu, tỷ như ——

Đến xế chiều, cửa thư phòng bị gõ vang, Nghiêm Du đi vào bẩm báo, "Chủ tử, trong cung phái người đến, hoàng thượng tuyên ngài lập tức vào cung kiến giá! Còn một chỉ dụ khác cho tiểu Sơ tử, hoàng thượng mệnh tiểu Sơ tử từ ngày mai đến ngự tiền hầu hạ, làm thị trà thái giám, mệnh chủ tử khi vào cung mang theo tiểu Sơ tử đưa vào."

"Cái gì?" Sở Vân Hách cả kinh, suýt nữa vung tay đánh rơi ly trà trên bàn.

"Chủ tử, tới truyền chỉ chính là Trương công công thủ hạ của Lộ tổng quản, Lộ tổng quản có tin cho ngài." Nghiêm Du cúi đầu nói xong, đem tờ giấy trắng nhỏ hai tay trình lên.

Sở Vân Hách nhận lấy, mở ra xem kỹ một lần, gương mặt tuần tú lo lắng như băng đông lạnh, tờ giấy kia ở trong tay bóp một cái, nát hết thành bụi phấn, ánh mắt rét lạnh, thâm thúy u quang, xen lẫn sâu nồng hung ác, khỏe môi hơi vênh cười lạnh nói: "Được! Rất tốt! Lại dám ở trước mặt phụ hoàng nói láo làm hư chuyện Bồn vương, Bồn vương há có thể để cho bọn họ yên thân!"

"Chủ tử, ý của ngài là. . . . ." Nghiêm Du ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi mà hỏi.

Sở Vân Hách môi mông câu lên, ánh mắt nghe hướng ngoài cửa sổ, tầng âm lạnh không một tia nhiệt độ, "Đem bút bạc kia đoạt về, mười ngày kỳ hạn, nếu trả không được, trên giang hồ người người đều biết quy cũ của Mộ Thiên Kinh ta, lấy mệnh thường Ngần!"

"Dạ, chủ tử!" Nghiêm Du chấn động, lập tức chấp tay nói.

Sở Vân Hách thu lại lòng mày, lại nói: "Thông báo An Vũ cùng An Dịch, bắt luận sử dụng thủ đoạn gì, Bồn vương phải biết Lộ Phi Dương, Hà Linh, Đoàn Cẩm Sơ cùng vị đại sư huynh không biết tên kia bọn họ thuộc về môn phái nào, có quan hệ gì với Thiên Anh môn không!"

"Dạ, nô tài lập tức đi truyền tin cho bọn hắn." Nghiêm Du sắc mặt nghiêm cẩn gật đầu.

"Còn nữa..., Bồn vương mới vừa phúc tra qua sổ sách, Giang Âm lân cận ba huyện, có không ít mẽ thương đột nhiên ào ào tăng giá gạo, có chuyện này không?" Sở Vân Hách ánh mắt liếc về phía trên bàn sách chồng chất, nhúu mày hỏi.

"Bẩm chủ tử, xác thực, đây là chuyện mười ngày trước, chủ tử đang trên đường hồi kinh, nô tài không bẩm báo kịp, hai ngày này chủ tử lại vội, nô tài liền tạm gác lại rồi, không nghĩ chủ tử vô tình thấy được." Nghiêm Du trả lời.

"Lập tức phân phó, chèn ép giá gạo Giang Âm ba huyện, không làm cho dân chúng chịu tổn hại, sau đó tra rõ nguyên nhân lập tức thượng bẩm!"

"Dạ, nô tài tuân lệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 136: Ngồi Cùng Xe Vào Cung, Chờ Ta Đón Nàng

Nghe ngoài xe ngựa, bánh xe nghiêng lên mặt đường gỗ ghề phát ra âm thanh "Lộc lộc", trên đường tiếng vang ồn ào, Đoàn Cẩm Sơ tựa đầu trên vách xe, mờ mắt nhìn chăm chăm một chỗ, trong đầu ông ông tác hưởng.

Đôi mắt nhìn chăm chăm tấu chương trong tay, nghiêm cẩn thẩm duyệt, xem xong chữ cuối cùng, đem tấu chương bỏ vào tay áo, ngược mắt, nhìn ánh mắt vô thần của Đoàn Cẩm Sơ, Sở Vân Hách nghiêng người, ngồi xuống sau lưng nàng, nhẹ nhàng ôm lấy, để cho nàng tựa vào vai hắn, miệng an ủi: "Sơ Nhi, đừng lo lắng, ta sẽ gặp phụ hoàng xin nàng về, chúng ta bây giờ cùng nhau vào cung, đến tối cùng rời cung."

"Vân Hách, chớ chọc hoàng thượng tức giận, hoàng thượng Kim Khẩu Ngọc Ngôn, đã hạ chỉ, há lại thu hồi?" Đoàn Cẩm Sơ giương mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng lắc đầu nói.

"Sơ Nhi, bản thân nàng cũng muốn lưu trong cung làm hạ nhân, phải không? Nàng không muốn ở cùng ta, cho nên mới nói như vậy?" Sở Vân Hách nói trúng tim đen, tiếp theo lại tự giễu nhếch môi, "Nàng biết rõ, ta căn bản không sợ chọc giận phụ hoàng, quan hệ của ta và phụ hoàng như vậy đã vài chục năm rồi, tốt xấu gì ta cũng mặc kệ, cho dù không nhận ta là con trai, ta cũng không quan tâm!"

"Không, Vân Hách, hoàng thượng thật ra là yêu chàng, người nói người đối với chàng vừa yêu vừa hận, giờ thấy chàng lại biết cười rồi, người thật kích động, cho nên, giữa hai người nhất định có hiểu lầm gì đó đúng không?" Đoàn Cẩm Sơ vội nói, nhớ lời Tiểu Thuận Tử tán gẫu với nàng, nói Lê Quý Phi là do Sở Vân Hách hại chết, đôi mi thanh tú không khỏi chau lại, muốn hỏi, bất gặp cặp mắt hờ hững của hắn, lại có cảm giác hiện tại quan hệ giữa hắn và nàng phức tạp, không thích hợp nói tới đề tài quan trọng như vậy, liền nuốt xuống trong bụng.

"Không có hiểu lầm, bọn họ nghĩ sao thì cứ cho là như vậy, ta không cần phân giải." Sở Vân Hách nói một câu, vừa cười lạnh, vẻ mặt khôi phục thói quen lạnh lùng, mày tuấn rồi rậm, bàn tay đang nắm tay Đoàn Cẩm Sơ, không tự chủ xiết chặt.

"Vân Hách. . . ." Lòng đau xót, Đoàn Cẩm Sơ chậm rãi giơ tay lên, nắm bàn tay lạnh như băng của Sở Vân Hách, nói nhỏ: "Ta tin tưởng chàng, Vân Hách."

"Sơ Nhi!" Sở Vân Hách đột nhiên vòng tay ôm lấy nàng, chui ở trên cổ nàng, thê đạo âm thanh: "Nàng tin sao? Thật tin tưởng ta sao? Cõi đời này, lại còn có một người nguyện ý tin tưởng ta, người này lại là nàng, là nữ nhân ta quan tâm nhất, ta vui lắm, thật vui. . . . ."

"Vân Hách, chàng đáp ứng ta, để cho ta ở trong cung một thời gian có được không? Trong lòng ta rất phiền, rất loạn, ta muốn yên lặng một chút, rồi đi chàng, cũng không phải là trong lòng ta không có chàng, mà là ta muốn đổi cách khác yêu chàng, chàng sắp làm cha, cho dù chàng không thích mẹ của đứa bé, nhưng hài tử là vô tội, ta không muốn chen vào cuộc sống của chàng và họ, ta cảm thấy, là ta đang phá gia can nhà chàng, Vân Hách, chúng ta tạm thời cứ tách ra như vậy đi, chuyện sau này cứ để sau này hãy nói, ta cũng không muốn nghĩ đến lâu dài, có lẽ có một ngày, ta. . . . ."

Lời của Đoàn Cẩm Sơ ngừng lại, trong mắt ngân ngấn lệ, nàng không thể nói ra miệng, có lẽ có một ngày, nàng trở về hiện đại, vĩnh biệt hắn vĩnh viễn, vĩnh viễn kết thúc đoạn tình yêu vượt qua ngàn năm thời không này. . . . .

"Sơ Nhi, nàng tuyệt tình như vậy sao? Tàn nhẫn như vậy sao? Ta đã nói rồi, ta sẽ xử lý tốt chuyện Lưu Ly bọn họ cùng đứa nhỏ, sẽ không để cho họ xuất hiện trước mặt nàng, để lòng nàng không phải ngột ngạt. Ta muốn để cho nàng đường dực hài tử của ta, muốn hai chúng ta sống cùng hài tử, nàng. . . . ."

"Vân Hách!"

Đoàn Cẩm Sơ thất thanh cất ngang, lại trở tay ôm Sở Vân Hách chặt hơn, khóc nức nở lắm lắm, "Đừng nói nữa, đừng nói nữa, ta không muốn nghe, cái gì cũng nghe không lọt, van cầu chàng, cầu xin chàng thả ta ra, thả cho ta đi. . . . . Họ đều vô tội, là do ta chen vào, làm cho các nàng lấy được đãi ngộ không công bằng như thế. Vân Hách, chúng ta hữu duyên vô phận, chỉ oán ông trời, tại sao không đưa ta tới sớm mấy năm, nếu chúng ta quen biết lúc chàng còn cô độc, thì tốt biết bao, thì tốt biết bao. . . . ."

"Nàng ngốc, làm sao có thể chứ? Ta mười bốn tuổi thì phụ hoàng đã cho hai cung nữ làm nha đầu thông phòng cho ta, ta lớn hơn nàng sáu tuổi, khi đó nếu quen biết, nàng mới tám tuổi, thế nào cũng không thể ở chung một chỗ, cho nên nàng đừng để gánh nặng trong lòng có được hay không? Ta có thể an bài họ tái giá, nàng muốn ở tại trong cung vậy thì ở đi, ta không miễn cưỡng, nàng, chờ ta an bài xong tất cả, ta lại tới đón nàng, tin tưởng ta, tin tưởng ta có thể cho nàng hạnh phúc, chúng ta sẽ tay trong tay trọn đời trọn kiếp!"

Sở Vân Hách cũng nghẹn ngào thanh âm, đau tận xương tủy truyền khắp thân thể tứ chi. Qua nhiều năm như vậy, hắn dốc lòng với âm mưu quyền thuật phát triển thế lực, ở thương giới Hồ Phong Hoán Vũ, chưa bao giờ bị bại, trong lòng chưa bao giờ có một chữ "Sợ", mà khi đối mặt với nữ nhân yêu mến, hắn tựa như hài tử u mê, luống cuống bàng hoàng, lo lắng sợ hãi. . . . .

Xe ngựa tiến thẳng vào hoàng cung, dưới ánh mặt trời dừng lại ở chánh điện.

Một trước một sau, một chủ một bộc, bóng dáng cao to của Sở Vân Hách xuất hiện ở bên ngoài phòng sưởi, trên gương mặt tuấn mỹ đượm nồng lạnh lùng lạnh nhạt, trong mắt sắc lạnh, không thấy được một tia ấm áp, thái giám cung nữ trực thấp thòm lo âu quý xuống đất làm lễ ra mắt, không dám ngăn

đầu nhìn một cái.

Đoàn Cẩm Sơ cúi thấp đầu, nước mắt đã sớm lau khô, tâm tình đã dần hòa hoãn, an tĩnh đứng một bên, làm ra dáng vẻ một nô tài nên có.

"Bát Vương gia, tiểu Sơ tử, hoàng thượng cho truyền!" Lộ Văn Minh đi ra, hướng Sở Văn Hách khom người, giọng nói công sự công bạn.

Tiến vào phòng sưởi, Sở Văn Hách quỳ xuống, Đoàn Cẩm Sơ quỳ gối phía sau hần theo lễ nghi.

"Nhi thần ra mắt phụ hoàng! Phụ hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Nô tài tiểu Sơ tử ra mắt hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Bình thân!" Sở Mộc Viễn từ bàn vương nhỏ trước giường nghiêng đầu lại, mắt quét qua hai người, tăng âm thường thường mà nói.

"Tạ phụ hoàng!"

"Tạ hoàng thượng!"

Đứng lên, Sở Văn Hách ngược mắt, hờ hững ngược nhìn Sở Mộc Viễn, chấp tay nói: "Phụ hoàng, nhi thần đêm trước gọi tiểu Sơ tử trở về phủ hầu hạ, không biết phụ hoàng đột nhiên cho đòi gấp tiểu Sơ tử vì chuyện gì?"

"Văn Hách, cùng trăm nói chuyện trước đã, hôm qua kinh thành hỗn loạn, trăm đã nghe tấu lại, là người hạ lệnh Cứu môn Đề đốc bắt người, đồng thời thị vệ của người cũng bắt giam một số khâm phạm đúng không?" Sở Mộc Viễn đặt bút lông trên tay xuống, từ từ hỏi.

"Bẩm phụ hoàng, trong tình huống không kịp bẩm báo phụ hoàng, nhi thần đã tự mình làm chủ, truy bắt khâm phạm. Tình huống cận kề nhi thần đã viết trong tấu chương, xin phụ hoàng xem qua!" Sở Văn Hách nói xong, từ trong tay áo rút ra tấu chương, đưa Lộ Văn Minh trình lên cho Sở Mộc Viễn.

Chăm chú đọc kỹ tấu chương, sắc mặt Sở Mộc Viễn nhất thời trở nên khó coi, "Văn Hách, kinh thành lại có loạn đảng ẩn núp từ lâu sao? Kinh Triệu Phủ đáng chết kia làm ăn thế nào? Ngay một chút tầm hơi cũng không biết?" Nói xong, ánh mắt lại đột nhiên trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm Sở Văn Hách hỏi: "Người làm sao mà biết?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Phòng Sưởi Mật Đàm, Về Mộ Thiên Kinh

Mặt Sở Văn Hách thay đổi phức tạp, lặng im, mắt sâu thẳm lạnh nhạt.

Sở Mộc Viễn trầm tư nhìn hần, ngừng một chút, không dấu vết chuyển đề tài, đưa mắt nhìn về phía Đoàn Cẩm Sơ, tự tiểu phi tiểu nói: "Tiểu Sơ tử, ở Bát vương phủ hầu hạ như thế nào? Làm nô tài, có thể khiến chủ tử vui vẻ thì tốt, nhưng cũng phải biết chừng mực, hiểu chưa?"

"Hoàng thượng dạy dỗ chỉ phải, nô tài ghi nhớ!" Đoàn Cẩm Sơ đôi mi thanh tú nhẹ vận, quỳ xuống, dập đầu lên tiếng.

"Theo Lộ Văn Minh lui ra đi, hần sẽ phân phó mọi việc cho người." Sở Mộc Viễn ngira người ra sau tựa trên nệm êm, lãnh lạnh nhạt đạm nói.

"Dạ, nô tài cáo lui!"

Đoàn Cẩm Sơ đứng lên, khom người thối lui, Lộ Văn Minh hành lễ sau, cũng lui ra ngoài.

"Văn Hách, nói đi, sao người biết?" Sở Mộc Viễn nhìn sang Sở Văn Hách, trầm giọng hỏi.

Sở Văn Hách vừa chấp tay, nghiêm mặt nói: "Bẩm phụ hoàng, nhi thần vốn không biết, là Mộ Thiên Kinh đưa tin tức cho nhi thần, nhi thần không biết tin tức này là thật hay giả, chỉ sợ quấy rầy phụ hoàng, nên phải thị vệ trong phủ đi trước theo dõi, sau đó bị đối phương phát giác, gọi đồng bọn đến trợ thủ, bọn họ võ công cao cường, đều là người giang hồ, rất nghĩa khí, biết người của nhi thần là từ chỗ quan gia, vẫn dám động thủ giết người, ngay tại kinh đô, dưới chân thiên tử, cuồng vọng như thế, không phải loạn đảng còn là gì chứ?"

"Cái gì? Người nói là Mộ Thiên Kinh biết tin tức? Người cùng hần có giao hảo không?" Sở Mộc Viễn cả kinh, mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm Sở Văn Hách.

Sở Văn Hách khẽ mỉm cười, nhú mày nói: "Phụ hoàng, trước khi nhi thần đi Giang Âm huyện có từng đề cập với phụ hoàng, nói chuyện này chờ nhi thần hồi kinh sẽ bẩm với phụ hoàng, phụ hoàng còn nhớ không?"

"Ừ, không tệ, người nói đi!" Sở Mộc Viễn hứng thú, mặt khảm trương, phải biết, hắn làm vua một nước, từng ba lần bốn lượt muốn triệu kiến người thần bí này, nhưng lần nào cũng không có kết quả, người này cự tuyệt triệu kiến, trong thiên hạ không ai biết hắn đặt chân nơi nào, chỉ biết sản nghiệp hắn trải rộng khắp thiên hạ, Phú Khả Định Quốc, tùy tiện nhúc nhích đầu ngón tay, là chặt đứt được lương thảo một thành.

Tin đồn, từng có người tập kết hơn ngàn tên lục lâm giang hồ hảo thủ, muốn âm thầm nuốt trọn tài vật của Mộ Thiên Kinh, nhưng, ngay trước đêm hành động, tên cầm đầu kia bị Mộ Thiên Kinh thần không biết quỷ không hay chém thủ cấp treo ở chánh đường Lục Lâm Bang hội, một hồi chuông báo động này, khiến cho không ai dám đánh chủ ý lên hắn nữa, từ đó, danh tiếng Mộ Thiên Kinh làm cho người hắc đạo nghe đến đã sợ mất mật rồi!

Cũng có lời đồn đãi, nếu lấy tài lực Mộ Thiên Kinh thu mua thiên hạ, giương cờ tạo phản, thì thiên hạ giờ cũng chuyển sang họ Mộ rồi, cho nên, Sở Mộc Viễn cũng sinh nghi kỵ, lấy thế lực triều đình áp chế hoạt động các cửa hàng của Mộ Thiên Kinh, nhưng làm thử một tháng, thuế thu vào quốc khố hao tổn không lỗ, còn tam quốc ngược lại phát triển không ngừng, cảnh này khiến hắn lại thay đổi chủ ý, đổi thành trấn an lâm đầu, chẳng qua là khổ nổi không cách nào giao du được với vị này, Mộ đại lão bản cũng không hiện thân ở trước mắt người đời, cho nên, giờ phút này vừa nghe Sở Văn Hách lại quen biết được người này, liền kích động khó nhịn rồi!

Sở Văn Hách nhàn nhạt liếm lông mày, chậm rãi mà nói: "Phụ hoàng, nhi thần cùng Mộ Thiên Kinh kia, có thể nói biết, cũng có thể nói không biết."

"A? Như thế nào?" Sở Mộc Viễn nghi ngờ lặng lẽ mở mắt, hỏi.

"Nói biết, là bởi vì nhi thần thật có trao đổi thư từ cùng hắn, nói không biết, là bởi vì nhi thần cũng chưa từng thấy qua lư sơn chân diện mục của hắn!" Sở Văn Hách cười nhạt nói.

"A? Vậy tại sao người biết hắn? Người này kiêu ngạo vô cùng, ngay cả trăm hạ chỉ triệu kiến, cũng không trả lời, có lần trăm thật muốn đóng cửa tất cả các cửa hàng buộc hắn hiện thân, xem hắn rốt cuộc là người phương nào, lại có bản lĩnh như thế!" Sở Mộc Viễn tức giận cắn răng, rồi lại bất đắc dĩ chỉ cực.

Sở Văn Hách bên môi nâng lên nụ cười, "Phụ hoàng, nhi thần là do cơ duyên xảo hợp biết Mộ Đại Lão Bản, phụ hoàng nói đúng lắm, người này rất ngạo khí, nhưng bản thân nhi thần tính khí cũng thế, cho nên tính cò đụng phải cổ kiêu của hắn, cứ như vậy quen biết, coi như là hiểu nhau không cần nói đi!"

"Đừng hắn ở kinh thành sao? Vậy hắn bây giờ còn đang ở đây à? Người có liên hệ trực tiếp với hắn không?" Sở Mộc Viễn không thể chờ đợi, hỏi liên tiếp chuyện này tiếp theo chuyện kia.

"Bẩm phụ hoàng, đó là chuyện năm trước, lúc ấy hắn ở kinh thành, nhưng khi đó nhi thần cũng không biết hắn là ai, đến nửa đêm hôm rồi lúc hắn phái người đưa tin tức loạn đảng tới, nhi thần mới biết hắn chính là Mộ Thiên Kinh!" Sở Văn Hách trả lời.

Sở Mộc Viễn nhẹ gật đầu, nghĩ sâu xa một lát, lại ngẩng đầu, nghiêm túc nói: "Thay trăm cảm ơn Mộ Thiên Kinh, trăm sẽ hạ chỉ Hình bộ cùng Kinh Triệu Phủ, nghiêm tra loạn đảng, chỉnh đốn trị an kinh sư!"

"Phụ hoàng, mệnh tất cả phủ tất cả huyện Các Châu quan địa phương cùng âm thầm chú ý đi, sợ rằng loạn đảng đã trải rộng cả nước rồi, nhi thần biết được, có một Thiên Anh đình đình đại danh rồi, trước đây mấy tháng lại tự mình chế tạo vận chuyển binh khí, Mộ Thiên Kinh biết được, đã cướp binh khí đó trên đường, những binh khí này sẽ được vận đến Bát vương phủ, Mộ Đại Lão Bản muốn mượn tay nhi thần chuyển lên cho phụ hoàng." Sở Văn Hách thông thả ném ra một khóa Kinh Lôi.

Quả nhiên, Sở Mộc Viễn bị chấn động, mặt thất sắc, vỗ Lê Mộc bàn, cả giận nói: "Lại có chuyện như vậy sao! Ở châu huyện nào xảy ra? Trăm muốn điều tra kỹ!"

"Phụ hoàng, là Nghiễm Nam phủ Phần Dương huyện, thế lực Thiên Anh đã phát triển, đây không phải là chuyện ngày một ngày hai, mà đây là giáo phái giang hồ thành lập đã lâu đang từ từ lớn mạnh, năm nay mới lộ ra Phần Tâm, cho nên, phụ hoàng muốn nhanh chóng cắt đứt gốc rễ, phải diệt hết quan viên tham ô khắp nơi, ngầm thu thập tin tức Thiên Anh, muốn nhổ tận gốc, sợ là có chút khó khăn!" Sở Văn Hách mày tuấn nhẹ chau, lo lắng trùng trùng mà nói.

"Văn Hách, người bình thường không để ý chính sự, sao đối với triều chánh lại rõ ràng như thế?" Sở Mộc Viễn nheo mắt, khó có thể tin nhìn Sở Văn Hách, trong mắt dâng lên ánh sáng khắp khơi.

"Ha ha, phụ hoàng, nhi thần nếu quá sốt sắng, người không phải là đối với nhi thần thì có phòng bị rồi sao? Cho là nhi thần có mưu đồ gì sao?" Sở Văn Hách môi mỏng khẽ cười, nhũ mày không kèm chế được trực bạch hỏi.

Sở Mộc Viễn ngăn người, lắc đầu lập tức, "Không, chẳng qua là quá ngoài ý muốn, trăm già rồi, ngại vàng này ngày nào đó cũng phải truyền ra, trăm nhất định phải truyền cho nhi tử có tài trị quốc, hiện trạng quốc gia trăm cũng rõ, trăm không muốn giang sơn nghiệp lớn này mất ở trong tay trăm, chẳng qua là hiện tại, trăm hữu tâm vô lực!"

Sở Văn Hách mỉm môi không nói, nhìn chăm chăm Sở Mộc Viễn, thần sắc vẫn lạnh nhạt.

"Văn Hách, người nguyện ý thượng triều tham chính không? Nguyện ý giúp trăm một tay không?" Sở Mộc Viễn đột nhiên hỏi như thế, trong ánh mắt có chút chờ mong.

"Không, nhi thần không muốn! Nhi thần luôn luôn là nghịch tử, mười mấy năm qua đã thành thói quen, làm một Vương gia nhàn tản, không cần dậy sớm bận rộn, không cần ưu tâm quốc sự, muốn làm cái gì thì làm cái đó, thật thanh nhàn vô cùng!" Sở Văn Hách lại lắc đầu, miễn cưỡng nói.

Chương 138: Cuồng Ngạo Như Hắc, Lạt Mềm Buộc Chặt

"Vân Hách!"

Sở Mộc Viễn cau mày, thời gian năm tháng đã để lại vô số nếp nhăn nơi khóe mắt, chua xót khẽ gọi một tiếng, nâng tay bưng chén trà, lại phát hiện trà đã tới đáy, Sở Vân Hách mỉm môi không nói, lặng lẽ tiêu sái, tự tay châm trà nóng dâng lên, Sở Mộc Viễn tim đập mạnh loạn nhịp nhìn hắc không nói một lời, hồi thần trở lại, biểu tình thần sắc vẫn đạm mạc.

"Vân Hách, trăm . . . . Không biết còn có thể sống được bao nhiêu năm, ngươi. . . ." Sở Mộc Viễn tối nghĩa mở miệng, lại không biết nên giải thích thế nào, nhiều năm qua, số lần phụ tử bọn họ trò chuyện có thể đếm được trên đầu ngón tay, ngẫu nhiên nói vài câu, cũng là chuyện trời đất, lý ra cơ hồ ngay cả mặt mũi cũng không gặp, hắc không cần Sở Vân Hách thỉnh an, Sở Vân Hách cũng không tiến cung thỉnh an, bọn họ không giống phụ tử, không giống quân thần, thật có vài phần như người xa lạ.

"Phụ hoàng, ngài thân thể còn cường tráng, sẽ không sao đâu." Sở Vân Hách khẽ mỉm môi mỉm, nhẹ giọng nói.

Sở Mộc Viễn vẫn tựa mình vào nệm êm, nâng chén lên môi hớp một hớp, không biết do trà nóng chảy vào yết hầu, hay bởi vì người châm trà, lại thấy ngực nồng đậm ấm áp, không khí lặng im trong chốc lát, ánh mắt lại nhìn về Sở Vân Hách, tươi cười từ ái, "Vân Hách, trăm nghe thái y bẩm báo, nói hai thị thiếp của ngươi có mang, phải không?"

"Dạ." Sở Vân Hách thần sắc ngưng trọng tùy ý gật gật đầu.

Sở Mộc Viễn vui vẻ ra mặt nói: "Ha ha, đây đúng là hỷ sự, trăm nghe được cực kỳ cao hứng, mấy năm nay các hoàng huynh ngươi đều có con nối dòng, chỉ ngươi là không có, khiến trăm luôn lo lắng, hiện tại lại có liền hai hỷ sự, mẫu băng từ quý, trăm muốn đích thân hạ chỉ cho phủ Nội vụ, tấn phong hai thị thiếp kia thành trắc Vương Phi, còn thưởng hậu cho các nàng!"

Nghe vậy, Sở Vân Hách nâng mắt, nhú mi nói: "Phụ hoàng, đây là chuyện của nhi thần, nhi thần tự tác chủ, thỉnh phụ hoàng thành toàn nhi thần!"

"Hả? Ý ngươi là sao? Ngươi không muốn lập các nàng làm trắc phi?" Sở Mộc Viễn thần sắc căng thẳng, lập tức hỏi.

"Dạ, nhi thần không muốn." Sở Vân Hách đón nhận ánh mắt Sở Mộc Viễn, bình tĩnh nói: "Nhi thần cũng không muốn nạp thiên kim tiểu thư tướng phủ, thỉnh cầu phụ hoàng hủy bỏ hôn sự này!"

"Hôn trướng!" Sở Mộc Viễn vừa nghe, lập tức nổi giận, chén trà trong tay "Bốp!" Một tiếng nện xuống mặt đất, sắc mặt xanh mét quát lên: "Ngươi cho là đây là trò đùa sao? Chuyện hôn sự này bốn năm trước đã định rồi, cả triều đều biết, người trong thiên hạ đều biết, giờ ngươi bảo trăm hủy bỏ? Đầu óc ngươi phát sốt sao? Trăm nói cho ngươi biết, tuyệt đối không thể! Còn hai trắc phi kia, cũng phải lập!"

"Phụ hoàng! Nhi thần tâm ý đã quyết, trắc phi không thể lập, phụ hoàng có thể hạ chỉ, nhưng các nàng là nữ nhân của nhi thần, nhi thần tự có biện pháp xử trí! Chuyện hôn sự kia, nhi thần nói không đáp ứng sẽ không đáp ứng, phụ hoàng có nổi giận giết chết nhi thần, nhi thần cũng không nạp!" Sở Vân Hách kiêu căng ngẩng cao đầu, to gan kiên nghị nhìn thẳng Sở Mộc Viễn, nói từng chữ từng câu.

"Làm càn! Quả nhiên là phản nghịch, Sở Vân Hách, trăm dễ dàng tha thứ có mức độ, ngươi đừng bức trăm giết tiểu Sơ tử!" Sở Mộc Viễn tự tháp trên đứng dậy đôi mắt u ám lóe ra ngoan lệ để vương.

Nghe vậy, Sở Vân Hách đồng tử co rút, mười ngón nắm chặt, đôi mắt âm vụ nhìn chăm chăm Sở Mộc Viễn, cắn răng nói: "Phụ hoàng, ngài dùng tính mạng một tiểu thái giám bức nhi thần đi vào khuôn khổ, ngài thật nghĩ nhi thần là đoạn tụ sao, dưỡng tiểu Sơ tử thành nam sủng sao?"

Sở Mộc Viễn tức giận, "Chẳng lẽ không đúng sao? Tam ca ngươi nói chính mắt nhìn thấy, ngươi sủng ái thái giám kia ngay cả bọn họ đều khiếp sợ, chỉ vì một thái giám, ngươi cùng Nhị ca ngươi tranh chấp nửa ngày, đây là chuyện chưa từng có, nếu lòng ngươi bình thường, sao lại vì một thái giám ra mặt? Vân Hách, đừng quên thân phận của ngươi, ngươi là người hoàng thất, mỗi tiếng nói cử động của ngươi đại biểu cho phong phạm hoàng gia, chuyện thu dưỡng nam sủng đã là quá trớn trên, huống chi hắc còn là một thái giám!"

"Ha ha! Phụ hoàng ngài thật đúng là anh minh, nhi thần bội phục!" Sở Vân Hách đột nhiên cười rộ lên, đưa cột nhìn Sở Mộc Viễn, chậm rãi nói: "Mười mấy năm qua, các người ai quan tâm đến nhi thần? Phụ hoàng sao? Hay là Nhị ca Tam ca? Hiện giờ tiểu Sơ tử đối tốt với nhi thần, các người lại tới câu tam đáp tứ sao? Không tởi, nhi thần sủng hạnh tiểu Sơ tử, bởi vì nhi thần có thể cùng hắc thoải mái nói chuyện trời đất, không có áp lực, không câu thúc, hắc có thể khiến tâm tình nhi thần sung sướng, có vậy mà các người nghĩ đến nam sủng sao? Nhi thần đích thực bình thường, nếu không bình thường, đã sớm không bình thường, còn chờ tới bây giờ sao?"

Sở Mộc Viễn nhún cao mi, "Tốt! Vân Hách, trầm đương nhiên không hy vọng phát sinh sự tình này, một khi đã như vậy, ngươi hãy lập trắc phi, nạp chính phi để chứng minh ngươi cùng tiểu Sở tử không phải theo như lời đồn đãi như vậy!"

"Phụ hoàng, hai chuyện này cùng tiểu Sở tử không quan hệ, là do nhi thần tự mình không muốn!" Sở Vân Hách liễm mi, thùy mâu giấu đi cảm xúc, lại ngẩng đầu, cười nhạt nói: "Nguyên nhân vì sao, nhi thần cũng không gạt phụ hoàng, nhi thần đã sớm Vô Tâm chuyện nam nữ thường tình, muốn tìm một ngôi miếu thờ, lặng lẽ vượt qua quãng đời còn lại, không nghĩ tham gia việc triều chính, quốc gia ngày sau như thế nào, cùng nhi thần không quan hệ."

"Cái gì? Vân Hách, ngươi, ngươi muốn xuất gia?" Sở Mộc Viễn nghe vậy kinh hãi, chế trụ tay Sở Vân Hách, sắc mặt trở nên khó coi.

Sở Vân Hách mặc mâu khinh trát, cười yếu ớt gật đầu, "Đúng!"

"Vân Hách, vậy sao được? Nào có đạo lý nào vương tử lại xuất gia? Ngươi không cần phụ hoàng trầm sao? Giang sơn Sở gia chúng ta ngươi cũng không cần sao?" Sở Mộc Viễn quỳnh lên, bật thốt, phản bác Sở Vân Hách thật nhanh, giống như sợ hấn chợt động tâm quy y xuất gia lập tức.

Mâu trung hiện lên một chút tinh quang, Sở Vân Hách giấu diếm thanh sắc rút tay về, thối lui từng bước quỳ xuống, cúi đầu nói: "Phụ hoàng, nhi thần vô chí lớn, nhận không vực nổi giang sơn đại nghiệp, nhi tử phụ hoàng còn đông, chỉ thiếu một mình nhi thần, cứ cho là nhi thần bất hiếu! Những thị thiếp trong phủ nhi thần cũng dự định phân phát, an bài các nàng cho người khác, Lưu Ly cùng Ngọc Ngân có mang, nếu có thể sinh hạ bình an, giữ lại hài tử, chuyên hai nàng tới kinh giao biệt viện, ăn mặc chi phí về sau nhi thần tự sẽ không bạc đãi các nàng, về phần hôn sự cùng Từ tướng phủ, bất luận phụ hoàng quyết định như thế nào, nhi thần tâm ý đã quyết, chẳng sợ đại hôn phụ hoàng bắt buộc nhi thần, vào động phòng nhi thần cũng sẽ không nhúng chàm Từ tiểu thư, cho nên, thỉnh phụ hoàng nghĩ lại!"

"Vân Hách . . . ." Sở Mộc Viễn tròn mắt há hốc mồm, liếc mắt một cái nhìn chằm chằm Sở Vân Hách, thật lâu hồi thần lại, lúc này mới tin tưởng hẳn không nói đùa. . . . . Trong đầu đột nhiên nghĩ ra, Sở Mộc Viễn lập tức nói: "Vân Hách, trầm nhớ rõ ngươi vẫn thích nha đầu Thiên Lệ kia, sao hiện tại lại . . . . ."

"Phụ hoàng, nhi thần cũng không thích, chỉ vì phụ hoàng thích, cho nên nhi thần mới bắt buộc chính mình thích, hiện tại nhi thần đã muốn giải tỏa hết thảy, không thể nào cả, chỉ cầu phụ hoàng một việc, đó là đối xử tử tế với tiểu Sở tử, hẳn luôn luôn khuyên nhi thần trở về hồng trần, phụ hoàng không cần trách lầm hấn, hấn không phải nam sủng của nhi thần, chỉ xem nhau như bằng hữu!" Sở Vân Hách ngẩng đầu, chậm rãi cười, Phong khinh vân đạm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Thanh Niên Văn Nghệ, Bên Hồ Vô Tình Gặp Được

Đoàn Cẩm Sơ và Lộ Văn Minh đứng xa xa ngoài phòng sưởi, tất nhiên là không nghe được chuyện trong phòng, nhưng tiếng chén trà nện trên đất kia vang thật lớn, làm hai người âm thầm kinh hãi lo âu đứng lên, Lộ Văn Minh bên cạnh quân vương gần hai mươi năm, tâm tính dĩ nhiên được tôi luyện, trên mặt thần sắc không có một tia dị thường, ổn định như không có gì.

Mà Đoàn Cẩm Sơ lại khản trương ngo ngoáy mười ngón, nhin không được liên tiếp nhìn thăm dò, không biết có phải Sở Vân Hách nói chuyện của nàng mới chọc giận hoàng đế hay không, đang lúc suy đoán lung tung, cửa phòng sưởi "két . . ." một tiếng liên mở, Sở Vân Hách lững thững đi ra.

"Vân. . . ." Đoàn Cẩm Sơ theo thói quen tính há mồm, giật mình nhận thấy không đúng, vội dừng lại khom người nói: "Bát Vương gia!"

Lộ Văn Minh cũng chấp tay cúi đầu, bình tĩnh hỏi: "Bát Vương gia, hoàng thượng tâm tình tốt không?"

"Hoàn hảo." Sở Vân Hách cười nhạt gật đầu.

"Nô tài đi vào hầu hạ!"

"Ừ."

Lộ Văn Minh thối lui từng bước, sau đó đi vào phòng sưởi.

"Tiểu Sở tử!" Sở Vân Hách chấp tay sau lưng, nhìn về phía Đoàn Cẩm Sơ, nhẹ nhàng cười, "Đi thôi, bổn vương đưa ngươi đi kính sự phòng, ngày mai mới bắt đầu đến ngự tiền hầu hạ!"

"Hồi bẩm Bát Vương gia, tuân lệnh." Đoàn Cẩm Sơ gật gật đầu, kính cẩn nghe lệnh theo sau Sở Vân Hách.

Trên đường đi, cũng vòng qua Lâm Tiên hồ. Ánh nắng chiều chạng vạng chiếu trên mặt nước, toàn bộ mặt hồ giống bị phủ lên một tầng màu vàng, sáng mờng lung, đẹp không sao tả xiết.

Đứng lên một tầng đá cao bóng lờng, cảm thụ được gió nhẹ quét vào mặt sáng khoải, Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên muốn cười, tưởng tượng trong đầu, lại thực cười lên tiếng, "Ha ha. . . . ."

"Cười cái gì?" Sở Vân Hách đứng ở phía sau nàng, cong khóe môi, nhẹ giọng hỏi.

"Ha ha, cảnh sắc bờ hồ, xinh đẹp như vậy, nếu có một nàng tiên tinh thuần không nhiễm bụi trần đứng đón gió, áo trắng như tuyết tung bay, tay cầm một thanh tiêu hoặc thanh địch, thổi khúc Lương ba theo gió đêm, tương hội một màn như vậy thật đẹp biết bao. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ hướng về không trung than nhẹ, cúi đầu nhìn lại mình ăn mặc như thái giám, trong lòng phiền muộn không thôi.

Nghe vậy, đôi mắt Sở Vân Hách mị mị, xoay người qua, tà nghệ ngắm nhìn da thịt như ngọc như ngà của Đoàn Cẩm Sơ, ánh mắt lóe ra tia tà tứ, dư quang cẩn thận quét về bốn phía, xác định không có người, mới thấp giọng cười nói: "Nàng thích đồ trắng, ta sai người làm cho nàng, chờ nàng thay nữ trang, so với tiên nữ còn đẹp hơn."

Đoàn Cẩm Sơ quay đầu qua, kinh ngạc nói, "Thật sao? Nhưng ta sẽ không thổi tiêu, cũng không biết kéo địch!"

"Ta dạy cho nàng, tiêu địch gì cũng được, đứng rồi. . . . . Có rãnh trước hết dạy nàng khúc 《phượng cầu hoàng》được đó!" Sở Vân Hách ngoảnh miệng cười, nhìn chăm chăm thân thể Đoàn Cẩm Sơ mềm mại như cánh hoa, nơi nào đó trên thân tựa hồ có chút rục rịch.

"Ha ha, không nghĩ tới chàng chẳng những là nhân tài võ học, còn là thanh niên văn nghệ nha!" Đoàn Cẩm Sơ vui vẻ, kinh hi rất nhiều lại nhịn không được chế nhạo nói.

"Vật nhỏ, bốn vương mặc dù chưa từng nghe qua câu từ mới mẻ này từ miệng nàng, nhưng vẫn có thể hiểu được ý tứ, dám giấu cọt bốn vương, cẩn thận cái miệng của nàng. . . . .!" Sở Vân Hách nổi giận, một mặt quở trách, một mặt trắng trợn quét nhìn dưới thân Đoàn Cẩm Sơ, ánh mắt kia như xuyên thấu qua người, nhìn về phía Đoàn Cẩm Sơ miệng lẩm bẩm

"Không được xem! Không được đánh ta!" Đoàn Cẩm Sơ mặt nóng lên, theo bản năng hai tay đặt tại phía sau, rồi lại phát giác không ổn, nhảy dựng lên tránh ánh mắt Sở Vân Hách, túm ngực cẩm sam của hắn gắt giọng: "ta khen chàng còn gì, giấu cọt chàng bao giờ!"

"Ha ha, giọng điệu kia của nàng mà là khen người sao?" Sở Vân Hách quay đầu lại, khóe môi giương lên cười thật to.

"Còn nói nữa, ta chính là khen chàng!" Đoàn Cẩm Sơ hừ cái mũi, trong giây lát nghĩ tới điều gì, chợt xoay người lại, nhìn Sở Vân Hách cau mày nói: "Chàng thích ta chính vì khuôn mặt xinh đẹp này sao? Nếu là ta cũng không có xinh đẹp như vậy đâu?"

"Nàng nói đi đâu vậy? Đều là lời khó hiểu! Chẳng lẽ nàng đeo mặt nạ da người?" Sở Vân Hách ngẩn người, tiện đà mâu trung dần hiện ra kinh ngạc, chậm rãi đưa tay, sờ soạng lên mặt Đoàn Cẩm Sơ. . .

"Chàng làm gì thế! Ta nào có mang mặt nạ, chàng mới mang mặt nạ đó!" Đoàn Cẩm Sơ buồn bực phui đại thủ của hắn ra, nâng cằm lên, lại xoay mặt qua lại cho hắn xem, "Chàng xem chàng xem, làm gì có!"

"Sơ nhi. . . . ." Sở Vân Hách trầm giọng một tiếng, giận dữ nói: "Vậy nàng sao lại nói lời gạt ta? Hại ta nghĩ đến. . . . ."

"Chàng trả lời ta đi, là ta đang muốn hỏi chuyện khác thôi!" Đoàn Cẩm Sơ cong cánh môi nhỏ nhắn, rất không hài lòng thúc giục nói.

Sở Vân Hách không nói gì, trong lòng nghĩ nữ nhân yêu đều cổ tình gây sự, ngoài miệng cũng không dám nói, nghĩ nghĩ chuyện vừa rồi cười nói: "Cho dù nàng không xinh đẹp như vậy, đó cũng là nàng, vẫn là tiểu Sơ tử độc nhất vô nhị trên đời này!"

"Thật sao? Nếu là. . . . . nếu là khuôn mặt ta ngày nào đó già lão tóc bạc da mồi, khi đó. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ áp a áp ứng, rất là rối rắm, nàng cũng không muốn hấn thích nàng chỉ vì cái túi da hoàn hảo của thân thể nàng nương vào này.

"Đồ ngốc! Nàng già lão, ta không phải cũng già lão sao? Tới hồi tóc trắng xóa rồi, nàng vẫn là Sơ nhi ta yêu mến nhất, nghịch ngợm gây sự, thích trêu cọt người, lòng dạ hẹp hòi ngay cả a Hồ cũng không buông tha, đáng yêu quật cường, vui vẻ linh động, không mộ hư vinh, kiên cường bất khuất, ha ha, có thật nhiều thật nhiều điều kém xa các tiểu thư khuê các khác, cho nên, nàng nói ta thích nàng chỗ nào?" Sở Vân Hách tới gần nàng, nghiêng thân mình, khóe miệng cười cười, giọng điệu lại cực kỳ chân thành nói.

Đoàn Cẩm Sơ ngửa đầu, cười thật ngọt ngào, hai người gần trong gang tấc, mặt đối mặt nhìn nhau cười, cực kỳ giống đôi tình nhân đang yêu cuồng nhiệt. Ngự Lâm quân đi tuần vừa tới, kinh ngạc dừng lại, người sau đụng đầu người đi trước, đội ngũ hỗn loạn. Phó thống lĩnh Ngự Lâm quân Ngạn Hi dẫn đầu, thấy thế vội vàng quỳ một gối xuống hành lễ, các quân sĩ khác cũng quỳ xuống theo, "Ty chúc bái kiến Bát Vương gia!"

Tiếng thỉnh an vang lên hùng hồn, khuôn mặt tuần tú của Sở Vân Hách thoáng giận, quay đầu lại, nhìn về phía các huyền y thị vệ đang quỳ dưới đất, thân nhiên nói: "Đứng lên đi!"

"Tạ ơn Bát Vương gia!"

Mọi người đứng dậy, Ngạn Hi khom người cúi đầu về phía trước, chấp tay nói: "Ty chúc không dám quấy rầy Bát Vương gia, bọn ty chúc cáo lui!"

"Được, đi đi!" Sở Vân Hách gật đầu.

Đoàn Cẩm Sơ xoay người đứng một bên, xấu hổ lạng lẹ nhìn phía sau, ánh mắt lơ đãng vô tình dừng trên mặt Ngạn Hi, mắt chợt ánh lên về kinh ngạc,

mà Ngạn Hi như cảm giác được ánh mắt khác thường của nàng, cúi đầu, tay đặt lên chuỗi kiếm giắt bên hông, khom người lui ra phía sau từng bước, dẫn đội Ngự Lâm quân tiếp tục tuần tra về phía trước.

"Hắn là. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ nghi hoặc nói thầm, ánh mắt nhìn theo bóng dáng Ngạn Hi.

"Khụ khụ!" Sở Văn Hách đang đợi ở phía sau, khuôn mặt tuần tú xám ngắt, rốt cục chịu không nổi hắng giọng, giọng điệu âm trầm đậm vẻ ghen tuông nói: "Nhìn cái gì? Còn chưa xem đủ sao? Có muốn Bôn vương bắt người về cho nàng xem tiếp không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Chàng Là Thùng Giấm Chua Sao?

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ ngạc nhiên, chậm rãi thu hồi ánh mắt đang nhìn theo bóng dáng Ngạn Hi, biểu tình ngờ ngác, "Nhìn thì làm sao chứ? Ta đâu có phạm pháp!"

"Đoàn Cẩm Sơ!" Sở Văn Hách mâu trung đột nhiên phiếm hàn, chớp lấy cổ tay Đoàn Cẩm Sơ, trầm giọng trách mắng: "Thái độ của nàng đoan chính chút đi! Cứ nhìn chăm chăm nam nhân như vậy lần nữa xem, bôn vương lập tức bắt nàng trở về!"

"Thái độ ta không đúng chỗ nào? Ta dõi mắt theo người ta một chút chẳng phải chỉ là đang suy nghĩ thôi sao? Quý hẹp hòi!" Đoàn Cẩm Sơ không phục biện bạch, buồn bực cực độ trừng mắt.

"Đoàn Cẩm Sơ, nàng lập lại lần nữa xem!" Nghe vậy, Sở Văn Hách giận quá, khuôn mặt tuần tú lạnh băng khiến người ta sợ hãi.

"Ta. . . . . ta không muốn nói chuyện với nam nhân thần kinh như chàng! Quả thực cổ tình gây sự!" Đoàn Cẩm Sơ giật mình, tiện đà cũng sinh khí không thôi, phui tay Sở Văn Hách xuống, xoay người đi ngay.

Sở Văn Hách khí vững, bước nhanh đuổi kịp, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nàng xem nữ nhân thì được, nhưng không được xem nam nhân! Xem đến mức mắt cũng quên thu trở lại, đây là bôn vương bệnh thần kinh, bôn vương cổ tình gây sự sao?"

"Chàng. . . . . ta, ta cứ nhìn, chàng muốn như thế nào! Chàng dựa vào cái gì quản thúc ta!" Đoàn Cẩm Sơ trắng bệch khuôn mặt nhỏ nhắn, xem lại tả hữu chung quanh không người, nàng tung một cước lên lưng Sở Văn Hách, sau đó vội chạy đi!

"Ai. . . ui. . . ." Sở Văn Hách kêu lên một tiếng đau đớn, trừng mắt nhìn bóng dáng Đoàn Cẩm Sơ chạy như điên, khoe môi khinh câu giờ lên một chút cười lạnh, mũi chân chia xuống đất, nhẹ nhàng phóng mình, Đoàn Cẩm Sơ vui vẻ chạy đi, đột nhiên cảm giác đỉnh đầu hình như có gió bụi thổi qua. . . . . Giây lát, thấy một thân cảm y thần nhiên đứng đó, như Thái Sơn áp đỉnh, phong kín lối chạy của nàng!

"Chàng, chàng dùng khinh công?"

Đoàn Cẩm Sơ kinh hãi thốt lên, bởi vì quán tính cả người ập tới phía trước, bộ dáng cứ như yêu thương nhưng nhớ ôm chặt lấy hắn, vì thế, nàng trong khoảnh khắc liền xấu hổ 囧 đỏ hồng khuôn mặt nhỏ nhắn!

Đột nhiên, mõ nam nhân không đứng yên, lách thân mình sang bên, khiến nàng nhào vào khoảng không, nhưng lại hảo tâm bắt lấy tay nàng kéo lại, khiến cho nàng không đến mức ngã thành dạng chó ăn phân!

Chật vật loạng choạng một hồi, Đoàn Cẩm Sơ thân mình vừa vững, liền thẹn quá thành giận đẩy Sở Văn Hách ra, bật thốt lên: "Hỗn đản! Chàng. . . ."

"Suýt!"

Sở Văn Hách ra hiệu chó có lên tiếng, ánh mắt chậm rãi dời về phía đường mòn năm thước xa xa bên dưới, Đoàn Cẩm Sơ giật mình, hồ nghi nhìn theo, thấy bốn năm thái giám cung nữ nối đuôi nhau đi qua nơi đó, chỉ cần liếc mắt, là có thể nhìn thấy bọn họ đứng trong hàng liễu rũ bên đường, nếu vừa rồi nàng nhào vào trong lòng ngực của hắn, lại bị cung nhân nhìn thấy, vậy cũng thật là. . . . .

Cúi đầu, Đoàn Cẩm Sơ 囧 cẩn thận gỡ tay Sở Văn Hách, hoàng cung không thể so với Bát Vương Phủ, có thể trong vòng không chế của Sở Văn Hách, nếu truyền ra ngoài, hoàng đế chắc chắn. . . . .

"Ha ha, không mắng nữa sao?" Tiếng chế nhạo của Sở Văn Hách vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Đoàn Cẩm Sơ, nàng ngẩng đầu, liền thấy bên môi hắn lộ nụ cười tà khí dù khăn trang vẫn ung dung nhìn nàng, hai má đỏ hồng, nàng trừng hắn liếc mắt một cái, không hồn giận thiên qua khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ giọng hỏi: "ta nghe được có tiếng đồ vật rơi vỡ trong phòng, hoàng thượng giận chàng phải không?"

"Không có việc gì, ta không sao, nàng đừng lo lắng" Sở Văn Hách quay sang cười trấn an, cũng bất động thanh sắc chuyển đề tài, tươi cười chột tăt, nghiêm mặt nói: "Đoàn Cẩm Sơ, tiếp tục nói chuyện vừa rồi, Trịnh Trọng cảnh cáo nàng, bát kinh tam tông tứ đức bôn vương không cần nàng làm được, nhưng có một chút điều kiện nàng phải chấp hành, là không được thay đổi thất thường là lời ông bướm! Thời khắc nhớ kỹ, nàng tuy rằng mặc y phục này,

nhưng nàng là có phụ nữ có chồng, ngoài bốn vương, các nam nhân khác nàng không được đảo mắt loạn nhìn, có nghe không?"

"Cạc cạc, cái gì?" Đoàn Cẩm Sơ nghe choáng váng, liên tiếp trở mình vài cái xem thường, mới bồn chồn hỏi: "Ta là phụ nữ có chồng sao? Sao ta không biết? Bản thái giám tựa hồ còn chưa ngồi kiệu hoa đi?"

"Là vậy . . . . sao?" Sở Vân Hách đột nhiên nở nụ cười.

Kéo dài ngữ điệu hỏi lại, cùng nụ cười âm trầm kia, còn có ánh mắt rõ ràng hơn hờ muốn ăn, Đoàn Cẩm Sơ da đầu run lên, khí thế yếu bớt, đầu chậm rãi hạ xuống, thanh âm như muỗi kêu, "Tính, xem như vậy đi. . . . ."

"Ghi tạc trong lòng sao?" Sở Vân Hách chọn mì, tiếp tục nụ cười làm cho người ta sợ hãi kia.

"Không sai biệt lắm." Đoàn Cẩm Sơ nuốt nuốt nước miếng, trả lời rất là miễn cưỡng.

"Hử? Vậy là ý gì? Còn muốn nhiều hơn sao?" Sở Vân Hách nghiêng thân mình xuống, áp mặt về phía mỡ nữ, tựa tiểu phi tiểu, "Vật nhỏ, nàng đây là muốn lừa dối quá quan sao?"

"A, ha ha. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ cười gượng, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi nâng lên, vô cùng nịnh nọt, "Hoàn toàn nhớ kỹ, Bát đại gia xin yên tâm, ngày sau nô tài sẽ quên ăn cơm quên ngủ, cũng sẽ không quên đại sự này!"

Sở Vân Hách vừa lòng vuốt cằm, nhìn Đoàn Cẩm Sơ nhìn không được bật cười, "Không tồi, tha thứ nàng một lần, nếu trong ngoài không đồng nhất, bốn vương sẽ có rất nhiều biện pháp thu thập nàng!"

"Thiệt! ta. . . . ." Kinh thường trừng liếc mắt một cái, Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên nghĩ tới điều gì, lại nhìn Sở Vân Hách, mâu trung chợt hứng thú, "Sao thế, vừa rồi Bát đại gia chàng là đánh đổ thùng giấm chua sao?"

Nghe vậy, Sở Vân Hách đằng đô khuôn mặt tuấn tú, mắt không được tự nhiên nói: "Làm sao có thể? Bốn vương tự tin, cho dù thả nàng tùy tiện chạy, nàng cũng chạy không khỏi lòng bàn tay bốn vương!"

"Ai nha! Thật đúng là tự tin a! Thiên hạ nam nhân còn nhiều mà, quái thú bốn chân khó tìm, nam nhân hai chân vươn tay một cái nắm được cả bó to!" Đoàn Cẩm Sơ vừa tức vừa cười, nhìn bộ dáng Sở Vân Hách ngạo khí, nhìn không được chế ngạo nói.

"Đối, thiên hạ nam nhân rất nhiều, nhưng bốn vương là nam nhân thích hợp nhất của nàng, là nam nhân định mệnh của nàng!" Sở Vân Hách nhìn về phía trước, ánh mắt đang hồn nhiên thiên thành cuồng ngạo cùng khí phách.

"Sở Vân. . . . ." Đột nhiên dừng lại âm, hơi giật mình nhìn hắn, nhất thời tâm tình khôn kể, không có ý nghĩ muốn quên chuyện tình lại ở lúc lơ đãng chui vào trong óc, rõ ràng nhắc nhở nàng, hắn không phải người duy nhất chỉ dành cho nàng, bọn họ hiện còn vắt ngang hai người con trai, còn có hai mẫu thân hài tử. . . . .

Tâm tình thoải mái bỗng dung trầm xuống, Đoàn Cẩm Sơ dường như trốn tránh, buồn buồn nói: "ta nên trở về kính sự phòng, Lộ tổng quản nói, ta tạm thời còn ở tại chỗ cũ, chàng đem Tiểu Xuyên Từ triệu hồi đi thôi, có Tiểu Thuận Từ ca chiểu cổ ta, ta không phải chịu khổ đâu."

Sở Vân Hách rũ xuống mí mắt, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, tiếng nói hơi khàn khàn: "ta không muốn cho nàng cùng cái thái giám kia ngủ trên một giường! Sơ nhi, ta đưa nàng đến cửa kính sự phòng, có cái gì cần hoặc là muốn nói với ta cái gì, cứ gọi Tiểu Xuyên Từ truyền tin cho ta, biết chưa?"

". . . . . Được!" Chần chờ sơ qua, biết hắn sẽ không thay đổi quyết định, nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Tâm tình quyến luyến, quanh quẩn ưu tư, hít một hơi thật sâu, Sở Vân Hách cất bước đi về phía trước, đôi mắt thâm thúy thán nhiên lay động một chút bất đắc dĩ cùng rối rắm, còn có nháy mắt xẹt qua một tia ngoan lệ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Thương Định Rời Cung, Quái Dị Như Hắn

Bóng đêm dần dần tối sầm xuống, yên lặng nằm ở trên giường, Đoàn Cẩm Sơ một chút buồn ngủ cũng không có, cứ nằm suy nghĩ mông lung, miệng khô lưỡi khát, cũng không muốn bước xuống uống chén nước.

Tiểu Xuyên Từ đi đưa Sở Vân Hách, Tiểu Thuận Từ còn chưa trở về, lúc này Khúc Đại Hưng đến trước cửa, đưa mắt nhìn quanh đều tối đen, gõ cửa vài tiếng, không ai trả lời, nhẹ nhàng đẩy vào thì cửa mở tung, vì thế liền tiến lại gần, chằm ngón nền trong phòng, ứng tiếng gọi: "Tiểu Thuận Từ? Tiểu Sơ

tử?"

"Dạ? Khúc công công!"

Đoàn Cẩm Sơ nhất lắng, vội ngồi dậy, hồ loạn sờ soạng mang giày, lại đến bên bàn mò tìm mồi lửa, Khúc Đại Hưng nghe trả lời liền tiến vào trong, ngọn nến tỏa sáng cả phòng.

"Khúc công công ngồi đây, ta đi pha trà." Đoàn Cẩm Sơ nói xong, vội xoay người, Khúc Đại Hưng khoát tay nói: "Không cần, nghe nói người trở về cùng, ta bớt thời giờ đến một chuyến, tiểu Sơ tử, người ngồi xuống, ta có chuyện cần nói."

"Dạ." Đoàn Cẩm Sơ hồ nghi ngồi xuống, nhìn về phía Khúc Đại Hưng, đôi mắt mở to nghi hoặc.

Khúc Đại Hưng ngồi xuống trước bàn, có chút than thở nói: "Tiểu Sơ tử, bảo muội người sợ là đã không còn tại thế, ta ngày ngày nhờ người tra duyệt toàn bộ sổ sách quản lý cung nữ trong cung tám năm gần đây, chỉ có hai người họ Đoàn, một tuổi gần hai mươi lăm, đã thả ra cung, một làm ở ngự thiện phòng thì không tốt, năm trước bệnh đã chết, từ lúc mười lăm tuổi, tuổi không sai biệt lắm với bảo muội người. Ngoài ra không còn ai phù hợp với tuổi bảo muội người nữa."

"Ách. . . . . Là, là vậy sao?" Đoàn Cẩm Sơ khẩn trương như nơm nớp, làm ra khuôn mặt thương tâm, trong lòng bản loạn, nàng đòi trước lấy bệ có tiến cung, nào có chuyện bảo muội gì ở đây? Nhưng vẫn khó từ chối Khúc Đại Hưng vì việc đó bốn ba bận rộn!

"Tiểu Sơ tử, người giảm đau thương, cung lý thật sắp đến kỳ tái tra nhân sự, cho nên, ta nghĩ phải mau an bài người ra cung, bằng không người giả thân phận thái giám sẽ sớm bị tra ra, sang năm ba tháng nữa là đến kỳ ba năm một lần tái nghiệm thân!" Khúc Đại Hưng nói.

"Ra cung?" Đoàn Cẩm Sơ hạ giọng, mờ mịt phản ứng lại, vội đề thấp tiếng nói hỏi: "Làm thế nào ra cung? Sẽ không bị cung lý tra được sao?"

Khúc Đại Hưng ngưng trọng gật đầu, "Chuyện này đương nhiên cần có chút mẹo khéo, nếu người đồng ý, ta liền an bài tốt cho người, chọn thời cơ thích hợp giúp người lẩn ra cung, rồi người cao bay xa chạy, không bao giờ ... trở về kinh thành nữa!"

"Ách, kia. . . . . Vậy được rồi, ta, ta cũng đang nghĩ muốn tìm ra tung tích muội muội liền rời khỏi đây!" Đoàn Cẩm Sơ rối rắm, thất thần một lúc, lại chậm rãi thốt ra một câu.

"Vậy tốt, ta đã biết, ta đi rồi, có tin tức gì sẽ báo cho người, người lo chuẩn bị tốt đi." Khúc Đại Hưng đứng lên nói.

Đoàn Cẩm Sơ gật đầu, nhìn theo Khúc Đại Hưng rời khỏi.

Ánh nến vàng lung linh chiếu rọi chập chờn, ảm ảm có thể thấy, cả gương mặt tái nhợt.

Đoàn Cẩm Sơ cuộn mình trên giường, cả người ngốc trệ, đầu óc hỗn loạn, không biết suy nghĩ cái gì, lại không biết nàng còn muốn cái gì.

Rời cung? Thật sự phải rời khỏi cung? Nàng thật sự. . . . . Có thể rời khỏi hẳn? Nàng có năng lực như thế không? Chờ đợi hẳn trở lại đón nàng, rồi cùng cơ thiếp hẳn ở dưới một mái hiên, hoặc là vận may ít hơn, hẳn thật sự cự tuyệt cưới nàng, nàng ngượng ngùng làm mẹ của con hẳn. . . . .

Hơn nữa cự hôn, sao có thể dễ dàng như thế? Nữ nhi thừa tướng, sẽ cự được sao? Nguyên bản hoàng thượng sẽ phản đối, hoàng thượng sao lại dễ dàng tha thứ hẳn làm chuyện mất mặt hoàng thất như thế? Mà thân phận của nàng một khi bại lộ, chỉ là một phản tặc, cho dù không phải chết, cũng làm sao xứng với một hoàng tử vương gia?

Tóm lại, sự tồn tại của nàng, mang đến phiền phức lớn cho hẳn, vừa khiến hẳn bỏ lỡ tiền đồ, vừa ảnh hưởng địa vị hẳn, vừa cản trở hẳn tranh đoạt lợi ích. . . . . Cho nên, đi thôi, đi là tốt nhất, lẳng lặng rời khỏi, cắt đứt vương vấn của hẳn, dù hẳn thương tâm thế nào, đến khi tỉnh táo lại, rồi cũng sẽ quên nàng, bắt đầu cuộc sống mới của hẳn. . . . .

Khóe mắt đột nhiên có lệ ngân chảy xuống, Đoàn Cẩm Sơ níu chặt ngực áo, nếu hẳn thực quên nàng, nếu hẳn có một ngày thật sự không hề nhớ nàng. . . . . Tâm, đau quá đau quá, như bị lưỡi dao sắc bén đâm thủng, lệ rơi trên má, thì thảo nhỏ tiếng, "Vân Hách, nếu chàng thật sự quên ta, vậy cũng tốt. . . . . Về sau sẽ như vậy, mở lòng sống vui vẻ. . . . ."

Tiểu Xuyên Từ cùng Tiểu Thuận Từ đồng thời bước vào, Đoàn Cẩm Sơ không biết khi nào, đã lẳng lặng thiếp đi khi khóc, Tiểu Xuyên Từ bước đến trước, bắt gặp lệ ngân đầm trên mi nàng, lòng nặng trĩu, ngăn tầm mắt Tiểu Thuận Từ, lặng lẽ nâng lên tay áo lau đi nước mắt cho nàng, rồi mới quay đầu nói: "Tiểu Thuận Từ, người trông chừng tiểu Sơ tử, ta đến trừ phòng, mang về cho tiểu Sơ tử ít đồ ăn."

"Được." Tiểu Thuận Từ gật đầu.

Tiểu Xuyên Từ mở cửa đi ra, Tiểu Thuận Từ chậm rãi bước đến, ngồi xuống cạnh giường, nhìn gò má ngủ say yên lành, trong ánh mắt sâu thẳm một cổ thâm trầm, yên tĩnh một hồi, nhẹ nhàng khom người, như chuồn chuồn lướt nước hôn lên gò má trắng nõn của Đoàn Cẩm Sơ như sợ nàng giật mình tỉnh giấc, rồi sau đó lập tức đứng thẳng dậy, vội vàng lui ra từng bước, bối rối ... Nàng, trên khuôn mặt nóng rần lên.

Một hồi bình tâm lại, Tiểu Thuận Từ lại quay về, nhìn dung nhan tuyệt thế của Đoàn Cẩm Sơ, ánh mắt rụt rè, lại trở nên thâm thúy, vẫn là một người, nhưng khí chất trở nên hoàn toàn bất đồng, tràn một cỗ quả cảm, lãnh liệt, ngoan lệ quang mang!

Đoàn Cẩm Sơ vô tình tỉnh giấc mở mắt chớp chớp vài cái, lấy tay nhu liều dụi mắt, nhìn được rõ ràng thì thấy Tiểu Thuận Từ lúc nàng mở bừng mắt, lập

tức cười, tan quanh thân khí tràng, nửa ngồi xỏm bên giường lo lắng hỏi: "Tiểu Sơ từ, trong người không thoải mái sao? Nhìn mắt ngươi ửng đỏ rồi kia."

"Vâng, Tiểu Thuận Từ ca, ta có chuyện, chính là đói bụng, cho nên ngủ một hồi." Đoàn Cẩm Sơ nhếch miệng, ầm lòng cười nói, lại nhìn quanh, nghi hoặc hỏi: "Tiểu Xuyên Từ đâu?"

"Hắn đi lấy đồ ăn cho ngươi, ngươi chờ chút, ăn no rồi ngủ tiếp." Tiểu Thuận Từ nói.

"Được."

Khi chờ đợi Tiểu Xuyên Từ, Tiểu Thuận Từ lo châm trà nóng, lại chuẩn bị một chậu nước, để Đoàn Cẩm Sơ rửa mặt rửa tay, thậm chí tự mình cầm khăn tỉ mỉ lau khô nước trên tay nàng, làm cho Đoàn Cẩm Sơ má hồng hồng, ngượng ngùng nói: "Tiểu Thuận Từ ca, việc nhỏ này tự ta làm được, ngươi không cần cần thận chiều cô ta như thế."

"Sao thế? Ngươi ngại ta chỉ là nô tài hạ đẳng, so ra kém xa thân phận Bát Vương gia sao?" Tiểu Thuận Từ ngẩng đầu, dùng tay lau khăn, nhìn Đoàn Cẩm Sơ về mặt rất là quái dị.

Đoàn Cẩm Sơ ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn hắn, vội nói: "Không phải, ta nào có nghĩ ngươi như thế? Tiểu Thuận Từ ca, ngươi tức giận sao? ta. . . . . ta ở Bát Vương Phủ, không, không phải, là Bát Vương gia đối đãi, tựa như, tựa như bạn tốt, hắn cũng không ngại ta chỉ là nô tài, ta sao lại ngại ngươi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Ngự Tiễn Hầu Hạ, Bất Ngờ Nghe Đại Sự

"Ha ha, ta chỉ nói linh tinh thôi, xem ngươi khẩn trương kia, không có việc gì mà!" Tiểu Thuận Từ đột nhiên cười, đánh tan vẻ quái dị, biểu tình lại khôi phục bộ dáng như cũ.

Đoàn Cẩm Sơ giật mình nhìn hắn, cảm giác có điểm là lạ, nhưng cụ thể lại không nói ra được, mắt hắn đảo quanh, lại điểm điểm ngón tay lên trán nàng, trêu tức nói: "Như thế nào? Đã vậy còn nhìn ta chăm chăm như thế, có ý kiến gì sao? Ha ha, hai thái giám chúng ta ở cùng nhau lâu như vậy, lại xuất hiện một Tiểu Xuyên Từ chen ngang, không bằng, đêm nay một cước đá Tiểu Xuyên Từ, làm cho hắn một bên mất mẻ đi, hai ta tái thân thiết nhé?"

"Khụ khụ!" Đoàn Cẩm Sơ bật cười rồi đột nhiên mặt đỏ ửng lên, chết tiệt, nàng nhưng lại nghe từ lời Tiểu Thuận Từ thành ra ý không đúng đắn, khó trách nàng bởi vì cùng Sở Văn Hách có quan hệ da thịt, nên dễ dàng suy nghĩ linh tinh sao? Trên mặt khô nóng chưa hết, nàng vội bối rối nói: "Tiểu Xuyên Từ chính là gia nhân của Bát Vương gia, ngươi dám đá sao? Bát Vương gia kia âm tình bất định, nếu nổi giận, hậu quả thực nghiêm trọng, ta đã từng bị hắn đánh rất đau!"

"Cái gì? Bát Vương gia đã phạt trọng ngươi sao?" Tiểu Thuận Từ cả kinh, đột nhiên chớp lấy tay Đoàn Cẩm Sơ, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh thấu xương!

Đoàn Cẩm Sơ trong lòng "Lộp bộp" một chút, hơi giật mình nhìn chăm chăm Tiểu Thuận Từ, môi mấp máy nói: "Không, không có. . . . . Tiểu Thuận Từ ca, ngươi làm sao vậy? Ngươi, biểu cảm kỳ quái, tựa hồ như là. . . . . Như là biến thành người khác. . . . . Thật là dọa người a!"

"Ách. . . . ." Tiểu Thuận Từ ngẩn ra, làm như kịp phản ứng cái gì, vội đánh tan lãnh ý kia, cười nói: "Nào có? Chỉ vì ta có chút khẩn trương, không phải do ta quan tâm ngươi sao? Điều nói quan tâm sẽ bị loạn, ta đã nhất mực xem ngươi như huynh đệ, cho nên mới vội như thế."

"Ha ha, không sao đâu, Bát Vương gia hắn không phạt trọng ta, chỉ lấy tay đánh mông ta thôi, là do ta chọc giận hắn, ngươi đừng khẩn trương, đều là chuyện quá khứ mà !" Đoàn Cẩm Sơ cảm thấy nhẹ nhõm, cười giải thích, trong lòng ầm ập, trở tay chớp lấy tay Tiểu Thuận Từ, chân thành nói: "Tiểu Thuận Từ ca, cảm ơn ngươi vẫn chiều cô ta như vậy, xem ta như huynh đệ, về sau bất luận ta đi tới đâu, cũng sẽ không quên ngươi."

"Tiểu Sơ từ!" Cúi đầu, nhìn đôi tay thô kệch của mình cùng ngón tay thô trắng non mềm nhỏ bé kia nắm lấy nhau, Tiểu Thuận Từ thần sắc khẩn trương, mắt lóe ra tia khác thường, ngập ngừng, ngẩng đầu nhìn nàng, chậm rãi mà nói: "Ta chưa từng nghĩ tới trên đời này còn có tồn tại duyên phận thế này, tiểu Sơ từ, về sau chúng ta cũng sẽ không rời xa, ngươi tin không?"

"Ha ha, có thể lắm" Đoàn Cẩm Sơ chậm rãi rút tay về, gác lại trên bàn, tươi cười có chút gượng gạo, đã quyết định phải đi, trong lòng còn có nhiều ràng buộc vậy sao?

"Tiểu Sơ từ!"

Thì thoả gọi một tiếng, Tiểu Thuận Từ thấy cảm xúc dâng tràn lại vươn tay, muốn nắm lấy tay Đoàn Cẩm Sơ, ai ngờ, đúng lúc Tiểu Xuyên Từ vào cửa, người chưa tới thanh đã tới trước hô: "Tiểu Sơ từ, dậy ăn cơm !"

Thân mình cứng đờ, Tiểu Thuận Từ vội vàng thu tay lại, trong khoảnh khắc, thay khuôn mặt tươi cười như cũ, nói theo: "Tiểu Sơ từ, đừng nằm mãi, giờ cũng đói bụng lắm rồi, mau dậy dùng bữa thôi!"

Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu, nhìn hai người cười, đợi Tiểu Xuyên Từ dọn thức ăn xong, liền buồn không lên tiếng đi ăn cơm.

Hôm sau.

Sau khi bãi triều, Đoàn Cẩm Sơ bị an bài đến sương phòng Triều Dương điện hầu hạ, Lộ Văn Minh lần nữa dặn dò nàng, kêu nàng không được nói lung tung, phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, nói sơ qua tính tình hoàng thượng, nhất định phải cẩn thận hầu hạ.

Châm xong trà nóng, bưng khay, mâm rồi chậm rãi đi tới cửa, liền nghe trong phòng truyền đến "Bốp!" một tiếng. Ngay sau đó vang lên tiếng rống giận dữ của Sở Mộc Viên, "Một đám phế vật! Trăm nuôi một đám phế vật!"

Da đầu run lên, Đoàn Cẩm Sơ khiếp đảm, kinh hãi hai tay bắt giắc run run, khay, mâm lắc lư trên tay, mắt thấy ấm trà muốn lật ngang, phía sau lại kịp thời xuất hiện một đôi tay to giúp nâng ổn định khay, mâm, Đoàn Cẩm Sơ thở phào một hơi, cảm kích quay đầu qua, lại lập tức trừng lớn con mắt, "An, An An an. . . . . An An Tĩnh Vương gia!"

Sở Vân Ly triều phục chưa đổi, quần áo thâm tử sắc mặng bèo, khí chất xuất chúng, nội liễm cao liếc Đoàn Cẩm Sơ một cái, thân nhiên nói: "Nhìn thấy bốn vương, lại cả lăm khăn trương như vậy sao? Lá gan lúc trước của ngươi đi đâu rồi?"

"Nô, nô tài lúc trước không biết ngài là Vương gia, còn tưởng rằng phải . . . . . Khụ khụ, Vương gia đại nhân không chấp tiểu nhân, mong ngài đừng nhìn nô tài đi!" Đoàn Cẩm Sơ hạ khuôn mặt nhỏ nhắn, uể oải nói.

Sở Vân Ly liếc mắt vào trong cánh cửa một cái, bên môi giờ lên nụ cười yếu ớt, "Không nhìn? Một người lớn sống xử ở cửa như ngươi, ngay cả đường đi của bốn vương cũng cần hết, kêu bốn vương không nhìn thế nào đây?"

"Ách, kia, vậy mời ngài đi tiếp!" Đoàn Cẩm Sơ kịp phản ứng, xấu hổ thề lưỡi, vội nghiêng người đứng sang một bên.

Sở Vân Ly đi về phía trước khoe miệng nhếch lên độ cong lại lớn hơn một chút, như có điều suy nghĩ liếc mắt sang nàng một cái, cất bước đi vào sương phòng.

Trong sương phòng, Đoàn Cẩm Sơ vội cẩn thận dâng trà nóng, rồi khom người thối lui đến phía sau bức rèm che, chính trị nàng không muốn nghe, cũng không chú ý đến đột nhiên nghe được ba chữ "Thiên Anh hội", cả kinh, vội nghiêng tai cẩn thận nghe ngóng.

"Vân Ly, ngươi chương quản Quân Cơ xứ, mà ngay cả một chút tiếng gió cũng không nghe đến hay sao? Hiện Thiên Anh hội đã phát triển vững mạnh đến như thế, ngươi giải thích cho trẫm thế nào đây!" Sở Mộc Viên tức giận chất vấn.

"Hồi bẩm phụ hoàng, Thiên Anh hội giao hoạt đến cực điểm, lúc trước nhi thần có nghe nói qua, quan địa phương tấu trình chỉ nói là giáo hội giang hồ bình thường thôi, nên nhi thần chưa để ý đến, ai ngờ Tổng đà chủ bọn chúng ở phượng Nam Thiên lại có dã tâm như thế, nhi thần nghĩ rằng, việc cấp bách trước mắt, là phái binh bao vây thanh trừ, tiêu diệt phản tặc!" Sở Vân Ly chấp tay, trầm giọng nói.

Tiếp nữa là gì, Đoàn Cẩm Sơ không nghe rõ ràng, bởi vì Lộ Văn Minh đã tới, cho nên nàng nhanh chóng rút đầu về, kính cẩn lui trở lại vị trí đứng hầu, cau mày, Tổng đà chủ chính là sự phụ thân thể này của nàng, nguyên lai đang ở Phượng Nam Thiên, như vậy tổng đà ở đâu? Nếu nàng rời kinh thành, nên đi nơi nào mới có thể tránh đi phạm vi thế lực Thiên Anh hội?

Không biết qua bao lâu, Lộ Văn Minh nhấc lên bức rèm che bước vào, liếc nhìn nàng một cái, mặt không chút thay đổi nói: "Tiểu Sơ từ, hoàng thượng cho gọi ngươi, hoàng thượng hỏi cái gì, chú ý nghe rõ ràng trả lời ngay, rõ chưa?"

"Dạ, nô tài nhớ kỹ!" Đoàn Cẩm Sơ hơi giật mình gật đầu.

Từ từ tiến vào, đứng lại một bên cạnh Sở Mộc Viên, Đoàn Cẩm Sơ lúc này mới phát hiện, Sở Vân Ly đã đi rồi, đại sương phòng chỉ có hoàng đế cùng với nàng và Lộ Văn Minh.

"Tiểu Sơ từ, trẫm có mấy câu muốn hỏi ngươi, ngươi cần phải thành thật nói cho trẫm!" Sở Mộc Viên đặt tấu chương xuống ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, từ từ mà nói.

Đoàn Cẩm Sơ mờ mịt trong nháy mắt, sợ hãi nói: "Dạ, thỉnh hoàng thượng dạy bảo, phạm chuyện gì nô tài biết, nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn!"

"Tiểu Sơ từ, Bát Vương gia thô lỗ tình cảm với ngươi, như vậy, ngươi có biết, Bát Vương gia thực sự có ý khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền xuất gia làm tăng không?" Sở Mộc Viên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Sơ Nhi, Ta Vào Cung Đón Nàng

"Phốc ——"

Đoàn Cẩm Sơ nhìn không được văng nước miếng, đầu óc hỗn loạn, đem lời Lộ Văn Minh dặn dò hoàn toàn ném hết ra sau đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ngơ ngếch hẳn ra, trông mắt tròn tròn, quả thực khó có thể tin, "Hoàng thượng, ngài nói Bát Vương gia muốn xuất gia, muốn làm hòa thượng?"

"Há? Tiểu Sơ từ, việc này người không biết sao?" Sở Mộc Viễn ngăn người, bắt được biểu tình Đoàn Cẩm Sơ khác lạ, lập tức khôn khéo hỏi ngược lại.

"Ách. . . ." Mặt Đoàn Cẩm Sơ đại ra, trông mắt xoay tròn chuyển động, trước sau liên tưởng một chút, nếu như nàng thông minh, cũng dễ dàng hiểu ra nhất định là Sơ Văn Hách đã nói như vậy, liền "Khụ khụ" hai tiếng, chậm rãi nói: "Hồi bẩm hoàng thượng, việc này nô tài đã từng nghe Bát Vương gia nói qua, chỉ là nô tài nghĩ Bát Vương gia nói đùa với nô tài, cho nên nô tài không để tâm đến, không nghĩ tới Bát Vương gia cũng nói với hoàng thượng!"

"Ừ, là như thế sao, vậy người có thể khuyên hấn thay đổi không?" Sở Mộc Viễn thần sắc âm trầm, giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ.

Đoàn Cẩm Sơ thủy mâu khinh trát, lặng lẽ lên nhìn Lộ Văn Minh, hy vọng có thể nhận được một ít ám chỉ, nào biết lão hồ ly kia trực tiếp không nhìn ánh mắt của nàng, làm bộ như nàng là người qua đường, trong lòng tức giận, không khỏi xiết chặt nắm tay, nàng nào biết nam tử yêu nghiệt phúc hắc Sơ Văn Hách kia nói ra lời này là có ý gì, nhưng khẳng định chính là, hấn tuyệt đối không hề muốn làm hòa thượng, hấn nghĩ cách làm sao kéo nàng về còn ít sao, hừ!

"Tiểu Sơ từ, trầm đang hỏi người đấy!" Sở Mộc Viễn không kiên nhẫn, vỗ tấu chuông "Bốp!"

Đoàn Cẩm Sơ chấn kinh hồi thần lại, run run hai cái, lập tức đáp: "Khuyên không được, việc này nô tài không dám lãnh!"

"Trầm mặc kệ người dùng cách gì! Việc nhỏ như vậy cũng làm không xong, trầm chém đầu người!" Quả nhiên Sở Mộc Viễn tức giận mất lý trí, đợi nửa ngày, chỉ nghe được một câu thất bại như vậy, gương mặt già nua lại hằn thêm vài nếp nhăn.

"Trầm thú?"

Đoàn Cẩm Sơ "Bốp!" một tiếng liền quỳ xuống, vội vàng nói: "Hoàng thượng, nô tài thật không gánh nổi, Bát đại gia kia thật bướng bỉnh, người bình thường không thể khuyên hấn thay đổi được, cứ như một pho tượng đại Phật như đầu viên ngói trích thủy không chảy giọt nước nào, nô tài chỉ là một tiểu thái giám, cho dù có nói toạc môi ra cũng vô dụng a, hoàng thượng ngài là phụ hoàng hấn, nếu đích thân ngài đi khuyên nhủ, may ra hấn có thể chịu nghe a!"

"Bát đại gia?" Sở Mộc Viễn hé mắt, nghi hoặc gọi lên khóe môi.

Đoàn Cẩm Sơ híp mắt cười, vẻ mặt nịnh nọt, miệng lại tin khẩu đính vào, "Đúng vậy a Đúng vậy a, người nọ so với đại gia còn lớn hơn gia, cho nên nô tài đã gọi hấn là bát đại gia! Hoàng thượng, ngài đừng chém đầu nô tài, nếu ngài lưu nô tài một mạng, bát đại gia có thể chỉ là muốn đi tu hành thôi, nếu ngài chém thật, sợ rằng hấn sẽ đi làm trụ trì Thiếu Lâm tự mất!"

"Thiếu Lâm tự? Hấn còn chọn sẵn chùa miếu rồi sao!" Sở Mộc Viễn cả kinh, chồm người về phía trước, ngoắc nói: "Lộ Văn Minh, người mau đi thăm dò, xem Thiếu Lâm tự này ở đâu, tra được trầm lập tức cho đóng cửa chùa!"

Cường hấn như thế. . . . . Đoàn Cẩm Sơ toát mồ hôi lạnh, rốt cuộc hoàng đế này có yêu thương con của hấn không?

Lộ Văn Minh sắc mặt cũng hơi biến, hạ thấp người nói: "Hoàng thượng, Thiếu Lâm tự chỉ là một ngôi chùa, quốc gia ta miếu thờ vô số, hoàng thượng đóng cửa một nơi, Bát Vương gia vẫn có thể đi nơi khác, cho dù đóng cửa toàn bộ chùa miếu nước ta, tam quốc còn có nhiều chùa miếu khác, cho nên, thứ cho nô tài lẩm miệng, đây là trị phần ngọn không trị được gốc, mấu chốt là xem bản thân Bát Vương gia muốn thế nào!"

"Đúng đúng, người nói rất đúng, nhưng là. . . ." Sở Mộc Viễn nín lặng, mặt đầy u sầu nói: "Tính tình hài tử này. . . . . Trầm nói chuyện với hấn, nói nhiều thì cũng không biết nên nói cái gì, có thể hiểu nhau quá ít, trầm hoàn toàn không biết trong lòng hấn đang suy nghĩ gì, hấn thích cái gì, không thích cái gì, hấn đối với trầm người phụ hoàng này cũng xa cách, trầm đối xử với hấn không tốt, hấn cũng không để ý, trong phủ hấn ngoài quy cách đã định trầm cho hấn kiến phủ tạo vườn, nội vụ phủ án lệ cho vay bổng ngân ở ngoài, hấn cũng không mở miệng muốn trầm ban cho thứ gì, ngoài việc trầm biết được hấn thích nhiều thị vệ riêng trong phủ, cũng không biết hấn dùng như thế nào, nhiều thị vệ ở phủ như vậy, có thể phá lệ được sao? Ai, điều trầm không biết, thật sự rất nhiều. . . . ."

Đoàn Cẩm Sơ nghe trong lòng xót xa, hấn khổ sở như vậy, nếu nàng lại rời xa hấn, hấn sẽ như thế nào? Sẽ mắng nàng tàn nhẫn, sẽ hận nàng tuyệt tình, còn có thể. . . . .

"Tiểu Sơ từ, Bát Vương gia nói với trầm, hấn có thể trải lòng với người cùng người nói chuyện trời đất, nói người là bằng hữu duy nhất mà hấn biết, vậy người nói cho trầm nghe, các người tán gẫu chuyện gì? Hấn thích những thứ gì?" Sở Mộc Viễn hưng trí nâng cao, ánh mắt mong chờ nhìn Đoàn Cẩm Sơ dò hỏi.

Đoàn Cẩm Sơ hốc mắt nóng lên, lòng lo lắng cuộn cuộn, "Hoàng thượng, bát đại gia nói với nô tài cũng không nhiều, chỉ vì nô tài có vô số chuyện cười, hấn luôn bị chọc cười ha ha, còn nhớ khi nô tài gặp hấn lần đầu. . . . ."

Khi nàng rời khỏi Triều Dương điện, thì đã đến hoàng hôn.

Đứng quá lâu, xương sống thắt lưng đau nhức, Đoàn Cẩm Sơ vừa đi vừa xoa bả vai và thắt lưng, bóng nàng ở sau người ngả dài thật dài.

Hai bên đường, rải rác vài bồn hoa trang trí, mặc dù không nhiều loại như ở ngự hoa viên, nhưng cũng nhiều sắc màu rực rỡ, đi trên đường đá cuội, nghe trong gió đêm thoang thoảng mùi hoa, cũng thật phần thích ý.

"Tiễn thời gian lặng lẽ trôi,

Trôi theo ánh trăng huyền ảo

Vườn tay khỏa hương tiêu hạ,

Nghe tiếng đàn vương vấn quanh ta,

Đom đóm thấp sáng đêm tinh quang,

Ai cho ta thêm xiêm y như mộng,

Mở cửa sổ tâm ta ra địa vọng xa xa,

Ai thả xuống một đóa ưu thương hôm trước,

Ta như con cá ngủ ở hồ sen chàng,

Chỉ cùng chàng ngắm ánh trăng, lãng du. . . . ."

Bỗng dung, bên sườn dốc trước mặt đột nhiên thấp thoáng bóng người, ngất ngang hứng thú ngâm xướng của Đoàn Cẩm Sơ, nuốt từ còn lại vào bụng, đánh bạo run run hỏi: "Ngươi, ngươi là ai? Nếu là anh hùng hảo hán, hãy xưng tên ra!"

Người nọ ần náu ở chỗ tối nơi đèn cung đình không chiếu đến, nghe tiếng, cảm bảo vừa động, từ từ nửa chân bước ra, làm hé ra khuôn mặt tuấn mỹ như tiên ngoài ánh sáng, Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc lập tức đưa tay bịt miệng, lời nói theo khe hở bàn tay tràn ra, "Chàng, chàng sao lại vào cung?"

"Cách ngày nàng mới phải đến hầu một lần phải không?" Sở Văn Hách đến gần, nắm tay Đoàn Cẩm Sơ, nhẹ giọng hỏi.

Đoàn Cẩm Sơ nín thở môi cánh hoa, chân chờ một chút, gật đầu nói: "Đúng vậy, cách một ngày mới phải đến hầu một lần, ngày mai nghỉ ngơi."

"Vậy đêm nay nàng theo ta xuất cung đi, ngày mốt lâm triều thì ta lại đưa nàng vào cung."

"Cái gì?"

Cả kinh, Đoàn Cẩm Sơ nâng cằm, nhìn ánh mắt như sao của Sở Văn Hách, kinh ngạc nói: "Như vậy sao được? Vạn nhất hoàng thượng cho truyền thì tìm ta ở đâu? Ta đây chẳng phải là chết chắc rồi sao! Còn có, ta hôm qua mới vào cung, đêm nay lại xuất cung với chàng, vậy sao được? Không phải nói chúng ta đang trong thời gian tách ra sao?"

"Sơ nhi!" Sở Văn Hách khàn giọng, mày chau âm đậm, cúi đầu nói: "ta thật sự nhớ nàng, muốn lập tức nhìn thấy nàng, cho nên vào cung đón nàng."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 144: Chấp Nhất Như Hấn, Đến Gặp Quý Phi

"Văn Hách. . . . ."

Ni non một tiếng, Đoàn Cẩm Sơ thần thờ rũ rứt, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lắc đầu nói: "Không đi, chàng mau hồi phủ đi."

"Sơ nhi. . . . . ta. . . . ." Sở Văn Hách chân chờ, nhìn Đoàn Cẩm Sơ, cực lực ần nhẫn cảm xúc, đứng yên như thế thật lâu, không nghe được nàng thay đổi chủ ý, hấn khép hờ mắt, thanh âm thô ách trầm thấp phát ra, "Được, ta đưa nàng về kinh sự phòng."

Chớp mũi đột nhiên đau xót, Đoàn Cẩm Sơ vội vã cất bước, như muốn trốn chạy Sở Văn Hách đang tiêu sái phía sau, chưa dám nói tiếng nào, sợ nàng nhìn không được mà đáp ứng hấn, trong lòng nàng không ngừng tự nhủ, nhất định phải quyết tâm cứng lòng, nhất định phải. . . . . Nếu không, nàng cũng không có dũng khí rời đi!

Mông lung dưới bóng đêm, ánh trăng lạnh lẽo treo trên bầu trời, chiếu xuống mặt đất vài vầng sáng nhạt, soi sáng hai bóng dáng tịch liêu trên đường, từng

bước một tiến về phía trước.

Vô luận là không có ý hồi phủ, theo nhau trên đường mòn đến kính sự phòng, một khắc thời gian lộ trình, hai người lại đi thành hai khác, lặng lẽ không nói gì, hần nhìn chăm chú sau lưng nàng, thật vất vả bước đi trước tầm mắt nóng rực kia, vài lần nàng cũng nhìn không được muốn quay đầu lại, muốn nhào vào lồng ngực hần, rồi lại lần lượt cắn răng ầm ừ, tâm trạng dày vò, không phải là sợ hần không đón nhận, mà là do nàng.

Cuối cùng cũng đến lúc chia tay, nàng dừng lại, chậm rãi quay đầu, Đoàn Cẩm Sơ ra vẻ thoải mái khuôn mặt tươi cười, "ta tới rồi, chàng đi đường bảo trọng!"

"Ừ." Sở Văn Hách nhếch môi, nguyên bản muốn tươi cười đáp lại, nhưng không thể thành công, khóe miệng cứng ngắt, vội xoay bước, cũng không quay đầu lại, rồi khỏi tầm mắt Đoàn Cẩm Sơ.

Đổi theo bóng dáng gầy yếu tiêu điều đến khi hoàn toàn mất dạng, Đoàn Cẩm Sơ mới vô lực dựa vào cửa viện, cuối cùng không kềm chế được, hai hàng thanh lệ chậm rãi chảy xuống. . . . .

Tiểu Thuận Từ tay mang một giỏ điểm tâm, đứng bên tường viện, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đứng khóc thật lâu kia, siết chặt chiếc giỏ trên tay thật nhanh, đột nhiên phát giác có thái giám khác đang làm nhiệm vụ đã trở lại, tâm thần căng thẳng, bước qua, nắm cánh tay Đoàn Cẩm Sơ, khẽ cười nói: "Sao lại đứng ở đây? Xem ta mang cái gì ngon cho ngươi ăn này!"

Nói xong, liền đỡ nàng hướng về phòng, nàng vội cúi đầu quệt tay lau nước mắt, mơ hồ đáp: "Không có việc gì, ta, là ta nhớ nhà, cho nên. . . . ."

"Ha ha, cửa cung sâu như biển, vừa vào đã muốn ra, nhất định sẽ có ngày được xuất cung, cho nên tiểu Sơ từ, phải nghỉ thoáng một chút, biết không?" Tiểu Thuận Từ nhìn về phía trước, chậm rãi an ủi.

"Vâng, ta biết rồi, cảm ơn Tiểu Thuận Từ ca."

"Quý phi nương nương thưởng cho ta một đĩa điểm tâm, do Lư sư phụ ở ngự trù phòng làm, ăn ngon lắm, chúng ta cùng nhau vào nếm thử chút đi."

"Được."

Ngây ngô như thế, ngày trôi qua cũng mau, thoáng cái đã là mười ngày, chỉ là, cứ cách một ngày khi xong nhiệm vụ, trên đường mòn kia, luôn có bóng dáng Sở Văn Hách xuất hiện, mỗi ngày hần luôn hỏi lại nàng có nguyện ý cùng hần hồi phủ không, mỗi lần nàng đều đáp không muốn, hần cũng không nói thêm gì nữa, sau đó theo thường lệ đưa nàng trở về kính sự phòng.

Tâm, vẫn cứng rắn, nàng tự biến mình thành người vô tâm, nhìn hần ngày ngày gầy yếu đi, nhìn hần ngày ngày vẻ mặt càng âm trầm, đêm khuya trong giấc mộng nàng luôn kim lòng không đậu lệ rơi đầy mặt, khóc khi đang ngủ, hoặc khóc khi tỉnh lại.

Khi ở Dưỡng Tâm phòng, sương phòng, nàng có thể nhìn thấy vô số đại thần, cũng nhìn thấy Sở Văn Ly, Sở Văn Lan, Sở Văn Trach, Sở Văn Tinh, nhưng một lần cũng không nhìn thấy hần, hoàng thượng nói, hần hiện tại ngay cả mấy ngày tiến cung thỉnh an một lần như trước cũng không đi, nói đến thì, hoàng thượng càng thêm sầu lo, thậm chí trên đầu lại thêm vài sợi bạc.

"Tiểu Sơ từ, ngươi nói Bát Vương gia thật sự quyết tâm muốn xuất gia sao?" Sở Mộc Viễn cầm chén trà nhỏ trong tay bụng cả nửa ngày, mặt hòa hoãn hỏi.

"Hồi bẩm hoàng thượng, nô tài không dám phỏng đoán gì thêm." Đoàn Cẩm Sơ cúi đầu đáp.

"Tiểu Sơ từ, trầm nghe nói hần ngẫu nhiên vào cung sẽ tìm ngươi, có việc này không? Vậy hần thường nói cái gì? Có nhắc tới chuyện muốn xuất gia không?" Sở Mộc Viễn chưa từ bỏ ý định lại hỏi.

Đoàn Cẩm Sơ ngưng trệ một chút, đáp: "Hồi bẩm hoàng thượng, Bát Vương gia không hề nói gì với nô tài, chỉ là tán gẫu vài câu việc nhà thôi, cũng có hỏi nô tài, nói hần lo lắng thân thể hoàng thượng, hỏi thăm nô tài tình hình sức khỏe hoàng thượng."

"Vậy ư? Thật sao? Vậy sao hần không tự mình đến thăm thăm? Trước kia một tháng nửa tháng trầm không thấy hần, trong lòng vẫn tự tại, chỉ nghĩ trong lòng hần ngọt ngào, nhưng hiện giờ trầm ngày càng già yếu, muốn coi bỏ chuyện trước kia, trong lòng bắt đầu muốn gặp hần, cư nhiên, hần cũng không cho trầm cơ hội." Sở Mộc Viễn thở dài liên tục, trong khóe mắt còn phảng phất ánh sương mờ.

"Hoàng thượng, có thể Bát Vương còn có gia khúc mắc nan giải, tuy rằng đối với hoàng thượng lạnh nhạt, nhưng nội tâm hần luôn yêu hoàng thượng, dù sao hoàng thượng là thân sinh phụ thân Bát Vương gia, chắc là qua vài ngày nữa, hần nghĩ thông suốt sẽ đến thăm hoàng thượng." Đoàn Cẩm Sơ đáp lời này thì trong lòng chua xót vô cùng, thường nói phụ tử vô cách đêm cửu, dân chúng là như thế, còn Thiên gia phụ tử, lại giống như quân thần, tình phụ tử của Sở Mộc Viễn thì sao, một tháng không thấy nhi tử mà trong lòng vẫn tự tại. . . . . Văn Hách của nàng, những năm qua, nhìn như vịnh hoa sau lưng, lại chịu không ít khổ sở sao?

Sau Ngọ thiện, Sở Mộc Viễn ngoại lệ không vội chính sự, mang theo Lộ Văn Minh đi Vĩnh Lạc cung. . . Nơi sở ngụ của Lê Quý phi khi còn sống, thậm chí, buổi tối cũng muốn nghỉ ở nơi đó, cho nên Đoàn Cẩm Sơ không cần đi theo hầu hạ.

Lười biếng ra Triều Dương điện, còn chưa đi được vài bước, đã có hai thái giám đến thỉnh nàng, nhìn nàng rất cung kính, "Tiểu Sơ từ công công, Quý phi nương nương thỉnh công công đi Bảo Nguyệt cung, nương nương muốn gặp công công!"

"Hả? Quý phi nương nương muốn gặp ta?" Đoàn Cẩm Sơ hạ giọng, gần đây Tiểu Thuận Từ luôn luôn hầu hạ tại Bảo Nguyệt cung, nghe Tiểu Thuận Từ nói, nàng rất được cung chủ, trong lục cung, bởi vì không có hoàng hậu, trên chỉ có một hoàng quý phi, dưới có bốn quý phi, nhưng Quý phi cũng luôn được nuông chiều, không có mấy người dám trêu nàng, đây là. . . . .

"Công công, thỉnh cùng nô tài đi một chuyến!" Thái giám đến thỉnh lại mở miệng, cắt đứt suy nghĩ của Đoàn Cẩm Sơ.

Đoàn Cẩm Sơ thoáng chần chờ, gật gật đầu, "Được."

Đi vào Bảo Nguyệt cung, cảm giác đầu tiên của Đoàn Cẩm Sơ là xa hoa, hầu hết bày trí đều lấy chương hiền Phú Quý làm trọng, trước mắt kim tôn ngọc khí, Phi Thúy mã não, ánh sáng lung lay kia lóa mắt nàng, mà nàng chỉ xem qua thế là đủ rồi, cũng không thấy cảm giác gì khác.

"Tiểu Sơ từ công công, thỉnh đi theo nô tài!" Thái giám kia lại mở miệng, sau đó đưa Đoàn Cẩm Sơ đi về phía sau điện.

Tầm cung Quý phi xa hoa toàn diện, Đoàn Cẩm Sơ rào bước tiến lên cánh cửa cao cao kia, nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, lặng lẽ vừa nhấc mắt, lại thấy được Tiểu Thuận Từ, ngọc thủ Quý phi khoát lên trên mu bàn tay Tiểu Thuận Từ, về mặt quyền rũ phong tình, mỹ mạo đẹp đẽ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Bảo Nguyệt Cung, Sơ Nhi Bị Giá Họa

Quá ngạc nhiên, ánh mắt Đoàn Cẩm Sơ như ngừng lại trên người Quý phi, la quần viên chỉ bạc là lướt, thủy phù treo bên thắt lưng sê nhỏ, một bộ cung trang sắc tím phù dung thướt tha ôm lấy thân thể kiều diễm, tay áo dài chấm đất gác ngang vòng eo thon.

Bà vai lệch xuống, Đoàn Cẩm Sơ phục hồi tinh thần lại, nhận được ánh mắt ra hiệu kín đáo của thái giám dẫn đường, nàng vội cúi đầu, khom người bước đến, theo quy củ quỳ xuống đất hành lễ, "Nô tài tiểu Sơ từ khấu kiến Quý phi nương nương!"

"Đứng lên đi!" Quý phi cười nhẹ, âm thanh kiều nhã, có chút mỉa mai.

"Tạ nương nương!" Đoàn Cẩm Sơ giật mình, đứng lên, cúi đầu đứng ở một bên, nhẹ giọng nói: "Không biết nương nương triệu kiến nô tài có chuyện gì?"

"Tiểu Sơ từ, ngẩng đầu lên cho Bồn cung nhìn xem!" Quý phi nhíu mày lên, vờn Lan Hoa Chi, có cung nữ vội đưa lên một chén trà nóng.

Đoàn Cẩm Sơ cau mày, chần chờ vài giây đồng hồ, chậm rãi ngẩng đầu lên, lạnh nhạt định nghênh lại ánh mắt Quý phi, dư quang tầm nhìn thoáng thấy ngọc thủ Quý phi vẫn khoát lên mu bàn tay Tiểu Thuận Từ như cũ, đôi mi thanh tú lại bắt gặp gác ra.

Tiểu Thuận Từ như cũng nhận ra ánh mắt nàng, ngón tay chợt cứng ngắc một cái, sau đó hướng Quý phi nói: "Nương nương, để nô tài đi lấy lễ vật cho nương nương!"

"Ừ, vẫn là Tiểu Thuận Từ hiểu tâm tư Bồn cung." Mi mắt Quý phi kiều diễm ướt át, môi đỏ mọng làm đáng, vỗ nhẹ trên mu bàn tay Tiểu Thuận Từ hai cái, mới rút tay về, ngón tay hơi nhíu lên, cầm nhẹ chén trà, ánh mắt chăm chú nhìn Đoàn Cẩm Sơ, thoáng chớp hiện lên chút kinh ngạc, "Chắc chắn, lời đồn quả thật chính xác! Hôm nay Bồn cung gặp được người thật, da bạch ngọc, mắt sáng long lanh, môi hồng răng trắng, khả tuần hơn cả những gì ta nghe được!"

"Nương nương quá khen rồi!" Đoàn Cẩm Sơ chau mày, nén lại cảm xúc chán ghét, khẩu khí vẫn kính cẩn phục tùng.

"Khanh khách. . . . . Tiểu Sơ từ, Bồn cung còn nghe nói, người ở ngự tiền hầu hạ hoàng thượng rất được cung chủ, hoàng thượng coi trọng người lắm phải không?" Tiếng Quý phi cười rộ lên như chuông bạc, đặt chén trà xuống, đứng dậy đi đến trước mặt Đoàn Cẩm Sơ, sắc mặt quyền rũ không tả xiết.

Hương son phấn nồng nặc xông vào mũi, Đoàn Cẩm Sơ quả muốn hắt hơi, vừa tưởng tượng đến, lập tức cho dù cố nén cũng không nhịn được, gập người, "Hắt xì. . . . ."

Hành động đột ngột này làm kinh hãi tất cả thái giám cung nữ đang đứng trong Bảo Nguyệt cung, động tác Tiểu Thuận Từ cứng đờ, liếc mi ngưng trọng nhìn về phía Quý phi, Quý phi tròn mắt há hốc mồm nhìn Đoàn Cẩm Sơ thất nghi, nửa ngày không kịp phản ứng!

Rút khăn tay trong tay áo ra, Đoàn Cẩm Sơ thờ phỉ phò vừa lau nhanh miệng mũi, vừa ngượng ngùng cười, "Thực xin lỗi nương nương, nô tài lú lẫn cuồng, nô tài có chút mất cảm với hương phấn, cho nên. . . . . Việc kia, hoàng thượng đối với nô tài vừa ý, cũng không sai ạ."

"Lớn mật!" Quý phi hỏi thần lại, nét mặt lập tức nổi giận, nhưng trong nháy mắt lại như nghĩ tới điều gì, lời trách cứ ra tới miệng lại nuốt trở vào, quay về ghé quý phi ngồi xuống, thoáng suy tính nhìn Đoàn Cẩm Sơ, cười nhẹ nhàng nói: "Tiểu Sơ từ đừng khẩn trương, Bồn cung chỉ đùa người chút thôi, lại đây, đến gần Bồn cung một tí, Bồn cung cũng không ăn hết người!"

Lời này nghe có chút khiêu khích, Đoàn Cẩm Sơ cảm thấy nặng nề, mím môi cánh hoa, do do dự dự thả bước đến gần, cúi người nói: "Nương nương có

gì phân phó, thỉnh cứ nói!"

"Các người lui xuống hết đi!" Quý phi tà nghệ liếc mắt sang hai bên, giọng uy nghiêm.

Tất cả thái giám cung nữ lập tức đồng loạt phúc thân, "Nô tài (nô tỳ) cáo lui!"

Tiểu Thuận Từ lui tới cửa, kín đáo ngoái đầu liếc mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ một cái, âm thầm xiết chặt mười ngón, ngừng một chút, mới lui hẳn ra ngoài.

"Nương nương, thỉnh người nói thẳng!" Đoàn Cẩm Sơ căng thẳng, dạo này theo cạnh hoàng đế, nàng cũng học được vài phần ôn trọng nghiêm cẩn từ Lộ Văn Minh, vẻ mặt lạnh nhạt, tâm trạng đề phòng.

"Tiểu Sơ tử, Bồn cung gọi người tới, kỳ thật cũng không có chuyện gì, chỉ vì nghe nói trong cung có một tuyệt sắc thái giám, là tri kỷ Bát Vương gia, là thái giám hầu trà cho hoàng thượng, ngay cả Lộ tổng quản cũng chiêu cố thêm, cho nên, Bồn cung thật tò mò!"

Quý phi cười - quyến rũ, xòe rộng các ngón tay sắc hồng đậu khấu sáng bóng, trên ngón áp út ướt át, nhìn thấy một chiếc nhẫn ngọc tím, nâng tay đóng đưa trước mắt Đoàn Cẩm Sơ một chút, sau đó hai ngón tay cầm lấy tháo ra, đứng lên tới gần Đoàn Cẩm Sơ, Đoàn Cẩm Sơ ngạc nhiên, mắt hé ra, đang định mở miệng, Quý phi đã kéo tay nàng lên, an nhiên cười cợt trên ghẹo, ngọc thủ kia còn vuốt ve tay nàng. Lúc nàng còn đang trợn mắt há hốc mồm thì đã đặt mai Từ Ngọc nhẫn vào trong tay nàng, sau đó khép ngón tay nàng lại, vuốt ve xuống tay nàng vài cái mới chịu thu tay, dáng vẻ phong tình vạn chủng lui về ghế quý phi ngồi xuống.

"Nương nương!"

Đoàn Cẩm Sơ mím môi, đôi mi thanh tú tối sầm, bị một nữ nhân công nhiên đùa giỡn cảm giác thật buồn nôn, hơn nữa còn từ một bán lão nương hơn ba mươi tuổi như vậy, cười quyến rũ đến cực điểm, đôi mắt sóng điện lưu chuyển kia, làm nàng quả muốn nhô ra!

Mở lòng bàn tay, liếc mắt nhìn mai Từ Ngọc nhẫn quý giá, Đoàn Cẩm Sơ nâng mi, cười âm đạm, chậm rãi hỏi: "Không biết ý nương nương đây là sao?"

"Tiểu Sơ tử, hôm nay Bồn cung gặp người, thật rất thích thú, đây là Bồn cung thưởng cho người, người hãy nhận đi!" Quý phi nhếch mi mỉa hoặc, cảm thoáng nâng lên, ánh mắt đầy vẻ bố thí đại ân.

Đoàn Cẩm Sơ cười lạnh trong lòng, ngoài miệng lại khiêm cung nói: "Nương nương ưu ái, nô tài thật không dám nhận, nếu hoàng thượng biết được, nô tài sợ là đầu mình khó giữ!"

Dứt lời, hai tay dang nhẫn kia lên, ý tứ quá rõ ràng.

Hiển nhiên ngoài dự đoán của Quý phi, ngăn người lúc, sắc mặt trở nên khó coi, "Tiểu Sơ tử, người đây là xem thường Bồn cung sao? Hay là chê Bồn cung ban thưởng không bằng hoàng thượng? Hoặc kém Bát Vương gia? Hừ, Bát Vương gia có thể thưởng cho người quý giá hơn như vậy sao?"

Đoàn Cẩm Sơ lại cúi đầu xuống, thận trọng nói: "Nương nương, ý nô tài không phải vậy mà là hoàng thượng khôn khéo cơ trí, nhất cử nhất động của nô tài hoàng thượng đều nắm giữ trong lòng bàn tay, nếu hôm nay nhận đồ nương nương ban cho, hoàng thượng giận không nể mặt rồ! Chuyện này đối với nương nương, cũng không tốt lắm, cho nên, tâm ý của nương nương, nô tài tâm lĩnh, nương nương mỹ nhân như ngọc, ngón tay như hoa, xứng với nhẫn quý này nhất, cho nô tài thật là làm hồng giá trị của nó!"

"Ha ha. . . . . Quả đúng là một nô tài khôn khéo!" Đôi mắt Quý phi đảo quanh, che miệng cười mím đứng lên, "Được rồi, tiểu Sơ tử, nhẫn này Bồn cung đã tháo xuống, dù thế nào cũng không thể tự đeo lại, giờ người tới hầu hạ đi!"

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ chần chờ gật đầu nói: "Dạ, nô tài tuân mệnh!"

Cúi đầu, cố nén cảm giác ghê tởm kia, Đoàn Cẩm Sơ bước lên trước, cẩn thận cầm lấy ngón tay Quý phi, đeo nhẫn lên cho ả, mới thối lui từng bước, lại nghe ả "Ồi" một tiếng, tay vịn lấy thắt lưng, phong tình vạn chủng, mỉa như tơ, tiếng nói kiều nhuyễn, "Tiểu Sơ tử, Bồn cung đau thắt lưng, lại đây xoa bóp cho Bồn cung một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Quý Phi Phóng Đãng, Tâm Cơ Khá Sâu

Đoàn Cẩm Sơ nổi da gà, run rẩy cả người, dùng sức nuốt nước miếng, tiểu trào hơi đưa ra cố gắng chống đỡ thân thể mềm mại nhu nhược như không xương kia áp sát lên người, trong đầu đột nhiên có ý nghĩ Quý phi này thật phóng đảng, chẳng lẽ hoàng thượng không thỏa mãn được ả sao? Khụ khụ, hoàng thượng cũng đã sáu mươi tuổi, cò thung kia có thể . . . . . đón gió lớn được sao?

"Tiểu Sơ từ, Bồn cung chưa từng gặp nam nhân nào có tướng mạo tốt như ngươi vậy đâu!" Hơn nửa người Quý phi tựa hẳn lên mình Đoàn Cẩm Sơ, áp Đoàn Cẩm Sơ cong cả thắt lưng xuống, trán đổ mồ hôi, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, mẹ nó, làm như cô nải nải là nam nhân thật a, sao có thể chịu đựng người được đây?

"Nương nương, nô tài gầy yếu, có chút điểm . . . . . Có chút điểm chống đỡ không được!" Đoàn Cẩm Sơ yếu ớt thở dốc, hận không thể một tay hất ả nữ nhân không biết xấu hổ này ngã lăn ra đất!

"Tiểu Sơ từ, mấy ngày nay hoàng thượng thường lật thẻ bài của nương nương cung nào?" Cả người Quý phi chẳng những không đứng thẳng lên, ngược lại còn ngã hẳn vào người Đoàn Cẩm Sơ, cảnh tượng này giống như yêu thương nhưng nhớ triền miên, quả thực chính là Bá Vương ngành thượng cung !

Đoàn Cẩm Sơ hiện không phải bị áp sát nữa, mà là hoàn toàn bị đè ép, cả người nghiêng hẳn xuống, cảm giác eo thon nhỏ của nàng sắp gãy mất!

Nhẫn! Nhất định phải nhẫn!

Hít sâu một hơi, Đoàn Cẩm Sơ cố hết sức đáp: "Hồi bẩm nương nương, hoàng thượng ngày gần đây thân thể không khỏe, hầu như đều nghỉ ở Triều Dương điện, không có lật thẻ bài! Chuyện này Lộ tổng quản rõ ràng nhất, nếu không nương nương tuyên Lộ tổng quản tới hỏi lại đi!"

"Lộ tổng quản?" Quý phi khinh thiên cười, pha chút thâm ý.

"Đúng đúng, Lộ tổng quản biết rõ mọi chuyện của hoàng thượng, nương nương tuyên hẳn đến đây đi, nô tài, nô tài còn phải đi hầu hạ hoàng thượng, hiện tại, hiện tại nên cáo lui !" Đoàn Cẩm Sơ trả lời cực kỳ gian nan, trên người đè nặng một ngọn núi, hương phấn thơm nức xộc vào mũi, quả thực thống khổ không chịu nổi, hầu hạ mỹ nhân đẹp như vậy, vẫn là giao cho tôn đại Phật mặt lạnh kia đi, đáng thương Lộ Văn Minh gần bốn mươi một năm tuổi chưa hưởng qua chút hương vị nữ nhân - ý là, nên thoải mái hưởng thụ một chút hương vị thiếu nữ xinh đẹp Quý phi mỹ nhân này đi, dù là ăn không được, người thấy cảm nhận chút - ý vị cũng tốt a! Khụ khụ. . . . . Tiểu Sơ từ nàng thực vẫn là vì hắn mà suy nghĩ thôi!

"Tiểu Sơ từ, Bồn cung phát hiện ngươi vẫn là kẻ dối trá thôi!" Trong mắt Quý phi lóe lên chút tinh quang, chậm rãi đứng thẳng lên, nhìn Đoàn Cẩm Sơ cười: "Vậy nói cho Bồn cung nghe, hoàng thượng gần đây thường xuyên nhắc tới vị Vương gia nào, lại còn so sánh hài lòng người nào?"

"Ách. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ chống tay lên sau thắt lưng, khởi động thân mình, vừa xoa vừa nghĩ, đáp: "Hoàng thượng gần đây thường nhắc đến Bát Vương gia nhiều nhất, còn hài lòng ai thì nô tài cũng không rõ lắm!"

"Bát Vương gia?" Quý phi lâm bẫm, suy tư, thần sắc thoáng kinh ngạc rồi dần dần biến mất, chuyển sang cười duyên mị hoặc động lòng người rồi nói: "Tiểu Sơ từ, Bồn cung nghe nói, quan hệ giữa ngươi và Bát Vương gia cũng không tệ phải không? Bát Vương gia đối với ngươi. . . . . Ha ha, là ôn nhu như nước phải không? Nếu là ta thì như thế nào?"

Đoàn Cẩm Sơ hít một ngụm khí lạnh, mở to mắt, kỳ thật nhìn Quý phi như vậy, rất có vẻ phong tình, bởi vì làn da được bảo dưỡng thật tốt, một chút cũng nhìn không ra là đã quá ba mươi tuổi, cứ như nữ nhân hai mươi tuổi thành thực quyến rũ, đối nam nhân rất có lực hấp dẫn, có điều, lời này là có ý gì?

"Tiểu Sơ từ, ngươi vẫn chưa trả lời Bồn cung! Ngươi nói xem Bồn cung có đẹp không?" Quý phi lại chồm người đến, Đoàn Cẩm Sơ không khỏi lão đảo thối lui từng bước, thận trọng tránh né Quý phi, cũng may tách ra được một khoảng, sợ bị làm khó dễ tiếp, vội vàng nói: "Nương nương xinh đẹp động lòng người, không khuynh quốc, cũng khuynh thành, dung mạo tư sắc chìm sa cá lặn! Còn Bát Vương gia đối với nô tài, chỉ là loại tình cảm chủ tớ!"

"Đó là đương nhiên!" Quý phi nghe vừa lòng, môi đỏ mọng nhếch lên, rồi lại chuyển mắt cười nói: "Ha ha, tiểu Sơ từ, Bát Vương gia luôn luôn lạnh nhạt, nhưng đối với ngươi lại thật đặc biệt như vậy! Có thể nào hắn thích. . . . . Thái giám?"

"Ách, nương nương sao lại nói thế, Bát Vương gia là nam nhân, đương nhiên là phải thích nữ nhân, sao có thể thích thái giám được?" Đoàn Cẩm Sơ cười gượng, thần sắc có chút mất tự nhiên nói.

"Vậy sao? Nếu là nữ nhân như Bồn cung thì thế nào?" Quý phi ý cười không giảm, tròng mắt đen bóng lấp lóe tia dị thường, Đoàn Cẩm Sơ nhận thấy, lại có loại. . . . . cảm giác kỳ dị?

Bất chợt một ý nghĩ khác thường nhập đại não, chẳng lẽ nữ nhân này nhận thấy hoàng đế tuổi già, tâm cơ thâm trầm dự mưu quyền rũ quân vương kế vị? Chẳng lẽ nữ nhân phóng đảng này muốn. . . . .

Trời ạ!

Đoàn Cẩm Sơ không khỏi đưa tay vỗ vỗ lên trán, vội lắc đầu nói: "Nương nương, kỳ thật Bát Vương gia không được hoàng thượng cung chiều rất nhiều năm, gần đây hoàng thượng có nhắc tới, cũng chỉ là đột nhiên nhớ tới chuyện cũ thôi."

"Ha ha. . . . . Tiểu Sơ từ, mảnh khóc của ngươi đối với Bồn cung là vô dụng! Bồn cung hỏi ngươi, hôm nay ngươi đến Bảo Nguyệt cung, Bồn cung với ngươi đã nói chuyện gì?" Quý phi che miệng cười khê đứng lên, ánh mắt trông như tùy ý đơn giản, nhưng lại giấu điểm sắc bén.

"Nói về chuyện hoàng. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ vừa nhắc đến chữ kia, chợt hốt hoảng nín bật, nàng cũng không phải là ngu ngốc, tài năng nắm giữ địa vị ở lục cung hỗn loạn như thế, sao có thể là người đại ngốc ngếch được? Nếu nàng còn muốn còn sống ra khỏi Bảo Nguyệt cung, không bị ám hại, chỉ có. . . . . Nghĩ đến đây, vội cong gối quỳ xuống, "Hồi bẩm nương nương, nô tài thích kể chuyện cười, nương nương tâm tình phiền muộn, đặc biệt tuyên nô tài đến kể chuyện cười giải buồn mà thôi!"

"Vậy sao? Ha ha, đúng vậy, Bồn cung hôm nay muốn nghe chuyện cười, tiểu Sơ tử, nếu sau này tâm tình Bồn cung không tốt, sẽ lại tuyên ngươi tới, hôm nay cứ như vậy thôi, ngươi lui ra đi!" Quý phi ngồi trở lại ghế quý phi, vẻ mặt trang trọng, khóe miệng yếu ớt giương nụ cười.

"Dạ, nô tài cáo lui!"

Đoàn Cẩm Sơ đứng lên, khom người lui về phía sau, Quý phi trong mắt phóng đầy ý cười, khinh bạc một tiếng, "Bát Vương gia ư? Ha ha. . . . ."

Tất tả chạy khỏi Bảo Nguyệt cung, Đoàn Cẩm Sơ mới đi được hai bước, lại nghe một tiếng gọi khẽ dưới tàng cây bên hàng liễu truyền đến, "Tiểu Sơ tử!"

Chuyển mắt qua nhìn, Đoàn Cẩm Sơ thoáng ngẩn ra, "Tiểu Thuận Tử ca!"

"Đi! Chúng ta về kính sự phòng trước đã!" Tiểu Thuận Tử thò người ra, kéo tay Đoàn Cẩm Sơ bước nhanh về phía trước.

Trở về nhà, Tiểu Xuyên Tử còn đang ngủ trưa, Tiểu Thuận Tử đóng cửa lại, liếc mắt sang Tiểu Xuyên Tử một chút, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Sơ tử, Quý phi đối với ngươi như thế nào? Nàng tìm ngươi làm gì?"

"Ách. . . . ." Nghe nhắc tới Đoàn Cẩm Sơ lộ vẻ chán ghét, đen mặt nói: "Nữ nhân kia ghê tởm muốn chết, huynh mang thùng nước đến, ta muốn rửa tay ngay, đúng rồi, huynh cũng muốn rửa phải không! Bần muốn chết!"

Ánh mắt Tiểu Thuận Tử lóe ra, gật gật đầu, "Được, ngươi chờ một chút." Nói xong, liền bụng chậu rửa mặt đi ra ngoài.

Theo yêu cầu của Đoàn Cẩm Sơ, Tiểu Thuận Tử rửa tay ba lần, bản thân nàng cũng rửa tay năm lần, lúc này mới chịu thôi, sau đó về mặt hung dạng trừng mắt nhìn Tiểu Thuận Tử, "Nữ nhân kia thường xuyên ăn đậu hủ huynh như vậy sao? Huynh thấy thế nào? Giống như là vui vẻ lắm vậy!"

"ta. . . . . Làm nô phải già như vậy, chủ tử muốn như thế, chúng ta dám nói không hay sao?" Tiểu Thuận Tử ngược mặt lên trời, thần nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Tranh Cháp Nghiệm Thân, Tình Huống Ngoài Ý Muốn

Huynh là người mà! Cho dù huynh, ... Cho dù huynh là thái giám, vậy lại chịu làm nam. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ gian nan nói, từ "sùng" cuối cùng thốt ra không được, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, lại trừng mắt nhìn Tiểu Thuận Tử đang đặt móng ngồi xuống giường nàng.

"Tiểu Sơ tử, ngươi muốn nói cái gì?" Tiểu Thuận Tử ngồi lại gần, vẻ mặt phức tạp nhìn nàng.

"Không có gì." Đoàn Cẩm Sơ không được tự nhiên ngược mặt lên trời, nàng không phải nam sùng, Tiểu Thuận Tử thật sự làm nam sùng hay sao?

Tiểu Thuận Tử cau mày, bỗng bật cười, không chút để ý nói: "Tiểu Sơ tử, ngươi cảm thấy ta không nên để cho nữ nhân kia động thủ động cước như vậy phải không? Vậy ngươi nói xem, ta nên cự tuyệt thế nào đây? Ngươi hôm nay làm cách nào cự tuyệt, dạy lại ta xem!"

"Ta. . . . . ta với huynh không giống nhau! Chỉ bị sờ nhiều hơn hai cái, cũng không có gì nghiêm trọng, ta là. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ xấu hổ há mồm phản bác, suýt nữa thốt ra hai chữ "Nữ nhân", hoảng hồn thấy không đúng, vội ngậm miệng, ngã người vào thành giường, buồn bực nói: "Không nói nữa!"

"Tiểu Sơ tử!" Tiểu Thuận Tử cúi người xuống, nhìn sát vào mặt Đoàn Cẩm Sơ, cúi đầu thờ dài: "Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi nguyện ý sao? Huống chi, cũng gần như là ngươi nhìn thấy vậy thôi, không có gì khác nữa! Nếu ngươi nói tự ta cam chịu thấp hèn, ta đồng ý, có điều, ta nghĩ trước khi phê bình ta, ngươi nên xem lại chính ngươi đi, ngươi cùng Bát Vương gia. . . . . cũng vậy phải không? Nếu ngươi không cùng hấn lui tới, ta cũng sẽ không đi Bảo Nguyệt cung hầu hạ!"

Khoảng cách gần như thế, hơi thở Tiểu Thuận Tử nói ra đều phả lên mặt Đoàn Cẩm Sơ, trông như vô cùng thân thiết, Đoàn Cẩm Sơ nhú mi, lại nghe lời hấn nói, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa ghen vừa hồng, miệng hé ra, muốn giục gọi hấn đứng lên. . . .

"Tiểu Thuận Tử, ngươi làm gì thế!"

Trong không khí quý dị ấy, đột nhiên vang lên tiếng rống giận dữ vang trời của Tiểu Xuyên Tử, hai người cả kinh, Tiểu Thuận Tử còn chưa kịp đứng dậy, đã bị Tiểu Xuyên Tử tiến lên đẩy xuống giường, nắm lấy bả vai hấn, cứng rắn lôi ra bên ngoài, nổi giận mắng: "Cái đồ hạ lưu bại hoại ngươi! Ngươi dám động vào tiểu Sơ tử, ta giết ngươi!"

Mặt Tiểu Thuận Tử âm lãnh, cánh tay vung, hất Tiểu Xuyên Tử ra bên cạnh bàn, khí thế lạnh thấu xương nói: "Muốn giết ta? Ngươi có quyền quản hay sao! Ta đã làm gì với tiểu Sơ tử chứ? Một thái giám như ta có thể làm gì được hấn!"

"Hừ, vậy ngươi dựa vào hần gần như vậy làm gì?" Tiểu Xuyên Từ bối rối, nhưng hần theo hầu Sở Văn Hách đã lâu, sớm dưỡng thành thói quen cường đại khí tràng của Sở Văn Hách, lúc này, không hề lung túng lập tức chất vấn.

"Ta thích! Chúng ta thân như huynh đệ, chỉ là gần chút vậy thì có sao hả?" Tiểu Thuận Từ cau mày, lãnh ý trong mắt không giảm, thậm chí còn ả ả lộ ra sát ý.

"Ngươi. . . ." Thái độ khác thường của Tiểu Thuận Từ như vậy, hoàn toàn khác với Tiểu Thuận Từ trước giờ, trong lòng Tiểu Xuyên Từ sinh nghi, liếc mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ đang ngồi trên giường, cắn răng một cái nói: "Hiện tại ngươi giống như thái giám sao? Ngươi coi quần chứng minh ngươi là thái giám xem, nếu quả thực như vậy ta cũng không có ý kiến!"

Lời vừa nói ra, Đoàn Cẩm Sơ đỏ mặt, lập tức trách mắng: "Tiểu Xuyên Từ, ngươi làm gì thế! Ngươi không được vũ nhục Tiểu Thuận Từ ca!"

"Hừ! Hần không dám coi như đã nói, chứng tỏ trong lòng hần có quý!" Tiểu Xuyên Từ chắc chắn nói, nâng cằm lên, lạnh lùng nhìn thẳng Tiểu Thuận Từ.

"Ha ha! Tốt! ta coi, ta lập tức chứng minh cho các ngươi xem!" Tiểu Thuận Từ đột nhiên cười rộ lên, tà nghệ liếc mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, bên môi treo nụ cười sâu sắc, tay đặt lên thắt lưng, chậm rãi tháo đai lưng, mở áo ngoài, nói lòng dài băng buộc lưng quần. . . .

"Dừng lại! Không được coi!" Đoàn Cẩm Sơ thấy thế, vội vàng lấy tay che mắt, thất thanh quát: "Tiểu Xuyên Từ, ngươi muốn chết phải không, ngươi còn dám khi dễ Tiểu Thuận Từ ca, ngươi cắt ra ngoài mau!"

"Tiểu Sơ từ, ta chỉ muốn tốt cho ngươi thôi!" Tiểu Xuyên Từ chán nản, từng bước đi tới, nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ nói: "Cho dù hần có là thái giám thật đi nữa, đó cũng là nam nhân, có thể cho hần tới gần ngươi như vậy sao? Trong lòng ngươi còn có Vương ... hay không. . . . ."

"Tiểu Xuyên Từ!" Đoàn Cẩm Sơ nghe tới đây, vội vàng ngắt ngang, mặt tàn khốc nói: "Chuyện của ta, ta tự có chủ trương, không cần ngươi tới dạy! Ngươi đi ra ngoài trước, ta có chuyện riêng cần nói với Tiểu Thuận Từ ca!"

"Không được! Ta đi ra ngoài, còn lại mình hần ở đây, ta lo lắng!" Tiểu Xuyên Từ trợn mắt, trừng Tiểu Thuận Từ, lạnh mặt nói.

"Được, ngươi không ra chứ gì, hai chúng ta đi!"

Đoàn Cẩm Sơ bỏ lại một câu, lập tức kéo Tiểu Thuận Từ ra ngoài, Tiểu Xuyên Từ tức giận giơ chân bước nhanh, muốn cùng ra theo, lại sợ Đoàn Cẩm Sơ nổi giận, hần không thể lập tức chạy về Bát Vương Phủ, gọi chủ tử lập tức ra ngựa bắt Đoàn Cẩm Sơ trở lại!

Màn đêm lạnh lẽo buong xuống, hai người đứng ở đường nhỏ trong viện, Đoàn Cẩm Sơ buong Tiểu Thuận Từ ra, vội phân bua: "Tiểu Thuận Từ ca, Tiểu Xuyên Từ chỉ vì quá quan tâm ta, huynh đừng để bụng nhé, có điều hần nói cũng đúng, ta không thích người khác thân cận quá gần, cho nên. . . . ."

"Ha ha, ta đương nhiên biết." Tiểu Thuận Từ thả lỏng người, ẩn trong bóng đêm, ánh mắt hần lấp lóe thâm trường cười nhẹ.

"Vậy, chuyện kia bỏ qua đi, trở về dùng bữa thôi, đều ngủ ở chung phòng, lại còn là đồng liêu với nhau mà." Đoàn Cẩm Sơ gật gật đầu, nói.

"Ừ, nghe lời ngươi." Tiểu Thuận Từ mặt giãn ra, ánh mắt thâm thúy, chậm rãi nổi lên một tia tinh quang giao hoạt.

Quay trở về phòng, khi ba người dùng xong bữa tối, thẳng đến lúc mệt mỏi đi ngủ, cũng không thấy Sở Văn Hách tới, chuyện này khiến Đoàn Cẩm Sơ có chút không quen, trong lòng vắng vẻ, hần luôn đến thăm nàng trong ngày nàng làm nhiệm vụ, nhưng hôm nay lại chưa tới, có phải đã phát sinh chuyện gì không? Hay là hần đã phiền chán nàng, chán chờ đợi rồi?

Tựa hồ là chưa từ bỏ ý định, nàng cứ trần trọc không ngủ được, nằm ở trên giường vẫn mở to mắt, thậm chí bắt gặp vô ý lại nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, nghe thử có tiếng ... bước chân vang lên không, nhưng mà, đợi thật lâu, đến lúc vô thức nhắm hai mắt lại ngủ thiếp đi, đến sáng hôm sau tự nhiên tỉnh lại, nhìn trong phòng trống rỗng, mới biết hần thật sự không tới.

Không thấy Tiểu Thuận Từ, Tiểu Xuyên Từ mang nước rửa mặt cho nàng, lại bụng tới đồ ăn sáng, nàng trầm mặc rửa mặt dùng bữa, ngay cả một câu dư thừa cũng không muốn nói.

Ăn xong, Tiểu Xuyên Từ nhìn nàng nói: "Tiểu Sơ từ, hôm nay cô không trực ban, vậy nghỉ ngơi đi, ta trở về Bát Vương Phủ một chuyến, mang cho cô điểm tâm ngon hơn, cô xem còn muốn ăn món gì, cần thứ gì, ta nhất định nói cho chủ tử lấy cho cô."

"Không cần, ta cái gì cũng không thiếu." Đoàn Cẩm Sơ lắc đầu, muốn kêu hần đi xem Sở Văn Hách có phải bị bệnh không, nhưng lại do dự không nói được.

"Vậy, ta đi đây, cô cẩn thận một chút!"

"Ừ."

Tiểu Xuyên Từ đi rồi, Đoàn Cẩm Sơ nằm lại giường một chút rồi đứng dậy, ra sân, nhắm hướng đông phía phòng Khúc Đại Hưng đi đến.

"Khúc công công, chuyện đó an bài sao rồi?" Vào phòng Khúc Đại Hưng, Đoàn Cẩm Sơ tới gần hần, nhỏ giọng hỏi.

Khúc Đại Hưng vẻ mặt ngưng trọng nói: "Tiểu Sơ từ, gần đây xuất nhập cửa cung tra nghiêm quá, nghe nói có loạn đảng tên Thiên. . . cái gì. . . . Hội đó,

cho nên, đang lúc bị chú ý này, không tiện hành động đâu! Còn phải cẩn thận bản bạc kỹ hơn, phải bảo đảm vạn vô nhất thất (không có một điểm sai sót thất bại) mới được!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Lưu Ly Sanh Non, Thuận Tử Khác Thường

Ở trong phòng rầu rĩ cả ngày, giữa trưa Tiểu Thuận Tử có trở về một lúc, nhìn Đoàn Cẩm Sơ nằm cuộn mình trên giường, sắc mặt hơi do dự, nhưng cũng không nói gì, yên lặng đi từ phòng bụng bữa trưa về cho nàng, dọn dờ vài câu lại đi ngay.

Đến lúc lên đèn, Tiểu Xuyên Tử cũng trở lại, sắc mặt thật khó coi, nhìn quanh quẩn trong phòng một lượt, mới quay sang Đoàn Cẩm Sơ hỏi, "Tiểu Thuận Tử đâu?"

"Hắn còn chưa về" Đoàn Cẩm Sơ ngồi dậy, buồn bã ỉu xiu nói.

"Ừ" Tiểu Xuyên Tử gật gật đầu, đặt bao đồ trên vai xuống, thông thả mở ra, lấy ra một gói giấy dầu, lại mở ra đặt trên bàn, "Tiểu Sơ tử, đây là mấy món điểm tâm ta mang về cho cô, cô ăn đi, "

"Tiểu Xuyên Tử, vương gia. . . ." Đoàn Cẩm Sơ nhìn lên bàn, đó là Bát Bảo mật hương cao và Phù Dung cao, là món Sờ Vân Hách thỉnh Nam Phương đầu bếp làm cho nàng, thần tình khẩn trương, muốn hỏi thăm Vân Hách, lại do dự, lời đã đưa tới bên miệng vẫn nuốt ngược về bụng, tâm trạng rối rắm, một khối Phù Dung cao đưa tới trước mắt nàng, ánh mắt chậm rãi nhìn lên, thấy sắc mặt Tiểu Xuyên Tử đau đớn kịch liệt, đột nhiên cả kinh trong lòng, vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Sao ngươi lại có biểu tình thế này?"

"Cô ăn đi, cô vừa ăn ta vừa nói cho cô nghe" Tiểu Xuyên Tử ngồi xuống băng ghế bên cạnh, đem điểm tâm nhét vào tay Đoàn Cẩm Sơ.

Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ lại vội đứng dậy bỏ điểm tâm lại trên bàn, nhúm mi nói: "ta ăn không vô, ngươi nói nhanh lên, có phải chủ tử ngươi sinh bệnh không?"

"Không phải" Tiểu Xuyên Tử nhẹ lắc đầu, nhìn Đoàn Cẩm Sơ, nhỏ giọng, giọng điệu rất là trầm trọng nói, "Là Lưu Ly tiểu chủ sinh non!"

"Cái gì? Sao lại thế? Làm sao lại bị sanh non?" Đoàn Cẩm Sơ cả kinh, bắt lấy tay áo Tiểu Xuyên Tử, lòng cực kỳ khẩn trương.

Tiểu Xuyên Tử nặng nề thở dài, "Là chuyện trưa hôm qua, ta nghe Cần nhi và Huệ nhi nói, trước khi chủ tử nghỉ trưa, ngồi chơi với a Hồ ở Dự Viên một chút, chủ tử cũng cười xum a Hồ bé nhỏ a Hồ dễ thương, còn nói giỡn là phải cùng a Hồ làm một ly, đã nhiều ngày nay chủ tử buồn bã, giờ cười được, các nô tài đều cao hứng, được một lát chủ tử mệt mỏi, trở về phòng nghỉ, Y Lan và Y Nhân giữ a Hồ ở trong viện phơi nắng, "

"Ai ngờ, không bao lâu, Lưu Ly tiểu chủ lại đến, ở cửa viện la hét muốn gặp chủ tử, chủ tử đã nghỉ, tất nhiên Cần nhi các nàng không dám quấy rầy, khuyên bảo Lưu Ly tiểu chủ quay về Ý Lan các, Lưu Ly tiểu chủ ý mình đang có mang, đánh mắng thù vạ cùng nha hoàn, thù vạ lại không dám đuổi đi, sợ thương tổn đứa nhỏ trong bụng nàng, trong lúc tranh chấp, a Hồ đột nhiên vọt ra, bởi vì a Hồ bình thường là do Cần nhi các nàng chăn nuôi, cũng ít khi thấy Lưu Ly tiểu chủ, cho nên sợ người lạ, có lẽ là sức sinh kia có linh tính, tóm lại nhìn thấy Cần nhi các nàng bị đánh ngã ra đất, liền găm thét vọt lên lao vào Lưu Ly tiểu chủ, thù vạ kinh hãi vội vàng ngăn đón, bởi vì a Hồ là sủng vật của chủ tử, thù vạ không dám sử dụng kiếm, chỉ dùng tay kéo ngược về phía sau, lại bị a Hồ ném văng ra đất, Lưu Ly tiểu chủ bị dọa cả kinh, vội quay đầu chạy, nhất thời đâm phải vây, ngã xuống tảng đá lớn bên đường, động đến hạ thân xuất huyết, Cần nhi Huệ nhi kinh hoàng đánh thức chủ tử, chủ tử phái người tuyên thái y, thái y nói, thai nhi đã từ từ đang sảy ra!"

"Sao lại thế. . . . . Sao lại có thể như vậy được chứ!" Đoàn Cẩm Sơ trợn mắt há hốc mồm, thật lâu mới hỏi thần lại, nàng ngàn vạn lần không nghĩ tới, không phải Sờ Vân Hách gặp chuyện không may, mà là. . . . . Lúc này Sờ Vân Hách, có bao nhiêu sao bị thống? Còn với nàng, đến tốt cùng là chuyện tốt hay là. . . . . Một bước ngoặt?

Tiểu Xuyên Tử lại nói: "Ai, xảy ra chuyện này, chủ tử đại nộ, toàn bộ người trong phủ đều hoảng sợ, nhóm thù vạ kia ... bị đánh trọng, Cần nhi các nàng cũng bị phạt quỳ ba canh giờ, a Hồ bị giam trong lồng sắt không cho ăn uống, cũng không biết chủ tử có giết a Hồ không"

"Còn, còn Lưu Ly kia đâu? Vân Hách hấn, hấn như thế nào? Có nói gì với người không? Tiểu Xuyên Tử, xảy ra chuyện lớn như vậy, sao ngươi còn. . . . . Còn mang điểm tâm cho ta? Sau chuyện đó, hấn làm sao có tâm chiều cô ta, sao ngươi có thể quấy rầy hấn như vậy chứ?" Đoàn Cẩm Sơ khẩn trương, nói năng lộn xộn, trong lòng lại lo lắng, Sờ Vân Hách cô tịch mười mấy năm, vừa mới có đứa nhỏ, lại cứ như vậy không còn, trong lòng hấn có bao nhiêu khổ sở? Nàng thật muốn đi an ủi hấn, nhưng là. . . . . Lúc này thì hấn hấn là đang bồi ở bên cạnh Lưu Ly?

Tiểu Xuyên Tử nhìn nàng, thần sắc âm trầm, đứng dậy rót một chén nước bụng tới, "Tiểu Sơ tử, cô đừng kích động, uống chút nước đi "

"Ừ ừ " Đoàn Cẩm Sơ bối rối gật đầu, hai tay cầm bát nước, trong lòng bất ổn,

"Tiểu Sơ tử, trong lòng chủ tử vẫn đặt cô trên cao, điểm tâm đó không phải ta nói, dưới loại tình huống này, ta cũng không dám nói, là lúc ta đi, chủ tử đã bảo Cần nhi chuẩn bị sẵn, còn bảo ta chuyển lời cho cô, rằng đã lâu ngài không tiến cung thăm cô, dặn cô phải chú ý bảo trọng, Lưu Ly tiểu chủ bị

đuổi về Ý Lan các, chủ tử ngày hôm qua gặp thái y một lúc, bên ngoài thì như không có gì xảy ra, nhưng vẫn đứng ở Dự Viên, tâm tình ắt hẳn không được tốt" Tiểu Xuyên Từ nhìn quanh liếc mắt ngoài cửa một cái, nói thật nhỏ.

Trong phòng lặng ngắt, chỉ có thể nghe được tiếng uống nước thật khẽ của Đoàn Cẩm Sơ, nàng không biết là mình uống nước vào, hay là nước mắt rơi xuống hòa vào nước cùng uống vào miệng, mà khi nuốt xuống cổ toàn là vị chua xót.

Đến khuya Tiểu Thuận Từ mới về, đêm khuya vắng lặng, thời điểm trong cung cấm đi lại, mới lặng lẽ trở về, Tiểu Xuyên Từ đã ngủ say, Đoàn Cẩm Sơ bởi vì ban ngày ngủ quá nhiều, cho nên tuy rằng nằm ở trên giường, cũng rất tỉnh, nghe được chút động tĩnh, tự nhiên ngồi dậy, vốn định mở miệng kêu Tiểu Thuận Từ, lại sợ đánh thức Tiểu Xuyên Từ, liền lặng lẽ xuống giường bước qua màn gọi khẽ. . .

"Tiểu Thuận Từ ca!"

Khẽ gọi một tiếng, chợt Đoàn Cẩm Sơ cả người ngốc lảng tại chỗ, mờ mịt, luống cuống, khiếp sợ, ngoài ý muốn đủ loại cảm xúc nảy lên đôi mắt, khiến cho đôi mắt nàng trừng lớn đại ra!

Nghe tiếng, Tiểu Thuận Từ cả kinh, động tác nhét bộ y phục dạ hành màu đen vào tầng dưới chót tủ quần áo chợt khựng lại, nhưng cũng chỉ vài giây đồng hồ, liền nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, vội vã nhét sâu vào, sau đó khóa tủ lại.

Quay đầu lại, nhìn về phía Đoàn Cẩm Sơ, Tiểu Thuận Từ bối rối cười cười, liếc mắt nhìn Tiểu Xuyên Từ còn đang ngủ say, hạ giọng thì thầm nói: "Nhìn ta như thế làm gì? ta không có làm chuyện xấu, chỉ là có một bộ đồ màu đen thôi mà. "

"Chỉ là. . . . ." Đoàn Cẩm Sơ cau mày, phim truyền hình đã xem nhiều, nàng có thể liếc mắt một cái đã nhận ra đó là bộ y phục dạ hành, là phương tiện ẩn tàng thân hình khi hoạt động ban đêm, mà một thái giám như Tiểu Thuận Từ, hẳn sao lại có y phục dạ hành? "Vậy huynh làm gì sao trề như thế mới về?"

"Đang làm nhiệm vụ a, còn có thể làm gì? Thời gian không còn sớm, người mau vào ngủ đi, sáng sớm mai người còn phải đến ngự tiền hầu hạ đấy!" Tiểu Thuận Từ cười, nói đơn giản cho xong, vội đẩy mạnh Đoàn Cẩm Sơ quay trở vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Trong Rừng Tùng, Hắc Muốn Mang Nàng Đi

Bởi vì một mối chuyện Sở Vân Hách, lại được Tiểu Thuận Từ giải thích, Đoàn Cẩm Sơ cũng không nghi ngờ gì, bình yên ngủ một đêm, sáng dậy sớm đến hầu tại Triều Dương điện.

Nhưng, chiều trở về không bao lâu, Lộ Văn Minh lại đích thân đến cửa, còn mang theo hai thái giám bên cạnh.

Lúc này, Tiểu Thuận Từ còn chưa về, chỉ có Tiểu Xuyên Từ và Đoàn Cẩm Sơ.

"Đem đồ đạc của Tiểu Thuận Từ đưa đi!" Lộ Văn Minh phán phó ngắn gọn cho hai thái giám phía sau.

"Dạ, tổng quản đại nhân!"

"Chờ chút!" Đoàn Cẩm Sơ vội hô, bước tới đưa lưng chắn trước tủ quần áo, nghi ngờ hỏi: "Đây là muốn làm gì. Vì sao phải mang đồ của Tiểu Thuận Từ đi."

"Tiểu Sơ tử, Tiểu Thuận Từ bị điều sang phòng khác ở, đương nhiên phải mang đồ đi, "Lộ Văn Minh nói.

"Vì sao phải điều. Bọn ta ở chung rất tốt, ngại định điều hắc đi đâu." Đoàn Cẩm Sơ vừa hoang mang vừa tức giận chất vấn.

Lộ Văn Minh thân nhiên liếc nàng một cái, không nhanh không chậm nói: "Điều đến phòng cạnh bên, không vì sao cả, phòng kia là của thái giám năm vừa xuất cung, giờ thành phòng trống, bên này phòng chật ở chung bất tiện, nên điều hắc sang đó, "

"Không không chật đâu, ta thấy rất thoải mái, Lộ tổng quản, ngại đừng điều Tiểu Thuận Từ đi được không." Đoàn Cẩm Sơ nài nỉ, nhìn Lộ Văn Minh cầu xin.

"Không được, không thể không điều, đây là quy củ, " Lộ Văn Minh mặt không chút thay đổi. Nói xong, liếc mắt sang bên, hai thái giám kia vội đứng lên hành động, nhanh nhẹn đem giường đôi của Tiểu Xuyên Từ và Tiểu Thuận Từ đổi thành giường đơn, sau đó lại đến gom đồ của Tiểu Thuận Từ.

Nhớ tới bộ y phục dạ hành kia, lại đột nhiên nhớ tới bộ đồ hắc vừa mặc ngày đó có bọc cả chủy thủ bên trong, đều được Tiểu Thuận Từ cất vào đây,

chỉ sợ đều ở cả trong tủ quần áo này, cả kinh, Đoàn Cẩm Sơ chết sống chần trước tủ quần áo, nghiêm mặt nói: "Lộ Văn Minh, ngài muốn gì. Tiểu Thuận Từ hiện không có mặt, các ngài sao có thể tùy tiện lục lạo đồ của người ta. Nếu phải điều gì, cũng phải chờ hân xong việc trở về tự thu dọn rồi chuyển đi chứ!"

"Tiểu Sơ từ, người tránh ra!" Lộ Văn Minh có chút không kiên nhẫn, ánh mắt sắc bén trừng Đoàn Cẩm Sơ.

Đoàn Cẩm Sơ không sợ hân, ưỡn ngực nói: "ta không tránh!"

Tiểu Xuyên Từ thấy thế, muốn khuyên, "Tiểu Sơ từ, người đừng. . . . ."

"Người câm miệng! Cút sang bên cho ta, một lát ta sẽ tính sổ với người!" Đoàn Cẩm Sơ trực tiếp rống Tiểu Xuyên Từ, trừng mắt quát hân.

Tiểu Xuyên Từ nuốt nước miếng rụt người lại.

Lộ Văn Minh chấp tay sau lưng, ra lệnh, "Kéo tiểu Sơ từ ra!"

"Lộ Văn Minh, người hỗn đản!" Đoàn Cẩm Sơ khấn cấp, bật thốt lên câu mắng.

Hai thái giám kia biến sắc, thập phần khiếp sợ đơ ra tại chỗ, cả người Lộ Văn Minh ần ần run rẩy, nhin lại nhin, đang chuẩn bị ra lệnh tiếp tục thì, cửa mở, Tiểu Thuận Từ đã về!

"Nô tài Tiểu Thuận Từ bái kiến tổng quản đại nhân!" Tiểu Thuận Từ hơi kinh hãi, quỳ xuống hành lễ nói.

Lộ Văn Minh nói: "Tiểu Thuận Từ, hiện người bị điều đến phòng cách vách Tiểu Lý Từ, lập tức thu dọn đồ đạc cùng chúng ta đi thôi, "

Tiểu Thuận Từ nhú mi, thoáng chần chờ, không thắc mắc gật đầu, "Dạ, nô tài lập tức thu dọn, "

Đoàn Cẩm Sơ ngơ ngác nhìn Tiểu Thuận Từ, hân đi tới hướng nàng nhẹ nhàng cười, kéo nàng sang một bên, sau đó đẩy khóa mở tủ quần áo, nhanh nhẹn tự thu dọn quần áo, sau đó thấp giọng nói một câu, "Tự chăm sóc mình cho tốt nhé"

"Huynh. . . . ."Đoàn Cẩm Sơ nghẹn lời,

"Đi thôi!" Ánh mắt Lộ Văn Minh nhìn chăm chăm Tiểu Thuận Từ, xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Thuận Từ không nói gì nữa, vội theo sau.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, Đoàn Cẩm Sơ ngồi bên giường, nửa ngày không kịp phản ứng, vì sao vừa rồi Tiểu Thuận Từ thu dọn quần áo, không có kiện y phục dạ hành kia. Chỉ toàn quần áo bình thường, cũng không thấy có chủy thủ, chẳng lẽ tối hôm qua nàng hoa mắt.

Hôm sau, Đoàn Cẩm Sơ được nghỉ, trong lòng vẫn không bỏ xuống được nàng chạy tới cách vách tìm Tiểu Thuận Từ, ai ngờ, Tiểu Thuận Từ lại không thấy, hỏi thái giám cùng phòng, hân nói là đi Bảo Nguyệt cung hầu hạ.

Suy sụp trở về, tới cửa rồi không muốn vào, lại muốn ra ngoài một chút, ai ngờ, mới ra tới cửa, đã đụng phải Tiểu Thuận Từ.

Tiểu Thuận Từ đã thấy nàng từ xa, dừng lại tại chỗ, bình tĩnh nhìn nàng chăm chăm, đến lúc nàng đi tới trước mặt, chưa biết mở miệng thế nào thì, hân lại đột nhiên nắm chặt cổ tay nàng, kéo nàng đến rừng tùng kín đáo phía sau kính sự phòng.

Vốn định giãy ra, lại nghĩ tới chuyện chủy thủ trọng yếu kia, Đoàn Cẩm Sơ liền nhắm mắt, đi theo Tiểu Thuận Từ vào rừng tùng, khi dừng lại, bỏ cổ tay nàng ra, bàn tay to của hân hạ xuống, cầm tay nhỏ bé của nàng, cả kinh, nàng lập tức giãy khỏi tay hân, hân lại nắm càng mạnh, lực đạo càng mạnh, căn bản nàng giãy không ra. Ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Tiểu Sơ từ, ta có lời hỏi người."

Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ dừng giãy dụa, ngược mắt kinh ngạc nhìn Tiểu Thuận Từ, dạo này Tiểu Thuận Từ trở nên khác thường, "Hỏi cái gì."

"Có phải người đang muốn rời khỏi hoàng cung không?" Tiểu Thuận Từ hỏi.

Đôi mắt Đoàn Cẩm Sơ nhú lại, trong lòng phát lên cảnh giác, "Sao huynh hỏi như vậy."

"Ha ha, người yên tâm, ta không có ý xấu với người, chỉ là ta đoán như thế thôi, " Tiểu Thuận Từ cười nhạt, tay kia chậm rãi nâng lên, ngón tay dài nhẹ nhàng vuốt vành tai Đoàn Cẩm Sơ, sâu kín nói nhỏ: "Tiểu Sơ từ, gạt người vui lắm sao. Người còn gạt người nữa, sẽ trở thành kẻ lừa đảo đấy. "

"Huynh. . . . . Huynh nói cái gì. Huynh huynh đừng sờ lỗ tai ta!" Đoàn Cẩm Sơ mơ hồ cảm giác được gì, hoảng hốt, vội kéo tay Tiểu Thuận Từ xuống, dụng lực giãy mạnh khỏi tay hân, lao đảo lui về phía sau từng bước, càng thêm cảnh giác nhìn hân, trong mắt tràn đầy đề phòng.

"Tiểu Sơ từ, người đừng khấn trượng, kỳ thật ta đã sớm biết, ta đối với người là thật tâm hay giả ý, người vuốt lưng tâm ngầm lại sẽ biết, nếu ta muốn hại người, đã sớm đi tố giác người." Tiểu Thuận Từ thong thả nói xong, tiến gần từng bước, lại thỉnh linh cầm tay Đoàn Cẩm Sơ, khẽ miêng giương lên nụ cười yếu ớt trấn an, "Ta muốn mang người đi, rời khỏi hoàng cung, chân trời góc biển đều tùy người, người đã mất trí nhớ, thì cứ mất trí nhớ, so sánh với trước kia mà nói, ta thích người bây giờ, "

"Cái, cái gì. Tiểu Thuận Từ ca, huynh, ý huynh là sao." Đoàn Cẩm Sơ như bị sét đánh, cứng ngắc thân mình, ghen hờn nhìn trần trời mờ to hai mắt nhìn, khó có thể tin, rồi lại không thể không tin, hần sờ cái lỗ trên tai nàng, trong lời nói ngầm có ý nghĩa là, hần đã biết nàng là nữ nhân, mà hần nói muốn dẫn nàng đi, thích nàng.

Tiểu Thuận Từ cúi người xuống nhìn nàng, ôn nhu nói: "Ý tứ chính là điều ngươi nghe được, chính là điều ngươi đang đoán, cái khác ta sẽ không nói, nếu ngươi đi theo ta, ra khỏi cung ngươi tự nhiên sẽ biết toàn bộ, đừng do dự nữa, hoàng cung là một chảo nhuộm lớn, không phải nơi ngươi có thể ở an ổn, thân phận của ngươi bị vạch trần chỉ là chuyện sớm hay muộn, đến lúc đó có muốn chạy cũng không kịp!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Chạy Vội, Đụng Phải Hần

Đại não Đoàn Cẩm Sơ hầu như mất đi năng lực hoạt động, thoáng giật mình ngơ ngác nhìn Tiểu Thuận Từ, thật lâu chưa hồi thần lại, đến khi hần nắm lấy tay nàng, hôn lên lưng bàn tay, nàng mới bình tĩnh, mặt đỏ ửng vừa tức giận vừa dùng lực giật tay ra, thờ hào hển mắng: "Huynh làm gì thế? Huynh là thái giám, tại sao lại . . . . Tại sao lại hôn tay ta?"

"Tiểu Sơ từ, ý nàng là, thái giám không thể, nam nhân thì có thể thân mật phải không?" Con ngươi Tiểu Thuận Từ lấp lánh, trong mắt phảng phất ánh đen tối.

"Không, không phải! Ai cũng không thể!" Đoàn Cẩm Sơ lập tức lui ra sau, thân mình vừa muốn quay đi, đột nhiên, cánh tay lại bị Tiểu Thuận Từ kéo lại, cả người hần nhích sang, đứng chắn trước mặt nàng, sâu thẳm nhìn nàng, ánh mắt nóng rực, giọng lạnh liệt, "Thật không? Bát Vương gia kia thì sao? Hần có thể thân mật với nàng không? Hần biết nàng là ai không?"

Chất vấn liên tiếp này, tựa như pháo kích, mặt Đoàn Cẩm Sơ trắng bệch, đón nhận ánh mắt bức người của Tiểu Thuận Từ, trấn định lại, nói rành mạch từng chữ: "ta không biết làm sao huynh biết được ta là nữ nhân, nhưng, ta sẽ không để cho huynh xúc phạm ta, huynh nói rất đúng, Bát Vương gia có thể, bởi vì hần không chỉ là nam nhân, hơn nữa còn là nam nhân ta thích! ta sẽ không đi theo huynh, ta không đi đâu hết, ta chỉ ở trong cung chờ chết!"

"Đoàn Cẩm Sơ!" Mặt Tiểu Thuận Từ đột nhiên xanh mét, giận dữ, gắt gao kéo tay nàng, lần đầu tiên nổi nóng với nàng, lần đầu tiên mang cả họ tên nàng ra rống, "ta đối đãi với nàng tốt như thế, nàng đều xem tất cả là đương nhiên sao? ta cũng không phải nô tài của nàng, nàng nghĩ rằng ta là ngọc tử, cam tâm làm trâu làm ngựa hầu hạ nàng sao? Nàng thích nam nhân kia, nếu một khi hần biết thân phận thật sự của nàng, nàng cho là hần còn có thể giữ nàng bên mình sao? Nàng muốn ở lại hoàng cung chờ chết, cũng phải hỏi ta có đồng ý hay không đã!"

"Tiểu Thuận Từ ca, huynh đối với ta thật là tốt, ta biết, ta rất cảm động, cho nên ta đối đãi với huynh như ca ca ruột của ta, nhưng cái đó và cảm tình là hai việc khác nhau, mặc dù ta thích huynh, nhưng huynh là thái giám, chúng ta cũng không có thể lập gia đình, cho nên, huynh đừng cực đoan vậy được không? Huynh không cần lo cho ta, ta như thế nào, sống hay chết, đều là chuyện cá nhân ta, cứ như vậy đi, ta không biết huynh nói thân phận của ta là gì, dù sao ta cũng không cần huynh lo, ta sẽ không đi theo huynh, ta vẫn giữ câu nói kia, bất luận ta đi tới đâu, vĩnh viễn sẽ không quên huynh, người ca ca này!"

Nói xong nổi lòng lo lắng, Đoàn Cẩm Sơ lại né tránh, thoát khỏi tay Tiểu Thuận Từ, chạy vội ra khỏi rừng tùng!

Phía sau, giọng hần trầm thấp vang lên, mang theo quyết tâm như thuốc, "Tiểu sư muội, bất luận dùng thủ đoạn gì, ta cũng sẽ không để nàng ở lại hoàng cung, sẽ không trơ mắt nhìn nàng chết!"

Một đường nghiêng ngả lao đảo chạy, không mục tiêu, Đoàn Cẩm Sơ không biết bản thân mình chạy tới đâu, trốn tránh không muốn nghĩ đến bối cảnh Tiểu Thuận Từ, cũng không muốn tìm hiểu thâm ý trong lời nói của hần, nàng thậm chí mong hần chỉ đơn giản là thái giám Tiểu Thuận Từ, trong tiềm thức, nàng sợ hãi biết chân tướng, sợ nàng không chịu nổi!

Cũng không muốn nghĩ nữa, cứ chạy như thế, dưới tâm trạng đó, bất chấp nhìn người, lao vào bức tường thịt cứng rắn trước mặt, nam nhân này kêu lên một tiếng đau đớn, đen chân mày, đang định mở miệng trách cứ, nhưng vừa nhìn thấy dung mạo nhỏ bé thanh tú kia, lại đột nhiên dừng lại, chuyển thành giọng bình thản, "Vội vội vàng vàng chạy đâu thế?"

Nghe giọng nói, cảm thấy căng thẳng, Đoàn Cẩm Sơ đứng vững người ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: "An, An Tĩnh Vương gia!" Rồi nhìn qua, còn có Sở Văn Ly phía sau về mặt quái dị đang nhìn Sở Văn Lan trước mặt nàng, còn thêm hai tên thị vệ.

Thoáng lóng ngóng, Đoàn Cẩm Sơ vội trấn tĩnh lại, quỳ xuống hành lễ, "Nô tài ra mắt An Tĩnh Vương! Bái kiến An Bình Vương! Hai vị Vương gia Cát Tường!"

"Hừ, va chạm kinh người thế này, còn có thể Cát Tường sao?" Sở Văn Lan trừng mắt, giọng điệu chanh chua nói.

"Vây, vậy lần sau lại Cát Tường, lần này quên đi." Đoàn Cẩm Sơ lúng túng thuận miệng trả lời.

Sở Văn Lan nghe qua, tức chết đi được, từng bước lại gần, xỉ ngón tay lên trán Đoàn Cẩm Sơ, "Thái giám chết tiệt này, ngươi nói gì thế? Muốn bị bổn

vuông và miệng phải không?"

Đoàn Cẩm Sơ bị hấn xi mạnh suýt nữa ngã ngửa ra đất, Sở Vân Ly linh hoạt chụp lại cánh tay nàng, một tay vịn ở vòng eo nhỏ nhắn, tuy rằng đã giữ vững người nàng, nhưng cũng không có ý định buông ra, trên khuôn mặt bình thản kia, nhìn không ra tia khác thường nào, chăm chăm nhìn nàng, thân nhiên nói: "Lão Tam, ngươi làm gì thế? Đụng phải ta, có đụng người đâu, ta không truy cứu là được!"

"Nhị ca!" Sở Vân Lan tức tối, lại bị nghẹn nói không ra lời, cắn giận nhú mi bức bối cả người.

Trên cung đường cách đó không xa, một bóng áo trắng bỗng dừng bước chân, đôi mắt sắc bén như mũi tên bắn về phía ngự hoa viên, đại thủ kia còn đang nắm lấy tay Đoàn Cẩm Sơ, còn thấy, Đoàn Cẩm Sơ xấu hổ không dám giẫy tay khỏi Sở Vân Ly, hấn mới thả nhanh bước chân, đứng ra phải đi đường Triều Dương điện, lại đi vòng qua hướng ngự hoa viên.

"An Tĩnh Vương gia, nô tài vô ý mạo phạm, thỉnh Vương gia giáng tội!" Đoàn Cẩm Sơ thối lui ra sau, cúi đầu, kính cẩn nói.

Sở Vân Ly thần sắc chưa tan, âm đạm cười, "Hôm nay không trực ban, ngươi vội vã chạy làm gì?"

"Hồi bẩm Vương gia, nô tài. . . . . Nô tài không làm gì vội cả, chỉ muốn, muốn rèn luyện thân thể, nên, nên mới chạy nhanh, không ngờ lại đụng vào Vương gia!" Đoàn Cẩm Sơ lắp bắp đáp.

"Hử? Rèn luyện thân thể? Cái từ mới mẻ thế này, tiểu Sơ từ, bốn vương luôn nghe được từ mới mẻ từ trong miệng ngươi, ngươi rốt cuộc là người từ đâu tới?" Sở Vân Ly ngẫm nghĩ lo lắng nhìn nàng, chợt lướt qua ở thùy tai, ánh mắt trở nên u ám, thâm thúy.

"Ách, nô tài. . . . . Nô tài đương nhiên là từ bệ nương sinh ra rồi, chẳng lẽ còn có thể từ tảng đá sinh ra sao?" Đoàn Cẩm Sơ bĩu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn run rẩy tránh nặng tìm nhẹ bối rối đáp.

"Ha ha. . . . ."

Một câu này, khiến cho Sở Vân Ly nhếch lên khóe miệng, Sở Vân Lan cũng tháo xuống lửa giận vừa rồi, nhin không được bật cười, cả hai gã thị vệ phía sau cũng bất giác ngoác miệng.

"Nhị ca Tam ca thật hăng hái!"

Sở Vân Hách vô thanh vô tức tiêu sái gần, đột ngột mở miệng, giọng điệu đậm mạc thậm chí có chút âm lãnh.

Nghe tiếng, mọi người lập tức nhìn qua, hai gã thị vệ vội quỳ một gối xuống đất, "Nô tài thỉnh an Bát Vương gia!"

Sở Vân Hách vuốt cằm, miễn lễ cho hai gã thị vệ, lạnh nhạt liếc xéo Đoàn Cẩm Sơ, rồi chấp tay nói: "Vân Hách bái kiến Nhị ca Tam ca!"

"Ha ha, thì ra là Bát đệ!" Sở Vân Lan mở miệng trước, tựa tiểu phi tiểu chào đón.

Sở Vân Ly mỉm cười, đơn giản nói: "Bát đệ hôm nay vào cung sao? Mấy hôm nay không thấy Bát đệ vào thỉnh an phụ hoàng!"

"Dạ, dạo này bận rộn, không thể vào cung, có Nhị ca Tam ca ở đây, phụ hoàng chắc cũng không để ý chút nghi thức ấy đâu." Sở Vân Hách giọng điệu nhạt như nước, xa cách làm người ta không biết tư vị.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Bị Tức Giận Chống Đối, Thích Khách Lúc Nửa Đêm

"Bát đệ sao lại nói như vậy? Điều là nhi tử của phụ hoàng, hiểu tâm nên giống nhau," Sở Vân Lan nhướn mi lên, không chút để ý xen vào nói.

Sở Vân Hách hồ hững, nhìn về phía chân trời, miễn cưỡng nói tiếp: "Có hiểu tâm này của các hoàng huynh, thọ mệnh phụ hoàng nhất định có thể kéo dài trăm tuổi, đệ luôn là nghịch tử, cũng là bất hiếu tử, cả triều đều biết, Tam ca cần gì phải nhắc nhở đệ chứ?"

"Lão Bát, ngươi....."

"Nhị ca, Tiểu Sơ Từ ta có thể mang đi không?" Sở Vân Hách không chút khách khí ngắt ngang, chậm rãi quay đầu lại, liếc mắt sang Sở Vân Lan, thần thái thông dong nói, "Dường như Tam ca luôn thích trêu người thì phải, nhưng hôm nay đệ tiến cung là có chuyện quan trọng bẩm báo phụ hoàng, ngày khác sẽ chăm chú lắng nghe Tam ca dạy bảo!"

"Lão Bát người làm càn!" Sở Văn Lan giận không thể phát tiết, khuôn mặt tuấn tú tức giận xanh mét.

Nhưng, Sở Văn Hách lại mỉm môi cười khê, cũng không để ý đến hấn, ánh mắt chuyển sang nhìn Sở Văn Ly, bình thản nói: "Nhị ca, Tiểu Sơ Từ ta mang đi, phụ hoàng truyền cho đòi!"

"Thật không? Nếu nói thế, Tiểu Sơ Từ, người cùng Bát Vương gia đi mau!" Sở Văn Ly nhướn mi, chậm rãi cười, "Bát đệ, đêm nay Nhị ca muốn đến chỗ người ngồi một chút, có hoan nghênh không?"

"Vây sao? Huynh là khách quý a! Đệ đệ đương nhiên hoan nghênh, chuẩn bị hảo tửu đồ ăn cùng Nhị ca uống say mới thôi!" Sở Văn Hách cười yếu ớt, vuốt cằm, vừa chấp tay, nhìn về phía Sở Văn Lan, "Tam ca nếu không chê hần phủ của đệ, thì cùng đi đi, chỉ là thêm đôi đũa mà thôi, "

"Hừ!" Sở Văn Lan thiếu kiên nhẫn hừ lạnh một tiếng, quay ngoắt đầu.

"Ha ha..... Nhị ca, cáo từ!"

Sở Văn Hách cười vân đạm phong khinh, sau đó xoay người, chậm rãi đi đến Triều Dương điện, Đoàn Cẩm Sơ được dịp hành lễ cáo lui, rồi cất bước theo sau.

Một trước một sau, cả đoạn đường không nói gì, Đoàn Cẩm Sơ đi sau lưng, nhìn không thấy biểu tình Sở Văn Hách, chỉ thấy tấm lưng thẳng của hấn, tiêu điều như trước.

Toan điểm khổ lạt, trong lòng không biết là tư vị gì, mấy ngày không gặp, lời muốn nói thật sự rất nhiều, cũng rất muốn an ủi hấn thật nhiều, nhưng đến lúc chân chính gặp mặt, hấn im lặng không nói một từ, nàng một câu hỏi thăm cũng không ra đến miệng được.

Người phía trước đột nhiên đứng lại, theo quán tính, Đoàn Cẩm Sơ bất ngờ không kịp đề phòng ập mạnh vào sau lưng hấn, "Ui ...." Xuýt xoa một tiếng, tay nàng vội ấn lên cái mũi, lúc này mới phát hiện, cả hai bất giác đã đến bậc thang trước Triều Dương điện.

"Sơ nhi!" Sở Văn Hách lập tức xoay người lại, muốn xoa nhẹ cái mũi Đoàn Cẩm Sơ, bàn tay đến giữa không trung, lại thoáng thấy đại nội thị vệ đứng gác ở bốn phía chung quanh, đành phải thu tay về, cúi đầu hỏi: "Có sao không? Có chảy máu mũi không?"

"Không có, không sao đâu!" Đoàn Cẩm Sơ buông tay ra, mỉm môi cánh hoa, không được tự nhiên cúi thấp đầu xuống.

Sở Văn Hách liếc mi, ngừng một chút, thần nhiên nói: "Về sau đi đường chú ý một chút, đừng sờ sệt va đập lung tung vậy nữa."

"Ừ, " Đoàn Cẩm Sơ gật đầu, chợt thấy lời hấn nói như có vẻ ngang ngạnh, không khỏi bĩu bĩu môi.

Sở Văn Hách lặng im, đứng thật lâu, cũng không nhìn nàng, ánh mắt mơ hồ mông lung không biết đang nhìn ở đâu, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì, thần sắc đạm mạc dường như lập tức kéo dài khoảng cách giữa họ ra xa ngoài ngàn dặm, Đoàn Cẩm Sơ lặng lẽ liếc nhìn hấn hai lần, hấn cũng không chú ý đến nàng, sau đó nàng hoàn toàn cúi đầu, cắn chặt cánh môi.

Rốt cục, ánh mắt hấn có tiêu cự trở lại, tập trung trên mặt nàng, miệng hỏi, vẫn là vấn đề mấy ngày nay đã hỏi vô số lần, "Sơ nhi, hôm nay..... Nàng có đồng ý theo ta quay về Bát Vương Phủ không?"

"Không đồng ý!" Đang bị tức giận, nàng lập tức đáp ngay, hơn nữa khẩu khí cũng thật không tốt.

Ba chữ kia bật thốt ra, nàng cũng không nghe hấn nói thêm lời nào nữa.

Sau đó lại đứng im thật lâu, hấn im lặng xoay người, nói nhỏ một câu, giọng như nghẹn ở cổ, "Chuyện tình cảm, quả nhiên như người ta uống nước, ấm lạnh tự biết! Trở về đi, hoàng thượng không có truyền cho đòi nàng đâu!" Nói xong, từng bước một bước lên bậc thang, bóng áo trắng dần dần biến mất trong tầm mắt Đoàn Cẩm Sơ.

Trở về Kính Sự phòng, như cái xác không hồn, không biết đã qua bao lâu, chỉ biết trong đầu mờ mịt, cũng may còn nhận được cánh cửa, đẩy vào, lại té lăn quay ra đất.

"Tiểu Sơ Từ!"

Tiểu Xuyên Từ cả kinh, đang ở trước bàn vội nhảy bổ lại, cố sức đỡ Đoàn Cẩm Sơ dậy, hỏi nhanh: "Cô làm sao vậy? Ta trở về không thấy cô, đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì, ta chỉ đau đầu chút thôi, ngủ một chút là hết, " Đoàn Cẩm Sơ cố gắng mỉm cười, sắc mặt tái nhợt không giấu được, giọng mơ hồ nhẹ hẫng như bông.

"Để ta đỡ cô lên giường. "

"Ừ. "

Nằm xuống, đắp chăn xong, Tiểu Xuyên Từ đứng dậy cẩn thận rót nước cho nàng, nước mát như hồng thủy tràn bờ, mãnh liệt tuôn ra.

"Tiểu Sơ Từ, cô sao thế? Sao lại khóc dữ dội như vậy? Ai khi dễ cô phải không, ta lập tức đi tìm hán tính số!" Tiểu Xuyên Từ quay người lại, thấy thế, bát nước ấm trong tay vương vãi, hán vội vàng đặt lại lên bàn, chạy tới bên giường hỏi.

"Ô ô..... Phải..... Là số..... Số Vân Hách....." Đoàn Cẩm Sơ khóc, đứt quãng nói,

"Số Vân....." Tiểu Xuyên Từ giọng đầy cảm phẫn quát lên, chợt cấp tốc dừng lại, mặt run rẩy nhăn nhó, 囧囧 nói: "Chuyện này, Tiểu Sơ Từ, người cô nói là chủ từ nhà ta đó, ta đây cũng không dám ra mặt vì cô, nếu làm không tốt, ta sẽ bị làm vật hi sinh thâm a!"

Quay người trở mình, nằm úp sấp vào chăn, Đoàn Cẩm Sơ ủy khuất đã lâu, tận tình phát tiết ra, khóc thảng đến thiên hôn địa ám.

Tiểu Xuyên Từ luống cuống đi tới đi lui quanh phòng, ngoài cửa, Tiểu Thuận Từ đứng thật lâu, cuối cùng không ráo bước tiến vào, yên lặng quay trở về phòng cách vách.

Không biết khi nào, Đoàn Cẩm Sơ đang khóc, rớt cục cũng chìm vào giấc ngủ,

Khi tỉnh lại thì, đã là lúc trăng treo ở phía tây cửa sổ.

Trừ phòng giờ này không có com, Tiểu Xuyên Từ đã để dành lại một chén, vội đi trừ phòng tìm đầu bếp, lúc này mới cảm đồ ăn nóng về, Đoàn Cẩm Sơ ăn thực không thấy ngon, miễn cưỡng ăn non nửa bát đã buông đĩa xuống không ăn nữa.

Đến đêm, Tiểu Xuyên Từ ngủ say, còn ngáy khò khè, Đoàn Cẩm Sơ mắt ngủ dựa ở đầu giường, nhìn ngọn đèn chiếu lên trần ngán ngời.

Ánh mắt mệt mỏi đau xót, thân thể hư nhược, trong đầu đột nhiên lại nghĩ tới câu nói cuối cùng kia của Sở Vân Hách, "Chuyện tình cảm, quả nhiên như người ta uống nước, ấm lạnh tự biết!"

Đoàn Cẩm Sơ cười tự giễu, mệt mỏi, thường nói tình yêu ngọt một nửa khổ một nửa, hiện tại mới xem như chân chính cảm nhận được, từ khi gặp gỡ Sở Vân Hách, từ khi yêu hán, nàng lại trở thành Lâm muội muội, động chút là rơi nước mắt.....

"Két ...."

Một tiếng vang nhỏ, đột ngột cắt ngang suy nghĩ của Đoàn Cẩm Sơ, nàng hồ nghi đi chân trần bước đến vén màn lên, chỉ thấy trong bóng đêm, một bàn tay to đang lặng lẽ mở cửa sổ, cửa sổ di chuyển phát ra tiếng động rất nhỏ, Đoàn Cẩm Sơ hoàn toàn đại ra, hốt hoảng quên kêu, mắt nhìn chăm chăm vào cửa sổ đang dần dần mở ra kia!

Đến khi cửa sổ hoàn toàn mở ra, một bóng đen linh hoạt phóng vọt vào, nàng mới đột nhiên hoàn hồn, "A ...."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Thích Khách Thần Bí, Tình Cảnh Nguy Cấp

Một tiếng hoảng hốt này, khiến Tiểu Xuyên Từ đang ngủ say cũng nghe thấy, xoa mắt nhập nhèm buồn ngủ đang muốn ngồi dậy thì, bóng đen kia đã nhảy tới, "Bộp bộp!" Hai cái điểm trùng huyết ngủ, làm hán lại ngã đầu xuống, nặng nề ngủ tiếp!

Đoàn Cẩm Sơ thất thanh hô lên, sau đó thấy bóng đen nhảy đến chỗ Tiểu Xuyên Từ, tình thế cấp bách nàng nghĩ người này muốn giết Tiểu Xuyên Từ, vội phóng đến sau lưng ôm chặt thắt lưng hán kéo ra, người này cánh tay đủ dài, không thèm để ý nàng, cứ tự nhiên điểm huyết Tiểu Xuyên Từ như thường, sau đó mới xoay người lại, tháo bỏ khăn đen che mặt, vội vàng nói nhỏ, "Tiểu Sơ Từ, là ta!"

"Ai?" Đoàn Cẩm Sơ ngẩn người, ánh mắt chớp hai cái, rồi đột nhiên cả kinh, thấp giọng hỏi: "Tiểu Thuận Từ! Ngươi là Tiểu Thuận Từ ca?"

"Ừ" Tiểu Thuận Từ trả lời một tiếng, gỡ tay Đoàn Cẩm Sơ ra, đóng chặt cửa sổ lại, sau đó nhanh chóng cõng y phục dạ hành đang khoác bên ngoài y phục thái giám, tùy tiện thắt tiến, nhảy ngay lên giường Đoàn Cẩm Sơ, chui vào chăn, đem y phục dạ hành nhét xuống đệm giường.

Một loạt động tác này, lưu loát rất nhanh chỉ dùng không đến nửa thời gian uống chung trà!

"Các người đi bên này! Các người đi bên kia! Những người khác theo ta!"

Ngoài cửa, đột nhiên xôn xao, tiếng bước chân hỗn độn tới gần, vô số cây đuốc trong khoảnh khắc chiếu sáng sân, văng vẳng tiếng nói có chút quen thuộc, Đoàn Cẩm Sơ chấn kinh, bước vội đến bên giường, kinh ngạc ra tiếng, "Tiểu Thuận Từ ca, huynh....."

"Xuyt ...." Tiểu Thuận Từ áp ngón trỏ lên môi, cảnh giác liếc mắt sang cửa, túm lấy tay Đoàn Cẩm Sơ, vội vàng nói nhỏ: "Đừng lớn tiếng, nhanh lên giường chúng ta cùng nhau nằm xuống!"

Nhìn ánh mắt bức thiết kia, Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên cả kinh, khó tin nhìn Tiểu Thuận Từ, chần chờ hai giây, nghe bên ngoài tiếng bước chân càng ngày càng gần, cắn răng một cái, dứt khoát lên giường nằm ở mép ngoài, đẩy hán nằm sát vào trong cùng, sau đó buông màn xuống.

"Tiểu Sơ Từ, cảm ơn nàng!" Tiểu Thuận Từ thở dốc gấp gấp, trên trán mồ hôi nhỏ thẳng xuống, giọng khàn khàn nói.

Đoàn Cẩm Sơ nghe động tĩnh, giọng gấp gấp nói: "Còn nói này nọ làm gì? Huynh giúp ta khỏi bị Lý nước rửa chén đánh, lúc ta nguy nan thì bảo vệ ta như thế, đối đãi cẩn thận, ta sao có thể mặc kệ huynh đây?"

Vừa nói xong, cánh cửa bên ngoài bị gõ mạnh "rầm rầm rầm!" một trận, còn có giọng Ngự Lâm quân sắc bén la lớn, "Người ở bên trong mau ra để kiểm tra!"

"Làm sao bây giờ?" Đoàn Cẩm Sơ vội hỏi, cảm giác tay chân lỏng ngóng cả người chợt lạnh.

"Không cần lo, đợi bọn hán xong tới, yên lặng theo dõi diễn biến!" Ánh mắt Tiểu Thuận Từ sắc bén, tay phải lần ra sau thắt lưng, sờ lên chùy thủ!

"Báo Ngạn đại nhân, phía đông đã lục soát kỹ!"

"Báo Ngạn đại nhân, phía nam cũng không thấy tung tích thích khách!"

"Thích khách khẳng định đang ở tại đây, mau phá cửa, ai canh cửa ai quan sát xung quanh, tất cả chú mục cho kỹ, thích khách bị thương trên lưng, nhất định chạy không xa!"

"Dạ, Ngạn đại nhân!"

Thanh âm ồn ào không ngừng truyền đến, Ngay sau đó lập tức có Ngự Lâm quân đến phá cửa, Đoàn Cẩm Sơ mơ hồ trong đầu, nháy mắt nghĩ tới, thích khách? Bị thương?

Đang lúc hỗn loạn, chỉ nghe "Ầm..." một tiếng, cửa bị phá bung ra, một đám Ngự Lâm quân dùng mảnh xông vào, trong phòng vô số đao kiếm lóe ra mũi nhọn lạnh toát lóng lánh, một nhóm người lục soát phòng ngoài, một nhóm người nhanh chân vọt vào nội thất!

Đoàn Cẩm Sơ nín thở ngưng thần, mặt cổ căng trắn định, tay chân lại run rẩy, Tiểu Thuận Từ ở phía sau nhẹ nắm tay nàng, lòng bàn tay truyền đến độ ấm giúp nàng dần dần bình tĩnh trở lại, đại não lưu chuyển, suy nghĩ đối sách!

Một thanh kiếm đánh bay tấm chắn trên người Tiểu Xuyên Từ, một gã Ngự Lâm quân cầm kiếm chồm lên xem xét, kéo người hán ra, phía sau lưng hoàn hảo không vết tích gì, liền lắc lắc đầu, trong phòng, nhìn quanh nơi có thể ẩn nấp người chỉ còn lại phía sau rèm!

Không khí ly kỳ quý dị, nội thất nhỏ hẹp, vọt vào năm tên Ngự Lâm quân, đã muốn chặt chội, bên ngoài các Ngự lâm quân khác điều tra không có kết quả cũng tiến vào theo, tức thì, trong phòng chật như nêm cối!

Vô số ánh mắt sắc bén như mũi tên bắn về phía sau màn này, trong màn tìm Đoàn Cẩm Sơ đập nhanh hơn, cảm giác như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, làm như những ánh mắt này xuyên thấu màn và màn bên trong, thấy được Tiểu Thuận Từ, trong lòng không khỏi khản trương!

Một thanh binh lợi kiếm chỉ hướng mạnh, Ngự Lâm quân chậm rãi tới gần, ánh mắt ra hiệu lẫn nhau, phi thường ăn ý đồng thời giơ kiếm, muốn đâm vào ....

"Ai... i. i ...."

"Một chết được! Ai ồn ào thế?"

Một tiếng ngáp đột nhiên vang lên bên trong, Ngay sau đó liền có giọng nói như lúc ngủ mơ mới vừa tỉnh lại, khàn khàn vang lên, mang theo oán giận cùng tức giận bị đánh thức truyền ra!

Ngự Lâm quân ngẩn người, một thanh kiếm hăng hái đẩy mạnh ra, màn lúc này đã mở, Đoàn Cẩm Sơ thò đầu ra dò xét, vừa xoa mắt buồn ngủ, vừa ngáp liên tục, thanh tỉnh một chút, ánh mắt mơ màng hi hí mở ra, "Ai a? Hơn nửa đêm, có để cho người ta ngủ hay không?"

"Bên ngoài động tĩnh lớn như vậy, mà người còn có thể ngủ được? Lập tức xuống giường, để kiểm tra!" Cầm đầu một gã Ngự Lâm quân lớn tiếng kêu gào, đem kiếm chỉ vào yết hầu Đoàn Cẩm Sơ!

Đoàn Cẩm Sơ bị như thế lập tức hoàn toàn bừng tỉnh, trừng lớn, kinh ngạc nhìn binh sĩ mặc áo giáp trước mắt, trên mặt lập tức lộ vẻ tàn khốc, "Làm càn! Ngự Lâm quân các người nửa đêm xông vào phòng ta làm gì? Không biết ta là ai sao?"

Ngự Lâm quân chỉ kiếm đang định trả lời, lại có tiếng bước chân vang lên, màn trước tấm bình phong bị kéo ra, Phó thống lĩnh Ngự Lâm quân Ngạn Hi bước vào!

Toàn bộ kinh sự phòng đều đã lục soát, duy chỉ có phòng này vào lâu như vậy còn chưa ra, cho nên, hán vừa tiến vào, ánh mắt lợi hại đảo qua hướng Đoàn Cẩm Sơ, cũng không xúc lên màn lên hoàn toàn!

Chỉ là bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Ngạn Hi lập tức hiện lên tia kinh ngạc, không đợi hán kịp phản ứng, Đoàn Cẩm Sơ đã thất thanh kêu lên, "Quả nhiên

là người!"

Ngạn Hi mi phong thẳng tắp, lạnh lùng nói: "Mở màn ra, có thích khách lên vào Triều Dương điện ám sát hoàng thượng, bị cơ quan ở tẩm cung hoàng thượng gây thương tích, chúng ta đuổi thẳng tới đây thì mất đi tung tích thích khách, mời người phối hợp kiểm tra!"

"Cái gì? Ám sát hoàng thượng?" Đoàn Cẩm Sơ kinh hãi, trong lòng bàn tay lại bắt đầu lạnh dần, Tiểu Thuận Từ thế mà lại đi ám sát hoàng thượng? Đây không phải là nhiệm vụ Thiên Anh hội giao cho nàng sao? Chẳng lẽ hẳn cũng là người Thiên Anh hội? Không, không có khả năng, trong lời hắn nói, không có vẻ quen biết nàng, hơn nữa bọn Tiểu Nhược Vân cũng chưa đề cập tới!

Giây lát này, Ngạn Hi lại nói tiếp, "Tiểu Sơ Từ, ta biết ngươi là Ngự tiền thị trà thái giám, rất được hoàng thượng cưng chiều, nhưng....."

"Ha ha, đại nhân, ngươi nghĩ quá rồi, ta chỉ là đang ngủ say, đột nhiên bị các người quấy nhiễu, cảm xúc có chút không tốt mà thôi, đã làm theo phép, ta làm sao dám cãi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Tra Xét Thích Khách, Cực Kỳ Nguy Hiểm

Đoàn Cẩm Sơ cố hết sức ổn định lại cảm xúc, cười khẽ, nhìn chằm chằm Ngạn Hi. Trong nháy mắt nghĩ tới điều gì, lại bình tĩnh thong thả mà nói, nói xong, đưa tay chậm rãi vén màn lên: "Kiểm tra một phen cũng tốt, tránh cho Ngạn đại nhân không yên lòng! Thật ra chỉ có thể, trên giường ta có thêm một người, chỉ là thái giám Tiểu Thuận Từ trước kia ở cùng phòng với ta, luôn hầu hạ Quý phi nương nương tại Bảo Nguyệt cung, hôm qua chuyển sang phòng sát vách, hẳn thường ngủ cùng giường với ta tình cảm rất thân thiết, cho nên tối nay lại đến ngủ phòng ta nói chuyện phiếm! Ngạn đại nhân mời xem!"

Tiểu Thuận Từ từ sau lưng Đoàn Cẩm Sơ ngồi dậy, cũng không biết khi nào đã cởi áo khoác ngoài và áo trong, hiện giờ thân trên ở trạng thái trần trụi cực kỳ khiêm nhã, mà gương mặt thấp thòm lo âu, khăn trương kéo bả vai Đoàn Cẩm Sơ, đưa ra một thẻ bài màu đen, giọng nhút nhát lí nhí nói: "Ta là Tiểu Thuận Từ! Ta không phải. . . Không phải thích khách! Thẻ bài đây!"

Ngạn Hi đưa tay nhận lấy, cúi đầu tra xét đồng thời đưa mũi dùng sức hít hít, trong mắt lập tức lóe lên chút ánh sáng tinh tường, mặt không đổi sắc trả thẻ bài lại, nói: "Xoay người qua chỗ khác!"

"Ặc! Ngạn đại nhân! Ngài sao thế? Nhìn mặt hai chúng ta vẫn không thể chứng minh sao?" Mặt Đoàn Cẩm Sơ lộ vẻ không vui, nhắc một góc chăn lên bước xuống giường, thỉnh thoảng nắm tay Ngạn Hi. Nếu so đầu với nhau mà nói, Ngạn Hi cũng không cao hơn nàng bao nhiêu, cho nên khi nàng nghiêng người kề sát hắn, ánh mắt hai người song song nhìn nhau. Ngạn Hi tức giận, cánh tay khẽ động muốn hất nàng ra, tay kia của nàng lại khoác lên vai Ngạn Hi, nhẹ giọng nói vào tai Ngạn Hi: "Ngạn đại nhân! Nghe nói nữ nhân có thể ra trận làm tướng quân! Ngạn đại nhân thật bản lĩnh đó!"

Ngạn Hi chấn động, đôi mắt tinh tường lóe lên tia sáng tối tăm mơ hồ, liếc nhìn Đoàn Cẩm Sơ, nàng đã đứng thẳng người lên, đùa cợt cười với hắn, bỏ tay hắn ra, lui trở về giường, vô lại nhìn hắn.

Ngạn Hi nắm chặt chuỗi kiếm bên hông, lạnh lùng bề ngễ nhìn Đoàn Cẩm Sơ, sắc mặt trầm tĩnh không lộ chút bối rối, vẫn trầm mặc, nhưng lúc này Tiểu Thuận Từ lại sợ hãi xen vào nói: "Tiểu Sơ Từ! Các đại nhân muốn kiểm tra, nô tài chúng ta cho bọn họ kiểm tra một chút là được! Canh năm ngày mai còn phải đi ứng hầu! Tra xong sớm ngủ sớm thôi!"

"Tiểu Thuận Từ ca! Huynh. . ." Đoàn Cẩm Sơ cau mày, hồ nghi quay đầu lại, nhìn thấy nửa thân trần đang trần trụi bỗng dựng đờ ửng cả mặt, ánh mắt toàn vẻ nghi hoặc, hẳn cởi quần áo hồi nào? Không phải hẳn là thích khách sao? Thích khách kia không phải bị thương trên lưng sao? Nếu kiểm tra. . .

"Không sao đâu! Chỉ kiểm tra một chút thôi! Mặc dù hai thái giám chúng ta ngủ chung như vậy khó coi, nhưng. . . Khụ khụ. . . nếu bị hỏi đến, cũng không thể chịu mang danh thích khách oan uổng!" Lúc nói lời này, thần sắc của Tiểu Thuận Từ rất kỳ quặc, thậm chí còn đỏ mặt, ra vẻ rất e thẹn.

Điều này làm cho một đám Ngự Lâm quân và Ngạn Hi lập tức liên tưởng đến ngày ấy nhìn thấy cảnh tượng ở hồ Lâm Tiên, những Ngự Lâm quân cũng nhận ra Đoàn Cẩm Sơ ngay. Lập tức, trong mắt mỗi người hiện lên vẻ khinh bỉ xem thường, Ngạn Hi cũng khẽ hếch cằm lên, nghiêng nghiêng ánh mắt, thâm nghĩ: "Nam sủng này còn chân đạp hai thuyền! Một Bát Vương gia còn chưa đủ sao? Mà ngay cả thái giám cũng bị chọn luôn!"

Đoàn Cẩm Sơ bị những ánh mắt đùa cợt này làm lúng túng, mặt ửng đỏ lên, muốn giải thích, lại cảm thấy không thể nào giải thích. Rất không tự nhiên, đôi mắt giảo hoạt đảo quanh, lập tức giả bộ giận dữ sắc giọng: "Tiểu Thuận Từ ca! Huynh nói bậy bạ gì đó? Đừng phá hủy thanh danh của ta!"

"Tiểu Sơ Từ. . ." Tiểu Thuận Từ thật là khổ sở kêu một tiếng, sau đó thờ dài, lại ngáp nói: "Xem đi xem đi! Các người mau đến xem đi, chúng ta còn phải ngủ đây, giờ này đã là giờ nào rồi!"

Nói xong chậm rãi xoay người lại, đưa lưng ra dưới ngọn đèn chập chờn. Ngọn đèn đặt trên bàn, cách rèm, lại cách màn, cho nên chiếu sáng cũng không rõ ràng, lúc sáng lúc tối, chỉ mơ hồ ẩn hiện thấy lưng hắn bằng phẳng, không có vết thương nào chảy máu. Ngạn Hi không khỏi cau mày, các Ngự Lâm quân đã buống xuống phòng bị, một tên trong đó nói: "Ngạn đại nhân! Đây không phải là thích khách!"

Ngan Hi nghi hoặc nhìn Tiểu Thuận Từ, ánh mắt quay lại nhìn mặt Đoàn Cẩm Sơ, Đoàn Cẩm Sơ lại toét miệng cười, vẻ mặt tự tin khiêu khích: "Thế nào? Ngan đại nhân!"

"Trong phòng này, rõ ràng có mùi máu tươi!" Mặt Ngan Hi u ám, muốn đưa tay kiểm tra lưng Tiểu Thuận Từ, lại do dự siết chặt nắm tay.

"Mùi máu tươi?" Tiểu Thuận Từ nhìn xuống, ngẫm nghĩ một chút, đưa chân trái ra, vén ống quần, trên chân trần lộ ra một vết thương phía trên khoảng ba tấc, vẻ mặt rối rắm nói: "Chắc ngài ngửi được mùi cái này đó! Buổi tối khi ta đi ứng hầu, không cẩn thận từ trên ghế té xuống, quẹt rách chân, chảy chút máu!"

Ngan Hi cúi người xuống gần nhìn nhìn, vừa nâng mắt, rất tinh tường hỏi: "Từ tối đến giờ qua ít nhất hai canh giờ, sao vết máu trên vết thương lại mới như vậy?"

"Khụ khụ, cái này phải hỏi Tiểu Sơ Từ rồi!" Tiểu Thuận Từ lại thẹn thùng đỏ mặt, còn mang chút xấu hổ, đôi mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ.

Về mặt này, lập tức lại làm cho các Ngự Lâm quân sinh ra liên tưởng, trong ánh mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ lại thêm một chút sắc thái.

Đoàn Cẩm Sơ vô cùng quần bách, đồng thời trong lòng thầm mắng, nhưng ngay cả động tác mềm mại Lan Hoa Chi quyến rũ của thái giám cũng đem ra phối hợp xia lung tung: "Tiểu Thuận Từ ca! Người xấu lắm!"

Mặc dù Ngan Hi chịu không nổi muốn nôn, nhưng đây là việc chung phải hết sức chịu đựng, không nhịn được quát: "Nói mau!"

"Dạ! Là Tiểu Sơ Từ hấn ngừ không an phận, cứ cọ cọ chân ta, vì vậy đã cọ rách vết thương, lại chảy máu!" Tiểu Thuận Từ nói xong, cúi đầu, cứ như tiểu tức phụ thẹn thùng, lời nói toàn ám chỉ ý tứ sâu xa.

Đoàn Cẩm Sơ nghe, không nhịn được khuôn mặt nhỏ nhắn đen lại, thật muốn đập một cước chết Tiểu Thuận Từ, nhưng ở trước mặt người ngoài cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, vì vậy, trên mặt lúc xanh lúc đỏ lần lượt thay đổi, quá xấu hổ chuyện bị nói xấu rồi cuộc thẹn quá hóa giận.

Đôi mắt Ngan Hi mở to hết cỡ, thả lỏng chuôi kiếm đang cầm trong tay, vung tay lên, nói: "Đi! Đi nơi khác lục soát!"

Rốt cuộc Ngự lâm quân cũng lui hết toàn bộ, hai người đứng thẳng lỗ tai, nghe tiếng những bước chân kia rời khỏi khu Kính sự phòng, càng ngày càng xa mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghi một chút, Đoàn Cẩm Sơ lập tức quát mắt nhìn trừng trừng khề mắng: "Huynh nói bấy bọ gì thế? Huynh làm cho người khác nhìn ta thế nào? Nghi ta thành cái gì?"

"Tiểu Sơ Từ! Nếu không như vậy, bọn họ sẽ không đi! Ngan đại nhân kia thực tinh tường, khó đảm bảo sẽ không nhận ra khác thường!" Mới vừa rồi giọng Tiểu Thuận Từ còn mạnh mẽ mười phần, giờ vừa mở miệng, lại trở nên vô lực, sắc mặt cũng trắng mấy phần.

Đoàn Cẩm Sơ nhìn sang hán, hốt hoảng: "Huynh làm sao vậy? Huynh thật sự. . . . Thật sự bị thương sao?"

"Ừ!" Tiểu Thuận Từ gật đầu một cái, cắn răng nói: "Ngay trên lưng! nàng mở tủ quần áo ra, ở giữa tường kép trong ngăn kéo có để một chai thuốc trị thương!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Tình Sâu Duyên Cạn, Yêu Chuẩn Xác

Đoàn Cẩm Sơ lấy thuốc quay về giường, lại nhìn chăm chăm mông lưng bằng phẳng của Tiểu Thuận Từ cau mày: "Đây là huynh trêu chọc ta sao! Huynh bị thương ở đâu? Sao ta không thấy?"

"Ồi! Thật là mắt trí nhớ cái gì cũng ngốc!" Tiểu Thuận Từ than nhẹ một tiếng, tự mình duỗi tay ra sau lưng, dưới sự khiếp sợ vô hạn của Đoàn Cẩm Sơ, chậm rãi nhấc lên một mảng mông như cánh ve có màu sắc giống da người như đúc. Vật này vừa kéo lên liền lộ ra vết thương dài chừng hai tấc trông rất ghê người, màu sắc vẫn đỏ tươi, đủ chứng minh vết thương chỉ do lưỡi dao bén gây ra chứ không trúng độc.

"Chuyện này. . . . . Huynh. . . huynh sao lại thế này? Huynh bị vết thương này khi nào?" Đoàn Cẩm Sơ hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng có quá nhiều hoảng hốt muốn hỏi, lại chỉ nói năng lộn xộn hỏi được câu này.

"Lúc ở trên giường! Ngay trước khi bọn họ ập vào! Tiểu Sơ Từ! Phiền nàng bôi thuốc cho ta, ta nhìn không tới!" Tiểu Thuận Từ giải thích qua loa, trên

trán có mồ hôi lã xuống.

Tay Đoàn Cẩm Sơ run run mở nắp bình thuốc, khăn trương hít thở. Tiểu Thuận Từ nằm sấp xuống giường, nàng thận trọng rắc bột thuốc màu trắng lên vết thương của hắn, rắc thuốc xong, trong lòng cũng trấn định rất nhiều: "Huynh chờ chút! Ta xé mảnh vải cho huynh băng bó lại!"

Quay lại trước tủ quần áo, tùy tiện xé một mảnh vải dài từ chiếc áo bên trong, cột nghiêng lên vết thương vòng quanh từ vai đến eo Tiểu Thuận Từ. Làm xong tất cả, lại nhớ tới vết thương trên đùi hắn, liền nói: "Huynh có ngồi dậy được không?"

"Được!" Tiểu Thuận Từ đứng dậy, gương mặt trắng bệch có vẻ tươi cười nhìn Đoàn Cẩm Sơ không quên giễu cợt nói: "Vết thương này tính là gì? Hơi sưng ỏm nàng còn có mà!"

"Huynh . . . huynh nói bậy gì đó!" Đoàn Cẩm Sơ nổi nóng, đồng thời khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ ửng lên, khẽ quát: "Huynh vẫn là Tiểu Thuận Từ ca của ta đó ư? Sao lại thay đổi lớn như vậy!"

"Ha ha, đây mới chính thật là ta!" Tiểu Thuận Từ mỉm cười nói, trong mắt đầy vẻ sùng nịch.

Đoàn Cẩm Sơ cúi đầu rắc thuốc cho hắn, phớt lờ hắn đùa giỡn, tức giận hỏi: "Rốt cuộc huynh là ai? Tại sao huynh muốn hành thích hoàng thượng? Hiện giờ hoàng thượng thế nào?"

"Hành thích thất bại! Không ngờ trong Triều Dương điện có ẩn giấu cơ quan! Tiểu Sơ Từ! Bây giờ nàng mất trí nhớ, cho nên ta sẽ không nói nửa chữ với nàng về bí mật của ta! Nếu nàng đi theo ta, sau khi rời khỏi đây nhất định ta sẽ nói cho nàng biết!" Tiểu Thuận Từ cau mày, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Hoàng thượng không bị gì sao?" Đoàn Cẩm Sơ vui mừng, vội hỏi lại cho rõ.

Tiểu Thuận Từ nhìn chằm chằm nàng, hồi lâu, mới xốt xa gắt đầu: "Hoàng thượng không sao! Nhưng nàng thay đổi quá nhiều! Thật không biết bản thân nàng mất trí nhớ là chuyện tốt hay chuyện xấu! Sống trong thù hận nhất định nàng sẽ không vui, hiện tại quên hết, ngược lại khúc mắc trong lòng được giải trừ! Phải . . . đúng là chuyện tốt rồi!"

"Chuyện tốt! Đương nhiên là chuyện tốt! Ta thích như bây giờ, cũng không muốn khôi phục trí nhớ!" Đoàn Cẩm Sơ gượng cười nói đùa, bôi thuốc kỹ, kéo ống quần hắn xuống, đột nhiên lại nhớ tới điều gì, nghiêm mặt nói: "Tiểu Thuận Từ ca! Ta cũng không cần biết huynh là người nào, nhưng mà ta cho huynh biết, ta sẽ không đi cùng huynh, cũng sẽ không cho phép huynh đi hành thích hoàng thượng nữa! Ta cứu huynh lần này, nếu như huynh còn coi ta là huynh đệ tốt bằng hữu tốt của huynh, thì đừng làm cho ta đau lòng, có được không?"

"Tiểu Sơ Từ! Nàng không đi theo ta là vì Bát Vương gia, không cho ta hành thích cũng bởi vì Bát Vương gia, đúng không?" Tiểu Thuận Từ hỏi sắc bén.

Đoàn Cẩm Sơ cũng không che giấu, hào phóng gật đầu: "Đúng vậy! Chính vì Vân Hách! Ta thích hắn yêu hắn! Ta có thể ra đi một mình, cũng không thể theo huynh! Hoàng thượng là phụ hoàng của hắn! Nếu hoàng thượng gặp chuyện bất trắc, hắn sẽ rất đau lòng, vậy ta cũng sẽ đau lòng! Huống chi! Tiểu Thuận Từ ca! Huynh hiện đang bị thương, muốn tự mình ra khỏi hoàng cung này còn khó khăn, ta hoàn toàn không biết võ công sẽ thành gánh nặng cho huynh! Quan trọng nhất là! Vân Hách mặc dù ở Bát Vương phủ, nhưng nhất cử nhất động của ta đều trong tầm mắt hắn! Chẳng những không thể đưa ta đi, chỉ sợ chính huynh cũng không thoát được!"

Thấy Lộ Văn Minh tự mình đến điều Tiểu Thuận Từ qua phòng bên, nàng hiểu ngay: Tiểu Xuyên Từ luôn giám sát nàng, Lộ Văn Minh cũng theo dõi, hơn nữa đưa tin cho Sở Vân Hách rất nhanh, cho nên, nàng sợ rằng mình thật sự phải nằm trong tay nam nhân này cả đời!

Tiểu Thuận Từ yên lặng thật lâu, lặng lẽ mặc quần áo, sau đó ngồi ở trên giường ngưng mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, hồi lâu, khẽ hỏi: "Nàng yêu hắn nhiều không? Nàng có biết, nàng yêu Sở Vân Hách, sẽ mang đến họa sát thân không?"

"Tiểu Thuận Từ ca! Tình cảm của chúng ta một lời khó nói hết! Tóm lại, ta xác định ta rất yêu hắn, hắn cũng yêu ta! Về sau có xảy ra chuyện gì không ta cũng không biết, ta cũng không thể thay đổi được gì, đi từng bước tính từng bước thôi!" Đoàn Cẩm Sơ nói.

"Nếu yêu! Nếu hắn cũng yêu nàng, vậy mấy ngày nay nàng vẫn khóc thầm chuyện gì?" Tiểu Thuận Từ rõ ràng không tin, trong khẩu khí đầy vẻ hoài nghi.

Đoàn Cẩm Sơ thoáng chững lại, hạ mắt nói nhỏ: "Bởi vì một ít nguyên nhân khác! Không phải lỗi của hắn, là chính ta làm khổ mình, là ta không qua nổi giới hạn của mình, do ta quá mềm yếu, không có dũng khí gánh chịu, suy tính quá nhiều, không dám đối mặt với hắn! Đêm đêm ta nằm suy nghĩ rất nhiều rất nhiều! Trước kia vẫn nghĩ phải rời xa hắn, nhưng ta phát hiện, ta càng không bỏ được hắn! Cho dù rời khỏi kinh thành, trong lòng ta có thể sẽ luôn nhớ hắn, rất nhớ hắn! Vì vậy nếu biết cả hai chúng ta đều khổ sở như thế, sống một đời người, thời gian thấm thoát, thế thì tại sao không nắm chắc hiện tại, oanh oanh liệt liệt yêu hết mình? Ai biết kiếp sau thế nào? Ai có thể biết kiếp sau chúng ta còn có thể gặp nhau hay không? Nguyệt lão có lại thất sợt tơ hồng cho chúng ta không?"

"Cẩm sơ. . .!" Tiểu Thuận Từ thì thầm một tiếng, bình tĩnh nhìn Đoàn Cẩm Sơ, ánh mắt mờ mịt, chậm rãi đưa tay lên xoa mặt của nàng, rồi nháy mắt ôm chặt lấy nàng, đặt cằm lên vai nàng, khàn giọng lâm bẩm nói: "Nếu vậy! Nếu nói vậy. . . Ta không miễn cưỡng nàng! Ta không muốn nàng buồn! Dưa hấu xanh không ngọt! Cẩm Sơ! Nàng phải nhớ kỹ! Nếu có một ngày hắn không tốt với nàng! Không yêu nàng! Ta sẽ tới tìm nàng, ta vẫn luôn chờ đợi nàng!"

"Tiểu Thuận Từ ca!" Đoàn Cẩm Sơ cảm động, ôm lại hắn, nước mắt trào ra: "Ta sẽ rất nhớ huynh! Luôn luôn nhớ huynh! Huynh yên tâm, ta sẽ không nói cho ai biết chuyện của huynh, cũng sẽ không nói với Vân Hách, huynh đi nhanh lên đi, nếu trời sáng muốn đi cũng không kịp, vết thương của huynh sớm muộn gì cũng bị phát hiện!"

"Ta biết! Ta biết rồi! Ta sẽ đi! Cẩm Sơ! Nàng không sợ ta sẽ liên lụy nàng sao? Nàng cứ thế giúp ta lừa dối quá quan! Ta không biết rằng trong lòng nàng cũng có ta, chỉ cần như vậy là đủ rồi, đủ rồi!" Đôi mắt Tiểu Thuận Từ đỏ hồng, tuy hết sức kềm nén, cũng không giữ được nước mắt lăn xuống.

Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu, nhìn hần cười: "Huynh sẽ liên lụy ta sao?"

"Không đâu! Ta đã dự tính! Nếu bại lộ, sẽ giả vờ bắt giữ nàng, nói với bọn họ, là nàng bị ta uy hiếp mới nói dối! Nếu cần! Ta sẽ để nàng giết ta lập công, đảm bảo nàng có thể an toàn trở ra!" Tiểu Thuận Từ lấy thanh chủy thủ trong góc giường ra, nhẹ nhàng cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Tin Tức Động Trời, Muốn Gặp Hần Ngay

Tiếng trống Canh Ba truyền đến, Đoàn Cẩm Sơ giật mình, đỡ Tiểu Thuận Từ xuống giường, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, vội mở tủ quần áo, lấy khoản tiền tiết kiệm duy nhất của nàng ra: "Tiểu Thuận Từ ca! Ta chỉ có bao nhiêu đây tiền, huynh cầm lấy, ra khỏi thành tìm cơ hội xem đại phu, ta....."

"Cẩm Sơ!" Tiểu Thuận Từ cúi đầu, nhìn mười mấy văn tiền trong tay Đoàn Cẩm Sơ, khẽ cười nói: "Ta là nam nhân, sao có thể nhận tiền của nữ nhân? Không cần đâu, nàng cất đi!"

"Huynh đâu phải nam nhân, huynh là thái giám!" Đoàn Cẩm Sơ gấp gấp, cho là hần từ chối, vội lên tiếng bác bỏ, đồng thời cũng rấn nhét tiền vào tay hần.

"Ta là nam nhân, nam nhân chân chân chính chính!" Tiểu Thuận Từ cười, nghiêng người nhẹ giọng nói bên lỗ tai Đoàn Cẩm Sơ.

Đoàn Cẩm Sơ giật mình: "Cái gì? Huynh. . . huynh là nam. . . nam nhân?"

Tiểu Thuận Từ mỉm môi cười, mắt đầy tà khí nhìn chăm chăm nàng, chế nhạo nói: "Đáng tiếc nàng không dám để Tiểu Xuyên Từ nghiệm thân ta, bằng không, chẳng phải nàng đã biết sao?"

"Khụ khụ! Đáng chết! Thế mà, thế mà lại là một thái giám già. Ta. . . ta muốn đâm đầu chết!" Cả mặt Đoàn Cẩm Sơ đỏ ửng, vừa nghĩ tới khoản thời gian bọn họ cùng giường chung gối kia, thẹn thùng đến mức muốn tìm cái lỗ để chui vào.

"Ha ha! Chớ đâm chết! Giữ mạng lại sống thật tốt! Hãy nhớ, không thể ở lâu trong cung! Nếu nàng dựa vào đại thụ Bát Vương gia này, thì nhất định phải dựa thật tốt, ngàn vạn lần không được dễ dàng tiết lộ thân phận! Cho dù hần đối đãi nàng tốt hơn nữa, cũng không thay đổi được quan hệ đối địch của các ngươi! Nàng phải biết rằng điều này rất quan trọng!" Tiểu Thuận Từ thành khẩn nói.

"Ừ! Ta hiểu!" Đoàn Cẩm Sơ gật đầu.

Tiểu Thuận Từ đi tới tủ quần áo, mở vách ngăn ẩn dưới cùng ra, bên trong có một cái rương nhỏ có khóa, rồi mở khóa lấy ra một gói đồ nhỏ ôm vào lòng: "Cẩm Sơ! Ta dạy nàng cách dùng khinh công!"

Một khắc đồng hồ sau, Tiểu Thuận Từ nhảy từ cửa sổ phía sau ra, trước khi đi, nhìn một cái thật sâu: "Bảo trọng!"

"Ừ! Tiểu Thuận Từ ca! Huynh càng phải bảo trọng!" Đoàn Cẩm Sơ khóc thành tiếng, lại sợ có người nghe được, vội lấy tay che chặt miệng.

Sau vài lần lên xuống, một bóng đen né tránh Ngự Lâm quân tuần tra nhảy ra khỏi tường thành thật cao, thừa lúc bóng đêm mà đi.....

Nhìn vết máu rơi dính trên giường, Đoàn Cẩm Sơ như ở trong mộng, liên tưởng đến cuộc sống chung một nơi trước kia cùng Tiểu Thuận Từ, lệ không khỏi rơi lã chã. Mặc kệ hần là ai, hần thật tâm chờ đợi nàng, ngày tương cứu trong lúc hoạn nạn, lúc đồng tâm hiệp lực, khi đồng cam cộng khổ, đều làm nàng hoài niệm hần thật sâu, nhớ hần thật sâu, cho dù không còn cơ hội gặp lại, có được những hồi ức này, cũng hạnh phúc cả đời.

Đồ bình nước nóng ra, ngồi xỏm trên đất giặt khăn trải giường. Tiểu Xuyên Từ rên lên một tiếng, dường như huyết đạo đến thời gian đã tự giải, nhưng chưa tỉnh đã ngủ lại.

Buổi sáng lúc còn đang mơ màng ngủ, tiếng gõ cửa vang lên, Tiểu Xuyên Từ bò dậy đi mở cửa. Chính là Tiểu Lý Tử ở sát vách thò đầu vào hỏi: "Tiểu Thuận Từ đâu? Có phải tối hôm qua sang phòng các người ngủ không?"

Nghe nói vậy, Đoàn Cẩm Sơ vội đáp: "Hần đã tới, nhưng không bao lâu lại đi rồi!"

Trong phòng yên tĩnh trở lại, Tiểu Xuyên Từ đóng cửa xong trở về, sắc mặt thật kém hỏi: "Sao người lại cho hần tới nữa?"

"Tiểu Xuyên Từ! Ta phát hiện bây giờ ngươi như là chủ tử của ta, động chút là chất vấn ta! Chuyện của ta, không mượn ngươi xen vào! Trước khi chủ tử phái ngươi tới thì chúng ta đã ở cùng nhau rồi!" Đoàn Cẩm Sơ không khách khí nói gần lại.

Tiểu Xuyên Từ cúi đầu, chán nản nói: "Dạ! Nô tài xin ghi nhớ!"

Tâm trạng rất khó chịu, Đoàn Cẩm Sơ mấp máy môi không nói nữa, ngồi trên giường một lát, xuống giường rửa mặt chải đầu, sau đó đi Triều Dương điện ứng hầu.

Sau khi lâm triều, Sở Mộc Viễn phá lệ không phê tấu chương ngay, mà nửa nằm nửa ngồi trên giường trong Sương phòng, dường như trong một đêm, lại già thêm mười tuổi, hốc mắt hơi lõm xuống, sắc mặt rất khó coi, không có khí thế uy nghiêm như trước mà tựa như lão nhân cô độc, có vẻ chán chường uể oải.

Nghĩ tới tới hôm qua gặp phải chuyện huyền ảo, Đoàn Cẩm Sơ bụng khay đứng cạnh rèm một lát mới chậm rãi đến gần, châm trà trên bàn nhỏ. Lúc chuẩn bị lui ra, tiếng Sở Mộc Viễn vang lên: "Tiểu Sơ Từ!"

"Hoàng thượng! Có nô tài!" Đoàn Cẩm Sơ dừng chân, khom người nói.

"Người nói xem! Hôm nay Văn Hách có vào cung thăm thăm không?" Mắt Sở Mộc Viễn thần thờ cứ như vô hồn.

Nháy mắt Đoàn Cẩm Sơ khựng lại, đáp: "Hoàng thượng bị hoảng hốt, Bát Vương gia là con hiếu, chắc chắn sẽ tới thăm hoàng thượng!"

"Trẫm thấy không chắc! Hắn thường nói hắn là con bất hiếu, trước mắt hắn lại mất hai con, sao còn tâm trí đến thăm trẫm?" Sở Mộc Viễn thảm than thở, khước mắt hơi ướt át: "Chẳng lẽ do trẫm không tốt, có lỗi với đứa con này, nên ngay cả một hoàng tôn trẫm cũng không ôm được sao?"

"Hoàng thượng!" Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc, lặng người một lát, mới bật hỏi: "Sao lại là hai con? Nô tài nghe nói tiểu chủ Lưu Ly ở Bát Vương Phủ sảy thai, nhưng thai của tiểu chủ Ngọc Ngân vẫn còn mà!"

"Không có! Cũng bị mất! Lưu Ly đáng chết kia bản thân sảy thai, trẫm còn chưa giáng tội cho nàng, ngược lại còn độc ác, ghen ghét Ngọc Ngân có thai, lên vào phòng ăn đồi thuốc dưỡng thai của Ngọc Ngân thành thuốc phá thai, lượng thuốc quá nặng, mẩu tử Ngọc Ngân một xác hai mạng, chuyện thương thiên hại lý như thế cũng làm được! Trẫm! Trẫm . . . . Khụ khụ . . . .!"

Sở Mộc Viễn nói đến chỗ kích động, ho lên kịch liệt, Lộ Văn Minh vội vỗ lưng hắn, đưa nước trà lên, trấn an nói: "Hoàng thượng! Người phải保重 Long thể! Bát Vương gia còn trẻ, sau này còn nhiều cơ hội sinh con nối dõi! Người đừng quá để tâm!"

"Đây là làm bậy mà!" Sở Mộc Viễn nắm tay lên giường, đau lòng cực độ.

Đoàn Cẩm Sơ không còn nghe được bọn họ nói gì nữa, trong đầu chỉ nhớ rõ một điều, đó chính là cả hai con của Sở Văn Hách đều mất, lại cùng sảy thai, chuyện này là thế nào? Dường như hôm qua, hôm qua tâm tình của hắn tệ nhất, nhưng nàng vẫn cự tuyệt hắn, đã thương lòng hắn, không trách được hắn ngược lên trời mà không nhìn nàng, hắn không yên lòng, thì ra là thế, là như thế đó!

Ngần ngợ cho tới trưa, mấy lần châm trà đều bị nước sôi đổ trúng tay, Lộ Văn Minh trừng nàng liên tiếp, cuối cùng cho người khác thay thế nàng, bảo nàng về Kính Sự phòng nghỉ ngơi.

Tiểu Xuyên Từ đang dọn phòng, thấy Đoàn Cẩm Sơ trở về, nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của nàng, vội đỡ nàng lại hỏi: "Tiểu Sơ Từ! Người sao vậy? Bị hoàng thượng trách phạt sao?"

"Không có! Tiểu Xuyên Từ! Ta muốn xuất cung, muốn đi gặp Văn Hách! Phải làm sao? Hắn không tới đón ta . . . ta xuất cung bằng cách nào?" Đoàn Cẩm Sơ chột ngắc đầu, giọng vội vàng hỏi.

Tiểu Xuyên Từ ngẩn người: "Có phải người về Bát Vương phủ không? Chủ tử biết không?"

"Không biết! Hôm qua hắn tới đón ta, ta không đồng ý, chắc chắn rằng hắn tức giận! Tiểu Xuyên Từ! Người dẫn ta xuất cung được không? Ta muốn gặp hắn, muốn gặp hắn thật nhanh!" Nước mắt Đoàn Cẩm Sơ rơi như mưa, thân mình trượt xuống ngồi xồm trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hận Đùa Lỡ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 156: Đi Bộ Xuất Cung, Lại Gặp Chủ Tử Đeo Bám

Đoàn Cẩm Sơ lần đầu tiên ném thử mùi vị đi theo nô tài xuất cung, thủ tục đúng là nặng nề!

Đi từ Kính Sự phòng đến cổng hoàng cung Đoàn Cẩm Sơ đã mệt muốn chết, khoảng cách ước chừng phải xa đến ba nghìn thước (3000m), sau đó đội trình thiếp xuất nhập hoàng cung do chính Lộ Văn Minh phê duyệt, Đoàn Cẩm Sơ tựa vào tường thành thở hồng hộc, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng

trán lấm tẩm mồ hôi.

"Tiểu Sơ Từ! Hay người chờ ở đây, ta về Vương phủ trước bẩm báo một tiếng với chủ từ, nhất định chủ từ sẽ cho xe ngựa tới đón người!" Tiểu Xuyên Từ đưa khăn tay lên, giọng đau xót nói.

"Đừng! Ta không yếu ớt như vậy!" Đoàn Cẩm Sơ nhận lấy khăn tay lau mồ hôi, nghỉ một chút, lại nói: "Hắn tới đón ta bao nhiêu lần ta cũng chưa đi! Giờ mặt mũi nào kêu hắn tới đón nữa? Có điều! Xuất cung với người thật khó! Sau này ta phải tìm đi với chủ từ địa vị cao cao một chút. . . .!"

Mới ai oán nói đến đây, lại thật sự nghe được tiếng bước chân vang lên sau lưng, còn có tiếng bánh xe lăn trên đường nghe "lộp cộp!"

Hai người tròn tròn mắt, cùng quay đầu lại, chỉ thấy một cỗ kiệu và một chiếc xe ngựa từ từ tiến đến, cỗ kiệu phía trước, xe ngựa phía sau, hai bên đều theo sau hạ nhân, sắc mặt kiệu phu và xa phu đều nghiêm cẩn, mắt nhìn phía trước.

"Ta có năng lực biết trước nha!" Đoàn Cẩm Sơ đắc ý nhỏ giọng nói thầm một câu, lại bị Tiểu Xuyên Từ lôi kéo tránh sang một bên, đồng thời mạnh mẽ xoay người nài lại để nài đứng đưa lưng về phía cỗ kiệu.

"Chỉ vậy? Người không muốn ta hưởng phúc à? Ta tự hỏi có phải Cửu công chúa trong cỗ kiệu hay xe ngựa kia không, người....." lập tức giọng Đoàn Cẩm Sơ buồn bực, oán giận nói, lại bị Tiểu Xuyên Từ kéo tay lại lắc đầu đưa ngón tay lên môi, ý bảo nài cầm miệng. Nài hơi mím môi trừng hăn, lại nghe hăn càng thấp giọng nói: "Cỗ kiệu là An Bình vương, xe ngựa là An Tĩnh vương, người muốn hưởng phúc sao?"

"Ặc! Sao người biết?" khóe miệng Đoàn Cẩm Sơ run rẩy, nhưng cũng thức thời cúi đầu xuống sâu hơn.

Nghe tiếng vang đến gần, Tiểu Xuyên Từ đưa tay che một bên mặt: "Trên cỗ kiệu và xe ngựa đều có dấu hiệu Vương Phủ đó!"

"A a! Vậy ta không dám đi kể bên đâu! Chúng ta chạy nhanh đi!"

Đoàn Cẩm Sơ trở tay kéo ngược lại Tiểu Xuyên Từ, nhấc chân lao ra ngoài, chạy thực mạng, tựa như sau lưng có sói xám đuổi theo cô bé quàng khăn đỏ!

Giỡn chơi sao! Nếu nài ngồi xe ngựa Sở Vân Ly đi Bát Vương Phủ, đoán chừng không phải đi an ủi Sở Vân Hách, mà làm cho Sở Vân Hách giận càng thêm giận, buồn càng thêm buồn, dấm chua càng thêm chua rồi!

Nhưng, sự thật chứng minh, đầu của nài nào ngẩn, nếu như không chạy chỉ đứng yên ở đó, có lẽ sẽ không khiến người khác chú ý. Bây giờ chạy, thì ngược lại là giấu đầu lòi đuôi!

Cách ăn mặc của hai bóng người chạy như bay này rõ ràng là thái giám, làm hạ nhân ở bên cỗ kiệu và xe ngựa cùng hồ nghi nhìn qua, lập tức có người đến cạnh cỗ kiệu và xe ngựa nhỏ giọng bẩm báo: "Chủ từ! Phía trước có thái giám chạy như điên! Không biết có mờ ám gì đây?"

"Đi đến ngăn lại! Tra hỏi một chút!"

"Dạ! Chủ từ!"

Đuổi theo đều là thị vệ, phóng một cái đã đáp xuống chặn trước mặt hai người. Báo hại Đoàn Cẩm Sơ theo quán tính thẳng chân lại không kịp, lao đảo một cái liền té xuống đất, Tiểu Xuyên Từ nhanh trí vội kéo Đoàn Cẩm Sơ lại, kết quả hăn anh dừng làm thịt nát, Đoàn Cẩm Sơ ngã đè lên người hăn!

"Má ơi! Đau thắt lưng!" Kêu rên một tiếng, tay Đoàn Cẩm Sơ vịn thắt lưng gian nan bò dậy, lúc này mới chú ý tới Tiểu Xuyên Từ bị ép thành bánh thịt, hoảng hồn, vội kéo hăn lên: "Tiểu Xuyên Từ! Người có sao không?"

"Ta. . . ta cũng may! Tạm thời chưa chết được. . . ." giọng Tiểu Xuyên Từ đứt quãng nói, theo tay đỡ của Đoàn Cẩm Sơ đứng lên càng thêm gian nan.

Vỗ vỗ đất trên người, lúc này hai người mới ngẩng đầu nhìn chó chặn đường, Đoàn Cẩm Sơ đối với loại này đương nhiên sẽ không khách khí, liền mắng phủ đầu: "Chó ngoan không chặn đường! Biết không? Bay tới bay lui! Các người là quý sao?"

Hai thị vệ nhìn nhau, Dạ Tĩnh ho nhẹ hai tiếng, nghiêm mặt nói: "Thì ra là Tiểu Sơ Từ! Các chủ từ còn tưởng là kẻ nào khả nghi! Lệnh cho chúng ta tới bắt các người đây!"

"Hả?" Ngẩn người, Đoàn Cẩm Sơ cũng mới nhận ra, thị vệ đang nói này là cận thân hộ vệ của Sở Vân Lan, toàn nói giọng quạ đen với ta, chủ từ đáng ghét, đương nhiên nô tài nhà hăn cũng đáng ghét. Vì vậy, hung hăng liếc một cái, mặt Đoàn Cẩm Sơ sa sầm nói: "Nếu biết chúng ta không phải phạm nhân! Vậy đừng chặn đường bần thái giám!"

"Xin chỉ thị của chủ từ đi đã!"

Ly Việt là cận thân hộ vệ của Sở Vân Ly nói rồi tiến đến xe ngựa, mà lúc này cỗ kiệu và xe ngựa cũng vừa tới, vì vậy phải dừng lại, Ly Việt và Dạ Tĩnh cùng theo sau, đều tự mình bẩm báo lại. Sau đó, màn kiệu cùng màn xe liền đồng thời vén lên!

"Tiểu Sơ Từ!"

"Tiểu Sơ Từ!"

Tiếng Sở Văn Lan và Sở Văn Ly khẽ kêu lên hầu như cùng lúc. Kêu xong, mặt hạ nhân mặt hai nhà kinh ngạc, thần sắc hai chủ tử cũng có chút vi diệu. Tiểu Xuyên Từ chán nản đen mặt lại, nhưng lập tức khôi phục bộ dạng kính cẩn phục tùng, cứng rắn lời kéo Đoàn Cẩm Sơ cố chấp quay đầu trở lại, chậm rãi đến giữa cỗ kiệu và xe ngựa quỳ xuống, lúng túng thỉnh an: "Nô tài ra mắt hai vị Vương gia!"

"Đứng lên đi!" Sở Văn Ly lạnh nhạt nói.

"Tạ vương gia!" Đứng dậy, mặt Đoàn Cẩm Sơ lộ vẻ không phục, thẳng thắn nói: "Không biết vì sao hai vị Vương gia chặn nô tài lại? Nếu không có việc gì! Nô tài xin được cáo lui trước!"

"Người xuất cung làm gì? Chạy như bay muốn đi đâu?" Sở Văn Lan xen vào nói. Nói xong, liếc qua Tiểu Xuyên Từ, chần chờ lại nói tiếp: "Có phải đi Bát Vương Phủ không?"

Đoàn Cẩm Sơ đáp: "Hồi bẩm An Bình vương! Đúng vậy! Đúng là nô tài muốn đi Bát Vương Phủ!"

"Hừ! Luôn muốn đi Bát Vương Phủ! Sao không đi phủ bốn vương hầu hạ vài ngày hừ?" Sở Văn Lan không khỏi nổi giận, giọng điệu nóng nảy.

Đoàn Cẩm Sơ im lặng, rất muốn nói lời cay độc rằng bởi vì bốn đại gia chán ghét người cực độ, ngày nào cũng khi dễ Văn Hách của ta. . . . Nhưng, khu khu, không có can đảm. Vì vậy, rất kính cẩn phục tùng đáp: "Bởi vì tướng mạo An Bình vương gia thật sự quá tốt! Lại trẻ trung anh tuấn! Nô tài quá hèn mọn, không xứng hầu hạ Vương gia!"

"Phốc . . . .!"

Tiểu Xuyên Từ nhìn không được, miệng vừa chồm phun một cái vội hoảng hốt bịt lại. Hạ nhân hai nhà tuy cúi đầu, nhưng bả vai đều run run nhè nhẹ như đang cực lực nghẹn cười.

Sở Văn Lan dở khóc dở cười, khuôn mặt tuần tú lần lượt thay đổi xanh hồng, đúng là đủ đặc sắc nhiệt tình, khuôn mặt tuần tú run rẩy cường ngạnh bá đạo tuyên bố: "Người đâu! Bắt Tiểu Sơ Từ lên kiệu cho bốn vương, bốn vương càng muốn hắt hủi hạ!"

"A! Cái người này! Người làm sao vậy hả? Ban ngày ban mặt, giữa thanh thiên bạch nhật, người làm hoàng tử Thân Vương thế mà trắng trợn cướp đoạt thái giám, còn có nhân tính hay không? Bản thái giám muốn cáo ngự trạng!"

Đoàn Cẩm Sơ nghe xong, lập tức phát hỏa, vừa nhào xuống ăn vạ vừa mắng chửi tron tru, làm như muốn quay về tìm hoàng đế cáo trạng ngay, bày tư thế trâu bò lợi hại, làm thủ hạ Sở Văn Lan cũng ngu người tại chỗ. Dạ Tinh không nhìn được nuốt nước miếng, lại không dám hành động. Ai cũng biết, trước mặt Tiểu Sơ Từ là nửa hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, chỉ thua tổng quản thái giám Lộ Văn Minh thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Bị Bắt Ngồi Chung, Đứng Ngồi Không Yên

"Tiểu Sơ Từ!"

Một tiếng hét to từ miệng Sở Văn Ly quát lên, hơn nửa người đã chồm ra khỏi xe ngựa, lạnh mắt liếc nhìn Đoàn Cẩm Sơ, ánh mắt phức tạp nói: "Nháo cái gì? Lên xe! Chúng ta cũng đang muốn đi Bát Vương Phủ đây, cho người đi nhờ một đoạn!"

"Ách. . . . Người. . . . các người không phải nói đi ngày hôm qua rồi sao?" thật sự Đoàn Cẩm Sơ không muốn đi chung, lại càng không muốn có người quấy rầy nàng ngọt ngào cùng Sở Văn Hách, vì vậy, mặt rói rầm nhẩn như khổ qua, tâm tình cực tệ hỏi.

"Hôm qua có việc trì hoãn! Hôm nay đi." Sở Văn Ly thần nhiên nói.

Sở Văn Lan cũng nghiêng người ra, hồ nghi nhìn qua, hỏi lại: "Nhị ca! Bây giờ đi phủ lão Bát thật sao?"

"Ừ! Ta có chút chuyện muốn thương lượng cùng hân, nếu người không muốn đi, thì hãy về trước đi!" Sở Văn Ly nói.

"Thôi! Ta không thêm đi! Hôm nay là sinh thần của Giai Nghi, ta hồi phủ!" Giai Nghi là An Bình vương phi, tuy Sở Văn Lan nói đúng tình hợp lý, ngoài mặt cũng biểu hiện khinh thường, nhưng khi ngồi xuống quay vào trong kiệu, khuôn mặt tuần tú liền ảm đạm âm trầm, nắm tay xiết chặt, trong mắt đầy vẻ đố kỵ.

Nhìn cỗ kiệu rời đi, lòng Đoàn Cẩm Sơ cũng không hạ xuống được, bởi vì một con hổ đi rồi, còn có một con sói, hơn nữa nàng cảm giác có thể còn mang danh sắc lang, ánh mắt nhìn nàng luôn rất kỳ dị, tựa như. . . . như nhìn thấu thân nữ nhi của nàng, nếu không, thì thực sự có khuynh hướng đồng tính luyến ái?

"Tiểu Sơ Từ! Lên xe!"

Trong lúc đang suy tư, tiếng Sở Vân Ly đã vang lên, Đoàn Cẩm Sơ quay đầu nhìn về phía hấn, quả quyết cự tuyệt nói: "An Tĩnh vương gia ngài tự ngồi xe ngựa đi, nô tài đi bộ được rồi! Còn có Tiểu Xuyên Từ, nô tài đi cùng hấn, không thể bỏ hấn!"

"Mệnh lệnh đã đưa ra! Cần bốn vương lặp lại lần nữa sao?" Sở Vân Ly sắc mặt hơi hột, giọng bất giác lạnh xuống.

"Ta không. . .!"

"Ly Việt, bắt Tiểu Sơ Từ ném lên đây! Tiểu Xuyên Từ! Đi theo xe ngựa!"

"Ai. . ."

Mới kháng nghị một tiếng, vai Đoàn Cẩm Sơ đã bị Ly Việt nhắc lên, nhẹ nhàng bắt nàng ném lên xe, Sở Vân Ly đón lấy, giữ chặt cánh tay nàng, dùng sức kéo một cái đưa nàng vào trong xe. "Ầm!" một tiếng, cửa xe đóng lại ngay!

Rõ ràng Tiểu Xuyên Từ không dám dị nghị, không ngừng âm thầm lo lắng, rồi lại không còn cách nào, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện Tiểu Sơ Từ tự bảo trọng, đừng bị động chạm gì. Lại nói, đó cũng là một trong những nhiệm vụ của hấn!

Xe ngựa từ từ chạy đi, trong xe ngựa rất rộng rãi, đặt một giường nhỏ phủ tơ vàng mềm mại, chung quanh treo rèm cửa bằng tơ lam (xanh dương) nhạt, trước giường có một bàn nhỏ, trên bàn đặt một quyển sách, còn có một bình trà. Vừa nhìn cách bày trí đã biết Sở Vân Ly là người biết hưởng thụ, so với xe ngựa ghê cứng của Sở Vân Hách khi ra đường, thấy rõ thật đơn sơ, bảo thủ!

Âm thầm sợ hãi, đồng thời cảm nhận được một ánh mắt khác thường bắn tới, Đoàn Cẩm Sơ ngẩng đầu, gặp ngay đôi mắt âm trầm tối tăm của Sở Vân Ly. Nàng bị hấn kéo theo ngồi trên giường, cách hấn chỉ khoảng hai mươi phân (20cm). Gần như vậy làm tâm thần nàng thấp thỏm, theo bản năng vội ngồi dịch ra phía ngoài, nĩa mai cười: "Vương gia! Nô tài có tài đức gì, lại được Vương gia nâng đỡ như thế! Nô tài cực kỳ sợ hãi! Hay là ngài cho nô tài ra ngoài đi!"

"Há có lý nào vừa mới vào lại đi ngay?" Sở Vân Ly lạnh nhạt hỏi lại, cũng chột nhếch môi: "Tiểu Sơ Từ! Không phải ta và ngươi là tứ hải giai huynh đệ sao? Ta miễn cưỡng xưng huynh gọi đệ với ngươi như thế, ngươi còn có ý kiến?"

"Không phải, đúng, đúng. . ." Đoàn Cẩm Sơ nghẹn lời, phiền não cào đầu nắm tóc, khuôn mặt nhỏ nhắn thành chi gai: "Vương gia! Trước kia nô tài không biết thân phận tôn quý của Vương gia, ứng miệng nói hươu nói vượn! Hiện tại đã biết! Nô tài sao xứng xưng huynh đệ với Vương gia! Vương gia cũng đừng nên miễn cưỡng thế!"

"Bốn vương cũng không cho là vậy!" khoe miệng Sở Vân Ly nhếch lên, liếc ánh mắt tà mị nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, đôi môi tuấn mỹ chậm rãi nói: "Bởi vì! Bốn vương cảm thấy rất hứng thú với ngươi! Tiểu Sơ Từ! Còn nhớ lời cuối cùng bốn vương nói với ngươi ở Lâm Tiên hồ trong đêm thất tịch hôm đó không?"

Đoàn Cẩm Sơ không nhìn được nuốt nước miếng, lúc thì gật đầu, lúc thì lắc đầu, dùng tốc độ thật nhanh nói: "Ta không biết! Ta quên rồi! Người cũng đừng nhắc ta! Ta sẽ không theo người đi phủ An Tĩnh vương đâu!"

"Ha ha! Vậy sao? Cự tuyệt dứt khoát như vậy sao? Xem ra ngươi một lòng đứng về phía Bát vương gia, vậy nên không cho bốn vương một cơ hội nào sao?" Sở Vân Ly cười hỏi, lệ quang trong mắt từ từ bí hiểm sâu dần làm Đoàn Cẩm Sơ không khỏi lạnh cả sống lưng, ngốc trệ một lúc lâu, mới rụt rè nhỏ giọng nói: "Vương gia! Nô tài không đứng ở bên nào hết, chỉ là hợp ý với Bát Vương gia thôi! Xin Vương gia đừng làm khó nô tài! Nô tài cảm kích vô cùng!"

"Ngươi chắc chắn như vậy? Mà không phải vì nguyên nhân khác sao? Tỷ như....." Sở Vân Ly lạnh lùng nhếch môi, giọng cô ý ngừng lại, ánh mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ càng thêm ý vị sâu xa, nhưng cũng không định nói tiếp.

Đoàn Cẩm Sơ khề cần vành môi, lại ngẩn ngơ hồi lâu, không dám tùy tiện trả lời, chỉ trả lời mơ hồ mập mờ: "Chắc là vậy!"

Sở Vân Ly không nói chuyện nữa, chỉ tiếp tục nghiêm túc nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ. Đoàn Cẩm Sơ chịu đựng dày vò, mặc dù trong lòng thầm nghĩ may mắn nam nhân này quân tử không làm gì nàng, nhưng ánh mắt này. . . Lại làm người ta đứng ngồi không yên!

Rốt cục, khoảng nửa canh giờ sau, xe ngựa dừng lại.

Cửa xe mở ra, Sở Vân Ly xuống xe ngựa trước, Tiểu Xuyên Từ cơ trí sắp đến muốn đỡ Đoàn Cẩm Sơ, lại bị Sở Vân Ly nhanh tay đoạt trước dưới mắt bao người, cầm lấy tay Đoàn Cẩm Sơ. Đoàn Cẩm Sơ hoảng hồn, vội muốn hất hấn ra, lại nhận được ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo của hấn, làm nàng kinh hoàng co rụt lại, hấn đã xem nàng như cái đai xe ngựa!

Lúng túng ngượng ngùng giãy tay Sở Vân Ly ra, Đoàn Cẩm Sơ vượt lên trước hai bước chạy lên bậc thang, lại nhìn thủ vệ đại môn kinh ngạc, bước chân khựng lại, nhất thời, trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết vì sao!

"Nô tài cung nghênh An Tĩnh vương gia! Vương gia thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Tiếng thỉnh an hùng hậu đồng loạt vang lên, tâm trí thất thần của Đoàn Cẩm Sơ bị kéo về, Sở Vân Ly đã bước đến. Đột nhiên nàng lại mất dũng khí, xoay người lần nữa, chạy như bay xuống bậc thang, rồi lại chột dừng bước, đứng trong đình hồi lâu, miên man suy nghĩ. Cho đến khi Tiểu Xuyên Từ tới

gần, nhỏ giọng hỏi nàng: "Tiểu Sơ Từ! Người làm sao vậy? Không phải người muốn tới thăm chủ tử sao? Đã đến trước cửa rồi, sao lại không vào?"

"Ta. . . ta không biết, trong lòng ta rất loạn! Nếu hần biết ta ngồi xe ngựa của An Tĩnh vương gia, chắc chắn sẽ tức giận! Hiện giờ tâm tình của hần không tốt! Ta sợ tính tình ta không nhận được mà tranh cãi ầm ĩ với hần! Đây không phải là biện pháp khéo léo thành vụ sao?" Đoàn Cẩm Sơ lí nhí nói.

"Vân Hách báii kiển Nhị ca! Không biết Nhị ca đến đây! Không đón tiếp từ xa! Xin Nhị ca thứ tội!"

Sau lưng, một giọng nói quen thuộc không nhanh không chậm vang lên. Đoàn Cẩm Sơ giật mình, lại không dám quay đầu lại, mà kim lòng không đành nín chặt cổ tay áo!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Vào Phủ, Tâm Trạng Mâu Thuẫn

Xế chiều, khí trời có chút mát mẻ, gió nhẹ thổi một góc cảm bảo bay lất phất, tay áo mở rộng cũng phất phơ theo. Trên mặt Sở Vân Hách vẫn không có nụ cười, không giận không mừng, bình thản như xưa, ánh mắt cũng chỉ nhìn nam nhân trước mặt, khách khí tiếp đón, cong nhẹ góc môi.

Sở Vân Ly gạt đầu cười: "Bát đệ khách khí! Tối hôm qua Nhị ca có việc trì hoãn, hôm nay đột ngột tới đây, mong rằng Bát đệ không phiền mới phải."

"Nhị ca! mời vào!" Sở Vân Hách nghiêng người, đưa tay mời vào.

Sở Vân Ly hơi nhíu mày, đồng thời bước đi, bất động thanh sắc nhìn về phía sau một cái, lại tiếp tục tiến lên, bước qua bậc cửa thật cao.

Rảo bước theo sau, một chân vừa vượt qua bậc cửa, Sở Vân Hách đột nhiên chững lại, chậm rãi quay đầu kín đáo nhìn theo ánh mắt Sở Vân Ly, tập trung vào bóng dáng nhỏ xinh đứng dưới bậc thang.

Tiểu Xuyên Từ kéo tay áo Đoàn Cẩm Sơ, đang nhỏ giọng khuyên nàng, nàng quay mặt đi không biết vừa trả lời câu gì, thần sắc xem ra cũng không tốt lắm.

Không ngờ gặp nàng như thế, Sở Vân Hách chợt thất thần giật mình ngẩn ngơ chốc lát, thấy Sở Vân Ly cũng chợt dừng bước, bình tâm lại, áp chế vẻ kích động vui mừng như điên, trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn lộ vẻ lạnh nhạt, bình tĩnh gọi: "Tiểu Xuyên Từ!"

"Dạ! Chủ tử!"

Tiểu Xuyên Từ nghe gọi, lập tức trả lời. Đoàn Cẩm Sơ chợt cứng người lại, chậm rãi quay qua, lại không dám ngừng đầu, cũng không biết làm sao đối mặt hần, chỉ có nắm cổ tay áo xoắn chặt hơn, im lặng không lên tiếng.

Khuỷu tay bị đẩy một cái, Tiểu Xuyên Từ nói nhỏ: "Đi thôi! Chủ tử chờ kìa!"

Dường như không còn lựa chọn khác, Tiểu Xuyên Từ đi trước, Đoàn Cẩm Sơ mím môi đuổi theo. Đến cửa chính, đang nghĩ lúc này nên nói câu gì thì giọng Sở Vân Ly không gần không xa vọng đến, còn mang theo vẻ hứng thú trêu chọc: "Ha ha! Bát đệ! Thái giám này thật sự bị người làm hư, càng lúc càng lớn gan! Không thỉnh an không thủ lễ thì thôi! Đến cửa rồi, chủ tử còn phải dễ dàng nữa!"

"Nhị ca chê cười! Đệ luôn không chú trọng hư lễ, nên cũng không gò bó Tiểu Sơ Từ làm gì! Tiểu từ này trung ra sắc mặt đó, chắc là lại giận đối ta chuyện không đâu gì đó! Nhị ca đừng để ý đến hần, chúng ta vào đi thôi! Sau này, đệ sẽ xử lý hần thật tốt!" Sở Vân Hách thần nhiên cười, đưa mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ một cái, nói băng qua.

Nghe vậy, ánh mắt Sở Vân Ly càng thêm hứng thú, lập tức mở miệng hỏi: "Hả? Bát đệ định xử lý hần thế nào? Thường thấy Tiểu Sơ Từ phách lối cứng đầu, cũng chưa từng thấy bộ dáng ăn ba ba của hần đâu!" (ăn ba ba: chịu phạt)

Ánh mắt Sở Vân Hách lấp lánh, hần nói phạt, thật ra là. . . tiểu bạch thỏ này đưa tới cửa, có lý nào hần lại buông tha? Mấy tháng này mận chay không có, hần đã cố nhịn lắm rồi, mặc dù muốn vỗ về tâm trạng nàng, nhưng cũng không thể ủy khuất chính mình, cho nên. . .

Đang bối rối, Đoàn Cẩm Sơ hiểu lầm ý hần, thấy hồi lâu hần không nói lời nào, nghĩ hần đang tính toán xử nàng thế nào, tức thì giận dữ quay ngoắt người bỏ đi. Sở Vân Hách quỳnh lên, theo bản năng đưa tay kéo nàng lại, cau mày nói: "Nàng làm gì thế?"

Giọng này cũng bình thản không giận dữ, làm trong lòng Đoàn Cẩm Sơ thấy nhẹ nhõm. Chần chờ một chút, quay người lại, liếc nhìn Sở Vân Ly một cái, cái miệng nhỏ nhắn quất lên thấp giọng nói: "Không làm gì hết, sợ bị phạt thôi!"

"Tiểu Sơ Tử! Ngươi thường bị phạt thế nào? Nói bốn vương nghe một chút, ta rất tò mò đấy!" Sở Vân Ly giương lên nụ cười, hứng thú dào dạt hỏi.

Đoàn Cẩm Sơ quát miệng cao hơn, miễn cưỡng đáp: "Ặc! Thì là phạt quỳ, phạt làm việc thôi, cái này thì có gì tò mò!"

"Nhị ca! Huynh đừng trêu hấn! Nếu chọc giận hấn, đệ còn phải hạ mình xuống dỗ ngọt đó, tính tình rất xấu nha! Ha ha! Khó có được một tiểu thái giám thú vị như vậy, đệ còn luyện tiếu không nở phạt hấn cái gì đâu!" tuấn nhan Sở Vân Hách hiện lên nụ cười, bước nhanh vào cửa, quay đầu lại nháy mắt với Đoàn Cẩm Sơ, nói tiếp: "Lần trước Tam ca muốn kéo hấn ra ngoài cho chó ăn, đệ lại đang giận không nói giúp hấn, sau lại bị hấn xử lý gọn gàng, còn đòi tuyệt giao với đệ!"

"Hả? To gan lớn mật vậy sao? Ngay cả chủ tử cũng dám xử lý?" Sở Vân Ly giật mình hỏi, tròn tròn mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ.

Đoàn Cẩm Sơ không chịu nổi bị huynh đệ bọn họ liên thủ trêu chọc, rất bức bối, liền dậm chân sảng giọng: "Các người thích phơi nắng, vậy thì cứ đứng đây chơi! Ta cũng không muốn cùng các người chịu tội!"

Nói xong, nhanh như chớp vòng qua hai nam nhân kia, chạy vào cửa chính.

"Tiểu Xuyên Tử!" Sở Vân Hách nhẹ cười, đưa mắt ra hiệu, Tiểu Xuyên Tử vội đuổi theo Đoàn Cẩm Sơ.

"Ha ha! Nhị ca! Chúng ta qua phòng khách trò chuyện!"

"Được!"

Nhìn chằm chằm bóng dáng kia, mặt Sở Vân Ly đầy phức tạp gật đầu, bàn tay chấp sau lưng bất giác nắm lại thật chặt.

"Tiểu Sơ Tử!"

Tiểu Xuyên Tử bắt kịp Đoàn Cẩm Sơ ở sau hòn giả sơn, nghi hoặc hỏi: "Sao người không trở về Dự Viên? Bữa trưa người cũng chưa ăn! Giờ về Dự Viên rửa mặt chút đi! Ta đi trừ phòng phân phó một tiếng, chuẩn bị cơm cho người, làm thêm chút thức ăn!"

"Tiểu Xuyên Tử, ta. . .!"

"Được rồi! Nữ nhân các người yêu cứ nghĩ lung tung! Có lẽ trước giờ chủ tử chưa từng thật lòng chờ đợi một nữ nhân nào như vậy, người lại cứng rắn cự tuyệt, chính là cô phụ tâm chân tình của chủ tử đối với người rồi!"

"Ta không phải. . . A! Thật ra chính ta cũng rất khó xử, ta không biết bản thân mình muốn thế nào nữa, ta. . .!"

"Đi thôi đi thôi! Nếu để người đói bụng! Chủ tử trách tội xuống, ta không kham nổi đâu!"

Tiểu Xuyên Tử không nói gì, mạnh mẽ nắm lấy tay Đoàn Cẩm Sơ, kéo về Dự Viên, trực tiếp đưa nàng đến phòng ngủ của Sở Vân Hách, ra cửa dặn dò Cần nhi vài câu, rồi đến phòng ăn.

Đoàn Cẩm Sơ chán nản ngồi trước bàn, hôm nay trên bàn không có sẵn điểm tâm. Nàng không có ở đây, Sở Vân Hách lại không ăn, tất nhiên là không làm, giờ đột nhiên nàng lại âm thầm tới, nên Cần nhi mới vội vàng đi chuẩn bị.

Nằm úp sấp trên bàn một lát, Đoàn Cẩm Sơ lại thấp thỏm không yên, lúc trước là hận không được nhìn thấy Sở Vân Hách ngay lập tức, giờ tới Bát Vương Phủ rồi, lại sợ hấn coi thường nàng, nghĩ đến chuyện nàng muốn chung sống cả đời lại thiết lập trên sự thống khổ mất đi hai con của hấn làm nàng càng thêm mâu thuẫn.

Tại phòng khách phía sau chính sảnh, Sở Vân Hách đang nâng ly đối ẩm cùng Sở Vân Ly. Sau vài câu khách sáo, Sở Vân Ly liền mở miệng nói rõ ý đến: "Bát đệ! Nghe nói ngươi có quen biết Mộ Thiên Kinh, có phải không?"

"Hả? Tin tức của Nhị ca cũng thật nhanh nhạy!" Sở Vân Hách bất động thanh sắc cười, uống cạn ly rượu.

"Ta nghe từ chỗ phụ hoàng, đêm qua Triều Dương điện có thích khách lên vào, may mắn có ẩn giấu cơ quan, phụ hoàng không sao, lại đuổi thích khách chạy!" Sở Vân Ly đặt ly rượu xuống, nhìn Sở Vân Hách, mặt nghiêm nghị nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Sóng Ngầm Bắt Đầu Khởi Động, Tâm Cơ Ai Thắng

"Hả? Có chuyện như vậy sao?" Sở Văn Hách giật mình, ánh mắt đầy lo lắng: "May mà có ẩn giấu cơ quan! Nhưng cũng phải tăng cường cảnh giới, điều thêm nhiều thị vệ võ công cao cường đến âm thầm bảo hộ phụ hoàng đi!"

Sở Văn Ly gật đầu: "Ừ! Hôm nay ta đã điều ám vệ tinh anh đến Triều Dương điện rồi! An nguy của phụ hoàng quan hệ đến giang sơn xã tắc quốc gia! Một chút sai lầm cũng không được!"

"Hôm nay Nhị ca đến hỏi ta về Mộ Thiên Kinh! Có liên quan đến việc này không?" Sở Văn Hách trầm tư, hỏi thẳng.

"Không! Loạn đảng Thiên Anh hội hung hăng ngang ngược, nếu Mộ đại lão bản kia tin tức nhanh nhạy, có bản lĩnh cướp binh khí của Thiên Anh hội, nếu giúp triều đình tiêu diệt loạn đảng. . .!"

"Nhị ca!" Sở Văn Hách cười khê ngắt lời, lo lắng nói: "Mộ Đại lão bản là người làm ăn! Đệ mặc dù có quen biết hắn, nhưng không cách nào khuyên hắn nhúng tay vào việc của triều đình được, hơn nữa đệ cũng không muốn trông nom những việc này! Nhị ca chưởng quân Bình bộ, cứ việc điều binh bao vây căn cứ là xong, cần gì phải nhờ Mộ Thiên Kinh hỗ trợ chứ?"

Sở Văn Ly hơi lộ vẻ gấp gáp: "Bát đệ! Ý ta không phải vậy! Thôi quên đi! Ta hỏi ngươi một việc khác, ngươi có thể ở giữa sắp xếp cho ta với người đó gặp mặt một lần không, ta có việc phải gặp mặt nhờ hắn giúp!"

"Nhị ca muốn gặp Mộ Thiên Kinh?" Sở Văn Hách nâng nhẹ khóe môi, nhìn thẳng Sở Văn Ly cười, từ từ nói: "Đáng tiếc cho dù chính phụ hoàng muốn gặp, Mộ đại lão bản cũng không đồng ý! Huống chi bản thân đệ cũng không tìm được hắn!"

"Bát đệ! Ngươi không muốn hỗ trợ?" Sở Văn Ly cau mày.

"Không! Là lực bất tòng tâm! Nhị ca có từng nghe, Mộ đại lão bản không hiện thân trước mắt người đời, bất cứ ai nhìn thấy mặt thật của hắn, đều không thể may mắn sống sót trên đời!" Sở Văn Hách thông dong nói rõ từng chữ.

Đôi mi anh tuấn của Sở Văn Ly cau lại thật sâu, thoáng suy tư, mắt lóe tia tàn nhẫn nhìn Sở Văn Hách: "Ta không tin hắn dám tru diệt ta! Nếu hắn có lá gan đó, thì hãy ra mặt cùng ta phân cao thấp!"

"Nhị ca! Mọi việc nên nghĩ kỹ rồi hãy làm, Mộ đại lão bản nắm giữ trong tay một nửa tài lực Thiên Tổ Quốc, nếu hắn có gì sơ xuất, e là kinh tế Thiên Tổ Quốc sẽ lâm vào tê liệt! Nếu chọc giận hắn, khiến hắn sinh lòng mưu phản. . . còn có Thiên Anh hội nữa, triều đình có thể trấn áp được sao?" Sở Văn Hách uống cạn ly rượu, cười nhẹ thong thả nói.

"Bát đệ. . .!" Sở Văn Ly sợng mặt, lặng yên hồi lâu, mới thờ dãi nói: "Không ngờ Bát đệ thờ ơ, nhưng lại phân tích chuyện thiên hạ rõ ràng như thế! Nhị ca hồ đồ rồi! Như vậy! Ngoại trừ việc này, Bát đệ có thể nhờ Mộ Thiên Kinh việc khác được không, thủ hạ ta có người thiếu bạc của hắn, bởi vì số lượng quá nhiều không thể trả ngay lập tức được, mà thời gian Mộ Thiên Kinh quy định đã tới, nói theo quy cũ không trả sẽ lấy mạng trừ bạc! Mộ Thiên Kinh là người nói được làm được! Tất nhiên ta không mong xảy ra chuyện này! Cho nên. . ."

"Nhị ca! Bạc này nhiều bao nhiêu?" Sở Văn Hách giật mình hỏi.

"Hai mươi vạn lượng!"

"Nhiều vậy sao!"

"Đúng vậy! Cho nên mới muốn nhờ Bát đệ ra mặt giúp đỡ!"

Sở Văn Hách chậm rãi lắc đầu: "Nhị ca quá đề cao đệ! Đệ có qua lại với Mộ Thiên Kinh, nhưng không sâu đến mức có thể nói giúp được số bạc lớn đến như vậy! Cho nên! Nhị ca vẫn nên kêu người kia tận lực trả bạc đi!"

"Bát đệ!" Bị từ chối liên tiếp, sắc mặt Sở Văn Ly thật khó coi, ánh mắt từ từ sắc bén nhìn chăm chăm Sở Văn Hách. Thật lâu sau, nhếch miệng lên, chợt cười nhạt nói: "Tiểu Sơ Từ là người Bát đệ thích sao?"

"Nhị ca nói thế là có ý gì?" Sở Văn Hách không biến sắc hỏi lại, thoáng cau mày.

Sở Văn Ly cười một tiếng, thâm ý trong mắt tối dần: "Ha ha! Ta dường như phát hiện bí mật của Tiểu Sơ Từ! Không biết có nên nói với phụ hoàng không! Bát đệ thấy sao?"

Lần này ý tứ rõ ràng như vậy, Sở Văn Hách chợt xiết chặt ly rượu, trên khuôn mặt thâm trầm lạnh lùng không thấy được tâm tình gì, chỉ có đôi mắt thâm thúy đang biến ảo muôn vàn sắc thái, im lặng một chút, đột nhiên nhẹ nhàng cười, không gọn chút sợ hãi nói: "Có thể làm cho Nhị ca trịnh trọng nói ra bí mật như thế, nhất định là đại bí mật, không biết là chuyện gì? Nếu có lợi cho đệ, đệ còn mong gì hơn! Không giấu gì Nhị ca! Đúng là đệ thích Tiểu Sơ Từ, thích đến hận, hận hắn không phải nữ nhân! Cho nên! Ban đầu đã muốn buông bỏ hồng trần, xuất gia niệm Phật, tâm nguyện không thành, không thú được hắn! Hai cơ thiếp lại say thai, tâm đệ đã như tro tàn, không cầu mong gì nữa! Chỉ lo phụ hoàng tuổi đã cao, không đành lòng thấy phụ hoàng đau lòng rơi lệ! Vì vậy, chuyện xuất gia cứ hoãn rồi lại hoãn!"

"Bát đệ, ngươi. . .!" Sở Văn Ly vừa mới tự tin cao độ, tự dưng nghe Sở Văn Hách nói vài ba câu, lại cau mày, trong lòng rối rắm không thôi. Tiểu Sơ Từ bày tỏ thích Sở Văn Hách, tất nhiên hắn không mong Sở Văn Hách biết được bí mật, nhưng là. . .

"Nhị ca! Như vậy đi! Về phía Mộ Thiên Kinh, ít nhiều gì đệ cũng sẽ thử một chút, khỏi trả bạc là không có khả năng, nhưng chậm lại vài ngày, chắc là

có thể!" Sở Văn Hách trầm ngâm, lại suy đoán, miễn cưỡng nói.

Đôi mắt Sở Văn Ly sáng ngời, vui vẻ nói: "Thật sao? Nếu như thế thì tốt quá! Làm phiền Bát đệ!"

"Nhị ca đừng khách khí! Đều là huynh đệ trong nhà, đừng làm như người xa lạ!" Sở Văn Hách cười khẽ.

Trong Dự Viên, sau khi Đoàn Cẩm Sơ dùng bữa, lại miên man suy nghĩ. Vì tối hôm qua không thể ngủ, nên nằm úp trên bàn nằm ngủ thiếp đi.

Lúc Sở Văn Hách trở về, chỉ thấy Cẩm nhi Huệ nhi, Y Lan Y Nhân canh giữ ở bên ngoài, tâm trạng trầm xuống, lập tức khẩn trương hỏi: "Tiểu Sơ Từ đâu? Hắn lại đi rồi sao?"

"Hồi bẩm chủ tử! Tiểu Sơ Từ đang ở trong phòng! Nói là muốn ở một mình nghỉ ngơi một chút, không cho bọn nô tỳ vào!" Y Lan đáp.

"Ừ!"

Sở Văn Hách thở phào một tiếng, vừa bước nhanh vào phòng, vừa nói: "Cũng không cần canh chừng ở đây, lui ra đi! Bốn vương không gọi, không được quấy rầy!"

"Dạ! Chủ tử!"

Đẩy nhẹ cửa, bước vào nhẹ nhàng, lại không nghe thấy tiếng động nào, Sở Văn Hách giật mình như chim sợ cành cong, sợ Đoàn Cẩm Sơ tự sát, hốt hoảng bước nhanh vào sau bình phong, thấy thiên hạ trong lòng đang đưa lưng về phía bình phong nằm úp xuống bàn không nhúc nhích, hai chân run lên, suýt nữa mềm nhũn cả người, vịn vào bình phong ổn định tâm thần lại mới bước nhanh vào, đến trước mặt Đoàn Cẩm Sơ, kêu lên thất thanh: "Sơ nhi! Sơ nhi!"

"Ừ. . . !" Đoàn Cẩm Sơ mơ mơ màng màng lên tiếng, mắt cũng không mở, lại ngủ tiếp không nhúc nhích.

Sở Văn Hách ngồi trên ghế trước mặt ngây ngô cười, vỗ nhẹ lên ngực, thì thào nói: "Thật may! May mà chỉ ngủ thiếp đi, làm ta sợ muốn chết, thật là một nha đầu xấu xa!"

Quá mừng rỡ, động tác Sở Văn Hách êm ái ôm ngang Đoàn Cẩm Sơ đặt nàng lên giường lớn của hắn, cời hài cho nàng, lên nằm chung với nàng, nghiêng người ôm lấy nàng, lẳng lặng ngưng mắt nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng trong giấc ngủ say yên ổn.

"Sơ nhi! Nàng là của ta! Chỉ của riêng mình ta! Ai cũng đừng mong mơ ước nàng! Cho dù là tên thái giám quan tâm nàng quá độ kia cũng không được! Ai dám nhúng chàm nàng, bốn vương liền lấy mạng chó của hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Khi Động Tĩnh, Lại Nhịn Nữa

Ngủ một giấc tỉnh lại đã xế chiều.

Xoa xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, Đoàn Cẩm Sơ theo thói quen tính vờn vai đuổi thẳng chân. Vừa đuổi ra, lại giống như đá phải vật cứng gì, làm nàng giật mình, mở to đôi mắt, đập vào mắt là cái cằm và cổ nam nhân. Ngần ra, mí mắt nhìn lên một chút, lại rơi vào đôi mắt sâu thăm thẳm tình mịch, bốn mắt nhìn nhau, lập tức nàng thấy luống cuống bất an, cũng giật mình phát hiện nàng không gối đầu lên mặt bàn mà là khuỷu tay hắn.

"Nàng đá trúng ta! Rất đau!" Sở Văn Hách biểu tình lạnh nhạt lên án, mi tâm nhăn nhó.

"Ặc! Thật xin lỗi! Ta không cố ý! Ta không biết chàng. . . ! Để ta xoa bóp cho chàng!"

Đoàn Cẩm Sơ đầu tiên là ngẩn người, sau đó kịp thời phản ứng, lập tức định ngồi dậy. Nhưng mà, một cánh tay lớn kia đang khoát cứng ngắc trên thắt lưng nàng, giọng Sở Văn Hách khàn khàn âm trầm phát ra bên vành tai mẫn cảm của nàng: "Sơ nhi! Là lòng ta đau, không phải thân! Làm sao nàng xoa được?"

". . . Văn Hách! Ta! Ta. . . !" Đoàn Cẩm Sơ ấp úng, ngờ ngác giữa đầu nhìn Sở Văn Hách, lòng xót xa tràn ngập, hốc mắt đỏ lên, lập tức một giọt lệ tràn ra. Sở Văn Hách đuổi ngón tay nhẹ nhàng lau đi, hôn lên ánh mắt của nàng, thấp giọng hỏi: "Sơ nhi! Nàng có yêu ta không?"

"Văn Hách! Chàng! Chàng biết rồi mà! Còn hỏi ta nữa!" Đoàn Cẩm Sơ cúi đầu xuống, trở tay ôm ngược lại lưng hắn, gương mặt thanh tú nhẹ nhàng ửng đỏ.

"Ta muốn nghe chính miệng nàng nói với ta!" Sở Văn Hách toét miệng, hôn lên trán nàng.

Đoàn Cẩm Sơ khẽ cắn cánh môi, chuẩn bị hồi lâu, lại ngượng ngừng như cũ, không khỏi gắt giọng thốt lên: "Người ta không nói chàng cũng biết mà! Đòi lại chàng nói! Người ta muốn nghe chàng nói!"

"Ha ha. . . !" Nghe nữ nhân Đoàn Cẩm Sơ này tự nhiên làm nũng, tâm tình xót xa mấy ngày nay của Sở Văn Hách hoàn toàn bay biến, tuấn mi dần ra, lật người lên, nâng mặt Đoàn Cẩm Sơ, tươi cười nói: "Ta cũng không nói! Trừ phi. . . !"

"Trừ phi cái gì?" Đoàn Cẩm Sơ ngây ngốc hỏi.

Trong mắt lóe ra tà khí long lanh, đôi môi mỏng của Sở Văn Hách nhẹ nâng, vẻ mặt xấu xa cười: "Sơ nhi! Nàng có biết! Mấy tháng nay, bởi vì nàng, ta chỉ ăn chay, đói xanh xao vàng vọt! Trừ phi nàng tắm bỏ lại cho ta!"

"Ặc. . . !" Đoàn Cẩm Sơ không kịp phản ứng, chớp lông mi suy nghĩ, ngu ngơ nhìn Sở Văn Hách: "Là ta ăn hết cơm của chàng sao? Vậy! Vậy chàng cho ta ăn cơm nô tài là được rồi, không cần ăn nhiều, tiết kiệm cho chàng. . . !"

Nói được nửa câu, thấy mặt Sở Văn Hách xuất hiện vạch đen, Đoàn Cẩm Sơ bất giác ngậm miệng lại, sợ hãi nhìn hắn, không biết mình nói sai cái gì. Nhưng, ngay sau đó, đôi môi mỏng của hắn hạ xuống, không hề báo trước hôn lên môi nàng!

Đôi mắt trong veo tròn tròn, ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, tìm "Thình thịch" điên cuồng. Ngượng ngừng, khăn trương, sợ hãi, chờ mong, đủ loại cảm giác như thủy triều xông lên đầu, hai gò má nóng lên, đỏ ửng cả mặt!

Nụ hôn của hắn rất thành thực, lập tức làm nàng say đắm trầm mê vào nhu tình của hắn. Vậy mà, hắn lại hôn cực kỳ bá đạo, linh hoạt quần quít lấy lưỡi của nàng, không cho nàng bất kỳ cơ hội trốn tránh nào, cũng không cho nàng có cơ hội phân tâm, làm cho toàn thân nàng vì mà hắn nở rộ, mỗi tế bào đều vì hắn mà rung động!

Toàn thân tê dại, như có dòng điện chạy khắp cơ thể, đã nếm trải tình dục, thân mình ngượng ngừng không kềm chế được cong lên, áp lên hắn, nghênh hợp hắn, đã động tình. Nàng lại thử vụng về hôn trả lại hắn, lập tức hắn mừng như điên cực độ, tiện đà hôn nàng càng thêm nồng nhiệt, sung sướng nuốt lấy ngọt thơm của riêng nàng!

Sóng tình bắt đầu khởi động, ham muốn dâng trào, làm hắn không còn thỏa mãn với nụ hôn này nữa. Bàn tay mon trón thân thể nàng, khi nặng khi nhẹ vuốt ve trên ngực nàng, nhưng tuấn mi lại chau sâu hơn, bởi vì không chỉ cách quần áo, còn có một tầng băng đáng chết kia trở ngại hắn. Vì thế, bàn tay không chút do dự cời bỏ thất lưng nàng, một phát đã lột hết áo ngoài, môi mỏng trượt xuống hôn lên cổ thon của nàng, thậm chí mỉa mai: "Sơ nhi! Nàng thật là một nha đầu ngốc! Ta muốn tắm bỏ chính là cái này! Muốn ăn nàng. . . !"

"Văn. . . Văn Hách! Ta, ta. . . !" đang lúc ý loạn tình mê, Đoàn Cẩm Sơ ngượng ngừng ấp úng, mặc dù đã có quan hệ xác thịt cùng Sở Văn Hách, nhưng không biết vì sao trên giường nàng vẫn ngây ngô thẹn thùng.

"Sơ nhi! Nàng đồng ý không?" Sở Văn Hách giương mắt, khăn giọng hỏi nàng. Hỏi xong liền hối hận muốn tự tát một bạt tai, thân dưới của hắn nóng rực như tên đã trên dây. Cái miệng này, chỉ cần hắn trực tiếp ăn nàng sạch sành sanh là xong, tự dưng lại hỏi vấn đề ngu xuẩn vậy, nếu như nàng không đồng ý. . .

Đôi mắt vẫn đục, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, nặng nề thở dốc, còn có cái vật cứng rắn kia đang cạ cạ dưới bụng nàng. . . dù nàng không có kinh nghiệm, cũng biết giờ phút này hắn nhịn khó khăn cỡ nào, nhưng mà. . .

Hai gò má ửng hồng như nắng chiều đầy trời, mắt Đoàn Cẩm Sơ không dám nhìn hắn, giọng lí nhí nói: "Ta muốn tắm rửa trước! Chờ! Chờ một lát được không?"

". . . Được! Chỉ cần nàng không đổi ý! Ta lại nhịn!" Sở Văn Hách thở dài thật sâu, cuối cùng cũng không hoàn toàn thất vọng, lật người nằm xuống, lau một tầng mồ hôi mỏng trên trán, nhin không được thăm thì ai oán: "Bốn vương khai trai gần mười năm! Chưa bao giờ bị ghen khuất đến thế! Không ngờ muốn một nữ nhân lại khó như vậy!"

"Ặc. . . !" Đoàn Cẩm Sơ run rẩy khoe miệng, không phục nói sảng: "Vậy chàng chờ ta cũng có mười năm kinh nghiệm với nam nhân khác, ta khẳng định không để cho chàng ghen khuất!"

"Hả? Nha đầu! Nàng còn muốn cái gì nữa? Ngại tra tấn ta còn chưa đủ thâm sao?" Sở Văn Hách nghe xong, lập tức khuôn mặt tuấn tú đen kịt, nghiêng răng chát vấn.

Cảm giác áy náy ập tới, Đoàn Cẩm Sơ ngượng ngừng giấu mặt, giọng càng nhỏ hơn: "Ta chỉ là không quen thôi! Mới gặp mặt! Chưa nói mấy câu! Chàng đã muốn phải. . . ! Hơn nữa! Tối giờ này rồi! Tối nay ta còn phải hồi cung, giấy Lộ tổng quản phê cho chỉ được đi đến chiều thôi!"

"Không cần đề ý tới Lộ Văn Minh, ta không cho nàng đi, ngày mai cũng không được đi, sáng ngày mốt đến phiên hầu của nàng ta sẽ đưa nàng vào cung trở lại như cũ, đừng nói với ai! Ha ha! Mà nói gì thì nói! Ít nhất nàng phải cho ta ăn no trước rồi hẵng nói!" Sở Văn Hách lại chồm lên người Đoàn Cẩm Sơ, khẽ liếm cánh môi mềm mại của nàng, giọng khàn đục thăm thẳm.

"Ngồi lên! Đã dậy rồi! Đừng dè dặt! Ta, ta thật sự muốn đi tắm! Từ hoàng cung đi ra cả người đầy mồ hôi! Chàng không ngồi, ta không dám kêu nha hoàn chuẩn bị thùng nước cho ta!" Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ vừa thẹn lại bối rối, đẩy nui lớn trên người sang giọng.

Sở Văn Hách thật bất mãn xoay người xuống, trắng mắt liếc người nào đó, bĩu môi bực mình nói: "Miếng thịt béo đến miệng lại bay, bị nàng tra tấn thêm vài lần như vậy, ta sẽ giống như lời nàng rửa lúc trước, nếu không liệt dương thì cũng xuất tinh sớm thôi!"

Chương 161: Đêm Rã Rời, Kịch Tình Nồng Nàn

"Mô hôi. . . . lộp độp!" Đoàn Cẩm Sơ dài giọng, hơi áy náy cúi đầu, nhưng áy náy chỉ một chút, lại chột ngắc đầu, hồ nghi hỏi: "Mười mấy ngày nay ta không gặp chàng! Chàng đều ngủ một mình sao?"

"Đoàn Cẩm Sơ!" Sở Văn Hách ngồi bật dậy, mắt nhìn chăm chăm Đoàn Cẩm Sơ, như muốn cắt nàng thành tám khúc: "Nàng không tin sao? Nha đầu chết tiệt này, nếu mỗi đêm bốn vương hưởng dụng mỹ vị thỏa thuê, bốn vương còn có thể đói bụng ăn quàng sao?"

"Hả? Đói bụng ăn quàng? Sở Văn Hách! Ý chàng là sao? Ta rất tẻ sao? Được rồi! Đúng là ta rất tẻ, ta cũng không quyền rũ phong tình như các cơ thiếp kia của chàng, biết cách làm nam nhân vui vẻ, biết cách lấy lòng nam nhân như thế nào!" Đoàn Cẩm Sơ nghe xong, nửa vui mừng, nửa tức giận, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên.

Sở Văn Hách đang bị dục hỏa đốt người nhần nhin thống khổ, nhưng thấy bộ dáng Đoàn Cẩm Sơ còn muốn tranh cãi không dứt, liền ôm lấy nàng xuống giường, đi đến hồ tắm, vừa đi vừa dịu dàng dỗ dành: "Nàng không tẻ! Là ta nói sai rồi được không? Tiểu nha đầu, bây giờ nàng còn là gả con ngày thơ, đợi gia dạy dỗ nàng thành một yêu tinh, nàng mới lấy lòng gia thật tốt được không?"

Đây mà là dỗ dành sao? Mới câu trước câu sau đã như thế, Đoàn Cẩm Sơ tức giận đỏ mặt tía tai, đôi tay trắng nõn nắm mạnh lên ngực Sở Văn Hách: "Không cần! Không thèm! Ta không thèm lấy lòng chàng, ta chỉ thích ngày thơ, nếu chàng ghét bỏ thì đừng chạm vào ta, có cả đám nữ nhân muốn hầu hạ dưới thân chàng kia!"

"Ha ha. . .!" Cửa hồ tắm bị đá văng ra, Sở Văn Hách cúi đầu cười, bước vào thả Đoàn Cẩm Sơ xuống, đưa tay cởi y phục cho nàng, môi mòng cong lên, nửa đùa nửa tự giễu nói: "Sao bốn vương dám ghét bỏ nàng? Nàng như thần nữ, ta còn mặt nóng dán mông lạnh (mặt dày bám lấy) liên tục, nếu còn ghét bỏ, chẳng lẽ muốn khám phá hồng trần quy y làm hòa thượng thật sao?"

"Hi hi! Ta biết ngay là chàng lừa gạt hoàng thượng, sắc lang như chàng mà chịu làm hòa thượng sao?" Đoàn Cẩm Sơ mỉm cười, nói tới đề tài thú vị này, tâm tình lập tức sáng khoái đứng yên, để mặc cho Sở Văn Hách cởi y phục nàng, tuy ngượng nhưng cũng không cự tuyệt nữa.

Cởi hết áo khoác và áo trong, nhìn trũng trũng dải băng dây trước ngực Đoàn Cẩm Sơ, sắc mặt Sở Văn Hách thật khó coi nói: "Mỗi ngày đều buộc như vậy, không đau sao? Thân thể cũng bị nàng làm tổn thương hết rồi!"

"Ta cũng đâu còn cách nào!" Đoàn Cẩm Sơ than thở.

Sở Văn Hách mỉm môi, vắt vả cởi bỏ băng vải, lại tháo tiếp cái yếm, phóng thích hai luồng tuyết trắng của nàng bật ra. Nhìn cảnh xuân trước mắt, yết hầu gian nan lên xuống, không nhịn được đưa hai tay phủ lên. Lập tức hai gò má Đoàn Cẩm Sơ ửng đỏ, đánh lên tay hấn, giọng êm ái nũng nịu: "Tắm rửa đã! Nhịn chút nữa được không?"

"Ừ!"

Đôi tay Sở Văn Hách cứng ngắc, cúi đầu cởi quần Đoàn Cẩm Sơ, nhìn nàng hoàn toàn khóa thân, cảm giác kích thích muốn phun máu mũi, không khỏi hít một hơi khí lạnh. Bế bông nàng lên đặt vào hồ nước ấm, sau đó hào hứng gấp rút cởi áo tháo đai lưng, hấn phải thừa cơ tắm yên ương trong hồ một lần.

Thân thể tinh tráng của hấn trần trụi trước mặt nàng, lập tức hai má nàng ửng đỏ nhanh chóng lan ra toàn thân, vô cùng xấu hổ nhắm hai mắt lại, không dám liếc nhìn tên nam nhân cười cực kỳ tà ác đang bước vào hồ!

Sở Văn Hách ngồi xuống trên bục hồ nước trước mặt Đoàn Cẩm Sơ, vuốt ve thân thể mềm mại nhần nhụi như nước của nàng, cúi người ôm lấy nàng, nụ cười trên môi càng nồng nàn: "Sơ nhi! Mở mắt ra được không? Ha ha. . . Ta thật sự yêu chết cái vẻ thẹn thùng của nàng nhưng lại. . .!"

"Không! Không mở!" giọng Đoàn Cẩm Sơ ngắc ngứ, bị hấn ôm như vậy, toàn thân khô nóng cao độ, trong cơ thể nổi lên khát vọng không tên dấn dặt mọi giác quan của nàng, làm nàng cực kỳ khó chịu.

"Ha ha! Được! Không mở thì thôi!" ngoài miệng Sở Văn Hách nói như vậy, nhưng hai ngón tay lại lén mò đến dưới nách Đoàn Cẩm Sơ, thỉnh thoảng chọt lét một cái, theo bản năng Đoàn Cẩm Sơ chạy trốn, trợn mắt cười lên "khanh khách" la to: "Không được chọt lét ta! Trừng thôi! Không được chọt lét!"

"Ha ha ha!"

Sở Văn Hách vui thích cười lớn, hai người đùa giỡn trong nước, náo nhiệt, nước văng tung tóe đầy đất, trong hồ cũng tung bừng bọt sóng!

Giăng co gần nửa giờ, rốt cuộc Sở Văn Hách ôm mỹ nhân đang tắm ra khỏi bể chạy về giường lớn.

Chân tơ mềm mại đắp lên thân thể hai người, nhìn thiên hạ dưới thân thẹn thùng quỵn rũ, tâm tình Sở Vân Hách nhận nhạo. Những nụ hôn tình tế như hạt mưa rơi xuống, Đoàn Cẩm Sơ đáp lại, cánh tay trắng nõn bò lên gáy hắn. Hơi thở dồn dập, không kềm được ưỡn ngực lên, cổ tình chà trên ngực hắn, môi hắn trượt xuống, đôi mắt đầy dục tình tà mị nhìn nàng, hơi thở khàn đục hỗn hển cười khê: "Sơ nhi! Nàng thật có bản lĩnh yêu tình! Xem như bốn vương hoàn toàn luân hãm trên người nàng rồi!"

"Ặc. . . !"

Không để cho Đoàn Cẩm Sơ có cơ hội phản bác, Sở Vân Hách cúi đầu, ngậm đóa hồng mai mê người trước ngực nàng, mút nhẹ hút chậm chậm, liếm cắn vuốt ve, làm cho thân thể Đoàn Cẩm Sơ bắt giác run rẩy, đôi mắt ướt át mở to mê dại, thở gấp liên tục: "Vân Hách. . . Ừ. . . !"

Bàn tay to lớn của hắn như có ma lực, khơi dậy nhân cao ham muốn trong cơ thể nàng, mỗi một tác mon trớn đều nóng như núi lửa, mây đỏ đầy trời, tựa như mỗi tế bào trong cơ thể đều tê dại, bức thiết muốn áp lên hắn, sau khi áp sát người hắn lại phát hiện còn chưa đủ, khát vọng không tên truyền khắp tứ chi bách hài của nàng, hai tay nàng cuống quýt chạy trên lưng hắn, trong lúc vô tình chụp lên mông hắn, cảm nhận rõ ràng cơ thể hắn khẽ run động, đôi mắt ướt át mê ly của nàng lóe sáng. Hắn lật lại hôn lên môi nàng, cảm bàn tay nhỏ bé dẫn dắt nàng nắm lấy cự đỉnh dưới người hắn, để nàng cảm nhận được cứng rắn cao ngất của hắn.

"Oa ừ. . . !"

Đoàn Cẩm Sơ giật mình xấu hổ, nàng muốn rút lại, nhưng bị Sở Vân Hách bắt lại thật nhanh, dất tay nàng luật động trên hắn. . .

"Sơ nhi. . . !"

Trên trán Sở Vân Hách rịn đầy mồ hôi, hơi thở gấp gấp, dục tình càng khó nhịn, vật cứng rắn như sắt kia trong tay nàng như muốn nổ tung. . .

Chân dài cong lên, chen vào giữa hai chân nàng, trong không trung bàn tay khác tham lam mò vào rừng rậm sâu thẳm của nàng, ngón dài sâu bên trong cảm nhận nàng đã ướt đầm, như đóa hoa nở rộ nghênh đón hắn đến. . .

Lòng ngập tràn vui sướng, hắn bỏ tay nàng ra, gầm nhẹ một tiếng, thất lưng trầm xuống, cùng nàng chặt chẽ kết hợp với nhau!

"Ừ. . . Vân Hách. . . !" nhẹn không được Đoàn Cẩm Sơ rên rỉ, núm chặt hai vai Sở Vân Hách, đôi mắt ướt át động tình, long lanh ngất ngây.

Tùy ý luật động, rong ruổi, thân thể nàng khít khao mang cho hắn vô vàn khoái cảm, bao nhiêu ngày trống vắng chờ đợi, thời khắc này như núi lửa bùng nổ, Sở Vân Hách ngân nga, dẫn dắt thiên hạ dưới thân tận hưởng hoan ái. . .

"Sơ nhi! Ta yêu nàng. . . rất yêu rất yêu nàng. . . Chúng ta phải sống cả đời bên nhau. . . !"

Đang lúc kích tình mãnh liệt, môi Sở Vân Hách dán bên tai Đoàn Cẩm Sơ nói lời yêu say đắm sâu tận xương tủy. . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 162: Tình Nồng Mật Ý, Hạnh Phúc Vô Bờ

Một phen mây mưa, đợi đến lúc ngừng nghỉ thì cung trăng đã lên cao, hoàng hôn dần tắt.

Ôm thiên hạ trong lòng, Sở Vân Hách liếc nhìn ra cửa sổ một cái, nhẹ giọng nói: "Sơ nhi! Dậy mặc đồ ra dùng bữa tối thôi, để đói lâu không tốt đâu!"

"Chỉ có ta đói chết thôi! Chẳng ăn no còn gì!" mặt ngọc Đoàn Cẩm Sơ chưa hết ửng đỏ, cúi đầu trêu chọc nói.

"Há? Sơ nhi vừa rồi ăn chưa no, còn đói sao? Vậy sao được! Xem ra ta phải cho nàng ăn tiếp rồi!" Sở Vân Hách nghe vậy, cố ý ra vẻ kinh ngạc nói, tà tà cười, một bàn tay to nhấn cơ hội sờ lên bờ ngực mê hồn của Đoàn Cẩm Sơ.

Đoàn Cẩm Sơ ngượng ngùng cực độ, hất mạnh mấy ngón tay dê xồm của người nào đó ra, gắt giọng: "Là chàng mới đói! Ta ăn rất no rồi!"

"A! Thì ra Sơ nhi hiểu tâm sự vi phu sao! Nếu biết vi phu còn đói! Có phải nên thông cảm vi phu một mình trông phòng hàng đêm không. . . !"

"Phi phi phi!"

Khuôn mặt xinh xắn của Đoàn Cẩm Sơ đỏ rực lên, rất bất nhả cất ngang ý niệm được voi đòi tiên của oán phụ Sở Vân Hách, đưa tay vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của hắn, vừa giận vừa buồn cười nói: "Cái kẻ tự xưng vi phu này, bản thái giám chịu theo chàng, nhưng mà, đêm nay thông cảm đến đây là hết,

viện lý do này, đã đòi thông cảm ba lượt, còn chưa đủ sao? Cái người chưa thỏa mãn dục vọng đại sắc lang này!"

"Khụ khụ! Vẫn không đủ đâu! Nếu vi phu không cố gắng, Sơ nhi lại nói kỹ thuật vi phu không tốt! Kỹ thuật này, phải thực tập thường xuyên mới tốt đúng không?" Sở Văn Hách khẽ háng giọng, khoe môi bất giác cong lên thật cao, ánh mắt đen tối nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ.

"Rất tốt! Rất giỏi rồi! Không cần thực tập nữa đâu!" Đoàn Cẩm Sơ mĩa mai một tiếng, bóp chết sắc tâm của Sở Văn Hách, ngồi dậy, cong cái miệng xinh xắn làm nũng: "Văn Hách! Ta đói bụng lắm rồi!"

"Ha ha! Được! Dậy ăn thôi! Bồi bổ thân thể bảo bối của ta! Mấy ngày nay ở trong cung nằng gậy nhom, ăn uống không được, bây giờ kết quả như vậy, sao thành thể này?" Sở Văn Hách cười ngồi dậy đưa tay bưng lấy mặt Đoàn Cẩm Sơ, nụ cười dần dần thu lại, cau mày đau lòng nói.

Đoàn Cẩm Sơ chu mỏ: "Hết cách rồi! Ta phải hầu hạ hoàng thượng! Đã là nô tài, còn có thể làm sao?"

"Sơ nhi! Nàng cố chấp chuyện tình cảm mập mờ, được ông trời giúp đỡ, giờ chúng ta không còn khúc mắc, nàng trở về được không? Ý Lan các đã không còn ai, trong phủ này, chỉ thiếu nàng!" Sở Văn Hách nhìn chằm chằm nàng, chân thành nói.

Đoàn Cẩm Sơ cứng người, đơ ra một chút, mới biết là Sở Văn Hách nói chuyện đùa bé xây thai, mím môi nhẹ ngập ngừng hỏi: "Ý Lan các không có ai là sao? Các nàng đi đâu hết rồi?"

"Ngọc Ngân đã chết, lễ tang cơ thiếp đơn giản, đã an táng. Bắt giam Lưu Ly vào Đại Lý Tự, chờ hành hình. Năm người kia, ta viết hưu thư cho các nàng, cho người đưa đến ở tạm tại biệt viện của ta ở Kinh Giao, vài ngày nữa ta sẽ tìm người thích hợp an bài cho các nàng tái giá!" Sở Văn Hách giải thích ngắn gọn.

Nghe vậy, trong lòng rối loạn phức tạp, Đoàn Cẩm Sơ không biết nên nói gì cho đúng, mà để ở trong lòng lại thật khó chịu, nhưng vẫn nhỏ nhẹ nói: "Văn Hách! Thật ra tất cả đều tại ta! Nếu không phải ta đến đây! Nếu không phải ta muốn một chồng một vợ! Các nàng sẽ không bị . . .!"

"Sơ nhi! Nàng đừng tự trách! Nếu không có nàng ta làm sao biết yêu? Ta còn muốn cảm tạ Đan Đan đem nàng đến cho ta đó!" Sở Văn Hách ôm Đoàn Cẩm Sơ vào lòng, mày tuấn khẽ giương lên.

"Nhưng . . .!"

"Đừng nhưng! Tất cả đều do vận số an bài, nếu tránh không khỏi, sao chúng ta không thần nhiên đón nhận? Sơ nhi! Ta sẽ tìm thời cơ thích hợp, để nàng vĩnh viễn xuất cung, quang minh chính đại trở thành nữ nhân của ta! Đợi ép phụ hoàng hủy bỏ hôn sự với phủ Thừa Tướng, ta có thể cưới nàng làm vương phi của ta rồi!"

Đoàn Cẩm Sơ từ trong ngực Sở Văn Hách ngẩng đầu lên, nhìn hần, mấp máy môi đắn đo liên tục sau đó nhỏ giọng nói: "Văn Hách! Hai hài tử của chàng mất đi, chàng rất đau lòng khổ sở phải không? Ta. . . lúc ta gặp chàng chiều hôm qua, ta không biết đứa bé của Ngọc Ngân cũng mất! Ta. . .!"

Sở Văn Hách cười nhạt: "Không sao! Ta không trách nàng! Là ta không có duyên phận từ với nó! Sơ nhi! Sau này nàng sinh hài tử cho ta, sinh đứa bé gắn kết chúng ta được không?"

". . . Ừ!" Đoàn Cẩm Sơ hít mũi một cái, cổ nén xót xa, lại nhịn không được đỏ hồng vành mắt: "Chỉ cần chúng ta có thể ở bên nhau! Ta sinh cho chàng! Sinh con của chúng ta! Chàng muốn bao nhiêu ta sinh cho chàng bấy nhiêu!"

"Tốt!" Sở Văn Hách cười hường ứng.

Hai người ôm nhau mà cười, tình nồng mật ý, giờ khắc này, hạnh phúc vô biên.

Lúc cùng nhau đi vào nhà ăn, bốn nha hoàn Cẩn nhi đã có mặt, Cẩn nhi và Huệ nhi nhìn thấy bọn họ, nét mặt cũng không thấy kinh ngạc, cúi người thành an như thường, nhưng Ý Lan và Ý Nhân lại trợn mắt há hốc mồm, hai người bốn con mắt chăm chú vào bàn tay Sở Văn Hách nắm tay Đoàn Cẩm Sơ, nửa ngày chưa tỉnh hồn, đến khi Cẩn nhi kéo hai nàng một chút, mới vội cúi đầu thành an.

Tất nhiên Đoàn Cẩm Sơ ngượng ngùng, giật tay khỏi Sở Văn Hách, cúi đầu ngồi xuống trước bàn, đầu cũng không dám nâng. Sở Văn Hách đã quen coi như bình thường, thần nhiên nhìn Ý Lan và Ý Nhân nói: "Ngạc nhiên cái gì? Xem lại tác phong của mình đi!"

"Dạ! Chủ tử!" Hai nha hoàn vội vã gập đầu, không dám nhìn lung tung thấy cái không nên thấy.

"Được rồi! Dọn món xong thì lui ra đi!"

"Nô tỳ cáo lui!"

Cẩn nhi đi ra ngoài thì đóng cửa nhà ăn lại, nghe tiếng đóng cửa kia, Đoàn Cẩm Sơ buồn bực bĩu môi: "Văn Hách! Hình tượng của chàng trong mắt hạ nhân đã mất hết rồi, không biết trong lòng bọn họ khi để chàng đến đâu đây!"

"Ha ha! Vậy không phải nàng cũng có phần sao? Đồng cam cộng khổ, ta rất hài lòng!" Sở Văn Hách cười gian trá, sáng khoái nói.

"Thật sự chàng không sợ người khác chỉ chỉ chỏ chỏ sau lưng chàng, nói này nói nọ sao?" Đoàn Cẩm Sơ cau mày.

Sở Văn Hách múc một muống nước canh thịt lên thổi nguội, đưa đến miệng Đoàn Cẩm Sơ, nhìn nàng uống xong, mới nói: "Ta có cái gì phải sợ? Mấy năm nay bọn họ nói sau lưng ta, đâu phải chỉ có bấy nhiêu đây? Huống chi! Tất cả hạ nhân ở Bát Vương phủ, không ai dám đem chuyện chủ tử nói cho người ngoài nghe, trừ phi bọn họ không muốn sống nữa! Mà bên ngoài! Vì nàng, đương nhiên ta cũng không để bọn họ nói ra!"

"Vậy sao!" Đoàn Cẩm Sơ gật gật đầu, ăn vài miếng, lại nhìn Sở Văn Hách, chắc lưỡi nói: "Văn Hách! Dường như ta cũng chưa hiểu chàng lắm, lòng dạ chàng rất độc ác sao? Có từng xử tử hạ nhân chưa?"

"Ha ha! Nàng không cần hiểu vội, sau này từ từ cũng biết, giờ nhanh dùng bữa đi, để lâu đồ ăn nguội lạnh hết!" Sở Văn Hách khẽ cười nói.

"Ừ! Hi hi! Còn có chân gà ngâm rượu! Món này ta thích. . .!"

"Vậy ăn nhiều một chút! Sơ nhi! Sáng mai ta bảo đầu bếp đem toàn bộ món ăn mà họ biết làm viết ra, nàng chọn món nào nàng thích, về sau để họ đặc biệt làm cho nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Lại Nhìn Ta! Ta Sẽ Ăn Luôn Chàng!

Nhưng mà, không đợi đến ngày mai, bởi vì khó khăn lắm Đoàn Cẩm Sơ mới đến được một lần, Sở Văn Hách quyết tâm muốn bồi bổ thân thể của nàng thật tốt, để nàng ăn thật ngon. Cho nên, bữa tối vừa xong, liền sai người đi phòng ăn truyền lời. Mà đầu bếp phòng ăn làm việc cũng nhanh nhẹn, không bao lâu đã đưa đến hai danh sách thực đơn lớn.

"Sơ nhi! Nhìn kỹ xem, danh sách này là thực đơn món ăn miền Nam, danh sách này là thực đơn món ăn miền Bắc, nàng đọc lên món nào thích ăn, ta viết lên giấy! Còn những món nào nàng thích mà trên thực đơn không có, nàng cứ việc nói, ta lại tìm đầu bếp khác vào phủ, nấu riêng cho nàng ăn!"

Sở Văn Hách vừa nói, vừa trải chỗ giấy Tuyên Thành còn trống lên bàn, cầm bút lông lên chấm nhúng trên nghiên mực, sau đó nhẹ nhàng cười nhìn Đoàn Cẩm Sơ. Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của nàng, khóe miệng cười càng cong hơn: "Sơ nhi! Nàng cũng đừng nghĩ phải tiết kiệm bạc cho ta, ta không có nghèo như nàng tưởng vậy đâu!"

Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ bất mãn liếc mắt xem thường, còn nói nữa. Chỉ cần đem xe ngựa ra so sánh, nếu chưa từng ngồi xe ngựa Sở Văn Ly, nếu trước nữa chưa từng ngồi xe ngựa Cửu công chúa, nàng cũng thấy bình thường. Nhưng, có so sánh mới biết, bạn trai nàng thật sự nghèo nhất trong các hoàng tử công chúa. Bởi vì không có phong hào, không có công sự, đương nhiên sẽ thiếu rất nhiều lương bổng, cũng sẽ không có cơ hội nhận hối lộ. Có điều, nhận hối lộ dường như không tốt lắm nha.

Lại nhìn thư phòng này của hắn, thật đơn giản. Liếc mắt nhìn xung quanh, cũng không có treo tranh chữ cổ gì, hai hàng giá sách, ánh thư rộng lớn, một bộ ghế gỗ Lê khắc hoa, mấy bồn hoa. Chỉ có một thứ nhiều đó là trên án thư đặt không ít tập sách lam (xanh dương), cũng không biết đó là gì.

Tò mò tò mò hai mắt, muốn hỏi bộ sách lam kia là cái gì, lại đột nhiên nhớ tới lúc trước nàng tự tiện xâm nhập thư phòng hắn, nghe loáng thoáng gì đó, nhưng vì không thèm để ý, cho nên giờ muốn nhớ lại, lại không nhớ được! Tóm lại, hình như là rất thần bí. Vì vậy, hơi mím môi, lại đem vấn đề nuốt xuống bụng.

"Nhanh lên! Nghĩ xem muốn ăn món nào?" Sở Văn Hách chờ lâu, cau mày thúc giục.

"Ừ!"

Đoàn Cẩm Sơ đáp một tiếng, lúc này mới cúi đầu nhìn thực đơn. Nhưng càng xem càng giật mình, ánh mắt nhìn xuống cột phối liệu cuối cùng, nhìn không được bật thốt lên nói: "Môi lừa, lưỡi hươu, tim ngỗng, gan vịt. . . Trời ạ, một đầu lừa chỉ ăn cái môi sao? Còn có hươu, còn có ngỗng. . .!"

Than thở một hơi dài xuống, Đoàn Cẩm Sơ vội ném thực đơn như củ khoai lang bỏng tay này xuống bàn, lắc đầu liên tục: "Không cần không cần! Hiện giờ ta ăn uống rất tốt, không cần bồi bổ!"

"Sơ nhi! Ta đã nói! Nàng không cần giúp ta tiết kiệm bạc, cho nàng ăn mặc phù phê cả đời cũng không lo!" Sở Văn Hách thở dài, không vui nói.

"Ai nha! Ta là loại người tham lam hư vinh đó sao? Những thức ăn này đều quá xa xỉ, nếu ta ăn như vậy, chàng có thể chịu được bao lâu chứ, cuộc sống sau này phải làm sao? Huống chi ta cũng chưa thấy chàng ăn như thế, chàng cũng đừng vì ta mà phò trương lãng phí, cơm trắng rau xanh của nô tài ta ăn quen rồi, nếu chàng đau lòng ta vậy chỉ cần thêm món ăn mặn là được!" Đoàn Cẩm Sơ tức giận, trừng mi quát mắng oán trách.

Sở Văn Hách nghe xong dở khóc dở cười, tuy nhiên, trong lòng lại ngọt lịm. Thế nhân đều yêu bạc, vì bạc có thể đánh mất tất cả lương tâm đạo đức, có thể hư tình giả ý, có thể a dua nịnh hót. Mấy năm trước, hắn ngấm ngấm độc sức bên ba bên ngoài, thấy quá nhiều dạng người muôn hình muôn vẻ, thấy nhiều người vì bạc có thể liếm đầu ngón chân người khác. Hiện tại, gặp được nữ nhân thật lòng như vậy với hắn, như thế không phải là may mắn của hắn hay sao?

Gác bút lông xuống, kéo nàng ngồi lên đùi hần, hai tay từ sau lưng vòng qua ôm lấy nàng, gác cằm lên vai nàng, thăm thò: "Sơ nhi! Ta biết nàng đều suy nghĩ cho ta tất cả! Nhưng nàng phải tin tưởng ta! Gả cho ta nàng sẽ hạnh phúc! Ta sẽ không để nàng chịu chút cực khổ nào, vinh hoa phú quý, giang sơn thiên hạ, nàng muốn cái gì, ta đều có thể lấy cho nàng ngay! Nàng tin không? Tin ta không?"

"Vân Hách! Hạnh phúc ta muốn không phải những thứ này! Mà là bất cứ lúc nào chàng cũng có thể cho ta tin tưởng! Là chúng ta ân ái ái ái, là chúng ta cả đời bên nhau, là chúng ta và hai từ một nhà tương thân tương ái! Những điều này tiền tài không mua được!" Đoàn Cẩm Sơ mỉm cười quay đầu lại, nhìn Sở Vân Hách, lại mặt nghiêm túc nói: "Vân Hách! Ta không cần huyết tinh tranh đấu, không cần chàng lấy giang sơn gì cho ta, chỉ cần chàng bình an ở bên cạnh ta, ta đã thỏa mãn rồi!"

Sở Vân Hách nhìn nàng thật lâu, chăm chú thâm tình, không nói gì, không hứa hẹn gì, cũng chưa cam kết gì, chỉ chuyên chú ngắm nàng, đêm mỗi ngày mỗi đêm tưởng nhớ hòa tan trong ánh mắt này.

Với thiên hạ, hần có thể hô phong hoán vũ, có thể một tay che trời. Nhưng trong mắt nàng, chỉ là một hoàng tử Vương gia hèn mọn, không quyền không thế, không vàng không bạc, thậm chí tương lai không có khả năng được kế vị, rất có thể bị dẫm nát dưới chân mọi người. Một khi hoàn toàn thất thế, thì ngay cả bách tính thường dân cũng không bằng. Nàng sẽ không ngốc nghếch đến nỗi không phán đoán ra trước mắt địa vị hần khác biệt với Sở Vân Ly, nhưng nàng vẫn yêu hần. Điều này làm hần vô cùng vui mừng, may mắn mình không nhìn lầm người, không yêu sai người.

"Chàng! Chàng làm gì nhìn ta dừ vậy?" Đoàn Cẩm Sơ bị nhìn, ửng hồng má phẫn, nũng nịu một tiếng. Tay xinh che hai mắt Sở Vân Hách, miệng lại hé ra, nhưng khoa trương lưu loát nói: "Không được nhìn ta! Lại nhìn ta, ta sẽ ăn luôn chàng!"

"Ha ha. . .!" Sở Vân Hách buồn cười, tùy ý cho Đoàn Cẩm Sơ đùa giỡn, hơi nhếch môi cười: "Được! Vậy nàng ăn đi! Bỏn vương đồng ý làm điểm tâm của nàng!"

"Phốc . . .!"

Đoàn Cẩm Sơ phun cười ra tiếng, ôm chặt bả vai Sở Vân Hách, cười cười run rẩy hết cả người: "Ha ha! Bạn trai của ta đúng là không giống người thường nha! Sắc cũng sắc thật văn nhã! Không thô tục chút nào!" (sắc: dề xồm, không đứng đắn)

"Sơ nhi! Bạn trai là thế nào? Nàng xem ta như bằng hữu của nàng sao?" khuôn mặt tuấn tú của Sở Vân Hách đen lại, giọng điệu thật tệ chất vấn.

"Ha ha ha!"

Nghe vậy, Đoàn Cẩm Sơ cười càng dữ dội, nghiêng ngả cả người, nhìn Sở Vân Hách trề môi xuống, sau đó nhìn mặt hần đầy vạch đen lại cười tiếp, cười không ngừng làm người nào đó hoàn toàn nổi giận, một ngụm hôn lên môi của nàng, chặn toàn bộ tiếng cười của nàng nuốt ngược vào trong, hôn đến khi nàng đỏ bừng cả mặt, hô hấp không thông, mới rời môi ra, âm trầm hỏi: "Còn cười nữa không?"

Lập tức Đoàn Cẩm Sơ ngoan ngoãn lắc đầu.

"Nói! Ta chỉ là bạn trai của nàng sao? Bạn trai là thế nào?" Sở Vân Hách tiếp tục ép hỏi.

"Sặc! Vân Hách chàng! Ha ha! Thật đáng yêu nha!" Đoàn Cẩm Sơ thật giỏi, liên sẹo đã quên đau (ý nói không nhớ trừng phạt vừa rồi), nhin không được lại cười rộ lên. Sở Vân Hách nổi nóng, cúi đầu, lại muốn dùng nụ hôn chặn miệng nàng lại, nàng mới vội ngừng cười nói nói: "Thằng thần được khoan hồng! Ta nói ta nói! Chàng chính là bạn trai của ta đó! Người tình trước khi kết hôn gọi là bạn trai, chờ khi kết hôn, chàng chính là ông xã của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đưa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 164: Một Khúc Phượng Cầu Hoàng, Tâm Tình Đêm Khuya

"Hả? Đó là cái gì và cái gì hả?" Sở Vân Hách nghe không hiểu, ngờ nghệch một lúc lâu, mới cau mày nói: "Sơ nhi! Sao nàng luôn nói ra những từ ta nghe không hiểu! Chẳng lẽ nàng không phải người Thiên Tô quốc sao?"

"Ặc! Chuyện này! Ta. . . ta mất trí nhớ mà! Ta làm sao biết thật ra ta là người nước nào chứ!" Đoàn Cẩm Sơ thoáng giật mình, lập tức phản ứng lại ngay, cong cái miệng nhỏ nhắn lên giả bộ đáng thương nói.

Ánh mắt thâm thúy của Sở Vân Hách chột xẹt qua tia âm trầm, tin tức của An Vũ cũng sắp đến, hần nói đã tra được lai lịch của những người trong trang viện kia, bao gồm cả Đoàn Cẩm Sơ!

Hi vọng nàng đừng có thân phận gì làm hần khó xử mới tốt, hi vọng hần với nàng có thể thuận thuận lợi lợi yêu nhau bên nhau. Nhưng, sâu trong thâm tâm, hần có một loại trực giác không tốt. . .

"Vân Hách! Chẳng đang nghĩ gì vậy?" Đoàn Cẩm Sơ nghi ngờ hỏi.

Sở Vân Hách nhẹ nhàng cười: "Sơ nhi! Có nghĩ gì đâu! Chỉ thương nàng mất trí nhớ mà thôi! Nhưng mà ta lại ích kỷ không muốn nàng khôi phục trí nhớ! Ta sợ trong trí nhớ nàng thật sự có một nam nhân khác, như vậy ta. . .!"

"Vân Hách! Đừng nói!" Đoàn Cẩm Sơ rung mình hoảng sợ, ngắt ngang lời hấn ngay, vội vàng dặn dò: "Chàng phải nhớ! Nếu có một ngày ta khôi phục trí nhớ, như vậy người này không phải Đoàn Cẩm Sơ mà chàng yêu! Trong lòng của nàng vốn không có chàng! Chàng không thể yêu nàng nữa, không thể đối tốt với nàng! Nàng có thể là kẻ địch của chàng, có thể sẽ tổn thương chàng! Chàng nhất định phải giữ khoảng cách với nàng, biết không?"

"Sơ nhi! Nàng đang nói gì vậy? Ta nghe không hiểu câu nào? Đó không phải nàng sao?" Sở Vân Hách nghe càng ngày càng mờ mịt, bất giác áp tay lên trán Đoàn Cẩm Sơ, xem có phải nàng phát sốt nói mê không.

Đoàn Cẩm Sơ vội kéo tay hấn xuống, muốn nói rõ ràng, lại không biết nên nói thế nào cho rõ ràng. Nàng là một hồn phách từ thế giới khác đến, nếu nói cho hấn nghe, hấn sẽ tin sao? Chắc chắn sẽ nhìn nàng như quái vật đang nói nhảm, nàng không có gì chứng minh mình là người hiện đại, làm không tốt còn bị cho rằng nàng nói tà thuyết mê hoặc người khác (yêu ngôn hoặc chứng), cho nên. . . Vẫn không thể nói!

"Vân Hách! Ta. . . ta thật ra muốn nói, chính là nếu lỡ như có một ngày ta khôi phục trí nhớ! Vậy chàng cũng đừng yêu ta, xem như ta đã chết, đừng tới gần ta! Chàng hãy nhớ lời của ta, được không?"

Nhìn ánh mắt bức thiết của Đoàn Cẩm Sơ, thấy nàng không có một chút vẻ đùa giỡn nào, Sở Vân Hách lại cau mày, trong lòng nặng trĩu. Hồi lâu, đột nhiên ôm chặt nàng, giọng hoảng loạn sợ hãi: "Sơ nhi! Ta không cần nàng khôi phục trí nhớ! Ta chỉ muốn nàng lúc này! Không! Cho dù nàng khôi phục trí nhớ, nàng cũng không được quên ta! Cho dù trong lòng nàng vốn yêu người khác, nhưng sau khi nàng mất trí nhớ đã yêu ta, trao thân cho ta, vậy ta chính là tướng công của nàng, nàng biết không?"

"Vân Hách! Ta. . . ta chỉ sợ. . .!" Lực bắt tòng tâm thôi! Ai có thể đoán được ông trời sẽ an bài chuyện gì nữa? Đoàn Cẩm Sơ không nói tiếp được, nhắm chặt hai mắt lại.

"Sơ nhi! Ai cũng không đoạt được nàng! Chỉ cần nàng nguyện ý ở bên ta! Vậy! Cho dù là ai cũng không thể cướp nàng từ trong tay ta! Nàng là của ta! Vĩnh viễn là của ta. . .!"

"Vân Hách! Ta yêu chàng! Nếu còn có thể! Ta muốn mãi bên chàng, mãi mãi. . .!"

Từ thư phòng trở lại phòng ngủ ở Dự Viên thì đêm đã khuya.

Sau khi rửa mặt, tất nhiên Sở Vân Hách đuổi hết nha hoàn, còn phân phó buổi sáng nếu hấn không gọi thì bất luận kẻ nào cũng không được đến quấy nhiễu.

Đoàn Cẩm Sơ mặc đồ trong ngồi trên giường, nhìn Sở Vân Hách lục tung tìm gì đó trong phòng. Nhìn hồi lâu, thấy hấn giống như ruồi bọ bay loạn xung quanh, rốt cục nhìn không được hỏi: "Chàng tìm gì thế?"

"Tìm Bích Ngọc tiêu!" Sở Vân Hách trả lời ngắn gọn, lục lạo trong ngăn kéo nhỏ ở đầu giường một lần nữa, suy nghĩ một chút, đột nhiên đứng lên đi ra gian ngoài. Lúc quay lại, quả thực trong tay có thêm một cây tiêu ngọc toàn thân bóng loáng xanh biếc.

Trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vui sướng, Sở Vân Hách lên giường, ngồi xếp bằng: "Tìm được rồi! Lại bị Cẩn nhi để ở trước ngăn kéo tủ đồ, báo hại ta tìm mãi!"

"Chàng. . . chàng tìm tiêu vào lúc này làm gì?" mí mắt Đoàn Cẩm Sơ giật giật, chẳng lẽ lúc này đêm khuya thanh vắng, hấn còn hăng hái muốn thổi một bài?

"Không phải nàng nói không ngủ được sao?" Sở Vân Hách cười nói, đặt tiêu lên môi, thổi thử một tiếng, sau đó nói: "Lâu rồi ta không thổi, hôm đó ở Lâm Tiên hồ trong cung, không phải nàng nói muốn nghe thổi tiêu sao? Ha ha! Ta thổi cho nàng nghe!"

Tiếng tiêu vang lên, theo đầu ngón tay thành thạo ấn vào lỗ tiếng, lúc trầm lúc bổng, một làn điệu uyển chuyển triền miên tuôn chảy. Mỗi âm trầm bổng đều dẫn đo vừa đúng, như Cao Sơn Lưu Thủy, cũng có thâm tình ưu ái trong bài Lương Chúc, người nghe như mê như say, như muốn đắm chìm vào trong đoạn nhạc chứa tình yêu sinh tử, nghe được tiếng vui vẻ khi nụ cười phát ra, nghe được thương cảm lúc lệ rơi là chảy, nghe được khi phu thê tình thâm chia lìa, xúc động lay động tình cảm. . .

Một âm nhẹ kết thúc, Sở Vân Hách buông tiêu xuống, ôm Đoàn Cẩm Sơ áp vào trong lồng ngực, áp mặt nàng, thăm thì sâu sắc: "Sơ nhi! Đây là khúc, nghe hay không?"

"Ừ! Rất êm tai! Ý cảnh rất sâu sắc! Thật cảm động!" mũi Đoàn Cẩm Sơ sụt sịt, nàng đa sầu đa cảm, rất dễ khóc nhè.

Sở Vân Hách nhìn dịu dàng, ngón tay dài捏 mũi Đoàn Cẩm Sơ, chậm rãi cười nói: "Lúc nào rảnh, ta dạy cho nàng thổi được không?"

"Ừ! Được!"

"Ha ha! Vậy bây giờ làm gì nữa? Ngủ ư?"

"Buổi chiều ngủ lâu như vậy! Không ngủ được đâu!" lúc này Đoàn Cẩm Sơ đột nhiên nghĩ tới điều gì, ngồi dậy, trở tay ôm lại Sở Văn Hách, hung hăng cảnh cáo: "Nếu Quý phi cho đòi chàng đi Bảo Nguyệt cung! không cho phép chàng đi!"

"Hả? Tại sao? Quý phi sao lại muốn gặp ta? Ta cũng đâu có qua lại với ả!" Sở Văn Hách hơi hồ nghi, không khỏi cau mày lại.

Tức một bụng, Đoàn Cẩm Sơ nói: "Hừ! Người đàn bà kia thật không biết xấu hổ! Á xem ta là thái giám thật mà còn ăn đậu hủ của ta! Rất lãng lơ! Hừ! Nàng còn hỏi ta chuyện của hoàng thượng! Hỏi ta hoàng thượng gần đây hay nhắc tới hoàng tử nào, thích hoàng tử nào linh tinh! Sau đó ta nói hoàng thượng hay nhắc chàng, mắt ả liền sáng lên, loại ánh mắt háo sắc, như muốn tìm cách phi lễ chàng (phi lễ: giờ trò khiếm nhã)! Cho nên! Giờ ta nhắc nhở chàng! Chàng không được để cho lão bà kia bám lấy chàng!"

"Hả? Có chuyện này sao? Ta chỉ biết nàng bị Quý phi triệu kiến, chứ không biết ả lại hỏi nàng những chuyện này nữa!" Sở Văn Hách mím môi, đôi mắt thâm trầm lóe sáng, nhìn mặt Đoàn Cẩm Sơ cười xấu xa: "Ha ha! Cái nha đầu Sơ nhi này ghen rồi? Yên tâm đi! Nàng cũng nói đó là lão bà! Ánh mắt bốn vương có kém đi nữa, cũng chỉ nhìn trúng Sơ nhi! Sơ nhi bá đạo lợi hại như vậy! Nữ nhân khác chỉ có thể đứng tựa bên cửa sổ thôi!"

"Sao hả? Cái người này dám chê bai ta! Ta không thèm ghen! Là lão bà Quý phi lãng lơ kia không biết lượng sức! Hừ hừ! Dám giành nam nhân với ta! Dám đội mũ xanh cho hoàng thượng! Ta gọi ả là chó bại ăn phàn!" Đoàn Cẩm Sơ kêu ngoạ vỗ vỗ ngực, thật khí thế.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 165: Hiện Đang Hạnh Phúc, Biết Được Thân Phận Nàng

"Ha ha. . . Ha ha. . .!"

Hàng loạt tiếng cười vang lên từ miệng Sở Văn Hách, giọng cười đầy sứt hút phát ra như có ma lực hấp dẫn chết người với Đoàn Cẩm Sơ. Cho nên, thấy hân cười, nàng hết giận dữ, ngược lại ngẩn ngơ nhìn hân, môi đỏ mọng hơi cong lên, nụ cười ngọt như mật.

"Tiểu nha đầu! Nàng ngẩn ngơ nhìn gì thế?" Cười xong, Sở Văn Hách đưa tay vò rối tóc Đoàn Cẩm Sơ, hài hước hỏi.

"Hi hi! Nhìn chàng cười! Hoàng thượng nói người rất muốn thấy chàng cười! Khi nào cung nữa thì chàng cười với hoàng thượng một cái được không?" Đoàn Cẩm Sơ nghiêng nghiêng đầu, nhân cơ hội khuyên nhủ. Phụ tử không thù hận qua đêm, nếu hoàng thượng giờ đối tốt với hân, đương nhiên nàng hy vọng quan hệ phụ tử bọn họ hài hòa.

Nghe vậy, Sở Văn Hách tắt hân nụ cười, có vẻ hơi miễn cưỡng nói: "Có gì buồn cười chứ? Cười tùy tâm trạng! Trong lòng không vui, chẳng lẽ nàng muốn ta làm bộ muốn cười sao?"

"Văn Hách!" Đoàn Cẩm Sơ sụ xuống, cắn chặt môi dưới.

"Được rồi! Đừng nói nữa! Ngủ!" Sở Văn Hách đỡ nàng nằm xuống gối, nghiêng người ôm nàng một cái, kéo chăn tơ mềm mại đắp lên hai người.

Đoàn Cẩm Sơ cong cái miệng xinh xắn lên, vẫn muốn khuyên tiếp: "Nhưng ta ngủ không được mà! Văn Hách! Chàng hãy nghe ta nói. . .!"

"Ngủ không được chứ gì! Vậy nhân đây chúng ta làm những chuyện khác!"

Sở Văn Hách giương lên nụ cười tà ác, trong mắt lấp lóe tia sáng khác thường làm Đoàn Cẩm Sơ ngẩn ngơ một lúc, đến khi phản ứng kịp thì môi hân đã chính xác đè lên môi nàng.

"Ừm ừm. . .!"

Tất cả những lời kháng nghị đều bị bao phủ giữa răng môi hai người. Nụ hôn của hân vẫn bá đạo như thế. Mạnh mẽ đòi lấy ngọt thom của nàng. Nhưng cũng rất khéo léo dẫn dắt nàng, làm nàng tê dại, nhanh chóng bị chìm đắm trong tình cảm mãnh liệt của hân. Thân mình mềm nhũn, tay xinh bắt giác vòng lên ôm gáy hân, cùng hân trầm luân trong biển ái tình. . .

Trong mê say, quần áo trên người không biết khi nào đã bị hân lạng lẽ cởi ra, nàng xấu hổ ảo não oán trách, hân lại cười càng thêm tà tứ, thân mình nghiêng qua áp lên nàng, làm cho nàng thẹn thùng nói không ra lời, bất giác phát ra những âm thanh ni non yêu kiều. . .

Một đêm triền miên, đến khi trời sắp sáng hai người mới mệt mỏi rã rời ôm nhau ngủ thật say.

Khi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, gần đến giờ ngo. (giờ ngo: 12 giờ trưa)

Kết quả tưng dục, chính là toàn thân ê ẩm, cả người như bị bánh xe cán qua, động cũng không muốn động (không muốn nhúc nhích), Đoàn Cẩm Sơ liên tục oán trách: "Đều tại chàng! Bất được một lần dừng ăn quá no! Ta bị chàng chính đến nỗi không xuống giường được đây này!"

"Sơ nhi! Chuyện này sao chỉ trách một mình ta được? Rõ ràng nàng cầu xin ta muốn nàng, quên rồi sao?" ánh mắt Sở Vân Hách vô tội lên án, hồi tưởng lại khi kích tình mãnh liệt, thiên hạ dưới thân sung sướng rên rỉ, trong cơ thể lại giống như bắt đầu khởi động sóng tình cuộn cuộn.

"Không phải không phải! Là chàng cố tình hành hạ ta, cố tình ép ta cầu xin chàng! Bại hoại! Chàng chiếm tiện nghi còn gian xảo! Thật là phúc hắc gian trá!" Đoàn Cẩm Sơ càng bất mãn phân bác, ngón tay nhỏ nhắn chỉ chỉ lên ngực Sở Vân Hách, thẹn thùng không thôi.

"Ha ha!" Sở Vân Hách sung sướng cười lớn, ôm Đoàn Cẩm Sơ ngồi dậy, yêu thương hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn bướng bỉnh kia, thái độ nghiêm túc nhận lỗi: "Được được được! Đều là ta sai! Là ta chưa thỏa mãn dục vọng, làm hại tiểu Sơ nhi mệt nhọc quá độ! Vậy nên giờ phạt vì phu hầu hạ tiểu Sơ nhi tắm rửa sạch sẽ, được không?"

"Hi hi! Vậy mới đúng chứ!" mặt Đoàn Cẩm Sơ chuyển sang tươi cười, ôm lấy cổ Sở Vân Hách. Chợt nghĩ đến chuyện ngồi xe ngựa Sở Vân Ly, liền chủ động giải thích: "Vân Hách! Chuyện hôm qua là đúng lúc ta cùng Tiểu Xuyên Từ vừa xuất cung gặp phải An Tĩnh vương, hắn bắt ta ngồi xe ngựa của hắn, ta không muốn, hắn liền ra lệnh cho thủ hạ bắt ta ném lên xe, nhưng ở trong xe, hắn không làm gì ta, chỉ trò chuyện với ta một chút, chàng đừng hiểu lầm nha!"

"Ha ha! Chuyện này ta biết từ lâu rồi giờ nàng mới nhớ lại chủ động nói với ta sao!" Sở Vân Hách ôm nàng xuống giường bước qua hồ tắm, cười nòng nân. Trong mắt chợt xẹt qua tia tàn độc, dám uy hiếp hắn? Muốn đấu với hắn? Hừ!

"Hả? Sao chàng biết vậy? A! Là Tiểu Xuyên Từ nói sao?"

"Ha ha! Nàng nói thử xem?"

"Nhất định là vậy rồi! Ha ha! May mà ta có nhân chứng! Bằng không, thùng giám chưa chàng lại muốn nổi điên!"

"Tiểu nha đầu! Nàng cũng đừng cười nhạo ta! Bỏn vương ghen là vì trong lòng có nàng, nếu ngày nào đó ta mắc kệ, nàng sẽ cuống quýt phát khóc cho xem!"

Nghe vậy, lập tức Đoàn Cẩm Sơ nổi nóng, hốt một vốc nước tạt qua Sở Vân Hách, khí thế quát: "Không cho phép không cho phép! Thời thời khắc khắc chàng đều phải nghĩ tới ta!"

"Ha ha ha . . .!"

Tiếng cười sáng khoái vang lên ở hồ tắm. Ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng, nắng chiếu rực rỡ, như hạnh phúc của hai người, trời trong ấm áp.

Đương nhiên giờ đồ ăn sáng và bữa trưa phải dọn chung một chỗ. Bọn hạ nhân chưa từng thấy chủ tử họ ngũ thẳng đến gần giờ Ngọ mới rời giường như vậy, về mặt cả bọn thật kỳ quặc, nhìn Đoàn Cẩm Sơ mặc một thân đồ thái giám kia, thậm ý trong mắt càng sâu.

Ăn xong, hai người đang ngồi trong viện phơi nắng thì Nghiêm quân gia đến, nói có chuyện quan trọng bẩm báo, Sở Vân Hách liền đứng dậy đi thư phòng, để Đoàn Cẩm Sơ ngồi lại với Cẩn nhi và Huệ nhi.

Trong thư phòng, về mặt Nghiêm quân gia trang nghiêm, lấy từ trong cổ tay áo ra một phong mật thư và một ống đồng nhỏ cỡ ngón tay trình lên nói: "Chủ tử, giờ Thín sáng nay nhận được tin của An Vũ và An Dịch dùng bò câu đưa về, đồng thời lúc nô tài đến đây thì người trong cung đến, có mật thư cho chủ tử!"

Sở Vân Hách mở ra từng cái, ánh mắt lướt qua, sắc mặt vốn lạnh nhạt càng ngày càng lạnh xuống, cho đến khi xem hết chữ cuối cùng, gương mặt tuấn đạt phi phàm kia đã thành một khối băng hàn.

Đôi mắt ung đảm sâu thẳm khẽ neo lại, nhìn chăm chăm lên tờ giấy, nơi vòng đỏ khoanh tròn tên Đoàn Cẩm Sơ, mười ngón tay theo tâm trạng phập phồng dần dần nắm chặt, môi mỏng mím lại thành một đường thẳng tắp, đôi mắt u ám bắt đầu lập lòe bất định, nhưng vẫn chưa nói một lời. (ung: chìm ung, điều hầu)

Hồi lâu, vuốt ve tờ giấy trong lòng bàn tay, hơi dùng sức một chút, nát thành bột phấn.

Ánh mắt lại nhìn xuống phong mật thư, cũng âm trầm hồi lâu như thế, sau đó nhắm mắt lại, hủy thư thành từng mảnh vụn.

Nghiêm quân gia lui xuống, Sở Vân Hách ngồi một mình trong thư phòng nửa ngày, nhớ lại nhiều việc về Đoàn Cẩm Sơ, vô số lần xiết chặt nắm tay rồi lại buông ra. Nhớ lại mỗi một câu đêm qua nàng nói trong này, nhớ lại nàng nói hai từ "tin tưởng", trong lòng hắn, là từ nhớ mãi khó quên.

Thiên Anh hội . . . Lộ Phi Dương . . . Hà Linh . . . Tiêu Nhượng Vân . . . Đoàn Cẩm Sơ!

Thích khách mất tích . . . Tiểu Thuận Từ chết thảm . . .

Mất trí nhớ? Là mất trí nhớ thật sao? Nếu thật sự như hắn trông mong đêm qua, nàng vĩnh viễn mất trí nhớ thì tốt biết bao! Tốt biết bao nhiêu!

Tình chung Đại sư huynh Tiêu Nhượng Vân. . . Quả thật như thế, quả thật trước khi nàng mất trí nhớ trong lòng vốn đã có một người, mà không phải hắn

chiếm giữ toàn bộ! (tình chung: người yêu)

"Sơ nhi! Đừng phụ ta! Đừng. . . đừng để chúng ta đối địch! Nàng nói yêu ta! Vậy xin nàng! Xin nàng vẫn tiếp tục yêu! Chỉ yêu ta! Chỉ yêu một mình ta. . .!"

Âm thanh thì thảo nhẹ nhàng vang lên trong thư phòng lặng lẽ, nghẹn ngào từng chữ. . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166

Chương 166: Muốn nàng, muốn hài tử

Editor: luyen tran

Trong viện, tiếng vui đùa vang dội.

Lúc Sở Văn Hách đi đến cửa viện, nghe tiếng giương mắt nhìn lên, chính là Đoàn Cẩm Sơ đang huấn luyện a Hổ nhấc chân, ngửa đầu, động tác đứng thẳng từ từ, làm cả đám nha hoàn cười nghiêng ngả, không khí vui vẻ hòa hợp.

"Ai nha! A Hổ nguoi ngu ngốc sao! Đã nói ba lần! Phải đem hai chân trước đồng thời nâng thẳng lên, nguoi nâng một chân, nguoi cho nguoi là khi làm xiếc à!"

"A Hổ! Cảnh cáo nguoi lần nữa! Lần này lại làm không tốt! Buổi tối không được ăn cơm!"

Một tay Đoàn Cẩm Sơ chống nạnh, một tay lấy côn gỗ đập đập xuống đất, liên tục giáo huấn a Hổ. Quen làm huấn luyện viên, cho nên, khí thế kia rất phong cách, dọa được a Hổ nghe theo rúc lại phía sau, ngay cả rên cũng không dám rên một tiếng.

Thấy tình cảnh này, nhất thời Sở Văn Hách trút bớt vẻ lo lắng trong lòng, khoe miệng nâng lên một nụ cười yếu ớt, chậm rãi bước tới, khẽ gọi: "Tiểu Sơ nhi! Nàng mà nói khi làm xiếc, a Hổ sẽ phân cao thấp với nàng đó!"

"Tham kiến chủ tử!"

Hạ nhân nghe tiếng quay đầu lại, vội cung kính thỉnh an. Tất nhiên lúc này ánh mắt khác lạ, xưng hô này mặc dù nói không biết bao nhiêu lần, nhưng nay lại nghe ra vô cùng thân mật!

"Đứng lên đi!"

"Tạ ơn chủ tử!"

Trong những người thỉnh an này, đương nhiên không có Đoàn Cẩm Sơ, nàng ở Bát Vương Phủ, sao coi như nô tài được. Tuy rằng chủ tử chưa từng công khai hay truyền đạt xuống lệnh ưu đãi nào, nhưng hề là hạ nhân có nhân lực đều thức thời xem nàng là chủ tử thứ hai, nâng lên như Bỏ Tất!

"Nó là chó! Chẳng lẽ ta nói giỡn với chó sao?" Đoàn Cẩm Sơ cong cái miệng nhỏ nhắn, nói xong vừa quay đầu lại, phát hiện hai mắt a Hổ sáng ngời nhìn nàng, nhin không được côn gỗ lại đập mạnh trên đất, vẻ mặt hung hăng: "Không được nhìn ta! Còn nhìn ta! Ta sẽ ăn luôn nguoi!"

"Phụt!"

Cả đám hạ nhân xung quanh lập tức phì cười, mà khuôn mặt tuần tử Sở Văn Hách lại đen thành bụi than, chụp lấy cổ tay Đoàn Cẩm Sơ, kéo nàng đi qua phía phòng ngủ.

"Ai ai! Chàng làm gì vậy?"

Đoàn Cẩm Sơ bị kéo không hiểu tại sao, vừa kháng nghị, vừa tiện tay ném côn gỗ, bị động đi theo Sở Văn Hách vào phòng, cửa bị hất đá cho một cước, mà nàng cũng bị hất đè lên trên cửa.

"Văn Hách, chàng. . . umh umh. . .!"

Quá kinh ngạc, miệng vừa hé, môi mỏng Sở Văn Hách đã áp lên, bắt lấy toàn bộ lời nàng chưa kịp nói ra, ngăn lại giữa răng với môi. Hân hôn nàng thật cuồng nhiệt, nàng có thể cảm giác được tâm tình của hắn như đang cực kỳ kích động, cánh môi mềm mại của nàng bị hắn hôn đau buốt, toàn bộ hơi thở trong miệng đều bị hắn nuốt lấy, mà không để cho nàng một khe thở. Đầu lưỡi nóng bỏng của hắn khuấy đảo trong miệng nàng, mạnh mẽ đến nỗi nàng đứng cũng không vững. Một tay hắn liền giữ trên gáy nàng, thân mình đồng thời áp lên, làm cho nàng xụi lơ trên người hắn.

Đoàn Cẩm Sơ chưa bao giờ bị hôn điên cuồng như vậy, ý thức hỗn loạn, thậm chí nàng còn cảm giác được rõ ràng trên bụng của nàng bị cái gì đó cứng rắn chia vào. Vừa nghĩ lại, mặt nàng càng thêm đỏ, mà đồng thời cũng gần như ngạt thở. Từ bàn nàng cầu sinh, nàng giơ tay lên đẩy hắn ra, đánh đắm hắn. Vì động tác của nàng, hắn đột nhiên tỉnh táo lại, mắt thâm trầm rét lạnh, vội rời môi ra đứng thẳng người lên!

Trong phòng yên tĩnh, chỉ nghe tiếng hai người thở nặng nề, và tiếng tim đập thình thịch, Đoàn Cẩm Sơ bần rần trượt theo cửa phòng ngồi phệt xuống đất, hai gò má đỏ bừng, bức mình nói: "Chàng! Chàng làm gì thế? Muốn hôn chết ta sao! Chàng. . . chàng có thể hôn môi nữ nhân như vậy sao? Hay là chàng muốn cho ta chết đặc biệt một chút! Trở thành thiên hạ đệ nhất kỳ án?"

"Tiểu Sơ nhi! Ta. . . Thật xin lỗi!" khuôn mặt tuấn tú của Sở Vân Hách ửng đỏ, thần sắc thoáng bối rối, khom người xuống ôm ngang Đoàn Cẩm Sơ đi về phía giường lớn, vừa đặt xuống giường hắn lại ôm chặt nàng ngay, vùi đầu trên cổ nàng.

"Vân Hách! Chàng. . . đừng!" Đoàn Cẩm Sơ giật mình, nghĩ lại biết ngay Sở Vân Hách muốn làm cái gì, vội dùng sức đẩy hắn ra: "Giữa trưa mới rời giường! Hôm nay trời còn chưa tối! Từng dục quá độ không tốt cho thân thể đâu!"

"Sơ nhi. . .!" Sở Vân Hách lại áp người tới gần, nằm bên cạnh ôm lấy Đoàn Cẩm Sơ, giọng trầm thấp nhẹ nhàng nói: "Sơ nhi! Ta muốn nàng! Muốn cho nàng mang thai! Muốn cho nàng sinh hài tử nhanh nhanh. . .!"

"Ặc! Mang thai sinh hài tử? Còn nhanh nhanh?" Đoàn Cẩm Sơ ngạc nhiên, tiếp theo không vui đẩy Sở Vân Hách một cái, sắc giọng: "Chàng cho ta là mấy đẻ sao, là công cụ cho chàng nối dõi tông đường sao?"

Cổ Sở Vân Hách nghẹn cứng, vội ôm chặt Đoàn Cẩm Sơ lại: "Không! Không phải! Chỉ là. . . Chỉ là tuổi ta không còn nhỏ, nên muốn có hài tử thôi!"

"Vậy cũng không nên nhất thời nóng lòng chứ! Huống chi ta còn chưa thành thân với chàng! Chưa cưới có sinh hài tử được không? Còn nữa! Bây giờ ta còn là thái giám! Còn là thái giám hầu hạ hoàng thượng! Chàng nói xem! Ta mang một cái thai to đi dạo trong vườn hoa hoàng cung, đây không phải là kỳ hoa tuyệt thế sao?" Đoàn Cẩm Sơ cau mày, chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng kia, nàng lập tức nổi da gà.

"Sơ nhi! Ta sẽ không để cho nàng bị người khác chê cười! Ta sẽ mau chóng bắt tay vào an bài cho nàng xuất cung! Sau đó quang minh chính đại cưới nàng!" Sở Vân Hách vội vàng nói tiếp, cam đoan chắc chắn, chỉ chưa nói rõ là hắn phải đổi lại thân phận cho nàng, nếu không, một đồng lớn phiền toái sẽ theo nhau mà đến.

Đoàn Cẩm Sơ gật gật đầu, nhưng vẫn cau mày: "Ừ! Ta không vội! Chàng đừng quá vội động, lỡ như hỏng chuyện sẽ liên lụy chàng!"

"Đừng lo lắng ta. . . ta không sao đâu!" Sở Vân Hách chậm rãi cười, ánh mắt trở nên nhu hòa.

"Vân Hách! Thật ra chàng vẫn rất thích hài tử đúng không?" Đoàn Cẩm Sơ yếu ớt hỏi, phản ứng của hắn, làm nàng tự nhiên liên tưởng đến hai đứa bé sảy thai kia, trong lòng không khỏi hốt hoảng.

Sở Vân Hách biết bao cơ trí, mắt tinh vừa chuyển đã đoán được Đoàn Cẩm Sơ đang suy nghĩ gì, vội nói: "Không! Không phải rất thích! Ta muốn hài tử! Cũng không liên quan đến hai hài tử chưa ra đời kia! Chỉ muốn hài tử nàng sinh thôi!"

"Vậy sao!" Đoàn Cẩm Sơ lòng không yên đáp một tiếng rồi không biết nói gì nữa. Hình như vừa nói đến đứa nhỏ, nàng rất sợ vô tình nói một câu làm đau lòng hắn, dù sao cũng là cốt nhục của hắn mất đi chứ không phải của nàng.

Lúc ngàn suy vạn nghĩ thì một bàn tay to lảng lảng bao trùm ở trước ngực nàng, nàng giật mình một cái kịp phản ứng, vội chụp lên bàn tay không đứng đắn kia, gắt giọng: "Đánh lén hả? Không cho phép đụng ta! Vừa rồi xem như chàng nhắc nhở ta! Lỡ như hiện tại ta mang thai thì làm sao được?"

"Mang thai có gì không tốt! Ta chính là đang mong ngóng nàng mang thai đây! Nàng đừng lo lắng! Cứ giao hết cho ta! Ta sẽ làm kín kẽ giọt nước cũng không lọt!" Sở Vân Hách tà tà cười rộ lên, trong mắt lóe ra tinh quang.

"Ngưng! Ta không đồng ý! Chờ chàng cưới ta đi rồi nói! Cho dù thế nào cũng không cho phép chàng gấp mặt ta! Sáng mai ta hỏi cung! Đêm nay phân giường ngủ!" Đoàn Cẩm Sơ quay lại liếc hắn một cái, nói xong, lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội bổ sung tiếp: "Buổi tối chàng không được mộng du đến trên giường của ta nữa!"

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú của Sở Vân Hách lúc này đen kịt: "Như vậy sao được? Ta lại càng không đồng ý! Khó có dịp nàng xuất cung ở bên ta hai đêm! Lại để cho ta ngủ một mình! Sao ta có thể chịu được?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167

Chương 167: Buồn bã chia tay, người trong cung tới

Editor: luyen tran

"Phốc . . .!"

Đoàn Cẩm Sơ không nhịn được phun cười ra tiếng: "Chàng! Sao chàng cứ luôn nghĩ về chuyện này thế? Không phải chàng còn phải làm hòa thượng sao? Ha ha! Ta thấy nếu chàng xuất gia thì cũng là sự phá giới thôi!"

"Khụ khụ!" Sở Văn Hách nặng nề ho một tiếng, mặt không đỏ tím không loạn, ra vẻ lạnh nhạt bình tĩnh nói: "Thực sắc tính dã! Bồn vương là nam nhân! Đương nhiên phải có nhu cầu của nam nhân! Làm sao không nghĩ đến được? Sáng mai nàng đi, lại không biết ngày nào mới bằng lòng xuất cung về với ta, hàng đêm ta khổ sở một mình ngủ không ngon, nàng có biết không?" (thực sắc tính dã: ân ái là bản năng)

"Văn Hách! Chàng . . .!" Nụ cười Đoàn Cẩm Sơ tắt dần, đột nhiên trong lòng đau như kim châm, tuy rằng Sở Văn Hách nói hơi hột nhẹ nhàng, nhưng nàng cũng hiểu được, hắn đang tuổi khỏe mạnh, quen sống có nữ nhân chung giường, phút chốc thay đổi thói quen của hắn, mà nàng lại ở bên hắn không được bao nhiêu, hắn có thể chịu lâu như vậy đã tốt lắm rồi.

"Sơ nhi! Ta nói đùa! Nàng đừng để trong lòng! Nàng yên tâm! Khi không có nàng bên cạnh! Ta sẽ tự quản thúc mình thật tốt! Huống chi! Ngoài nàng ra, ta cũng không có hứng thú với nữ nhân nào khác!" Sở Văn Hách toét miệng cười khế, sợ nàng nghĩ lung tung, lại cam đoan lần nữa cho nàng nhẹ lòng.

Trong lòng Đoàn Cẩm Sơ ảm áp, ngưng mắt nhìn Sở Văn Hách, đưa tay câu lên gáy hắn, cười ngọt ngào: "Văn Hách! Ta hiểu! Không phân giường nữa! Ta nằm với chàng! Nhưng bây giờ đừng. . . người ta mệt mỏi quá! Hai chân còn đau lắm!"

"Sơ nhi. . .!"

Lời yêu kiều ní non, đôi mắt phượng kia đủ để câu hồn đoạt phách, làm Sở Văn Hách nhìn không được rên rì một tiếng, ham muốn vừa mới dập tắt giờ đột nhiên dâng trào, hầu kết lên xuống liên tục, gian nan thở ra: "Được rồi! Bây giờ không làm! Bảo bối của ta mệt muốn chết rồi! Ta sẽ đau lòng!"

"Hi hi! Đúng vậy đó! Tể thủy trường lưu! Ta đây cũng vì muốn tốt cho chàng mà! Chàng phải tiết chế chút, thân thể quan trọng biết không?" Đoàn Cẩm Sơ cười duyên, dựa vào ngực Sở Văn Hách. (tể thủy trường lưu: dòng nước nhỏ thì chảy xa, ý nói biết tiết kiệm thì dùng được lâu)

"Nha đầu xấu xa! Thân thể Bồn vương rất tốt! Còn nàng vừa tra tấn người vừa nói là ban ơn cho người, có phải còn muốn bồn vương cảm tạ nàng nữa không?" Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Sở Văn Hách càng chịu dày vò, không khỏi bức mình nghiêng răng nghiêng lợi.

Đoàn Cẩm Sơ dương dương tự đắc nói: "Làm gì có chuyện đó! Chàng xuyên tạc ý tốt của ta!"

"Hừ! Không nói chuyện này nữa! Ta hỏi nàng! Chuyện Tiểu Thuận Tử là thế nào? Sao nửa đêm hắn lại ở trên giường nàng? không phải Lộ Văn Minh đã điều hắn đi phòng khác sao? Còn nữa! Sao Tiểu Xuyên Tử lại không biết việc này?" Sở Văn Hách tuy là cười hỏi nhưng ánh mắt lại bén ngót, liếc nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, chậm rãi phun ra câu cuối cùng: "Sơ nhi! Ta hy vọng nàng thành thật trả lời ta! Đừng lừa gạt ta!"

"Văn Hách! Chàng. . . Chàng biết hết rồi sao?"

Đoàn Cẩm Sơ hít một hơi khí lạnh, sắc mặt nhợt nhạt, kinh ngạc nhìn Sở Văn Hách, ngây ngốc hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Văn Hách! Ta đã hứa với Tiểu Thuận Tử ca không nói cho bất kỳ ai! Ta không thể nói! Chàng có bức ta, ta cũng không thể nói! Ta chỉ có thể giải thích là ta và hắn trong sạch! Ta không hề làm chuyện có lỗi với chàng!"

"Sơ nhi!" trong nháy mắt khuôn mặt tuấn tú của Sở Văn Hách âm u, ánh mắt lạnh lẽo: "Nàng không sợ ta giết Tiểu Thuận Tử sao?"

"Đừng! Văn Hách đừng!" Đoàn Cẩm Sơ hoảng hốt, vội lắc đầu không dứt, ngồi dậy nhìn Sở Văn Hách, ánh mắt khẩn khoản: "Thật mà! Ta không có làm chuyện gì hết! Hắn rất ngay thẳng! Văn Hách! Ta biết ta không nên gạt chàng! Nhưng mà. . . nhưng mà Tiểu Thuận Tử ca đối đãi với ta như huynh đệ! Hắn cẩn thận chăm sóc ta! Còn vì ta mà bị đánh bị khinh bỉ! Trong lòng ta, hắn như thân ca ca của ta! Ta không thể bỏ mặc hắn!"

Trên mặt Sở Văn Hách ý lạnh càng sâu, đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn Đoàn Cẩm Sơ, như muốn nhìn thấu nàng: "Sơ nhi! Nàng thật sự quan tâm Tiểu Thuận Tử như vậy? Nàng quan tâm hắn hơn ca ta sao? Ta xem như là gì của nàng? Làm sao ta tin tưởng nàng, sao nàng lại lừa gạt ta? Chẳng lẽ Tiểu Thuận Tử có bí mật gì không thể cho ai biết, sợ bị ta biết sao?"

"Văn Hách! Không phải! Không phải vậy. . .! Ta. . . ta chỉ xem Tiểu Thuận Tử như ca ca! Chàng và hắn không thể đánh đồng!" Đoàn Cẩm Sơ vội vàng muốn giải thích, nhưng rồi thế nào cũng không dám nói ra bí mật của Tiểu Thuận Tử.

Sở Văn Hách khép hờ đôi mắt, lồng ngực phập phồng dữ dội, mím chặt môi, không nói gì nữa.

Thật lâu sau, xuống giường mang giày, sập cửa đi ra.

Đoàn Cẩm Sơ bàn thần ngã xuống giường, đại não nghe ông ông, ánh mắt mơ hồ rối loạn.

Khi ánh nắng chiều rơi trên cửa sổ, đột nhiên a Hổ trong sân đứng lên sủa lớn, tiếng bước chân chạy rầm rập vang lên, phá tan sự yên tĩnh sau viện!

Đoàn Cẩm Sơ cũng không muốn động dậy chút nào, ánh mắt vô thần nhìn chằm chằm một chỗ, hốc mắt đỏ tươi, trong mắt chỉ thấy mờ mịt.

"Quản gia, bọn ta phụng mệnh làm việc, xin thông bẩm Bát Vương gia!"

"Xin Lâm đại nhân chờ một chút!"

Mơ hồ vang lên hai giọng nói, một là giọng Đoàn Cẩm Sơ quen thuộc Nghiêm quản gia, trước nữa là giọng hùng hồn hữu lực, rất xa lạ.

Đầu như muốn đập mạch, nhất thời cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ không muốn nhúc nhích như cũ. Sở Vân Hách đi rồi, hấn nổi giận, nếu nàng ra bị hấn nhìn thấy, có thể sẽ tức càng thêm tức, cho nên, nàng ở đây là tốt nhất.

Sở Vân Hách từ thư phòng nghe thấy bước ra xem. Vừa vào Dự Viên, liền thấy hai đội Ngự Lâm quân áo giáp đen tuyền, nghiêm nghị đứng giữa sân!

"Bát Vương gia đến!"

Nghiêm quản gia gào to một tiếng, Ngự Lâm quân quay người lại, đồng loạt quỳ một gối xuống: "Tham kiến Bát Vương gia!"

Sở Vân Hách chấp tay đến gần, gương mặt anh tuấn lạnh nhạt không một nét khác thường, bóng dáng cao to đứng phía trước, đôi mắt bình tĩnh quét về phía đám người quỳ xung quanh, thản nhiên lên tiếng: "Miễn lễ!"

"Tạ ơn Bát Vương gia!"

Mọi người đứng dậy, thống lĩnh Ngự Lâm quân Lâm đại nhân chấp tay nói: "Bát Vương gia! Ty chức phụng thủ dụ của hoàng thượng! Đến Bát Vương Phủ mang ngự tiền thái giám Tiểu Sơ Từ tới Đại Lý Tự thẩm tra! Thành Bát Vương gia giao Tiểu Sơ Từ cho ty chức mang đi!" Dứt lời, hai tay đưa lên một thánh chỉ màu vàng sáng lóa.

Nghe vậy, Sở Vân Hách cả kinh, lập tức tiếp nhận thánh chỉ mở ra, thấy nét bút Sở Mộc Viễn và ngự ấn. Mây tuấn nhú chặt, trầm giọng hỏi: "Lâm đại nhân có biết, đã xảy ra chuyện gì không?"

"Hồi bẩm Bát Vương gia! Về án thái giám Tiểu Thuận Từ của Kính sự phòng chết đuối ở ao sen! Long nhan hoàng thượng giận dữ! Hạ lệnh Đại Lý Tự tra rõ án này! Mà theo chứng cứ Ngự Lâm quân truy tìm thích khách ngay đêm đó đưa ra thì ba canh giờ trước khi Tiểu Thuận Từ chết, hấn còn ngủ trong phòng Tiểu Sơ Từ, nằm chung giường với Tiểu Sơ Từ! Và lại cả đêm đó, Tiểu Thuận Từ vẫn không trở về phòng mình! Cho nên, hoàng thượng lệnh cho ty chức mang Tiểu Sơ Từ đi Đại Lý Tự thẩm tra!" Lâm đại nhân hơi ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói.

"Hả? Có chuyện này sao?" Sở Vân Hách cau mày, vẻ mặt kinh ngạc, ngừng một chút hỏi: "Đêm đó có bắt được thích khách không?"

"Hồi bẩm Bát Vương gia! Thích khách mất tích! Trong cung trên dưới đã tra mấy lần đều không thấy bóng dáng, hiện xem như mục tiêu đã ra khỏi cung!" Lâm đại nhân trả lời.

Sở Vân Hách thản nhiên nói: "Ừ! Vậy thì tốt! Lâm đại nhân chờ một lát! Bỏ vương đi gọi Tiểu Sơ Từ ra!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hại Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168

Chương 168: Vân Hách! Xin chàng tha thứ cho ta!

Editor: luyen tran

Một thái giám, lại khiến cho đường đường một Vương gia tự mình đi tìm, chuyện này hình như, quá không hợp lý! Hơn nữa, thái giám này còn nằm chung giường với tên thái giám chết thảm kia. . .

Nhìn Sở Vân Hách bước trên hành lang, gương mặt cứng rắn của Lâm đại nhân có chút khác thường, kín đáo liếc về phía Nghiêm quản gia và các hạ nhân trong Bát Vương Phủ, thấy bọn họ nghiêm cẩn đứng tại chỗ, thái độ không hề ngạc nhiên, phục tùng cúi đầu, cung kính vô cùng.

Xem ra Bát Vương Phủ cũng không phải như người ngoài nói, chủ tử hèn yếu, hạ nhân lên mặt. Mà có lẽ Bát Vương gia cũng không yếu đuối bất tài như lời đồn đãi. . .

Lúc đang suy tư, đột nhiên Sở Vân Hách trên hành lang lại quay đầu qua, vừa vặn bắt gặp, Lâm đại nhân lúng túng cúi đầu, chợt thấy Vương gia nhìn như vô dụng này cũng có khí thế sắc bén như vậy, chỉ liếc mắt một cái đã làm hấn không dám nhìn gần, thậm chí không tự chủ được muốn thuận phục.

Đẩy cửa đi vào, một loạt tiếng khóc rầm rút lọt vào tai, Sở Vân Hách lo lắng, bước nhanh qua bình phong đi đến giường, lại thấy Đoàn Cẩm Sơ nằm

bẹp trên giường khóc sụt sùi!

"Sơ nhi!"

Sở Vân Hách vội ngồi xuống, ôm lấy Đoàn Cẩm Sơ, lấy khăn thấm trong tay áo ra, vừa lau nước mắt cho nàng, vừa khẽ hỏi: "Sao lại khóc?"

"Vân Hách! Tiểu Thuận Từ ca chết rồi sao? Hắn chết thật rồi sao? Ta nghe lầm phải không?" đôi mắt Đoàn Cẩm Sơ đầm lệ mờ mịt hỏi, giọng hốt hoảng gấp gáp.

Sở Vân Hách chân chờ một chút, gật đầu nói: "Thông lĩnh Ngự Lâm quân Lâm đại nhân nói như thế, phụ hoàng tự tay viết lệnh, muốn dẫn nàng đi Đại Lý Tự thẩm tra, bởi vì ba canh giờ trước khi Tiểu Thuận Từ chết thì hắn ở phòng của nàng, sau đó cũng không trở về phòng mình, những chuyện này đều có nhân chứng."

"Sao có thể. . . làm sao chết được? Hắn nói hắn phải rời khỏi hoàng cung, sao lại chết rồi? Là ai hại hắn? Là ai?" Đoàn Cẩm Sơ suy nghĩ rối loạn, bất chợt, trong đầu đột nhiên hiện lên cái gì, tập trung nhìn chăm chú vào mặt Sở Vân Hách, giọng thể lương hỏi: "Vân Hách! Không phải chàng giết Tiểu Thuận Từ ca, đúng không? Chắc chắn không phải, đúng không?"

"Sơ nhi! Nàng hoài nghi ta?" giọng Sở Vân Hách bỗng dưng cao lên, vẻ mặt phảng phất thương tổn.

"Không! Không phải! Ta chỉ muốn nghe chàng nói! Chỉ cần không phải chàng là tốt rồi!" Đoàn Cẩm Sơ cuống quýt lắc đầu, hai tay ôm chặt lấy Sở Vân Hách, mới lau nước mắt nghẹn ngào nói: "Nhưng chàng nói xem! Sao hắn lại chết! Ta không tin! Ta không tin!"

"Sơ nhi! Nàng đừng khóc! Nàng hãy nghe ta nói!" Sở Vân Hách đỡ nàng dậy, nâng mặt nàng lên, nhỏ nhẹ nói: "Sau khi nàng đi Đại Lý Tự! Bất luận bọn họ thẩm vấn nàng thế nào! Nàng chỉ trả lời rằng sau khi Ngự Lâm quân đi rồi Tiểu Thuận Từ ở lại một chút rồi đi ngay! Nàng cũng không biết gì khác! Hiểu không?"

"Ặc. . .!"

"Nhớ kỹ! Nhất định phải đặt mình ngoài cuộc! Đừng liên lụy vào chuyện gì!" Sở Vân Hách dặn dò cẩn thận.

Đoàn Cẩm Sơ đỡ đầu nhìn hắn, nước mắt lại chảy nhanh hơn: "Vân Hách! Chàng. . . Chàng không phải đang giận sao? Chàng còn suy nghĩ cho ta! Chuyện này thật ra là bí mật không thể tiết lộ! Chàng. . . Chàng. . .!"

"Ta biết! Ta đoán hắn chính là thích khách kia! Mà nàng không dám nói ra nguyên nhân cũng là vì bảo vệ hắn, đúng không? Hơn nữa hắn chạy trốn đến giường nàng, lúc đó nàng biết hắn là thích khách, giúp hắn đánh lừa Ngự Lâm quân, ta nói đúng không?" Sở Vân Hách tiếp tục lau nước mắt cho nàng, đôi mắt tinh tường nhìn chăm chăm nàng nói.

"Chàng. . . sao chàng đoán được?" Đoàn Cẩm Sơ ngẩn ngơ, ngạc nhiên nhìn Sở Vân Hách.

Sở Vân Hách cau mày, vẻ mặt trở nên nghiêm cẩn: "Sơ nhi! Ta thông minh hơn nàng tưởng gấp trăm lần! Chỉ là, ta nhắc lại lần nữa, Tiểu Thuận Từ không phải ta giết! Đến trưa nay ta mới nhận được tin từ Lộ Văn Minh! Mà thi thể Tiểu Thuận Từ đã được phát hiện từ sáng hôm qua! Nhưng ta muốn nói cho nàng biết, nếu hắn đã chết, ta sẽ không truy cứu! Nếu đêm đó hắn trốn khỏi cung, mà một khi ta biết là hắn ám sát phụ hoàng ta, ta phải giết hắn!"

"Vân Hách! Vậy. . . Vậy chàng không muốn giết ta sao? Ta là đồng lõa đó! Ta giúp Tiểu Thuận Từ ca trốn thoát. . .!" đôi mắt Đoàn Cẩm Sơ tròn to, lại ngây ngẩn một hồi, mới thì thào hỏi.

Sở Vân Hách hít sâu một hơi, liếc mắt qua, khàn giọng nói: "Sơ nhi! Biết nàng làm như vậy! Nói thật! Ta rất đau lòng! Phụ hoàng người. . . Người lại đối đãi với ta không tốt, ta lại chán ghét người lần nữa, nhưng người cũng là thân sinh phụ thân của ta sinh ra ta nuôi dưỡng ta, may mắn phụ hoàng được trời cao phù hộ, nếu không. . .!"

"Vân Hách, thật xin lỗi. . . Thật xin lỗi. . . Là ta đáng chết, ta biết hoàng thượng là phụ thân của chàng, cho nên ta đối đãi với người như chính phụ thân ta, do ta quá cảm kích Tiểu Thuận Từ vì ta mà làm tất cả, ta quá ích kỷ. Chàng đừng tức giận, đừng đau lòng, ta đi tự thú, ta bao che thích khách, tội không thể tha, ta chấp nhận gánh chịu, chỉ mong chàng tha thứ cho ta. . .!"

Đoàn Cẩm Sơ nức nở nói xong đẩy Sở Vân Hách ra muốn xuống giường, Sở Vân Hách vội kéo nàng lại, cau chặt mày nói: "Nàng làm gì thế? Nàng không được hồ ngôn loạn ngữ (nói xằng nói bậy)! Sơ nhi! nàng nghe đây! Ta nói cho nàng nghe suy đoán của ta, chỉ để làm rõ ràng sự thật! Mặc dù ta đau lòng, nhưng có thể thông cảm hành vi của nàng! Hiện giờ phụ hoàng ta không sao, Tiểu Thuận Từ đã chết, ta không muốn truy cứu nữa! Giờ ta phải làm chuyện trọng yếu nhất đó là bảo vệ nàng!"

"Vân Hách! Chàng. . . chàng chịu tha thứ cho ta sao?" Đoàn Cẩm Sơ rung rung, nước mắt lưng tròng, vội luống cuống đưa tay lau đi.

"Ừ! Cho nên! Nàng cũng phải tin tưởng ta! Nhất định phải nhớ kỹ lời ta! Kiên quyết chắc chắn rằng sau khi Tiểu Thuận Từ rời khỏi phòng nàng, nàng ngủ ngay, cái gì cũng không biết, hoàn toàn không biết tại sao hắn chết, Tiểu Thuận Từ cũng không hề nói với nàng bất cứ chuyện gì khác thường, hiểu chưa?" Sở Vân Hách nghiêm túc lặp lại cho rõ.

"Ừ! Ta biết rồi!"

"Nếu Tiểu Thuận Tử chết thật! Vậy chuyện này sau lưng còn có người thao túng, nàng ngàn vạn lần cẩn thận, ta lập tức vào cung gặp phụ hoàng, yêu cầu dự thỉnh khi thăm vấn nàng, để tránh bọn Đại Lý Tự kia vì tra án tử mà dụng hình (tra tấn) bức cung nàng!"

"Ừ!"

Ôm Đoàn Cẩm Sơ xuống giường, cẩn thận giúp nàng mang giày, lại lau đi nước mắt còn sót lại cho nàng, nhẹ nhàng cười: "Nha đầu ngọc! Không được khóc nữa! Tiểu Thuận Tử kia tốt với nàng như vậy! Nếu hắn biết nàng vì hắn mà khóc sưng mắt lên, chắc chắn sẽ đau lòng! Đừng buồn! Nàng còn có ta! Nói không chừng! Trong bụng nàng còn có con của chúng ta! Cho nên! Vì phụ tử chúng ta! Không cho phép nàng lại khóc vì tên khốn nào đó! biết không?"

"Chàng . . . , chàng nói vậy! Trong bụng ta làm sao có hài tử của chàng?" Đoàn Cẩm Sơ đang đau lòng, bị Sở Vân Hách nói linh tinh bị dời đi sự chú ý, hai gò má hồng hồng đỏ ửng lên.

"Sao không được chứ? Cả buổi chiều hôm qua và buổi tối thật nhiều lần. . . . Ha ha! Nàng nói xem có thể không?" Sở Vân Hách vừa cười khề vừa giúp nàng sửa sang lại đầu tóc và quần áo thật tốt, sau đó ôm nàng ra ngoài, nàng trắng mắt liếc hắn một cái, giẫy ra, tự mở cửa, đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169

Chương 169: Nhốt vào đại lao, phụ tử thành thù

Editor: luyen tran

Vậy mà, không ai ngờ rằng, vụ án mạng liên quan đến Tiểu Thuận Tử này, lại dính dáng đến một phi tần rất quan trọng ở hậu cung, đó là . . . . Bảo quý phi!

Kể từ khi Đoàn Cẩm Sơ bị mang đến Đại Lý Tự, liền bị nhốt vào phòng giam. Mà quỷ dị ở chỗ, từ đầu đến cuối, không có một quan lớn nào đến thăm tra nàng. Ngoài ngục tốt trông coi nhà tù ngoài kia, nàng không thấy bất cứ kẻ nào khác.

Trong phòng giam âm u ẩm ướt, một cái bàn gỗ, trên bàn đặt một ngọn đèn dầu, có một tấm ván gỗ giường cứng dựa vào tường, trên mặt đất trải một ít cỏ khô, trừ những thứ đó ra, không còn vật nào.

"Này! Không phải các người nói đưa ta tới thẩm tra sao? Sao nhốt ta ở đây? Người đâu? Lâm đại nhân đâu?"

"Có ai không. . .!"

"Có ai không vậy. . .!"

"Rốt cuộc các người muốn làm gì? Mau thả ta ra!"

"Có ai không. . .!"

Không biết kêu bao lâu, đến khi khàn giọng, cạn hết hơi sức, vẫn không ai ngó tới nàng, những ngục tốt kia làm như bị điếc, ra vẻ không nghe, sắc mặt nghiêm nghị không tỏ thái độ gì.

Tựa thân vào vách tường lạnh băng, chậm rãi trượt xuống, chán nản ủ rũ ngồi lên đồng rom, chút ý chí còn lại của Đoàn Cẩm Sơ hoàn toàn tan biến. Hàng nước mắt trong suốt lặng lẽ rơi xuống, đôi mắt từ từ nhắm lại.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tiểu Thuận Tử bị ai giết chết? Vì sao gọi đến thẩm tra mà thực chất là bắt giam nàng? Giam lại để làm gì? Vân Hách đi đâu rồi? Không phải hắn nói sẽ đến Đại Lý Tự sao? Nhiều thắc mắc như vậy, ai đến trả lời cho nàng?

Hôm nay là mười lăm (ngày rằm), mặt trăng tròn như mâm ngọc treo cao cao trên kia, ánh trăng xuyên qua cửa sổ trên trần phòng giam chiếu vào làm cả phòng đầy ánh sáng thanh khiết, chiếu vào bóng người đang cuộn mình trong góc tường, càng tăng thêm phần ốm yếu bất lực.

Sau cùng, khóc khô nước mắt, vừa đói khát vừa mệt mỏi, Đoàn Cẩm Sơ thêm thiếp chìm vào giấc ngủ.

Đồng thời lúc này, trong sương phòng ở Triều Dương điện, không khí đã tới mức giương cung bạt kiếm, tràn ngập khói thuốc súng.

"Trầm lấp lại lần nữa! Người không được nhúng tay vào việc này! Người muốn làm nhân vương, vậy cứ làm nhân vương của người đi! Chuyện Tiểu Sơ Tử không liên quan gì đến người!" Sở Mộc Viễn xanh mặt, dậm một dậm lên bàn gỗ lè, nói gần từng chữ.

"Phụ hoàng! Nhi thần vẫn nói như thế! Chuyện ao sen đã qua mười sáu năm rồi! Mẫu phi ta chết là có người cố ý mưu sát! Mà không phải nhi thần làm! Chắc chắn sẽ có một ngày lộ rõ chân tướng! Hiện giờ Tiểu Thuận Tử cũng chết ở ao sen! Chuyện này tuyệt đối không liên quan gì đến Tiểu Sơ Tử, càng không quan hệ đến mẫu phi linh thiêng trên trời của ta! Thân thể Tiểu Sơ Tử gầy yếu! Làm sao đủ sức giết chết tên Tiểu Thuận Tử cường tráng kia được? Phụ hoàng! Đây là người muốn cho Tiểu Sơ Tử làm người chịu tội thay!" Sở Văn Hách cũng tức giận hai mắt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi nói gần lại.

Nghe vậy, Sở Mộc Viễn cực kỳ tức giận: "Cần rồi! Sở Văn Hách! Lời này mười sáu năm trước ngươi từng biện bạch cho mình! Vậy ngươi bảo trăm làm sao tin tưởng? Trăm tận mắt nhìn thấy! Trong tay ngươi còn nắm thanh chủy thủ cắm trên ngực mẹ ngươi! Ngươi vì ý nghĩ điên cuồng xấu hổ có mẫu phi bị biếm lãnh cung, nên ngươi đã tự tay giết nàng! Tuổi còn nhỏ mà ngươi đã độc ác như vậy! Trăm tha cho ngươi sống sót mười sáu năm, cũng vì xem trọng tình nghĩa phu thê của trăm và Nhã Tư! Nếu không! Trăm đã sớm xử tử nghiệt tử như ngươi rồi!"

"Tốt! Nếu phụ hoàng chắc chắn là nhi thần giết mẫu phi như thế! Vậy phụ hoàng lập tức xử tử nhi thần đi! Nếu Tiểu Sơ Tử chết! Thì nhi thần sống cũng không có ý nghĩa gì! Chỉ sợ sau này phụ hoàng sẽ hối hận không kịp!" Sở Văn Hách bước từng bước đến gần, đôi mắt lạnh lẽo, hai nắm tay xiết chặt nghe "lốp cốp", nhìn sát vào Sở Mộc Viễn, quyết tâm hừng hực như lửa.

Từ trên ghế Sở Mộc Viễn đứng thẳng lên, ánh mắt như bão sắp nhìn chăm chăm Sở Văn Hách. Ngay sau đó, lập tức phát ra một cái tát, tiếng tát lạnh lạnh vang lên ở Sương phòng, kèm theo tiếng rống giận: "Sở Văn Hách! Thật ra trăm gây nghiệt gì, lại sinh ra một đứa nghịch tử sát mẫu khí phụ như ngươi (giết mẹ bỏ cha)! Giờ vì một tên thái giám! Lại âm mưu bách trảm đến thế! Còn nói ngươi đối với Tiểu Sơ Tử chỉ là tình bằng hữu! Trăm thấy ngươi điên thật rồi! Chắc chắn là ngươi đã dưỡng Tiểu Sơ Tử thành nam sủng của ngươi!"

"Phụ hoàng muốn nghĩ sao cũng được! Bây giờ! Nhi thần chỉ khẳng định một điều! Đó là! Tiểu Sơ Tử sống, nhi thần sống! Tiểu Sơ Tử chết, nhi thần chết! Phụ hoàng có thể vì bảo toàn thể diện mà tha cho Bảo quý phi, khiến cho Tiểu Sơ Tử chết thay! Nhưng nhi thần tuyệt đối không từ bỏ ý định!"

"Ngươi . . .!"

Mắt Sở Văn Hách lạnh lẽo nhìn chăm chăm Sở Mộc Viễn, nét dữ dội bắn ra bốn phía. Đột nhiên lạnh lùng cười ngăn lại cơn giận của Sở Mộc Viễn nói: "Phụ hoàng! Ngươi vì bảo vệ thanh danh Thiên gia mà hao tổn tâm cơ như thế! Sao không bỏ tâm suy tính làm sao tróc nã Thiên Anh hội! Về phần Bảo quý phi là lo ong bướm, gian díu với thái giám, ban chết cho hắn có gì không được? Nếu phụ hoàng muốn trừ khử hắn! Thì có trăm ngàn phương pháp khiến hắn chết! Mà hiện tại phụ hoàng ra sức khiến Tiểu Sơ Tử trở thành hung thủ! Nguyên nhân không ngoài trên người nhi thần! Nhi thần lập lại lần nữa! Tiểu Sơ Tử là tri kỷ của nhi thần! Tuyệt đối không phải nam sủng! Hung thủ thực sự giết chết Tiểu Thuận Tử chọn ao sen làm nơi giết người, có lẽ là cố ý, cũng có thể do vô tình! Phụ hoàng làm như vậy có khác gì hôn quân? Để hung thủ thật sự nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, khiến bằng hữu nhi thần chịu oan khuất! Nhi thần không phục!"

"Hôn quân? Ngươi dám mắng trăm là hôn quân?" Sở Mộc Viễn gần từng tiếng trong miệng, hai chân khụy xuống. Lộ Văn Minh vội vàng bước lên đỡ hắn, bị hắn hất ra, chống thân thể già nua đứng lên, giờ bàn tay to lên, lại phát ra một cái tát. Nhưng, bị một lực khác giữ chặt trên cổ tay, cả kinh, tức giận quát: "Sở Văn Hách! Ngươi đứng là làm phản! Lại dám phản kháng!"

Sở Văn Hách nắm chặt tay Sở Mộc Viễn dừng lại trên cao, nghe vậy, buồn bã cười một tiếng nói: "Phụ hoàng! Ngươi tức giận giáo huấn nhi thần! Nhi thần không dám phản kháng! Nhiều năm nay! Nhi thần chỉ là thần tử của phụ hoàng, mà không phải nhi tử! Đơn giản vì khi phụ hoàng nhìn thấy nhi thần liền phiền lòng cừ hận! Nhi thần nhìn phụ hoàng cũng không thoải mái trong lòng! Mà nay nhi thần quyết tâm giữ một mạng cho Tiểu Sơ Tử! Phụ hoàng lại nhất định không đáp ứng nhi thần! Vậy thì! Phụ hoàng có thể ban chết cho nhi thần và Tiểu Sơ Tử cùng lúc! Nhi thần không một câu oán hận!"

"Hoàng thượng! Ngươi ngàn vạn lần nghĩ lại ạ! Hồ dữ còn không ăn thịt con! Huống chi dưới gối Lê quý phi nương nương cũng chỉ có một hài tử là Bát Vương gia! Tình mẫu tử của nương nương với Vương gia, hoàng thượng cũng biết rõ! Chỉ là! Chuyện năm đó! Chỉ sợ thực sự là hiểu lầm! Trước kia khi Vương gia bảy tuổi được nương nương dạy dỗ bản tính thuần lương! Nô tài tuyệt đối không tin Vương gia sẽ làm chuyện độc ác như thế! Còn chuyện nương nương đột nhiên loạn thân, cũng làm ta nghi hoặc! Hoàng thượng! Nô tài cho rằng! Hay là để Vương gia âm thầm điều tra chuyện năm đó, vì Lê quý phi nương nương tìm ra hung thủ, cũng vì lấy lại trong sạch cho Vương gia!" tình thế cấp bách Lộ Văn Minh quỳ xuống, giọng đầy lo lắng nói.

Sở Mộc Viễn nhìn qua, hất tay Sở Văn Hách, lạnh lùng nói: "Lộ Văn Minh! Sao ngươi cũng biện hộ cho nghịch tử này? Chưa bao giờ ngươi nói với trăm như vậy! Chẳng lẽ Bát Vương gia đã cho ngươi cái gì tốt rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 170

Chương 170: Đế Tâm khó dò, đem vào đại lao

"Hoàng thượng minh giám! Nô tài chưa từng nhiều chuyện! Nhưng không đành lòng thấy hoàng thượng vì nóng giận mà giết chết Bát Vương gia, làm cho thân giả thống cừu giả khoái (người thân đau lòng, kẻ thù vui mừng)! Khi còn sống Lê quý phi nương nương rất tốt với nô tài! Nô tài chưa có cơ hội báo đáp nương nương! Chỉ là đánh bạc tánh mạng này thay nương nương cầu hoàng thượng hạ thủ lưu tình! Bát Vương gia nói rất đúng! Hiện tại lo lắng bên ngoài chưa diệt! Nội bộ lại nổi lên tranh chấp! Hoàng thượng mất con chắc chắn sẽ đau lòng! Nếu Long thể không khỏe lại đổ bệnh! Chẳng phải giang sơn xã tắc Thiên Tổ quốc ta sẽ lâm nguy sao? Cho nên! Xin hoàng thượng suy nghĩ lại!" Lộ Văn Minh sợ hãi gian nan bấm rõ lòng trung của mình, nhưng

cũng đều là những câu thật lòng.

Sở Mộc Viễn đứng yên tại chỗ suy nghĩ, thật lâu sau, mặc dù vẻ giận trên mặt giảm bớt, giọng vẫn không vui nói: "Trẫm vì nghĩ đến Nhã Tư, mới khoan dung cho nghịch tử này lần nữa! Nhưng Tiểu Sơ Tử thì sao? Nếu Văn Hách nguoi cưới về một nữ nhân, lại sinh ra một nam hay nửa nữ, trẫm liền tin tưởng nguoi không muốn dưỡng nam sủng! Đến khi đó! Đương nhiên trẫm sẽ thả Tiểu Sơ Tử! Án tử này, trẫm cũng sẽ giao cho Hình bộ và Đại Lý Tự tiếp tục tra xét, tìm ra hung thủ! Trước tiên giam giữ Tiểu Sơ Tử! Trẫm muốn xem biểu hiện của nguoi!"

"Phụ hoàng! Nếu nói như thế! Biểu hiện của nhi thần chính là trong vòng một tháng tìm một ngôi chùa, rời xa quê hương! Khẩn cầu phụ hoàng tước phong đoạt vị của nhi thần (lấy lại phong hào chức tước), giáng nhi thần xuống làm thứ dân đi! Sau này phụ hoàng cứ xem như nhi thần đã chết mà hết lòng trừ ngoại an nội (tiêu diệt bên ngoài, ổn định bên trong)!" Sở Văn Hách chậm rãi nhếch môi cười nhạt nói.

"Sở Văn Hách! Nguoi cắt ngay cho trẫm! Trẫm . . . sớm muộn gì cũng có ngày trẫm bị nguoi làm cho tức chết!" Sở Mộc Viễn hoàn toàn bộc phát, giận run cả người, vận sức rống to.

Nụ cười Sở Văn Hách tắt dần, nhìn Sở Mộc Viễn, khẽ vuốt cằm: "Được! Nhi thần cắt! Nhi thần sẽ không bao giờ. . . xuất hiện trước mặt phụ hoàng nữa! Phụ hoàng không thả Tiểu Sơ Tử! Nhi thần sẽ đến Đại Lý Tự vào đại lao ở cùng hần! Đòi nguoi có được một tri kỷ, còn mong gì hơn? Trong lao cùng tri kỷ đàm thơ luận tử, nói chuyện trời đất, cũng là chuyện tốt dễ nghe!"

Nói xong, xoay người sai bước ra cửa, không hề quay đầu nhìn lại một cái.

"Nghịch. . . Nghịch tử!" Sở Mộc Viễn vươn tay ra, run run chỉ vào bóng lưng Sở Văn Hách sắc mặt tái nhợt cực độ, bất lực nói ra hai chữ. Quá mức bi thương phần nộ, khiến cho cả người hần lão đảo muốn ngã, Lộ Văn Minh vội vàng bước tới nâng đỡ, cẩn thận nói: "Hoàng thượng! Để nô tài giúp nguoi nằm xuống!"

"Ừ!"

Sau khoản thời gian một chung trà (10 phút), cảm xúc của Sở Mộc Viễn cũng dịu lại đôi chút, thờ dãi nói: "Trẫm cũng không biết trẫm làm vậy với Văn Hách là có tốt hay không! Dồn ép hần như thế! Hy vọng sau ngày trẫm trăm tuổi (ngày trăm tuổi: ngày chết)! Hần có thể hiểu được khổ tâm của trẫm! Có thể tha thứ trẫm . . . Tiểu Sơ Tử kia! Ai. . . ! Thật sự là. . . !"

Than thở một lúc sau, Lộ Văn Minh nghe đến mơ hồ thì Sở Mộc Viễn lại nói: "Đỡ trẫm đứng lên! Truyền Túc thân vương và Thành thân vương vào cung kiến giá!"

"Dạ! Nô tài tuân chỉ!" Lộ Văn Minh ngăn người, lập tức cúi đầu đáp.

Sau nửa canh giờ, Túc thân vương và Thành thân vương, là một huynh và một đệ mà Cảnh Phong để Sở Mộc Viễn tín nhiệm nhất đến quỳ gối trước giường.

Đứng cúi đầu cách một bước xa, ánh mắt kín đáo nhìn trên án thư nơi Sở Mộc Viễn đang viết thánh chỉ, loáng thoáng thấy được mấy chữ "thái tử kế vị" và "Bảo quý phi", Lộ Văn Minh thâm kinh hãi. Ánh mắt Sở Mộc Viễn đột nhiên liếc qua, hần khôn khéo cúi đầu thấp xuống mấy phần, đến mức hoàn toàn nhìn không thấy thánh chỉ kia!

Hồi lâu, Sở Mộc Viễn cẩn thận đóng ngọc tỷ lên hai đạo thánh chỉ, lệnh cho Lộ Văn Minh lấy một hộp gấm bằng gỗ tử đàn đến đặt vào, sau đó đóng lên ba cái khóa, hai tay cầm lấy, nhìn về phía hai vị thân vương, trịnh trọng nghiêm túc nói: "Tối nay trẫm lưu lại hai đạo mật chỉ này cho hai người các nguoi! Sau này trẫm có gì bất trắc! Nếu trẫm băng hà khi chưa kịp ban di chiếu lập thái tử! Thì các nguoi lấy hai đạo mật chỉ này tuyên bố trước chúng văn võ bá quan và hoàng thân quốc thích! Mọi người tuân chỉ làm theo!"

"Thần tuân chỉ!"

Túc thân vương và Thành thân vương cùng Sở Mộc Viễn trao đổi ánh mắt với nhau, liền sáng tỏ, lập tức trang trọng dập đầu.

Ngay lúc này Lộ Văn Minh, chỉ tổng kết ra bốn chữ: Để tâm khó dò!

. . . . .

Sau khi Sở Văn Hách ra khỏi Triều Dương điện, liền xuất cung đi Đại Lý Tự, mà trước đó, lại quay về Bát vương phủ một chuyến, lệnh cho phòng ăn làm bữa tối phong phú đặt vào hai hộp thức ăn, dẫn theo Nhiếp Phong Nhiếp Huyền đi đến Đại Lý Tự.

Bên ngoài lao, tất nhiên có ngục tốt cản hần lại: "Hoàng thượng có lệnh! Không cho phép bất luận kẻ nào vào thăm tù!"

"Cút!" đôi mắt Sở Văn Hách âm u lạnh lẽo liếc nhìn ngục tốt, khẽ quát một tiếng, khí thế vô cùng sắc bén.

Mấy tên ngục tốt bị kinh sợ, ngây ngốc vài giây sau, nghĩ đến mệnh lệnh bề trên, liền rối rít rút ra quan đao chỉ vào Sở Văn Hách: "Bát Vương gia thứ tội! Nô tài chỉ phụng hoàng mệnh trông coi trọng phạm! Nếu tự ý để Bát Vương gia đi vào, chắc chắn đầu nô tài khó giữ! Xin Bát Vương gia đừng làm khó bọn nô tài!"

"Vậy sao? Hiện tại bốn vương cho các nguoi khó giữ đầu ngay lập tức!" Sở Văn Hách lạnh lùng nhếch môi, cất bước tiến lên, vẻ khí thế tàn nhẫn, không ai có thể ngăn cản.

Những ngực tốt bị chấn động liên tiếp lui về phía sau, tay gươm đao cũng bắt đầu phát run, mệnh lệnh là như thế, nhưng nếu Bát Vương gia mạnh mẽ tiến vào, bọn họ làm sao dám giết không tha? Nói thế nào cũng là thân nhi tử của hoàng thượng, mà bọn họ. . .

Nhưng, không kịp suy nghĩ nhiều, vô kiếm Nhiếp Phong Nhiếp Huyền đã chỉ lại đây, ánh mắt giống hệt chủ tử bọn họ, lạnh như băng làm người ta sợ tới xương!

"Giết!"

Một chữ không có chút độ âm phát ra, Sở Văn Hách tiếp tục cất bước, hàn kiếm của Nhiếp Phong Nhiếp Huyền đã tuốt ra khỏi vỏ!

"Bát Vương gia tha mạng!"

Cả đám ngực tốt rồi rít quỳ xuống đất, bị sợ tới mức cuống quýt đập đầu cầu xin tha thứ!

"Cút!"

Vẫn là một chữ, ngắn gọn mà ý lạnh mười phần, Sở Văn Hách đã bước vào phòng giam, Nhiếp Phong Nhiếp Huyền cười lạnh một tiếng thu kiếm, nâng hộp thức ăn đi theo vào.

Bên ngoài phòng giam, những ngực tốt toàn bộ xụi lơ trên mặt đất, ngơ ngẩn một hồi có kẻ phục hồi tinh thần lại, lập tức nói: "Nhanh đi bẩm báo đại nhân, Bát Vương gia xông vào!"

Để dàng mở ra cửa lao giam giữ Đoàn Cẩm Sơ, Sở Văn Hách không nói thừa một chữ, Nhiếp Huyền đặt kiếm lên cổ ngực tốt đứng gác, chân tên ngực tốt kia liền mềm nhũn vội giao ra chìa khóa cửa lao, Nhiếp Huyền cau mày, khí thế nói: "Toàn bộ lăn xuống đi!"

"Dạ dạ dạ!"

Đại lao sạch sẽ gọn gàng, cũng may giam giữ Đoàn Cẩm Sơ là phòng giam đơn độc tận cùng bên trong, chung quanh cũng không có phạm nhân khác. Cho nên, mở cửa lao, sau khi đặt hộp thức ăn xuống, Nhiếp Phong Nhiếp Huyền liền tự giác thối lui ra ngoài canh chừng.

"Sơ nhi!"

Sở Văn Hách khẽ gọi một tiếng, vội vàng đi về phía Đoàn Cẩm Sơ đang cuộn tròn ngủ ở góc tường, theo ánh sáng ngọn đèn, đại khái kiểm tra sơ qua tay chân nàng, thấy không có dấu hiệu bị dùng hình, liền vội ôm lấy nàng về phía giường gỗ, nhìn tấm vải dơ bẩn kia, mày tuấn nhăn lại thật sâu, cởi áo ngoài của mình trải xuống, sau đó tiếp tục gọi nàng: "Sơ nhi! Dậy dậy! Ta là Văn Hách, Sơ nhi!"

"Ừ. . . Văn. . . Văn Hách. . .!" giọng yếu ớt như muỗi đáp lại một tiếng, Đoàn Cẩm Sơ hí mắt một chút, mới gắng gượng mở to ra, mông lung nhìn về phía Sở Văn Hách, đôi mắt mơ màng dần dần tập trung lại, trên môi tràn ra nụ cười mừng rỡ: "Văn Hách! Chẳng tới rồi?"

Ghi chú:

Cách tính thời gian thời xưa:

- Một ngày có 12 canh giờ.
- Một canh giờ(=2 giờ) có 8 khắc(1 khắc = 15 phút) [Thời cổ một ngày = 100 khắc tức 1 khắc = 14,4 phút].
- Một chén trà (10 phút) có 2 nén hương.
- Một nén hương = 5 phút.
- Một phút (60 giây) có 6 đạn chỉ*. (*QT: trong nháy mắt)
- Một đạn chỉ (10 giây) có 10 sát-na*. ==> 1 sát-na = 1 giây. (*QT: chớp mắt)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171

Chương 171: Tình nồng trong lao, tương cứu lúc hoạn nạn

"Sơ nhi! Là ta! Ta đến đây! Đói lắm rồi phải không? Ta mang theo đồ ăn cho nàng! Chúng ta cùng nhau dùng bữa!" Sở Văn Hách cười nhẹ một tiếng, nụ cười thư thái cung chiêu, đỡ người Đoàn Cẩm Sơ ngồi lên, sau đó đứng dậy đem hai hộp đựng thức ăn đến, đặt một đĩa đồ ăn lên giường gỗ.

Đoàn Cẩm Sơ kinh ngạc nhìn qua, đều là những món nàng thuận miệng nói thích ăn khi dùng bữa cùng hắn, còn có món canh gà hầm với nấm hương nàng thích uống, còn có cơm tẻ nóng hổi, trong lòng ấm áp dâng trào, không khỏi sục sục mũi nói: "Văn Hách! Cảm ơn chàng!"

Đồ ăn vẫn còn nóng, có thể thấy hắn phải đi gấp thế nào, vất vả biết bao nhiêu, đây là dốc hết tình cảm trong lòng mà làm.

"Nàng ngốc! Đối với ta còn nói cảm ơn sao? Còn nói nữa! Ta sẽ giận đó!" Sở Văn Hách cười khẽ, lấy đôi đũa đưa cho Đoàn Cẩm Sơ, lại múc một chén canh nhỏ cho nàng: "Uống canh trước rồi lại ăn cơm! Ấm bụng!"

"Ừ!"

Canh nóng uống vào, không chỉ ấm bụng, mà tâm cũng ấm theo, nóng rực, mang theo ngọt ngào.

Đoàn Cẩm Sơ múc một muỗng, đưa tới miệng Sở Văn Hách: "Chàng cũng uống đi!"

"Ha ha! Sơ nhi mà cũng biết chăm sóc người khác! Khó có dịp như vậy! Ta không thể bỏ lỡ được!" Sở Văn Hách trêu ghẹo, ánh mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ chăm chăm, ngâm canh vào trong miệng, rồi lại nồm tã tâm, nghiêng người xuống thật nhanh, áp chính xác lên môi Đoàn Cẩm Sơ, trong lúc nàng kinh ngạc tròn tròn mắt, từ từ đẩy nước canh trong miệng đưa vào miệng nàng, cái lưỡi khéo léo khuấy động lưỡi nàng, hôn nàng thật sâu, thành nụ hôn đặc thù "Uyen ương nghịch nước!"

Đoàn Cẩm Sơ hoàn toàn đại ra, không ngờ tới nam nhân này lại ở phòng giam, nơi không có chút lãng mạn nào, đang dùng cơm mà có thể thực hiện một nụ hôn kích tình mãnh liệt, còn . . . còn đặc biệt như vậy!

Má phẩn đỏ bừng, thẹn thùng như nàng, bởi vì e dè hoàn cảnh, cho nên hôn cũng không chuyên tâm, đảo mắt nhìn quanh, sợ có người trông thấy. Mà Sở Văn Hách như muốn trừng phạt nàng không chuyên tâm, gia tăng lực độ, hôn đến mức nàng không kiềm được yêu kiều rên rỉ, lại càng xấu hổ cực lực đè nén, tới khi nghẹt thở, lúc này mới tha cho nàng.

Hai gò má Đoàn Cẩm Sơ đỏ hồng, không ngừng thở dốc. Nhưng, nam nhân kia lại còn cười tà nhìn nàng, trêu ghẹo: "Tiểu Sơ nhi! Lại dứt ta uống một hớp canh ngon được không?"

"Cút sang một bên!" Đoàn Cẩm Sơ xấu hổ nổi giận quát một câu, bưng chén canh lên ngay cả muỗng cũng không cần, uống thẳng một mạch, chén canh thấy đáy, cầm chén dẫn lên bàn một cái, lại trừng mắt liếc tên kia, cắn răng nói: "Đúng là sắc lang lưu manh, phải cho chàng làm hòa thượng thôi!"

"Ha ha. . . !" Sở Văn Hách không nhịn được cười, gấp một miếng đồ ăn bỏ vào miệng Đoàn Cẩm Sơ, nói nhỏ: "Được thôi! Trước khi ta làm hòa thượng! Nàng sinh cho ta mười đứa nhỏ! Nhiệm vụ hoàn thành! Ta liền xuất gia! Chỉ mười đứa, năm năm sinh một đứa, sinh đến năm mười năm, được không?"

"Trúng thôi! Chàng không sợ người khác nghe được chê cười chàng? Năm mười năm? Đến lúc đó chàng đã là lão nhân hơn bảy mươi tuổi, ta không tin chàng còn có bản lĩnh làm cho ta mang thai!" Đoàn Cẩm Sơ vừa giận vừa cười, nhỏ giọng nghiêng răng. Nam nhân này, luôn có cách chọc cười nàng, thân ở đại lao còn lạc quan vui vẻ như vậy, thật là. . .

"Ai nghe được chứ? Nàng xem nơi này còn có người thứ ba sao?" Sở Văn Hách nhướn mắt hỏi lại, vẻ mặt đắc ý.

"Ặc! Đúng rồi! Mọi người đâu hết rồi? Ngực tốt đâu?" Đoàn Cẩm Sơ lúc này mới nhớ lại hỏi.

Sở Văn Hách vừa cười vừa nói: "Đều bị ta đuổi ra ngoài! Có Nhiếp Phong Nhiếp Huyền canh chừng bên ngoài! Ngay cả con ruồi cũng không bay vào được!"

"Ặc! Tự tin như vậy?" mặt Đoàn Cẩm Sơ run rẩy, vui đầu ăn cơm tiếp.

"Đương nhiên! Nếu không có tự tin này! Sao ta có thể đi đến hôm nay! Sao có thể có địa vị này?" Sở Văn Hách vừa ăn, vừa nói.

Nhưng, hắn đang nói đến thân phận khác, mà Đoàn Cẩm Sơ nghe được vào tai, chỉ nghĩ đến thân phận Bát Vương gia của hắn, lại nghe hắn nói như vậy, than thở trong lòng: "Thân phận này mà còn tự tin ư? Ai. . . !"

Nhất thời lại đau lòng vì Sở Văn Hách, bất chợt Đoàn Cẩm Sơ không muốn nói nữa, mà lặng lẽ ăn cơm.

Sở Văn Hách thấy nàng không vui, bỗng dưng hiểu được nhất định là nàng nghĩ sai lời hắn, âm thầm cười một trận. Muốn chọc nàng vui vẻ chút, liền ra vẻ suy nghĩ, nghiêm túc nói: "Sơ nhi! Ta phải xuống tìm đại phu nghiên cứu một chút! Nhất định lúc bảy mươi tuổi phải có thể thỏa mãn nàng!"

"Phốc. . . !"

Một miếng cơm của Đoàn Cẩm Sơ phun ra ngoài, cười nghiêng ngả: "Chàng. . . sao chàng có thể không đứng đắn như vậy? Sau năm mươi năm! Ta cũng già thành bảy mươi tuổi! Hai ta đều là lão nhân và lão thái thái (ông già, bà già)! Cho dù chàng có tinh lực! Ta cũng không có!"

"Ha ha!"

Giương mặt anh tuấn của Sở Vân Hách giãn ra, vừa cười vừa dùng chiếc đũa gõ gõ lên chén Đoàn Cẩm Sơ nói: "Ăn nhanh đi! Ta chọc nàng cười thôi!"

"Hừ! Ta biết ngay chàng không có bản lĩnh, còn trêu chọc ta?" Đoàn Cẩm Sơ không phục quay qua liếc hắt một cái, tiếp tục ăn cơm.

"A! Khinh thường vì phu ta sao? Tiểu nha đầu! Chờ ra khỏi phòng giam này! Xem bốn vương xử lý nàng thế nào!" môi mòng Sở Vân Hách nâng lên, mi gian ẩn hiện vẻ tự tin đắc ý, khuôn mặt anh tuấn mê người được ngọn đèn chiếu sáng trong bóng đêm, phóng ra sức quyến rũ mê hoặc lòng người, Đoàn Cẩm Sơ không khỏi nhìn ngẩn ngơ, tròn mắt mê đắm.

"Há? Sợ sao?" Sở Vân Hách nhướn mày, nghiêng mặt tươi cười, nhin không được lại chồm người về phía trước một cái, hôn nhẹ xuống môi mọng cong cong của Đoàn Cẩm Sơ.

Đoàn Cẩm Sơ thất thần, khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng, không phục nói sảng: "Ai . . . ai sợ? Ta không thêm sợ, ta chỉ . . .!" Nói được một nửa, mới chợt nghĩ ra Sở Vân Hách nói "Sợ" là có ý gì, lập tức ngậm miệng, càng xấu hổ hơn, vùi đầu xuống, gần như cắm luôn vào chén cơm.

"Ha ha ha!" Nhìn thấy bộ dạng Đoàn Cẩm Sơ, Sở Vân Hách bật cười sang sảng vang vọng khắp nhà giam, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Một bữa cơm, hoan thanh tiểu ngữ (lời vui tiếng cười) của hai người lúc này cũng dứt, dọn dẹp bát đĩa cất vào hộp đựng thức ăn đặt trên đất, Sở Vân Hách ôm cả người Đoàn Cẩm Sơ nằm trên giường gỗ, để nàng gối lên khuỷu tay hắn, cố gắng để nàng nằm thoải mái chút. Tuy rằng giường cứng này làm cho hắn khó chịu cau mày liên tục, nhưng cũng không kêu một tiếng.

"Vân Hách! Chàng trở về Vương Phủ đi, ta ở chỗ này được rồi! Chàng đừng theo ta chịu khổ như vậy! Từ nhỏ chàng đã là hoàng tử! Từng hưởng thụ vinh hoa phú quý làm sao có thể chịu được chứ? Phòng giam này ẩm ướt, giường lại như vậy, lỡ như chàng ngã bệnh thì phải làm sao?" Ôm nhau một chút, Đoàn Cẩm Sơ lại nhin không được mở miệng nói.

Sở Vân Hách cười khê: "Không sao đâu! Ta không ở đây xem nàng thì không yên lòng! Huống chi nàng là nữ tử yếu đuối còn có thể chịu được, ta là nam nhân, sao lại có thể không bằng nàng? Sơ nhi! Ta với nàng ở chung một chỗ! Nàng mới có thể sống sót ra khỏi nhà giam này! Nếu không. . .!"

"Vân Hách! Ý chàng là sao? Đúng rồi! Không phải Lâm đại nhân kia nói dẫn ta tới thẩm tra sao? Sao không ai thăm vấn ta? Ý của chàng là. . . ta sẽ chết sao?" Đoàn Cẩm Sơ nghe xong, cuống quýt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172

Chương 172: Tiểu Sơ Từ là một nam yêu tinh sao?

Editor: luyen tran

"Đừng hỏi quá nhiều! Trên đời này có rất nhiều chuyện không nói được! Biết nhiều hơn không tốt cho nàng! Tóm lại! Dù gì đi nữa nàng cũng đừng lo! Chỉ cần có ta ở đây! Sẽ không để nàng xảy ra chuyện!"

Sở Vân Hách đưa tay xoa mặt Đoàn Cẩm Sơ, giọng ôn nhu nhẹ nhàng như có ma lực trấn an, làm Đoàn Cẩm Sơ dần dần an tâm, rúc vào trong ngực hắn, lòng đầy ngọt ngào: "Vân Hách! Có chàng ở đây ta không sợ! Bất kể như thế nào! Chỉ cần có chàng ở bên cạnh ta! Nơi nào cũng là Thiên đường!"

"Ha ha. . . Sơ nhi! Nếu mệt thì ngủ đi!" Sở Vân Hách vỗ nhẹ nàng, đắp áo ngoài lên người nàng, mà hắn chỉ nằm mình không trên giường cứng.

Đoàn Cẩm Sơ được hắn vỗ về dịu dàng, không bao lâu thì nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Cúi đầu, nhìn về mặt ngủ ngon vô ưu vô lo của thiên hạ trong lòng, trên môi Sở Vân Hách lại hiện lên nụ cười cung chiêu sùng nịnh. Nhưng, theo bóng đêm ngày càng sâu, nụ cười kia dần dần thu lại, cho đến khi chỉ còn vẻ lạnh lùng.

Trầm ngâm suy tư, trong đại lao tối tăm, đôi mắt thâm thúy kia lóe ra tia âm u sâu không thấy đáy. Suy nghĩ cả đêm, Sở Vân Hách đến khuya chưa chớp mắt, sau nửa đêm mới không chống đỡ nổi mệt mỏi, nhắm hai mắt lại.

Trước khi lâm triều một khắc (15 phút), Lộ Văn Minh từ bên ngoài vội vàng tiến vào: "Hoàng thượng! Người ở Đại Lý Tự báo lại! Tối hôm qua Bát Vương gia ở cả đêm trong phòng giam Đại Lý Tự! Chưa từng bước ra một bước! Thịnh hoàng thượng định đoạt!"

"Đúng là tên khốn kiếp!" động tác uống trà của Sở Mộc Viễn dừng lại, oán hận nghiêng răng nghiêng lợi: "Tiểu Sơ Từ này là một nam yêu tinh sao? Lại làm nhi tử của trẫm mê đắm đến vậy! Thật là khốn kiếp!"

"Hoàng thượng bớt giận! Trước tiên bỏ Tiểu Sơ Từ qua một bên! Hoàng thượng ngẫm lại Bát Vương gia đi! Thân thể Bát Vương gia luôn yếu ớt, thường xuyên ngã bệnh, mà phòng giam cả năm không thấy mặt trời, âm u ẩm ướt vô cùng! Bát Vương gia có bao giờ chịu khổ đến mức này! Ở suốt một đêm như vậy! Sợ rằng, . . ." Lộ Văn Minh đắn đo từng chữ, thật cẩn thận, lại nói hợp tình hợp lý. Cuối cùng, cúi đầu xuống thấp hơn, nói thêm: "Cho dù hoàng thượng chỉ vì Lê quý phi nương nương! Cũng nên để Bát Vương gia bớt chịu khổ chút ạ!"

"Hừ! Do chính hần không quý trọng bản thân! Trẫm còn chưa phải người đến cưỡng chế lỗi hần ra khỏi đại lao! Hần còn tưởng rằng trẫm luyện tiếc hần sao? Có chấp xông vào Đại Lý Tự, tội nặng thêm một bậc! Còn muốn ép trẫm tha cho Tiểu Sơ Từ? Hần đừng mơ!"

Sắc mặt Sở Mộc Viễn thật khó coi, cảm chén trà trên tay thật lâu. Lộ Văn Minh cũng không dám nói gì nữa. Từ lúc Sở Mộc Viễn cau chặt mày suy nghĩ, không bao lâu sau thấy trên mặt Sở Mộc Viễn mờ hồ giảm bớt nhăn nhó lộ ra nụ cười vui vẻ. Điều này làm hần giật mình trong bụng, còn chưa nghĩ ra nguyên nhân, đã nghe Sở Mộc Viễn bình tĩnh nói: "Sau khi lâm triều! Bãi giá Đại Lý Tự! Nếu trẫm không thể giết Tiểu Sơ Từ! Vậy còn không phải trẫm được lợi dụng Tiểu Sơ Từ sao?"

"Dạ! Hoàng thượng!" hình như chân mày Lộ Văn Minh thoáng run rẩy, nhận lấy chung trà lạnh đã cạn trên tay Sở Mộc Viễn.

Tờ mờ sáng, ánh ban mai theo cửa sổ ở mái nhà chiếu vào, trong phòng giam lại có chút ánh sáng.

Đoàn Cẩm Sơ tỉnh dậy trước, vừa mở mắt là thấy trên người nàng đắp tấm áo gấm trắng ngà. Ngần ngo, nhìn sang bên cạnh, thấy Sở Vân Hách chỉ mặc quần áo trong, nằm không trên sàn gỗ, hai tay ôm nàng thật chặt, đang nhắm mắt ngủ say.

Trong lòng, đột nhiên đau như bị kim châm, cánh mũi Đoàn Cẩm Sơ ề ảm, cầm áo gấm đắp lên người Sở Vân Hách, sau đó nhẹ nhàng ngồi dậy, ôm lấy đầu của hần để hần gối đầu lên đùi nàng. Nhưng, chỉ một động tác này, lại làm Sở Vân Hách thức dậy, hần lập tức kêu: "Sơ nhi!" Cũng lập tức ngồi dậy.

"Vân Hách! Ta đây!" Đoàn Cẩm Sơ vội đáp.

"Nàng dậy rồi?"

"Chàng dậy rồi?"

Mặt đối mặt nhìn nhau, cùng cười, hầu như hai người mở miệng cùng lúc, sau đó, nụ cười lại sâu hơn. Sở Vân Hách đưa tay vuốt ve mặt Đoàn Cẩm Sơ, nói nhỏ: "Đáng tiếc điều kiện không đủ! Không thể rửa mặt! Lát nữa Nhiếp Phong sẽ đưa đồ ăn sáng đến! Chịu khó một chút!"

"Ừ!"

Đoàn Cẩm Sơ gạt đầu, ngừng một chút, lại ngượng ngừng cực độ cắn cắn môi, miệng úp lên lỗ tai Sở Vân Hách nói nhỏ một câu, Sở Vân Hách nhẹ nhàng cười: "Được! Ta xoay người sang chỗ khác không nhìn nàng là được rồi! Ưu tiên đi nhà xí mà! Chuyện rất bình thường! Chút nữa ta cũng muốn dùng!"

"Không cho nói!"

Đoàn Cẩm Sơ gắt lên, đỏ mặt chạy tới bồn cầu trong góc tối.

Sau khi Nhiếp Phong canh giờ đưa đồ ăn sáng tới, theo ánh mắt ra hiệu của chủ tử, hần bí tráng xách bồn cầu đi ra ngoài.

"Khanh khách!"

Đoàn Cẩm Sơ thấy thế, cười không ngừng, sau khi cười xong, vỗ vỗ hai má, kêu: "Lấy tay áo xoa một chút đi! Dù sao cũng đỡ hơn hoàn toàn không lau!"

Ngồi xỏm ở đại lao cả ngày, mặc dù điều kiện khổ sở, nhưng lúc này Đoàn Cẩm Sơ lại cảm thấy ngọt ngào sung sướng, một chút đồ ăn sáng, hai người say sưa ăn ngon lành, sau khi ăn xong, còn lau khô miệng lẫn nhau cho người kia.

Sở Vân Hách ôm lấy Đoàn Cẩm Sơ từ phía sau, để nàng tựa vào trong ngực hần. Lúc hai người đang thân thiết tâm sự, Sở Vân Hách đột nhiên nghe được chút động tĩnh khác lạ, theo thính lực hàng năm luyện công của hần mà đoán, đó là tiếng bước chân rón rén rất nhẹ.

Mày tuấn cau lại, đôi mắt đen nhánh chợt lướt qua một tia sáng, không biến sắc đỡ Đoàn Cẩm Sơ dậy, ngồi cách nàng ra một chút, cười hỏi: "Tiểu Sơ Từ! Người có biết nơi nào hoa đào đẹp nhất kinh thành không?"

Đột nhiên cất cao giọng nói, hơn nữa ngay cả cách xưng hô với nàng cũng thay đổi!

Mặt Đoàn Cẩm Sơ run rẩy, ngờ ngác nhìn hần, thấy hần trừng mắt nhìn mình, vì thế, trong bụng hết sức nghi hoặc, liền nghĩ, nếu hần gọi nàng bằng thân phận thái giám Tiểu Sơ Từ, nàng cũng sẽ tôn xưng hần lại: "Bát Vương gia! Nô tài không biết!"

"Ha ha! Mầu phi bồn vương khi còn sống thích nhất chính là rừng hoa đào sau chùa Phổ Đà! Cây đào ở đó nở hoa sớm hơn nơi khác, hơn nữa đóa hoa rất đẹp, màu sắc rất hồng! Sau mỗi lần mầu phi mang ta đi! Đều đứng dưới cây đào cười với ta! Vì thế ta liền nghịch ngợm rung lắc cây đào lay động, lập tức hoa đào như mưa rơi đầy trời rụng trên người mầu phi! Mầu phi xinh đẹp liền giống như Đào Hoa tiên tử! Mỗi lần thấy vậy, ta đều rất vui vẻ, rất hài lòng, luôn nghĩ mầu phi mình là nữ tử xinh đẹp nhất cõi đời này!"

"Rồi sau đó thì sao? Sau khi Lê quý phi nương nương qua đời, Bát Vương gia có đi chùa Phổ Đà xem hoa đào nữa không?"

"Đi chứ! Hàng năm đều đi! Mỗi lần đi đều vào trong rừng đào ngậy ngốc cả ngày! Thôi tiêu thôi sáo cho mẩu phi! Đó là nơi rất sạch sẽ! Mẩu phi ta nhất định có thể thấy ta trong rừng đào! Sau đó mỗi lần từ rừng đào hồi phủ, tối đến ta nằm mơ, là có thể mơ thấy mẩu phi cười với ta! Vì thế sau này, ta cũng trồng một mảnh rừng đào ở sau Dự Viên, mặc dù kém hơn ở Phổ Đà tự, nhưng đẹp hơn rừng đào trong hoàng cung gấp mười phần!"

"Ha ha! Bát Vương gia! Nếu chúng ta có thể ra ngoài! Đợi đến sang năm lúc hoa đào nở! Ta ép hoa đào cho ngài! Sau đó! Ngài vẽ một bức họa chân dung nương nương! Chúng ta dán cánh hoa đào lên bức họa! Như vậy nương nương chính là Đào Hoa tiên từ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lành Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173

"Ha ha. . . Ha ha. . .!"

Trong đại lao yên tĩnh, tròng cười vang dội phát ra từ lồng ngực Sở Văn Hách mãi không dứt, tiếng cười kia là sung sướng, là vui mừng, biểu đạt tâm tình lúc này vô cùng sâu sắc.

Đoàn Cẩm Sơ nhìn hần cười to, tự nhiên tâm tình vui vẻ vô cùng. Vì thế, cũng cười theo, nụ cười trong trẻo thanh thoát.

Cách phòng giam hơn một trượng (khoảng 3m), Sở Mộc Viễn đứng bàn thần, Lộ Văn Minh đỡ hần, cảm nhận rõ ràng thân mình hần hơi rung động, về mặt kích động mà cổ kềm nén, bên tai nghe tiếng cười không dứt trong kia, lại đưa chân bước tới.

"Tiểu Sơ Từ! Ngươi hầu hạ trước mặt hoàng thượng, ngươi có phát hiện bí mật của hoàng thượng không?" lỗ tai Sở Văn Hách động đập, dừng cười, mặt ra vẻ thần bí hỏi.

Tất nhiên Đoàn Cẩm Sơ hiếu kỳ không dứt, lập tức mở to hai mắt hỏi: "Bí mật gì vậy? Hoàng thượng có bí mật gì không thể để cho người khác biết sao?"

Sở Mộc Viễn không tự chủ được dừng bước lại, cau mày vĩnh lỗ tai lên nghe.

Tuần nhan Sở Văn Hách giãn ra, mắt huyền kín đáo liếc ra ngoài cửa phòng giam một cái, nói tiếp: "Tiểu Sơ Từ! Ngươi lại đây! Ta nói nhỏ cho ngươi nghe!"

"Ừ ừ!"

Nghe không được câu sau, Sở Mộc Viễn tức giận siết chặt nắm đấm, nổi nóng trừng mắt. Lộ Văn Minh nháy mắt ra hiệu, lúc này Sở Mộc Viễn mới tiếp tục bước tới.

"Tiểu Sơ Từ! Nói thật! Phụ hoàng ta tuyệt tình như vậy! Chán ghét ta như vậy! Ta càng ngày càng không muốn sống ở kinh thành! Ta nghe nói hiện giờ ở kinh thành nước Đại Minh có chùa Bạch Vân! Nơi đó tràn đầy hương khói! Khách hành hương đông đảo! Bỏ Tất ở đó rất linh thiêng, chuyện dân chúng cầu xin đều có thể ứng nghiệm tám chín phần mười! Mà hòa thượng ở Bạch Vân tự xuất gia, tu hành. . .!"

"Không cho phép!"

Một giọng già nua hùng hậu, cực kỳ phẫn nộ đột ngột vang lên, ngắt ngang lời Sở Văn Hách!

"Hoàng thượng!"

Đoàn Cẩm Sơ sợ hãi thốt ra hai tiếng, khuôn mặt xinh xắn đầy vẻ hoảng hốt, cuống quýt leo xuống giường, quay nhìn Sở Mộc Viễn đang đến cửa phòng giam, cùng với lão thái giám Lộ Văn Minh. Thân thể mềm nhũn vội quỵ xuống trên đồng rom, môi run rẩy lắp bắp: "Nô. . . nô tài tham kiến hoàng thượng!"

Nhớ rõ Sở Văn Hách nói có Nhiếp Phong Nhiếp Huyền canh giữ ở bên ngoài, ngay cả con ruồi cũng không bay vào được? Tại sao đột nhiên lại có một con ruồi đục và một con ruồi nửa đục bay vào đây được hay như vậy chứ!

Sở Văn Hách chậm rãi xuống giường, trên mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, không hề bối rối khi thấy Sở Mộc Viễn đột ngột đến, dáng vẻ vĩnh viễn đều lạnh lùng thần nhiên như vậy, quỳ xuống đất thỉnh an: "Nghịch tử Sở Văn Hách tham kiến hoàng thượng!"

"Hoàng thượng?!" Sở Mộc Viễn biến sắc, chăm chú nhìn Sở Văn Hách, thấy hần ngay cả áo ngoài cũng không mặc, bộ dạng chật vật tóc tai xốc xếch, trong lòng nhói đau, lại vì yêu sinh hận (thương nên tức) giận dữ hét: "Ngươi gọi trẫm là hoàng thượng ư? Ngươi vì tên nô tài này mà

trong mắt trong lòng đã không còn phụ hoàng trầm, phải không?"

"Khởi bẩm hoàng thượng! Sở Văn Hách không xứng làm nhi tử hoàng thượng! Hiện giờ gọi ngài là hoàng thượng! Có thể không bao lâu nữa sẽ gọi ngài là thí chủ!" Sở Văn Hách lạnh nhạt đáp lại.

"Thí chủ!" Sở Mộc Viễn nghe xong, mạng già bị chọc tức gần như muốn đứt liền tại chỗ, may nhờ có Lộ Văn Minh đỡ hấn thật chắc, mới làm hấn miễn cưỡng đứng vững một chút, mày râu dựng ngược, nói: "Ngươi. . . ngươi nghe đây! Trẫm không cho phép! Không cho phép ngươi xuất gia! Trẫm sẽ viết quốc thư gửi hoàng đế Minh quốc! Không cho ngươi đi cái nơi Bạch Vân tự chết tiệt kia xuất gia!"

"Thí chủ! Ngài bớt giận! Hoàng đế Minh quốc là hảo hữu (bạn tốt) của Mộ Thiên Kinh! Ta có tâm xuất gia thì chỉ cần tìm Mộ Thiên Kinh là được! Coi như hoàng đế Minh quốc có đáp ứng ngài! Cho dù ta không đi Bạch Vân tự! Nước Đại Minh còn có vô số chùa miếu khác! Bắc Chu và Nam Chiếu lại càng nhiều hơn!" Sở Văn Hách không mặn không nhạt nói xong, ánh mắt bình tĩnh không chút xao động.

Quả thật, những lời này có khả năng tức chết người không đền mạng!

Trên trán Sở Mộc Viễn gân xanh nổi lên, hùng hổ đi vào, bởi vì bước gấp suýt nữa ngã sấp xuống, Lộ Văn Minh cũng đi cõng trư, luôn theo dõi sát sao động tĩnh của hấn, vôi vana đỡ lấu.

Đoàn Cẩm Sơ cuống quýt, đứng dậy muốn đỡ Sở Mộc Viễn động tác lại cũng đỡ ở trên không, bởi vì Sở Mộc Viễn càng già càng dẻo dai đã đứng trước mặt Sở Vân Hách, đầu ngón tay xi thẳng vô trán Sở Vân Hách, giọng giận dữ mắng tiếp: "Người còn dám nói một tiếng muốn xuất gia! Còn dám kêu trầm một tiếng thí chừ! Trầm. . . . trầm lập tức chém đầu Tiểu Sơ Tì!"

"Bịch!"

Đoàn Cẩm Sơ chịu không nổi đòn kích này, kinh hoàng té ngổ xuống đất, ngậy ngốc nhìn Sở Mộc Viễn, trong bụng chỉ muốn chửi thề: Đưa vào đâu! Bản thân không quản được nhi tì, liền lấy mạng của nàng ra bứt bách, thật buồn cười!

"Tiểu Sơ Tì! Người không sao chứ?" Ánh mắt Sở Vân Hách ân cần nhìn sang, đưa tay đỡ Đoàn Cẩm Sơ dậy, tự mình cũng đứng lên theo, tuy rằng Sở Mộc Viễn chưa kêu bình thân, nhưng trong mắt hắn từ trước đến nay đều không xem lễ tiết ra gì.

Thấy tình cảnh này, trong lòng Sở Mộc Viễn vừa đỏ kị vừa tức giận, cũng không thể bỏ hết mặt mũi cầu xin Sở Vân Hách quan tâm. Đứng yên tại chỗ, thở dồn dập, trừng mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ, hận không thể róc xương lóc thịt thái giám yêu tinh kia!

Đoàn Cẩm Sơ bị nhìn chăm chú chịu không nổi, cố gắng nuốt nước miếng, nhỏ giọng khuyên: "Bát Vương gia! Tạm thời ngài đừng nghĩ chuyện xuất gia! Tuổi hoàng thượng đã cao! Dù là phụ thân nhà thường dân cũng muốn

con cái hàu hạ dưới gối! Cho nên ngài đừng làm đau lòng hoàng thượng như vậy! Có câu "cha mẹ còn sống, không đi xa"! Đạo lý này ngài hiểu không? Còn có còn có! Mạng nhỏ của ta đang đặt trong tay ngài! Ta còn chưa muốn chết đâu!"

Nghe vậy, Sở Mộc Viễn tâm tình cũng thoải mái một chút. Vì thế, sát khí dữ dội cũng giảm bớt. Nhưng ánh mắt lại ẩn chứa ý chờ mong nhìn Sở Vân Hách. Đợi câu trả lời của hắn.

Sở Vân Hách lại trừng mắt liếc xéo Đoàn Cẩm Sơ, tức giận nói: "Vị thí chủ này đã muốn chém đầu người rồi! Người còn giúp hắn nói chuyện? Dầu óc người bị nước vào rồi sao?"

"Ặc. . . !" Đoàn Cẩm Sơ ngón ngang trong gió, người này diễn trò đến nghiện sao? Rõ ràng âm thầm bảo vệ cha hắn, thương cha yêu của hắn muốn chết, vậy mà vừa gặp cũng không cho được sắc mặt tốt, đây là đang muốn làm cái gì? Muốn cong chân đạp lão đầu tử vào quan tài cho hả giận sao?

Sở Mộc Viễn nổi nóng, giận muốn ngất đi, lúc này đứng là đứng không vững, Lộ Văn Minh cũng đi tình tường dìu hắn ngồi tạm lên giường gỗ đang phủ áo gấm của Sở Vân Hách kia, định gọi người mang ghế dựa đến, Sở Mộc Viễn đưa tay ngăn lại, mệt mỏi nhìn Đoàn Cẩm Sơ: "Tiểu Sơ Tử! Trẫm hỏi người! Bát Vương gia nói cho người bí mật gì của trẫm?"

"Ặc! Cái này sao! Hắc hắc! Không nói được!" Đoàn Cẩm Sơ khựng lại, lập tức nghĩ đến mối vừa rồi Sở

Vân Hách nói xong bí mật còn dặn nàng nói thế nào, vì thế lập tức lắc đầu gương cười.

Dương nhiên Sở Mộc Viễn tức giận: "Người được làm Tiểu Sơ Tiết Bất Chước Bất Vương gia hôn hào! Lá gan cũng càng ngày càng lớn rồi! Ngay cả trẫm hỏi cũng dám không trả lời! Đây là muốn tội càng thêm tội sao?"

"Hắc hắc! Hoàng thượng! Dù sao người cũng muốn chém đầu nô tài! Nô tài còn sợ gì nữa! Nếu thật hoàng thượng muốn liết! Vậy người miễn tội cho nô tài được không? Tuy rằng nô tài cũng không biết nô tài tội gì! Nhưng nô tài vô tội! Bất Vương gia cũng rồi đại lao! Hơn nữa nô tài cam đoan sẽ khuyên được Vương gia ít nhất trong vòng nửa năm không đòi xuất gia nữa, được không?" Đoàn Cẩm Sơ cười khúc khích, lại khôn khéo dựa theo điểm chết của người nào đó mà bàn điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174

Nghe vậy, Sở Mộc Viễn tức muốn chết, nếp nhăn dường như đột nhiên tăng thêm mười mấy đường. Tóm lại, nét mặt già nua cực kỳ khó coi, lại mím môi cả nửa ngày không nói, đôi mắt nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, không biết tính toán cái gì.

Một luồng gió nhẹ xuyên qua cửa sổ ở mái nhà thổi vào, tiếng ho khan của Sở Vân Hách vừa vãn vang lên: "Khụ khụ. . . Khụ khụ. . .!"

"Vân Hách!" Đoàn Cẩm Sơ hét hoảng, hai tay đỡ Sở Vân Hách lên, gấp gấp hỏi: "Ngài làm sao vậy? Cảm lạnh phải không? Ngài mau đi ra ngoài! Đừng lo cho ta!"

"Tiểu Sơ Từ! Ta không sao đâu! Chỉ là bệnh cũ! Ho một cái cũng không chết được!" Sở Vân Hách khẽ mỉm cười, hời hợt nói.

Câu "Bệnh cũ" này, đau nhói lòng Sở Mộc Viễn. Mười sáu năm trước, hôm Lê quý phi chết, hấn thương tâm khổ sở. Trong cơn giận dữ, suýt chút nữa tự tay giết chết Sở Vân Hách mới gần bảy tuổi. Do Sở Vân Trạch và Sở Vân Tĩnh ôm chặt lấy hấn, khóc lóc cầu xin hấn tha cho Sở Vân Hách một mạng. Sau nữa, có thêm Lộ Văn Minh khuyên nhủ, hấn mới miễn tội chết cho Sở Vân Hách. Lại phạt Sở Vân Hách quỳ bên ngoài Vĩnh Lạc cung hai ngày một đêm. Cho đến cuối ngày đó mưa to đổ xuống, Sở Vân Hách té xỉu ở trong mưa, hấn mới miễn xá cho Sở Vân Hách. Cũng từ lúc này bệnh căn không dứt, hơi cảm lạnh sẽ không ngừng ho khan.

Lòng bàn tay nắm lại thật chặt, cuối cùng Sở Mộc Viễn mở miệng nói: "Tiểu Sơ Từ! Người nói bí mật đi! Trẫm miễn tội của người rồi!"

"Thật sao?" đôi mắt Đoàn Cẩm Sơ rưng rưng, kích động nắm chặt tay Sở Vân Hách: "Vân Hách! Ta không phải chết! Ngài cũng không cần chịu khổ với ta ở đây!"

"Ừ!" Sở Văn Hách thờ ơ trả lời một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Sở Mộc Viễn, khoe miệng hơi vênh lên: "Hoàng thượng ban ơn! Văn Hách xin ghi nhớ! Tạ ơn ngài!"

"Hả? Ngươi gọi trẫm là gì?" Sở Mộc Viễn lại muốn nổi nóng, mắt liếc ngang chất vấn.

Sở Văn Hách bĩu môi: "Đã không gọi thì chù rồi! Còn không được sao?"

"Bát Vương gia! Phải gọi là phụ hoàng chứ!" Lộ Văn Minh nhỏ giọng có ý lo lắng nhắc nhở.

Sở Văn Hách không nói, mà cũng thờ ơ không chút động lòng.

Sở Mộc Viễn thở gấp, một đầu ngón tay chỉ ra: "Sở Văn Hách! Ngươi. . .!"

"Hoàng thượng! Người đừng nóng! Từ từ đã. . .!" Đoàn Cẩm Sơ vội vàng ngắt ngang, cười nhẹ hai cái: "Hắc hắc! Hoàng thượng bớt giận! Bát Vương gia tính tình cổ chấp! Người cho hắn chút thời gian để thích ứng đi!"

"Còn chờ thích ứng? Là lần đầu gọi sao?" Sở Mộc Viễn cao giọng, tức khí, phất tay áo long bào một cái xoay người đi ra ngoài, lại nói: "Không muốn thừa nhận trẫm là phụ hoàng cũng được! Trẫm cũng không thừa nhận đứa con bất hiếu ngươi nữa!"

"Phụ hoàng!"

Một tiếng đơn giản, Sở Văn Hách nhẹ nhàng thốt ra, Sở Mộc Viễn đã đi

đến cửa phòng giam chợt dừng bước lại, cũng không quay đầu lại. Sở Văn Hách nhặt áo gấm lên mặc vào, đi tới trước mặt Sở Mộc Viễn đỡ cánh tay kia, thản nhiên nói:
"Phụ hoàng! Đi thôi!"

"Được. . .!" Ánh sáng lạnh thấp thoáng trong đôi mắt Sở Mộc Viễn, khẽ mấp mòi nói nhỏ một tiếng.

"Hoàng thượng khởi giá. . .!"

Trên mặt Lộ Văn Minh đầy hân hoan, la to một tiếng, kéo giọng thật dài.

Lại thấy ánh mặt trời, cảm thụ ánh mặt trời ấm áp, tâm tình Đoàn Cẩm Sơ vô cùng vui vẻ. Nhưng, không được bao lâu thì vui không nổi. Bởi vì dưới bậc thang bên ngoài Đại Lý Tự, đột nhiên có bóng dáng cao lớn đứng đó. Tựa như, có thể, hình như là. . . . Sở Văn Ly!

Nàng nhìn thấy đương nhiên người khác cũng nhìn thấy. Ánh mắt Sở Văn Hách chợt lóe, phảng phất nụ cười lạnh, rồi lập tức biến mất, mắt trở về vẻ lạnh lùng cổ hủ.

ánh, rồi tập tục trên núi, mặt trời về về ánh sáng cơ như.

Sở Vân Ly nghe được sau lưng có tiếng bước chân vang lên, xoay người, tiến lên mấy bước quỳ xuống đất hành lễ: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng!"

"Lão Nhi! Sao người lại tới đây? Hãy bình thân!" Sở Mộc Viễn kinh ngạc hỏi.

"Bẩm phụ hoàng! Nhi thần nghe nói phụ hoàng đi đến Đại Lý Tự! Cũng nghe nói Bát đệ hôm qua ở một đêm trong phòng giam Đại Lý Tự! Chỉ sợ phụ hoàng nổi giận với Bát đệ! Cho nên. . . !" Sở Vân Ly nói xong, ngập ngừng, lời còn lại không cần nói cũng biết.

Sở Vân Hách khẽ nhún mày, nụ cười nhàn nhạt lên khóe miệng: "Tạ Nhi ca quan tâm!"

"Ha ha! Giờ nhìn thấy Bát đệ đi ra, nhị ca cũng yên tâm!" nụ cười Sở Vân Ly rất chân thành, còn nhận lấy từ tay Lộ Văn Minh, đích thân đưa Sở Mộc Viễn, nói tiếp: "Nhi thần đến đây còn có một chuyện bẩm báo phụ hoàng! Trong loạn đảng đang bị giam giữ ở Hình bộ có người cung khai! Những người kia là đệ tử phân đà Thiên Anh hội tại kinh thành! Nhi thần tới xin chỉ, chém đầu rắn chúng một số loạn đảng cố chấp, công lỗ thiên hạ! Như vậy không chỉ tạo được tác dụng răn đe, còn có thể làm rối loạn lòng quân Thiên Anh hội! Tin rằng Tổng tướng quân sắp mang tin tốt tiêu diệt loạn đảng về tới!"

"Ừ! Mang lời khai trình lên cho trẫm! Nếu là thật! Chuẩn tấu!" Sở Mộc Viễn gật đầu, nói.

Mặt Sở Vân Hách không chút thay đổi, chỉ có ánh mắt kín đáo liếc nhìn Đoàn Cẩm Sơ, thấy nàng không có vẻ khác thường, cũng không khỏi an tâm.

Đoàn người đi tới bên cạnh ngự liễn, Sở Vân Hách nói: "Phụ hoàng! Trước tiên nhi thần mang Tiểu Sơ Tì về Bát Vương Phủ được không? Thân thể nhi thần không thoải mái! Cần hẩn hầu hạ giải sầu!"

"Được thôi! Ba ngày sau cho hẩn vào cung! Trẫm còn có lời hỏi hẩn! Bí mật kia còn chưa nói với trẫm!" Sở Mộc Viễn lạnh nhạt nói, lại không nhìn được liếc Đoàn Cẩm Sơ mấy lần, xoay người bước lên ngự liễn, quay đầu bỏ lại một câu: "Truyền thái y đến xem một chút! Trẫm sẽ phái người đưa vài thứ bồi bổ thân thể đến Bát Vương Phủ đây!"

"Tạ phụ hoàng!"

Sở Vân Hách cười cười, chấp tay nói.

Sau khi hành lễ cung tiễn, đưa mắt nhìn ngự liễn rời đi, Sở Vân Ly xoay người lại cười nói: "Bát đệ vì Tiểu Sơ Tì mà tận tâm! Ngay cả phụ hoàng cũng kinh động tự thân đến rồi!"

"Ha ha! Nhị ca chê cười! Thật sự không có cách gì! Ta cũng chỉ vì bất đắc dĩ thôi!" Sở Vân Hách cười khẽ, hờ hững nói.

Sở Vân Ly liếc nhẹ Đoàn Cẩm Sơ một cái, Đoàn Cẩm Sơ vội quay đầu đi, cố gắng không nhìn lại hẩn, lại nghe hẩn nói: "Bát đệ! Nhị tẩu người gần đây thường

xuyên nhớ người! Nói lâu rồi không thấy người! Rất muốn gặp mặt người! Lại nghe nói bên cạnh phủ hoàng có một thái giám Tiểu Sơ Tật rất thú vị! Người rất cứng chịu thái giám này! Cho nên xin ta mời các người đi đến phủ ngồi một chút!"

Cái gì?

Đoàn Cẩm Sơ quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn run rẩy mãnh liệt, biểu tình kia rõ ràng viết trên mặt ba chữ "Không muốn đi"!

Sở Vân Hách kinh ngạc nhú mày, dừng lại một chút, khẽ cười nói: "Nhị tẩu có lòng! Nhưng hôm nay thế nào cũng không đi được! Ta và Tiểu Sơ Tật mới từ đại lao về! Trên người mang theo mùi xui xẻo! Hôm khác đi!"

"Được! Vậy thì ngày mai! Mai nhị ca chuẩn bị sẵn rượu và thức ăn! Lại mời gánh hát tới làm trò huyên náo! Các huynh đệ kết nghĩa cũng mời tới! Chúng ta họp mặt một phen!" Sở Vân Ly vui vẻ ra mặt, lập tức nói tiếp.

"Tốt! Vậy đa tạ thịnh tình của Nhị ca!" Sở Vân Hách chấp tay, cười nói.

Sở Vân Ly gật đầu: "Giờ Nhị ca cáo từ trước! Còn có công sự cần đi xử lý!"

"Tiễn Nhị ca!"

"Ngày mai gặp!"

Đưa tiễn xong, đợi đến lúc Sở Vân Ly đi khuất, Đoàn

Cầm Sơ liền sụt sùi xuống, buồn bực nói nhỏ: "Vân Hách! Đây cũng không phải là ta đáp ứng đó nha! Nếu có chuyện gì phát sinh! Chẳng đừng ăn giấm lung tung! Cũng đừng oán trách ta!"

"Ha ha! Trước tiên nàng cùng Nhiếp Huyền ở trên xe ngựa chờ ta! lát nữa ta tới!" Sở Vân Hách khẽ cười, nhìn về phía Nhiếp Huyền. "Mang Tiểu Sơ Tật lên xe ngựa! Đừng rời khỏi nàng một bước!"

"Đạ! Chui tít!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175

Ngồi trong xe ngựa, Đoàn Cầm Sơ chờ mãi mòn, sắp nửa canh giờ rồi, vẫn không thấy bóng dáng Sở Vân Hách.

Bồn chồn, không khỏi liên tiếp nhấc màn xe lên thò đầu ra nhìn qua Đại Lý Tự. Thật kỳ lạ, vất vả ra khỏi phòng giam rồi, hắn còn trở về Đại Lý Tự làm gì? Nàng còn muốn xin hắn mang nàng đi gặp Tiểu Thuận Tử lần cuối, mua cho Tiểu Thuận Tử bộ đồ mới để thay, chôn cất Tiểu Thuận Tử!

Nhiếp Huyền ở ngoài xe, một chân cong lên, một chân chống xuống, thấy Đoàn Cầm Sơ nóng nảy, chẳng qua chỉ thỉnh thoảng nhử mày một chút, nhưng cũng lặng im không nói.

"Này! Nhiếp Huyền! Rốt cuộc chủ tử ngươi còn đi chỗ nào nữa vậy?" Đoàn Cầm Sơ không nhịn được, quay đầu vào hỏi.

"Không biết!"

"Ai . . .!"

Than một tiếng, ngồi xuống trở lại, Đoàn Cầm Sơ không khỏi lại thương tâm phiền muộn. Thật không nghĩ tới, đêm đó là đêm nàng vĩnh biệt Tiểu Thuận Tử, nếu lúc ấy nàng không cho Tiểu Thuận Tử rời đi, kết quả sẽ như thế nào đây?

Đang suy nghĩ lung tung, nghe Nhiếp Huyền bên ngoài nói: "Chủ tử trở lại!"

Đoàn Cầm Sơ nghe thấy, vội vung màn xe lên, giơ tay lên lau hết nước mắt, nhìn Sở Vân Hách đang đi xuống bậc thang khẽ ngược mặt lên tươi cười, Sở Vân Hách đi nhanh lên xe, nói: "Trở về phủ!"

Nhiếp Phong lên xe, vung roi thúc xe ngựa chạy nhanh.

Đóng cửa xe, thần sắc Sở Vân Hách hơi nặng nề, nhưng cũng nhanh chóng tươi cười, đưa tay kéo Đoàn Cầm Sơ qua, khẽ hỏi: "Chờ sốt ruột sao? Chờ một chút trở về tắm rửa một phen! Nghỉ ngơi cho thật tốt!"

"Vân Hách! Ta muốn cầu xin chàng một chuyện! Được không?" Đoàn Cầm Sơ ngập ngừng mở miệng, liếc mắt nhìn Sở Vân Hách, lại nghĩ tới cái gì vội vã bỏ sung: "Ta không cần bạc của chàng! Ta chỉ muốn xin chàng đồng ý! Không muốn chàng giận ta!"

"Chuyện gì?" ánh mắt Sở Vân Hách quét qua, hỏi qua loa.

"Ta . . . ta muốn đi xem Tiểu Thuận Tử ca một chút! Muốn đốt cho hắn giấy tiền vàng bạc! Mai táng hắn!" giọng Đoàn Cầm Sơ càng nói càng nhỏ đi, không dám nhìn Sở Vân Hách. Suy bụng ta ra bụng người, đương nhiên nàng có thể hiểu Sở Vân Hách, ai cũng sẽ không tha thứ một hung thủ muốn giết phụ thân mình.

Quả nhiên, Sở Văn Hách không lên tiếng, thật lâu không nói một lời, sắc mặt thật xấu, thậm chí ánh mắt cũng nhìn về hướng khác chứ không nhìn mặt Đoàn Cẩm Sơ.

Đoàn Cẩm Sơ cũng không dám nói nhiều, cúi đầu một mạch biến mình thành vô hình. Sở Văn Hách càng thêm trầm mặc. Đến khi xe ngựa chạy nhanh về tới Bát Vương Phủ, đến lúc xuống xe, hắn mới nói một câu: "Cẩn thận!" tiếp theo đưa tay đỡ nàng, bởi vì nàng bắt chợt bản thân, giẫm hụt chân lúc xuống xe ngựa.

Sau khi trở lại Dự Viên, vào phòng, đóng cửa, nha hoàn đều bị Sở Văn Hách đuổi ra ngoài, chỉ là trước khi cho ra, Sở Văn Hách không quên dặn dò Cận Nhi đem đến hai bộ đồ mới, một bộ cho hắn,

một bộ chuẩn bị sẵn cho Đoàn Cẩm Sơ.

"Cởi quần áo đi! Tắm rửa trước đã!"

"Ừ!"

Ngồi vào hồ tắm, xuống một hồi không vấy nước tắm rửa một cái. Về mặt không yên, lộ dạng trên mây của Đoàn Cẩm Sơ, làm mây tuấn của Sở Văn Hách cau lại thật sâu: "Pằng!" một chưởng vỗ trên mặt nước, phát ra đầy bọt nước vấy vào mặt Đoàn Cẩm Sơ, lúc này mới khiến nàng hoàn hồn, nhìn về phía Sở Văn Hách, buồn buồn hỏi: "Gì vậy?"

"Trong lòng nàng có còn ta hay không? Cứ nghĩ đến tên thái giám chết tiệt kia sao?" Sở Văn Hách tức giận chất vấn, gương mặt tuấn tú cực kỳ khó coi.

"Ặc! Ta. . . trong lòng ta đương nhiên là có chàng mà! Nhưng, ta nghĩ về Tiểu Thuận Tử ca cũng là bình thường thôi! Chuyện này có gì không đúng đâu!" Đoàn Cẩm Sơ mơ màng thản nhiên nói.

"Đoàn Cẩm Sơ!"

Sở Văn Hách siết chặt hai nắm tay, ánh mắt lạnh lạnh nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, trầm mặc như thế cả nửa phút,

gương mặt tuần tú quay đi, kéo một cái khăn lông qua, ngồi nhích ra khỏi Đoàn Cẩm Sơ một chút, lo lau nâng thân thể của mình, không thêm quan tâm đến lý lẽ của nàng, một cơn tức nhen ở trong lòng, mặc dù cùng nàng lửa thể đối diện nhau, cũng không nâng lên được nửa phần hăng hái của hắn.

"Vân Hách. . .!" Đoàn Cẩm Sơ không biết chuyện gì nhìn Sở Vân Hách, lẩm lẩm kêu một tiếng. Hắn làm như không nghe thấy. Nàng không khỏi khẽ cắn môi dưới, chân chờ thật lâu, đứng lên, đập đập hồ tẩm bằng phẳng, cẩn thận đi về phía hắn, làm mặt dày chui động ngồi vào trong ngực hắn, tay trắng quắn lên gáy hắn, khẽ hỏi: "Vân Hách! Chàng tức giận sao?"

Sở Vân Hách không nói, mặc dù vẫn là không nhìn nàng, nhưng cũng không có đẩy nàng ra. Điều này khiến cho nàng có dũng khí lớn, lao tới câu dẫn hắn. Vì vậy, ngực giờ cao cổ ý hướng trên ngực hắn cọ xát, giọng nói cũng biến thành rên rì: "Vân Hách! Chàng đừng giận ta nha! Ta chỉ là muốn có làm một chút tâm ý! Và lại ngày đó nếu không phải Tiểu Thuần Từ ca dùng thân bảo vệ ta! Ta đã bị Lý nước rita chén đánh chết! Vậy chàng cũng không thể gặp được ta đúng không?"

Sở Vân Hách tiếp tục yên lặng, chỉ là chân mày kín đáo run rẩy. Đoàn Cẩm Sơ không nhứt chí, tiếp tục cọ hắn, mà còn hạ quyết tâm, một đôi tay nhỏ bé chạy lung tung trên người hắn. Không thể nghi ngờ đây là điểm lốc hỏa của hắn. Bụng dưới nhanh chóng căng thẳng, ngọn nguồn dục vọng lạng lẽ nổi lên phản ứng, gương mặt tuần tú không khỏi ửng hồng, bắt lấy hai tay sờ loạn của nàng, cúi đầu trách mắng: "Làm gì thế? Đừng nghĩ dùng chiêu

này đối phó ta!"

"Này! Vậy ta nên dùng chiêu nào?" Đoàn Cẩm Sơ rất thuần khiết ngây thơ hỏi.

Sở Vân Hách cực kỳ tức giận quát: "Chiêu nào cũng không cho dùng!"

"Hu hu! Chàng bây giờ không muốn gặp ta! Vậy ta đi cho rồi! Ta sẽ không xuất hiện trước mặt chàng nữa! Không chọc giận chàng, được chưa?" Đoàn Cẩm Sơ nghe xong, cái miệng nhỏ nhắn quất thật cao, vừa nghĩ tới Tiểu Thuận Tật, nước mắt giàn giụa rơi xuống, nói xong liền muốn đứng dậy đi ra. Sở Vân Hách tức trắng mặt, trở tay giữ chặt nàng, giận dữ quát: "Nàng dám đi? Nàng dám bước ra một bước thử xem! Nàng muốn quan tâm làm gì? Đại Lý Tự tự sẽ phái người chôn cất hẳn, một người chết có cái gì tốt để xem? Nàng không sợ gặp ác mộng sao?"

"Ặc. . . Đại Lý Tự sẽ đem Tiểu Thuận Tật chôn cất ở đâu vậy? Hẳn rồi cuộc là chết thế nào?" Đoàn Cẩm Sơ ngây ngốc, không thấy Sở Vân Hách đang giận dữ ngất trời, vội hỏi tiếp.

"Hỏa táng! Tro cốt rải vào sông đào bao quanh thành! Là bị người ép ăn thuốc độc rồi ném vào ao sen!" Sở Vân Hách dùng lời ngắn gọn nhất nói, mà còn cắn răng nghiêng lợi, mặt phẫn hận.

"Tiểu Thuận Tật ca. . . !" Đoàn Cẩm Sơ ngoảnh một chút, hai hàng nước mắt trong suốt từ từ rơi xuống, cắn chặt cánh môi, nói không ra một câu.

Sở Vân Hách thấy thế, lập tức giận dữ nói: "Hắn hại nàng vào đại lao! Hại nàng suýt chết! Nàng còn thương tâm vì hắn?"

"Hu hu. . . . Bất kể như thế nào! Hắn cũng là Tiểu Thuận Tật ca của ta. . . !" Đoàn Cẩm Sơ khóc lóc nghẹn ngào, cực kỳ khổ sở.

Sở Vân Hách không nói thêm gì nữa, nhìn chằm chằm Đoàn Cẩm Sơ, nghĩ ngợi hồi lâu, vẫn lựa chọn gạt nàng, chỉ đuổi tay ôm lấy nàng, để cho nàng tựa vào trong ngực hắn khóc thỏa thuê.

Suy nghĩ bay xa, đến tận thi thể Tiểu Thuận Tật tại nhà xác Đại Lý Tự kia, nghĩ đến cỗ thi thể kia sau lưng bằng phẳng, không hề có dấu hiệu bị thương. Nghĩ đến trong tay Tiểu Thuận Tật nắm chặt chiếc nhẫn ngọc tím thuộc về Bảo quý phi, và hình xăm ghi chữ "Bảo Tường" trên ngực, đó là khuê danh của Bảo quý phi. . . .

Đôi mắt thâm thúy của Sở Vân Hách bỗng dưng lóe lên một tia lạnh lẽo thần xương. Muốn lấy trộm Kim Thiên Thoát Xác, vì oan giá họa ra đùa giỡn sao? Đường như, còn non lắm!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hại Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 176

Nhìn người trong lòng khóc xong ngủ mất, mặt Sở Vân Hách uất ức, buồn buồn cầm khăn lông lau mình cho nàng, sau đó ôm lấy nàng trở về giường, thu xếp cho nàng ngủ ngon.

Một mình cô đơn tắm rửa, tâm tình càng lộ vẻ phiền não. Nán lại nửa giờ trong bồn tắm, Sở Vân Hách mới lau cơ thể trần trụi trở lại giường, đắp chăn ôm Đoàn Cẩm Sơ nặng nề ngủ.

Ngủ một giấc này thật thoải mái, hai người ngủ thẳng đến xế chiều mới dậy. Một trước một sau mở mắt ra, Đoàn Cẩm Sơ nhếch miệng vốn định cười lên, lại chợt nhớ tới chuyện trước đó, không khỏi cau mày nói: "Chúng ta không phải là ở hồ tắm sao? Sao lại. . .!" Nhắc chần lên, khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ bừng: "Sao lại không mặc y phục?"

"Mặc còn phải còi! Thật phiền toái!" sắc mặt Sở Vân Hách bình tĩnh, không một chút xao động đáp.

"Ặc. . . Đây là ý gì?" Đoàn Cẩm Sơ rối trí.

"Ý tứ rất rõ ràng! Nàng chọc giận ta! Thì phải bồi thường lại cho ta!" Sở Vân Hách thật bình tĩnh, nhưng vừa nghĩ tới chuyện gian tà, bụng dưới liền không có tiền đồ nổi phản ứng theo.

"Há? Bồi thường?"

Đoàn Cẩm Sơ còn đang mờ mịt, nhưng sau đó thấy trong mắt tên nam nhân kia chợt tóe lửa, đột nhiên sáng tỏ, má phẩn lập tức nhiễm hồng ngượng ngừng kiều mị, vội vàng nhắc chần lên muốn chạy trốn. Trên eo nhỏ lại bị một lực giữ chặt lại, Sở Vân Hách lật người qua, chồm lên người nàng, thăm thĩ tá mị: "Muốn chạy? Dễ lắm sao? Nàng để Bồn vương hầu hạ tắm rửa cho nô tài nàng vô điều kiện sao? Công bỏ ra cũng phải có hồi báo đúng không?"

"Ta. . . Ta đâu có để chàng tắm cho ta!" Đoàn Cẩm Sơ không phục nói sảng, lại đột nhiên nghĩ đến chuyện quan trọng nhất, vội kháng nghị nói: "Đừng á! Ta sợ mang thai mà! Hay là chàng lấy cho ta thuốc có thể ngừa thai để cho ta Uống. . . ồ. . .ng!"

"Giỏi cho nàng! Bồn vương chính là muốn dùng hài tử giữ chặt lấy nàng!" Sở Vân Hách trợn mắt, nhếch mày thật cao. Chỉ cần trong bụng nàng có cốt nhục của hắn, chỉ cần nàng sinh hạ hài tử của hắn, như vậy mặc dù có ngày nàng khôi phục trí nhớ, mặc dù trong trí nhớ của nàng còn yêu một nam nhân khác, nhưng vì hài tử, hắn nghĩ, nàng sẽ không đành lòng rời khỏi hắn.

"Sở Vân Hách! Chàng gian trá. . . Umh umh. . .!"

Tất cả lời kháng nghị của Đoàn Cẩm Sơ bị ngăn lại trong miệng, bốn cánh môi kề nhau, hân hôn nàng mạnh mẽ, bá đạo để giờ khắc này trong lòng trong mắt trong ý thức nàng chỉ có hắn, bỏ rơi Tiêu Nhược Vân, bỏ rơi cái kẻ khiến hắn muốn băm thành tám mảnh "Tiểu Thuận Tử", để cho nàng cảm thụ rõ ràng sự hiện hữu của hắn, tất cả hi vọng ái ố chỉ vì hắn. . .

Trong màn lụa bông bành, lưu luyến triền miên, nam nhân nặng nề thờ gấp, nữ nhân ni non yêu kiều, đốt một phòng xuân ý. . .

. . . .

Quần lấy nhau

trên giường không biết bao lâu, hai người đôi thì ăn điểm tâm, khát thì uống trà, ăn uống no đi lại làm vận động. Tóm lại, nam nhân tà ác Sở Vân Hách kia nhất định không cho phép Đoàn Cẩm Sơ xuống giường, cho đến lúc

. . . .

"Cốc cốc!"

"Chui tì! Tuyên Cơ tiên sinh tới chơi!"

Tiếng gõ cửa vang lên, giọng Cẩm Nhi bên ngoài vọng vào.

Đoàn Cẩm Sơ lập tức mừng rỡ, đẩy một cái vào tên nam nhân đang đè ở trên người nàng, miệng vừa định lên tiếng, lại bị Sở Vân Hách đưa tay bịt chặt. rồi sau đó lên

tiếng nói với ra ngoài: "Xin Tuyên Cơ tiên sinh ở phòng khách chờ! Bôn vương sẽ tới sau!"

"Đạ! Chử tể!"

Cản Nhi đã đi xa, Sở Vân Hách cũng buông lỏng tay, tiếp tục vận động còn dang dở, tiếng thở gấp của Đoàn Cẩm Sơ không tự chịu được vang lên lần nữa, vừa thở gấp vừa nói: "Khách đã tới rồi! Chàng còn muốn làm chuyện xấu sao!"

"Làm việc sao có thể bỏ dở nửa chừng được chứ?"

Sở Vân Hách tà mi nhếch môi, ôm lấy Đoàn Cẩm Sơ tăng nhanh động tác phía dưới, Đoàn Cẩm Sơ lập tức lại không có tâm trí nghĩ đến chuyện gì khác, bị hắn dẫn dắt đưa đến tận đỉnh dục tình. . . .

Trong phòng khách, lúc Gia Cát Tuyên Cơ chờ đến mức buồn ngủ thì đột nhiên nghe được tiếng chân từ xa bước đến, thở dài một hơi, tinh thần lập tức phấn chấn đứng lên, nghênh đón người tới, ai ngờ . . . .

"Tiểu Sơ Tể!"

Gia Cát Tuyên Cơ bật thốt lên, không thể tin được, vừa sai bước đến gần, vừa nhìn Đoàn Cẩm Sơ như chuột bạch nghiêng cứu, tâm tắc hồ nghi: "Như thế mà! Mà vẫn không chết ư?"

"Ta nhớ vào!" miệng Đoàn Cẩm Sơ phun ra, tức giận quát: "Người mới chết! Loại nam nhân bệnh thần kinh như người còn không chết, bản thái giám là cực phẩm nữa

nam nhân như ta sao chết được? Tuổi thọ bản thái giám nhất định là gấp đôi người! Bản thái giám sống trăm tuổi, người chỉ có thể sống đến năm mươi!"

"Khụ khụ. . . Khụ khụ. . .!"

"Ha ha ha

Sự tức Hà Đông rống một trận thế này, khiến Gia Cát Tuyền Cơ ho mãnh liệt không ngừng, Sở Vân Hách cười rung chân mày, cười nghiêng ngả, cả đám hạ nhân đứng hầu trong phòng khách đều không nhìn được cười ra tiếng, lại nhìn thấy chủ tử bọn họ hiếm khi cười được vui vẻ như vậy, mọi người càng vui mừng hơn!

Quang mặt tuần tú của Gia Cát Tuyền Cơ đỏ lên, cây quạt trong tay phe phẩy thật mạnh theo tâm trạng lúc này:

"Răng rắc" một tiếng, thân quạt đã gãy làm đôi, tức không thể tả, thở hổn hển từng hơi từng hơi, nói đứt quãng:

"Người. . . người không phải là trịnh Mị Hương sao? Sao còn có thể sống được?"

"Stop! Lông chim tiên sinh! Cho dù người không có văn hóa đi, người cũng đừng làm mất mặt giới trí thức! Nói cho người biết! Làm người phải biết khiêm tốn! Xìt sự phải khiêm tốn! Hiểu không?"

Đoàn Cẩm Sơ liếc mắt khinh thường, tay khoanh trước ngực, cổ ân cần dạy bảo, trong đôi mắt đẹp thấp thoáng tia giáo huấn. Chợt đưa ngón tay qua Gia Cát Tuyền Cơ ngoắc ngoắc, nhìn bộ dáng ngoài khét trong lòng của hắn, không nhịn được kéo vai của hắn xuống, không có kỳ gì kẻ lên lỗ tai của hắn, nói nhỏ: "Nói cho người

biết một bí mật! Thật ra thì ca là một truyền thuyết!
Càng là một truyền kỳ chưa từng có! Người đừng quá
sùng bái ca nha! Ca. . . .!"

"Khụ khụ!"

Một tràng tiếng tăng hân cố ý, phát ra từ Sở Vân Hách
đang bị gạt sang một bên. Nhưng, căn bản Đoàn Cẩm
Sơ không chú ý nhìn bạn trai nàng lúc này mặt xanh mét,
mà cũng không thèm quay đầu lại khoát khoát tay: "Đừng
quấy rầy!" Sau đó tiếp tục thăm thì với Gia Cát Tuyền
Cơ. . . .

"Khụ khụ!"

Thêm hai tiếng, còn ho mạnh hơn nữa!

Đoàn Cẩm Sơ quen tạt lại khoát tay tiếp. Kết quả bỗng
dưng trên lỗ tai nàng xuất hiện một làn tay to, nhẹ nhàng
kéo qua, lập tức làm nàng nhe răng há miệng kêu lên:

"Đau! Đau quá!"

Vạn bất đắc dĩ quay đầu lại, Đoàn Cẩm Sơ còn chưa kịp
nói một tiếng, Sở Vân Hách đã dờn làn tay đến cổ tay
trắng ngần của nàng kéo một cái nữa, nàng hoa lệ lệ lệ
kéo đến. . . ít nhất. . . cách Gia Cát Tuyền Cơ khoảng
một thước rưỡi!

Ban đầu Gia Cát Tuyền Cơ chỉ ngạc nhiên, bây giờ là
trông phát ngốc, gương mặt tuấn tú cơ giật không còn hình
dáng: "Bát. . . . Bát Vương gia! Người người người. . . .
Người vẫn làm đoạn. . . .!" Chữ "tự" dừng lại không thoát
ra miệng (đoạn tự: gay, đồng tính,uyến ái), ngay sau đó

lại sụp đổ dùng cây quạt gãy gõ lên trán mình: "Bát Vương gia! Chẳng lẽ người có sở thích mạnh như vậy sao? Thái giám này cho dù người cho ta vạn kim, ta cũng không dám!"

Trước mắt đột nhiên xuất hiện đầy sao vàng. . . .

Thân mình Đoàn Cẩm Sơ lao đảo, suýt nữa cắm đầu té xuống đất, đang muốn mở miệng mắng chửi người, lại nghe Sở Vân Hách cười nhạt nói: "Tuyền Cơ! Người không phải là ta! Sao biết sở thích của ta? Tiểu Sơ Nhi chính là bảo vật vô giá của ta! Không cho người lại khi dễ nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177

"Ta có khi dễ hần đâu? Chắc chắn! Oan uổng chết ta! Rõ ràng là cái tên thái giám lạnh lợi này khi dễ ta mà! Bát Vương gia! Vậy là người quá thiên vị rồi!" Gia Cát Toàn Cơ nổi nóng, vung cây quạt muốn phẩy phẩy, kết quả cây quạt gãy thân phẩy không được, không khỏi tức giận, gương mặt tuần tú tái xanh: "Ta. . . ta. . . vì tên giám chết bầm này mà ta bị hư hại cây quạt ngọc rồi!"

"Ha ha ha!" Đoàn Cẩm Sơ đắc ý cười to lên, một tay chỉ Gia Cát Toàn Cơ, một tay chống nạnh thờ dõc: "Lông chim tiên sinh! Người. . . lúc người gặp lại ta! Nhất định phải chuẩn bị thêm vài cây quạt! Càng nhiều càng tốt nha!"

Nụ cười Sở Vân Hách lay động trên đôi môi mỏng, ánh mắt nhìn Đoàn Cẩm Sơ đều tràn đầy sùng nịnh và yêu thương vô hạn.

Gia Cát Toàn Cơ dờ khóc dờ cười. Nhưng, nhìn Đoàn Cẩm Sơ, ánh mắt lại càng thâm thúy, mơ hồ lộ ra một tia thâm trầm hồ nghi, dư quang liếc sang Sở Vân Hách, giữa hai chân mày ẩn hiện nét sâu lo.

Ba người dùng bữa tối cùng nhau, trên bàn cơm, tất nhiên Đoàn Cẩm Sơ kể chuyện cười liên tục, Gia Cát Toàn Cơ bị tức cười đến nửa sống nửa chết, một bữa cơm mà ba người ăn đến nửa canh giờ, cuối cùng Sở Vân Hách phải bịt chặt miệng Đoàn Cẩm Sơ, Gia Cát Toàn Cơ mới lấp đầy bụng được sung sê.

"Tiểu Sơ nhi! Người đi chơi với bọn Cần Nhi đi! Ta nói chút chuyện với Toàn Cơ! Từ từ hẵng quay lại!" Sở Vân Hách cảm khẩn lựa động tác dịu dàng lau com trên khóe miệng cho Đoàn Cẩm Sơ, cười nhẹ nhàng nói.

Tất nhiên Đoàn Cẩm Sơ hiểu chuyện, lập tức gạt đầu mặt tươi như hoa: "Được! Ta tiếp tục đi huấn luyện a Hồ! Ngày nào mà không luyện nó một chút, cứ như cuộc sống còn thiếu điểm lạc thú vậy!"

"Ha ha! Người đó! Khi dễ người thì thôi! Ngay cả a Hồ cũng không bỏ qua!" Sở Vân Hách giơ tay lên vuốt tóc Đoàn Cẩm Sơ, nói là trách cứ, trong giọng điệu kia lại tràn đầy cưng chiều.

"Hi hi! Vậy người cho ta mượn Nhiếp Phong Nhiếp Huyền chơi một chút! Ta sẽ không chơi a Hồ nữa!" nhân cơ hội Đoàn Cẩm Sơ ra điều kiện, nàng cũng không quên một đại sự, uy hiếp Sở Vân Hách quá khó khăn, phải chọn quà hồng mềm mại mới bớp được.

"Phốc . . .!"

Gia Cát Toàn Cơ đang uống vào một hớp canh cuối cùng không nhận được phun ra ngoài, cổ họng bị sặc, ho khan liên tục: "Khụ khụ! Thời nay! Trên đời

sao lại có loại cực phẩm thái giám như người vậy? Thật đúng là một thái giám trong. . . cái gì người nói mà ta nghe không hiểu đó. . . mấy bay chiến đấu!"

"Hừ! Đương nhiên! Ta là ai chứ? Ta chính là người ngàn năm sau xuyên. . .!" Đoàn Cẩm Sơ đắc ý, buột miệng khoe khoang, nói được nửa chữ, đại náo nhất thời "lộp bộp" vội vàng dừng lại, vẻ mặt hơi hốt hoảng, liếc ngang qua hai người kia một cái, nhanh trí sửa lại từ: "Ta chính là người ngàn năm

sau sẽ lưu danh cổ kim muôn đời, đệ nhất thái giám!"

"Khụ khụ!" Lúc này ho khan là Sở Vân Hách, vững chắc như Thái Sơn cũng thua lý lẽ ngang ngược của Đoàn Cẩm Sơ, tức cười đuổi tay ra một cái lên gáy nàng:

"Người đó! Vẫn nói hưu nói vượn cả ngày lẫn đêm! Đi chơi chút đi! Cần thận đó!"

"A a a! Ta đi liền!" Đoàn Cẩm Sơ dí dỏm nháy nháy mắt, chạy như một làn khói ra khỏi phòng ăn, Cẩm nhi Huệ nhi vội phốc thân chào, đi theo sau.

Trên môi Gia Cát Toàn Cơ treo nụ cười nhạt, chăm chú nhìn bóng lưng nhỏ nhắn kia chạy ra ngoài, nét thâm trầm trong đôi mắt ngày càng sâu, suy nghĩ trong đầu dừng lại ở nửa câu đầu của Đoàn Cẩm Sơ: "Ta chính là người ngàn năm sau xuyên. . ."

"Toàn Cơ?" Sở Vân Hách quay đầu lại, thấy thần sắc kỳ quái của Gia Cát Toàn Cơ, căng thẳng trong lòng, mặt nghiêm túc.

Gia Cát Toàn Cơ hồi hồn lại, nhếch môi lên cười hỏi: "Gì vậy?"

Sở Vân Hách mím môi, dăm chiêu nhìn hẩn, lặng yên một lúc lâu, nói: "Chúng ta đi thư phòng ngồi một chút đi!"

". . . .Được!" Chân chờ đắn đo một chút, cuối cùng Gia Cát Toàn Cơ gật đầu.

Trong thư phòng yên tĩnh, ánh nến lập lòe, màu da cam chiếu sáng hai gương mặt tuấn tú tuyết luân nhưng không hề vui vẻ, cả hai cau chặt mày tuấn.

"Toàn Cơ! Người thấy Tiểu Sơ Tật thế nào?" Sở Vân Hách cầm một chén trà nóng lên, mím môi hỏi.

"Bát Vương gia! Người đã biết Tiểu Sơ Tật, người mà người nhất định muốn truy tìm, chính là nữ nhân sao?"
Gia Cát Toàn Cơ đi thẳng vào vấn đề hỏi ngược lại, vẻ mặt càng nghiêm túc.

Ánh mắt Sở Vân Hách chợt lóe, nhướn đôi mắt huyền, nghi ngờ nói: "Người biết Sơ Nhi là nữ nhân à? Biết lúc nào?"

"Vốn là không biết! Chỉ do lần trước bắt mạch mới biết! Mạch tượng của nữ nhân với nam tử khác nhau rất xa! Ta học y mười mấy năm! Không lẽ ngay cả nam nữ cũng chẩn không ra? Tối nay là cô ý chọc nàng chơi thôi!"

Trên môi Gia Cát Toàn Cơ nở ra nụ cười nhạt, thấy ánh mắt kinh ngạc của Sở Vân Hách, dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta nghĩ rằng người cũng không biết nàng là nữ nhân! Cho nên khi nàng trúng Mị Hương! Ta nhân mạnh nói nàng là thái giám! Không phải nữ nhân mà chỉ là đoạn tụ thì sẽ chết! Thật ra thì đây cũng là sự thật! Nhưng sau khi người nghe ta nói như thế! Cũng không thấy có phản ứng kích động! Ngược lại giữa hai chân mày thả lỏng không ít! Ta đã hiểu được! Nhất định là người biết Tiểu Sơ Tật là nữ nhân! Nàng trúng độc Mị Hương, người biết chính xác phải không?"

"Toàn Cơ! Người nói không sai! Đúng là ta đã biết!
Cũng là ta muốn Sơ Nhi! Nhưng mà! Sao người phải
lừa ta? Sao không nói rõ! Đợi đến hôm nay mới nói?" Sở
Vân Hách khẽ vuốt cằm, ánh mắt sắc bén nhìn chằm
chằm Gia Cát Toàn Cơ.

Gia Cát Toàn Cơ nhẹ nhàng thở dài, thần thờ không
dứt: "Bát Vương gia! Cho nên giờ ta nhắc tới! Bởi vì
thấy đúng là Tiểu Sơ Tật còn sống! Chắc chắn là người
đã quan hệ với nàng, ta mới nói ra! Vốn không nên gạt
người! Nhưng ta chỉ cầu may! Ta hy vọng hôm đó người
cũng không biết nàng là nữ nhi! Để nàng vì trúng Mị
Hương mà chết!"

"Tại sao!" trên gương mặt tuấn tú của Sở Vân Hách
chợt lạnh lẽo, trong mắt bắn ra tia sắc bén: "Sao người hy
vọng Sơ Nhi chết? Người có biết đối với ta, nàng quan
trọng bao nhiêu không?"

"Ừ! Chính vì ta biết! Ta mới càng hy vọng nàng chết!"
Gia Cát Toàn Cơ gật đầu không chút phỉ nhận, sắc mặt
bình tĩnh, có điều giữa hai chân mày vẫn lộ nét lo âu:
"Bát Vương gia! Chúng ta tương giao bấy lâu nay
(tương giao: kết bạn)! Là chí hữu là huynh đệ (chí hữu:
bạn thân)! Cho đến hôm nay! Ta cũng chưa từng dối gạt
người! Ta biết xem tướng! Người đây cũng đã biết! Mà
tướng mặt Tiểu Sơ Tật...!"

"Nàng thế nào?" Sở Vân Hách lập tức vội hỏi.

"Nét mặt Tiểu Sơ Tật rất phức tạp! Ta sống hai mươi
mấy năm qua chưa từng thấy gương mặt dị số như thế!

Hôm đó lần đầu tiên thấy nàng! Ta lập tức kinh hãi!
Sau này khi trở về! Tra tìm sách cổ rất nhiều lần! Ta
mới càng khẳng định phán đoán của mình! Mặc dù không
thể xác định nàng là một dị số ra sao! Nhưng trong số
mệnh người và nàng có tương hỗ, cũng có tương khắc! Mà
khi tương khắc sẽ làm người *sau này* bỏ mạng hoặc là có
chuyện ngoài ý muốn! Lúc đầu năm ta nói số người năm
nay phạm *đạo* họa! Thì ra chính là nói Tiểu Sơ Từ!
Cho nên! Lần thứ hai thấy Tiểu Sơ Từ! Chính là lúc
nàng trúng Mị Hương! Ta lập tức có lòng riêng, muốn
cứu vãn người! Nên không nói nửa lời về chuyện nàng là
nữ nhân! Nhưng! Cuối cùng nghịch thiên cải mệnh
không thể thực hiện được! Các người vẫn ở cùng một chỗ!"
(nghịch thiên cải mệnh: chống trời sửa mạng)

Gia Cát Toàn Cơ nói đến đây, vẻ buồn rầu trên mặt
càng sâu thêm: "Bát Vương gia! Hôm nay ta vì người
tiết lộ Thiên Cơ! Chính là muốn bây giờ người buông
tay! Để tránh sau này. . .!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Thái Giám - Yêu Hậu Đùa Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Tranh Mệnh Với Trời, Đùa Bỡ Song Nhiếp

Sở Vân Hách nghiêm mặt trầm tư, mày tuấn vận lại thành hình chữ Xuyên (chữ Xuyên: 川), đôi môi mím chặt lại, bất kỳ ai cũng không nhìn thấu được, thâm trầm vô cùng.

Gia Cát Toàn Cơ lặng lẽ nhìn hắn, một lúc sau chậm rãi nói: "Bát Vương gia! Trong mệnh người đại phú đại quý, kim long bên thân, không phải phạm nhân! Nhưng nếu cố ý ở bên Tiểu Sơ Từ, chắc chắn sẽ thay đổi kiếp số sau này! Nghiệp bá có thành hay không cũng không thể đoán được! Nếu nàng là cát, nhất định có thể nhất đế nhất phượng cùng người! Nếu nàng là họa, sẽ thay đổi số mạng vốn có của người! Tất nhiên cũng thay đổi số mạng vốn có của Thiên Tổ quốc! Cho nên! Nghĩ kỹ tất cả rồi hãy làm! Thiên cơ khác ta cũng không biết, chỉ biết nếu các người yêu nhau, đường tình sẽ gian nan, kinh thiên động địa! Kết quả có thể tốt đẹp hay không, không phải do trời, mà do trong lòng Tiểu Sơ Từ có yêu người sâu đậm không, có thể cảm động trời cao cải mệnh hay không!"

"Toàn Cơ!" sau cùng Sở Vân Hách mở miệng, chăm chú nhìn Gia Cát Toàn Cơ, giọng kiên định nói từng chữ từng câu: "Nếu đúng như người nói, ta chấp nhận! Bất luận Tiểu Sơ Từ là dị số hay dị loài, nàng chính là nữ nhân của ta! Nếu nàng là cát, đương nhiên không còn gì hơn! Nếu nàng là họa, ta cũng chấp nhận! Đồng hội đồng thuyền, hoạn nạn cùng hưởng! Ta tranh giành mệnh số với ông trời! Ta yêu nàng bất chấp tất cả, cho dù chúng ta chỉ có một năm tuổi thọ, dù chỉ có một khắc chúng ta có thể ở bên nhau, ta cũng nhất định không từ bỏ! Về phần đã tâm vốn có, muốn thành tựu nghiệp đế vương, nếu có thể được thì được, nếu không được ta cũng chỉ cười nhìn như thế! Sống trên đời! Năm giữ giang sơn trông rộng tịch liêu! Cho dù có thể sống trăm năm, nhưng lại một đời cô độc! Vậy thì còn vui về gì?"

"Bát Vương gia! Khí phách của người đúng là độc nhất vô nhị! Lúc Toàn Cơ vừa quen biết người, thì tình như huynh đệ! Khi người có tâm tư này, ta liền

suy tính cho người, nguyện giúp người một tay tạo nên thời thế! Có thể oanh oanh liệt liệt làm đại sự một lần! Sống cũng không uổng cuộc đời này!" Gia Cát Toàn Cơ đang trào mỉm vắn hào khí, nâng trà mỉm cười nói: "Chúng ta lấy trà thay rượu! Cạn!"

"Cạn!"

Sở Văn Hách bật cười hào sảng, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều toát ra khí phách tốt cùng!

Cùng lúc này, trên hành lang dài bên ngoài phòng khách Dự Viên, Đoàn Cẩm Sơ đang chinh chết một gã nam nhân nào đó: "Nhiếp đại ca! Nhiếp đại ca người là đáng yêu nhất! Người xem ở đây ta đáng thương hơn hết! Giờ người làm mẫu một cái cho ta nhìn chút đi!"

"Hắc hắc! Tiểu Sơ Tử! Làm một thị vệ nhất đẳng thiết diện vô tình, tâm đều rất vững! Cho nên, người không cần giả bộ đáng thương để lấy lòng!" Nhiếp Huyền miễn cưỡng tựa vào lan can, cười đùa chế nhạo.

"Ngưng! Nhiếp Huyền! Ta biết ngay người là loại nam nhân thói nát nhân phẩm! Người so với Nhiếp đại ca như con rồng trên trời so với con lử dười đất! Nhiếp đại ca là rồng, người là con lử, căn bản không

cùng một cấp bậc đấy! Chậc chậc! Tương mạo nữa, nhìn lại dáng dấp người ra sao đi? Mẹ người sinh ra người thành Trục Bát Giới còn chưa tính, còn cố tình thả người ra ngoài dọa người, quả thực là nhiều loạn trị an xã hội rồi!"

Đoàn Cẩm Sơ đang cao hứng, lại tiếp tục ca xướng:

"Người nha! Mầu đẹp cái dạng thông dong thành thời kia đi! Cũng vì người! Làm hại Nhiếp đại ca cho đến giờ không lấy được nàng dâu! Con gái người ta đều sợ vừa ra khỏi cửa đình phải người sẽ hương tiêu ngọc vãn! Cho nên, người nên phát huy tinh thần can đảm "ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục", tối nay tìm dây lưng treo lên xà nhà kết thúc sinh mệnh trẻ tuổi mà lại đáng thương của người đi! Ngày mai, ngày mai ta sẽ đốt giấy tiền vàng mã cho người! Ta ra tay rất hào phóng, đốt tất cả đều là hoàng kim! Dĩ nhiên, cũng sẽ không quên đốt mấy cô nương người giấy để cho người ở dưới mặc tình hương dung! Hắc hắc! Người cứ dùng không hết, còn có thể cầm đi hỏi lộ Diêm vương gia! Đó là cha ta, hẳn nhất định sẽ nể tình ta, không để cho người xuống vực dầu đâu!"

Một tràng thao thao bất tuyệt xỏ ra, tất cả tứ đại nha hoàn đứng trước mặt đều lão đảo muốn ngã, mỗi người đều bị sét đánh chân đứng không vững!

Cơ mặt Nhiếp Huyền không ngừng co rút, chân động nhìn thấy trước mắt bay xuống vô số lông quạ đen, không thở nổi một hơi: "Dừng!" một tiếng té ngồi dưới đất, cảm thấy cổ họng nóng nóng, chắc là bản thân thổ huyết rồi!

Sau khi Nhiếp Phong co rút N lần, cuối cùng thoát ra một câu nhẹ nhàng cảm giác vô lực nói: "Tiểu Sơ Tật, Nhiếp Huyền mẹ hắn cũng là mẹ ta, chúng ta còn chung một cha, tướng mạo hầu như không kém bao nhiêu!" Bởi vì nghe không rõ chữ "Mẹ" nghe giống chữ "Meo", cho nên tự nhiên bị nghe nhầm hết! (chỗ này hình như chơi chữ để thành ra tình huống gì đó nghe như tiếng mèo kêu meo meo gây cười)

"Ha ha ha . . .!"

Đột nhiên, trong hoàn cảnh nghiêm túc vang lên một tiếng cười thật to, bản nhà hoàn Cẩm Nhi nhìn không được che miệng cười theo, đồng thời mây đen giăng đầy song Nhiếp, mặt Đoàn Cẩm Sơ nhất thời bối rối quay đầu lại, thấy Sở Vân Hách và Gia Cát Toàn Cơ đang đứng trên hành lang. Mà tiếng cười vang trời kia, tất nhiên là do Gia Cát Toàn Cơ phát ra, Sở Vân Hách cười tương đối kín đáo, rất hàm súc, nhưng mà chân mày đều đang co rút!

"Này này này. . . thái giám này quả thực là. . . Là một kẻ dở hơi nha!" Gia Cát Toàn Cơ vừa cười vừa thở, mũi chân điểm một cái đá nháy lên hành lang, tiếp tục bật cười nói: "Nhiếp Huyền! Bàn về công phu miệng lưỡi, người có thể là đối thủ của Tiểu Sơ Tật sao? Mau chịu thua đi thôi!"

Sở Văn Hách nhảy theo sát, giơ tay lên miễn động tác muốn vắn an của lồn người Cẩn Nhi, cười nói: "Tiểu Sơ Tì! Rốt cuộc người yêu cậu bọn hấn làm gì? Đến nỗi nhạo báng Nhiếp Huyềnn thành ra như vậy?"

"Ặc. . . . Ta không nói!" Đoàn Cẩm Sơ rất thông minh ngậm miệng.

Nhưng, Nhiếp Huyềnn tức không nhịn nổi, lập tức nói: "Chị tì! Hấn muốn học khinh công, vì chuyện này đã quán bọn nô tài nhiều lần, nô tài không đáp ứng, hấn lại quán chặt lấy chiêu số gì cũng dùng! Không những vậy! Mới vừa rồi còn bắt Nhiếp Phong làm mẫu cho hấn nhìn!"

Lời vừa nói ra, xôn xao một mảnh, không phải là bởi vì Đoàn Cẩm Sơ muốn học khinh công, mà là ba chữ Nhiếp Huyềnn nói ra "Quán chặt lấy". . . .

"Khụ khụ!"

Sắc mặt Sở Văn Hách khó chịu ho hai tiếng, trừng Nhiếp Huyềnn, không vui mừng nhỏ: "Sao nói chuyện lại không biết suy nghĩ?"

"Nô tài. . . . Biết sai!" Nhiếp Huyềnn khóc không ra nước mắt, lần này so ra là quá thiên vị, chỉ vì thái giám giả đó mới nói nhầm một câu đã thành nói chuyện không biết suy nghĩ rồi. Hấn mới nói nhầm ba chữ, đã bị trách, mà thái giám kia lại còn dương dương đắc ý! Thiên Lý ở chỗ nào. . . .

Nhiếp Phong thức thời ngậm miệng, thâm trợn trắng mắt

lui sang một bên, để khỏi bị va đến cá dưới ao.

"Sao đột nhiên lại muốn học khinh công hả?" Sở Vân Hách nhìn về phía Đoàn Cẩm Sơ, trong đôi mắt ngàn vạn nhu tình bắn ra tia tà tử.

Gia Cát Toàn Cơ thấy thế, không chịu được lâu môi:
"Ta cáo từ! Các người tiếp tục đi!"

"Nhiếp Phong Nhiếp Huyền! Tiến Toàn Cơ tiên sinh!" Sở Vân Hách quay đầu lại, cười nhẹ.

"Đạ! Chừ tồ!"

"Ai!"

Thở dài, Gia Cát Toàn Cơ ôm quyền, sau đó sải bước đi ra.

Bốn người Cẩm nhi Huệ nhi càng thức thời thối lui đến chỗ xa xa nhường không gian lại cho hai người kia. Mặc dù Uy Lan và Uy Nhân rất không được tự nhiên, nhưng chửi tì muốn đồng tính, thì họ phải làm sao đây? Chẳng qua là không khỏi lo lắng, sợ là chửi tì rất khó có hậu, thái giám này không thể sinh, chửi tì lại không nạp trắc phi, chỉ có đem hi vọng kỳ thác vào trên người vương phi tương lai, xem Từ tiểu thư có thể khiến chửi tì dừng cương trước bờ vực hay không thôi!